

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARAH HAWLEY

THE DEADLIEST
TRIAL IS YET
TO COME....

PRINCESS OF BLOOD

THE SHARDS OF MAGIC

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

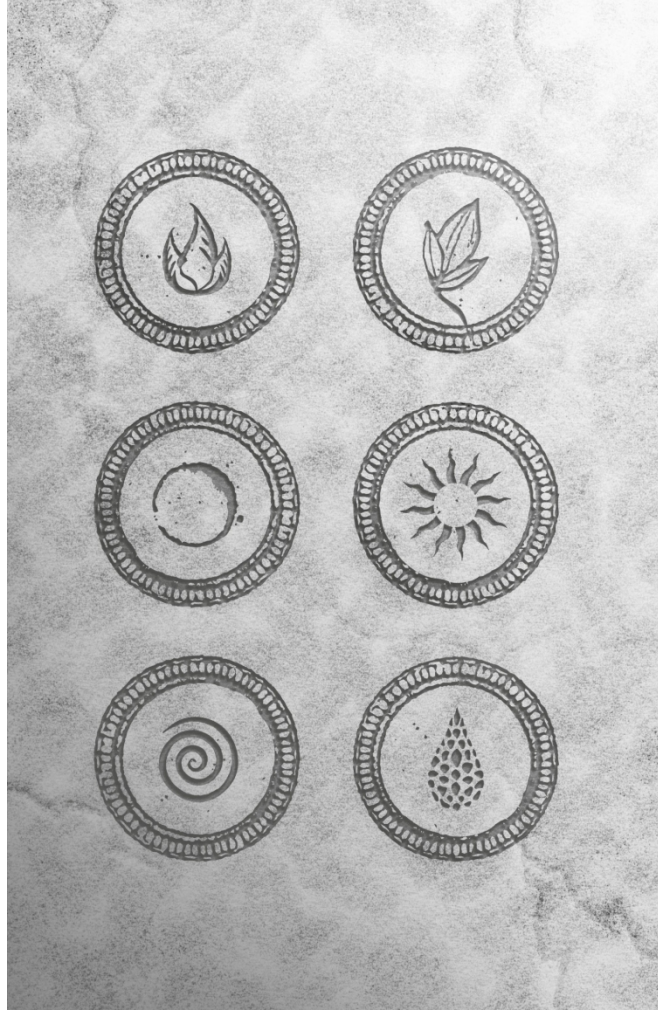
SARAH HAWLEY'İN BAŞLIKLARI

GLIMMER FALLS

Bir Cadının İblisle Sahte Flört Etme Rehberi
Bir İblisin Cadıyı Etkileme Rehberi
Bir Kurt Adamın Bir Vampirle Flört Etme Rehberi

BÜYÜNÜN PARÇALARI

Toprağın Hizmetkarı
Kan Prensesi

PRENS

DIȚCOD

RHHLE

ACE
NEWY
ORK

ACE

Berkley tarafından yayınlanmıştır

Penguin Random House LLC'nin bir imtiyazı 1745

Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2025 Sarah Hawley

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kapak illüstrasyonu: Erion Makuo Kapak

tasarımı: Katie Anderson

Kitap tasarımı: Daniel Brout, e-kitap için uyarlama: Kelly Brennan

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloqlama Verileri

İsimler: Hawley, Sarah, yazar. | Hawley, Sarah. Dünyanın hizmetkarı.

Başlık: Kan Prensesi / Sarah Hawley.

Açıklama: New York: Ace, 2025. | Seri: Büyünün Parçaları; [2]

Tanımlayıcılar: LCCN 2025010365 (basılı) | LCCN 2025010366 (e-kitap) | ISBN 9780593818381 (ciltli) | ISBN 9780593818398 (e-kitap) Konular: LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.A8937 P75 2025 (basılı) | LCC PS3608.A8937 (e-kitap) | DDC 813/.6—dc23/eng/20250318 LC kaydı

<https://lccn.loc.gov/2025010365> adresinde mevcuttur.

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2025010366> adresinde mevcuttur.

Uluslararası baskı ISBN 9798217188741 E-kitap

ISBN 9780593818398

Ürün güvenliği ve uygunluğu konusunda AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>'dir.

prhid_prh_7.3a_153188365_c0_r0

İÇİNDEKİLER

İthaf Yazarın Notu

<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Bölüm 28</u>	
<u>Bölüm 29</u>	
<u>Bölüm 30</u>	
<u>Bölüm 31</u>	
<u>Bölüm 32</u>	
<u>Bölüm 33</u>	
<u>Bölüm 34</u>	
<u>Bölüm 35</u>	
<u>Bölüm 36</u>	
<u>Bölüm 37</u>	
<u>Bölüm 38</u>	

Bölüm 39

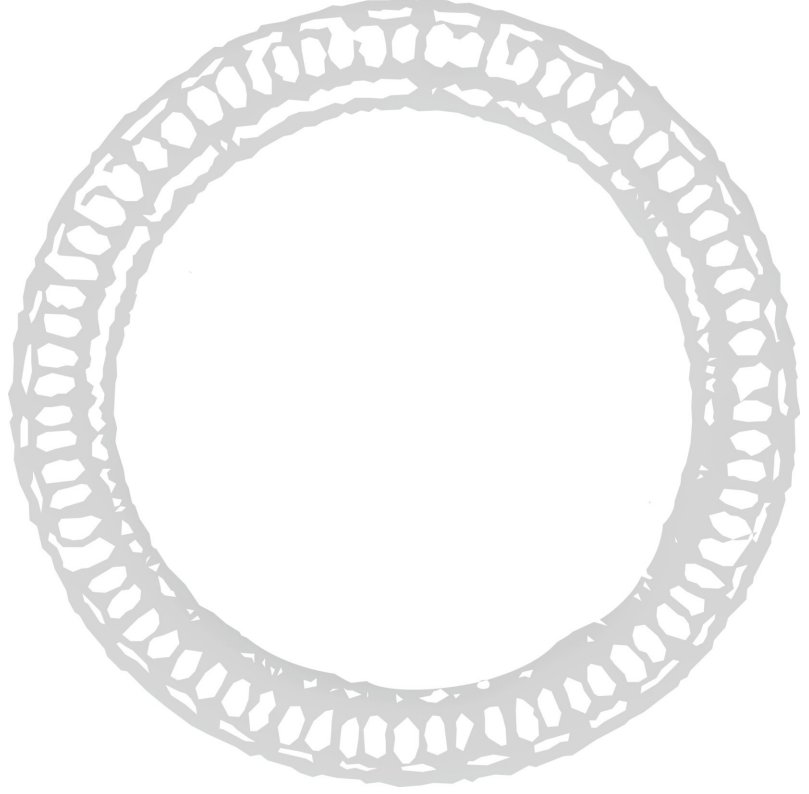
Tesekkür Yazar
Hakkında

_153188365

Savaşçılar ve hayalperestler için.

YAZARIN NOTU

Princess of Blood, şiddet, cinayet, işkence, kanlı sahneler, kendine zarar verme, alkol bağımlılığı, müstehcen cinsel içerik ve müstehcen dil gibi duygusal açıdan zor konular ele almaktadır.

1

Kan Ağacı önümde yükseliyordu, uzun ve inanılmaz derecede eskiydi. Kan Evi'ne giden geniş taş odada son bulunduğumda dalları çıplaktı — ölümsüzlük denemeleri sırasında, ağaç bana bir ömür boyu işlediğim günahları göstermişti — ama şimdi dalları kırmızı yapraklarla kaplıydı. Ayaklarımın altındaki taş karolar canlıymış gibi hissettiriyordu. Oda boyunca güç titreşiyordu, garip ve yeni bir içsel duyuya dokunan görünmez bir akım.

Bu his beni titretti, geçirdiğim muazzam ve korkutucu değişimin sadece bir işareti. Artık insan değildim.

Ben bir periydi ve Blood House'un yeni lideriydim.

Hoş geldin, Prenses Kenna, diye bir ses kafamın içinde fısıldadı. Akıcı, kadınsı, nabız gibi atan bir ses.

"İçeri nasıl gireceğiz?" Bu sözler yüksek sesle söylendi ve ben başımı çevirip konuşanı

Konuşan kişiye baktım. Lara, eski hanımım ve Earth House'un aforoz edilmiş varisi, sesi kadar yorgun görünüyordu. Benim gibi, o da bir kolunu, sarkık, uzaklara bakan, kafası traşlı ve cildinde yeni yara izleri olan bir kadına dolamıştı: Anya Hayes, insan dünyasından en iyi arkadaşım, birkaç saat öncesine kadar öldüğünü sandığım. Cesetlerle dolu taht odasından ayrıldığımızda tepki vermiyordu ama yürüyebiliyordu, ancak her adımda daha da çöküyordu. Şimdi ise neredeyse bilinci kapalı gibiydi.

Onlara bakarken göğsüm dayanılmaz bir şekilde ağrıyordu. Üçümüz aylarca süren tehlikeli bir yolculuktan ve bir gece süren katliamdan sağ kurtulmuştuk, ama bunun bedeli ne olmuştu? Lara büyüsünü, ailesini ve evini kaybetmişti; Anya ise hayal bile edilemeyecek şekilde işkence görmüştü.

"Henüz emin değilim," dedim Lara'ya. "Tuzağın ne olduğunu bulmam lazım."

Mistei yeraltı şehrindeki altı Fae evinin girişinde tehlikeli tuzaklar vardı. Bu tuzaklar, sadece ev perilerinin geçebileceği testlerdi ve izinsiz girenler korkunç bir şekilde öldürülüyordu. Ateş Evi, istenmeyen ziyaretçileri alev perdesi ile yakıyor, Toprak Evi onları su tüneline boğuyordu...

Bedenleri sihirle manipüle edebilen Kan Evi perileri, sınırlarını güvende tutmak için ne yapmış olabilirdi?

Artık onlar *benim* sınırlarımdı, sanırım. Blood House'un tamamı beş yüz yıl önce Kral Osrice tarafından katledilmişti, ama şimdi Osrice ölmüştü ve ev... benim şeklinde yeniden dirilmişti. Sadece ben. Bu dünyaya sihir getiren altı Kutsal Parça bana ölümsüzlük ve sihir bahşetmişti ve karşılığında, "dengeyi yeniden kurmam" gerekiyordu. Bu ne anlama geliyorsa. Bir kişi bunu nasıl yapabiliirdi ki?

Gözlerim giriş salonunu taradı. Siyah-beyaz kareli taş fayansların üzerine canavarların yüzleri oyulmuştu ve gri duvarlara da her türden varlıkların heykelleri oyulmuştu: Asil Fae, Underfae ve Mistei'nin en alt katlarında yaşayan karanlık, çarpık Nasties. Kan Ağacı odayı domine ediyordu, budaklı dallarını uzak tavana doğru uzatıyordu ve onun ötesinde dikenlerle kaplı devasa bir gümüş kapı vardı.

Kan Parçası, kafamın içinde o karanlık, davetkar sesle konuşmuş olduğu için, düşüncelerimi dinliyor mu diye merak ettim. *Yardımcı olabilir misin?* Odaya genel olarak düşündüm. *Tuzağın ne olduğuna dair bir ipucu?*

Parça cevap vermedi, ama pazımdaki metal sargı cevap verdi. Caedo — kan dökücü, şekil değiştiren hançerim — şu anda spiral şeklinde bir kol bandı formundaydı, ama kolumun altında bir yılan gibi kıvrılıyor ve keskin dişlerini bana batırıyordu.

Şaşkınlıkla bağırdım ve koluma baktım. "Bu gerekli miydi?" "Ne?" Lara şaşkın bir sesle sordu.

Caedo beni tekrar ısırdı. *Bir ipucu istemiştin*, dedi hançer, ses tonu metalik ve cinsiyetsizdi.

Kapıdaki çıkıntılara baktım. Caedo bir bedeni saniyeler içinde kurutabiliyorsa, evin girişinin de aynısını yapabilmesi mantıklıydı. Şimdi, arkadaşlarımı öldürmemesi için ne yapmam gerektiğini bulmam gerekiyordu.

"Any'a'yı tutabilir misin?" diye Lara'ya sordum. Onu bu kadar uzun süre desteklediğim için kolum ağırmalıydı, ama taht odasındaki kavga ve buraya kadar olan uzun yürüyüşün ardından beklediğim fiziksel yorgunluğu hissetmiyordum. Asil Fae'ler insanlardan daha güçlü ve dayanıklıydılar ve ben de artık onlardan biriydim.

Ölümsüzdüm. Bu akıl almaz bir şeydi.

Lara başını salladı ve kolunu Anya'nın beline daha sıkı doladı. Anya gözlerime bakmayınca, kalbim kederle sıkışarak onu bıraktım. Hâlâ benim gerçek olmadığımı mı düşünüyordu? Lara'nın kollarında sarkarak, ince bej renkli giysileriyle titriyordu.

Güvenli ve sıcak bir yere gitmesi gerekiyordu. Bunun için ne kadar kan vermem gerekiyorsa verirdim.

Ağacın etrafında dolaştım, elimi pürüzlü gövdesinde gezdirdim. Yapraklar fısıldadı ve iç çekti. Kabuğun altında bir nabız vardı, benimkine uyum sağlayana kadar hızlanan bir nabız. Bu hem hoş hem de rahatsız ediciydi.

On adım daha attıktan sonra, boyumun iki katı kadar yüksek olan gümüş kapıya ulaştım. Kapıyı kaplayan sivri uçlar ön kolum kadar uzundu. Her içeri girmek istediğimde kendimi bu sivri uçlara saptırmam gerekmiyordu elbette.

Sonra kapının sağ tarafında, göğüs hizasında birkaç sivri uç arasında yer alan, oyulmuş gümüş bir kurt başı gördüm. Ağız açık duruyordu ve içeriye bakmak için eğildiğimde, silindirik gümüş bir çubuğu koruyan keskin dişler gördüm.

Elimi oraya sokmam mı gerekiyor? Caedo'ya sessizce sordum.

Evet.

Tuzakların yapısı anlaşıldı. Ev halkından biri kolu tutarsa, kapı onları içeri alırdı. Düşman denerse, kurt dişleri birbirine çarpar ve kapı onları yutar.

Elimi kurtun ağızına sokmadan önce tereddüt ettim. Yeni Kan Prensesi olduğumu bilsem de, kapı hemen elimi ısırmadığında rahatladım.

Metal çubuk avucumun altında ısındı ve kapı titremeye başladı. Havada, dev bir kedinin mırlaması gibi bir gürültü duyuldu. Hiç çaba sarf etmeden kapı açılmaya başladı. Elim, pürüzsüz raylar üzerinde yana kayarken çıkardım ve kararmış bir açıklık ortaya çıktı. İçeriden gelen hava tozlu ve bayat kokuyordu, altında hafif, aromatik bir baharat kokusu vardı.

Kapının kenarında, duvara yerleştirilmiş kalın çiviler vardı. Kapı açıkken biri kapıdan geçmeye çalışırsa, kapının ya çarpıp kapanacağını ya da çivilerin şekil değiştirerek saldırganı delip geçeceğini hayal ettim.

Hoş geldin, dedi Shard kafamın içinde fısıldayarak.

Cildim karıncalandı ve göğsümde bir şey - kalbim değil, onu saran karanlık ve yanan bir şey - farkındalıkla attı. Beni dolduran büyü, her yerde yankısını tanıdı. İçimde yeni bir duyu canlanmıştı, kulaklarım olmadan duymak ya da dokunmadan hissetmek gibi.

Arkadaşlarıma dönüp baktım. Lara'nın yüzü endişeyle gergindi, kahverengi gözleri benimle giriş arasında gidip gelirken kocaman açılmıştı. Anya hâlâ boşluğa bakıyordu, kendi dünyasında kaybolmuştu.

"Kan Parçası mı?" diye fısıldadım, nerede olduğunu ve ona nasıl hitap etmem gerektiğini bilmeden. "Onları da yanımda getirebilir miyim?"

Yeni bir ev üyesi almak önemsiz bir mesele değildir, dedi Parça karanlık bir mırıldanmayla. Ağaç gövdesi bir noktada kırmızı renkte parladı ve ışık dallanmış dereler halinde kabuğun üzerine yayılmaya başladı. *Emin olmalısın*.

Kızıl parıltının kalbine baktım. "Eminim."

"Parça... seninle konuşuyor mu?" diye sordu Lara yumuşak bir sesle. Ben başımı sallayınca, daha da endişeli göründü. "Onların Kan Evi'nin üyeleri olmasını istiyorum," dedim Parça'ya daha kararlı bir sesle.

Lara acı çekmiş bir ifade takındı, ama itiraz etmedi. Bu onun için kolay olamazdı. Bu gecenin başlarında, o Dünya'nın ilk kızı, su ve yeşilliğin evinin varisiydi. Şimdi ise büyüsüz bir serseriydi, kan ve ölümün evinde sığınmak zorunda kalmıştı.

Kabuk açıldı ve granat renginde bir kristal parçası ortaya çıktı. El büyüklüğündeydi, bir tarafı kavisli, diğer tarafı pürüzlüydü. Hayranlık duyuyordum. Kral Osric'e inanacak olursak, Shard yıldızların ötesindeki başka bir dünyanın yok oluşu sırasında oluşmuştu. Ölmüş bir tanrının yankısıydı, yeni bir yuva bulmak için göklerden fırlatılmış bir sihir parçası içeren bir kap.

Ve o sihirli gücü kullanmak için beni seçmişti.

Her kelimeyle birlikte taştan kırmızı ışık yayılıyordu. *O zaman onları al*.

"Onaylıyor musun?"

Yaptığın hiçbir şeyi benim onaylamama gerek yok.

Bundan hoşlandığımdan emin değildim. Shard bir zamanlar bir tanrıydı, bana ne yapmam gerektiğini, nasıl bir prenses olmam gerektiğini söylemesi gerekiyordu.

Ben öncekiler gibi değilim, dedi Shard düzelterek. *Ben sihir ve hatırayım. Shard'lar bu dünyanın dokusuna işlenmişlerdir, biz yönetmeyiz*.

Kollarımı kendime doladım, yukarı aşağı ovuşturdum. Yarım kollu mavi tül elbisenin kolları buruşmuştu ve kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Eğer o yönetmiyorsa... görünüşe göre ben yönetiyordum. "Onları eve nasıl eklerim?"

Zihninde niyetini belirle. Eğer istersen, ben itaat ederim.

Shard'ın ev olduğunu fark ettim. Ya da belki de hepimiz, paylaştığımız sihirle birbirine bağlı, daha büyük bir şeyin parçasıydık. Ağaç, ev, Shard, Caedo... ve ben.

Gözlerimi kapattım, yavaşça nefes alıp verdim. *Bu ikisini Blood House'un üyeleri olarak kabul ediyorum*, diye düşündüm.

Tamamdır, diye fısıldadı Shard.

Bu kadar kolay mıydı? Gözlerimi tekrar açtım, sonra Lara ve Anya'yı yanıma çağırdım. "Artık evin bir parçasısınız."

Lara dikenli kapıya şüpheyle baktı. "Emin misin? Ya beni bıçaklarsa?"

"Olmayacak," dedim, ama koltuk altlarım gerginlikten terlemeye başlamıştı. Duyarlı bir kayanın dürüstlüğüne güvenmek zordu, ama o duyarlı kaya bu gece hayatımı kurtarmış ve bana sihir vermişti, bu yüzden kendime güvenimi göstermeye çalıştım.

Lara'nın gözleri keder ve yorgunluktan kızarmıştı. Yeşil balo elbisesi yırtılmış ve kanla lekelenmişti, dalgali siyah saçları da karışmıştı. Sallandı, sonra kendini toparladı, omurgasını düzelterek kararlılıkla girişe baktı. "Orada bir yatak olduğu sürece umurumda değil." Anya'yı bana verdi, sonra ileri yürüdü, derin bir nefes aldı ve

Kapının elini çarpıp çarpmayacağını dener gibi elini uzattı. Kapı kapanmayınca, rahat bir nefes aldı.

Anya ayakta uyuyakalmış gibiydi. "İçeri girelim," diye fısıldadım.

Giriş sessiz ve karanlık bir şekilde belirdi. İçeride ne gizleniyorsa, Mistei'nin geri kalanını dolduran şeylerden daha kötü olamazdı ve en azından içine düşebileceğimiz bir yatak olacaktı. Bu düşünce beni ağlatmak istedi.

Bu yüzden Anya'yı ileriye doğru itekledim, Lara yanıma geldi ve birlikte Blood House'a girdik.

Kapı arkamızda yankılanan bir sesle kapandı. Etraf zifiri karanlıktı. Uzaklardan gelen bir damlama sesi dışında her şey sessiz ve hareketsizdi.

"Karanlık," dedi Lara gereksiz yere.

"Belki bir meşale bulabilirim."

Yerde bir titreşim hissedildi. Uzakta soluk kırmızı bir ışık parladı, ardından bir tane daha. Bir dizi el feneri tek tek yanarak geniş odanın sınırlarını belirginleştirdi.

Ev uyanıyordu.

Zemin kattaki meşaleler yandığında, bir üst katta daha fazlası canlandı ve ateşleri alışılmadık bir şekilde kırmızıydı. Işık yukarı doğru parladı ve toplamda altı katı ortaya çıkardı. Her kat, merkezi alanı gören gümüş korkuluklu yürüyüş yollarıyla çevriliydi ve odanın köşelerinde spiral merdivenler vardı. Earth House'un ana salonuyla aynı düzeni vardı, ancak dekoru şaşırtıcı derecede farklıydı. Earth House aydınlık ve yemyeşildi, zemini sıkıştırılmış toprakla kaplıydı ve üzerinde çiçekler ve ağaçlar vardı. Blood House ise meşale ışığında parıltıyan gri mermerle döşenmişti ve granat rengi duvarlar gümüş telkari ile kaplıydı. Avluda kademeli bir çeşme vardı.

Çeşmedeki sıvı kırmızı renkte akıyordu. "Oh,"

dedi Lara, hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

"Oh," diye tekrarladım, daha çok hayranlık duyuyordum.

Odayı derin bir rahatlık ve güvenlik hissi kaplamıştı — Earth House'da hizmetçi olarak çalıştığım zamanlarda hissettiğim rahatlık gibi. Evin büyüü bizi rahatlatıcı bir hoş geldiniz battaniyesiyle sarıyor, evimizde olduğumuzu hissettiriyordu. Duvarlara yaslanmış kanepeler, sanki dinlenmemizi istiyorlarmış gibi, yumuşak ve davetkâr görünüyordu. Ama çeşme kan akıtıyordu ve odadaki parlak süslemeler sadece filigranlardan ibaret değildi

—baltalar, kılıçlar, mızraklar ve kargılar ahşap raflarda duruyor ve kanepelerin üzerindeki braketlere asılıydı, sanki Blood House'un perileri ellerinin altında bir silah olmadan asla rahat edemiyorlardı.

Yumuşaklık ve şiddet, güzellik ve ölümün karışımı.

Anya'yı merdivenin kıvrımının altına gizlenmiş bir kanepeye götürdüm. Kanepede bordo kadifeyle kaplıydı ve yanındaki duvarda bir kılıç asılıydı. Kanepenin ağırlığını aldığı anda toz yükseldi ve Anya yanına kıvrılıp gözlerini kapattı.

Lara odayı keşfediyordu, parmaklarını duvarlar ve mobilyalar üzerinde gezdiriyordu. Elini bir baltanın sapına doladı, birkaç saniye düşünceli bir şekilde ona baktı, sonra bıraktı.

Silahlar incelemeye değerdi, ama çeşmenin akıcı müziği dikkatimi çekti. Çeşmeye doğru yürüdüm ve tozla kaplı kenarına oturarak kanın düşüşünü izledim. Hava bakır rengi zengin kokuyla doluydu ve bunu olması gerektiği kadar iğrenç bulmadım. *Bu kimin kanı? Caedo'ya sessizce sordum.*

İlk prenses bunu düşmanlarının kanıyla başlattı. Bir sonraki kurbanından da biraz ekleyebilirsin.

Soğuk bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Artık bir katildim ve hançer benden tekrar öldürmemi bekliyordu. Daha da kötüsü, *ben de* kendimden tekrar öldürmemi bekliyordum. Illusion ve Light House, taht odasındaki savaştan sonra yeniden toplanacaktı. Mistei, bir sonraki hükümdarın kim olacağı sorusuyla boğuşurken şiddet olayları yaşanacaktı.

Kül grisi gözler zihnimi doldurdu. Bakır rengi saçlar, alev gibi parıltıyan bir gülümseme, yanmış eller. Karanlıkta vaatler, ışıpta zulümler fısıldayan bir ses.

Fire House'un Prensi Drustan'ı düşünmek istemiyordum, bu yüzden bu görüntüyü kafamdan uzaklaştırdım.

İlk prensesin morbid bir zevki vardı, dedim Caedo'ya.

Hançer, derime dokunarak titreşirken eğleniyor gibiydi. *Kanın değerini öğreneceksin.* Sıvı gibi kolumdan aşağı kayarak bileğimi sardı. Büyülenmiş bir şekilde, parmaklarımın üzerine uzanan dar dalları izledim.

ve parmaklarımın üzerine yayılmadan önce tendonların yayılmasını haritalandırmasını büyülenmiş bir şekilde izledim. Sanki benim iskeletimin üzerine ayrı bir iskelet yerleştirilmiş gibiydi. Bu metal kemikler, her bir eklem arasında halkalarla sabitlenmişti ve uçları pençeye dönüşmüştü.

Bir pençemi dönen kanın içine daldırdım. O noktadan küçük dalgalar yayıldı ve Caedo'nun hafifçe yudumlayarak sıvıyı emdiğini hissettim. Aramızdaki bağ, yeni büyümlle güçlenmişti ve hançerin düşünceleri ve susuzluğu benimkilerle aynıydı.

"*Sen iyi bir canavarsın,*" dedi Caedo.

Elimi çeşmeden aniden çektim. Kafamı kaldırdığımda, Lara birkaç metre ötede durmuş beni gergin bir şekilde izliyordu. "Kenna, o ne?"

Kırmızımsı meşale ışığı metal kemiklerden yansıyarak, elimin arkasına yerleşmiş koyu kırmızı mücevherin içine daldı. "Hançerim," dedim, o şekli almasını isteyerek, ve metal anında yeniden şekillendi. Kesilmemiş mücevher kabzayı kapattı ve bıçak gümüş gibi parlak oldu. "Bu, Prenses Cordelia'ya aitti." Son Kan prensesi.

Bir insan olarak Caedo'yu kullanmamam gerekirdi, ama onu Mistei'ye korku içinde kaçmadan önce bataklıkta bulduğumda açlıktan ölmek üzereydi ve sahibesi yoktu. Kanımın ilk tadı bizi birbirimize bağlamıştı ve artık ayrılabilceğimizi ya da nasıl ayrılabilceğimizi bilmiyordum. Canlıydı ama hayvan değildi, fiziksel bir forma bürünmüş çok eski bir sihir parçasıydı. İçmek ve hizmet etmek için vardı ve şimdi bana hizmet ediyordu.

"Bu, Dünya yargılaması sırasında Garrick'i öldürmek için kullandığın şey," dedi Lara, ona bakarak.

Ben de başımı salladım, hançeri onun karnına sapladığım anı hatırlayarak hafif bir mide bulantısı hissettim. Yaptığım şeyden değil, bundan ne kadar zevk aldığımdan dolayı.

"Peki ya Osric?"

"Evet." Bu, Garrick'i öldürmekten daha da tatmin ediciydi, ama Osric'in Anya'ya ve Mistei'deki sekiz yüz yıllık zalim yönetimin altında acı çeken herkese yaptıklarından sonra, bu zevkten dolayı suçluluk duymuyordum. "Kan içiyor."

Lara bu düşünceye midesi bulanmış gibi görünüyordu. "Onu nerede buldun?"

Ölümsüzlük denemeleri sırasında Lara'ya Mistei'de bulduğumu söylemişim, ama denemelerle o kadar meşguldü ki daha fazla ayrıntı sormamıştı. "Bataklıkta," itiraf ettim. "Hâlâ Tumbledown'da yaşıyor."

Çenesi düştü. "Başından beri sihirli bir hançerin vardı ve bana söylemedin mi?"

Onun incinmiş ifadesi midemi burktu. "Üzgünüm. Kimseye söylemedim. Onu kaybetmekten çok korkuyordum."

Gözlerini kaçırdı. "Sanırım sadece yorgunum," dedi, alnını ovuşturarak.

Gece yarısı çoktan geçmişti. "Ben de." Bu sözler üzerine Caedo sivilaşarak kolumun içinden geri sürünerek pazıma dolandı. "Ben yatak odalarını ararken Anya'nın yanında kalır mısın? Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

Bir süre tartışmak ister gibi göründükten sonra Lara başını salladı.

Hızlıca hareket ederek, evin her katındaki koridorlara girip yerleşim planını anlamaya çalıştım, ancak ilk birkaç kapıdan ötesini keşfetmedim. Meşaleler önümde zorlukla yanıyordu, ancak bu aydınlatmaya rağmen, boş salonlarda tüylerimi diken diken eden bir ürkütücülük vardı. Kesinlikle gündüz keşfedilmesi gereken bir yerdi, çünkü o zaman tavandaki kristaller uzaktaki gökyüzünün ışığını yansıtacak.

Ev, Earth House'a benzer bir şekilde düzenlenmiş görünüyordu, yani zemin katta mutfaklar, yemek odaları, banyolar, kütüphaneler, salonlar, çamaşırhaneler ve diğer ortak alanlar yer alacaktı. Sonraki katlarda daha fazla toplanma alanı bulunacak ve daha sonra evin uzak köşelerine doğru uzanarak Underfae ve daha az tanınmış Noble Fae'lerin yaşadığı alanlara ulaşacaktı. Bu merkezi alanın üst üç katında, evin en önemli üyeleri için yatak odaları ve toplanma alanları bulunacak ve en üst katta, yönetici ailenin üyeleri için ayrılmış bir koridor olacaktı.

En üst kata doğru spiral merdivenleri koşarak çıktım, gümüş korkuluğa elimi sürtünce avucumun ne kadar kirlendiğini fark ettim. Merdivenler tozun altında çok güzel görünüyordu, korkulukları dönen sıvı gibi, korkuluk çubukları ise kılıç şeklindedi.

Üst kattaki zemin, kırmızı damarlı siyah mermerden yapılmıştı ve üzerine granat rengi bir halı serilmişti. Vitrayların arkasındaki nişlerde mumlar yanıyor, koridora kırmızı ışıklar saçıyordu. Earth House'un ahşap kapıları doğal manzaraları tasvir etmek için oyulmuşken, Blood House'un gümüş kapıları savaş, şifa ve eğlence sahneleriyle oyulmuştu. Fae, Underfae ve Nasties ile dolu bir balo salonunu tasvir eden birine baktım. Pozisyonları coşkulu ve vahşiydi ve daha yakından baktığımda, kenarlarda şehvetle birbirine dolanmış figürler gördüm.

Bir sarsıntı geçirdim. Blood House sadece savaşçıların ve şifacıların evi değildi, değil mi? Fae'lerin beden eviydi. Ve Fire House hedonizmi tercih ettikleri erdem olarak iddia etse de, zevk tüm Fae'ler için kutsaldı.

Zevk ya da İtfaiye Binası hakkında düşünmek istemiyordum, bu yüzden geniş bir savaşın gösterildiği kapıya yöneldim ve onu açtım. Meşaleler yavaşça alev aldı, ama kısa sürede parlak bir şekilde yanmaya başladılar ve giriş salonundaki alevlerden daha doğal bir altın rengi ışık yaydılar.

Kırmızı halı ayaklarımın altında yumuşaktı ve duvarlar gümüş ve altın damarlı beyaz mermerden yapılmıştı. Earth House'daki Lara'nın odası gibi, burada da bir masa, makyaj masası, gardırop, şömine ve oturma alanı bulunan bir ana yaşam alanı ve uyku alanını ayıran bir katlanır paravan vardı. Siyah lake paravan, kırmızı kılıç desenleriyle süslenmişti ve arkasındaki büyük dört direkli yatakta, tül perdenin altında yumuşak kırmızı bir yorgan vardı. Bir kat kirle kaplı olsa da oda çok güzeldi.

Yatak üçümüz için yeterince büyüktü ve yarın daha fazla odayı temizleyebilirdik. Battaniyeyi çıkardım ve silkeledim, tozlar havaya uçarken hapsirdim. Kumaşın çürümemiş olması şaşırtıcıydı, ama evin büyüğü muhtemelen genel olarak iyi durumda olmalarıyla bir ilgisi vardı. Meşaleler hala yanıyordu, çeşme hala akıyordu ve genel olarak yer, beş yüzyıl değil de sadece birkaç yıldır kilitli kalmış gibi görünüyordu.

Yatağı yeniden yaptım ve aşağı kata indim. Lara duvara yaslanmış, bayılmak üzere gibi görünüyordu, ama ona bir oda hazırladığımı söylediğimde başını salladı. Sesim Anya'yı uyandırdı ve o da birden dik oturdu.

"Her şey yolunda," diye sakinleştirdim. "Daha rahat bir yere gidiyoruz."

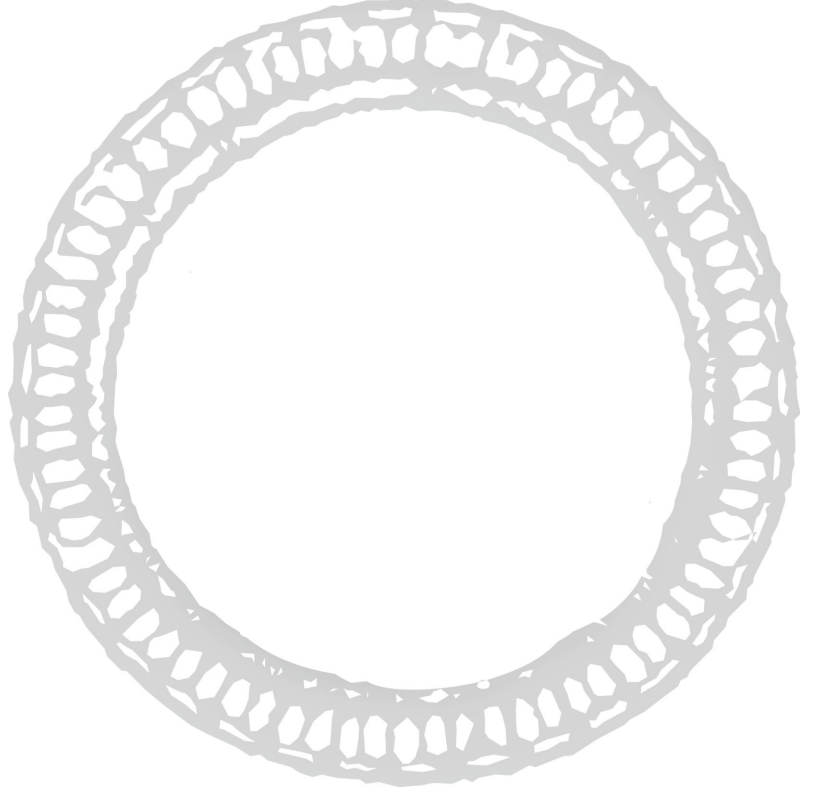
Gözlerime baktı ve göğsümde endişeyle karışık bir rahatlama hissettim. Çok yorgun görünüyordu.

"Güvende olacaksın," diye söz verdim. "Sadece üçümüz varız. Başka kimse

giremez." Çenesi çok az aşağı indi.

Anya'yı üst kattaki kanepeye yerleştirdikten sonra, gardırobu açtım ve bir dizi elbise ve gecelik gördüğümde rahatladım. Dünya'nın büyüğü gardıropları gibi, bu da neye ihtiyaç olduğunu biliyordu. Lara hacimli beyaz bir gecelik aldı, ben kırmızı bir tane aldım ve Anya'nın başına gri bir tane geçirdik.

Sonra üçümüz yan yana, kız kardeşler gibi yatağa uzandık. Meşaleler, ihtiyaçlarımıza cevap vererek söndü. Geride kalan karanlık ağırdı ama korkutucu değildi. Burun deliklerimde baharat ve toz kokusu, kulaklarımda arkadaşlarımdan yumuşak nefesleri varken, derin bir uykuya daldım.

2

Yumuşak **bir** haykırış beni uyandırdı ve ben dik oturdum. Uykumu silkelerek, sesin kaynağını aradım. Solumda Lara hala baygın yatıyordu, yastığını sıkıca tutuyordu. Sağımda yatak boştu.

Anya katlanır paravanın yanında durmuş, kollarını kendine dolamış olarak bana bakıyordu. Tavan kristalleri odayı şafak sökmeden önceki gri tonuna çevirmişti, ama bunların dışarıdaki gökyüzünü yansıtıp yansıtmadığını ya da Anya'nın çevresini görmek istediği için mi böyle olduğunu bilmiyordum.

"Anya?" diye fısıldadım, yataktan kalkarak.

"Gerçekmiş," dedi. "Gerçekten buradasın."

İçimde acı ve rahatlama karışımı hissettim. "Evet, benim."

Bir zamanlar sağlam bir vücudu vardı; Lara kadar kıvrımlı değildi, ama geniş kalçaları, güçlü bacakları ve yaklaşık on yıldır kıskandığım göğüsleri vardı. Şimdi ise zayıflamış görünüyordu, gri cüppe onu yutuyordu. Hapisteyken kilo kaybetmişti ve uzun altın kahverengi saçları olmadan daha da küçük görünüyordu. Sağ yanağında dar bir yara izi vardı ve ela gözleri donuk görünüyordu.

"Bu nasıl..." Başını salladı ve cüppeyi daha sıkı tuttu. "Sen de orada mıydın?" Sesi kırıldı ve benim kalbim de onunla birlikte kırıldı. Genelevde demek istedi. Kral Osric, Fae'lerin sayısız insanı kaçırdığı gibi onu da kaçırmıştı. Onun güzelliğini görmüş ve kendisi için istemişti, bu yüzden onu kaçırmıştı.

Ya da belki de güzelliğini görmüş ve onu yok etmek istemişti. Kırılgan bir vazoyu, parçalanırken çıkardığı sesi duymak için fırlatmak gibi.

"Ben... orada değildim," dedim, içimi kötü bir suçluluk duygusu kapladı. Altı aydır Mistei'deydim ve bu süre boyunca Osric, Anya'ya tecavüz edip onu illüzyonlarla işkence ediyordu. O acı çekerken ben onun yasını tutuyordum. "Beni Earth House'da hizmetçi yaptılar."

"Bir hizmetçi," diye boş bir sesle tekrarladı.

Ona doğru yürümeye başladım, ama o irkildi ve kendini daha sıkı sarıldı, ben de donakaldım. "Cildin," dedi.

Ellerime baktım. Bana normal görünüyorlardı. "Cildim mi?" "Dün gece, meşale ışığında. Parlıyordu."

Anladığımda nefesim kesildi. Asil Fae'ler, sihirli bir ışıltıyla parlıyordu. Karanlıkta ışık yayacak kadar değil, güneş ışığı veya meşale ışığı vurduğunda, üzerlerine parıltı serpilmiş gibi görünecek kadar.

"Bana bir şey oldu," dedim, içimi bir endişe dalgası kapladı. Değişim çok büyük, çok derindi, bir anda kavrayamayacak kadar. Bunun yerine, parçalar halinde denedim. Taht odasında, yeni büyümün bedenleri kontrol etmemi sağladığını keşfetmişim. Blood House'un girişinde, dayanıklılığımın arttığını fark etmişim. Şimdi ise... görünüşe göre parlıyordum. Artık cildim bile bana ait değildi. "Artık bir Fae'yim."

Yumuşak bir çığlık attı, sonra kaçtı.

Ben de onu takip ettim, ana odayı yatak odasından ayıran bölmeyi geçtim. Tavanda kabuk bağlamış kristaller canlanarak, sabahın erken saatlerindeki pembe parıltı ile öğle vakti parlak ışığı arasında bir yerde olan altın rengi bir ışık yaydılar. Ev, görünüşe göre bizi uyandırmamıştı.

Anya oturma odasındaki kanepenin arkasında duruyordu. Parmakları kadife koltuğun arkasını o kadar sıkı kavramıştı ki, eklemleri beyazlamıştı. "Uzak dur," diye tısladı.

"Hâlâ benim," dedim ona, sanki beni bıçaklamış gibi göğsüm ağrıyordu. "Başka hiçbir şey değişmedi. Hâlâ senin tanıdığın Kenna'yım."

Ama bu doğru değildi, değil mi? Onun tanıdığı Kenna, vahşi ve eğlenceli, ormanda koşup Tumbledown'ın dışındaki bataklığı keşfetmeye meraklı bir kızdı. Pantolon giyen, genellikle çamurla kaplı, en büyük hayali tüccar olmak olan bir kız. O kızın basit ihtiyaçları, basit öfkeleri ve basit istekleri vardı.

Artık hiçbir şey basit değildi.

Anya sallandı. "Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor," dedi o kadar sessizce ki, sözleri neredeyse kulağıma ulaşmadı. "Sen gerçek gibi gelmiyorsun." Bir süre durakladıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Ben de gerçek gibi gelmiyorum."

"Bu gerçek," dedim, kalbim acıyarak. "Ama her şeyi bir anda anlamak zorunda değilsin. Ben bile anlamıyorum." Yüzü kapalıydı, bu yüzden yardımcı olabilecek herhangi bir şey aradım. "Aç mısın? Yiyecek bir şeyler bulabilirim."

Bana güvensizce baktı, sonra yavaşça başını salladı.

"Ben de açım," dedi Lara. Katlanır paravanın yanında durmuş, bornozunu boğazına kadar çekmişti. Siyah saçları uykudan dağınıktı ve önceki geceki kadar yorgun görünüyorlardı.

Blood House'da yemek var mıydı acaba? Earth House'un altında meyve bahçeleri, sebze tarlaları ve hayvanlarla dolu ahırlar vardı ve doğal güneş ışığı olmamasına rağmen peri büyüleriyle gelişıyorlardı, ama büyü aynı zamanda yoktan var eden bir şeydi. Earth House'un mutfaklarında, bir şeyi arzuladığım anda o şey ortaya çıkıyordu.

"Bir şeyler bulabilir miyim diye bakacağım," dedim.

Lara'nın yüzünde tanımlayamadığım bir ifade belirdi. "Artık hizmetçi değilsin. Sana tepsi getirmem gerekirdi."

"Sen de hizmetçi değilsin. Ben bakmaya gideceğim." Sonra, Anya'nın hiç tanıştırılmadığını fark edince, ikisi arasında elimi salladım. "Anya, bu Lara. O bir Fae, ama ondan korkmana gerek yok. O Earth House'dan."

"Ben Earth House'dan değilim," dedi Lara keskin bir sesle. Sonra dönüp uyku alanına geri kayboldu ve battaniyelerin hışırtısını duydum.

Başım ağrımaya başlamıştı ve bununla birlikte öfkem de artıyordu. Anya'nın güvensizliği ya da Lara'nın çok şey kaybetmesinin getirdiği acı yüzünden değil, bu kadar çok acıya neden olan insanlara karşı öfkeleniyordum. Kral Osric, Prenses Oriana ve diğer tüm Soylu Fae'ler, başkalarını manipüle edip incitip kullanmışlardı.

Kendime de kızgındım. Çünkü ben burada, ölümsüz ve yeni kazanılmış sihirli güçlerle, en yakın iki arkadaşımın acısını dindirmek için hiçbir şey yapamıyordum. Ama kahvaltı bulabilirdim. Bu yüzden Anya'ya zorla bir gülümseme takındım,

yakında döneceğime söz verdim ve keşfe çıktım.

Ev bu sabah daha temiz görünüyordu. Toz tabakası daha incedi, sanki görünmez eller gece boyunca temizlemiş gibi. Büyü her yerde nabız gibi atıyor, duvarların içinden geçip meşalelerin içinde dans eden küçük akımlar halinde yayılıyordu ve taşlardan memnuniyet yayılıyordu.

Kan Evi yeniden yaşamak için bir neden bulmuştu.

Tüm Noble Fae, Mistei'nin içindeki büyüye bu kadar güçlü bir bağ hissediyor muydu, yoksa bu güç sadece evin reisi için mi ayrılmıştı? Kendimi, geniş bir ağa tünemiş bir örümcek gibi hissettim, titreşimlerdeki mesajları okuyordum. Yanlışlıkla çarpılmış gibi görünen bir zırhın önünden geçtim ve onu düzeltmeyi düşündüğümde, ev anında itaat etti ve beni irkitti.

Bu, yeni prenses olmakla ilgili olmalı, diye düşündüm, düşüncelerimle çevremdeki olayları etkileyebilme yeteneği beni biraz tedirgin etmişti. Bu sihir ağını evin duvarlarının dışında hissetmemiştim ve tadı -eğer bu, görme, tatma, dokunma, ısıtma veya koklama gibi yeni bir duyu için kullanılacak doğru kelimeyse, ama bir şekilde bunların hiçbirisi ve hepsi aynı anda - göğsümün içinde yanan sihirle aynıydı. Sanki ev ve ben aynı kumaştan kesilmiş, mistik bir düzeyde birbirimizle rezonansa girmiş gibiydik.

Evin her yerinde birden fazla mutfak vardı, ancak giriş holünün yakınındaki zemin kattaki mutfak en büyüğüdü ve kraliyet ailesi ile diğer seçkin ev sakinlerine hizmet ediyordu. Dokuma halılar, kırmızı yanan meşaleler içeren gümüş aplikler ve daha fazla silah rafını geçerek oraya doğru yöneldim. Bir başka küçük çeşme, bir kaseye kan dökmek için eğilmiş gümüş bir kadeh şeklinde bir oyukta duruyordu. Bu rahatsız edici bir manzara olmalıydı, ama bunun yerine damlaların parlak tınısı kulağıma bir kıkırdama gibi geldi.

Ev, Shard veya Caedo'nun yaptığı gibi kafamda konuşmuyordu, ama hava duygularla doluydu. Yalnızdı, meşaleleri titretiren bir iç çekişle bana söyledi. Artık yalnız olmayacaktı.

Çeşmeyi geçerken, bunun tamamen düşmanların kanı mı olduğunu yoksa bir kısmının yıllar önceki katliamdan mı geldiğini merak ettim. Ev, görünüşe göre tozlanmaya başladığı gibi kanı da temizlemiş miydi, yoksa onu içmiş miydi? Çok büyük bir katliam olmuş olmalıydı — Mistei nüfusunun altıda biri tek bir gecede katledilmişti.

Durdum, kalbim hızla çarpıyordu. Kral Osric, gizli bir arka girişten Kan Evi'ne girmişti. O giriş hâlâ var mıydı? Çünkü Osric'in bildiği bir şeyi başkaları da bilirdi.

Shard ile konuşmam gerekiyordu, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yüksek sesle sormak önceki gece işe yaramıştı, ama o zaman ağaçta saklanmıştı ve yakındaydı. Her zaman ağacın önünde dilekçe vermem mi gerekiyordu, yoksa başka bir şekilde iletişim kurabilir miydim?

Ortak gücümüzle bağlantı kurmamız gerekiyordu. Gözlerimi kapattım ve içimdeki büyüün ısısına odaklandım. Onu göğsümdeki derin bir sıvı havuzu olarak hayal ettim ve soruyu bir taş gibi içine attım. *Kan Parçası. Beni duyabiliyor musun?*

Bir süre sonra, kafamda bir ses yankılandı. *Çabuk öğreniyorsun.*

Mistei'de hayatta kalmanın tek yolu buydu. *Hâlâ arka giriş var mı?*

Kafamda, kayaların arasında sivri bir boşluk bulunan kayalık bir tepe görüntüsü belirdi. Illusion renklerindeki Underfae, girişin önüne taşları yığı ve ardından üzerine toprak attı. Bir asrai toprağın üzerine kan döktü ve onu nemlendirdi. Sonunda, Prenses Oriana'yı gördüm, elleri uzanmış ve yüzü dalgın, Osric izlerken toprağın üzerinde çimen ve karışık çalılar yetiştiriyordu. Kısa süre sonra tüm tepe yeniden düzgün hale geldi, sanki giriş hiç olmamış gibi.

Kan Prenses Cordelia'ya aitti, Shard fısıldadı. Bu, bariyeri bütünleştirdi ve yeni bir kimse yeni bir açıklık açamaz.

Gerginlik içimden gitti. *Osric bunu neden yaptı?*

Blood House'un unutulmasını istedi, toprağın kendisi tarafından bile.

Ne kadar da üzücü. Ama ben şimdi buradaydım ve Mistei hatırlamak zorunda kalacaktı.

Mutfak çok genişti, üç uzun taş çalışma masası, birden fazla ekmek fırını ve bütün geyikleri kızartmaya yetecek büyüklükte iki şömine vardı. Tezgahlar ve lavabolar tuğla duvarları kaplıyordu ve dolaplar tavana kadar uzanıyordu. Onları açmaya başladım, ama raflar boştu.

Lara, hala beyaz bornozuyla kapıda belirdi. Görünüşe göre, sonuçta tekrar uyumamaya karar vermişti. "Bir şey var mı?" diye sordu.

Alnımı ovuşturdum. "Hayır."

Dolaplara somurtarak baktı. "Yiyecekler genellikle nerede saklanır?"

Daha önce Earth House'un mutfaklarına hiç girmediğini fark ettim. Kardeşi Selwyn hizmetçilerle kaynaşmıştı, ama Lara, Oriana'nın istediği gibi, her zaman kendini ayrı tutmuştu.

Selwyn'in rahat gülümsemesi ve utangaç güveni düşüncesiyle göğsümde bir acı hissettim. Lara'da onu görmek kolaydı; ikisi de kısa, koyu kirpiklerle çevrili aynı kahverengi gözlere ve aynı yuvarlak yüz şekline sahipti. O, buradaki hiç kimsenin sahip olmadığı kadar iyi *biri*ydi ve şimdi Drustan'ın darbesi için onu feda ettiği için yok olmuştu.

"Normalde dolaplarda temel gıda maddeleri olurdu," dedim, o trajedideki rolümü düşünmemeye çalışarak. "Ekmek, peynir, turşu sebzeler, tuzlu kurutulmuş et, bunun gibi şeyler. Et, taze sebzeler ve meyveler b i r kat aşağıdaki soğuk mahzenlerde saklanırdı." İnsan dünyasındaki kök mahzenleri gibi, ancak sihirli olarak erimeyen buz blokları sayesinde daha soğuktu. "Ama geriye bir şey kaldığını sanmıyorum. En azından iyi bir şey kalmadı."

"Yiyecek bulmak için buradan ayrılmamız mı gerekiyor?" Lara bu fikirden çok üzölmüş gibiydi.

"Bir düşünüyem." Gözlerimi kapattım, sihir havuzuna uzandım ve soruyu ilettim.

Ev, sihir rezervlerini kullanarak yiyecek sağlayabilir, diye cevapladı Kan Parçası. *Ama sonsuza kadar değil.*

Bu, Earth House'un mutfağının bana gizlice verdiği gece atıştırmalıklarını ve ekstra ikramları açıklıyordu. Evler kendi meşalelerini yakabilir, tavan ışığının kalitesini değiştirebilir ve değişen kıyafetler sağlayabilirlerdi — görünüşe göre, sihirden başka hiçbir şey kullanmadan yiyecek de üretebiliyorlardı.

Evin rezervleri nasıl dolduruluyor? diye sordum.

Kendi kendine yenilenir, ancak besleme olmadan bu süreç yavaş ilerler. Evi genişletirseniz, bu yardımcı olacaktır — her üye bu sihrin bir parçasıdır ve bütün olarak daha güçlüdürler. Ya da başka yollar da vardır.

Başka yollar mı?

Shard, kafamın içine kırmızı ipek giyen ve sivri uçlu siyah bir taç takan bir perinin çeşmeye bir sürahi kan döktüğü başka bir görüntü daha soktu. Bunu daha da korkunç bir görüntü izledi: kırmızı ve gümüş giysiler giyen cesetlerin yığıldığı bir koridor, kanları yerde birikmiş ve fayansların arasındaki boşluklara sızmış.

"Kenna?" Lara'nın eli kolumu okşadı ve beni görüntünün içinden çıkardı.

"Shard," diye açıkladım. Gözlerim yaşlarla doldu. Ev, kendi acısıyla beslendiği için bugün hala işlevini sürdürüyordu.

Lara elini çekti. "Oriana bana Earth Shard ile iletişim kurduğunu söyledi. Nasıl olduğunu hiç bilemedim." Başını salladı, ayaklarına baktı. "Asla nasıl olduğunu bilemeyeceğim."

Asla prenses olarak yerini alamayacaktı. Asla Earth House'u yönetip orada yaşayan perileri koruyamayacaktı. Lara nadiren bu geleceği istemiş gibi görünüyordu, ama ondan bu bekleniyordu, bu kadar kaostun ortasında kesin olarak tutunabileceği bir şeydi. Şimdi neye sahipti?

Sadece ben. Ve ben onu henüz besleyememiştim bile.

Bunu çözmeye kararlı olarak dolaplara döndüm. "Ekmek," dedim yüksek sesle, kafamda dileğimi şekillendirerek.

Ahşap kapılardan biri gürültüyle açıldı. Kapıyı açtığımda, rafların birinde bir somun ekmek duruyordu. Üstünde çizgiler vardı ve kabuğunda beyaz bir toz tabakası vardı. Onu görünce ne kadar aç olduğumu fark ettim. Midem guruldadı, ekmeği aldım ve Lara'ya bir parça koparıp verdim, sonra kendim de bir parça ağzıma attım.

"Peynir?" dedi Lara tereddütle.

Güçleri olmayabilir, ama artık Blood House'un bir hanımefendisiydi ve büyü ona itaat ediyordu. Uzun taş masalardan birinin üzerinde beyaz peynir parçası belirdi. Onu da parçaladık ve keskin çedar peynirini ağzımıza attık.

Anya her zaman çedar peynirini sevmişti. Sessiz bir dilekle bir elma ortaya çıktı ve ben de devasa bir kilerde gümüş çatal bıçak takımı, tabaklar ve kadehler buldum ve yeni yıkanmış porselen tabakta ona bir yemek hazırlamaya başladım.

Yerden bir titreşim geldi ve bacaklarım titredi, işimi durdurdum. "O neydi?"

"Ne neydi?" Lara ağzı dolu halde sordu. Maceracı davranıp sıcak çikolata istemişti ve dirseğinin yanında bir fincan buhar çıkıyordu.

"Bir şey hissettim."

Sessizce dinledik, ama hava sessizdi. Titreme tekrar geldi ve ev sessizce beni girişe acele etmem için dürtünce, kafamın arkası karıncalandı, çünkü dışarıda biri vardı.

İçimde bir endişe belirdi. Kimdi bu? Muhtemelen görmek istediğim biri değildi. "Bunu Anya'ya götürebilir misin?" diye sordum ve tabağı Lara'ya uzattım. "Bir ziyaretçimiz var."

"Kim?"

Kafamı salladım. "Bilmiyorum." Evin içinden geçen sihirli iplikler tekrar titredi ve karanlık kadife ve soğuk gece yarıları hissine kapıldım. "Bir Boşluk perisi, sanırım."

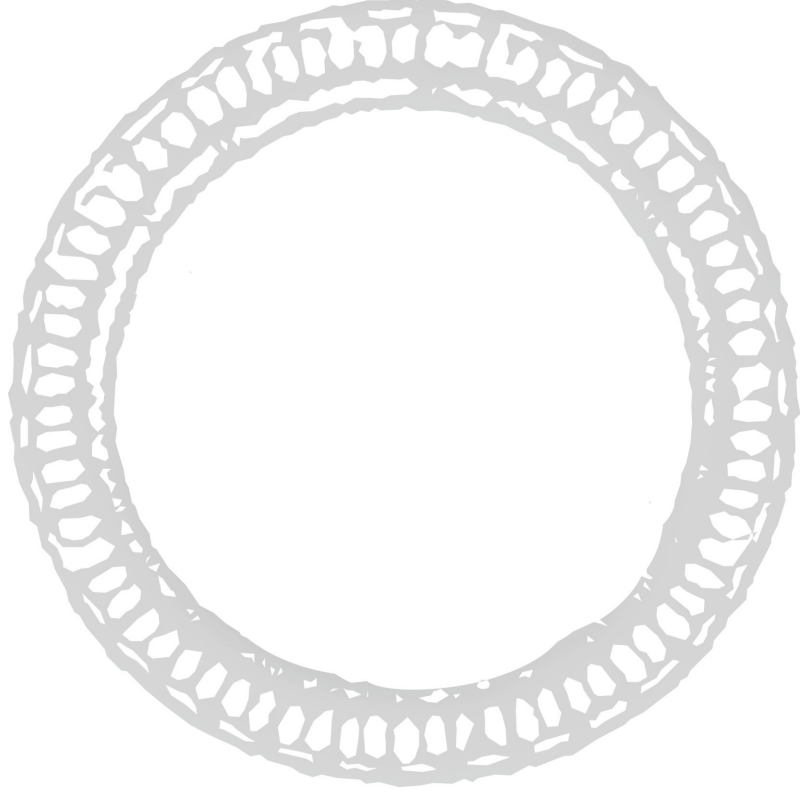
O yüzünü buruşturdu. "Gitmek zorunda mısın?"

Ev daha ısrarcı bir şekilde beni dürttü. Şakaklarımı ovuşturdum, keşke bu durum için daha iyi bir durumda olsaydım diye düşündüm. "Evet, gitmem gerek."

Ağzı gergin bir şekilde başını salladı. "Dikkatli ol."

Mutfaktan çıkıp iç salondan geçtim. Yaklaştığımda evin kapısı yana kayarak Kan Ağacı'nı ve altında duran tanıdık siyah giysili bir figürü ortaya çıkardı.

Boşluk Evi'nin Lordu Kallen beni görmeye gelmişti.

3

"Prenses Kenna," dedi Kallen, başını eğerek. Sesi, tıpkı kendisi gibi mükemmel bir şekilde düzenlenmiş, yumuşak bir baritondan geliyordu. "Umarım bu sabah iyisinizdir."

Soluk yüzü ciddiydi ve gece mavisi gözleri salonun kırmızımsı ışığında siyah görünüyordu. Düz, kuzgun siyahı saçları omuzlarına dökülüyordu ve her zamanki gibi süslemesiz, tamamen boşluk siyahı giysiler giyyordu. Kılıcı beline bağlıydı, ama bir zamanlar Kral Osric'e bağlılığını simgeleyen opal broş yoktu.

Kralın İntikamı, kralın yıkımının bir parçası olmuştu. O başından beri bir hain, bir asi olmuştu. "Lord Kallen."

Ben de başımı sallayarak selam verdim ve artık Fae soylularına reverans yapmak zorunda olan bir hizmetçi olmadığımı kendime hatırlattım.

"Bilgi arıyorsanız, şantaj malzemesinin süresi doldu."

Kallen genellikle bu yüzden beni arardı — Drustan, Earth House veya kulak misafiri olduğum rastgele bilgiler hakkında bildiklerimi paylaşmam için beni tehdit etmek için. Onun kozuydu, benim denemelerde hile yaptığım gerçeğiydi, ama artık herkes bunu biliyordu ve ben de bunun için beni idam etmeye çalışan kralın boğazını kesmiştim.

"Öyle oldu." Yüzündeki ifade okunamazdı. "Ve hayır, seni toplantıya götürmek için geldim." İçimde bir endişe hissettim. "Ne toplantısı?"

"Drustan ve Hector, kimin kral olacağını tartışmak için bir saat içinde onlara katılmanı istiyorlar." Midem düğümlendi. "Şimdiden mi?"

"Savaş beklemez." Kallen gözlerini üzerimde gezdirdi. "Üstünü değiştirmek isteyebilirsin."

Çoktan giyinmiş olmam gerekirdi. Onun beni Kan Prensesi olarak ilk kez çıplak ayakları, dağınık saçları ve buruşuk geceliğiyle görmesini istemezdim. Utançtan kızaran yüzümle, ayak parmaklarımı bornozun eteğinin altına soktum.

Drustan ile bir görüşme. Kahretsin, henüz buna hazır değildim. Elimi karnıma bastırarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

"Otuz dakika daha kalabiliriz," dedi Kallen, beni dikkatle izleyerek. "Eğer biraz yalnız kalmak istersen."
Çok ikna edici olmayan bir şekilde alay ettim. "Neden buna ihtiyacım olsun ki?"

İfadeleri her zaman incelikliydi, ama bu seferki şüpheciliğini okudum. Nedenini biliyordu. Kallen her zaman her şeyi bilirdi. O bir örümcekti, karanlık köşelerde ağlarını örer ve benim gibi talihsiz böceklerin tuzağına düşmesini beklerdi.

Yüzüm kızardı. Benim bile bilmediğim bir zamanda Drustan'la yatacağımı biliyordu. *Ateş prensiyle yatıyor musun?* diye sormuştu, Drustan'la daha öpüşmeden önce. *Yakında yatacaksın, bahse girerim.*

Ve tahmin edilebilir bir aptal gibi, ben de öyle yaptım.

Bu canımı yakıyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum: Drustan, Lara, Anya, yeni sihrim, yeni konumum, almam gereken kararlar. Blood House, Ateş ve Boşluk arasındaki çıkmazı kırmak için bir hükümdara destek vermesi gerekiyordu, ama iyi bir kralın ne olduğunu bilmediğim halde nasıl bir kral seçebilirdim? İkisi de iktidarla ne yapacağını bilmediğim halde?

Bir *an bir an*, dedim kendime. Gelecek bir anda ele alınamayacak kadar genişti, ama küçük parçalar halinde hayatta kalabilirdim. Bir saniye, bir dakika, bir saat. Bir adım öteye, her nefes sırayla, ve yakında, başka türlü başlamak imkansız görünecek bir yolculuğun yarısını tamamlamış olacaktım.

Omuzlarımı düzelttim ve çenemi kaldırdım. "Ben iyiyim."

Kallen'in ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Biliyorum." Sanki kaçıp kaçmayacağımı test edercesine yavaş ve dikkatli adımlarla yaklaştı. "Ağaç yeniden canlanıyor," dedi, yeni kırmızı yaprakları işaret ederek.

"Öyle." Dallarda parlak siyah tüylerini düzelten bir karga bile vardı. Mistei'de kuşlar nadirdi — Earth House dışında nadiren görürdüm — ve büyü'nün yeniden canlanması onu buraya çekmiş olabilir mi diye merak ettim.

"Peki ya evin geri kalanı?" diye sordu.

Onu ihtiyatla süzdüm. Son birkaç ayda aramızda bir şeyler değişmişti. Bana şantaj yapıp tehdit etmişti, ama aynı zamanda dans etmiştik ve dün gece hayatımı kurtarmıştı. Ama o bir bilgi toplayıcıydı ve kardeşi kral olmak istiyordu. "Detayları paylaşmadığım için beni affet."

Birkaç adım ötede durdu. "Muhtemelen akıllıca. Ama iyisin, değil mi?"

"Sanırım."

"Büyük bir değişiklik olmalı."

Yoksul, savunmasız bir insan olarak geçirdiğin bir ömürden sonra güçlü bir ölümsüz olmak mı? "Hafif bir ifade." Onun dikkatli tavrında, ona güvenmek ya da en azından tüm bunların ne kadar bunaltıcı olduğunu *birine* anlatmak istememe neden olan bir şey vardı, ama Kallen'a güvenilemezdi. Dün gece nihai sadakati netleşmiş olsa da, onun motivasyonları hakkında hala anlamadığım çok şey vardı.

O başını salladı. "Çabuk öğrenmen

gerekecek." Sinirlenerek, "Farkındayım," dedim.

"Ama öğreneceksin," dedi, sinirlenmemden etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Bu senin en iyi olduğun şey."

Beklenmedik övgü, o kadar doğal bir şekilde söylendi ki nefesim kesildi. "Değiştirmek için koşullarımıza uyum sağlamalıyız."

Kılıcını tutan eli yan tarafında gerildi. "Bunu çok iyi biliyorum."

Çok fazla konuyu dolambaçlı bir şekilde konuşuyorduk ve beni neden şahsen almaya geldiğini anlamıyordum. Ama... Hayır, aslında bir fikrim vardı. "Benden Hector'u desteklememi mi isteyeceksin?"

Kallen bu ani soruya şaşırılmış görünüyordu. Onun soğukkanlılığını bozmak nadiren olurdu, ama bazen başarabiliyordum. "Elbette. Ama kendi kararlarını verebilecek kapasitedesin."

Onun da aynı derecede açık sözlü cevabı beni şaşırttı. Fae'ler her şeyi dolaylı yoldan anlatır, niyetlerini açıkça belirtmek yerine metafor ve imalar kullanmayı tercih ederlerdi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İyi bir hükümdar olacağına dair hiçbir işaret vermeyen birine nasıl destek vermemi bekliyorsun?"

"Drustan sana iyi bir hükümdar olacağına dair daha iyi bir işaret verdi mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Bu soru bana bir tokat gibi çarptı. Kallen, Ateş prensiyle yattığımı kesinlikle biliyordu, ama onu neredeyse taparcasına sevdiğimi de biliyor muydu? Onu gerçek bir idealist ve

Daha büyük bir iyilik mi? Drustan'ın sözde ilkeleri adına sadece kendi hayatımı değil, başkalarının hayatlarını da riske atacak kadar ona içtenlikle inandığım için mi?

Bunun için ölmekten korkmuyorum, demişti Drustan, gri gözleri kararlılıkla parıltıyordu. *Benimle yakın çalışan hiç kimse korkmuyor.*

Sözde idealist tek başına ayakta kaldığında, bu bir şey ifade ediyordu. Aynı idealist hızla iktidarını sağlamlaştırmak için harekete geçtiğinde, bu daha da fazla şey ifade ediyordu.

"Hayır," dedim. "Bu yüzden ben de onu desteklemiyorum." Sonra, Drustan hakkında daha fazla konuşmak istemediğim için arkamı döndüm. "Gidip üstümü değiştireceğim."

Kallen'in sesi peşimden geldi. "Bekleyeceğim."

Ne Anya ne de Lara yatak odasında idi. Onların isimlerini seslendim ve koridorun karşısındaki bir kapı açıldı ve Lara ortaya çıktı. "Ne var?" diye sordu. Gözleri ağlamış gibi kırmızı ve şişmişti, ama ifadesinde bir ihtiyat vardı ve bu bana onun bu konu hakkında konuşmak istemediğini gösteriyordu.

"Anya nerede?"

Lara koridorun sonunu işaret etti. "Bir yatak odası seçti."

Görünüşe göre ikisi de vardı. Lara'nın arkasında, parlak kırmızı ve gümüş renkli kumaşlardan oluşan en az bir düzine elbise yerde yığılmıştı. Bir tanesi sandalyenin arkasına özenle yerleştirilmişti: kırmızı kurdelelerle süslenmiş lacivert bir gece elbisesi.

Earth House'daki gardırobunda mavi elbiselerle doluydu.

Lara bakışlarını takip etti, sonra kaşlarını çatı ve koridora çıktı, arkasından kapıyı kapattı.

"Anya iyi mi?" diye sordum, Lara'nın yeni odasını dağınık hale getirmiş olmasına bakmamış gibi davranarak. "Yemek yedi mi?"

Lara omuz silkti ve bornozunun kıvrımlarını düzeltti. "Yemeği aldı ama benimle konuşmuyor."

Lara'nın duygusal durumu hakkında bir şey söylemek konusunda tereddüt ettim, sonra gözlerindeki ihtiyatlı bakışı dikkate aldım. "Teşekkürler. Onu kontrol edeceğim."

"Dışarıda kim vardı?" diye sordu Lara.

"Lord Kallen."

Yüzünde tiksinti belirdi. "Neden?"

"Beni Hector ve Drustan ile bir toplantıya davet etti."

"Prenses Kenna," dedi yavaşça, sanki bu unvan dilinde çok ağır geliyormuş gibi. "Hâlâ inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum." Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu, çünkü Shards onu bu kadar sert bir şekilde yargımlarken ben bunu hak edecek ne yapmışım? Sonuçta ikimiz de aynı suçu işlemiştik.

"Toplantı nerede?" diye sordu Lara.

"Bilmiyorum. Kallen beni oraya götürecektir."

"Kralın İntikamı mı? Sonunda bağırsakların deşilecek."

"O artık Kralın İntikamı değil. Ve Drustan şu anda beni öldürme ihtimali daha yüksek, çünkü dün gece ona destek vermeyi reddettim, hatta..."

Çenem kapandı. Lara, Drustan ile olan geçmişimi bilmiyordu, fark ettim ve bir endişe dalgası beni sardı. Ondan çok fazla sır saklıyordum.

Yumuşak, acı dolu bir ses çıkardı. "Selwyn'e yaptıkları için onun kalbini söküp çıkarmak istiyorum." Sonra odasına geri dönüp kapıyı çarparak kapattı.

Suçluluk duygum daha da yoğunlaştı. Lara, Selwyn'i Drustan'ın davasına katmak için oynadığım rolü öğrenirse, muhtemelen benim kalbimi de sökmek isteyecekti.

Lara'nın gösterdiği kapıya yaklaşırken bir déjà vu hissi sardı beni. Anya, hizmetçi merdivenlerinden önceki son yatak odasını seçmişti. Burası Earth House olsaydı, Lara'nın hizmetçisi olarak kaldığım eski odam olurdu.

Hafifçe kapıyı çaldım.

"Anya?" Cevap gelmedi.

Kapı kolunu yavaşça çevirip kapıyı açtım ve içeriye baktım. Burası bir soylu kadının güzel yatak odası değildi; bitişik hizmetçi odalarından biriydi. Tozlu bir ahşap masa, tek bir sandalye, bir gardirop ve köşede dar bir yatak vardı — tıpkı eski odam gibi.

Anya, yatağın ayak ucunda, duvara dönük olarak yere kıvrılmıştı. Endişeyle ona doğru koştum. "Anya?"

O irkildi ve bana döndü, sanki hassas karnını korumak istercesine dizlerini göğsüne daha sıkı bastırdı. Gözlerinin altındaki deri yorgunluktan lekelenmişti.

"İyi misin?" diye sordum, yanına çömelerek.

Yumuşak bir ses çıkardı ve ağır göz kapaklarını kırttı.

"Uyuyordum." "Yerde mi?"

Başını salladı. "Daha güvenli."

Ne yapacağımı bilemeden tereddüt ettim. Yerde yatmak rahat değildi, ama yatakta yatmamasının bir nedeni olmalıydı. Yorgana bir göz attığımda, Anya ya da evin büyüğü sayesinde tozlanmamış olduğunu gördüm.

Daha güvenli, demişti.

Son yatağı hiç de güvenli değildi.

"Belki bu sefer rüya görmem," diye fısıldadı ve gözlerini kapattı.

Yumruklarımı sıkıca sıktım, ona yapılanlara karşı çığlık atma dürtüsüyle mücadele ediyordum. Anya'nın yanakları çökmüştü ve gözlerinin altındaki gölgeler derin bir yorgunluğu gösteriyordu. Dinlenebiliyorsa, yerde olsa bile, bu iyiydi.

"İyi uykular," dedim yumuşak bir sesle. "Yine acıkırsan, mutfaktan yemek isteyebilirsin. Büyü böyle işliyor."

Cevap vermedi.

Yataktan battaniyeyi çekip üzerine örttüm ve odadan çıktım.

Artık sadece bana ait olan yatak odasına geri döndüğümde, göğsümde sıkışıp kalmış çığlığı çıkardım, Lara duymasın diye avucumla susturdum. En iyi arkadaşım taş zeminde yatıyordu. Ve ona bakmak yerine, bu lanet toplantıya katılmak zorundaydım.

Dolabı açtım, ipek yerine zırh olmasını diledim. Dolapta zırh yoktu, ama metal süslemeli bir dizi elbise vardı. Anya adına dökmek istediğim kan kadar kırmızı olan birini seçtim. Bel kısmında kumaşı toplayan gümüş bir toka vardı, yardıma gerek kalmadan giyilebilecek kadar basitti. Kollar uzun ve dardı, ellerimin arkasını kapatan sivri uçlarla bitiyor ve orta parmaklarımın etrafındaki halkalarla sabitleniyordu. Küçük metal sivri uçlar yakadan bileklere kadar bir sıra halinde dizilmişti. Acı vaat eden bir elbiseydi, ama sırtı şaşırtıcı derecede açıktı. Aynada omzumun üzerinden baktığımda, belime kadar uzanan omurgamın çizgisini görebiliyordum.

Caedo kıvrılarak boynuma dolanmıştı. Hançer, boğazımın çukuruna yerleşen yuvarlak mücevherle güzel görünüyordu, ama sırtım bu kadar açıkta olduğu için tüylerim diken diken olmuştu. Güzel bir yaratık olmak yetmiyordu; o toplantıdaki herkesin dişlerimin keskin olduğunu bilmesini istiyordum.

Aklıma bir fikir geldi ve hançer yeniden şekillendi. Kama şeklindeki baş kısmı köprücük kemiğimin altına yerleşti, dişlerim ortaya çıktı, hançerin geri kalan kısmı ise boynuma dolanarak omurgam boyunca kıvrımlı bir şekilde uzandı. Yerine oturduğunda, sanki omzumun üzerinden kayan bir yılan gibi görünüyordu, kabzadaki mücevher ise başının ortasına yerleştirilmişti.

"Seni böyle seviyorum," dedim Caedo'ya. Kollarımdaki sivri uçlar biri beni yakalarsa bataabilir, ama biri sırtıma dokunursa çok daha kötü kanar.

Saçımı düzgünce düzeltmek için zaman yoktu, ama ekli banyo odasında yağ vardı, onu buklelerime damlattım ve parmaklarımla uçlarından başlayarak nazikçe taradım. Saçımı topuz yapıp geriye bağladım, sonra hızla makyajımı yaptım: gözlerime dumanlı gri gölge ve siyah kalem, dudaklarıma kırmızı ruj sürdüm. Yanaklarım solgundu, çillerim belirgindi, ama allık sürmeye gerek duymadım. Bugün olmak istediğim kadın, kızaran türden bir kadın değildi.

Aynada kendime bakarken, bir anda gerçek dışı bir hisse kapıldım. Bu benim yüzümdü, ama aynı zamanda bir yabancıнын yüzüydü. Koyu gölge, kehribar rengi gözlerimi daha canlı gösterirken, dudaklarımdaki kırmızı renk kanı andırıyordu. Cildim hafifçe parlıyordu.

Parmağımı göğüs kafesimdeki mücevherli yılan başının üzerinde gezdirdim. "Ne bekleyeceğimi bilmiyorum," diye Caedo'ya ve aynaya itiraf ettim. "Ne yapacağımı." Yeni güçlerime rağmen, dezavantajlı durumdaydım. Diğer ev başkanları, yüzyılların deneyimine ve kimin yönetmesi gerektiği konusunda güçlü görüşlere sahipti. Benim onların isteklerine boyun eğmemi bekleyeceklerdi.

Caedo cildime dokundu. *Ne yapman gerekiyorsa yap.*

Kallen, değişen görünüşümü fark edince gözleri hafifçe büyüdü, ama "Kan Evi kıyafeti sana yakışıyor"dan başka bir şey söylemedi.

Evi geride bırakarak, Mistei'nin diğer bölgelerine doğru eğimli bir koridordan ilerledik. Elbisemi övdükten sonra hiç konuşmamıştı ve giderek artan garip durum, cildimde somut bir ağırlık gibi hissediliyordu. "Toplantının Hector ve Drustan ile olacağını söylemiştin," dedim sessizliği bozmak için, "ama belli ki sen de dahilsin." Osric'in yönetimi altında da durum böyleydi; Kallen her zaman yüksek masada otururdu.

"Evet. Hector, sen, ben, Drustan ve onun müttefiklerinden biri olacak... ve Oriana da daveti kabul ederse o da katılabilir."

Drustan'ın adını duyunca omurgamdan bir ürperti geçti. Ateş prensini son gördüğümde, ihanet ve şiddet dolu bir gecenin ardından benden destek istiyordu. Ondan önceki sefer ise, birbirimizin kollarında çıplaktık.

"Drustan'ın bir gecede neyin değişmesini beklediğini bilmiyorum," dedim, kayıtsızmış gibi davranmaya çalışarak. Kallen'in yan bakışından, onu kandıramadığımı anladım. "Belki grup üyelerinin temel tutumlarında hiçbir değişiklik olmamıştır, ama Drustan bu sorunu bir an önce çözmemiz gerektiği konusunda haklı. Illusion, Osric'in akrabalarından hangisinin tahta en çok hak kazandığını belirlemek için çabalyor olacak. Light şu anda bölünmüş durumda olabilir, ama sonunda Illusion'ı destekleyeceklerini tahmin ediyorum. Bu ikisine karşı koymanın tek yolu evler, kendimiz bir ittifak kurmaktır, bu da bir anlaşmaya varmamız gerektiği anlamına gelir."

Tıpkı eski isyan gibi: Işık ve İllüzyona karşı Ateş, Boşluk ve Kan. Belki bu sefer Dünya, uzun süredir sürdürdüğü tarafsızlığından vazgeçebilir. Oriana dün gece taraf tutmayı reddetmişti, ama sabahın ışıığında yaptığı hatayı fark edebilir.

"Osric'in çocukları var mıydı?" diye sordum, halefinin kim olabileceğini merak ederek.

"Yüzyıllar boyunca birkaç tane. Çoğu kazara oldu ve hepsi en ufak bir hırs belirtisi gösterir göstermez hepsini öldürdü." Dehşete kapılmış bakışlarıma Kallen omuz silkti. "Onlarla tanışmış olsaydın, bunu bir kayıp olarak görmezdin."

"Öyle olsa bile. Kendi *çocuklarını* öldürdü." O kadar çok korkunç şey yapmışken bu beni şaşırtmamalıydı, ama şaşırttı.

"Osric, güçlü olduğu kadar paranoyaktı da. Aynı nedenle kardeşlerini öldürdü ve hiç eş almadı. Bir hanenin reisinin ölümünden sonra eşlerin iktidarı ele geçirdiği pek çok örnek yok, ama birkaç kez oldu."

Fae tarihinin çoğunu ne yazık ki bilmiyordum; bu da bu pozisyon için yetersiz olduğumun bir başka kanıtıydı. "O zaman onun yerini kim alacak?"

"Birkaç çocuğun diğer saray üyelerinin çocuğu olarak gösterildiği söyleniyor, ancak şu anda en olası adaylar onunla sadece uzak akrabalık bağı olan kişiler. Kuzenlerin kuzenleri gibi. Kan bağı ve sihirli güçlerini göz önünde bulundurarak seçim yapacaklar."

Fae'ler sonsuza kadar yaşadıklarında, aile ağaçları mantıksız bir şekilde karmaşık hale geldi. Çoğu peri bin yaşından küçüktü - birbirlerini öldürmeyi çok seviyorlardı - ama bu yine de ailelerin soylarını kurmaları için uzun bir süreydi.

Yol tanıdık bir bölgeye doğru kıvrılıyordu. Soldaki bir rampa, Fire House'a ve onun dışındaki oturma odasına doğru spiral şeklinde uzanıyordu; Drustan ile ilişkimin çoğu bu odada gerçekleşmişti. Yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başladı. Drustan'ı tekrar görmek istediğim son yer, birlikte çıplak olduğumuz yerd.

Neyse ki rampayı geçtik ve göğsümdeki gerginlik biraz azaldı. "Nerede buluşacağız?" diye sordum.

Kallen yine bana bir bakış attı. Ateş prensiyle buluşmalarımız için nerede buluştuğumu biliyor muydu? Onunla ne sıklıkla buluştuğumu?

Elbette biliyordu, diye düşündüm acı bir şekilde. Kallen'in gözleri her yerdeydi, ve bu, gölgelerin içinde kaybolma yeteneğini hesaba katmadan önceydi.

"Drustan tarafsız bölgede bir oda seçti," dedi. "Çok az kişinin bildiği bir oda olduğunu söylüyor." "Bir müttefik getireceğini söylemiştin. Kim?"

"Light House'dan bir peri."

"Gweneira mı?" Roland'ın kardeşi Lothar ölmüştü ve Drustan'ın komplo kurduğunu bildiğim Işık Evi'nin tek üyesi oydu.

Kallen adımını durdurdu. "Onunla görüştün mü? Benim haberim yoktu."

"Hayır."

O, düzenli adımlarını sürdürdü. "O zaman onu bir ara Drustan'la birlikte görmüş olmalısın. Belki de benim için casusluk yaparken?"

Sesindeki rahatsızlıktan duyduğum memnuniyet beni gülümsetti. Kallen, bir şeyleri bilmemekten hoşlanmazdı. "Belki."

"Ve bana söylemeyi ihmal ettin." Dilini şaklattı. "Şaşırmamalıyım. Benden bilgi sakladığını biliyordum."

Bu beni şaşırttı. "Biliyor muydun?"

Bakışları bunun çok açık olduğunu söylüyordu. "Kenna, benden kaçmak için elinden gelen her şeyi yaptın ve benden kaçamadığında bana yalan söyledin."

Kallen artık benim üzerimde hiçbir baskı gücü olmamasına rağmen, korku tüylerimi diken diken etti. "Bunu biliyorsan, neden beni kaçırttın?"

Çok uzun süre sessiz kaldı. "Birkaç parça gerçek söyledin. Yine de buna değdi."

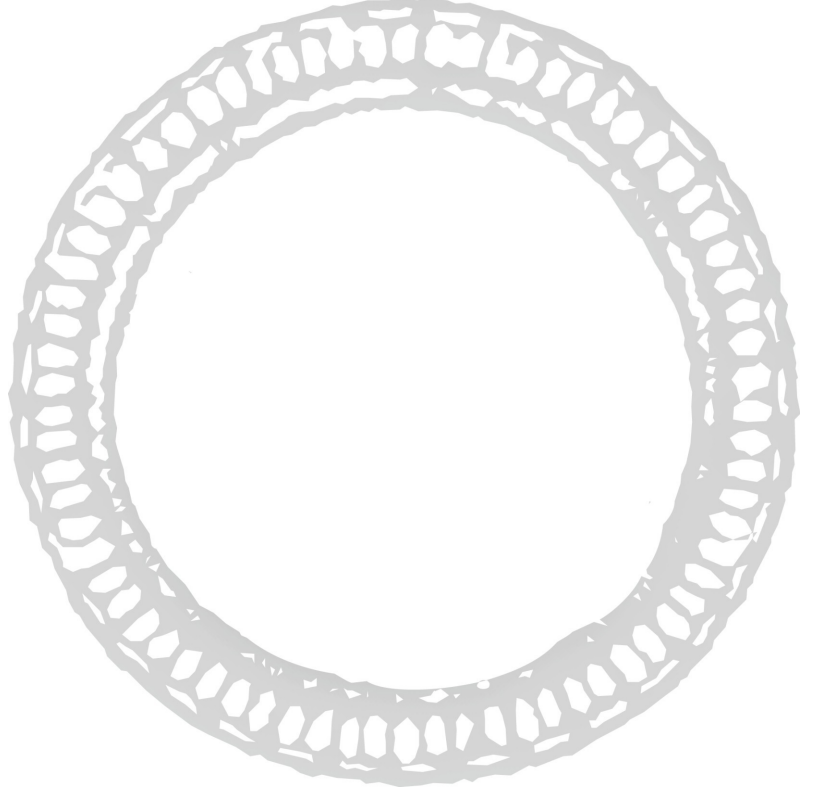
Bu gerçek bir cevap değildi. O durumda tüm güç onun elindeydi. Şantaj malzemesinin yanı sıra, gücü, bağlantıları, serveti, büyü ve ölümcül bir ünü vardı. O gücün sadece bir kısmını bile kullanarak anlaşılmamızı çok daha değerli hale getirebilirdi, ama bunu yapmamayı tercih etmişti.

Kütüphaneye giden dar bir koridora döndük. Koridorun ortasında bir duvar halısı asılıydı ve Kallen onun önünde durdu. Omzunun üzerinden baktı, sonra serbest elini kaldırdı, parmakları hafifçe kıvrılmıştı. Duvarların zemine değdiği yerde gölgeler kalınlaştı, sonra ince bir tabaka halinde zemine yayıldı ve taşı daha koyu bir griye boyadı. Bir tür koruma büyü müydü?

Kallen kumaşı kenara çekerek sade bir ahşap kapıyı ortaya çıkardı. "Hazır mısınız?"

diye sordu. Hazır değildim, ama yine de başımı salladım.

Kallen kapıyı senkopik bir ritimle çaldı, sonra kapıyı açtı. Kalbim, uçuşa geçen bir kuşun kanatları gibi çarpıyordu. Derin bir nefes aldım, omuzlarımı geriye doğru ittim ve içeri girerek Drustan, Hector ve benden beklenen imkansız seçimle yüzleşmek için yürüdüm.

4

Gözlerim anında Drustan'ı buldu. Granit bir masanın yanında duruyordu, dik duruşlu ve elleri belinde birleştirilmişti. Uzun saçları, meşalelerin parıltısıyla yarışacak kadar parlak bakır rengindeydi ve kırmızı-altın rengi tünüğü, gri taşların arka planında belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

"Prenses Kenna," dedi. "Bize katıldığınız için teşekkür ederiz."

Sanki bir yumruk kalbimi sıkıyormuş gibi hissettim. Sesi uzak ve kibardı, sanki biz sadece tanıdıklarımız gibi. Sanki o benim ilk yattığım kişi değilmiş gibi, sanki kendimi tamamen ona ve davasına adamamışım gibi... Sanki benim ölümüm için gönderildiğimi itiraz etmeden izlememiş gibi.

O acı için kendimden nefret ettim. Drustan önceliklerini her zaman açıkça belirtmişti: önce devrim, sonra diğer her şey. Naif olduğum için suçluydum. Kendimi büyük bir aşk hikayesinin kahramanı olarak hayal etmişim, oysa Drustan için ben, onun iktidara yükselişinin efsanesindeki bir yan karakterden başka bir şey değildim.

Drustan cevabımı bekliyordu, ama dilim çalışmıyordu. Kallen duvarın kenarına çekilince kendimi küçük, aptal ve garip bir şekilde yalnız hissettim. Boğazımı temizledim ve kendimi konuşmaya zorladım. "Drustan."

Dudakları inceldi. Belli ki bundan daha fazla bir takdir bekliyordu.

Masadan alçak bir kahkaha geldi. Prens Hector, broker döşemeli bir koltukta uzanmış, altın rengi kumaşın üzerinde bir gece çizgisi gibi duruyordu. Gözleri Kallen'inkilerle aynı maviydi ama daha dardı, bu da onu sürekli şüpheli gösterirdi ve dudakları yana doğru eğikti, alaycı bir gülümsemeye yakın bir ifadeyle. Duruşu rahattı, ama tavırlarında ve keskin bakışlarında beni tedirgin eden bir şey vardı. Bana her zaman huzursuz, zar zor kontrol edebildiği enerjiyle dolu, kafesinin sınırlarında dolaşan bir hayvan gibi gelmişti.

"Hector," dedim, çenemi hafifçe eğerek. O da benim saygımı kazanmak zorunda kalacaktı. Hector'un kaşları hafifçe kalktı.

Hector'un karşısında üçüncü bir peri oturuyordu. Light House'dan Leydi Gweneira narin kemikli ve sevimliydi, meşe kahvesi rengi saçları bir erkek çocuğu kadar kısaydı. Kahverengi gözleri kedi gözlerine benziyordu. "Prenses Kenna," dedi. "Sizinle tanışmak ne kadar ilginç."

"Gweneira, Roland ve Lothar'ın kuzenidir," dedi Drustan. "Devrimi planlamama yardım etti."

"Evet, biliyorum." Gweneira'ya başımı salladım. "Sizinle tanışmak da çok ilginç." O hoş olduğunu söylemeyecekse, ben de söylemeyecektim.

Drustan şimdi gülümsüyordu, ama bunun bir anlamı yoktu. O gülümsemeyi, diğer insanların silahlarını ellerine aldıkları gibi takıyordu. "Öyle mi? Beni gözetlerken kulak misafiri mi oldun?"

Kulak misafiri olduğum için özür dilememi mi bekliyordu? "Evet." Odayı inceleyerek rahatsızlığımı gizledim. Çıplak duvarlar mika parçalarıyla parıldıyordu ve arka duvarda boş bir şömine vardı. Masa ve sandalyeler dışında başka mobilyalar yoktu.

Drustan bana yaklaştı ve vücudum gerildi. Kol mesafesinde durdu ve eğilerek sesini alçalttı. "Önce özel olarak konuşamadığımız için üzgünüm. Sen... Evin iyi mi?"

Onun bakışlarının baskısı altında cildim ısındı. Gözlerinde, kibar ses tonuyla uyuşmayan bir şey yanıyordu. "Yeterince iyi," dedim, bir adım geri çekilerek. "Oriana da burada olacak mı?"

"Öyle mi olacak o zaman?" diye sordu, sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, neredeyse bir nefes gibi.

"Kallen, onu senin davet ettiğini söyledi," dedim, soruyu görmezden gelerek. "Gerçekten gelmesini bekliyorum, merak ediyorum." Dışarıdan kendinden emin görünmeme rağmen, midem düğümlenmişti.

"Olası değil," dedi Hector, Drustan ise aynı anda, "O buraya gelecek,"

dedi. "Artık Earth House adına mı konuşuyorsun?" diye sordu Hector keskin bir sesle.

Drustan'ın dudakları yine o rahat, çekici gülümsemesiyle kıvrıldı ve masanın yanındaki yerine geri döndü. Sanki aramızdaki o ara hiç yaşanmamış gibiydi. "Hayır," dedi Drustan, "ama senin aksine, ben başkalarını neyin motive ettiğini anlıyorum." Gözleri, sanki sözlerini örneklemek istercesine hafifçe bana değdi.

Bununla ne demek istedi? Paranoya omurgamı sardı ve kırmızı giydiğim için pişman oldum. Drustan'ın tünüşü benim elbiseden daha parlak bir renkteydi, ama yine de sanki ona uyum sağlamak için giyinmişim gibi rahatsız edici bir izlenim bırakıyordu. Aramızdaki ittifakı ima etmek için bu rengi mi seçmişti?

Fae'leri, onların çift anlamlı sözlerini ve gizli niyetlerini lanetliyorum. Toplantı daha yeni başlamıştı ve ben, altta yatan anlamları çözmeye çalışırken başım çoktan ağrımaya başlamıştı.

Hector da gülümsüyordu, ama sert bir sırtıştı, daha çok dişlerini göstermeye benziyordu. "Herkes senin kurallarına göre oynamaz, Drustan."

"Sen ve vahşi köpeğin bu ittifaka geç kaldınız. Benim kurallarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Bir an için Drustan'ın hangi köpekten bahsettiğini anlamadım, ama Kallen hafifçe güldüğünde anladım. O bu hakarete hafifçe gülmüş gibi görünüyordu, ama ben öfkeyle dolmuştum. Kallen ve Drustan önceki gece sırt sırta savaşmışlardı. Buradaki karmaşık politikalar ne olursa olsun, o daha fazla saygıyı hak ediyordu. "Vahşi köpek," diye tekrarladım. "Potansiyel bir kral müttefiklerine böyle mi davranır? Öyleyse, çok anlamlı bir başlangıç yapıyoruz."

Drustan azarlandığını görünce şaşırmış görünüyordu. Kallen'in dikkati bana yöneldi, ama ne düşündüğünü anlayamadım. Ancak kaşını kaldırdı ve o zaman anlayabildim. Kısa bir süre önce ona kralın köpeği demiştim, değil mi?

Bu anı yüzümü kızarttı. Belki tutarsız davranıyordum, ama Drustan da öyleydi ve bu gruptan sadakat bekliorsa, daha iyisini yapması gerekiyordu.

"Hector, Kallen'ı toplantıya davet etmeden önce bana danışmadı," dedi Drustan. "Hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmıyorum."

"Sen de bana danışmadan Gweneira'yı davet ettin," diye işaret etti

Hector. "Çünkü bu zafer için o çok önemliydi," diye karşılık verdi

Drustan.

"O bir ev reisi değil."

"Kardeşin de öyle. Osric'e ters bakan herkesi öldürmekten başka ne başardı ki?"

Hector çenesini oynattı. "Kallen, kralı devirmek için dış müttefikler ediniyordu. Elsmere'nin yardımıyla, Samhain'e saldırırdık..."

"Ama yapmadınız," diye Drustan sözünü kesti. Göz bebeklerinde alevler dans ediyordu ve sandalyenin arkasını elleriyle kavradığında, parmak eklemlerinin üzerindeki hava ısıyla titriyordu. "Gweneira, Light House üyelerini davamıza katmak için çok önemli bir rol oynadı. Senin incinmiş gururun yüzünden onu davet ettiğim için özür dilemeyeceğim." Ağız büküldü. "Kenna'nın potansiyel bir kralın müttefiklerine nasıl davrandığı konusunda henüz bir yorum yapmamış olmasına şaşırımdı, ama belki de yargılarını bana saklıyordu."

Saatin nispeten erken olmasına rağmen kendimi şarap içmek isterken buldum. Bu, toplantıyı çok daha katlanılabilir hale getirecek ve şu anda eteğimi sıkıca tutan ellerime bir iş verecekti.

"O Roland'ın kuzeni," dedi Hector Drustan'a. "Elbette o da benim endişemi anlıyordu."

"Bana doğrudan hitap edecek misin?" diye sordu Gweneira. Sesi alçak ve melodikti, bana tahta flüt sesini hatırlattı. "Çünkü Roland hakkında fikrimi sorarsan, eminim ki benim fikrim seninkiyle aynı olacaktır."

Şüphe Hector'un yüzünü gerd, ama cevap vermedi.

Oda gerginlikle doldu. Gölgele Hector'un sandalyesinin ayaklarına dolanmış, Drustan'ı çevreleyen hava ise sıcaklıkla bulanık kalmıştı. Kallen, kılıfındaki kılıcın kabzasını, onu kullanmayı hayal edercesine okşuyordu. Buradaki herkes tehlikeliydi ve ben, onlar birbirlerine hırlarken geri çekilmek istiyordum, ama durumum tehlikeliydi. Yeni unvanım sayesinde kazandığım saygıyı, kendimi göstermezsem kaybedecektim.

"Roland hakkında ne düşünüyorsunuz, Leydi Gweneira?" diye sordum.

"Sorduğunuz için teşekkür ederim," dedi, başını eğerek. "Roland hakkında düşüncem, onun bir canavar olduğu ve Light House'un geleneksel ahlak kurallarına aykırı davrandığıdır. Güç arzuluyordu ama daha fazlasını ele geçirmek için hayal gücü yoktu ve yüzyıllar önce bin parçaya bölünmemiş olması çok yazık. Ölümü benim zevkime göre yeterince yavaş olmadı ve değerli vaktimi çok fazla almaması için her sabah mezarının üzerinde dans ederdim."

Mükemmel bir sükunetle söylenen bu acımasız sözlere gözlerimi kırptım.

Hector alaycı bir şekilde güldü. "Öyleyse neden onu bin parçaya bölmedin?"

"Özellikle Osric böylesine büyük bir kaos gücüyken, öngörülebilir kötülüğün bir faydası vardır. Roland ise iktidarını o kadar kesin görmüştü ki, kendi evinden ihanet gelebileceğini hiç düşünmemişti."

Gweneira'ya daha yakından baktım, bu yeni müttefikimi ölçmeye çalışıyordum. Asil Fae'ler genellikle sakın olurdu, ama o neredeyse doğaüstü bir şekilde hareketsizdi, tıpkı Kallen'in sık sık olduğu gibi. Sade beyaz elbisesi, sanki mermerden oyulmuş gibi, mükemmel kıvrımlarla yere kadar uzanıyordu. Hiç takı takmıyordu, sadece serçe şeklinde altın bir süsle süslenmiş bir kemer takıyordu. Işık perileri, güneşe en yakın uçan hayvanlar oldukları için kuş imgelerini severlerdi. Kemerinden sarkan kese muhtemelen ışığı odaklayan kristaller içeriyordu. Görüldüğü kadar sakın olmasına rağmen, bu odadaki herkesi yakıp kül edebilirdi.

Kallen aniden kapıya doğru döndü. "Biri yaklaşıyor."

Nasıl anladı? Ama sonra dışarıya yaydığı karanlığı ve bir keresinde bana "gölgelelerini rahatsız eden" birini anlayacağını söylediğini hatırladım.

Drustan, Hector'a kendini beğenmiş bir bakış attı. "Oriana."

Şifreli kapı çalınmasını bekledik ve kapı çalındığında omuzlarımız zar zor gevşedi. Lara'yı terk ettikten sonra Dünya prensesini görmek istemiyordum. Ama kapı açıldığında, soluk mavi yüzlü, uzun, gri-mavi saçlı, uzun ve zayıf bir asrai ortaya çıktı. Dünya Evi'nin baş hizmetçisi Alodie'yi tanıdığımda şaşkınlıktan omurgam dikleşti.

O, reverans yaptı ve katlanmış bir kağıt parçası uzattı. "Prenses Oriana bunu onun yerine gönderdi." Hector güldü. "Drustan, başkalarının motivasyonlarını gerçekten iyi anlıyorsun."

Drustan sinirli bir ses çıkardı ve mektubu kapmak için ileri adım attı. O mektubu okurken, Alodie bana gülümsedi, ama gözleri hüznüydü. Bir zamanlar arkadaştık, belki hala da öyleyiz, ama o her zaman görevine bağlıydı ve artık farklı amaçlara hizmet ediyorduk.

Drustan çenesini sıktı. "Oriana gelmeyecek." "Hepsi bu mu?" diye sordu Hector.

Drustan mektubu masanın üzerine attı ve oturdu. "Kendin oku."

Hector kıpırdamadı, ama ben kağıdı aldım ve zarif bir el yazısıyla yazılmış satırları gözden geçirdim.

*Dün geceki şiddete katılan bu evin üyelerinin kötü kararlarına rağmen,
Earth House tarafsızlığını koruyor. Fire, Void, Light, Illusion ve Blood'un kararlarını bekliyoruz.*

Öfke kalbime keskin pençelerini geçirdiğinde, içimden yumuşak bir nefes çıktı. O kadar küçümseyici bir şekilde bahsettiği kişi Selwyn'di. On altı yaşında olmasına rağmen, Dünya askerlerini toplayıp taht odasına saldırmaya cesaret eden oğlu. Osric'in elinde ölen, korkusuna rağmen gururlu ve meydan okuyan oğlu.

"Ne korkak," diye fısıldadım, kağıt sıkı tutuşumda buruşurken. Alodie ayaklarına baktı.

"Osric'in altında geçirdiği sekiz yüzyıllık acı ona yetmemiş galiba," dedi Drustan, her hareketinde öfkesi açıkça belli oluyordu. "Ellerini temiz tutabildiği sürece her şeye izin verecektir."

Ona çok kızgın olmama rağmen, bu düşüncede bir hata bulamadım. Tarafsızlık prensipte ideal görünüyordu: tarihin gözlemcisi olmak, önyargısız bir şekilde gerçeği belgelemek ve başkalarının kolayca uyguladığı şiddetten uzak durmak. Ancak korkunç bir kötülük karşısında bu, suç ortaklığı haline geliyordu.

"Prensese bir cevap götürebilir miyim?" diye sordu Alodie.

"Ona cevap vermeye değmez," dedi Hector, parmaklarını masaya vurarak. "Bırakın kendi haklılığında boğulsun. Hepimizin evlerinde hayatlar tehlikedeysen, onun fikrini değiştirmeye çalışarak değerli zamanımızı boşa harcıyoruz."

"Katılıyorum," dedi Gweneira.

Hala başı eğik duran Alodie'ye baktım ve öfkeme üzüntü de eklendi. Earth House, benim için önemli hale gelen insanlarla doluydu. Oriana'nın seçimleri, varsayılan olarak onların da seçimleri haline gelmişti.

"Peki," dedi Drustan. "Cevap göndermeyeceğiz."

Alodie tekrar reverans yaptı. "Görüşme için teşekkür ederim." Sonra, hızlı bir balık gibi kapıdan çıkıp gitti.

Drustan elini kaldırdı ve kapının üzerine yaz aylarında gün batımındaki gibi parıltıyan turuncu bir koruma büyüsü yaptı. Bu büyülü sınır, odadan seslerin dışarı çıkmasını engelleyecekti. Bunu biliyordum çünkü toplantılarımız sırasında da kullanmıştı ve bunun nedeni sadece gizli sırları fısıldıyor olmamız değildi.

Şu anda düşünülmesi gereken bir anı değildi. Başka ne yapacağımı bilemeyerek, Drustan'ın karşısındaki koltuğa oturdum. Kallen'a soru dolu bir bakış attım, ama o başını salladı ve ellerini arkasında kavuşturarak ayakta kaldı.

"Gweneira," dedi Drustan, "Light House'un şu anki durumunu bize anlatır mısın?"

"Kaos," diye cevapladı Gweneira, öne eğilerek. "Osric'in sadık destekçileri, devrimcilerin sayısından daha fazla, ama kendi evlerinizden de bildiğiniz gibi, fikirlerini gizli tutan ve en az riskli yolu seçen birçok kişi var. Osric'in ölümü, bu ivmeyi iyi değerlendirirsek daha fazla kişiyi bizim tarafımıza çekecektir. Ben de bunu başarmak için elimden geleni yapıyorum."

"Roland'ın halefi olarak kendilerini konumlandıran başka kimler var?" diye

sordu Kallen. "Torin ve Rowena."

Hector yüzünü buruşturdu. "Onları unutmaya çalışıyordum."

Utanc verici bir şekilde bilgisiz hissederek boğazımı temizledim. "Torin ve Rowena kim?"

Gweneira soğuk kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Torin benim kuzenim. Rowena onun eşi, ama evi eşit olarak yönetmeyi planlıyorlar."

"Oh. Bu... yaygın bir şey mi?"

"Hiç de değil. Ama ikisi altı yüz yıldır tek vücut gibi hareket ediyorlar, bu yüzden bu bir sürpriz değil." Bir süre durdu. "Onlar galip gelmezlerse herkes için en iyisi olur."

"Onlar deli," dedi Hector açıkça.

"Onları hafife alma," dedi Gweneira. "Osric gibi sadistler, evet, ama aynı zamanda kurnazlar da."

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Ama bunun yerine evi siz ele geçirebilirsiniz?"

Kız başını salladı. "Kan bağı açısından Torin'den daha zayıf bir iddiam var, ama Drustan'ı destekleyen grubun lideri olduğum tartışılmaz ve hanedan her şeyden önce kendini koruyacaktır. Davama yeterince destek toplayabilirsem, geri kalanlar da hizaya girecektir."

Drustan masaya parmaklarını vurdu. "Yakında çatışmaların başlayacağı kesin olduğundan, bu ittifaka her birimizin sağlayacağı askeri kaynakları tartışmak istiyorum. Ama önce, acil bir konuyu karara bağlamamız gerekiyor. Bir ittifak, lider olmadan işleyemez."

Hector sandalyesinde dikleşti. Odadaki herkesin gözleri bana çevrildi.

Göğsümde endişe dalgası yükseldi ve büyüm de onunla birlikte kabardı. Parmaklarımın etrafında kırmızı güç şeritleri dolanmaya başladı, bu beni şaşırttı ve duygusal tepkimin izlerini gizlemek için ellerimi kucağımda yumruk yaptım.

"Kenna," dedi Drustan, "Dün gece zor bir geceydi, anlıyorum, ama şimdi düşünmek için biraz zamanın oldu ve safları sıklaştırmalıyız. Desteğini alabilir miyim?"

Endişe paniğe dönüştü. Tehlikede olan sadece benim hayatım değildi, altı evin kaderi de söz konusuydu. On binlerce hayat. Ayağa fırladım ve odada volta atmaya başladım. "Gweneira seni destekliyor, değil mi? Benim ne düşündüğümün ne önemi var?" Bu odada dört ev temsil ediliyordu ve Drustan zaten oyların yarısını almıştı. Yapabileceğim en iyi şey, Hector'u desteklediğimi açıklayarak eşitliği sağlamaktı, ama bunu da yapmak istemiyordum. Onun hakkında birkaç korkutucu söylenti dışında hiçbir şey bilmiyordum.

"Ben henüz prenses değilim," dedi Gweneira. "Light House adına konuşamam ve konuşabileceğim zamana kadar, biz çoktan savaşın ortasında olacağız."

"O zaman Oriana'nın söz hakkı olmalı," dedim, bu kararı bana bırakmamak için her türlü sebebi kullanarak. "Onu ikna etmek için bir kez daha denemeye ne dersin?"

"Neden kararı kendin vermiyorsun?" diye tersledi Drustan, sabrını açıkça yitirmiş bir şekilde. "Sana muazzam bir güç bahsedildi, ama bununla birlikte onu kullanma sorumluluğu da geldi. Bu toplantıya katılmak bir *onur*, özellikle de geldiğin yeri düşünürsek."

Ben irkildim. *Geldiğim yer*. Acınası küçük insan, acınası küçük hayatından yükselmiş. Muhtemelen bana sikini göstermenin de bir onur olduğunu düşünmüştü. Dilimde acı bir tat vardı. "Sana söyledim, yönetmeye layık olduğunu kanıtlamanı istiyorum."

Gözlerinde alevler parladı. Sandalyesini geri itti ve bana doğru yürüdü, yaklaşırken yaydığı sıcaklık tenime çarptı. "Sen en..."

Kallen aniden ortaya çıktı ve Drustan ile benim aramda durdu. "Onun şartlarını biliyorsun."

Drustan, Kallen'in müdahalesine daha da öfkeleni. "Zaten kazandığım tacı kazanmak için numaralar mı yapacağım?"

"Zaten kazanmış olsaydın, taç kafanda olurdu," dedi Kallen keskin bir hassasiyetle.

"Bunun için vaktimiz yok."

"Belki de bilmiyorsunuzdur. Eminim Hector, Kenna'ya ihtiyacı olan her şeyi memnuniyetle sağlar. Yazılı bazı kurallar falan?"

Hector yüzünü buruşturdu. Aslında bunu yapmaktan hiç de mutlu olmazdı. "Elbette," dedi Boşluk prensi.

"Yazılı politikalar mı istiyorsun?" Drustan, Kallen'in omzunun üzerinden bana inanamayan bir ifadeyle sordu. "Hiç duymadığın peri saraylarıyla olan dış ilişkilerimizi ayrıntılı olarak anlatayım mı? Vergi sistemimizi açıklayayım mı? Hiç deneyimin olmayan konularda senin keskin siyasi görüşlerini duymak için sabırsızlanıyorum."

Nefesimi tuttum, bu sözler ve ne kadar doğru oldukları beni incitmişti.

"Drustan," dedi Kallen uyarıcı bir sesle. "Onun desteğini istiyorsan, seni desteklemesi için onu gerçekten motive etmelisin."

Drustan, Kallen'e alaycı bir şekilde baktı. "Oh, onu yeterince motive ettim, inan bana."

Kallen çenesini sıkı ve eli kılıcının kabzasına dokundu. Ama onun tepkisi, Drustan'ın imasına karşı içimi kaplayan öfkeyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Caedo boynuma dolanmıştı, ama bir düşünceyle hançer elime kaydı ve şekil aldı. Kallen'in yanından geçerek bıçağı Drustan'ın boğazına doğrulttum.

"Seninle yatıyordum," dedim açıkça. "İşte, söyledim."

Drustan'ın gözleri büyüdü. "Ben öyle demek istemedim..."

"Eskiden yatıyor olsak da olmasak da, bu benim şu anki kararımı etkilemez," diye devam ettim, onun sözünü keserek, "ya da bana nasıl davranacağını. Ki o da saygı ile." Hançer elimde titriyordu. "Bu benim için yeni bir şey ve elimden geleni yapıyorum."

Birbirimize bakarken ağır bir sessizlik oldu. Yüzündeki küçümseme kaybolmuş, yerine yorgunluk ve... üzüntü mü gelmişti?

Hayır, diye düşündüm. Yıkılmış olduğu bir şey için yas tutmasına izin verilmezdi.

Başını eğdi. "Haklısın," dedi, beni şaşırtarak. "Beni affet, Kenna."

Boğazımda bir yumru oluştu. Bu özür gerçekten samimi miydi? Öyle olması önemli miydi? Samimiyeti bir yana, başkalarının önünde özür dilemişti ve stratejik bir peri, pişmanlık göstermenin gerçek pişmanlıktan daha önemli olduğunu söyleyebilirdi.

Ama ben diğer Fae'ler gibi değildim. Bir şeye inanmak zorundaydım. "Teşekkür ederim," dedim ve hançeri indirdim. Onun vücudundan yayılan ısıyı hissetmeyecek kadar geri çekildim.

Drustan derin bir nefes aldı. "Kararsızlığını anlıyorum," dedi, açıkça nezaket göstermeye çalışıyordu. "Seni rahatlatacak ne olabilir?"

Hector'un gözleri Drustan, ben ve omzumun arkasındaki bir nokta arasında gidip geliyordu. Kallen hâlâ arkamda duruyordu ve neden beni savunduğunu ya da neden Drustan'ın bana daha iyi davranmasını istediğini anlamıyordum. Drustan'ın beni öfkeliendirmesi Hector'un yararına olurdu.

"Neye önem verdiğimi biliyorsun." Soğukkanlı kalmak istesem de sesim titriyordu. "Ya da bilmelisin. Bu konuyu yeterince sık konuştuk."

O başını salladı. "İnsanlar."

Demek anlamıştı. "Evet. Senin yönetimin altında hayatları çok daha iyi olacak olan tüm insanlar. Benim umursadığım şey bu, senin ondalık politikaların değil."

Gözlerinde pişmanlık mı vardı? "Onları önemsiyorum, Kenna. Bu sadece güç elde etmek için değil."

Artık ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum. Dudaklarım çok kurumuştü. Dudaklarımı yaladım ve bu hareket Drustan'ın dikkatini çekti.

"Senin için bazı politikalar hazırlayacağım," dedi. "Ama yakında bir karar vermelisin, yoksa..."

Kallen aniden kılıcını kınından çıkardı, bu beni irkitti. "Biri geliyor," dedi, kapıya doğru büyük adımlarla ilerlerken. "Başka biri mi bekleniyor?"

"Hayır." Drustan'ın avuçlarında alevler toplandı ve yumruklarını kapattığında, iki ateş hançeri tutuyordu. Hector'a sert bir bakış attı. "Bu toplantıdan başka kimse haberdar değil."

Hector ayağa kalktı, kendi kılıcını çekti ve Gweneira kemerindeki keseden kristal bir mercek çıkardı. Caedo'nun kabzasını sıkarak, yeni bir felaket mi yaklaşıyor diye merak ettim.

Koğuş, sesin geçmesi konusunda tek yönlü çalışıyordu. Koridorda ayak sesleri duyuldu ve duvar halısının kenara çekildiğini duydum. Sonra kapı kolu döndü ve kapı açıldı.

Mor giysili bir peri odaya girdi. İnce yapıydı, keskin elmacık kemikleri vardı ve saçları, denemelerde başarısız olan İllüzyon adayı Karissa'nınkiyle aynı çarpıcı kırmızı renkteydi. Akra mıydı? Görünürde silah taşımıyordu, ama kullandığı büyü türünü düşünürsek, bu bir şey ifade etmiyordu.

"Lord Ulric," dedi Gweneira. "Ne beklenmedik bir zevk." Ancak kristalini kaldırmadı.

Ulric gülümsedi. "Kılıçlarınızı kınlarına sokun. Size zarar vermek niyetinde değilim."

Kimse kıpırdamadı. Tüylerim diken diken oldu. Fae'lerin sergilediği tüm büyüler arasında, Illusion House'un güçleri beni en çok tedirgin ediyordu. Gördüklerimin gerçek olduğunu nereden bilebilirdim ki? Fae'ler barışı korumak için bir tür sözsüz kurallar uyguluyorlardı, ama dün gece barışı korumaktan çok daha öteye gitmiştik.

"Neden buradasın?" diye sordu Drustan.

"Mistei'nin hakiki hükümdarı Kraliçe Imogen'den bir mesaj iletmek için."

Kallen haklıydı, diye düşündüm ve midem bir anda bulandı. Savaş beklemezdi. Osric'in halefinin kim olabileceğini tartışmaya bile başlamamıştık ki, yeni kraliçenin elçisi çoktan gelmişti.

"Imogen mı?" diye sordu Gweneira. "İlginç bir seçim."

"Dün gece dikkatini vermemiş olmalı ki, onu kraliçe diye çağıracağımızı sanıyor," dedi Hector alaycı bir şekilde.

"Veraset sırası belirlendi," dedi Ulric. "Mistei'de iktidar böyle el değişir."

"Şu anda, güç bizim istediğimiz gibi hareket ediyor." Hector, hepimizin onunla aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istercesine odaya göz gezdirdi. Gözleri benimkilere değdiğinde hafifçe başımı salladım. Sözde ittifakımız berbat bir durumdaydı, ama daha önce hiç duymadığım birini kraliçe olarak kabul etmeyecektim, özellikle de Osric ile akrabalığı varsa.

"Ben buraya tartışmaya gelmedim." Ulric kemerindeki deri keseye uzandı, ama Kallen, Hector ve Drustan bir adım öne çıktıklarında durdu. "Sadece bir mektup." Bir parşömen çıkardı, masanın üzerine koydu ve ellerini kaldırarak geri çekildi.

Gweneira kristalini kaldırıp parlak mor mürekkeple yazılmış parşömeni aldı. Sessizce okudu ve ağzı açık kaldı. "Imogen bir anlaşma çağırısı yapıyor."

"Ne?" Drustan kağıdı elinden kaparak yüksek sesle okudu. "Mistei barışçıl bir iktidar devri hak ediyor. Evlerinizde ve krallığın dört bir yanında yaşanan kaosa anlayışla yaklaşıyorum, bu nedenle Kraliçe Brigitta'nın geleneğine uygun olarak, Lughnasa'da sona erecek bir aylık Uzlaşma ilan ediyorum. Daha parlak bir dönemin başlangıcından önce, karanlık bir dönemin sonunu kutlayalım." Kağıdı indirdi. "Bu... beklenmedik bir şey."

Lughnasa, yaz gündönümü ile sonbahar ekinoksu arasında yer alan bir sonraki önemli bayramdı. Kallen'e yaklaştım. "Anlaşma nedir?" diye fısıldadım.

"Beklenmedik kargaşa dönemlerinde ilan edilen resmi barış dönemi," diye mırıldandı, dudakları neredeyse hiç hareket etmeden. O bile bu gelişmeden şaşırılmış görünüyordu, ancak ifadesi daha belirsizdi. "Kraliçe Brigitta en son bin iki yüz yıl önce, kız kardeşi taç giyme töreninde tahtı ele geçirmeye çalıştığında ilan etmişti."

Tumbledown okulunda öğrendiğim sınırlı tarihi takip etmek yeterince zordu; şimdi de bin yıldan fazla önceki olayları bilmem gerekecekti. "Peki bunun amacı ne?"

"Çatışmayı barışçıl bir şekilde çözmek için müzakereye zaman kazandırır. Daha gerçekçi olarak, savaşa hazırlanma zamanıdır."

"Anlaşma otuz gün sürecek," diyordu Ulric, "yarın akşam gümüş kaplı bir devlet yemeği ile başlayacak. Davetiyeler şu anda Mistei'nin her yerine dağıtılıyor."

"Ne kadar cömert," dedi Drustan alaycı bir tonla.

"Imogen, Osric değil," diye cevapladı Ulric. "O, krallığı savaşa sürüklemek istemiyor."

"Sanırım hala ayın sonunda teslim olmamızı bekliyor." Bu sözler Hector'dan geldi.

"Ayın sonunda mantıklı davranacağınızı düşünüyor." Ulric Gweneira'ya baktı ve mavi gözlerinde o kadar güzel bir ışık parladı ki, bu bir illüzyon olmalıydı. "Torin ve Rowena anlaşmayı çoktan kabul ettiler ve anlaşma tamamlandığında Light House'un desteğini vaat ettiler."

Gweneira'nın kirpikleri titredi. "Kontrol edemedikleri bir şeyi taahhüt edemezler."

Ulric omuz silkti. "Yine de Imogen'in sağ kolunda duruyorlar. Mistei'nin geri kalanı için bu yeterince otorite."

"Peki Oriana?" diye sordu Drustan.

"O da Anlaşmayı kabul etti."

Oriana, bizim davetlerimizi görmezden gelerek Imogen'in davetine cevap vermişti. Yeni bir ihanet duygusu beni sardı.

"Sizi gizli toplantınıza bırakacağım," dedi Ulric, *gizli* kelimesini vurgulayarak. "Ama yarın akşam yemeğinde sizi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Mesajı ilettiğiniz için teşekkür ederiz," diye cevapladı Gweneira. Ulric eğildi, sonra odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Ulric gider gitmez, Hector Gweneira'ya döndü. "Teşekkürler mi?"

Ona soğukkanlılıkla baktı. "Ulric görgü kurallarına önem verir ve hepimiz kılıç zoruyla pazarlık yapmıyoruz." "Pazarlık yapılacak bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Kallen, kılıcını kınına sokarken.

"Bu, Imogen'in uygulayabileceği yaklaşımdan çok daha nazik bir yaklaşım."

"Bu zamana ihtiyacı var." Mektubu incelemek için masaya doğru yürüdü. "Miras aldığı mirası düşünürsek, halkın desteğini kazanmak isteyecektir. Osric'in muhafızları iyi eğitilmiş ve donanımlıydı, ancak daha büyük Illusion House ordusu kötü yönetiliyordu. Osric, algıladığı mutlak gücünden dolayı tembelleşmişti."

Drustan, Hector ve Gweneira yerlerine oturdular, ben de Caedo'yu boynuma geri koyarak oturdum. Beklenmedik ziyaretçiden dolayı kalbim hâlâ hızla atıyordu. "Bizi nerede bulacağını nasıl bildi?" diye sordum.

Gweneira kemerindeki metal kuşu okşarken kaşlarını çatı. "Muhtemelen evlerimizi izliyorlardır. Daha dikkatli olmalıyız ve devriye gezmeliyiz."

"Yapmamız gereken şey," dedi Hector, yumruğunu masaya vurarak, "bu daveti görmezden gelmek ve onlar hazırlıksızken saldırmak."

"Biz de hazırlıklı sayılmayız," diye cevapladı Kallen. "Bireysel evler olarak belki. Ama bir iç savaş, tek bir ordunun gücüyle ya da tek bir savaşın sonucuyla kazanılmaz."

Hector yüzünü buruşturdu. "Mantıklı davrandığın zaman senden nefret ediyorum." "Beni her zaman nefret ediyor olmalısın."

Hector yarı homurtu yarı kahkaha gibi bir ses çıkardı.

Drustan, parıltıyan mürekkeple yazılmış kıvrımlı kağıda öfkeyle baktı. "Davetiyeleri çoktan gönderdi," dedi. "Saldırırsak halkın desteğini kaybederiz. Hiç kimse bir anlaşmayı bozmadı."

"Imogen kim?" diye sordum. "Nasıl biri?"

"Osric'in uzak bir kuzeni ve dün sorsaydın, onu sadece kendi zevkine adanmış sığ bir hedonist olarak tanımlardım."

"Osric de aynı şekilde düşünüyordu," dedi Kallen. Kaşlarının arasında düşünceli bir kırılganlık vardı. "Bu yüzden, büyük bir sihir gücüne sahip olduğu söylense de, onun yaşamasına izin verdi. Şarap ve eğlenceden başka hiçbir şeye ilgi duymuyor gibiydi."

Bu, Kallen'in krala ne kadar yakın olduğunu hatırlattı. O sadece Osric'in kılıcı değildi, aynı zamanda bir nevi sırdaşıydı.

"Hayatta kalmak için bir strateji buldu," dedi Gweneira. "Ve sarayda popüler, ki Osric'in etkisine karşı her türlü tehdide karşı uyanık olduğu düşünülürse bu kolay olmamıştır. Sanırım bunun için bir süredir zemin hazırlıyordu."

Tek bir alev Drustan'ın parmak eklemlerinde ileri geri dans ediyordu. "Otuz gün," dedi. "O, Mistei'yi ayaklarına kapanmaya zorlarken."

"Anlaşma yarın geceye kadar başlamıyor," dedi Hector. "O zamana kadar Illusion House'a saldırırsak teknik olarak anlaşmayı ihlal etmiş olmayız."

Drustan başını salladı. "Bu argüman halkın hoşuna gitmez ve ben hükümdarlığımı eski bir geleneğe tükürerek başlatmak istemiyorum."

"*Senin* hükümdarlığın," dedi Hector alaycı bir şekilde.

İkisi tekrar tartışmaya başladı, ama ben onları görmezden geldim. Bunun yerine, şömineye gidip soğuk küllere bakmaya başladım. "Bir ay," diye fısıldadım. Bu, Imogen, Torin ve Rowena'nın destek toplamak ve ordularını hazırlamak için ekstra zamanları olduğu anlamına geliyordu. Önümüzdeki birkaç hafta içinde daha da tehlikeli hale geleceklerdi. Ama bu bize de aynı şeyi yapmak için zaman kazandıracaktı.

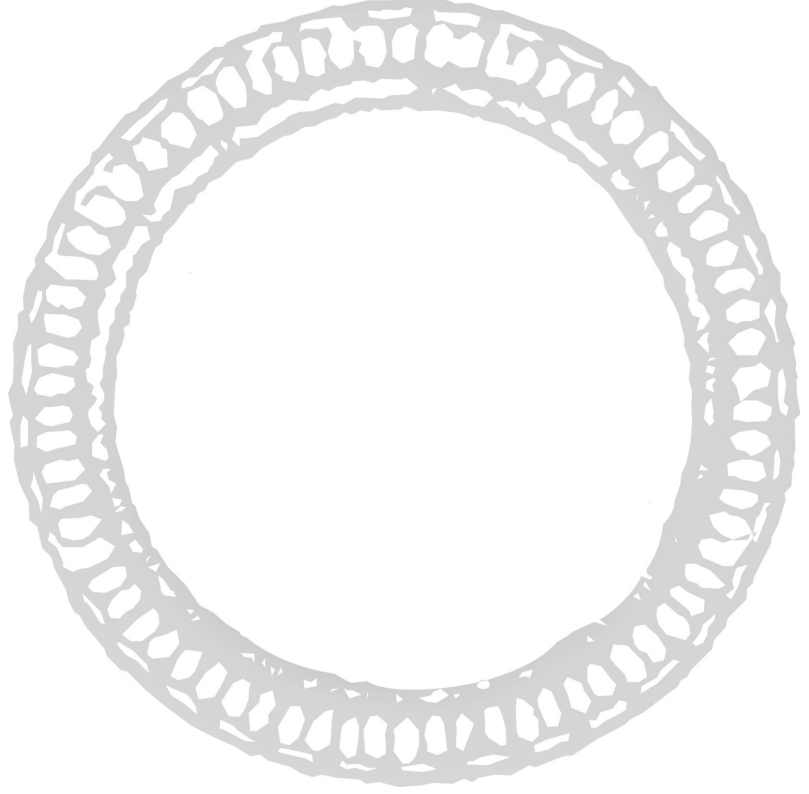
Ve bu *bana* zaman kazandıracaktı.

"Kenna," dedi Drustan, Hector'un az önce yaptığı itirazın üstüne sesini yükselterek. "Konumuza dönersek..."

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde, ona dönerek. "Desteğimi kazanmak istiyorsanız, ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Politikalarınızı okumayı sabırsızlıkla bekliyorum." Hector'a da sert bir bakış attım. "İkinizin de politikalarını."

Hector'un gözleri kısıldı. "Sizi ikna etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum, Prenses Kenna."

Drustan'ın çene kenarındaki kaslar gerildi. Sonra sertçe başını salladı. "Ben de öyle."

5

Earth House'a doğru koştum, eteğim rüzgarda dalgalanan bir bayrak gibi arkamda dalgalanıyordu.

Toplantının geri kalanı da başlangıcı kadar kötü geçmişti. Fire, Void ve Blood House'u çevreleyen bölgelere dönüşümlü devriyeler göndermek konusunda anlaşmıştık, ancak kimse ayrıntılar konusunda anlayamıyordu. Drustan, Fire'in askerlerinin bu davaya bağlı olduklarını bildiği için sorumluluğun tamamen onlara ait olmasını istiyordu; bunun anlamı ise Void'un askerlerinin bağlı olmadıklarıydı. Hector, Drustan'ı Void topraklarına casuslar göndermekle suçladı, Drustan ise Void House'un casuslar hakkında her şeyi bildiğini söyledi. Sonunda karışık gruplar halinde nöbetçiler göndermeye karar verdiler, ama bu noktaya gelmek hiç de kolay olmadı.

Gweneira, Light House'daki durum çok istikrarsız olduğu için bu nöbetler için fazla asker ayıramıyordu. Ben ise daha da az yardımcı olabiliyordum. Herkesin planlar yapıp tartışmalarını dinlemek utanç vericiydi, çünkü tek bir amaca hizmet ettiğimin acı verici bir şekilde farkındaydım.

Oriana gelseydi her şey farklı olurdu.

İleride, bir kumaş rulosu taşıyan bir asrai, Earth House'a giden su tüneline çıktı. Kahverengi teni elmacık kemiklerinde ve alnının kenarlarında mavi renkte parlıyordu ve omuzlarının etrafında dalgalanan saçları safir rengindeydi. Hatheryn, yakın çalıştığım bir Underfae değildi, ama evde sık sık gördüğüm ve dostça davrandığım biriydi. O, güçlü soyların birinin reisi olan Leydi Rhiannon'un giysilerini onarma ve temizleme görevini üstlenmişti. Beni gördüğünde, nefesini tuttu ve reverans yaptı.

"Gerek yok..." diye başladım, ama o çoktan yanımdan hızla geçip gitmişti, sanki bulaşıcı bir hastalıklımışım gibi benden uzak duruyordu.

Tünele yaklaşırken hızımı yavaşlattım. Güneş ışığı göl suyuna saplanarak onu turkuaz rengine çeviriyordu ve renkli balıklar mistik bir bariyerin önünden geçip yüzüyorlardı. Bu güzelliğe rağmen, içimi kemiren bir tedirginlik

midneyi kapladı. Boynumda, Caedo da aynı gerginlikle titriyordu. Artık buraya ait değildik.

Girişin önünde durup, "Prenses Oriana!" diye bağırdım.

Mistei'nin koridorlarında genellikle ayak sesleri, müzik veya çığlıklar yankılanırdı, ancak su sesi emiyordu. Birkaç dakika bekledikten sonra tekrar bağırdım. "Oriana! Seninle konuşmam gerek."

Girişin yakınında dolaşan bir grup turuncu balık hızla uzaklaştı. Birkaç dakika daha geçti, ama Oriana ortaya çıkmadı.

Burada olduğumu biliyor muydu? Kallen ortaya çıktığında Blood House bana haber vermişti. Muhtemelen beni kasten görmezden geliyordu, tıpkı konsey toplantısına çağrılarını görmezden geldiği gibi.

Yeni bir öfke beni sardı. Onca güce sahip olmasına rağmen Oriana lüks odalarında kalıp hiçbir şey yapmıyordu. Savaşmıyor, sesini çıkarmıyor, kendi ailesini korumuyordu. "Sen benimle konuşana kadar buradan ayrılmayacağım!"

Koyu yeşil renkli, uzun yüzgeçli bir balık tünel duvarının kıvrımına doğru sürüklendi. Tembelce yüzüyordu, pullarının kenarları suda yoğunlaşan güneş ışığında altın rengi parılıyordu. Bana sabitlenmiş siyah gözleri, olması gerekenden çok daha zeki görünüyordu.

Oriana kesinlikle burada olduğumu biliyordu.

"Korkak," dedim balığa acı bir şekilde. "Kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyor musun?"

Balık yüzgecini çırpı ve uzaklaştı.

Ne yalvarışlar, ne hakaretler Oriana'yı sığınağından çıkaramadı. Birkaç kez tünelin uzak ucunda hizmetçiler görüldü, ama her seferinde beni gördükleri anda aceleyle içeri geri döndüler. Sonunda kimse ortaya çıkmadı.

Boğazım ağrıyordu, ve bu sadece uzun süre bağırımdan kaynaklanmıyordu. Lara beni Blood House'da bekliyordu, ve bunun nedeni düşüncesi beni yeniden öfkeliyordu. Oriana sadece Mistei'yi terk etmekle kalmamış, kendi çocuğunu da reddetmişti.

Yeşil balık birkaç kez geri dönüp beni incelemişti. Şimdi göl yatağındaki dalgalanan otların arasında duruyordu, gözlerinin üzerindeki altın pullar bir taç gibi parlıyordu. "Lara'nın nasıl olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye sordum balığa, sesimi alçaltarak. Oriana'nın, politik ve cilalı görünüşünün altında, derinlerde bir yerlerde Lara'yı önemseydiğinden emindim. Selwyn öldükten, Lara'nın büyüü elinden alındıktan sonra, kalbinin parçalanmış gibi görüldüğüne yemin edebilirdim.

Balık beni izliyordu, yüzgeçleri suda tembelce kıpırdanıyordu.

Omuzlarım çökerek iç geçirdim. Bu aptalca bir görevdi. Drustan onu toplantıya katılmaya ikna etmemiş olsaydı, Osric'in ölümü onu Mistei'yi daha iyi bir yer haline getirmek için *bir şeyler* yapmaya ikna etmemiş olsaydı, benim ne umudum olabilirdi ki?

Yine de ona bağırarak hoş olurdu.

Geri adım attım ve koridor eğildi. Zemin o kadar tehlikeli bir şekilde eğildi ki sendeledim ve başım dönmeye başladı. Kendime geldiğimde, Earth House'un girişi sağımda duruyordu, uzanıp dokunabileceğim kadar yakındaydı.

Çığlık attım ve oradan uzaklaştım. Kulağıma bir kahkaha geldi. "Oriana?" diye soluk soluğa, başımı tutarak, yeni bir baş dönmesi dalgası beni sardı.

Su tüneli şimdi solumdaydı. Balıklar, sanki beslenme çılgınlığı içindeymiş gibi cam kemerin etrafında sürü halinde dolaşıyordu. Görüşüm ters döndü ve dengemi kaybedip öne doğru sendeledim... tam da giriş kayıp, tam önümde yeniden ortaya çıktığı anda.

Dizlerim soğuk taşla çarptı. Göl mavi bir kavis çizerek etrafımı sardı. Sihirli bir şekilde tutulan tavandan bir damla düştü.

Sonra bir su duvarı çöktü ve beni sürükledi.

Çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi ve yerine koyacak hava kalmamıştı. Su ciğerlerime doldu, önce buz gibi soğuktu, sonra yakıcı bir sıcaklık hissettim. Akıntı beni döndürürken şok ve dehşet beni sarstı. Gözlerimin önünden renkler geçip gitti: güneşin vurduğu turkuaz, balıkların parıltısı, göl yatağının kahverengisi ve yeşili. Sonra güneşten uzak, daha derin bir kısma fırlatıldığımda daha koyu bir mavi.

Su soğuk parmaklarıyla ayak bileklerimi sardığında ve beni aşağı, aşağı, aşağı doğru sürüklediğinde panik beni sardı. Keskin bir acı kulaklarımı yırttı ve ciğerlerim hiç tutmamaları gereken bir şeyle mücadele ederken göğsümü korkunç bir baskı doldurdu.

Hava, havaya ihtiyacım vardı, hava neredeydi? *Yardım edin, lütfen, yardım edin...*

Ses çıkarmadan çılgık atıyordum, su beni doldururken hiçbir şeye karşı çırpınıyordum. Beni öldürürken.

Görüşüm bulanıklaştı ve dehşete kasvetli bir umutsuzluk da eklendi. Her şey böyle sona ermişti. Sevmeyi iyi, nefret etmeyi daha iyi bilen şifacı kadının vahşi kızı Kenna Heron, yalnız başına ölecekti. Sonunda elimde bir güç vardı: işleri değiştirmek, insanları kurtarmak, bu sefil dünyayı birazcık daha mutlu hale getirmek için bir güç. Ama bir günden az bir sürede her şey kayboldu.

Sonunda, hiçbir şey başaramamıştım.

Karanlık, küflenmiş gibi görüşümü kapladı. Uzuvarım ağırlaşmıştı. Artık kendi ölümümle dolu, ağırlaşmıştım. Büyü içimden akıyordu, ama olmayan bir yerde hava yaratamıyordu. Kavradiğim parmaklarımın etrafındaki granat parıltısı, karanlıkta zayıf bir şekilde titriyordu. Bu, göreceğim son şeydi — çok kısa bir süre sahip olduğum ve kaçırdığım güç.

Bir şey dev bir yumruk gibi belimi kavradı. Beni sudan çekip çıkarırken ciğerlerimden sıkacak nefes kalmamıştı ve ben mücadele edecek kadar güçsüzdüm. Gözlerim karanlığa ve acıya karşı kapandı, şiddetli bir akıntı derimi yırttı.

Aniden etrafımda hava patladı. Parlak, rüzgarlı, güneşin ısıttığı hava. Devasa el beni bıraktı ve dizlerim kayaya o kadar sert çarptı ki dişlerim birbirine vurdu. Öne doğru yığıldım, yüzümü yere çarptım ve burnumun köprüsünde bir acı patladı.

Ciğerlerimdeki su bir anda dışarı fışkırdı, göğsüm boşalmış ve ağrıyordu. Yaz havasını ciğerlerime çektiğimde, hemen öksürmeye başladım.

"Ne..." Sesim çok kısık çıkıyordu ve garip bir şekilde boğuk geliyordu. Su, ıslak buklelerimden ve ağlayan gözlerimden damlayarak yüzümden aşağı akıyordu. Titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm.

Prences Oriana, dudakları büzülmüş ve kolları kavuşturulmuş bir şekilde önümde duruyordu. Koyu yeşil bir elbise giymişti ve altın sarısı saçları, sanki bana yardım etmeye geldiğinde saçını taratırken yakalanmış gibi, dağınık bir şekilde omuzlarına dökülüyordu.

Kırılan kulak zarlarım iyileşince kulaklarımda hissettiğim acı kayboldu. Sesler geri geldi: kuşların cıvıltıları ve suyun şırıltısı. Güneş ışığı o kadar parlaktı ki neredeyse acı veriyordu.

Kimse evin girişinde bekleyen ölümünden kurtulamıyordu. "Beni kurtardın," dedim, sesim kısılmıştı. Gözlerimden daha fazla gözyaşı sızarak ıslak korsemeye damladı.

"Bunu senin için yapmadım," dedi soğuk bir sesle.

Kafam o kadar karışmıştı ki, sözlerin anlamını anlayamıyordum. Neredeydik? Etrafıma baktım ve onun beni Earth House'u çevreleyen gölün ortasındaki küçük bir adaya getirdiğini fark ettim — Lara ve benim bir zamanlar oturup sırlarımızı paylaşıp yıldızları seyrettiğimiz ada. Su, boğulmak üzere olduğum için dalgalanıyordu. Rüzgârla sürüklenen bulutlar gökyüzünü kaplıyordu ve bir ağaçlık, soğuk tenimde tüylerimi diken diken eden bir esintiyle hışırdadı.

Gökyüzünün doymuş mavisi, yaprakların yeşili ve güneş ışığının altın parıltısı gözlerimi yakıyordu. Son altı ayı neredeyse tamamen yeraltında geçirmiştim ve Mistei kendi tarzında parıldarken, yukarıdaki dünya yürek parçalayan bir parlaklığa sahipti.

Oriana olmasaydı gökyüzünü bir daha göremezdim. "Neden yaptın bunu?" diye sordum, ıslak yanaklarımı silerek.

"Earth House'un savunma sistemlerinin başkalarının çıkarları için kullanılmasına izin vermeyeceğim." Ela gözlerinde öfke vardı ve parmakları pençe gibi koluna gömülmüştü.

"Başka biri adına..." Başımı salladım, ama bu hareket midemi bulandırınca pişman oldum. Dalgalarda aldığım darbelerden dolayı hâlâ başım dönüyordu. "Onu hiçbir şey için kullanmaya çalışmıyordum."

Bana, Lara'nın klasik ifadelerinden birini acı bir şekilde hatırlatan, sert bir bakış attı. "Sen değil. Ama sen de iğrenç davrandın. Hizmetçilerim evden çıkmaya korkuyorlardı."

Hoş olmayan bir his midemi bulandırdı. Underfae benden korkuyor mu? Benden korkması gereken tek insanlar, benden korkmasını *istediğim* tek insanlar, Noble Fae'ydi.

Oriana bu durumda benden korkmazdı. Gururum, bacaklarım titriyor olsa da ayağa kalkmam için bana güç verdi ve öfkemi bir kılıç gibi kullandım. "Bu kadar rahatsız ediyorsa gelip benimle konuşmalıydın. Ne demek 'ben değil'?"

Yüzünde küçümseme belirdi. "Aptal kız. Shards'ın sana verdiği yetenek boşa gidiyor." Bu acı sözler karşısında ağzım açık kaldı, ama ben kendimi savunamadan konuşmaya devam etti. "Sendelemeye başladığın anda her şey belli oldu. Hayaller mi görüyordun?"

"Görüyor..." Sözümü kestim, farkına vardım. "Illusion House'dan biri mi vardı?" Bu baş dönmesi değildi.

Büyüydü. Biri beni öldürmeye çalışmıştı.

"Anlayamadın mı?" dedi Oriana, inanamıyormuş gibi. "Vücudun büyüğü varken, orada biri olduğunu anlayamadın mı?"

Yüzüm utançtan kızardı. "Onları gördün mü?"

"Hayır, ama Blood House'a daha fazla yardım etmeyeceğim. Hayatta olmanın tek nedeni, Earth House'un kimsenin kılıcı olarak kullanılmayacak olması. Tarafsız kalacağız."

Yine o kelime, bir tokat kadar keskin. "Tarafsız," diye tükürdüm, yumruklarımı sıkıca sıktım.

"Evet, tarafsız."

Onu süzdüm — sarışın güzelliği, tüm zarafeti. Soğukkanlılığı ve Earth House geleneklerine sarsılmaz bağlılığıyla tanınan, övgü dolu Prenses Oriana. Ama bu kadının, Kral Osric'in emriyle bir suçluyu öldürürken, sarmaşıklarını ona doğru uzattığını görmüştüm. Hedeflerine ulaşmak için acımasızlığını ve hile yapmaya hazır olduğunu bizzat görmüştüm. Tarafsızlıktan söz etmeye hakkı yoktu.

"Osric'e karşı savaşmadın," dedim, onu ne kadar derinden hor gördüğümün sesim titriyordu. "Onun yerini alacak yeni bir tiranla da savaşmayacaksın. Acaba kendi canın dışında başka bir şey için savaşır mısın?"

Nefesini içe çekti. Darbe isabet etmişti. "Fae'nin derin tarihini ve Dünya'nın bu tarihteki rolünü anlamayı bekleyemem. Bana korkak diyebilirsin..."

"Demek daha önce dinliyordun."

"...ama sen sadece *bir çocuksun*, çocukça tutkularla dolu." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı ve bembeyaz dişleri ortaya çıktı. "Kendini haklı sanıyorsun. Kendini adil sanıyorsun. Bu yüzden tahtına başka bir kral oturtacak ve ona güvenini ve halkının refahını teslim edeceksin, sanki yeni bir kral her şeyin çözümü olabilirmiş gibi."

Her şeye mi? Hayır, ama bir şeye cevap niteliğindeydi. Drustan ve Hector henüz benim sadakatimi kazanmamışlardı, ama en azından odadaydım ve bu konuşmaları yapıyordum. En azından seçenekleri tartıyor, sadece kendim için değil, burada acı çeken tüm periler ve insanlar için en iyi seçimi yapmaya çalışıyordum. "Başka ne yapmamı isterdin? Başka bir Osric'in iktidarı ele geçirmesine izin mi vereyim?" Kafamı salladım. "Sanırım sen, güvende olduğun sürece bunu memnuniyetle kabul ederdin."

Oriana'nın yanaklarında pembe lekeler belirdi. Öfkeyle kızardığını, gözlerinde soğuk bir küçümseme dışında başka bir şey olduğunu görmek memnuniyet vericiydi. "Birisi tarihe tarafsız bir şekilde bakmalı..."

İçimden kötü bir kahkaha çıktı. "Konuşmayı kes. Bunu daha önce duydum." Lara ve Alodie'nin kutsal gerçekleri aktarır gibi sadakatle tekrarladıkları bu tür konuşmalarla doluydu. Prenses Oriana, büyük ve asil Earth House'un büyük ve asil lideri, her zaman ayrı duruyordu. Diğerlerinden daha iyiydi.

Caedo boğazımda titredi, metal benim çalkantılı duygularımın yansımasıyla titreşti. Aniden Oriana'nın bedenine bıçağı saplayıp, sonunda bir amaç uğruna kanının akmasını izlediğimi hayal ettim. *Benim* amacım.

Bu rahatsız edici fanteziyi kafamdan attım, onun Caedo'nun mu yoksa benim mi olduğundan emin değildim.

Oriana, beni boğazlayacağını hayal eder gibi eteğini sıktı. "Keşke Prenses Cordelia'ya tahtları imrenmenin sonucunu sorabilseydin," dedi. "Ya da o amaç uğruna feda ettiği binlerce periden herhangi birine."

"İlkeleri uğruna ölümü göze almayı seçtiler."

O alaycı bir şekilde, "Sence hizmetkarların gerçekten bir seçeneği var mıydı?" dedi.

"Dün gece benim bir seçimim vardı." Osric'i öldürdüm çünkü doğru olan buydu, Drustan ya da başka biri bana öyle dediği için değil.

Ancak onun sözleri içime işliyordu. Evet, ben bir hizmetçiymdim, ama aynı zamanda sihirli bir hançerim, yeni Kan güçlerim ve Osric'in koruma büyülerine karşı bağımsızlığım vardı. Prenses Cordelia asla boyun eğmeyeceğine karar verdiğinde, Kan Hanesi'nin Underfae'leri böyle bir şeye sahip değildi.

"Prenses halkının kaçmasına yardım etmeye çalıştım," dedim, şüphelerimi bir kenara iterek. "Osric'in gizli arka girişi bilmesi onun suçu değildi."

"O kumar oynadı," dedi Oriana düz bir sesle. "Halkının hayatlarıyla kumar oynadı ve kaybetti. Ben oynamayacağım." "Sen Lara'nınkini oynadın."

Oriana irkildi. "Kızım hakkında konuşmaya hakkın yok."

Bu kadının Lara'yı doğurduğuna bazen inanmak zordu. Lara, kahverengi gözleri, siyah saçları ve zeytin rengi teniyle daha çok babasına benziyordu, ama Oriana'da da Lara'nın izlerini gördüm. Narin kaşlarının kemerinde ve birbirine benzeyen burunlarında, yuvarlak yüzlerinde ve dolgun vücutlarında.

Ancak Oriana'nın kalbinde Lara'dan hiçbir iz yoktu.

"O senin kızın mı?" diye sordum, boğazım düğümlenerek. "Çünkü dün gece değildi. Ona söylediğin şeyi yaptığı için tüm sarayın önünde ondan vazgeçtin."

Beni en çok öfkeliendiren şey buydu. Oriana, Lara'yı sürekli hayal kırıklığı dolu bir ortamda yetiştirmiş, Lara'yı temelde iyi bir insan yapan yumuşaklığı nedeniyle onu azarlamıştı. Güç adına kızının özgüvenini yıkmış, sonra da bu nedenle Lara'nın duruşmalarda yardıma ihtiyacı olduğunu ısrarla savunmuştu. Bu yardımın nasıl sağlanacağına da o karar vermişti. Sonra Lara hile yaptığı için cezalandırıldığında Oriana onu terk etmişti.

"Sen sana ait olmayan geleneklerden bahsediyorsun." Oriana'nın çenesi o kadar gergindi ki dudakları zar zor hareket ediyordu. "Shards her şeyden üstün bir otoritedir. Lara'yı layık görmediklerinde, benim evimde ona yer kalmazdı." Söylenmemiş şeylerle mücadele ediyor gibi görüldüğü bir duraklama oldu. "Benim ne istediğim önemli değil."

Gözlerinin altında gölgeler vardı. Dün gece iki çocuğunu da kaybetmişti.

Ama Lara'yı kaybetmemişti, onu terk etmişti. "Lara'yı Blood House'un hanımı yaptım ve Shard tek kelime etmedi. Earth Shard sana onu reddetmeni mi emretti?"

Oriana bana bakarken yüzünde acı bir ifade vardı. Cevap vermediğinde, cevabı biliyordum.

"Sen bir prensesin," dedim ona. "Dünyayı istediğin gibi şekillendirebilir, istediğin gibi sevebilir, kurtarmak istediğin kişiyi kurtarabilirsin. Senin gibi biri için kurallar yoktur. Bunu göremiyor musun?"

O alaycı bir şekilde gülümsedi. "Artık nasıl bir hükümdar olacağını biliyorum. Dünyayı yumruğunun altında tutan başka bir küçük tiran."

Göğsüm kasvetli bir hayal kırıklığıyla doldu. Oriana'dan bir tepki almayı başarmıştım, ama onu ne kadar kızdırırsam kızdırayım, o değişmeyecekti. O benim bakış açımı asla anlamayacaktı, ben de onunkini asla anlamayacaktım. "Parçalar Lara'nın büyüsunü değil, senin büyüsunü almalıydı."

"Belki de öyle," diye kabul etti. "Ama almadılar ve ben, genç, naif bir insanın görüşleri yüzünden bin yıllık geleneği değiştirmeyeceğim."

"Artık insan değil," diye işaret ettim.

"Önemli konularda insan." Başını salladı ve geri adım atarak aramıza mesafe koydu. "Senin yeni kralın, o naif insan kalbiyle kime inanmayı seçersen seç, belki senin için önemli konularda iyi olabilir, ama başka konularda korkunç olacaktır. Bütün hükümdarlar öyledir. Ve sen onun için öldürecek ve bunun ahlaki olduğunu söyleyeceksin, halkının onun için ölmesine izin verecek ve bunun doğru olduğunu söyleyeceksin. Çünkü sen, insan Kenna, her zaman hizmet edecek birine sahip olmalısın."

Rüzgâr, su ve tartışma yüzünden üşüdüm. "Ve sen, korkak Oriana, evinde oturup hiçbir şey yapmayacaksın. Tarih de seni böyle hatırlayacak."

Gözleri ufka sabitlenmişti. "Öyle olsun." Sonra elini kaldırdı ve arkasındaki su girdap oluşturarak gittikçe hızlandı, ta ki ortası çukurlaşıp tabanı bir huniye dönüşene kadar. "Bu konuşma bitti. Geri dönmelisin."

Boğazım ağrıyordu. Ne kadar boşuna bir çabaydı bu. "Fikrini değiştirirsen," dedim, cevabı zaten bilmeme rağmen, "beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Değiştirmeyeceğim."

Girdap kıyıya doğru sürüklendi. "Sanırım oraya atlamam gerekiyor?" O başını salladı.

"Seni başladığın yere geri çıkaracaktır."

Tekrar boğulma riskini göze almak istemiyordum, ama artık bunun için gerçek bir korku duymuyordum. Oriana rakip bir evin reisini öldürmezdi. Hiçbir şey yapmazdı.

"Gitmeden önce," dedi, elini uzattı. "Anahtarı bana ver."

"Anahtarı mı?"

Dudaklarını büzdü. "Anlamamış gibi davranma. Sana Earth House'a ait bir şeyi emanet ettim. Geri ver."

O, Dünya'nın gizli yeraltı mezarlarının anahtarından bahsediyordu. "Anahtar artık bende değil," diye yalan söyledim. "Dün geceki savaşta kaybettim."

"Yalancı." Sesi havada bir kamçı gibi çınladı. Arkasında bir çalı hışırdadı ve uzun dikenler çıktı. "Benim elimde olmayan tek anahtar senin anahtarın. Ona ihtiyacım var."

Lara, dün gece aforoz edildikten sonra anahtarını ona vermiş görünüyordu. Neden böyle bir şey yapmıştı? Zorunluluktan mı? Şoktan mı? "Kimde olduğunu bilmiyorum."

Daralmış gözlerinden nefret parlıyordu. "Ne pahasına olursa olsun anahtarı geri alacağım. Ve eğer mezarlığa tekrar girersen, orada bulduğun şeyden hiç hoşlanmayacaksın."

Tehditlerini iyi dile getiriyordu, ama gerçekten bunları yerine getirecek miydi? "Hala bende olsa bile, ne yapacaksın? Başka bir evin prensesini bıçaklayıp göğsümden çıkaracak mısın? Bana işkence edip onu sana verecek misin?" Öfkeme acı bir eğlence eşlik etti. Kendini beğenmişlik ve kendini haklı görme tavrıyla, kendi dişlerini sökmüştü. "Tarafsızlığı bozmaya niyetli değilsen, korkacak bir şeyim yok."

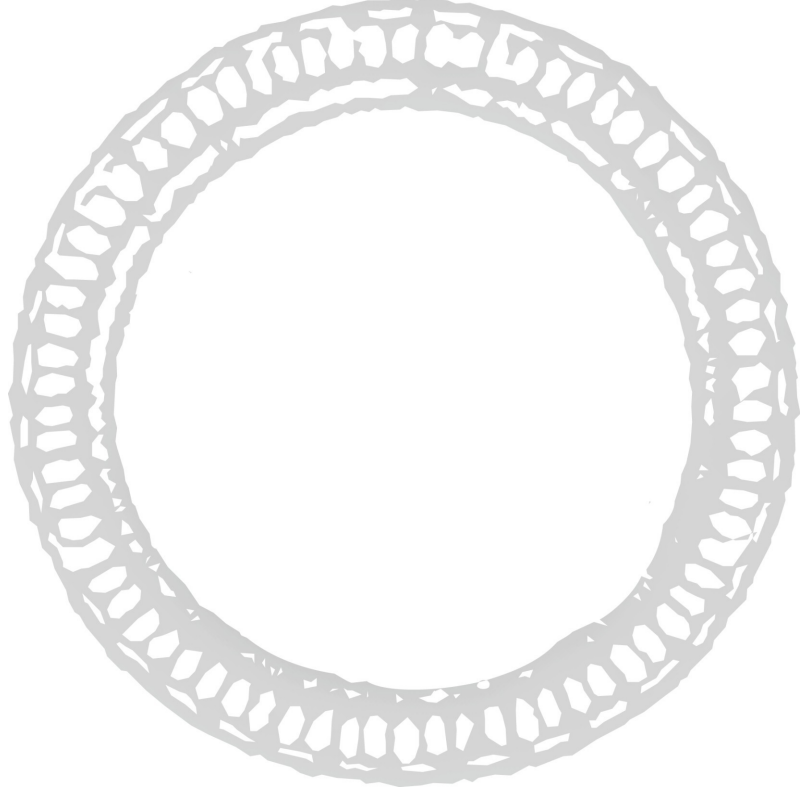
Boynumu kırmak istiyor gibi görünüyordu. Ama bunu yapmayacaktı ve artık ikimiz de bunu biliyorduk. "Anahtarı geri vermek için gelmediğin sürece evime bir daha gelme," dedi acımasızca.

Bu küçük çatışmayı kazanmıştım, ama geri kalanını kaybetmişim. "Peki." Döngü beni çağırıyordu, ama tereddüt ettim. Dudaklarımda bir soru daha vardı. Son bir teklif, bir yanlışı düzeltme şansı. "Lara'ya bir şey söylememi ister misin?"

Güzel yüzünde hayalet gibi bir ifade belirdi. "Hayır. O artık Kan Evi'nin hanımı."

Lara annesinden hiçbir şey alamayacaktı, Oriana'nın pişmanlığı bile. Bu korkunç periyle başka bir kelime bile konuşamadım, bu yüzden kıyıya doğru yürüdüm ve girdaba atlamaya hazırlandım.

Ayaklarım yerden kesildiğinde, Oriana'nın arkamda bir şey fısıldadığını duydum. "Ona iyi bak, Kenna" gibi bir şeydi.

6

Earth House'dan uzaklaşırken arkamda su damlıyordu. Boğulmak üzereyken saçlarım dağılmıştı ve ıslak bir şekilde çıplak sırtıma yapışmıştı, sıırıslıklam eteğim bacaklarıma yapışmıştı. Oriana isteseydi dönüş yolculuğumu daha az ıslak hale getirebilirdi, ama bana karşı göstereceği herhangi bir nezaket, onun gözünde tarafsızlığı bozmak olarak değerlendirilirdi. Ya da belki de o gün huysuzdu.

Gizli bir kapının silueti, gözümün ucunda altın rengi parıltıyordu ve benim küçük kalbim bu küçük zaferden zevk duyuyordu. Onlara ne zaman ve nereden erişeceğime dikkat etmem gerekecekti, ama o yeraltı mezarları hala benimdi.

Koridor boş görünüyordu, ama paranoya beni kemiriyordu ve ensemdeki karıncalanmayı elime sürttüm. Saldırganım kimdi ve şimdi neredeydi? Görünmez birine karşı nasıl savunma yapabilirdim?

Görünmez bir peri de yine de bir vücuda sahipti. Büyü gücümü kullanarak bir ağ attığımı hayal ettim, kemiklere, kaslara veya kalbin atışına takılıp takılmayacağını görmek için. Uzakta kalp atışları duyuyordum, ama genel yönü dışında bir şey belirlemek zordu ve konsantrasyonum dağıldığı anda sesler kayboldu.

Hayatım boyunca gözlerime ve kulaklarıma güvenmiştim. Şimdi ise bana yalan söylüyor olabilirlerdi.

Nefesim kesildi ve bir köşeye saklanarak elimi göğsüme bastırdım. Bir hizmetçi birçok yönden savunmasızdı, ama bir prenses yeni tehlikelerle karşı karşıyaydı. Muhtemelen yüzlerce peri benim ölmemi istiyordu ve benim aksime, onlar sihirlerini tam olarak kullanabiliyor ve yüzyılların deneyimine sahiptiler.

Herkes ölür, dedi Caedo kafamın içinde. Bir prenses ise çoğu insandan daha sık ölümle yüzleşir.

Yüzümü buruşturdum. "Bu hiç de rahatlatıcı değil."

Teselli seni güvende tutmaz.

Harika. Eğer düşüncelerimle doğrudan bağlantılı olan ve sık sık kan kurbanı talep eden, bilinçli, şekil değiştiren bir hançere sahip olmak zorunda kalacaksam, en azından duygusal destek sunabilirdi. Korkularımı yüksek sesle dile getirmek istemediğim için, düşünce iletişimi kurmaya başladım. *Bu beni korkutuyor, Caedo. Ölmek istemiyorum.*

Hançer boynumda uğuldu. Hâlâ yılan şeklindeydi: keskin dişler, pullar, yakut taç. Beni güvende tutacağını düşündüğüm örtülü bir tehdit, ama bugün olanlara karşı, büyülsün ya da olmasın, bir hançerin yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Zaten bir kez öldün*, dedi Caedo. *Bu seni yarattı.*

Bu sözler beni şaşırttı. *Ne?*

Girdapta, senin insan tarafın öldü. Şimdi daha iyisin.

Korku yeniden yükseldi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Parçaların girdabı... Hayır, orada ölmemiştim. Bu imkansızdı.

O fırtınanın hatırası kafamı doldurdu. Shards kaderimi tartışırken, ışıkla dolu, dönen ve korkunç bir fırtına. Parça parça koparılıyormuşum gibi hissetmişim. Ruhum zayıflamış ve yıpranmışken bedenim eriyip gitmişti.

Ama Parçalar beni kurtarmıştı. Karanlık çökmüştü, ama birkaç dakika sonra gözlerimi tekrar açtım. Hâlâ Kenna'ydım, sadece yeni güçlerim vardı.

Yine de o karanlık dönem vardı. Başarılı olan adaylar, büyülerini tam olarak sergileyerek girdaptan çıkmışlardı. Ben ise çökmüş, bir ceset yığınının üzerine düşmüştüm.

"Oh," dedim, daha çok inilti gibi bir sesle. Her yanımda bu fikri reddediyordu. Çünkü eğer ölseydim, gerçekten ölseydim... geri getirilen ne olacaktı?

Caedo, *Kan Evi'nin her zaman ölümle birlikte yürüdüğünü* söylemişti. *Onun hissini bilmek iyidir.*

Yüzümü ellerimle kapattım. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedim yüksek sesle. Kendi sesimin sesi çok önemliydi. Hala burada olduğumu, hala gerçek olduğumu, hala *ben olduğumu* doğruluyordu.

Bu düşünce başka bir düşünceyi tetikledi. Mistei'de konuşamayan insanlar vardı, ama bu yüzden daha az gerçek miydiler? Dilleri kesilmişti, ama elleriyle, kahkahalarıyla ve gözleriyle konuşuyorlardı. Fae'lerin onları ezme çabalarına rağmen, hala canlı bir şekilde yaşıyorlardı.

Nefesim kesildi. Mistei'yi çevreleyen koruma kalkanlarının Osric'in ölümüyle ortadan kalktığını biliyorlar mıydı? Kafeslerinin dışındaki parmaklıkların kaybolduğunu fark ettiler mi?

Yeni bir amaç beni doldurdu. Oriana'yı ikna edememişim, ama Mistei'yi değiştirmek için bundan daha fazlası gerekiyordu.

İnsanların yaşadığı katlar karanlık, kirli ve dardı. Uzak güneşin geçişini işaretlemek için tavandan parlayan kristaller yoktu. Bunun yerine, duvar braketlerinde yanan meşaleler, taşlara is izleri bırakıyordu. Mahremiyet sağlayacak kapılar yoktu ve hava ter ve dışkı kokuyordu.

Islak eteğim, birinin sepetinden düşen saman parçalarını topladı. Geçtiğim ilk birkaç oda boştu ve ana çalışma odası - tamir, gümüş parlatma, tahıl ayırma ve diğer basit işler için alanları olan büyük bir oda - normal kapasitesinin yarısı doluydu. Buradaki en yakın arkadaşlarım Triana ve Maude, bu saatte çalışıyor olmalıydılar, ama ortalıkta yoklardı.

Kapıda duraksayarak işçileri izledim. "Affedersiniz," dedim.

Sesimi duyanlar başlarını kaldırdı. Seramik çaydanlık taşıyan genç bir adam masaya çarptı. Çaydanlık yere düşüp parçalandı, genç adam da üzüntüyle yere çöktü ve parçaları toplamak için diz çöktü. Diğer insanlar korkmuş bir şekilde eğildiler veya reverans yaptılar.

Artık bir Fae olduğum için, fark ettim ki bu durum beni hasta ediyordu. Cildim parılıyordu ve muhtemelen söylentileri duymuşlardı. Dün ben de onlardan biriydim - çoğundan daha şanslıydım ve bu yüzden biraz uzak tutuluyordum, ama yine de onlardan biriydim. Artık değildim.

"Triana burada mı?" diye işaret diliyle sordum, bunun onları daha az korkutacağını umarak. "Ya da Maude?"

Bana güvensizce baktılar.

Kimse bilgi vermediğinde, "Kaçtılar mı?" diye işaret dilinde sordum. Eğer öyleyse, sevindim. Mistei'den kaçabilen herkes kaçmalıydı, hem de bir an önce.

Yine de kimse cevap vermedi.

Diğer insanların konuşma şekline kıyasla işaret dilim yavaş ve basitti, çünkü bu konuda yeniyordum ve pratik yapma fırsatım azdı, ama devam ettim. "Kral öldü. Koruma kalkanları kaldırıldı. Hepiniz kaçabilirsiniz. Evlerinize gidebilirsiniz."

Bir kadın elindeki bezi düşürdü ve kollarını kendine doladı. Hıçkırarak ağladı ve başını salladı.

"Size yardım edebilirim," diye işaret dilinde söyledim, reddedilmeye şaşırılmışım. Bataklığı birlikte geçebilir, gün ışığında hareket ederek hayalet ışıkları önleyebilirdik. Bir peri olarak, yardım almadan yolu görebilirdim ya da Caedo bana tekrar gösterebilirdi.

Bir prenses evinden ayrılmamalı, diye fısıldadı Caedo. Sana güvenenleri terk edemezsin.

Kimler? diye sormak istedim. Ama Blood House'da sadece iki vatandaş daha vardı. *Onlar da gidebilir, dedim inatla. Sonra hep birlikte geri döneriz.*

Ama hayır, dönmeyeceğiz, içimden bir sesle fark ettim. Anya, Tumbledown'a dönmeli.

Bu acımasız krallıktan uzaklara kaçmalıydı ve ben de onun arkadaşı olarak ona yardım etmeliydim.

Onu bir daha görebilecek miydim?

Şu anda bunu düşünemezdim. Önümdeki insanlara odaklandım. "Gidebilirsiniz. Kaçmanıza yardım edeceğim."

Beyaz sakallı kel bir adam bana öfkeyle baktı. Bruno, Maude'un arkadaşlarından biri, normalde şakalar ve gülümsemelerle dolu biriydi. "Yalan söylüyorsun," diye işaret etti.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. "Hayır," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Fae'ler her zaman yalan söyler."

Arkamda bir vuruş sesi duyuldu ve dönüp baktığımda Maude'un kemerli giriş kapısına süpürgeyi sapıyla vurduklarını gördüm. Kahverengi bir elbise ve lekeli bir önlük giymişti, grileşmiş saçları sıkı bir topuz haline getirilmişti. Bana sert bir bakış attı, ağzını ince bir çizgiye sıkıştırdı. Sonra koridoru işaret etti ve başını sallayarak beni takip etmemi işaret etti.

İçten içe incinmiş hissederek onu takip ettim. Bir gün önce bunlar benim halkımdı, ama şimdi bana düşmanmışım gibi bakıyorlardı.

Maude beni bir bulaşık odasına götürdü. İçeride üç kadın vardı, daha işlevsel mutfak eşyalarından ayrı olarak yıkanan narin gümüş fincanları ovuyorlardı. Beni görünce fincanları leğenlere bırakıp kaçtılar.

Maude süpürgeyi bir kenara koydu ve duvara yaslandı. Her zaman yorgun görünüyordu, ama bugün daha da kötüydü. Yüzündeki kırışıklıklar daha derin görünüyordu ve kahverengi gözleri kızarmıştı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, elleri hızla hareket ediyordu.

"Koruma kalkanları devre dışı," diye işaret diliyle, çok daha yavaş bir şekilde cevap verdim. "Kaçabilirsin."

Alaycı bir şekilde güldü ve başka yere baktı; bu, insan düzeyinde bir hakaretti. Bana, sonraki sözlerimi duymak istemediğini söylüyordu. "Yalan söylüyorsun. Fae seni ölümden diriltti ve şimdi bizi eziyet etmek için buradasın."

Beni ölümden dirilttiler. Soğuk tüyler diken diken oldu. "Hayır, yalan söylemiyorum," dedim yüksek sesle, bunu söylerken bile suçluluk duyuyordum. Burada ağzımı açıp, herkese benim onların gibi sakat bırakılmadığımı hatırlatmak her zaman haksızlık gibi gelmişti. "Dün gece kralı öldürdüm ve sınır büyüsü onunla birlikte yok oldu."

Bu, Maude'un bana tekrar bakmasına neden oldu. "Onu *sen mi* öldürdün?" Yüzünde inanamama ifadesi belirgindi.

"Triana oradaydı," dedim, tekrar işaret diline geçerek.

Maude'un gözleri hüznle doldu. "Kan dökülür dökülmez kaçtı. Seni yerde ölü yatarken gördükten sonra."

Triana, Kral Osric tarafından eğlence için gönderilen insanlardan biriydi, Anya ile birlikte. İkisi de nasıl titreyip, tamamen dehşete kapıldıklarını hatırlayınca midem bulandı. İkisi de acı çektiği genelevden kurtulmuştu, ama Osric işkence etmekten zevk alıyordu ve sırf yapabildiği için onları o sefalete geri dönmeye zorlamıştı.

En azından kavga, o tuhaf eğlencenin çarpık sonuca ulaşmadan önce çıkmıştı. Anya hariç herkes kaçmıştı. Bu da benim dirilişime ve ardından gelen felaket olaylarına tanık olmadıkları anlamına geliyordu. "İnsanlar ne diyor?" diye sordum. "Kralın öldüğünü biliyor olmalısın."

"Kral öldü," diye onayladı Maude. "Ve bunun önemi yok." "Nasıl önemi olmaz?"

"Kim hüküm sürerse sürsün, hayatlarımız aynı kalacak."

Alnımı çimdikledim. Oriana gibi konuşuyordu. *O da farklı şekillerde korkunç olacak. Bütün hükümdarlar öyledir.* "Sen gidersen değil," diye işaret dilinde ifade ettim, doğru olanı seçtiğimiz sürece farklı bir hükümdarın Mistei'yi daha iyi hale getirebileceğini tartışmak yerine. "Koruma kalktı. Eve gidebilirsin."

O, homurdandı. "Ev," diye tekrarladı. Hareketi neredeyse şiddetliydi. "Benim evim yok."

"Köyün..."

"Elli yıl önce terk ettim. Alethorpe'da beni hatırlayan biri olduğunu mu sanıyorsun? Dilini kaybetmiş, kambur bir yaşlı kadına ne yapacaklarını biliyorlar mı sence?" Maude o kadar hızlı işaret diliyle konuşuyordu ki, zar zor takip edebiliyordum. "Bana Fae diyecekler..." Kelimenin sonu, beynimin zamanında kavrayamadığı karmaşık bir hareketti. "Kapılarını kapatacaklar ve beni sokakta dilenmeye bırakacaklar."

O işaret neydi? *Karanlık bir şeydi*, en iyi tahminim buydu, ama hareketin açısı ağırlığı ima ediyordu. Taşınması zor, korkunç bir yük.

Bir lanet, diye fark ettim, daha sonraki derslerimizden birinde öğrendiğim kelimeyi hatırlayarak. Triana o gün melankolikti, bu kaderi hak etmek için ne yaptığımızı merak ediyordu ve Maude, beşiklerimize bir lanet konmuş olabileceğini söylemişti.

Bana Fae laneti diyecekler.

İlk başta inkar ettim, ama sonra bir öğleden sonra Tumbledown'a gelmiş, paçavralar giymiş ve Fae tarafından kaçırıldığını anlatan bir adamı hatırladım. Onlara bir gece boyunca keman çalmış, sabahleyin onu gönderdiklerinde ise kendisine verdikleri altınların yapraklara dönüştüğünü söylemişti. Tumbledown'un iyi insanların biraz para alması gerekiyordu, sonra yoluna devam edecekti...

Kesinlikle bir yalandı. On yaşındaydım ve ben bile ona inanmamıştım. Artık Mistei'de insanlara ne olduğunu bildiğim için, onun ne kadar şarlatan olduğu daha da açık hale gelmişti. Bizim için çalmak istememişti, hikayesi defalarca değişmişti ve aksanı güneyliydi; bu, peri diyarlarına komşu kasabalara ait bir aksan değil, turistlerin aksanıydı. Köyün bazıları onu deli sanıyordu, ama diğerleri onu batıl inançlı kuzeylileri dolandırmak için oraya gelen fırsatçı bir dolandırıcı olarak görüyordu.

Ancak Tumbledown'da gerçek inananlar vardı, hem de oldukça fazla sayıda, ve insan kaçırma hikâyeleri atalarının aktardığı efsanelerde sıkça geçiyordu. İnançlılar onun periler tarafından dokunulduğuna katılıyorlardı, ancak hedefi yanlış hesaplamıştı, çünkü perilerin terk ettiği herkesten her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerektiği konusunda da hemfikirlerdi. Periler sadece en değerli insanları kabul ederlerdi ve eğer tekrar serbest bırakılmışsa, onda bir sorun vardı.

Periler tarafından lanetlenmiş, annem o gece, o yabancının getirebileceği kötülüklerden korunmak için kapıyı kilitlerken fısıldamıştı.

gizli halk b i z i cezalandıracaktır.

Böylece o yoluna gönderilmişti.

"Orada bizim dilimizi konuşmuyorlar," diye işaret diliyle söyledi Maude, ben cevap vermediğimde. "Nasıl açıklayacağız?"

"Ben de sizinle gelip tercümanlık yapabilirim," dedim, ama Caedo'nun uyarısı hâlâ kafamda yankılanıyordu. *Bir prenses evinden çıkmamalıydı.*

Mistei savaşın eşiğindeydi. Ben diriltilmiştim — ölmüştüm — şimdi içimde yanan büyü uğruna, Kan Evi uğruna. Ayrılmak doğru olur mu?

Alethorpe, Tumbledown'dan bir günlük yol mesafesindeydi ve Tumbledown'a ulaşmak için tepelerden ve bataklıktan geçerek saatler sürerdi. Alethorpe'dan daha uzak yerlerden kaçırılan insanlar da vardı. O günler veya haftalar boyunca ne olacaktı? Ben insanları güvenli bir yere götürürken, hassas güç dengesi ne hale gelirdi?

Maude, boğuk bir nefesle güldü. "Gitmeyeceksin," dedi. "Buradan ölmeden ayrılabilirsek bile. Bu doğru olsa bile. Artık sen de onlardan birisin."

Onlardan biri... "Ama aynı zamanda sizden biri." Dudaklarını büzerek onaylamadığını gösterdi.

Koşan ayak sesleri duydum ve sonra Triana odaya kayarak girdi. Şok, umut ve dehşet yüzünde dans ediyordu. Sonra bana atladı ve kollarını boynuma doladı. Sıkıca sarıldı ve ikimizi de ileri geri salladı. Maude onu çekmeye çalıştı, ama Triana başını salladı ve bana daha sıkı sarıldı.

Kalbim sızladı ve kısa saçlarına gülümsedim. En azından o beni terk etmemişti.

Sonunda geri çekildi. "Doğruymuş," dedi, beni baştan aşağı süzerken. "Sen bir Fae'sin. Bir Underfae söyledin, ama inanmamıştım."

Başımı salladım.

Geyik gibi kahverengi gözlerinde yaşlar birikti. "Nasıl?"

Hikayenin karmaşıklığını göz önünde bulundurarak yüksek sesle ona anlattım. Lara'nın denemelerde başarılı olmasına nasıl yardım ettiğimi, kralın bunu öğrenip beni girdaplı girdaba atarak öldürmeye çalıştığını. Shards'ın beni hayatta tutmaya karar verip bana Blood House'un güçlerini bahsettiğini.

"Dengeyi yeniden sağlamam gerektiğini söylediler," dedim ve sözlerimi bir şeyi düzeltme hareketi ile tamamladım, ancak bu hareket genellikle eğri bir resim çerçevesi veya bir düzensiz kenar, bozuk bir siyasi sistem değil. "Bir şekilde Kan Evi'ni geri getirin."

Triana mest olmuş gibiydi. Yetersiz beslenme nedeniyle elmacık kemikleri belirgindi, ama gözleri parlaktı ve kırmızımsı kahverengi saçları kesildikten sonra uzamaya başlamıştı. Saçları artık neredeyse sekiz santim uzamıştı ve her gün uzayan saçları, genelevdeki köleliğinden uzaklaştığını gösteriyordu. "Fae'nin kutsadığı eski efsaneler gibi," dedi. "Gerçek bir peri masalı, mutlu sonla biten türden."

Öyle bir hikaye miydi? Midemde aniden bir düğüm oluştu. Annem, vaat ettikleri imkansız hayaller nedeniyle bu hikayeleri çok severdi, ben ise aynı nedenle onlardan nefret etmeyi öğrenmiştim.

Maude boğazını temizledi. Açıklamam sırasında güvensiz ifadesi yumuşamıştı, ama yine de temkinli bir mesafe koruyordu. "Ya o artık o değilse?" diye Triana'ya sordu. "Fae bize bazı şeyler gösterir."

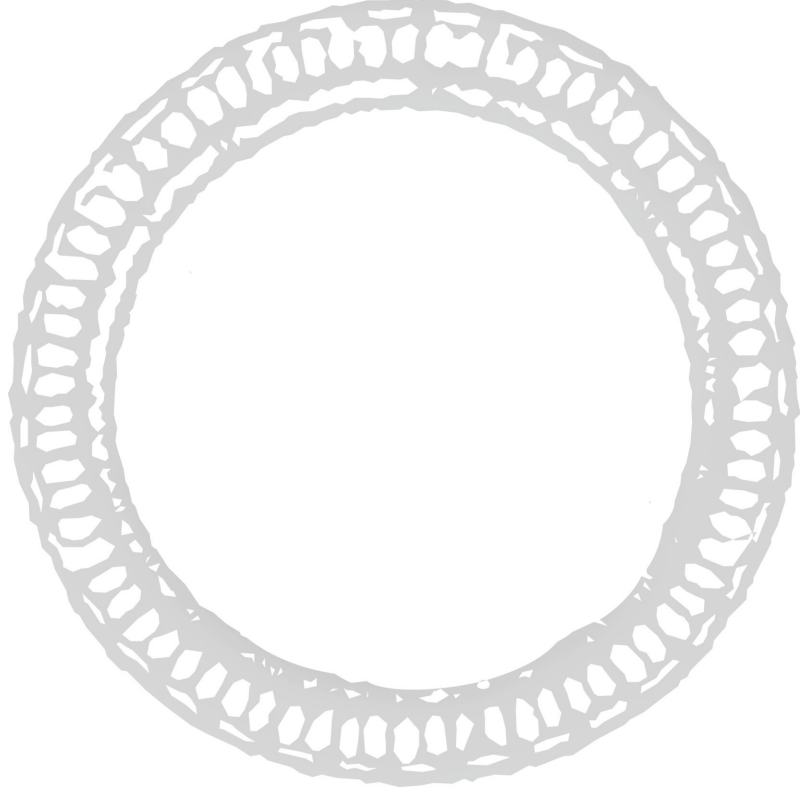
Triana beni o kadar dikkatle inceledi ki, sanki içimi, kemiklerimi bile görebiliyormuş gibi hissettim. Ne karar vereceğini merak ederek nefesimi tuttum. Sonra başını salladı. "Kenna. Gözlerinde görüyorum. Fae bile bizi o kadar iyi kandıramaz."

Gözlerim yaşlarla doldu. Bana ne kadar kolay güvenmişti. Eğer durum tersine dönseydi, tanıdığım biri ölseydi ve sonra bana çok zarar veren bir yaratık olarak geri dönseydi, ben de bu kadar cömert davranır mıydım? "Teşekkür ederim," dedim ona, parmaklarımı çeneme dokundurup ona doğru hareket ettirerek.

Maude iç geçirdi, ama tavrında bir değişiklik, ifadesinde bir yumuşama gördüm. "Hiçbir şeye inanmak zor," dedi. "Çok şey aldılar."

Fae çok şey almıştı. Hayatlarımızı, mutluluğumuzu, özgürlüğümüzü. Ama bu, bizim bir şeyleri geri alamayacağımız anlamına gelmiyordu. "Şu anda Mistei'den ayrılmak istemiyorsan," dedim, "Blood House'a gelmek ister misin? Orada kalabilirsin. İsteyen her insan orada kalabilir."

Maude ve Triana birbirlerine baktılar. Sonra Maude çenesini hafifçe eğdi ve Triana bana geniş bir gülümsemeyle döndü ve o da başını salladı.

7

Triana ve Maude'un Blood House'un en yeni üyeleri olarak katılmak isteyen başka kimse yoktu. Maude onunla konuştuktan sonra Bruno'dan alabildiğimiz en fazla şey "*Düşüneceğim*" oldu, ama diğerlerinin çoğu bana bakmak bile istemedi.

Onları suçlayamazdım. Periler daha önce hiç nezaket veya güvenlik sunmamışlardı ve Kan Evi'nin uğursuz bir adı ve onunla ilgili bir tabu vardı. Hayat yumruklarla dolu olduğunda, açık bir elin vaadine inanmak zordu. Hâlâ mümkün olduğunca çok kişiyi Mistei'den ayrılmaya ve bu sarayın zulmünden uzak, insan dünyasında yeni bir başlangıç yapmaya ikna etmeyi umuyordum, ama bu zaman alacaktı. Umarım zamanımız vardı.

Bir üst kata çıktık. Koridorda ilerlerken, gizli bir kapının altın rengi çerçevesini gördüm. Açık alanda yürümek yerine yeraltı tünellerini kullanmamız gerekip gerekmediğini düşünerek kapıya baktım. Mistei'nin bu bölümündeki yollar özellikle dar ve labirent gibi olduğundan, bu yol daha uzun sürerdi, ama Maude ve Triana'yı Blood House'un üyeleri olarak resmen kabul edene kadar diğer perilerden uzak tutabilirdim.

Tabii Oriana, benim serbestçe dolaşmamı engellemek için tuzaklar kurmak üzere mezarlıkta değilse.

Dört anahtar. Üçü Earth House'da, biri Blood House'da. Bu alanların kontrolü için sürekli bir mücadele olacaktı, özellikle de sır açığa çıktığı ve Mistei'nin geri kalanı gizli geçitlerin varlığını öğrendiği için.

Belki de kimse katakombların boyutunu bilmiyordu. Selwyn, taht odasını ele geçiren isyancılara anahtarını vermişti, ama Drustan o odanın ötesinde başka geçitler olduğunu bilmiyordu.

Maude ve Triana yürürken endişeyle etraflarına bakıyor, uzaktaki her sese irkiliyorlardı. Yaz gündönümünde görevini terk ettiği için kafası kesilen bir genç kız görmüştüm; aynı şeyin kendilerine de olabileceğinden endişeleniyor olmalılar.

Korkularını görünce, yeraltı mezarlarına gitmeye karar verdim. Oriana benim orada olmamı istemiyordu, ama beni öldürmeyecekti de, ayrıca Earth House'dan çok uzaktaydık.

Koridor boştu. Sihirli duyularımı açarak kalp atışlarını dinledim. Kimseyi algılamayınca, göğsümün üzerinde elimi salladım. Kolye ortaya çıktı, anahtarın hafif ağırlığı göğüs kemiğime yaslandı. "Arka yoldan gitmek ister misin?" diye sordum, elbisenin altından anahtarı çıkarırken, ince altın zinciri korsemim üzerine sarkıtarak.

Maude anahtara şüpheyle baktı. "O nedir?"

"Mistei'de gizli geçitler var," diye işaret dilinde söyledim. Kimse olmasa bile, bunu yüksek sesle söylemek istemedim. "Sadece birkaç kişi bunların varlığından haberdar."

Maude başını salladı. "Daha güvenliyse."

Dikdörtgen şeklindeki altın rengi ışık şeridine doğru döndüm. Bu kapının ana hatları taş işçiliğinin içinde gizliydi ve anahtar olmadan, fısıltı kadar ince derzleri görebileceğimi sanmıyordum. Bu kapılar her yerdeydi, ama nedense keskin gözlü Fae'ler onları hiç fark etmemişti. Eski bir büyüyle gizlenmiş olmalılar.

Anahtarı duvara dayadım ve bir çatlak belirdi. İttim ve kapı açıldı, küflü kokan kararmış bir geçit ortaya çıktı.

Triana şüpheyle baktı. "Karanlık."

"Bu ışık saçıyor." Anahtarı kaldırarak, karanlıkta nasıl parladığını ona gösterdim. "Ve gözetleme delikleri de var." Çoğunlukla süslemelerin içine gizlenmiş iğne delikleri gibiydiler ve dışarıdaki ışık ince ışınlar halinde içlerinden geçiyordu, ama bazen vitray pencereler veya bakmak için dar yarıklar da vardı.

Derim birden ürperdi. İçgüdülerimi harekete geçiren şeyi aramak için etrafıma bakındım, ama yakınlarda kimse yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Triana.

Kafamı salladım ve dikkatle dinledim. Tek ses, bir meşalenin titremesiyle çıkan yumuşak alev sesi idi. Tekrar sihime uzandım ve derimin altında, nehirler ağı gibi kanın dalgalandığını hissettim. Yanımda, Triana ve Maude'un kalpleri düzensiz bir ritimle atıyordu, muhtemelen gerginlikten dolayı hızlanmıştı.

Etrafta başka kimse yoktu.

Huzursuzluğum geçmedi. Dikkatimi çeken şeyi belirlemek için daha yakından baktım. Duvarlar pürüzlü ve düzensizdi, gri taşlar gelişigüzel yığılmıştı. Bir sonraki koridorda tavanda kristaller vardı, ama insan topraklarına hala yeterince yakındık, bu yüzden tek aydınlatma kaynağı meşale ışığıydı. Bu da koridora gölgeli, düzensiz bir görünüm veriyordu.

Gözlerim koridorun uzak ucunda takıldığında, çok gölgeli olduğunu fark ettim. Meşale ışığının ulaşamadığı bir köşe vardı ve karanlık duman gibi yoğundu.

Caedo bir anda elimdeydi, keskin ve parlak. "Kendini göster," emrettim.

Karanlık değişirken, sihirli duyularım bir kalp atışının yankısını yakaladı. Fısıltı gibi zayıftı, ama siyah sis tanıdık bir Boşluk perisinin şekline dönüşürken giderek güçlendi.

"Kallen," dedim, tüylerim diken diken oldu. Sis formundayken, büyüm onun vücudunun hatlarını veya kalp atışlarını tespit edememişti.

Ve şimdi beni anahtarı kullanırken görmüştü.

Onaylayarak çenesini eğdi. "Kenna." Gözleri açık kapıya kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Maude ve Triana geri çekilmiş, birbirlerine sarılmış olarak gizli geçidin yarısına kadar geri çekilmişlerdi. Korkmuş görünüyordardı ve içimde koruyucu bir öfke dalgası yükseldi. "Neden gölgelerde gizleniyorsun?" diye sordum, Kallen'a doğru ilerleyerek.

O, benim öfkeme biraz şaşırmış görünüyordu. "Ben her zaman gölgelerde gizlenirim."

Tüylerim diken diken oldu. O formda onu hissedemediğimi biliyor muydu? Ve *neden* onu hissedemiyordum?

Caedo kafamın içinde *her zaman bir denge olması gerektiğini* söyledi. *Farklı evler, farklı zayıflıklar.*

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve bunu tartışarak zaman kaybetmek istemiyordum. Kallen'in önünde durdum, sakinleşmeye çalışıyordum. "Ne istiyorsun? Beni başka bir toplantıya mı götürmeye çalışıyorsun? Sonuncusu çok iyi geçmişti."

Elimdeki hançere dikkatle baktı, ama Caedo'yu kaldırmadım. Kendini tehdit altında hissediyorsa, bu onun kendi hatasıydı.

Kallen'in elleri yanlarında gevşemişti, ama bu onu daha az tehlikeli göstermiyordu. Gözleri loş koridorda dipsizdi ve solgun yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Duruşu her zamanki gibi kusursuzdu ve giysilerindeki tek ışık noktaları, tunikasını kapatan gümüş tokalar ve beline bağlanmış kılıcın kabzasıydı.

Derimde bir ürperme hissettim, sanki kışın bir dereye elimi sokmuşum gibi tüm vücudum titredi. Kallen her zaman çok kontrollü görünüyordu, sanki o gece yarısı gözlerinin arkasında gizlenen şeyi sıkı bir şekilde kontrol altında tutması gerekiyormuş gibi.

Kontrol edilmesi gereken tek şey, serbest bırakılmayacak kadar tehlikeli olanlardı.

Bakışları üzerimde dolaştı. "İslanmışsın."

Islak elbisenin cildime yapıştığını aniden fark ettim. Korse ve gümüş çivili kollar her zaman dar olmuştu, ama şimdi etekler kalçalarım ve uyluklarıma yapışmıştı. Saçlarım sırtıma dökülmüştü, ıslak teller çıplak tenime soğuk geliyordu ve tüylerim diken diken olmuştu.

"Gözlem gücün eşsiz," dedim, güven yerine alaycı bir tonla. Gözleri tekrar yukarı kaydı. "Oriana seni öldürmedi."

Oh, haydi ama... "Her şeyi bilmek zorunda mısın?" diye sordum, sinirlenerek. "Evet, bu bir casus şefinin geleneksel rolüdür."

"Artık casus şefi değilsin. Osric öldü."

İfadesi değişmedi, ama hava soğudu. "Resmi pozisyon boş olabilir, ama bilgi her zaman iyi bir değerdir."

Onu anlamanın bu kadar zor olmasından nefret ediyordum. Drustan farklı nedenlerden dolayı anlaşılması zor biriydi — her zaman gerçek niyetini gülümsemeye gizliyordu — ama Kallen'da beni rahatsız eden bir şey vardı. Kimse her zaman bu kadar ölçülü olamazdı. Bir gün patlayacaktı ve sonra...

Yaklaşıp sesini alçaltarak sordu. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

Bu endişe olamazdı, değil mi? Muhtemelen Blood House'un sağlam kalmasını sağlamak istiyordu, böylece ben de Hector'a destek verebilecektim. "Hayır," dedim. Sonra, beni izlemeye devam edince, gerçek ağzımdan döküldü. "Biraz."

Birazcık fazlasıyla. Fiziksel olarak acı vericiydi, evet. Ama kafamda... Parçalar, çok daha kötüydü. Ölümün nefesi boynumda buz gibiydi ve ölüm açgözlü bir şeydi. Bir insan o karanlık havuza kaç kez ayak parmağını daldırıp tamamen içine çekilmeden kurtulabilirdi? O borcu ödemem gerekmeden önce kaç kez nefes alabilirdim?

Kallen'in eli yan tarafında seğirdi. "Su tüneline nasıl girdin?" "Henüz bilmiyorum musun?"

Kallen başını salladı. "Kaynağım sadece girişinde bağırdığını duymuş."

Yakınlarda bulunan tek kişiler Earth House'un hizmetkarlarıydı, bu da Kallen'in Oriana'nın duvarları içinde en az bir kişi üzerinde etkisi olduğu anlamına geliyordu.

Bu şaşırtıcı değildi. Beni kontrolü altına almak için hızlı hareket etmişti ve bu şantajın hızı kısmen benim kendi pervasızlığımdan kaynaklansa da, Mistei'nin geri kalanında ağrıyı örmek için yüzyıllar boyunca zamanı olmuştu.

"Illusion'dan biri beni şaşırttı ve düştüm." Bunu itiraf etmek utanç vericiydi, ama artık sözde müttefiklerdik ve müttefiklerim düşmanlarım hakkında bilgi sahibi olmalıydı.

"Tanımlayıcı özellikleri var mı?" "Görünmezlerdi."

Yumuşak, öfkeli bir ses çıkardı. "Bu, ustalaşması zor bir beceridir, ama bunu yapabilecek birçok peri var. Anlaşma henüz resmi olarak başlamadığı için Imogen emir vermiş olabilir, ama kralın intikamını almak isteyen birçok kişi daha olacaktır."

"Evet, farkındayım." Omzumun üzerinden Maude ve Triana'nın birbirine sokulmuş olduğu yere baktım. Konuşmamızı duyamayacak kadar uzaktaydılar, ama onları

çok uzun süre yalnız bırakmak istemedim.

Kallen'in parmakları çenemi okşadı, yüzümü ona doğru çevirdi ve ben şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Onları bulacağım," dedi sessizce. "Ve sana zarar verdikleri için kafalarını alacağım."

Kalbim göğsümün içinde hızla atıyordu. Parmak uçları serin ve nasırlıydı. O eller yıllar boyunca sayısız insanı öldürmüştü; isterse beni de öldürebilirdi. Ama bunun yerine bana dokunuyordu, onun gibi birinin yapabileceğinden daha nazikçe. "Neden?" diye fısıldadım.

Çenesini sıktı ve elini indirdi. "Oriana seni neden bağısladı?"

Sorulara hep başka sorularla cevap verirdi: sinir bozucu bir alışkanlık. Zaten saldırganımı neden öldürmek istediğini tahmin edebiliyordum. Ölü bir Kan prensesi, onun planları için hiçbir işe yaramazdı.

Sesime acı bir ton girdi. "Benim ölümümü denetlemek, onun değerli tarafsızlığını ihlal edeceğini düşündü."

"Belki." Bir adım geri çekilerek aramıza mesafe koydu. "Belki de değil."

Rahatlama, kaslarımdaki gerginliği yumuşattı. O kadar yakinken düşünmek zordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Herhangi bir şekilde müdahale etmenin tarafsızlığı bozacağını savunabilirdi. Çatışma Blood ve Illusion arasındaydı; onun evi sadece infazın yapıldığı yerdı."

Kafamı salladım. "O da buna itiraz etti. Aksi takdirde, benim ölümüne sevinirdi eminim."

O, "Oriana yapmak istediği her şeyi haklı gösterebilir. Amacı bu olsaydı, senin boğulmanı izlemek için ikna edici bir neden bulurdu." dedi.

Sessiz kaldım, bunu düşündüm. Oriana beni açıkça hor görüyordu, ama beni kurtarmıştı. Beni hemen kovmak yerine tartışmaya girmişti. Politik görüşünü değiştirmede, ama benim yaşamama izin verecek şekilde yorumladı.

Neden?

Belki de anahtar bir cesetten çıkarılması zor bir şeydi. O büyüün nasıl işlediğini ya da benim iznim olmadan derimin altından onu çıkarmak için neyin gerekli olduğunu bilmiyordum. Ama belki de başka bir neden vardı, doğru duyduğumdan emin olmadığım o fısıltıda ifade edilen bir neden. *Ona iyi bak.*

Kallen şimdi Maude ve Triana'yı izliyordu. "Konsey toplantısından beri meşgulsün. Onlarla ne yapıyorsun?"

O sorulara doğrudan cevap vermek zorunda değilse, ben de değildim. "Zaten bilmiyor musun?"

Meşale tekrar titredi ve ışık yüzünde dans etti. Gözlerinin altındaki gölgeler bir an için derinleşti ve ona hayalet gibi bir görünüm verdi. Sonra altın rengi parıltı sabitlendi, keskin çene hattına ve burnunun ucuna yansıdı. "Her şeyi bilmiyorum, Kenna."

"Burada olduğumu biliyordun."

"Koridorlarda ıslak ıslak dolaşıyordun. Dikkat çekiyordun."

Tamam, bu pek de gizli bir görev değildi. O fısıltı Kallen'in kulağına ulaştığında, söylentileri takip etmek zor olmamıştı. İstedğim yere gitmeye alışkındım, ama bir prenses, bir insan hizmetkardan çok daha fazla ilgi çekiyordu — özellikle de sırlıslık, somurtkan ve halka açık bir yerde bağırmış bir prenses. "Neden buraya geldin?" diye sordum, bir başka utanç dalgasıyla mücadele ederek. "Hayatta kaldığımı duydun. Bunu kendi gözlerinle doğrulaman gerekmiyordu."

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Kallen'in bir kez olsun soruma cevap verip vermeyeceğini görmek için beklerken, uzun bir süre birbirimize baktık.

Saniyeler geçiyordu. Görünüşe göre yapmayacaktı.

Vazgeçerek iç geçirdim. "Bu görüşmenin merakından başka bir amacı var mı? Onları buradan çıkarmam gerek."

"Dün gece taht odasındaki kadını kurtardığın gibi onları da kurtaracak mısın?"

Demek o da Anya'yı Blood House'a getirdiğimi biliyordu. Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Onu tanıdın mı?" diye sordum. Osric, saray halkının gündönümü avını izleyebilmesi için bir illüzyon yaratmıştı. Kallen, Anya'nın genelevde işkence gördüğünü başından beri biliyor muydu? Herkes biliyor muydu?

Kafasını eğdi. "Bilmeli miydin?"

"Gündönümünden beri."

Kaşları çatıldı. "Anlamadım."

"O kaçırıldı," dedim keskin bir sesle. "Sen de görmüş olmalısın."

"O da kurbanlardan biri miydi?" Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Osric'in illüzyonu hepsinin öldüğünü gösterdi. Sen hariç."

Demek Osric Anya'yı kaçırmak istemişti, ama diğer perilerin bunu bilmesini istememişti. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Neden yalan söylesin?"

"Onun yaraları... ayırt edici," dedi bir süre sonra. "Osric, kendi malı olarak gördüğü şeye düşküdü. On yıllar sonra öğrendiğim zulümler vardı ve eminim ki asla öğrenemeyeceğim daha fazlası da vardır. O, sırrı her şeyden çok zevk alıyordu."

"O onun değildi," diye bağırdım.

Beni dikkatle izliyordu. "Bir arkadaş, öyle mi?"

Onun kim olduğu onu ilgilendirmezdi. "Blood House'a dönmem gerek," dedim kısaca. "İşimiz bitti mi?"

"Gizli geçit oraya mı çıkıyor? Seninle geleceğim."

"Hayır, yapmayacaksın." Maude ve Triana'ya baktım ve onların hararetle bir tartışma yaptıklarını gördüm. Triana Void işareti yaptı ve Maude, bana öğretilmemiş ama orta parmağın da dahil olduğunu düşünürsek genel anlamını sezebildiğim bir işaret yaptı.

"Belki de en iyisi budur," dedi Kallen kuru bir şekilde.

Başımı ona çevirdim. "İşaret dilini biliyor musun?" "Bazı şeyler tercüme gerektirmez."

Ona şüpheyle baktım. Mistei'deki hizmetçiler dışında, insanlara ait gizli dili bilen bir peri varsa, o da Kallen'di.

O içini çekerek pes etti. "Temel bilgileri biliyorum. Bana öğretmesi için kimseyi ikna etmek zordu, ama yıllar içinde doğru teşviklerle ikna edilebilecek birkaç insan buldum."

İkna etti. Şantaj mı demek istedi? Tehdit mi? Belki de ödül teklif etmişti, çünkü bu insanlara daha önce yapılmamış ne yapabilirdi ki?

"Neden öğrenmek istediniz?" diye sordum.

"Başka neden olabilir ki? Bilgi için." Eğilip sesini daha da alçaltarak, "Ve çoğu Fae, anlamadıkları bir yaratığı tuzağa düşürmenin ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmiyorlar." dedi.

"Onlara yaratık mı diyorsun?" diye sordum, öfkeyle. Triana ve Maude'un duymayacağı kadar sessiz konuşuyordu, ama ben bu tür bir dili tolere etmeyecektim.

"Sadece mecazi anlamda. Hepimiz canavız, Kenna. İyi ya da kötü, nazik ya da acımasız, sahip olduğumuz gücün seviyesi ne olursa olsun. Temel özelliklerimize indirgendiğimizde, her şeyi yapabilir hale geliriz."

"O zaman sen de kendini bir canavar olarak görmelisin," dedim, buna pek inanmadan. Asil Fae'ler kendilerini herkesten ve her şeyden üstün görürlerdi.

"Evet," dedi, beni şaşırtarak. "Korkunç bir canavar. Ve Osric, iyi bir avcının yakaladığını tam olarak bilmesi gerektiği dersini hiç öğrenmedi." Arkadaşlarımı işaret etti. "Fae, temel düzeyde anlamadıkları bir türü hapsedmeyi ve istismar etmeyi seçti. Onları kırabilecekleri için kırmaya karar verdiler ve sonra da tutsakların kafeslerinde birbirlerine söylediklerine dikkat etmenin bir anlamı olmadığına karar verdiler." Başını salladı. "Zulüm bir yana, bu tehlikeli bir dar görüşlülük."

İnsanların ayaklanıp Soylu Fae'leri yok edebileceklerini söylüyordu. Ve biri bunu yapmıştı. Caedo ve yeni büyüm sayesinde bunu başarabilmişim, ama bunu çok daha önceden yapmak *istiyordum* ve bunun tek suçlusu Soylu Fae'lerdi.

Maude bir silahla ne yapardı? Triana ne yapardı? İnsanlar özgürlük veya güce kavuştuklarında, bu özgürlüğe veya güce nasıl inanacaklarını öğrendiklerinde, kendilerini esir alanlara ne tür bir yıkım getirebilirlerdi?

"Fae'lerin insanları anlamadığını ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Her şey bir insanın ömrü içinde yoğunlaşır. Umutlar, nefretler, tutkular..." Bu kelimeden sonra bir duraklama oldu ve Kallen'in tutku hakkında ne bildiğini merak ederek rahatsız oldum. "İnsanların amaçları çok yoğundur."

"Fae'lerin bir amacı var. Osric'e karşı yüzyıllardır komplo kuruyorsunuz, değil mi?"

Başını eğdi. "Belki de *amaç* doğru kelime değildir. Mesele şu ki, insanlar Fae'lerin hiç kabul etmediği kadar çok şey yapabilirler ve genellikle tahmin edilemezler." Bakışları benimkilere sabitlenmişti. "Bazen başkalarını yardım etmek için kendi çıkarlarını bile feda ederler, bu da Fae'lerin çoğunun asla anlayamayacağı bir şeydir."

"Ama sen bunu açıkça anlıyorsun."

Bir an durdu. "Belki de dünyanın bir kafesten nasıl görüldüğünü bildiğim içindir."

Çünkü Osric, Void House'un hayatta kalması karşılığında onu Kral'ın İntikamı rolünde zincirlemişti. "Osric seni kendisine hizmet etmeye zorladığında kaç yaşındaydın?"

Yüzü sertleşti. "Yeminleri söyleyebilecek yaştaydım." Nefesim kesildi. "Bir çocuk."

"Ben hiç çocuk olduğumu sanmıyorum." Sonra boğazını temizledi. "Drustan, Dünya'nın gizli geçitlerinin bu kadar uzağa uzandığını biliyor mu?"

Konunun aniden değişmesi beni şaşırttı. "Bilmiyorum." Sonra, bu soruyu aniden sormasının sebebini anlayınca yüzümü buruşturdum. "Yani, burası Dünya'daki tünellerden biri değil, bu, ah..."

"İyi bir yalancısın, ama o kadar da iyi değilsin." Kapıyı düşünceli bir şekilde süzdü. "Denemelerde böyle hile yaptın, değil mi? Labirente böyle girdin, bilmemen gereken onca şeyi böyle öğrendin. Bu tüneller her yere gidiyor olmalı."

Başım ağrıyordu ve kendimi bunalmış hissediyordum. Kallen çok zekiydi ve ben onun oyunlarına ayak uydurmak için çok yorgundum. "Evet."

O, mırıldandı. "Oriana tehlikeli bir sır saklıyor. O anahtarın hala sende olmasına memnun olamaz."

"Değil." Ve başka bir perinin, hele ki Kallen'ın bunu bildiğini öğrenirse daha da hoşnut olmayacaktır. Yüzümü buruşturdum. "Lütfen bunu kimseye söylemez misin?"

"Neden olmasın?" Kafasını hafifçe eğdi, tıpkı sömürülebilecek bir zayıflık gördüğünde sık sık yaptığı gibi.

Bu konuşmada kendimi savunma umudumu tamamen yitirerek iç geçirdim. "Çünkü Mistei'de sahip olduğum tek avantaj bu. Diğerlerinin hepsinin askerleri, kaynakları, ittifakları ve onları destekleyen binlerce peri var. Benim ise iki ev üyem var —şimdi dört oldu— ve bu anahtar, hepsi bu." Başımı salladım. "Drustan tünellerin ne kadar uzandığını fark ettiğinde ne yapacağını düşünüyorsun? Hector ne yapacak?"

"Anahtarları isteyecekler." Anahtarın göğüslerimin arasında asılı olduğu yere baktı. "Ben de istiyorum," dedi, sesi saygıyla. "Kulak misafiri olduğun şeyler..."

"Ama sana veremem," diye tersledim.

Gözlerime tekrar baktı. "Kimseye söylemem. Hector'a bile."

Başım dönüyordu. "Söylemeyecek misin?" Sonra kiminle konuştuğumu hatırladım ve rahatlamam şüpheye dönüştü. "Bir bedeli var, değil mi?"

"Bunu daha çok bir rica olarak düşün." Koyu renkli gözleri parladı. "Bu Anlaşmaya güvenmiyorum. Imogen, Torin ve Rowena kamuoyu önünde siyaset yapacaklar, ama onlar da bizim kadar ne olacağını biliyorlar. Savaşa hazırlanacaklar. Nasıl hazırlandıklarını bilmek istiyorum."

"Yine senin için casusluk yapmamı istiyorsun." Göğsümde bir hayal kırıklığı oluştu. Onun şantajından asla kurtulamayacak mıydım? Ancak Mistei'deki konumum reddedemeyecek kadar hassastı.

Kafasını salladı. "Beni de yanında götürmeni istiyorum."

Bu beni duraksattı, bir kez daha dengesiz hale getirdi. Ama Kallen böyle yapardı. Konuşmaları kılıç dövüşü gibi yürütürdü — ilerleme ve geri çekilme, aldatma ve savuşturma. O ürkütücü dış görünüşünün altında gizlenen kişiyi bana göstererek beni cezbettir, sonra da konuşmayı gerçek hedeflerine doğru yönlendirmek için hamlesini yaptı.

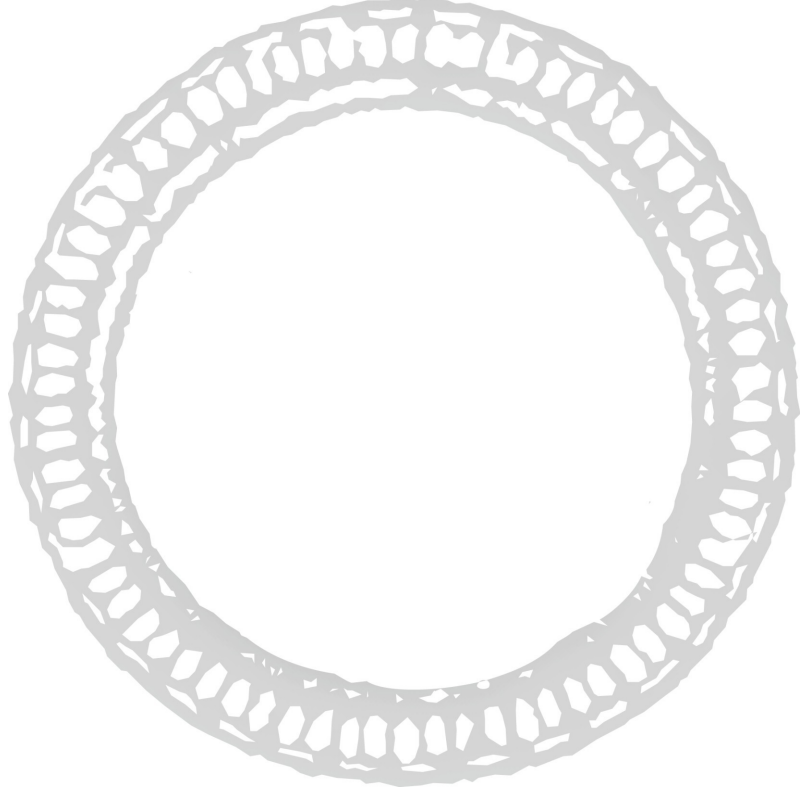
Ama bana çok yoğun bir ilgiyle bakıyordu. Canlı, hatta heyecanlıydı, sanki ikimizin birlikte casusluk yapmaya gitmesini sabırsızlıkla bekliyor gibiydi. Kallen nadiren bu kadar coşkulu olurdu ve benim pek tanımadığım bir yanımda, sadece yüzündeki o ifadeyi korumak için kabul etmek istiyordu.

Hiç arkadaşı var mıydı? Benim dışımda, avcılar ve canavarlar hakkındaki felsefelerini paylaşmasına izin veren başka biri var mıydı? Buraya, benim yaralandığımı duyduğu için gelmişti, anahtar kullanacağımı bildiği için değil. Onun endişesini önemseyen, hatta ona bu kadar yetenekli olduğuna inanan başka biri var mıydı?

Belki de beni manipüle etmek için sohbetle beni kandırmaya çalışmıyordu. Belki de gerçek kişiliğine çok yaklaşmışım — kafesten dünyayı gören ve konuşacak yaşa gelir gelmez bir tiranın emrine girmeye yemin eden kişiye — ve o da üstünlüğü yeniden ele geçirmek için konuyu değiştirmişti. Kallen savunmasız olmayı bilmiyordu, ama bilgi için pazarlık yapmayı biliyordu.

İşte buradaydık. Ben bir sırra sahiptim, Kallen de o sırra ulaşmak için durumu manipüle ediyordu. Eski bir kalıptı, ama bana bakışı, "*Beni de yanına al*" dediği şekli, sesindeki yalvaran ton... bunlar yeniydi.

Boğazımı temizledim. "Peki. Ama katakomplara sadece benimle girebilirsin ve kimse bunu bilmemeli."
Ve sonra gerçekten şok edici bir şey oldu. Kallen sıırıttı.

8

Uykudan uyandığında, tavadaki kristaller gün batımının son kırmızısıyla parlıyordu.

Gözlerimi tekrar kapattım, yanağımı yastığa bastırdım. Triana ve Maude'a evi gezdirdikten sonra, yorgunluk dalgası beni alt etmişti. Örümcek ağı kadar ince bir gecelik giydim, nemli giysilerimi yere yığdım ve yatağa girdim.

Tekrar rüyaları aramak cazip geliyordu, ama kapıdan bir tıkırtı geldi ve beni uykumdan uyandıran şeyin ne olduğunu anladım. "Girin," diye seslendim, oturur pozisyona geçmeye çalışarak.

Kapı açıldı ve Lara içeri girdi. "İnsanlar," dedi, önsöz yapmadan. Esnedim.

"Ne?"

"İnsanları getirdin."

"Evet, Maude ve Triana. Onlar iyi mi?" Onları mutfağın diğer tarafındaki kanattaki yeni yatak odalarında bırakmışım — tamamen kendilerine ait bir alan olması fikrini beğenmişlerdi — ve keşfetmekte özgür olduklarını söylemişim.

"Şu anda ekmek yapıyorlar, yani muhtemelen iyiler." Lara başını eğdi. "Daha fazla hizmetçi gelecek mi, yoksa onlardan birini alabilir miyim?"

Gözlerimi kıptım. "Ne? Onlar hizmetçi değil. Onlar benim arkadaşlarım." "Genç olanı az önce merdivenleri silip süpürüyordu."

Gözlerimi ovuşturarak, daha uyanık olmayı diledim. "Onlarla konuşmam gerek. Buraya bu yüzden gelmediler." Buraya özgür olmak için gelmişlerdi, başka bir tür köleliğe girmek için değil. Yüzümü buruşturarak, beynim konuşmayı yakaladı. "Ne demek, bir tane alabilir misin?"

Lara omzuna sarkan kalın örgüsünü işaret etti. "Saçım berbat durumda. Senin hizmetçin olarak tutmadığın saçlardan hangisi olursa onu alacağım."

Ağzım açık kaldı. Mistei iç savaşın eşiğindeydi ve Lara saçları için mi endişeleniyordu? "Hayır. Saçını kendin yapabilirsin."

"İyi değil." Örgüsünü oynayarak, gevşemeye başlayan saç tellerini parmaklarıyla okşadı. "Ve sen artık bir prensessin, bu yüzden bunu yapmayacaksın. Kozmetik sanatlarında eğitim almış bir Underfae en iyisi olurdu, ama mevcut olanla yetineceğim."

Ağzımdan çıkmak isteyen öfkeli sözleri dişlerimle ısırdım. Lara zor birisi olabilirdi, ama bu davranışının bir nedeni vardı. Oriana ona hiçbir zayıflık göstermemesini öğretmişti, bu yüzden incinmişliğini kabul etmek yerine saldırganlaşıp taleplerini dile getiriyordu. "Bir süreliğine işler eskisi gibi olmayacak. Kendi başımızın çaresine bakmalıyız." Kafamı salladım ve öfkemin bir kısmı dışarı çıktı. "Zaten kimin saçını yapacaksın ki?"

Yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı. "Ben Blood House'un bir hanımefendisiyim, değil mi? Hanımefendiler saygıyı hak eder."

Yaranın niteliği netleşti. "Sana saygı duyuyorum," dedim, ses tonumu yumuşatmaya çalışarak, ancak kısmen başarılı olabildim. "Önemli olan herkes de öyle. Ama şu anda evde sadece sen, ben, Anya, Maude ve Triana varız ve diğerlerini buraya senin hizmetçin olarak getirmedim. Onları kurtarmak için buraya getirdim." Bir sonraki cümle gururunu daha da incitecek mi diye tereddüt ettim, ama bu yaraya alışması gerekecekti. "Seni kurtarmak istediğim gibi."

Dolgun dudakları bir çizgiye dönüştü. "Prenses Kenna ve kırık oyuncak koleksiyonu."

Neden bu kadar saldırgan davrandığını anlamama rağmen öfkem alevlendi. Çarşafı bir kenara attım ve ona doğru yürüdüm. "Onlar hakkında böyle konuşma," dedim, ellerimi belime koyarak. "Kendin hakkında da böyle konuşma."

O irkildi ve başını eğdi. Terlikli ayakları halı üzerinde sürünerek geriye doğru adım attı, sonra yana doğru, sonra da sanki kendi geri çekilmesini reddediyormuş gibi başlangıçtaki yerine geri döndü. "Bunu nasıl yapacağız?" Sesindeki talepkarlık kaybolmuştu, yerine ham bir acı vardı. "Nasıl başarılı olmamızı bekliyorsun... herhangi bir şeyde?"

"Başaramayacağımızı mı düşünüyorsun?" diye sordum, ama içimde de aynı şüpheler vardı.

"Üç insan ve ben. Biz ne olabiliriz ki, bir yükten başka? Size, Blood House'a... kimseye ne sunabiliriz ki?"

Öfkem kayboldu ve içim boşaldı. Diğerlerine kıyasla buradaki konumuyla ilgili iğrenç bir şekilde üstünlük taslıyordu, ama sorunun özü açıkça ortadaydı. *Ne sunabiliriz ki?* Lara'nın ailesi yoktu, büyüü yoktu, bu duvarların dışında Mistei'de bir konumu yoktu ve bunu biliyordu.

"Kendimiz varız," dedim, boğazımda büyüyen yumruyu bastırarak. "Bunu nasıl yapacağımı bildiğimi mi sanıyorsun? Ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Ama bize zarar vermeye çalışan herkesi *parçalarım*."

Beş kişilik bir ev, altı, sonra on ve daha fazlasına dönüşebilirdi. Mistei'nin daha önce hiç görmediği bir şey olabilirdik. Kırık, ezilmiş, mülksüzler... Burada bir yuva bulabilirlerdi ve birlikte Noble Fae'ye yeni bir tür güç gösterebilirlerdik.

Güç bir armağan olabilirdi, ama ele geçirildiğinde daha fazla anlam ifade ederdi.

Lara, yıpranmış örgüsünü çekti. "Ben işe yaramazım," dedi acı bir şekilde. "En azından insanların bir mazereti var, ama ben neyim? Bir başarısızlık."

"Sen işe yaramaz değilsin," dedim, sözlerim yeni bir öfke uyandırsa da kalbim onun için acıyordu. "Diğerleri de işe yaramaz değil. Dün benim de insan olduğumu unuttun mu?"

Yine örgüsünü çekti, sonra başını salladı. "Sen diğerlerinden farklısın."

Ben alaycı bir şekilde, "Saçma. Ben sadece senin yakınlaştığın tek insanım" dedim. O işaret dilini bile bilmiyordu. Diğerlerinin nasıl olduğunu nereden bilebilirdi ki? "Üçü de sana saygılı davranacak, ama sen de onlara saygı göstermelisin. Diğer evler gibi davranarak kazanamayız. Farklı olarak kazanacağız."

"Ah, Kenna. Kazanacak ne var ki?"

Bu soru beni rahatsız etti, gardıroba doğru yürüdüm. Gardıropu açtığımda, parmaklarımın ilk dokunduğu giysi, kırmızı şeritli siyah ipek bir sabahlıktı. Omuzlarımı silktim ve sabahlığı bağladım, parmaklarımın hareketlerini izledim. Cildim artık parıldıyor olabilir, ama aynı zamanda çocukluktaki sakarlığım, ağır işler ve aptalca kavgalar sonucu oluşan tanıdık küçük yara izleriyle de doluydu.

O yara izlerini görmek içimi rahatlatmıştı. Fae olmak, gelecekteki yaralarım kusursuz bir şekilde iyileşecek olsa bile, benden o izleri çalmamıştı. Kim olduğumu çalmamıştı.

Fiyonku bağlamayı bitirip Lara'ya döndüm. "Ne kazanmak istiyorsun?"

Şaşırılmış görünüyordu. "Ne?"

"Ne istiyorsun? Çünkü başkalarının senin için istediği şey olmak zorunda değilsin." Blood House, diğer evlerin başlarının arzuladığı türden bir güce asla sahip olmayabilir, ama yaşarsak, mutlu olursak, güvende olursak, hayatımızda bir anlam bulursak, bu bir zafer olur.

"Ben..." Sesi kesildi, daha da şaşkın görünüyordu. "Kimse bana ne istediğimi sormadı."

"Çünkü senin mükemmel bir kız ve varis olman bekleniyordu," dedim, ellerini ellerime alarak. "Oriana'nın bir kopyası."

O irkildi. "O konuda da başarısız oldum."

"Başaramadın falan. Sen sadece başka birisin." Boğazımdaki düğümü yuttum. "Ve kim olacağına sen karar verirsin. Peki ne istiyorsun?"

Onun bunu söylemesi gerekiyordu, ama benim de duymam gerekiyordu. Çünkü ben de mükemmel değildim ve asla mükemmel olamayacaktım, ve bununla barışık olamazsam çok şey ters gidebilirdi. Hedeflerimden vazgeçip, kusurlu bir el ile iyi bir şey yapmanın anlamsız olduğunu kendime söyleyebilirdim. Ya da kendimi başkalarının mükemmel prenses kalıbına uydurmaya çalışabilir, kendimi o kadar aşındırıp yıpratabilirdim ki, geriye tanınmaz bir kişi kalabilirdi.

"Saygı görmek istiyorum," dedi sonunda. "Sadece senin tarafından değil."

Herkes tarafından." Başımı salladım, devam etmesini teşvik ettim.

"Ben..." Sesi titredi ve tekrar başlamadan önce boğazını temizledi. "Soyum ve yüzüm dışında başka bir şey için de hayranlık görmek istiyorum."

Ellerini daha sıkı tuttum. "Evet. Başka ne?"

"Ben istiyorum..." Gözlerini kapattı ve vücudu titremeye başladı. "Hepsinin pişman olmasını istiyorum," diye fısıldadı. "Beni hor gören herkesin. Beni inciten herkesin. Onlara da aynı şekilde zarar vermek istiyorum."

İntikam. İntikam istiyordu.

"Evet," dedim, aynı aciliyeti ben de hissederek. "Evet."

Anya, Triana ve Maude ile mutfaktaydı.

Kapıda durdum, hamuru yoğururken kaşlarını çatmış halini görünce kalbim hızla çarptı. Onu daha önce de birçok kez böyle görmüştüm. Hiçbir zaman iyi bir fırıncı olmamıştı, ama hamuru yoğurmayı en çok severdi, avuç içleriyle hamuru açar, sonra da masaya vurmak için havaya kaldırır. Bir keresinde, hamuru dövdüğünü gördüğümde ona bir yorum yaptığımda, "Düşmanımı yeniyorum" diye şaka yapmıştı. "Pişirmeden önce iyice dövüyorum" demişti.

Mutfağın arka duvarında üç büyük ekmek fırını vardı. Ortadaki fırın kızışmıştı, tuğla zemini kömürle kaplıydı. Terli yüzlü Maude fırının yanında durmuş, közlere gözlerini kısarak bakıyordu. Fırın istenen sıcaklığa ulaşmış olmalıydı, çünkü Maude kömürleri ve külleri hızla yakındaki bir tekneye süpürerek zemini boşalttı. Sonra tahta bir kürek aldı ve Anya'nın çalıştığı masaya koştu. Orada iki tane daha hamur topu vardı ve Maude bunları hızla fırının tabanına aktardı. Bunları yerleştirdikten sonra Maude, Anya'ya kaşlarını kaldırarak kalan hamuru işaret etti.

Anya gülümsedi.

Göğsümü değerli bir acı doldurdu, sanki içimde parçalanmış güzel bir cam süs yutmuşum gibi. Anya'nın dünyadaki en güzel gülümsemesi vardı, gamzeli ve ani, ve ben onu çok uzun zamandır görmemiştim. Parmaklarıyla hamurun üstüne iki çizgi çizdi, sonra ellerini silkeledi ve Maude'a da onu fırına koymasını için işaret etti.

Sonra Anya beni gördü ve gülümsemesi kayboldu.

"Merhaba," dedim, yüzündeki ifade değişikliğinin, onun gülümsemesini görmekten daha fazla acı vermediğini göstermeye çalışarak. "Ne yapıyorsun?"

Triana, çiziklerle dolu bir hazırlık masasının başında durmuş, tahta kaşıkla bir kaseyi karıştırıyordu. Anya'nın aksine, beni görünce yüzünde daha sıcak bir ifade belirdi. "Gözlerini kullan," işareti yaptı.

"Evet, ekmek yaptığını görebiliyorum," dedim kuru bir şekilde. Tezgahın üzerinde bezle örtülü mayalama sepetleri duruyordu ve dolaplardan biri açıktı, içinde bir çuval un, bir kavanoz bal ve evin ortaya çıkardığı diğer malzemeler görünüyordu. "Ama ev, istersen pişmiş yemek de sağlar. Kendin yapmak zorunda değilsin."

Maude, ev ona yemek fırlatmaya başlayacakmış gibi güvensizce etrafına baktı. "Hayır," dedi başını keskin bir hareketle sallayarak ve keskin bir hareketle. "Sihir yok."

"Böylesi daha iyi," diye onayladı Triana. "Yapacak bir şey olsun."

Unun bir yerden geldiği için zaten sihir kullandıklarını belirtmekten kaçındım. Eğer yapmak istedikleri buysa, tartışmayacaktım.

Lara bana dirsek attı. "Ne diyorlar?"

"Sihire güvenmek istemiyorlar ve yapacak bir şeylerinin olması iyi geliyor." Anya'ya baktım. "İşaret dilini biliyor musun?"

Kafasını salladı. "Ben diğerlerinden ayrı tutuluyordum."

Çünkü Osric, kendisine ait olduğunu düşündüğü şeye sahip olmaya can atıyordu.

Triana kaseyi bir kenara koydu, sonra kolunu Anya'nın beline doladı. Şaşırtıcı derecede kısa bir sürede birbirlerine çok yakınlaşmışlardı ve içimdeki küçük, utanç verici bir parça kıskançlık duyuyordu. Sonra Triana, Anya'nın traşlı kafasını okşadı, ardından kendi kısa saçlarını okşadı ve ben kendi dar görüşlülüğümden dolayı kendimi daha da kötü hissettim. Elbette birbirlerini hayatta kalanlar olarak tanıyacaktı.

O nazik baş okşamada bir mesaj vardı. *Bir zamanlar ben de senin gibiydim*, diyordu Triana Anya'ya. Ya da belki Anya'ya saçlarının tekrar uzayacağını ve bununla birlikte gelen tüm büyümeyi anlatmaya çalışıyordu.

"Maude ve ben sana öğretiriz," dedi Triana, parmağını Anya'nın göğsüne bastırarak. Bana baktı ve boğazına doğru bir hareket yaparak, tercüme etmemi istedi.

Triana'nın tereddütsüz nezaketine ağlama isteğime direnerek boğazımı temizledim. "Sana işaret dilini öğreteceklerini söylüyor."

"Ben de öğrenebilir miyim?" diye sordu Lara, beni şaşırtarak. O, benim yanımda duruyordu ve daha önce diğerlerine karşı huysuz ve kibirli bir tavır sergilerken, şimdi davranışlarında bir tereddüt vardı. "Hepimiz bu evin üyeleriyseniz, birbirimizi anlamalıyız."

Kallen dışında, konuştuğum hiçbir Asil Fae bu dili öğrenmek istediğini belirtmemişti. İnsanlar onların dikkatini çekecek kadar önemli değildi, sadece yaptıkları işler veya acı çekerek sağladıkları eğlence için iyiydi. Ama Lara çaba gösteriyordu.

Cevabı Maude'dan bekledim, çünkü Triana'nın ne diyeceğini zaten biliyordum. Triana, yeni görünüşüm ve yeni sihime rağmen beni kollarını açarak karşılamıştı; Lara'ya da öğretmeyi teklif edecekti.

Maude'un ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. Cevap vermek yerine, fırının önündeki taşı çevirerek ısıyı içeride tuttu.

Triana Maude'un yanına gitti ve koluna hafifçe vurdu. Kısa ve keskin hareketlerle bir tartışma yaptılar, sonra Maude başını salladı ve Lara ile benden olabildiğince uzak durarak mutfaktan fırladı.

Triana bana özür dilercesine baktı. "O perilere güvenmiyor."

"Benden nefret ediyor, değil mi?" diye sordu Lara, kollarını kavuşturarak.

Başım ağrımaya başlamıştı. "Seninle alakası yok," dedim Lara'ya. "Maude uzun zamandır burada mahsur kalmış durumda.

Hiçbir periyi güvenmiyor." "Sen hariç."

Dudaklarımdan hüznü bir gülümseme geçti. "O da bana güvenmiyor."

Triana dikkatimi çekmek için masaya parmaklarını vurdu. "Perileri ben öğretirim," dedi. "O kim?" Neredeyse alnıma vuruyordum. Triana'yı ziyaret ettiğimde Lara'dan birçok kez bahsetmiştim, ama o Lara'yla hiç tanışmamıştı, değil mi?

"Olanları anlatabilir miyim?" diye Lara'ya sessizce sordum.

Kaşlarını çatı. "Madem öyle." Sonra dolaba doğru yürüdü, dolabı açtı ve rafı kötücül bir bakışla süzdü, ta ki bir şişe kırmızı şarap ve bir kadeh görüne kadar. Sonra, Anya'nın hamuru yoğurduğu masanın önüne bir tabure çekip, bardağı ağzına kadar doldurdu.

sonra Anya'nın hamuru yoğurduğu masaya bir tabure çekti. "Bu Lady Lara," dedim

Triana'ya. "Eskiden Earth House'daydı."

Triana hafif bir ses çıkardı ve Earth House'un varisinin neden bu mutfakta durduğunu anladığını merak ettim. Kahverengi gözleri acıma ile dolduğunda, anladım — umarım Lara da o bakışı görmemiştir.

Anya kaşlarını çatmış, parmaklarıyla masanın kenarını sıkıyordu. Lara ile tanışmıştı, ama hikayenin tamamını bilmiyordu, bu yüzden Lara'nın gururunu çok fazla incitmeyecek bir şeyler söylemeye çalıştım. "Ben hizmetçiydim, o da benim hanımımdı. Onun ölümsüzlük sınavlarında ona yardım ediyordum." Anya'nın şaşkın bakışına, hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Denemeleri sonra anlatırım. Çok şey oldu." Çok fazla şey. Kış ile yaz arasında on yıl yaşlanmış gibi hissediyordum.

"Peki neden Earth House'da değil de burada?" diye sordu

Anya. "Bu çok aşığılayıcı," diye mırıldandı Lara.

"Denemelerin üç olası sonucu vardı," dedim, kendimi hazırlayarak. "Lara ya tüm büyüsünü kazanacaktı, ya tüm büyüsünü kaybedecekti ya da öldürülecekti."

"Hangisi olduğunu tahmin edebilirsin," dedi Lara acı bir şekilde, kendini işaret ederek. "Çünkü ben ölmedim, buradayım."

"Sen... büyünü kaybettin mi?" Anya hala temkinli görünüyordu, ama masadaki yerinden kıpırdamamıştı.

"Ve hemen reddedildim," diye doğruladı Lara, içkisini yudumlarken. "Earth House'dan kovuldum, sonra Prenses Kenna tarafından bir sokak köpeği gibi evine alındı."

"Prenses mi?" diye fısıldadı Anya. Kollarını kendine doladı ve sallanmaya başladı. "Kenna, ne?"

Kahretsin, bu işi tamamen yanlış yapmıştım. Arkadaşlarımı Blood House'da tek başlarına bırakmıştım, neler olduğunu hiç açıklamadan. Anya benim Fae olduğumu biliyordu, ama hepsi bu kadardı.

Bu yeni hayatın ağırlığı çok fazla geliyordu. Çok fazla sır. Çok fazla yalan. Ve sadakat yemini ettiğim o kadar çok insan vardı ki — samimi olsun ya da olmasın — kimse benim kim olduğumu ya da ne yaptığımı tam olarak bilmiyordu.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı ve omuzlarım düştü. "Her şeyi açıklayacağım, ama sanırım hepimizin şaraba ihtiyacı var."

Bir saat sonra, ikimiz de ikinci kadehimizi içiyorduk, ekmek soğuyordu ve ben Mistei'ye geldiğimden beri olanları, Earth House'daki ilk görevimden o sabahki felaketle sonuçlanan konsey toplantısına ve hepimizin uymak zorunda kalacağımız Anlaşmaya kadar, elimden geldiğince anlattım. Oriana'ya yaptığım ziyareti ise Lara'ya ne söyleyeceğime karar veremediğim için anlatmadım.

Maude, hikayenin ortasında mutfığa geri dönmüş, fırınların yanındaki bir tabureye oturmuş, kucığında parmak örgüsü yapıyordu. İpliği nereden bulduğu bir muammaydı, ama evin yararlı eşyalar sağlama alışkanlığı vardı. Onun varlığını olumlu bir işaret olarak gördüm. Hâlâ benden, özellikle de Lara'dan emin değildi, ama dinliyordu.

Diğerleri hikayenin bazı kısımlarını zaten duymuştu, ama en çok öğrenmesi gereken kişi Anya'ydı. Kral Osric'ten ilk bahsettiğimde yüzü sertleşmişti ve onun adının üçüncü kez geçmesi üzerine, eli titreyerek bir kadeh daha şarap doldurdu.

"Durmamı ister misin?" diye fısıldadım.

"Hayır," dedi, kaşlarını çatarak kadehine bakarak. Elini tutmaya çalıştığımda, elini çekti.

Bunun ne kadar acı verdiğini belli etmemeye çalışarak, devam ettim.

Hikayenin iki rahatsız edici kısmı daha vardı: Kallen için casusluk yaptığımı anlattığım ve Drustan ile olan ilişkiyi itiraf ettiğim kısımlar. Lara'nın bakışları beni neredeyse canlı canlı parçalıyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

En azından ilk başta. Hikaye bittiğinde, Triana ve Maude bunu tartışırken Anya içkisine bakıyordu ve ben dolaba yaklaşıp elimdeki taze şarapla birlikte peynir yemek istediğimi düşünürken Lara yanıma geldi. O da üçüncü kadehini doldurmuştu ama içki onu sakinleştirmiş gibi görünmüyordu.

"Bunca zaman," dedi, dirseğimi sıkıca tutarak, sesi sessiz ama öfkeli bir tondaydı. "*Bunca zaman* Kallen ve Drustan ile çalışıyordun. Drustan ile yatıyordun!"

Yüzümü buruşturdum. Utanç göğsümü sıkıştırdı ve ben de bunu derin bir yudum şarapla bastırdım. Tadı siyah kuş üzümü ve duman gibiydi. Keşke bunun yerine Earth House'un taze beyaz şarabı olsaydı, Oriana'nın bahar ekinoksunda servis ettiği şarap. İçine işlenmiş sihir, beni nadiren hissettiğim bir mutlulukla doldurmuştu.

Ama bu bana Drustan'ı hatırlattı. Ekinoksta onunla dans etmişim, yüzümde güneşin ışığı, kalbimde heyecan vardı.

"Kızgın mısın?" diye sordum Lara'ya, cevabı zaten biliyor olmama rağmen.

"Bana daha önce söylemediğin için kızgıyım." Hafifçe sallandı, alkolün etkisi açıkça belliydi. "Sen Earth House'a yemin etmiştin. Drustan ve Kallen ile buluşmak ihanetti."

"İhanet mi?" Sesim yükseldi ve diğerleri bize doğru baktı.

Lara elinin tersiyle gözlerini sildi. "En azından Oriana için. Artık benim için önemi yok sanırım."

Pişmanlığın acısı giderek artıyordu. "Hayır, haklısın. Oriana konusunda değil, ama... sana söylemeliydim. Arkadaşım olarak."

O burnunu çekti. "Evet, yapmalıydın." Sonra yüzünü buruşturdu. "Cidden ama. *Drustan mı?*"

"O zamanlar, o... O... Yapmamıştı..." Cümleyi bitirmek istemedim, çünkü Lara'nın bu fıkirden neden tiksindiğini biliyordum. Selwyn yüzünden.

Hikaye boyunca o trajedideki rolümü de itiraf etmemiştim. Kabul etmek çok acı vericiydi, ama bu çok fazla gelmişti. Boğazımı sıkıp boğulacağımı düşündüren sadece keder değildi, korku da vardı. Çünkü Lara, Selwyn'in Drustan'ın isyanına katılmasının sebebinin ben olduğumu bilseydi, beni bunun için nefret edebilirdi.

"Ne yapacağını bilmiyordum," dedim. "Mistei'deki her şeyin değişeceğini vaat etmişti." Ve değişti de.

Lara'ya hiç yakışmayan bir şekilde "Siktir" diye mırıldandı, sonra dolabı açarak peynir, üzüm ve küçük reçel kavanozlarıyla dolu bir tabağı ortaya çıkardı. Tam olarak hayal ettiğim şey değildi, ama yeterince yakındı ki, devam eden acıya rağmen gülümsedim.

"Sanırım bunun cazibesini anlayabiliyorum," diye mırıldandı Lara, üzümün sapından bir tanesini kopararak. "Kişisel olarak değil, ama o her zaman büyük ölçüde arzu edilen biriydi."

Ve o karizmasını ve cinsel çekiciliğini bir silah gibi kullanmıştı. Kaç kişiyi seksle kendine çekmişti?

Eskiden sevişirdik, demişti yaz gündönümünde, Ateş kadını Edlyn'i ölüme göndermeden önce. O *kıskançtı*. Belki Edlyn kıskançtı ve Drustan'ın kendini ve isyanın geri kalanını kurtarmak için neden öyle dediğini anlayabiliyordum, ama Edlyn o pozisyonda olmasının tek nedeni, Drustan'ın ondan Illusion House'dan kadınları işe almaya başlamasını istemesiydi.

Bana da onun davasına yardım etmek isteyip istemediğimi sormuştu. Ben de evet demiştim, çünkü kralı devirmek doğrudu... ama aynı zamanda Drustan'ın gülümsemesi bana yöneldiğinde, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde değerli hissediyordum.

Belki de bunu Lara'ya söylemeliyim. Acımın küçük bir parçası; dün gece bana verdiği ve şükürler olsun ki cebimde sakladığım kolye gibi bir hediye, üzerinde nesnenin kendisinden daha önemli anlamlar taşıyan sözler kazınmıştı: *En iyi arkadaşıma*. "Beni önemseddiğini sanıyordum," diye fısıldadım, ağlamamak için elimden geleni yapmaya çalışarak. "Beni önemli hissettiriyordu."

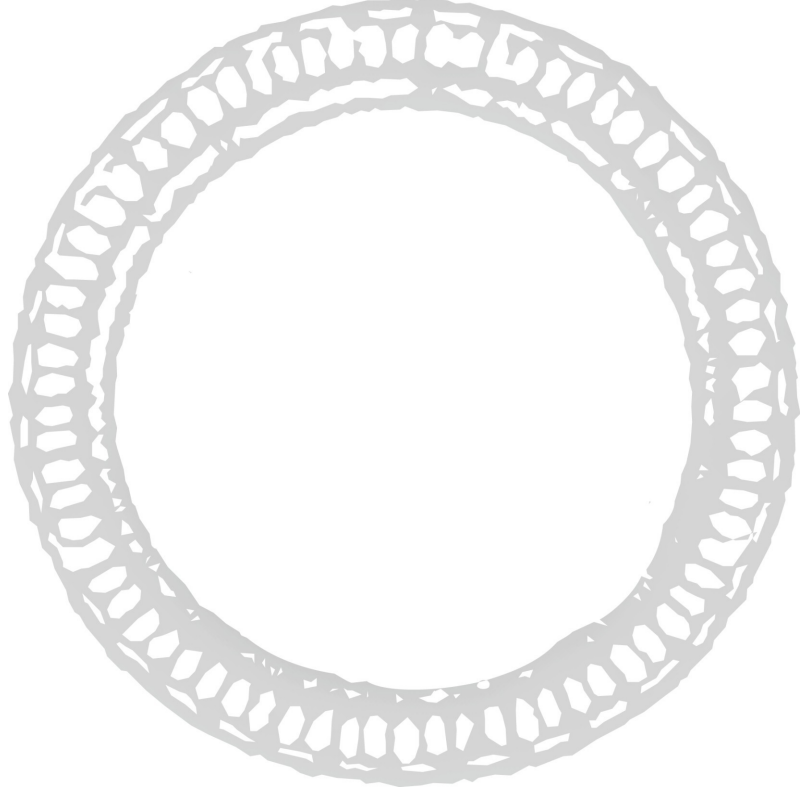
"Sen önemlisin," dedi ağzında peynir varken. Hâlâ kızgın gibiydi, ama bu sefer sarhoş birinin ateşli bir tartışma yapması gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedim, gülümsemek ve ağlamak arasında kalmışım. "Ama canımı yakan şey, bunun ne kadarının gerçek olduğunu bilememem. Çünkü gerçek gibi geliyordu, ama eğer bu bir yalandıysa ve tek yaptığı Earth House hakkında bilgi toplamaya çalışmaksa..."

Bu beni ne yapmıştı? En iyi ihtimalle bir aptal. Çaresiz. Hayalperest. Kendimin bir parçasını - ve burada bekaretimi kastetmiyorum - doğru nedenlerle istemeyen birine vermişim.

"Eğer bu bir yalan ise, o zaman sahip olduğu şeyin farkına varamayacak kadar aptaldı." Lara bana sarhoş ama kararlı bir bakış attı. "Umarım bu bir yalan değildir. Tabii ki senin onunla olmanı istediğim için değil,

seni kaybettiği için kendini berbat hissetmesini istiyorum. *Acı çekmesini* istiyorum." "Sen iyi bir arkadaşsın." Gözlerim artık kesinlikle buğulanmıştı.
Lara bana bir parça peynir uzattı. "Hadi, ikiye böl. Onun penisiymiş gibi davran."
Kahkaham yüksek sesli ve şaşkıındı. Sendeledim ve şarabı üzerine döktüm. "Kahretsin," dedim, lacivert eteğini silmek için öne uzandım ve yanlışlıkla daha fazla döktüm.
O, yayılan lekeye baktı. "Belki de Blood House bu yüzden hep kırmızı giyerdi."
Bu beni daha da güldürdü. Her şey acı verici olabilir, ama dünyada hala iyi şeyler vardı.

Ertesi sabah, mutfakta kahvaltı yaparken, şarabın olumsuz etkilerinden beni kurtardığı için yeni Fae fizyolojime teşekkür ediyordum ki, evin büyüünde bir ziyaretçinin geldiğini gösteren hafif titreşimler hissettim. Dışarı çıktığımda, turuncu bir tunik giymiş, elleri arkada birleştirilmiş bir Ateş perisi gördüm. Kan Ağacı'na konmuş kargaya bakıyordu.

Sevinç göğsümü doldurdu. "Aidan!"

Kül grisi yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kenna. Seni görmek ne güzel."

Koşarak ona sarıldım. Periler, Asil Fae'lere kıyasla küçük olsalar da, o benden sadece birkaç santim daha kısaydı. Aidan beni sıkıca kucakladıktan sonra telaşlı bir ses çıkardı ve geri atladı. "Dur, sen artık bir prensessin." Eğildi. "Özür dilerim, prensesim, yapmamalıydım..."

"Sakın eğilip *prenses* saçmalıklarını söylemeye kalkışma." Birçok olayı yan yana geçirmiştik, başlarımız eğik, Asil Fae'nin bize emir vermesini bekliyorduk.

"Ama sen..."

"Kenna. Sadece Kenna."

"Yani, artık *sıradan* biri değilsin."

Başımı salladım, sonra ellerini tuttum. "Nasılsın? Taht odasından sonra konuşma fırsatımız olmadı."

Lord Edric'in uşağı olarak her şeyin ortasında kalmıştı, ama o kadar hızlı gelişmişti ki, savaşıp savaşmadığını bile bilmiyordum. Sonrasında yaralanmamış gibi görünüyordu, ama Fire House'un geri kalanıyla birlikte ayrılmak zorunda kalmıştı ve konuşma fırsatımız olmamıştı.

Yüzü ciddileşti. "Ben iyiyim. Ama o gece bazı iyi perileri kaybettik ve ev hâlâ yas tutuyor. Herkes gergin, bundan sonra ne olacağını merakla bekliyor." Parmaklarımı sıktı, sonra ellerini benimkilerden çekip birleştirdi, gergin görünüyordu. "Sanırım bu yüzden buradayım."

Demek Aidan sadece ziyarete gelmemişti. Ruh halim bozuldu. "Seni Drustan gönderdi."

O başını salladı. "Konuya girmeden önce, iyi misin? O gece... çok kötüydü."

Hafif bir ifade. "Olabilirdiğince iyiyim. Osric'in öldüğüne sevindim."

"Herkes öyle," dedi vurgulu bir şekilde. "Senin bir fikrin yok. Çoğu kişi bunu iyi sakladı, ama akşam yemeklerinden biri infazla bittiğinde, Osric'in ölmesini isteyen yoğun bir toplu istek hissettim. O kadar çok peri bunu düşünüyordu ki, onları tek tek ayırt edemedim."

Sprite'lar gizli arzuları hissedebiliyordu. Aidan, Mistei'nin Osric'in ölmesini ne kadar çok istediğini bilseydi ve Fire House'dan bir görevle buradaysa... "Drustan'ın bir devrim planladığını biliyor muydun?"

O başını salladı. "Edric bir süredir bu işin içindeydi. Duruşmalar sırasında Talfryn'i bize katılmaya ikna etmeye çalışıyordu. Ve benim yeteneğim, olası müttefikleri belirlemede zaman zaman yardımcı oluyordu."

Kendimi ihanete uğramış hissetmem için bir neden yoktu, ama yine de öyle hissettim. "Bana söylemedin." Rahatsız görünüyordu. "Adil olmak gerekirse, sen de bana söylemedin."

O haklıydı ve ben ikiye bölünmüştüm. "Edric gerçekten Talfryn'i işe almaya mı çalışıyordu?" Diğer Dünya adayı, Dünya Evi'nin yönetici ailesine sarsılmaz bir sadakat göstermişti; onun Oriana'ya karşı çıkacağını hayal bile edemezdin.

"İşe yaramadı. Ev liderliği savaşmazsa o da savaşmak istemiyordu."

"Edric Lara'yı da işe almaya mı çalıştı?" Yoksa Drustan bunu sadece benden mi istedi?

"Birkaç kez konuşmayı o yöne çekmeye çalıştı, ama Lara, Mistei'de nelerin değişmesi gerektiği konusunda tartışmaya bile girmedin."

Tıpkı onunla konuşmaya çalıştığımda olduğu gibi. Oriana, Lara'ya bu tür şeyleri tahmin etmenin güvenli olmadığını öğretmişti ve Selwyn'e olanları düşünürsek, haklıydı.

"Edric çok risk aldı," dedim, boğazım pişmanlıkla doldu. Hayatta kalamayabileceği bir savaşa katılan bir başka genç idealist.

Aidan'ın gülümsemesi yumuşaktı. "O her zaman cesur olmuştur." Ve Aidan ona aşığı.

Bu konuşma midemi bulandırıyor. Drustan, Earth House'a ulaşmak için görünüşe göre sadece beni kullanmamış. Onun aracı olan başka kaç kişi daha bulacaktım? Benim ve Aidan gibi, kısmen aşkın etkisiyle hareket eden kaç kişi daha vardı?

"Peki, Drustan ne istiyor?" diye sordum.

Aidan ellerini sıktı. "Öncelikle, Selwyn'in o geçidin anahtarının kimde olduğunu biliyor musun diye sormam gerekiyor."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Hangi geçit?"

"Earth House ile taht odası arasındaki geçit." Aidan özür diler gibi baktı. "Earth House'a saldırmak istediği için değil. Sanırım başka bir yere açılıp açılmadığını görmek istiyor."

Demek Selwyn, Drustan'a katakompların gerçek boyutunu söylememişti. Drustan benim anahtarım hakkında soru sormadığına göre, Selwyn anahtarların gerçek sayısını da gizli tutmuş olmalıydı.

"Sanırım Oriana'da," dedim, ifademi bozmadan. Anahtarı kullanan Dünya isyancısı her kimse, ya gönüllü olarak ya da zorla anahtarı ona iade etmişti, ya da Oriana onu cesetlerinden almıştı.

Aidan yüzünü buruşturdu. "O zaman Drustan onu asla geri alamayacak."

Başından beri Drustan'ın değildi, diye cevap vermek istedim. Ama yine de, derimin altındaki anahtar da başından beri benim değildi. Hepimiz ele geçirebildiğimiz her şeye hak kazandığımızı düşünüyorduk.

Tunikasından bir parşömen çıkardı. "Bunu da sana vermem gerekiyor."

İsteksizce aldım. "Acaba bu sefer ne tür sözler verecek ve sonra da tutmayacak?"

Aidan yüzünü buruşturdu. Drustan ile olan geçmişimi biliyordu. "Ona bir şans vermelisin Kenna. Bir vizyonu var. İyi niyetli. Ve... kötü bittiğini biliyorum, ama sanırım denemeler sırasında olanları krala anlatarak seni kurtarmaya çalışıyordu."

Aidan, Lara'nın kopya çekmesine yardım ettiğim için beni yargıladı mı acaba diye merak ettim. Öyle davranmıyordu, ama Edric'in sınavları tek başına geçerken Lara'nın başından beri yardım aldığını bilmek onu incitmiş olmalıydı. Benim de bu konuda yalan söylediğimi biliyordu.

Ama ikimiz de birbirimize yalan söylemiştik. İkimiz de bazı şeyleri atlamıştık. Sırlarımız ölümcülken, başka ne seçeneğimiz vardı ki?

"Belki," dedim. Neredeyse kesin. Drustan bunu sadece Lara ve benim devrimci olarak damgalanacağımız anlaşıldığında söylemişti. Kralın bizi hile yapan, beceriksiz aptallar olarak görmesi daha iyiydi. "Bu onu affettiğim anlamına gelmez."

Parmak tırnağımı parlak turuncu mum mührün altına kaydardım, sonra mektubu açtım.

Kenna,

Hayatına kast edildiğini duyduğuma çok üzüldüm. Bunu deneyeceğini bilmeliydim. Oriana'nın fikrini değiştir. Bu sefer şanslıydın, ama kendi iyiliğin için bir daha bu kadar pervasız davranmamı rica ediyorum.

Endişesinin azarlayıcı tonu canımı sıktı. Earth House'a gitmek pervasızlık mıydı? Belki. Ama bu pervasızlık, başlangıçta bu duruma düşmemin sebebiydi ve onun rahatı için uysal davranmayacaktım.

Bana, halkından bahsederek taht hakkımı kanıtlamamı istedin. Bu amaçla, görevleri gereği İtfaiye Binası'na gelen tüm insanların listesini aşağıya ekliyorum. Onları güvenlik için binanın içine davet etmeyi planlıyorum. Burada, kalmak istedikleri sürece ücretli hizmetkarlar olarak çalışacaklar. Kalmak istemezlerse, bu ilk çatışmanın gidişatını gördükten sonra serbest bırakılmaları için gerekli düzenlemeleri yapacağım.

Öfkem biraz azaldı. İyi bir başlangıçtı. İnsanlar her zaman kraliyetin malı olmuşlardı, hiçbir hanenin malı değillerdi ve kraliyet onların emeklerinin karşılığını hiç ödememişti. Onların serbest bırakılmayı beklemeleri fikrini sevmesem de, bu adaletsizliğin bu kısmını hemen ele almasını beğendim. Elbette insanlar bu teklifi kabul etmek zorunda kalacaklardı. Bana güvenmiyorlarsa, ona da güvenmeleri pek olası değildi.

Ayrıca, haneler arası aşkların önündeki tüm kısıtlamaları kaldırmayı ve changeling uygulamasını derhal sonlandırmayı planlıyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.

Öyle yaptım. Haneler arası evlilikler yasaktı ve bu evliliklerden doğan çocuklar Osric'in zamanından önce dışlanıyor, sonra da sürgüne gönderiliyordu. Son sekiz yüz yıldır, bu bebekler insan bebekleriyle takas ediliyordu. Değiştirilen çocuklar yaşlanıp sonunda insan dünyasında ölüyorlardı, onlara sonsuz yaşam verebilecek sihirden uzak, insanlar ise köleleştirilmiş olarak büyüyorlardı.

Drustan, bu canavarca politika yüzünden birini kaybetmişti. Mildritha, hem arkadaşı hem de daha fazlası olarak sevdiği bir kadındı. Lara'nın ağabeyi Leo'dan bir çocuğu olmuştu ve şimdi ikisi de ölmüş, bebek de kaybolmuştu.

Ayrıca, dışlanmış Fae topluluklarını yeniden entegre etmek için çaba göstereceğim.

"Sürgün edilmiş Fae kimlerdir?" diye sordum Aidan'a.

"Evlerinden kovulan periler. Genellikle hırsızlık veya casusluk gibi suçlardan dolayı – suç işledikleri peri yeterince önemliyse – ama aynı zamanda ölümsüzlük sınavlarında başarısız oldukları için de."

Lara'yı evime almamış olsaydım, ona da aynı şey olurdu. "Nereye giderler?"

"Aşağıda, neredeyse Nasties seviyesinde birkaç yerleşim yeri var. Saraya yaklaşmaları yasak."

Aklımın bir köşesinde bir fikir oluşmaya başladı. Blood House'un büyümesi gerekiyordu. Kendi askerlerimize, kendi devriyelerimize ihtiyacımız vardı. Bu dışlanmışların bir evi yoksa... bazıları benim evime katılmak isteyebilir mi?

Araştırmaya değerdi. Mektuba tekrar baktım ve kalan birkaç cümleyi okudum.

Yönetimin bu küçük kararların çok ötesinde bir anlamı var ve yakında sizinle daha ayrıntılı politikalarımı paylaşacağım, ancak bunlar bir başlangıç. Uzun zamandır bu role hazırlanıyordum. Sen bana bir kez inandın

Kenna, bir zamanlar bana inandın, bir kez daha inanmaya çalış.

Drustan

Parmağımla önce kendi adımı, sonra onun zarif el yazısıyla yazılmış adını izledim. "Ona inanıyor musun?" diye sordum Aidan'a. "Sence o layık bir kral olur mu?"

Aidan tereddüt etmeden başını salladı. "Evet."

"Fire House'un bir üyesi olarak inanmak zorundasın herhalde."

"Bu da bir neden, ama tek neden değil. O, yönettiği insanlara karşı iyi davranıyor." Yüzü ciddileşti. "Prensime veya evime karşı gelmeyeceğim, Kenna. Sonunda, her zaman sadakati diğer her şeyin üstünde tutacağım. Ne olursa olsun."

Midem düğümlendi. Bana önemli bir şey söylüyordu: Arkadaşlığımız onun için ne kadar önemli olsa da, İtfaiye Binası daha önemliydi. Muhtemelen öyle olmalıydı, çünkü orası onun evi ve kimliğinin bir parçasıydı. İkimiz de hizmetçiydik, efendilerimizin kaprislerine tabiyken ve Mistei'nin siyasetine çok az etkimiz varken, eve bağlılık o kadar önemli değildi. Artık onun prensini desteklemeyi reddeden bir prenses olduğum için... önemliydi.

"Anlıyorum," dedim ona. "Bu sadakatinden dolayı seni yargılamayacağım."

Gülümsedi, ama gözlerinde pişmanlık gördüm. "Sen iyi bir arkadaşsın, Kenna. Umarım amaçlarımız asla çatışmaz."

Ama öyle olacaktı. Zaten öyleydiler. Ve Aidan ile olan arkadaşlığım, değer verdiğim pek çok şey gibi, sandığımdan daha kırılgandı.

Anya'nın kapısının önünde tereddüt ettim. Aidan'la konuştuktan sonra buraya gelmiş, onu kontrol etmek istemiştim, ama şimdi kendimi yumruğumu kaldırmış halde buldum, ama kapıyı çalamıyordum.

Çoğu ilişkide sınırlar vardır. İster küçük bir bağ olsun, ister daha derin bir bağ, ister bir arkadaş, ister bir tanıdık, aşılamayacak sınırlar, konuşulamayacak konular, birinin "*Hayır, seni daha yakından tanımak istemiyorum*" ya da "*Hayır, sana daha fazla zaman ayırmak istemiyorum*" ya da "*Hayır, o kadar da umursamıyorum*" diyeceği sınırlar vardır.

Büyürken, sevgisinin sınırları olmayan sadece iki kişi vardı: annem ve Anya. Aidan ile olan arkadaşlığımın sınırlarını yeni keşfetmiştim ve ilk içgüdümlerim, beni her zaman olduğum gibi kabul eden, en kötü yanlarımı bile görmekten asla çekinmeyen kişiye gitmekti.

Şimdi, dün gece mutfığa girdiğimde gülümsemesinin nasıl kaybolduğunu hatırlıyordum. Derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım.

İlk başta cevap gelmedi. Sonra içeriden hayvan sesine benzeyen bir inilti geldi. "Lütfen," dedi Anya'nın kırık sesi. "Hayır, lütfen."

Korku beni sardı. Kapıyı itip içeri koştum. "Anya?"

Yerde yatıyordu, kollarını kendine dolamıştı. Gözleri kapalı göz kapaklarının arkasında hızla hareket ediyordu ve ağzı hırıltılı bir nefesle açıldı. Yüzü o kadar ıslaktı ki, saatlerce ağlamış gibi görünüyordu.

"Anya!" Onun yanına diz çöküp kolunu tutup hafifçe salladım. "Uyan."

Bir çığlık atarak uyandı ve alnı neredeyse benim alnıma çarpacaktı. Beni o kadar sert itti ki geriye düştüm. "Hayır," diye bağırdı. "Hayır!"

"Sorun yok," dedim, dizlerimin üzerine çökerek. "Benim. Kenna."

Oda içinde çılginca etrafa bakındı. "Hayır," diye inledi. "Boğuluyordum. Biliyorum."

Alkol kokuyordu. Uyku tunikasında mor bir leke ve yanında boş bir şişe vardı. Kalan şarabı yukarıya getirmişti.

Karnımda bir endişe düğümü oluştu. Tumbledown'da ara sıra birkaç kadeh şarap içerdi, ama onu hiç böyle görmemiştim. Gözleri bulanık ve kokuşmuş, sanki beni görmüyor gibi bana bakıyordu. "Boğulmuyordun," dedim. "Söz veriyorum."

Elini yanağına bastırđı, sonra geri çekip parmaklarındaki nemi inceledi. "Gerçek değil," diye fısıldadı. Sonra yüzü buruştu. "Onları nasıl durdurabilirim?"

"Kabusları mı?"

Sesi yükseldi. "Hepsini nasıl durdurabilirim?"

Tırnaklarını avuç içlerini sıktı. "Anya..."

Kafasını salladı. "Git buradan, Kenna."

"Ama ben..."

"Git buradan!" Şişeyi duvara fırlattı. Şişe parçalandı, parçaları beyaz mermer zemine saçıldı ve şarabın son damlaları kan gibi etrafa sıçradı.

Kalbim hızla atarken elimi göğsüme bastırdım. "Seni bu halde bırakamam." Yüzü soğudu. "Zaten bıraktın."

Sonra yastığını kapıp tekrar kıvrıldı, bana sırtını döndü.

Keder içimi kapladı. Göğsümü sıkıştıran bu duyguyla nefes almakta zorlandım. Ayaklarım titriyordu, parmaklarım uyuşmuştu ve düşmek üzere olan gözyaşlarımdan önümü göremiyordum. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Cevap vermedi.

Mutfağa kadar ağlayarak gittim ve Triana'yı önceki gece orada olmayan baharat kavanozlarını düzenlerken buldum. Geç saatlere kadar çalışmaktan bitkin görünüyordu, ama beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oldu?" diye işaret diliyle sordu.

Elimi ağzıma bastırarak hıçkırarak ağladım. "Anya. Kabus gördü ve... ve benim orada olmamı istemedi."

Triana'nın yüzünde acı ve anlayış karışımı bir ifade belirdi. Elini omzuma koydu, beni hafifçe salladı ve "Senin suçun değil" diye işaret diliyle söyledi.

Ama öyle değil miydi? Batakılıkta Anya'ya bakmamıştım. O'nun beni takip edeceğine güvenerek önden koşmuşum ve bu yüzden Osric'in adamları tarafından kaçırılmıştı. "Artık benden nefret ediyor," diye fısıldadım.

Triana başını salladı. "Senden değil. O her şeyden nefret ediyor."

Her şeyin bir parçası değil miydim? Titreyen ellerimle yüzümü ovuşturdum, gözyaşlarının ıslaklığını hissettim. Anya'nın yanaklarında parıldayan ve gömleğini ıslatan gözyaşlarına hiç benzemiyordu. "Ne yapacağım?"

"Dinle. Bekle. Orada ol."

"Ya orada olmamı istemezse?"

"Başka birini gönder." Triana dolaba gözlerini kısarak baktı, sonra kapıyı açıp buharlı bir fincan limon ve bal kokulu çay aldı. Maude evin büyüsunü kullanmak istemiyordu, ama Triana görünüşe göre öğreniyordu. Çayı masaya koyup bana bir sonraki sözleri işaret diliyle söyledi. "Ben de öyle kabuslar görüyorum. Beni gönder."

Başımı salladım, ezici umutsuzluğun ortasında bir parça minnettarlık hissettim. "Teşekkür ederim." Triana bardağı tekrar aldı, bana hüznü bir gülümseme attı, sonra aceleyle uzaklaştı.

Lavaboya gidip yüzüme soğuk su sıçrattım. Bu bana etrafımda dönen gölü hatırlattı ve aceleyle musluğu kapattım. Sonra ellerimi yüzüme bastırıp boğuk bir çığlık attım.

Bütün bunları nasıl halledecektim? En yakın arkadaşşıma bile yardım edemezken Mistei'yi nasıl düzeltecektim?

Topuklu terliklerin *tık tık tık* sesini duydum ve dönüp baktığımda Lara'nın yüzünde somurtkan bir ifadeyle mutfağa girdiğini gördüm. Bugün gümüş rengi giyinmişti, kollarındaki kesiklerden kırmızı kadife kumaşın izleri görünüyordu. Ellerini beline koydu. "Earth House'a gideceğin söylentisini duydum, bu ne demek oluyor?"

İnledim. "Lara..."

"Çünkü yürüyüşe çıktım ve iki hizmetçinin konuşmasını duydum, senin su tüneline girdiğini söylediler." Öfkeli görünüyordu. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Boş, acı dolu ve kırılmış hissettim. "Çünkü Oriana konsey toplantısına gitmedi ve ona kızgındım." Çünkü kimin kral olacağına karar verecek kadar cesur değildim.

"Yani intihar etmeye mi karar verdin?" Sesi tehlikeli bir tona ulaştı.

"Öyle yapmadım," diye itiraz ettim. "Bir illüzyon perisi beni düşürdü. Oriana beni kurtardı." Burun delikleri genişledi. "Onunla konuşun."

"Evet." Omuzlarım gerildi, onun hoşnutsuzluğunun şiddetine hazırlandım. Gözleri karanlık havuzlar gibiydi. "Bana söylemedin." Utanç beni sardı. "Hayır, söylemedim." "Neden söylemedin?"

Başımı eğdim, siyah botumun burnunu yere sürttüm. "İncineceğini düşündüm." "Oraya gittiğin için mi incinecektim? Yoksa onun hala benimle ilgilenmemesi için mi?"

Hızla başımı kaldırdım. "Nasıl..."

Lara, hayalet gibi bir kahkaha attı, sonra başını salladı. "Sen tahmin edilebilirsin, Kenna. Tabii ki fikrini değiştirmeye çalıştın. Hala Fae'lerin nasıl düşündüğünü anlamıyorsun."

"Denemek zorundaydım."

"Biliyorum." Lara'nın ağzının kenarındaki kırışıklıklar kaşlarını çatmasıyla derinleşti.

"İncindim." Midem düğümlendi. "Fikrini değiştirmeye çalıştığımı için mi?"

Sesi acı bir tona büründü. "Herkesin geri alınmam için yalvardığımı düşünmesi, kovulmanın utancını daha da artırıyor."

Algı, Fae için her şey demekti. Sadakatten daha önemli, sevgiden daha önemliydi. Lara, zayıf olarak görülmekten her zaman nefret etmişti. "Bu konuşma özeldi," diye onu sakinleştirdim, yerin dibine girmek istercesine.

O başını salladı. "Önemli değil. Başka bir şey daha çok canımı sıkıyor."

Gözlerim yaşardı. Lara ve Anya benim her şeyimdi. Hayatımda kalan tek sevgi kaynaklarıydı ve ben ikisini de hayal kırıklığına uğratmıştım. "Ne?" diye fısıldadım.

"Biri sana zarar vermeye çalıştığını bana söylemedin."

Nefesim kesildi. Beklediğim cevap bu değildi.

Cevap vermediğimde, bana doğru yürüyerek omzuma elini koydu. Gözlerinde hala öfke vardı, ama ifadesi yumuşamıştı. "Bu dostluğun tek taraflı olduğunu mu düşünüyorsun? Neredeyse ölüyordun ve bana söylemedin bile."

Gözümden bir damla yaş süzüldü ve onu sildim. "Oriana'ya karşı başarısız olduğumu bilmeni istemedim."

"Onunla başarısız olman umurumda değil," dedi sertçe. "Umurumda olan, neredeyse boğulman. Umurumda olan, birinin seni öldürmeye çalışması. *Bu* yüzden kızgıyım."

Boğazım düğümlendi. "Ama hayatta kaldım."

Lara'nın tipik bir ifadesiyle gözlerini devirdi. "Elbette. Yine de bu tür şeyleri duymak istiyorum."

Kısa bir süre önce Anya'nın yanına diz çökmüş, uykusunu rahatsız eden iblislerden onu kurtarmak istemiştım. Triana'ya, yardım istemeyen birine nasıl destek olabileceğimi sormuştım.

Lara'nın benim için de aynı şeyi hissedebileceğini fark etmemiştim. "Tamam," diye fısıldadım. "Sana anlatacağım."

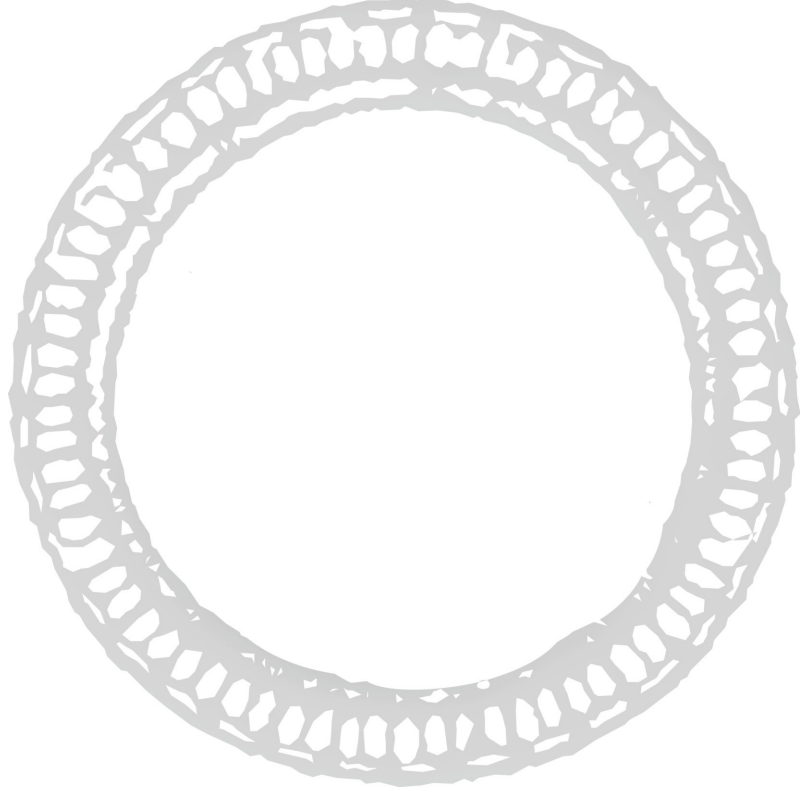
Bana ders vermeyi bitirmemişti. "Artık tüm güç sende, ama bu, yükü veya sonuçlarını tek başına üstlenmen gerektiği anlamına gelmez." Başını salladı. "Çok uzun zamandır işe yaramaz biriyim, sadece süs gibi duran bir korkak. Daha iyi biri olmama izin ver."

Ellerini ellerimle sıktım. "Hiçbir şeyi değiştirmen gerekmiyor."

"En azından bir peri gibi yalan söylemeyi öğrenmişsin." Diye iç geçirdi. "Hayır, ben kim olduğumu biliyorum, Kenna. Kim olmak istediğimi de biliyorum. Öyleyse bırak da öyle olayım. Sana yardım edeyim."

Keder ve minnettarlık iç içe geçmişti. Çoğu ilişkinin sınırları vardı, bu ilişkinin de öyle olduğunu varsaymışım. Belki hala öyleydi, ama ben bu özel sınırı, aslında olmayan bir yerde çizmişim.

"Tamam," dedim. "Söz veriyorum."

10

Devlet yemekleri her zaman aynı geniş mağarada düzenlenirdi — binlerce perinin katılabileceği kadar büyük tek yer orasıydı. Bu yemekler, soylu perilerin evlerindeki rütbeleri ne olursa olsun davet edildiği birkaç etkinlikten biriydi.

Bu alana giden rampanın tepesinde durup manzarayı seyrettim. Yukarıda inci gibi sarkıtlar asılıydı ve dikitler onlara doğru uzanıyordu. Bazı yerlerde, sarkıtlar ve dikitler birleşerek dalgalı, düzensiz sütunlar oluşturmuştu. Periler birbirlerini selamlayıp masalarına geçerken, konuşmalarının uğultusu taşlardan yankılanıyordu.

"Çok güzel," dedi Lara yanımda. "Imogen izini bırakıyor."

Öyleydi. Parlak gökkuşağı kumaşları sütunların etrafına sarılmıştı ve devasa sabun köpükleri gibi görünen şeyler, başımızın üzerindeki peri ışıkları arasında süzülüyordu. Her birinin içinde parmak uzunluğunda dans eden bir peri vardı. Görünmez bir orkestra çalarken, kurdeleleriyle oynayan akrobatlar koridorlarda zıplıyordu.

Gözlerim, kürsünün üstündeki yemek masasına kaydı. Drustan ve Oriana bir ucunda, Hector ise diğer ucunda oturuyordu. Ortada ise daha önce hiç görmediğim üç peri vardı.

Prenses Imogen — onu kraliçe olarak kabul etmeyi reddettim — ortada oturuyordu. Elbisesi pembeydi ve kabarık kollarının uçlarında mor renge dönüşüyordu. Kafasının üstünde bol miktarda vizon kahverengi saçları vardı ve yüz hatları tilki gibiydiler: yüksek alın, küçük burun, sivri çene. Buradan gözlerinin Osric'inki kadar mor olup olmadığını anlamak imkansızdı.

Solunda, Imogen ve Hector'un arasında, beyaz giysili iki peri oturuyordu. Muhtemelen Light House'dan Torin ve Rowena, ikisi de elmaslarla parlıyordu. Torin sağlam yapıydı ve bronz rengi saçları vardı, Rowena ise pembe yanakları ve soluk altın rengi örgüleriyle gün doğumu kadar güzeldi.

Drustan ve Oriana'nın arasında tek bir boş sandalye bekliyordu.

Elimi karnıma koydum. "Gerginim," diye itiraf ettim. Bu, hafif bir ifadeydi.

"Anlaşma'nın açıklanacağı akşam yemeğinde bizi öldürmeyecek." Lara parmağını çenesine dokundurdu. "En azından tatlıdan sonraya kadar."

Ona sinirli bir bakış attım. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Ve ben bundan daha fazlası için gerginim. Bir prenses gibi davranmam gerekiyor, ama nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"İyi yapacaksın. Orada otur ve güzel görün."

Bu konuda uzman olan Lara'ydı, ben değil. Şu anda güzelce gülümsüyor, siyah dantelli yelpazesini sallıyor ve dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyordu. Kızıl renkli balo elbisesi gümüş ağlarla kaplıydı ve siyah kurdelelerle bağlanmıştı, koyu renkli saçları da uyumlu gümüş bir ağla toplanmıştı. Blood House renkleri ona çok yakışıyordu, ama bu gece o elbiseyi giymek kolay olmamıştı, çünkü herkesin ona eskiden giydiği renkleri hatırlatacağını biliyordu.

Kendi elbisem koyu koyu kırmızıydı. Geniş kolları, Caedo'nun altına sığabileceği kadar boldu ve geniş, düz yakası köprücük kemiklerimin çizgisini gösteriyordu. Balıksırtı elbiseler kadar sadeydi, yakası ve etek ucu boyunca küçük jet parçalarıyla süslenmişti, ancak kumaş en ufak hareketle parıltıyor, daha parlak kırmızı ışıklarla göz alıcıydı. Cildim de parlıyordu — artık insan olmadığımı gösteren o hafif peri parıltısı.

Bakması garipti. Olması daha da garipti.

Birbirimize hazırlanmamızda yardım ettik, hizmetçi rolünü paylaşarak, ve bu yardım ikimizin de taktığı son aksesuarı takarken çok önemli oldu. Sağ avucumdan geçen, bileğim ve parmaklarımın etrafına dolanan, fısıltı kadar ince bir zincir vardı. Kozmetik ürünlerini almaya gittiğimde tezgahın üzerinde duruyordu — gümüş rengi etkinlik, hepimizin barışı korumak için yaptığımız sözsüz bir söz. Gelenek gereği bu gece kılıçlara izin verilmiyordu ve hançerler tören barış düğümleriyle bağlanacaktı, ama bunun dışında sembolizm bizim tek korumamızıdı.

Elimi kaldırıp zincirin parlaklığına baktım. "Bu zayıf bir zırh." "Daha önce kimse gümüşten yapılmış bir yemini bozmamıştı," dedi Lara.

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Imogen, Osric'ten daha makul bir hükümdar olarak kendini konumlandırmaya çalışıyor. Resmi bir barış ilan edip hemen ardından Mistei'nin neredeyse tamamının önünde bu barışı ihlal ederek hükümdarlığına başlamayacaktır."

Lara haklıydı. Fae'ler yalancıydılar, ama aynı zamanda görünüşe de çok önem veriyorlardı. Birbirlerine mücevher, kıyafet, duruş, uzun bakışlar, boğazlarına veya silahlarına dokunan bir el gibi sayısız küçük mesajlar gönderirlerdi... Yüksek sesle söyleyemediklerini genellikle başka yollarla söylerlerdi. Bu zincir de o mesajlardan biriydi, yani sergilenirken güvende olmalıyız demektir.

Biraz daha iyi hissederek, vücut ısımla ısınan zinciri parmağımla okşadım. "Keşke Mistei'deki tüm etkinlikler gümüş kaplı olsaydı." Görünüşe göre bu, Anlaşma döneminde bile nadiren oluyordu, sadece büyük toplantılarda.

"O zaman biri kesinlikle geleneği bozardı." Lara, zincirini hareket ettirmek ve parlatmak için elini ustaca döndürdü. "Nadir olması gerekir, yoksa kimse ona saygı duymaz."

Bu koşullar altında nasıl bu kadar kendinden emin ve sakin görünebildiğini anlamıyordum, ama o yapabiliyorsa ben de yapabilirdim. Nefes aldım ve başımın tepesine, duruşumu düzeltmek için bir ip bağlandığını hayal ettim. Kan prensesine gülümsemek uygun gelmedi, bu yüzden boş kağıtlar ve buzlu kış göletleri hayal ettim ve yüzümü ona göre şekillendirdim.

Birkaç peri hala içeri giriyordu, rampadan aşağı doğru geçerek yanımızdan geçiyorlardı, ama biz geç kalmak üzereydik. Ne olursa olsun dikkatleri üzerimize çekecektik, en iyisi bunu bir an önce halletmekti. "Hadi," dedim Lara'ya, eteğimi kaldırarak. "Onlara konuşacak bir şey verelim."

Aşağı inerken botlarımın alçak, kalın topukları rampaya tıklıyordu. Gardirop görevlisinin bana giydirmeye çalıştığı mücevherli terlikleri giymemeyi tercih etmiştim. Gümüş rengi gelenek olsun ya da olmasın, gerekirse koşabilmek istiyordum. Orta koridordan geçerken, seslerdeki bir değişiklik geçişimizi işaret ediyordu. Önce periler bizi iyice incelediklerinde nefes kesen bir sessizlik oldu. Ne düşündüklerini anlayabiliyordum: "*Prenses olan insan bu mu? Kan Evi kıyafetleri giyen eski Dünya varisi bu mu?*" Sonra artan mırıldanmalar başladı.

Tüylerim diken diken oldu ve dalgalar halinde sıcak ve soğuk hissettim. Bize bakan o kadar çok göz vardı ki, o kadar çok insan fısıldaşıyor ve yargılıyordu. Bir hizmetçi olarak, ben sıradan ve gözden kaçan birisiydim. En iyi ihtimalle bir merak konusu

en iyi ihtimalle, ama çoğunlukla Lara'nın bir aksesuarıydım.

Şimdi herkes bana bakıyordu.

Osric Kralı ve Roland Prensi'nin yerini alması, yüksek masada yaşanan tek değişiklik değildi ve Kallen'ı orada görmemek garipti. Void masasından beni izliyor mu diye merak ettim. Muhtemelen. Hayır, kesinlikle. Kallen herkesi izlerdi, ama bana her zaman özellikle yakından bakardı.

Lara, kürsünün yanında duran son boş masaya oturmak için uzaklaştı ve ben tek başıma merdivenleri çıktım.

Imogen yaklaşmamı izlerken gülümsedi. Gözleri lavanta rengiydi ve tüylerim diken diken oldu. Osric'in gözlerindeki yoğun ametist rengi değildi, ama ona çok yakındı.

Onu öldürdüğüm için benden nefret mi ediyordu? Yoksa boşalan pozisyona geçebileceği için minnettar mıydı?

"Prenses Kenna," dedi ben yaklaşırken. "Bize katıldığınız için çok teşekkürler." Sesi, kendisi kadar güzel, zengin bir alto sesiydi. Boynunda metal iskeletle sabitlenmiş dantel bir yaka vardı ve altın kahverengi teni, elmacık kemiklerini öne çıkaran yanardöner bir pudra ile kaplıydı. Her şeyin merkezinde parıldayarak oturması, bana etçil bir bitkiyi hatırlattı, yaprakları, yaklaşan herhangi bir böceği beklercesine açılmıştı.

"Prenses Imogen," diye cevap verdim. "Bunu sabırsızlıkla bekliyordum." Gözleri kısıldı. "*Kraliçe* Imogen."

Düzeltmeye yanıt olarak belirsiz bir ses çıkardım, sonra masanın etrafından dolaşip Drustan ve Oriana'nın arasına oturdum.

Dünya prensesi solumdaki yerinden bana tarafsız bir şekilde baktı. "Prenses Kenna."

Sürtük, diye cevap vermek istedim. Lara'yı reddettiğinden beri onu ilk kez görüyordu ve umarım bu onu incitmiştir. "Oriana."

Onu unvanıyla selamlamadığım için rahatsız olmuşsa da, hiçbir şey söylemedi.

Sağ tarafımda hava sıcaktı ve o yöne dönmeden önce kendimi hazırladım. "Drustan. Umarım bu gece iyisindir."

Aslan gibi zarafetiyle ve rahat duruşuyla kesinlikle iyi görünüyordu. Tuniği güneş gibi altın rengindeydi ve yakutlarla süslenmişti, uzun saçlarının ön kısmı iki örgüyle yüzünden geriye doğru toplanmıştı. "Kenna," dedi, neredeyse mırıldanır gibi. "Mükemmel görünüyorsun."

Öyle yaptım, ama artık bu onun ilgileneceği bir konu değildi. Şarabımı aldım. Hafif, yarı saydam kırmızı bir şaraptı ve bu ikisinin arasında otururken hissettiğim kadar acı bir tadı yoktu.

Kürsüdeki oturma düzeni kasıtlıydı, eminim. Imogen, Drustan ve Hector'u birbirleriyle konuşamayacakları kadar kendisinden uzak bir yere oturtmuştu. Torin'i soluna, Oriana'yı da sağına oturtmuştu; en yakın müttefiki ve kürsüdeki tarafsız kişi. Rowena elbette Torin'in yanına oturdu ve Imogen beni son sıraya oturtmuştu.

Nereye gittiğimin pek önemi yoktu. Diğer tüm evlerin başları bu odanın bir bölümüne bağlıydı — Işık'ın beyaz ve Boşluk'un siyahı, Illüzyon'un renkli ışıltısı, Ateş Evi için alev gibi parlak kumaşlar ve Toprak'ın yeşili ve mavisi. Fae'nin uçsuz bucaksız denizine bakarken, karşı karşıya olduğum ölçek sorunu daha da netleşti.

İzlendiğimi içgüdüsel olarak hissedince tüylerim diken diken oldu ve Torin ile Rowena'nın bana baktığını fark ettim. Rowena yakından bakınca daha da güzeldi, gök mavisi gözleri, oyuncak bebek gibi yüz hatları ve o kadar parlak bir gülümsemesi vardı ki, hemen ona güvenemedim. Torin, Roland'ın kalın çenesine sahipti ve dudakları, eski Işık prensinin sık sık takındığı aynı alaycı gülümsemeyle kıvrılmıştı. Dalgalı saçları kısa kesilmişti, kulaklarının üzerine kıvrılıyordu ve soluk mavi gözleri bana buz parçalarını hatırlattı.

Diğer ittifak üyelerinin onlar hakkında söylediklerini hatırlayınca tüylerim diken diken olsa da, yapmam gereken bir şey gibi görüldüğü için onlara selam verdim. *Kurnaz. Sadist. Deli.*

Rowena'nın gülümsemesi genişledi. Torin'in kulağına bir şey fısıldadı.

Yine odaya odaklandım, kendimi bu kadar açıkta hissetmekten nefret ediyordum. Çoğu peri gülümsüyordu ama havada gerginlik vardı. Hepimiz gümüş giyiyorduk ama bu gelenek bin yıldan fazladır uygulanmıyordu

ve Imogen, Osric'in kanından geliyordu.

Herkes yerini almıştı, bu da akşam yemeğinin yakında başlayacağı anlamına geliyordu. Underfae ilk olarak salata, çorba, ekmek ve diğer hafif yemekleri getirecek, ardından et ve ana yemekler servis edilecek, sonra da tatlı gelirdi. O noktada Osric genellikle ellerini çırparak berbat bir konuşma yapar ya da birini alenen idam ederdi.

Imogen'in konuşma yapmadan önce herkesi ne kadar süre bekleteceğini merak ediyordum. İsyan sadece iki gece önce çıkmıştı, ama biz burada, Mistei'de hiçbir şey değişmemiş gibi, sadece kürsüdeki cesetler değişmiş gibi yan yana oturuyorduk.

Imogen ellerini çırpı.

Ses beni ürküttü, şarabımı döktüm ve hemen bardağı masaya koymak zorunda kaldım. Drustan bana yan gözle baktı ama yorum yapmadı.

Oda sessizliğe bürünmüştü — korkunç bir beklentinin sessizliği.

"Mistei vatandaşları," dedi Imogen, sandalyesinden kalkarak. Sesi yankılandı ve ben, herkese işitsel bir halüsinasyon yaşatarak sesini olduğundan daha yüksek çıkardığını merak ettim. "Kral Osric'in ölümüyle birlikte gelecekte neler olacağı konusunda endişeli olduğunuzu biliyorum. Mistei hükümdarının akşam yemeğinden sonra konuşması bir gelenektir, ancak ben bunu gereksiz yere uzatmayacağım."

Kalbim hızla atıyordu. Akşam yemeğinden sonra çeşitli kötü sonuçlara kendimi zihinsel olarak hazırlamıştım, ama bunların bu kadar erken gerçekleşme olasılığına hazırlıklı değildim.

Imogen hala hemen savaş ilan edebilirdi. İllüzyon büyüsünü kullanarak beni tehlikeden kör edebilirdi. Hepimizi öldürebilirdi ve bu barış ayı saçmalığına gerek kalmazdı.

Imogen, Osric'in bir zamanlar taktığı taçla aynı tacı takıyordu — ağır ve koyu renkli, belirli bir tür gücü simgeleyen acımasız sivri uçlu. Çiçek yaprakları gibi üst üste binen katmanları olan narin pembe ve mor elbisesine hiç uymuyordu ve bu kontrastla ne tür bir mesaj vermek istediğini merak ettim.

Gözleri kalabalığın üzerinde dolaştı. "Ben Mistei'nin yeni Kraliçesi'yim. Osric'in hayattaki en yakın akrabalarından biri ve Prenses Ceridwen'in doğrudan torunu olarak, bu benim doğuştan ve güçten gelen hakkımdır. Bunu burada, hepinizin önünde ilan ediyorum."

Olamaz. Drustan'a baktım, ama yüzündeki ifade okunamazdı. Çünkü bunu bekliyor muydu? Yoksa o sakın gri gözlerinin arkasında, şiddete dönüşmeye hazır başka bir plan mı vardı?

"Kral Osric güçlü bir liderdi," dedi Imogen, "ama güç, ihtiyatla dengelenmelidir. Void, Fire ve Blood'un neden böyle bir seçim yaptığını anlıyorum."

Oda fısıltılarla doldu. Osric'i kınaması beni de sarsmıştı. Mistei'de kral hakkında kötü konuşmak sonsuza dek yasak olmuştu ve Osric ölmüş ve gitmiş olsa da, içimden bir ses, ona karşı gelenleri cezalandırmak için mezarından kalkacağından korkuyordu.

"Daha cömert bir hükümdar olmaya kararlı olduğumu göstermek için," dedi Imogen gülümseyerek, "bir Anlaşma ilan ettim. Bu otuz günlük barış süresince, eski bir dönemin sonunu ve yenisinin başlangıcını kutlayacağız. Zalim bir kral yerine neşeli bir kraliçeye hizmet etmenin nasıl bir şey olduğunu öğreneceksiniz."

"Neşeli bir kraliçe mi?" diye mırıldandım, Drustan'a bakarak.

Gülümsemesi devam etmesine rağmen, gözleri kısılmıştı ve bu bana onun memnun olmadığını gösteriyordu. "Bu, onun hedonizmle onları kazanmaya çalışacağı anlamına geliyor."

Altı Fae erdeminden biri. Benim düşünceme göre bu garip bir stratejiydi, ama bunun nedeni insan hükümdarların ya bilge ve ılımlı ya da güçlü ve kararlı olmaları beklendiği içindi. Fae'ler gücü ve kurnazlığı değer verirdi, ama aynı zamanda zevklerine de bayılırlardı. Ve Drustan, bu stratejinin ne kadar etkili olabileceğinin kanıtı değil miydi?

Bu içnelemeyi yapmadan duramadım. "Senin yaklaşımını çalmasına kızdın mı?"

Bana hızlı ve karanlık bir bakış attıktan sonra, Imogen'in planlarının kendisi için pek önemi yokmuş gibi, Ateş prensinin tembel ve eğlenceli ifadesine geri döndü.

Imogen hala konuşuyordu. "Bu süre zarfında diğer hanedanların başkanlarıyla müzakerelere girmeyi planlıyorum, böylece benim yönetimim altında Mistei için en iyi sonucu ve hepimizin bunun bir parçası olabilmesi için neler yapabileceğimizi tartışabiliriz." Kollarını genişçe açtı. "Yeni bir dönemin başlangıcında hepimizin burada bir arada olabildiğine seviniyorum. Bu gece

yemek, içmek ve dans etmek için. Bu kutlama, *bu barış*, kraliçe olarak size verdiğim ilk hediyem." Gülümsemesi sinsi bir hal aldı. "Ve bu da ikinci hediyem."

Önümdeki masada metal bir heykel belirdi ve sanki zehirli bir yılanmış gibi geriye düşmemek için kendimi zor tuttum. Heykel birkaç metre yüksekliğinde, geniş tabanlı ve sivri uçlu, üst üste binen bakır yaprakları olan kıvrılmış bir gül goncası gibiydi. Benzer heykeller diğer ev başkanlarının önünde ve aşağıdaki tüm masaların ortasında da belirdi.

Bakır tomurcuktan hassas bir vızıltı sesi geldi ve yapraklar spiral şeklinde açıldı. Ortada tek bir altın elma vardı.

Drustan içinden küfretti.

"Bu elmalar, Illusion House'un kalbindeki Dreamer's Tree'den koparıldı," dedi Imogen. "Umarım beğenirsiniz."

Aşağıda, periler çoktan elmalara uzanmış, ilk ısırtığı almak için itişip kakışıyorlardı. Yakındaki bir masada oturan bir Ateş perisi altın meyveye dişlerini geçirdi ve yüzünde coşku dolu bir ifade belirdi. Başka biri elinden elmayı kapıp bir ısırtık aldı.

"Eğlence başlasın," dedi Imogen. Oturarak eteğini açtı.

Illusion masalarında bir tezahürat başladı, sonra odanın diğer tarafındaki Light's masalarına da sıçradı. Fire, Void ve Earth House'un bazı üyeleri bile gülümseyerek a l k ışladı. Imogen'in az önce yaptığı şey belli ki önemliydi. "Bu ne?" diye Drustan'a fısıldadım.

"Elmalar öfori ve hafif halüsinasyonlara neden oluyor," dedi. "Hiç bozulmuyorlar ve yılda birden fazla yersen, bir sonrakini yemek için kontrol edilemez bir istek duyacağın söyleniyor."

Elmayı yemeyi planlamıyordum, ama şimdi de kesinlikle yemeyecektim. Imogen sağlıklı bir ısırtık almıştı, ama kürsüdeki diğer periler hediyelerine dokunmamıştı. "O zaman neden herkes yemek için bu kadar hevesli?"

"Çünkü bunlar nadir ve pahalıdır. Ve çünkü zevk, yıkımdan bir adım uzaktayken en güçlü hissedilir."

Bu karanlık sözler beni ürpertti. İnsanlar bile keskin arzuların cazibesine kapılırlardı ve bu cazibe, yok edilmesi çok daha zor olan periler için özellikle yoğun olmalıydı.

"O uzun zamandır bunun için hazırlanıyordu." Bu fısıltı, şaşırtıcı bir şekilde, önündeki elmayı düşünceli bir şekilde inceleyen Oriana'dan geldi. "Ağaç her yıl sadece birkaç yüz tane meyve veriyor. Osric'in onun hepsini toplamasını izin vermesi imkansız."

Yılda yirmi tane çalabilseydi, odada sadece bin elma olsa bile, yine de elli yıl boyunca onları toplamış olacaktı. Bu da Imogen'in hırslarının çok eski olduğu anlamına geliyordu.

"Bu çok cömert bir hediye," diye cevapladı Drustan.

"Çok." Oriana şarap kadehini eline aldı ve içindeki kırmızı sıvıya baktı. "Gelecek olanların işareti."

Benim gibi yoksul bir ortamda büyümüş biri bile rüşveti gördüğünde tanırdı. Odada yayılan neşeyi izlerken - kahkahalar ve sırıtişlar, hızlı öpücükler, yukarıda süzülen ışıklara dalgın bakışlar - içimi bir endişe kapladı. Halkına zarar veren bir tiran karşısında nefret uyandırmak kolaydı. Peki, bunun yerine mutluluk sunan birine karşı ne yapmalıydık?

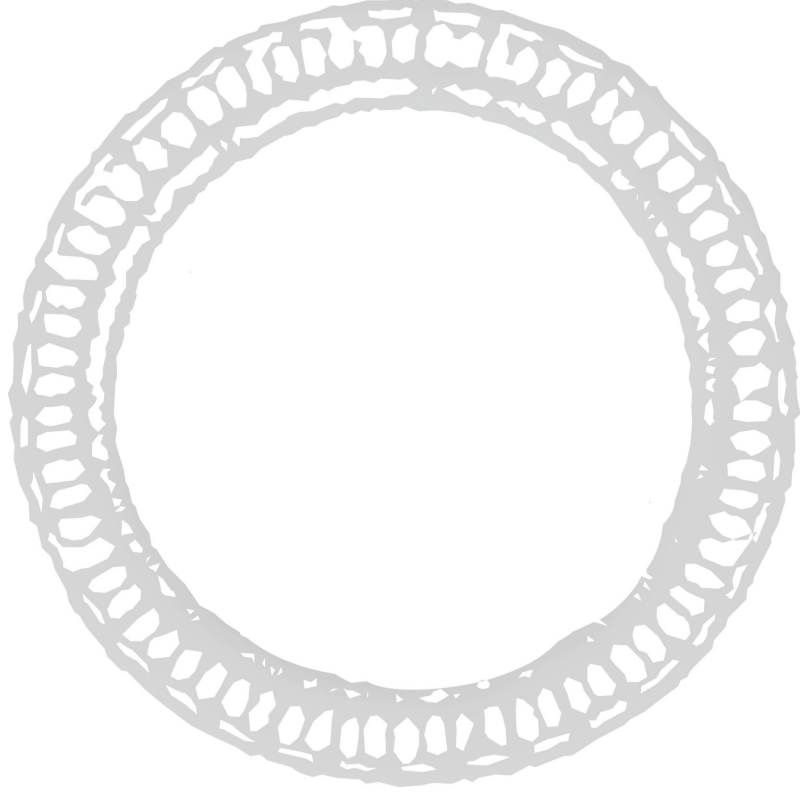
Sonra yemekler getirildi, bazıları hizmetçiler tarafından taşınan, bazıları ise havada süzölüyormuş gibi görünen dolu tabaklar. Akrobatlar, kurdelelerini döndürerek koridorlarda zıplarken, contortionistler ve jonglörler onları takip etti. Bir grup peri tavandan sarkarak, kumaş parçalarına asılı kalarak havada dans etti.

Müzik gittikçe yükseldi ve hızlandı, coşkuyla çılgınca çınladı. Boş şarap kadehleri aniden tekrar doldu. Periler alkışladı ve güldü.

İçimde hissettiğim tedirginlik daha da arttı.

Drustan elime hafifçe dokundu ve bu dokunuş beni şok etti. "Gülümse," dedi dişlerini göstererek. "Bu sadece açılış hamlesi."

Yutkundum, sonra başımı salladım ve yüzüme zorla bir gülümseme kondurdum. Açılış hamlesi ve bundan sonra oynanacak oyun acımasız olacaktı.

Akşam yemeğinden sonra kimse ölmedi.

Bu kadar şaşırtıcı olmamalıydı, ama Osric sekiz yüz yıllık bir katliam geleneği başlatmıştı. Onun zulmüne sadece birkaç ay şahit olmuştum ve masalar ortadan kaybolup havada uçan müzisyenlerden neşeli bir melodi yükseldiğinde ben bile buna inanamadım. Fae'ler eşleşmeye başladılar, sadece kendi evlerinin üyeleriyle değil, rakip evlerin perileriyle de dans ediyorlardı. İlk uzanan el beni şaşırttı. Diğer evlerin reisleri çoktan dans etmeye başlamışlardı; görünüşe göre benden de aynısını bekliyorlardı. Earth House'dan küçük bir asilzadeyle dans ettim, sonra Void'dan bir peri ile, adımlarımı sayarak ve zarafet eksikliğimden terleyerek. Üçüncü dansı Fire House'dan Lord Edric talep etti. Edric mükemmel bir dansçı ve aynı derecede iyi bir konuşmacıydı, ama onun kollarında olmak garip, hatta yanlış geliyordu. Aidan'ın duvardan izlediğinin ve benim

her zaman olmak istediği pozisyon.

Edric yakışıklıydı, parlak bir gülümsemesi ve hoş bir şekilde kıvrılan koyu renk gözleri vardı. Kahverengi tenine parıltı sürülmüştü ve siyah saçlarının arasında minik yakut manşetler vardı. Göz bebekleri büyüktü ve dudaklarındaki altın rengi nektar damlası, Imogen'in ikramından yararlandığını gösteriyordu. Ateş perileri, zevk alacakları bir şey olduğunda nadiren kendilerini reddediyorlardı.

Denemelerde en sevdiğim adaylardan biriydi, çoğunlukla Aidan yüzünden, ama aynı zamanda periler arasında iyi birine benziyordu. Her zaman kahkahaları, esprileri veya ikram ettiği içkilerle ortamı neşelendirirdi. Performansı da iyiydi, en iyisi değildi ama en kötüsünden de uzaktı. Kesin olarak bildiğim tek başarısızlığı, illüzyon denemesiydi, o zaman...

Kaşlarımı çatarak ayrıntıları hatırlamaya çalıştım. Bir balo salonundaydık, yapmaya çalışıyorduk... Orada ne yapıyorduk?

Lara'nın yanında spot ışığı altında durduğumu hatırladım. Bir şey ararken aceleyle sihirli bir ağaç kabuğuna bir şeyler yazdığımı hatırladım. Ne yazdığımı

yazdığımın veya testin ne olduğu konusunda ayrıntılar bulanıktı.

Tüylerim diken diken oldu. Söz verildiği gibi olmuştu. Parçalar, ölümsüzlük denemelerinin sonsuz varyasyonlarla tekrarlanabilmesi için hafızalarımızı değiştirmiş, testlerin ayrıntılarını gizlemişti.

Bu farkındalıkla dengemi kaybetmiş, ritmimi bozmuştum. Edric bana merakla baktı, sonra hareketlerini yavaşlattı. "Bir sorun mu var?" diye sordu ve beni nazikçe daireler çizerek döndürmeye başladı.

"Denemeleri düşünüyordum," diye itiraf ettim. "Testlerin ne olduğunu hatırlayamıyorum." "Ah." Başını salladı. "Rahatsız edici, değil mi? Hepsini kaybetmiyorsun, ama yeterince kaybediyorsun." "Sen de hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Bu sabah hatırlıyordum, ama akşam yemeğinde çoğunun kaybolduğunu fark ettim." Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı, ama bu mutlu bir ifade değildi. "Bunu sevdiğimi söyleyemem."

Aidan ile yaptığım konuşmayı hatırlayarak yeni bir soru sordum. "Talfryn'i işe almaya çalıştığını hatırlıyor musun?"

Benim bundan bahsetmeme, ya da belki de bunu bilmeme şaşırmış görünüyordu. "Aidan mı söyledi?" Muhtemelen bu konuyu açmamam gerektiğini geç fark ettim. "Ah..."

O gülümsedi. "Merak etme. Ona asla kızamam ve artık bunun bir sır olarak kalmasına gerek yok. Bir süredir bizim tarafımızda olduğunu biliyorum. Drustan, darbeye kadar onunla yakın çalıştığını söyledi."

Onunla yakın çalışıyordum. Umarım yüzüm, bunun ne anlama geldiği konusunda utandığımı belli etmemiştir. "Bunu sana ne zaman söyledi?"

"Osric'i öldürdükten sonra." Yüzündeki ifade ciddileşti. "Sadece şunu söylemek istedim: Selwyn'e olanlar için üzgünüm ve Drustan'ı kral ilan etmekte tereddüt etmenizi anlıyorum. Ama o iyi ve cesur bir lider ve her fedakarlık ona ağır geliyor. Özellikle de bu fedakarlık."

Edric'e karşı olan iyi niyetim bir anda kayboldu. Bu dansın başından beri siyasi bir amacı vardı. Önce Drustan, Aidan aracılığıyla bana bir mektup gönderdi, şimdi de dans yoluyla diploması yapıyordu.

Müzik yavaşlıyor ve yeni bir melodiye geçiyordu - Fae dansı sırasında müzik asla gerçekten durmaz, sadece bir sonraki parçaya geçer - ve bu, uzaklaşmak için mükemmel bir bahaneydi. "Dans için teşekkürler, Lord Edric."

Daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyordu, ben de serinletici masasına gidip soğuk bir kadeh beyaz şarap aldım. İçtikten sonra, terleyen kadehi alnıma bastırarak ısınan cildimi serinlettim.

Her fedakarlık ona ağır geliyor.

Öyle miydi? Bana kesinlikle ağır geliyordu.

Karanlık bir silüet yanımda belirdi. Kallen, o kadar ciddi görünüyordu ki, o elmalardan tek bir ısırık bile almadığını anında anladım. Ama almazdı zaten. Kallen, kontrolünü kaybetmek isteyen son kişi gibi görünüyordu. "Al," dedi ve bana siyah mumla mühürlenmiş bir parşömen uzattı.

Onu alıp elbisenin cebine koydum. "Nedir bu?" "Hector'un ilk politikaları."

Demek Boşluk prensi de benden istediğim şeyi yapıyordu. "Drustan bana kendininkini çoktan gönderdi." Kallen bana keskin bir bakış attı. "Senin için hız mı, içerik mi daha önemli?"

Başımı salladım ve yine suçluluk duygusu sardı beni. "Hız önemli olsaydı, çoktan seçimimi yapardım ve belki Imogen, Mistei'yi parmağında oynatmazdı."

"Bu kaçınılmazdı. Drustan veya Hector bizim grubumuzu yönetiyor olsaydı bile, o anlaşmayı çok çabuk ilan etti." Gözleri odada huzursuzca dolaştı. "En azından artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz."

"Hediye getiren bir kötü adam mı?"

"Yüksek beklentiler yaratıyor. Bunları karşılamak zor olacak."

Yüzümü buruşturdum. "Fae'ler altın içinde yüzüyorlar. Herkese rüşvet vermeye devam etmek o kadar da zor olmayacaktır."

"Her şeyin bir sınırı vardır. Ve bir alana pervasızca harcama yaparsa, başka bir alanı ihmal eder. Göz önünde bulundurmamız gereken bir şey." Yine bana döndü. "Bu arada, bana verdiğin sözün ne zaman yerine getireceksin?"

Görünüşe göre benimle casusluk yapma talebinden kurtulamayacaktım. "Demek hız senin için önemliymiş."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim." O eğildi. "Yarın gece?"

İç geçirdim. Kallen ısrarcıydı. "Tamam."

"Buluşacağımız yeri bana mesajla bildir." Geri çekildi ve hafifçe eğildi. "Dansın tadını çıkar."

"Sen de," diye otomatik olarak

tekrarladım. Başını salladı. "Ben asla eğlenmem."

"Hiç mi?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Bir an durakladı. "Neredeyse hiç." Sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Balo salonu çok sıcaktı, müzik çok gürültülüydü ve danslarda çılgın bir hava vardı. Etrafta dönen yüzler coşku doluydu ve birçok dudak altın rengi nektarla parlıyordu. Bir gün önce Soylu Fae'ler birbirlerini parçalamaya hazırdı, ama şimdi birkaç içkiden sonra bir seks partisine dönüşecek gibi görünüyordular.

"Demek bu yeni Kan prensesi." Arkamdaki ses hafif ve tatlıydı, neredeyse kız gibi. Beni bekleyen rahatsız edici etkileşimden korkarak, dönüp Rowena ve Torin'in önümde durduğunu gördüm.

Tüylerim diken diken oldu. Güç düşkünü Işık ikilisi, benim konuşmak istediğim kişiler değildi, hele ki tek başıma. "Lord Torin ve Leydi Rowena," dedim, hizmetçinin reverans yapma isteğine direnerek.

"Prens ve Prenses," diye düzeltti Torin, ağzını aşağı doğru kıvrarak.

"Bence bu konu hâlâ tartışmalı." Şarap kadehimin sapını sıktım. Parmaklarımın altında çatladı ve iki parçası yere düşüp kırılırken, şarap her yere sıçradı.

Etrafımızdaki periler konuşmalarını kesip bize bakmaya başladılar. Sonra sarhoş kahkahalar patlak verdi.

Yüzüm kızardı. O kadar mı sıkı tutmuştum? Muhtemelen bu, yeni peri bedenimin bir sonucuydu. Çoğu zaman fark edilebilir bir değişiklik değildi, ama gücüm, hızım ve dayanıklılığım biraz artmıştı.

Parçaları toplamak için harekete geçtim, ama bir hizmetçi çoktan oradaydı, eğilerek özür dilerken parçaları süpürüyordu. Bir saniye sonra bir bezle şarabı sildi ve bir dakika sonra sanki kaza hiç olmamış gibi oldu.

Rowena, tiz bir sesle güldü. "Ne kadar da çekici bir tavrın var. Çok... rustik."

Daha kötüsünü de duymuştum. Kendimi gülümsemeye zorlayarak, bunun hepimizin içinde olduğu bir şaka olduğunu varsaydım. "Evet, bu köylü yetiştirilme tarzından geliyor. Akşam yemeği nasıl, beğendiniz mi?"

Soğukkanlılığım onları şaşırtmış olsa da, bunu belli etmediler. Rowena, etrafına bakarken elini Torin'in koluna doladı. "Mistei'nin böyle bir eğlenceye katılması çok hoş. Son zamanlarda yeni bir eğlenceye ihtiyacım vardı."

Torin başını ona yaklaştırdı. "İstediğin her türlü eğlenceyi sana sunacağımı biliyorsun," diye fısıldadı, ona bakarken sert yüzü yumuşadı.

Rowena gülümsedi ve Torin'in yanağını okşadı. "Biliyorum, aşkım."

Birbirlerine karşı bu kadar açık bir sevgi göstermeleri rahatsız ediciydi. Mistei'deki çiftler genellikle toplum içinde kendilerini tutarlardı — Beltane orgileri hariç, çünkü onlar hedonizm kategorisine girerdi — muhtemelen birine değer vermek tehlikeli olduğu için. Ama Gweneira, yüzyıllardır bir bütün gibi davrandıklarını söylemişti, bu yüzden belki de umursamıyorlardı.

Rowena'nın bakışları yine bana düştü. "Sen kesinlikle ilginç bir eğlence kaynağısın. Söylesene, taht için kimi tarafını destekliyorsun?"

Bu kadar ani bir soru beklemiyordum. Cevabı bilmediğim için aptal olduğumu söyleyen paniğe karşı koyarak, çenemi kaldırdım ve umarım asil görünmesini sağlayacak şekilde gözlerimi kısarak baktım. "Bu benim işim, başkalarının değil."

"Oh," dedi Rowena, büyülenmiş gibi. "Ne kadar korkutucu bir görünüş sergilemeye çalışıyorsun." Torin'in kolunu sıktı. "Ne kadar sevimli, değil mi canım?"

Torin, sanki sineklerle kaplı bir bok yığınıymışım gibi beni baştan aşağı süzdü. "Yeni Kan prensesi Kraliçe Imogen'i destekleseydi daha çekici bulurdum."

Kendimi beceriksiz ve kaba hissettim. Herhangi bir akıllı insanın yapacağı gibi, içimi okudular. Ama artık geri adım atamazdım. "Neden yapayım?"

"Çünkü aksi takdirde tehlikeli olur." Torin, Rowena'ya hayranlıkla bakıyor olabilir, ama bana baktığında gözleri sanki arkasında hayat yokmuş gibi donuk görünüyordu. "Bir insan

tüm peri evinin sesi olmamalı. Bir insan, o sesi doğru amaçlar için kullanmazsa, savunmasız kalır."

Bu açık bir tehditti. Boğazımda nabız atıyor, midem gerginlikten uğulduyordu. Elimi kaldırdım, gümüş zincir aramızda parıltıladı. "O halde kraliçenizin bir Anlaşma ilan etmesi ne büyük şans. Ve benim artık insan olmamam."

Torin gülümsedi, ama gülümsemesi soğuk gözlerine ulaşmadı. "Karanlıkta garip şeyler olabilir."

Üzerime bir ürperti çöktü.

Rowena, başını Torin'in koluna yaslayarak bana şefkatle baktı. "Ama mecbur değiller," dedi kız gibi sesiyle. "Hala zaman var."

Nefesim çok hızlı geliyordu. "Barışı ilan eden bir akşam yemeğinde beni tehdit mi ediyorsun?"

"Bu bir tehdit değil," dedi Rowena, burnunu Torin'in koluna sürterek. Bunun başka ne olabileceğini söylemedi ama.

"Affedersiniz," diye yeni bir ses araya girdi. "Sanırım bu dans benim."

Gözümün önüne, tanıdık bir altın yüzükle süslenmiş güçlü bir el girdi. Karşıt dürtüler arasında kalmıştım; en güçlüsü herkesten ve her şeyden kaçmaktı. Drustan'a baktım. Ateş prensi, teklifimi kabul etmemi beklerken alışılmadık bir ciddiyetle duruyordu.

En az kimin yanında olmak istiyordum? Şu anda cevap çok kolaydı. Ancak cevap vermekte çok geç kaldım, çünkü Drustan eğilip kulağıma fısıldadı. "İnsanlar izliyor, Kenna."

Elbette izliyorlardı. Artık hayatım böyleydi: bakışlara maruz kalmak ve hakkında spekülasyonlar yapılmak. Başımı salladım, sonra elimi onun eline soktum ve Torin ile Rowena'ya döndüm. "İyi akşamlar."

"Gecelerin huzurlu geçsin, Kan Prensesi," diye cevapladı Torin.

Drustan beni yere indirirken içimdeki her şey gerginleşmişti. Bu, az önce kaçtığım denemeden farklı bir denemeydi, ama ben bunu da katlanmak istemiyordum. Drustan'la baloda dans etmek... Bunu hayal etmiştim. Ara sıra onun beni kurtarmayı hayal etmiştim, tıpkı az önce yaptığı gibi.

Her zamanki gibi, dokunuşu çok sıcaktı. *Fazla sıcaktı*. İşaret parmağını saran kalın altın yüzük sıcaktı, metal, zar zor kontrol altına alınmış büyü'nün yaydığı ısıyı emmişti.

Cildimin ona ne kadar soğuk geldiğini ve bunun onu rahatsız edip etmediğini merak ettim. Mistei'de Drustan kadar ateşli kimse yoktu; onun yanında hepimiz cesetler kadar soğuk görünmüş olmalıyız.

Dans yavaş ve basitti, bu bazı yönlerden iyiydi, bazı yönlerden ise kötüydü. Karmaşık figürler için çok telaşlıydım, ama bu durum beni ayaklarıma bakmak için bahane uydurmak yerine onun yüzüne bakmaya zorladı. Akşam yemeğinde de onun yanındaydım, ama bu farklıydı. Daha samimi.

Ağzı gergin değildi, ama gülümsemiyordu da. Nötr bir ifade. "Hoş görünmüyordu. Sana ne dediler?" "Örtülü tehditler."

"Ne hakkında...?"

"Imogen'ı desteklemek ya da karanlıkta bilinmeyen korkularla yüzleşmek."

"Blood House çevresindeki devriyeleri iki katına çıkaracağım."

Yapma, demek istedim. Evimin çevresinde daha fazla Ateş askeriye – yani Ateş muhbiri – gerçekten gerekli miydi? Ama şu anda hiçbir savunmayı reddetmemeliydim. "Muhtemelen sadece palavra."

"Güvende olduğunu bilmek beni mutlu eder."

Nefesim kesildi. "Dur."

Neye son vermesi gerektiğini sormak istiyor gibi görünüyordu, ama aynı zamanda cevabı da biliyor gibiydi.

Ayrıldık ve birkaç tur birbirimizi dikkatle dolaştık, ellerimizi birbirine bastırarak, bakışlarımızla birbirimizi değerlendirerek. "Mektubumu aldın mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

Belli ki daha fazla konuşmamı bekliyordu, ama dilim tutulmuştu ve tutamayacağı sözler verdiği için onu övmek istemiyordum. Aramızda bir sessizlik oluştu. Beni sağa doğru çeyrek tur çevirdi, bir elini belime sıkıca koydu. Hareketlerimizi izleyen gözlerin farkındaydım.

"Gerçekten benimle konuşmayacak mısınız?" diye sordu sessizce. "Eskiden çok konuşkandın."

Kaşlarıım havaya kalktı. Şimdi bu konuyu mu açacaktı? "Seninle konuşmak istemememin nedenini anlamıyor musun?"

"Evet, ama..." Dudaklarını ısırdı, sonra bıraktı. "Aramızdaki ilişkiyi özlüyorum."

Hayır, özlemiyordu. Özleyemezdi, yoksa onu korumak için daha çok mücadele ederdi. "Earth House'a ulaşmak için beni kullanıyordun."

"Kenna. Sadece o kadar olmadığını biliyorsun." "Öyle mi?"

Kaşlarını çattı. "Bana karşı çok kötü bir fikrin var."

"Evet," dedim açıkça. "Ama benim kötü düşüncemi hak ettin."

"Osric'e senden bahsettiğim için mi? Senin ve Lara'nın hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Seni zararsız bulması için bir nedene ihtiyacı vardı."

Görünüşe göre bunu tartışacaktık. Dans pistinden daha uygun yerler aklıma geliyordu, ama belki de onunla yalnız kalmamak için elimden geleni yapacağımı biliyordu. En azından müzik sesimizi bastırıyordu ve diğerleri de dinleyecek kadar sarhoş görünüyordu.

Onun yakışıklı yüzüne baktım, beni yanından sürüklerken ne kadar boş bakışlı olduğunu hatırladım. İstemese de buna o neden olmuştu. Osric o gece ölmeyi arzuluyordu ve kralın bunu gerçekleştirmek için en ufak bir bahaneye ihtiyacı vardı.

Ancak asıl sorun bu değildi. Drustan'ın hile yaptığımızı ifşa etmesine çok kızmış olsam da, bunun belki de iyi niyetle yapıldığını anlayabiliyordum. Muhtemelen o da iki kötü seçenekten daha az kötü olanı seçmişti. Lara ve benim için tahtın hainleri olarak damgalanmaktansa, hileci olarak damgalanmak daha iyiydi.

"Ondan önce ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum. "Osric'in *neden* birdenbire bize ilgi duymaya başladığını hatırlıyor musun?"

Çenesi gerildi ve gözlerini kaçırdı. Evet, hatırlıyordu.

"Çünkü Selwyn'in yasını tutuyorduk," diye devam ettim. "Çünkü onu sen öldürdün." "Onu ben öldürmedim. Osric öldürdü."

İçimden bir çığlık kopardı. "Evet, yaptın. Senin için tarafsızlığını bozdu ve sana askerler verdi, karşılığında sen de Osric'e onun gerçek hain olduğunu söyledin. Onu sihre kendin itmiş olabildin."

Drustan bana öfkeyle baktı, ama yine de adımları sorunsuz bir şekilde bana göstermeye devam etti, o kadar kendinden emindi ki, tereddüt etmesi imkansızdı. Bu konuda bu kadar iyi olduğu için ondan biraz nefret ettim. "Neden yaptığımı biliyorsun Kenna. Yalan söyleme ve aksini iddia etme."

Dudaklarımı sıkıca ısırdım. "Bu, doğru olduğu anlamına gelmez."

"Muhtemelen değil," diye kabul etti. "Ama yanlış da değildi. En fazla sayıda hayatı kurtaracak seçimi yaptım."

"Sen *kendi* hayatını kurtaran seçimi yaptın."

"İki şey de doğru olabilir." Etrafındaki hava dalgalandı ve küçük bir alev saçlarını tutan örgülerden birine sıçradı. "Ama bana neden gerçekten kızgın olduğunu itiraf etmelisin. Sadece Selwyn'e yaptıklarım yüzünden değil. Senin mantığına göre, sen de onun ölümüne yardım ettin."

Bu sözler bana bir tokat gibi çarptı. Hareket etmeyi bıraktım ve onun ivmesi onu benim alanıma taşıdı, vücutlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Geri çekilmedi.

"Lanet olsun sana," dedim yumuşak bir sesle, gözlerim yaşlarla dolarken. Çünkü haklıydı.

"Ben zaten lanetlendim, Kenna. İnsanlar bu tür şeyleri nasıl hesaplarsa hesaplasın, günahlarımın affedilme noktasını geçtiğinden eminim." Başını salladı. "Ama burası Mistei, senin geldiğin zavallı küçük köy değil ve bu kadar basit değil. Hiçbir şey basit değil."

Dans eden çiftler etrafımızda dönüyordu. Biz, bu ortak işkencenin itişip kakışması içinde donmuş, denizin ortasındaki bir adaydık. Yapılan seçimler ve terk edilen aşk, onun güç arzusu ve benim paramparça olan hayallerim. İkimiz de buraya gelmek için cesetlerin üzerinden geçmiştik.

Onu affedemedim... çünkü kendimi affedemedim.

"Aynı anda iki dünyaya ait olamazsın," dedi, elini kaldırıp yanağını okşayarak. "İkisine de tutunmaya devam edersen, bu gerilim seni parçalayacak."

Gözlerimi kısa bir süre kapattım. Onun benimle eşitler olarak halka açık bir yerde ilk kez bu şekilde temas etmesi ne kadar iğrençti. Görünüşte, annemin bana anlatacağı bir hikaye gibiydi: insan olan bir kız, peri prensesi olur, baloya gider ve prensin kollarında dans eder.

Bu hikayeler, bunun gerçekleşmesi için kaç kişinin ölmesi gerektiği konusunda dürüst değildi.

"Ya seni asla affetmezsem?" Boğazımdaki acıyı bastırarak sordum.

Omuz silktili, yorgun görünüyordu. "O zaman affetme. Ama kararını benden intikam almak için değil, daha iyi nedenlerle ver."

Bu sözler kalbime bir diken sapladı.

"Birlikte çalışmanın bir yolunu bulmalıyız," diye devam etti. "Benden nefret etsen bile. İkimiz için de acı verici olsa bile. Bir prenses, kişisel duygularına göre seçim yapma lüksüne sahip değildir."

Yaylı çalgılar başımızın üzerinde hüzünlü bir ağıt çalıyordu. Asil Fae'ler birbirlerinin kollarında zarif daireler çizerek dönüyorlardı. Sevgilim bana baktı, gözlerinde Beltane ateşinin anısı parıldıyordu.

Benim hakkımda hem haklı hem de haksızdı. Belki de yanlışında haklı, ya da haklılığında haksızdı. Belki de anlatmak istediği şey buydu: kolay cevaplar yoktu. İnsanlar siyah-beyaz düşünme lüksüne sahiptiler, ama Fae'ler grinin içinde var oluyorlardı.

Eli yanağımdan omzuma kaydı ve sanki bana dokunmayı henüz bırakmak istemiyormuş gibi orada kaldı.

Elini omuzlarımdan çekti. "Bu ittifakta seninle çalışacağım," dedim. "Ama her konuda anlaşacağımızı vaat edemem ve desteğimi garanti edemem. Ancak, kişisel geçmişimize dayalı hiçbir karar almayacağıma söz veriyorum."

O da başını salladı. "Adil."

Davullar tekrar çalmaya başladı ve dans daha canlı bir havaya büründü. O geri çekildi ve hava serinledi. Bir an için o büyüü sıcaklığı özledim.

Drustan eğildi. "Her zaman bir zevk." Arkasını döndü ve kısa süre sonra yeni bir partnerle dans etmeye başladı, gülerken kadının kulağına fısıldadı.

Şarap almaya gittim, bu sefer bardağı çok sıkı tutmamaya dikkat ettim. Sonra mağaranın kenarındaki bir yerden izledim, bu gece hangi ittifaklar kurulduğunu ve müziğin örtüsü altında hangi sözler verildiğini merak ederek. Drustan bir Işık hanımefendisiyle dans ederken, Hector bir Toprak hanımefendisiyle dans ediyordu. Kallen ortalarda görünmüyordu, muhtemelen gölgelerde gizli bir şey yapıyordu. Imogen, Işık, İllüzyon ve Dünya Evi'nden bir grup perinin etrafını sarmışken, Torin ve Rowena sık sık Gweneira'nın ve benim yönüme bakıyorlardı. Gweneira, Lara ile konuşuyordu ve içimdeki alaycı taraf, tek diğer Kan perisine yaklaşma amacını merak ediyordu.

Müzik, kahkahalar, ışıltılar... Hepsi yüzeyde, bir göletteki köpük kadar geçiciydi. Bunun altında, sessiz karanlıkta ve kelimeler arasındaki ince boşluklarda, değişiklikler harekete geçiyordu.

Fırsatın kaçtığını hissederek endişem giderek artıyordu. Neden köşede tek başıma içki içiyordum? Önemdeki oyun için ne gibi hamleler yapıyordum? Diğer ev sahiplerine göre çok daha az gücüm vardı, bu da bunu telafi etmek için çok daha cesur olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Şarabın son yudumunu yudumlayıp, bardağı geçen bir hizmetçinin tepsisine koydum, sonra kendimi vazgeçirmeden önce kürsüye doğru koştum. Merdivenleri çıkarken, yakınlarda dönen periler hareketlerini yavaşlattılar ve başlarını çevirip bana baktılar.

Mistei'nin tümünün önünde platformda durdum, kalbim hızla atıyor ve cildim gerginlikten terlemişti. "Blood House yeniden kuruldu," diye duyurdum. Sesim mağarayı doldurmaya yetmedi, ama Mistei'deki dedikodu çarkı gerisini halledecekti. "Yeni üyeler arıyoruz."

Kalabalıkta şok edici mırıldanmalar duyuldu. Dansçıların çoğu tamamen durdu, keman müziği bile kesildi.

Imogen beni kısık gözlerle izliyordu. O bakışla karşılaştım ve çenemi kaldırdım, alnımda bir taç olduğunu hayal ettim. Osric'inki gibi ağır ve acımasız değil, onu takma onurunu kazanmak için başımı daha dik tutmamı sağlayacak bir şey.

"Çoğunuz zorbaların yönetimi altında acı çekiyorsunuz," diye devam ettim, Imogen'e dik dik bakarak. "Blood House farklı olacak. Şu anda bulunduğunuz yerde kendinizi güvende hissetmiyorsanız, bize katılın. Efendilerinizden nefret ediyorsanız, bize katılın. Özgürlük, kaçış ya da yeni bir başlangıç arzuluyorsanız, bize katılın. Aileye bağlılığınız, türünüz ya da sihriniz ne olursa olsun, yeni bir yuva istiyorsanız, ona sahip olabilirsiniz."

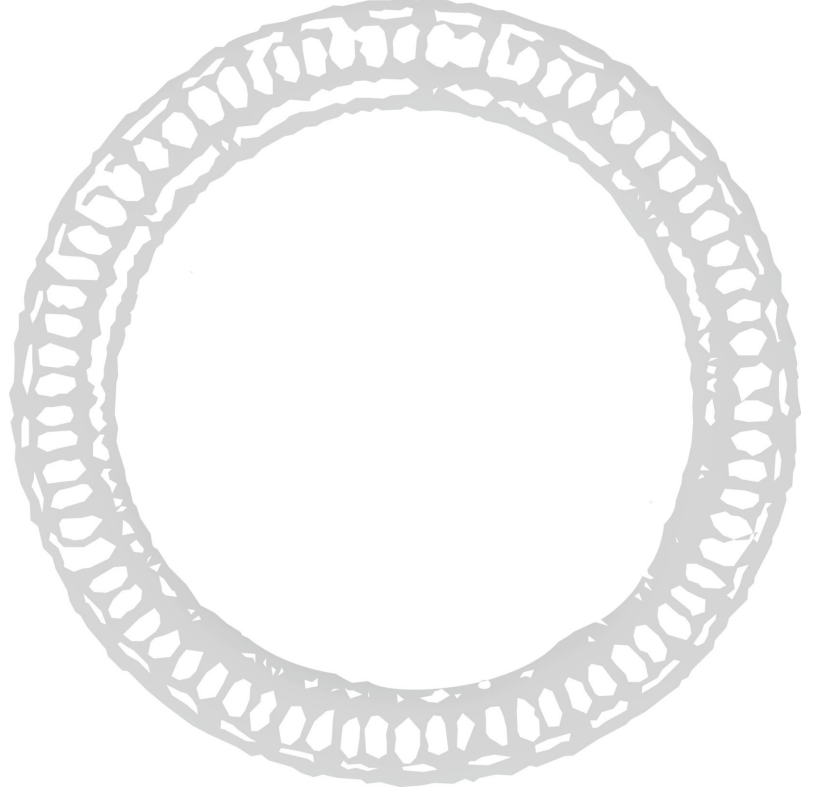
Bu, yapabileceğimi düşündüğüm en iyi konuşmaydı. Ben, insanları etkileyecek bolca cazibeye ve doğru sözlerle sahip Drustan gibi değildim. Bu yüzden, söylemeyi başardığım sözleri mahvetmeden önce,

Eteklerimi kavradı ve merdivenlerden inerken onları kaldırdı.

Bir an için her şey sessiz ve hareketsiz kaldı. Sonra müzik yeniden başladı, Fae danslarına devam etti ve kahkahalar ve ısıltılar geri döndü, her şeyi güzel bir aldatmacanın katmanlarıyla kapladı.

Görünüşte hiçbir şey değişmemişti. Ama periler artık beni göz ucuyla izliyorlardı ve en yakından izleyenler hizmetçilerdi. Zaferin baş döndürücü coşkusunu hissederek gülümsedim. O konuşmanın sonucunda ne gibi değişiklikler olacağını bilmek için henüz çok erkendi, ama en azından artık hepsi gerçeği biliyordu.

Blood House oyuna girmişti ve ben kendi kurallarına göre oynayacaktım.

12

Ertesi sabah, bir kapı çalma sesiyle uyandım. Gece geç saatlere kadar uyanık kaldığım için yorgunluktan kalkmakta zorlandım, ama dışarıda gülümseyen Triana'yı görünce kafamdaki sis biraz dağıldı. "Geldiler," dedi, elleri heyecanla hareket ediyordu.

"Diğer insanlar mı?"

O başını salladı. "Ve diğer evlerden periler, burada hizmet etmek istiyorlar."

Kalbim sevinçle doldu. Dün geceki konuşmam doğru kişilere ulaşmıştı ve Blood House büyümeye hazırlanıyordu. "Birkaç dakika sonra aşağı iniyorum."

Kırmızı bir elbise giydim, demir grisi bir kuşakla bağladım, sonra gece boyunca dağınık hale gelen örgümü aceleyle yeniden yaptım. Sonra Lara'yı uyandırdım ve benimle gelmesi için ikna ettim.

Merdivenlerden aşağı inerken, "Bunun için henüz çok erken," dedi huysuzca. "Hayır, değil." Gülümsemekten kendimi alamıyordum. "İnsanlar gerçekten geldi."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "İyi bir konuşmaydı. Cesurcaydı da. Imogen, partisinde herkesin dikkatini üzerine çektiğin için seni bıçaklayacak gibi görünüyordu."

"Bu yüzden bunu yapmak önemliydi. Herkes bunun Imogen'in Anlaşması, Imogen'in partisi, Imogen'in planı gibi davranmaya devam ederse, o zaman Imogen çoktan kazanmış demektir."

"Hiçbir prenses daha önce üye toplamaya çalışmamıştı. Fae'ler evlerine olan bağlılıklarını çok ciddiye alırlar. Gweneira, perileri kaçırmaya teşvik etmenin yapılabilecek en şok edici şey olduğunu söylemişti."

"Gweneira'yı tanıyor musun?" diye sordum. "Onun hakkında daha önce hiç konuşmadığımı duydum, ama dün gece

dün gece ona yakın görünüyordun."

"Daha stratejik davranmaya ve bizim için müttefikler edinmeye karar verdim." Siyasetle uğraştığını itiraf etmekten neredeyse utanıyor gibiydi. "O senin konseyinde ve Light House'un kontrolü için savaşıyor, bu yüzden başlamak için iyi bir yer olacağını düşündüm."

Gülümsedim. "Lara, bu harika."

"Bakalım bu işte iyi olup olmayacağım. Ama Gweneira, Earth House hakkındaki görüşlerimi merak etti ve diğer başarılı darbeler hakkında pek bilgim olmadığını öğrenince, bana bazı tarih kitapları göndereceğine söz verdi."

"Yani benim siyasi danışmanım mı olacaksın?"

Gülümsemesi yarı yüz buruşturmaydı. "Ne yaptığımı hiç bilmiyorum." "Sen biliyorsun sanırsın?"

"Şu ana kadar Gweneira'yı sevdim," dedi Lara, zemin kata ulaştığımızda. "Sakin ve mantıklı biri. Umarım Light House'un başına geçer."

Işık perilerinin mantıklı olduğunu hayal etmek zordu, ancak en sevdikleri özellik disiplinli olmaktı ve adalete çok önem verdikleri söyleniyordu. Tehlike, Roland Prens gibi en kötülerinin adaletin ne anlama geldiğini tanımladıkları zaman ortaya çıkıyordu.

Evin kapısı açıktı ve içeriden konuşma sesleri geliyordu. Maude ve Triana girişte durmuş, birbirleriyle konuşup dışarıdaki insanlarla işaret diliyle iletişim kuruyorlardı. Triana beni gördü ve gülümsedi.

Maude gülümsemekte daha tereddütlüydü, ama ilk günkü halinden biraz daha mutlu görünüyordu. Bana başını salladı, sonra 117 rakamını işaret diliyle gösterdi ve dışarıyı işaret etti.

Burada bu kadar çok insan mı vardı? İnanamıyordum.

Gerçekten de giriş salonu doluydu. Yaklaşık seksen kişi vardı, çocuklar ve yaşlılar dahil; Maude'un arkadaşı Bruno'yu gördüm, görünüşe göre fikirleri yumuşamıştı, ayrıca çalışma odalarından tanıdık başka yüzler de vardı. Geri kalanların çoğu Underfae'ydi, ama kalabalığın arkasında rahatsız görünümlü beş Noble Fae vardı. Kıyafetlerinden Earth House'un üyeleri oldukları anlaşılıyordu ve Lara onları fark edince hafif bir ses çıkardı ve onlara el salladı.

"Onları tanıyor musun?" diye sordum.

O başını salladı. "Üç genç... Yani, onlar Selwyn'in arkadaşlarıydı. İki yaşlı peri sık sık Oriana'ya tarafsızlık konusunda meydan okurdu."

Earth House'dan kaçanlar, benim yüzümden Fae'lerin eski geleneklerine karşı çıkmak için buradalar.

Lara yanıma oturduğunda kalabalığa döndüm. "Blood House'a hoş geldiniz," diye seslendim. "Ben Prens Kenna, burada olduğunuz için çok mutluyum."

Underfae, insanlar kadar gergin görünüyordu, sanki her an birinin gelip onları cezalandıracağını beklemişçesine omuzlarının üzerinden bakışlar atıyorlardı. Bir evi ihanet etmek ağır sonuçlar doğururdu, bu yüzden onları hızlıca Blood House'a katmam gerekiyordu.

Onları saydım ve çoğunlukla Toprak, Işık ve İllüzyon Alt Perileri arasında eşit bir dağılım olduğunu gördüm. Toprak perilerinin çoğunu tanıyordum, ancak onları iyi tanıımıyordum. Hizmetkarlar sürekli hareket halindeydiler ve zamanımın çoğunu Lara ile geçirdiğim için, mutfak veya temizlik perileriyle olduğu gibi onlarla da aynı bağları kurmamıştım.

"Bu benim güvenilir danışmanım, Leydi Lara," diye devam ettim, ona işaret ederek. "Blood House'da istediğiniz kadar kalabilirsiniz, ama sadece bana değil, bu duvarlar içinde yaşayan diğer perilere ve insanlara da sadakat yemini etmelisiniz. Biz küçük bir eviz ve burası hepimiz için güvenli bir yer olmalı."

Bir Işık asrai ön tarafta durmuş, güneş gibi gözleriyle beni izliyordu. Uzun parmakları kalbinin üzerinde birbirine kenetlenmişti ve o parlak gözlerle anlamak zordu, ama ağlıyor gibi görünüyordu.

Onu görünce içimi bir tedirginlik kapladı. Işık ve İllüzyon Alt Perileri'ne güvenmenin zor olacağını fark ettim. Barınak aramak için gelmişlerdi, ama casus olmadıklarına dair ne gibi bir garantim vardı? Ancak bu riski almazsam, ev asla büyümeyecekti.

En azından biraz dikkatli davranabilirdim. "Her birinizle konuşup, neden bu eve katılmak istediğinizi ve bu duvarlar içinde ne yapmak istediğinizi öğrenmek istiyorum. Lütfen sıraya girer misiniz?"

Birçoğu kaçmaya hazır gibi görünse de, herkes yerine geçti. *Başka biri yaklaşırsa bana haber ver, diye* Blood Shard'a sessizce rica ettim. Kafamın içinde onaylayarak uğuldadı. Maude ve Triana'ya sıraya girmeyi yönetme görevini verdim, Lara ve ben ise Blood House'un dışındaki koridordaki küçük bir çalışma odasına yerleşip görüşmelere başladık.

İnsanlarla yapılan görüşmeler hızlı ve kolaydı. Onlara neden eve katılmak istediklerini açıklamaya zorlamayacaktım, bu yüzden tek sorduğum şey isimleri, nereli oldukları ve ulaşım ayarladığımda Mistei'den ayrılmak isteyip istemedikleriydi. Neredeyse hepsi evet dedi, ancak birkaçı Maude'un endişelerini paylaştı: eski köylerinde hoş karşılanacaklarından şüphe duyuyorlardı. Onlara hizmetçi olarak çalışacaklarını beklemediğimi ve herkes için bir yol bulana kadar dinlenebileceklerini söyledim.

Herkesle konuştuktan ve onları eve eklemek için zihinsel bir çalışma yaptıktan sonra, Underfae mülakatlara başladı. İlk ikisi, Lara'yı takip etmek isteyen ve Earth House'dan ayrılan bir dryad ve bir brownie idi. Dryad Nadine, Alodie'nin çırağıydı ve baş hizmetçimiz olarak hizmetlerini sunmayı teklif etti.

Lara ve ben, dışarıda bekleyen diğerleri için bir emsal oluşturmak üzere tartışırken onları odadan çıkardık, ama tartışacak bir şey yoktu. Onları tanıyorduk ve büyüyen evi yönetmek için kesinlikle bir baş hizmetçiye ihtiyacımız olacaktı. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve Blood Shard ile iletişim kurarak iki Underfae'ye güvenlik teklif ettim.

Illusion House'dan gelen sonraki iki peri, birlikte röportaj yapmak istedi. Biri, uzun, şeffaf kanatlarının dışarı çıkabilmesi için arkası kesik mor bir gömlek giyen bir sylph'ti. Kanatlarının açısı tuhaftı; sırtından düz bir şekilde aşağıya doğru inmek yerine, eğri bir şekilde dışarıya doğru çıkıntı yapıyordu. Omzunda, daha minik bir Underfae türü olan, parmağım büyüklüğünde, lavanta rengi saçlı ve mavimsi mor kanatlı bir kelebek perisi oturuyordu.

"Prenses Kenna," dedi sylph. Bir kraliçeye yapabileceği kadar derin bir reverans yaptı. Pixie, bu harekete tepki olarak omzundan uçarak indi, ona sinirli bir bakış attı, sonra havada kendi reveransını yaptı. "Ben Jory," diye devam etti sylph, "ve bu da Maela. Barınak için yalvarmaya geldik."

"Nedenini söyler misin?"

"Kral ölmüş olsa bile, o evde kalmaya dayanamıyorum." Jory titredi ve kollarını kendine doladı. "Lütfen kalmama izin ver, Prenses."

Tereddüt ettim. Earth House'dan ayrılan perilere güvenmek daha kolaydı çünkü o duvarların içinde neler olup bittiğini biliyordum, ama Illusion House çok farklıydı.

"Ona göstermelisin," dedi Maela Jory'ye. Sesi hafif ve tizdi, o kadar yumuşaktı ki daha iyi duyabilmek için eğildim.

Jory iç geçirdi, sonra bana sırtını döndü. Kanatları seğirdi, ama onu yerden kaldırmak için yukarı ve dışarı doğru açılmak yerine, yarı açık bir pozisyona geldi. Gömleğindeki yırtık, kanatlarının sırtındaki soluk tenle birleştiği yeri görmemi sağladı. Kanatlarının tabanları yara izleriyle kaplıydı.

"Kral onları yarı yarıya kesti," dedi sylph üzüntüyle. "Sırf o geçerken bir tabak düşürdüm diye. Artık bir daha asla uçamayacağım."

Elimi ağzıma götürdüm. "Çok üzgünüm."

Jory tekrar bana döndü. "Prenses Imogen ondan daha iyi olsun ya da olmasın, önemli değil; o hala onun kanından. Orada kalamam."

Maela'ya baktım. "Peki ya sen?"

Pixie kolunu uzattı ve ben onun minik elinin olmadığını fark ettim — sadece bandajlı bir kütük kalmıştı. "Emziremeyen bir bebek için süt çaldım. Illusion House'da zayıflar doğal olarak ölmelidir, bu yüzden cezalandırıldım."

Ağzım açık kaldı. "Bir bebeği emzirdiğin için elini mi kestiler?"

O, kalp şeklinde yüzünde öfke çizgileriyle başını salladı. "Sen kralı öldürdüğün gün. Beni evden atmaya henüz vakit bulamadılar, ama atacaklar."

O, dışlanmış kolonilerden birinde sığınmayı seçebilirdi. Bunun yerine, buradaydı.

Onları odadan çıkardım ve konuyu Lara ile tartıştım. Sürpriz bir şekilde, Lara onları kabul etmeyi hemen kabul etti. "Onlar Illusion House'dan," dedi, "ama hizmetçiler farklıdır. Zaten neredeyse hiç sihirleri yok ve sen de elini gördün. Illusion onu ne olursa olsun tutmayacaktır. Neden burada hizmet etmelerine izin vermiyoruz?"

Kabul ettim ve karar verildi.

Underfae'lere bunu söylediğimde ikisi de şok olmuş görünüyordu. "Bu gerçek," dedi Maela, bana hayranlıkla bakarak. "Herkesin senin hakkında söyledikleri... aslında gerçekmiş."

"Ne diyorlar?" diye sordum ve zihnimde Underfae'yi Blood House'a girmesine izin verilenlerin listesine ekledim. Hâlâ herkesi takip edebiliyordum, ama ev büyüdükçe, diğer evlerin reislerinin neden ev üyelerine ekleme veya çıkarma yapabilecek birkaç seçilmiş kişiye sahip olduklarını daha iyi anlıyordum. Burası binlerce kişilik bir topluluk olduğunda, kimin gelip gittiğini takip etmemin imkânı kalmayacaktı.

"Senin gerçekten insanlara yardım etmek istediğini." Pixie gülümsüyordu, ama gözleri yaşlarla parlıyordu. "Hepimiz umut etmeyi unutmuştuk."

Duygulandım ve elimi kalbime bastırdım. "Yardım etmek istiyorum. Yardım *edeceğim*."

Ancak sorumluluğun büyüklüğü üzerimde baskı yaratıyordu. Umud, hayatlarını benim ellerime teslim etmeleri için zayıf bir sebepti ve bu kavram genel olarak benim için kolay değildi. Hayat bana, somut bir neden olmadan bir şeye inanmanın — yabancıların nezaketi, yıllar sonra kapıda beliren babamın silueti veya annemin hastalığının tedavisi gibi — hayal kırıklığına uğramak anlamına geldiğini öğretmişti.

Yine de umut etmek biraz daha kolaylaşıyordu, çünkü bunu bir dilek olarak görmekten vazgeçip bir eylem olarak görmeye başlamıştım. Umud, dünyanın iyi, güzel ve nazik olabileceğine inanmak değildi. Dünyanın korkunç olduğunu ve muhtemelen her zaman öyle kalacağını bilmek... ve yine de onu düzeltmeye çalışmaktı.

Onlar gittikten sonra, sessizce Kan Parçası ile iletişim kurdum. *Lara'nın evine yeni üyeler ekleyebilmesini istiyorum*

Üyeleri ekleyebilmesini istiyorum. Büyü kullanmadan bunu yapabilir mi?

Evet, dedi Parça. *O bütünün bir parçası ve ev onu besleyeceği veya uykusundan uyandıracağı gibi, sen istersen ben de onunla konuşabilirim.*

Kan Parçası'nın kafasındaki sesi, Lara'nın kullanabileceği güçlere kıyasla küçük bir avantajdı, ama en azından Mistei'de onun için küçük bir sihir parçası kalmıştı ve bununla birlikte büyük bir sorumluluk da. *Bunu istiyorum.*

O zaman öyle olsun.

Lara'ya söyledim ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapamazsın," dedi, elini boğazına bastırarak.

"Neden yapamayayım?"

Şaşkın görünüyordu. "Çünkü... çünkü *yapamazsın*." "Earth

House'a üye ekleyebilen kimdi?"

"Oriana'nın en yakın danışmanlarından birkaçı. Alodie, ama sadece hizmetçilerle ilgili konularda. Ve Leo, hayattayken." Lara'nın kardeşi, sevgilisi ve çocuğu için Mistei'den bir çıkış yolu bulmaya çalışırken kralın koğuşunda ölmüştü. Lara'nın gözleri hüznle doldu. "Oriana, sınavları geçtikten sonra bana bu yeteneği verecekti. Bu yüzden bunu yapmamalısın."

"Sen benim en yakın danışmanımsın," dedim ona. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Ağlamamaya çalışırken yaptığı gibi parmaklarını gözlerinin altına bastırdı. "Peki. Nasıl yapacağım?"

Shard ile olan bağlantımı nasıl yaşadığımı açıklamakta zorlandım. "Mutfakta bir şey dilediğinde nasıl hissettiğini bilir misin?" O başını salladı. "İşte, aynen öyle... Bir niyet belirleyip onu dinleyen bir şeye gönderir gibisin. Blood Shard ile olan bağlantımı, içine taş attığım bir göl gibi düşünüyorum. Sorularımı atıyorum ve hangi cevapların geri geldiğini görüyorum."

Bir an sessiz kaldı, kaşlarını çattı ve sonra yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Bana seslendi," diye fısıldadı. "Zayıftı, ama duydum."

Acı tatlı bir sevinç kalbimi doldurdu. Onun için çok daha fazlasını istiyordum, ama en azından buna sahipti. "O zaman sonraki birkaç periyi Kan Evi'ne ekleyebilirsin."

Bir sonraki röportajımız, güzel, parlak ve göğüslerini ve kalçalarını kaplayan beyaz sis dışında çıplak olan bir Işık perisiyle oldu. Bize, parçalanmakta olan Işık Evi'nde kalmak istemediğini ve Rowena ile Torin'in Gweneira'yı yenilgiye uğrattıktan sonra ne yapabileceklerinden korktuğunu söyledi.

—çünkü bunu yapmamaları imkansızdı, her şeyi yapabilecek güçleri varken. "Bence Rowena, onu rahatsız eden hizmetçileri zehirliyor," dedi perisi, kollarını sıkıca vücuduna dolayarak. "Her zaman hastalanıyorlar. Ve..." Tereddüt etti, titreyerek. "Torin bir keresinde beni kırk camların üzerinde dans etmeye zorladı

. Hediye olarak, dedi, çünkü normal danslar sıkıcı hale gelmişti. O ise tüm bu süre boyunca güldü."

Hikaye mide bulandırıcıydı. Osric'in yapacağı bir şeye benziyordu.

Nimfa, Blood House'a gelebileceğini söylediğimde ağladı, sonra kendini yere attı ve ayakkabılarımı öptü, istediğim zaman dans edeceğini söz verdi. Sadece istediği zaman dans etmesi gerektiğini söylediğimde, gözleri dolarak bana baktı ve "Anlamıyorum, prensesim" dedi.

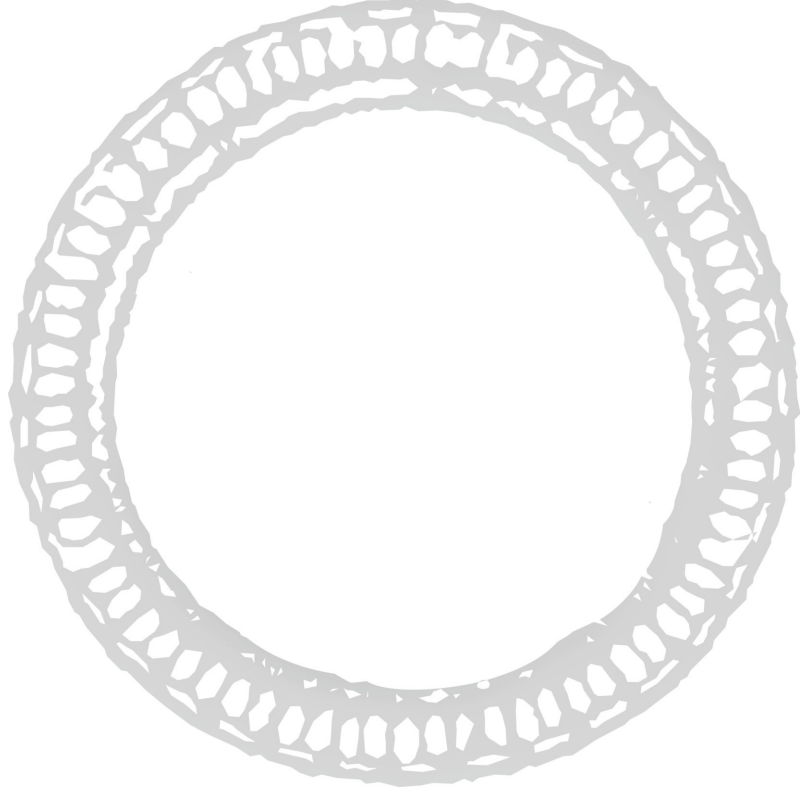
Bu da kalbimi kırdı.

Underfae'nin geri kalanından gelen hikayeler de benzer bir temayı takip ediyordu. Kötü muamele görmüş hizmetkarlar, yaklaşan savaştan korkanlar, gündönümü cezalarında sevdiklerini kaybetmiş olanlar. Bir yuva arayan insanlar. Onları dinledikçe, Işık ve Illüzyon perilerine olan güvensizliğim azaldı. Nerede doğdukları ve kime hizmet etmek zorunda kaldıkları onların suçu değildi. Ben de bir kralın kapisinden dolayı Earth House'a düşmüştüm — ben de kolaylıkla onlardan biri olabilirdim, sakat ve umutsuz, kaçmak isteyen.

Beş Asil Peri'yi Earth House'dan en sona sakladık, böylece onların diğerlerinden daha önemli oldukları gibi bir emsal oluşturmamış olduk. Peri'lerin katı hiyerarşisi içinde bile, herkes aynı saygı ve haysiyete layıktı. Neyse ki, bu beş peri de aynı fikirdeydi ve haklı bir davaya destek veren bir evin parçası olmak istediklerini söyledikten sonra, onları da kolayca kabul ettik.

Maude ve Triana'nın rehberliğinde son perilerin dikenli kapıdan geçmesini izledim. Ev mutlulukla çınılıyordu, görünmez sihirli iplikleri hoş geldiniz diye titreşiyordu. Bu sevinç bulaşıcıydı, ama benim mutluluğum endişeyle karışmıştı. Bu insanlar ve periler buraya gelmek için çok büyük riskler almışlardı.

Şimdi hepsini nasıl güvende tutacağımı bulmam gerekiyordu.

13

Sinirlerimi yatıştırmak için tarafsız bölgedeki heykel galerisinde bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Bu gece Kallen'i casusluk yapmaya götürme sözümü yerine getirecektim.

İlk Dünya hanımı olan Prensess Clota'nın oyulmuş heykelinin önünde durdum. Onun dolgun vücudu mermer güllerle sarılmıştı. Kallen, Drustan'ın gözünü bana diktiğini ilk kez burada söylemişti. Ateş prensi, beni bir anlığına takip etmiş ve ima yoluyla, beni Dünya Evi'nde müttefiki olmaya ikna etmeye çalışmıştı. Kallen ise gölgelerden izliyordu.

O zamanlar Kallen'dan çok korkuyordum. Ya da Kralın İntikamından korkuyordum, çünkü o zamanlar giydiği zırh buydu. Tehdit ve şantajı para gibi kullanan, kanlı bir üne sahip bir peri. Sanırım o hala o periydi. Beni bu davete şantajla zorlamamıştı, ama buna yakındı.

Havada bir değişiklik hissettim, cildime serin bir esinti değdi. Mistei tuhaf esintilerle doluydu — bazıları havalandırma kanallarından geliyordu, bazıları ise hiçbir açıklaması yoktu — ama Kallen yakınlarda olduğunda bunu hissettiğim ilk sefer değildi. Döndüm ve koridorda hızla hareket eden bir gölge gördüm. Birkaç metre ötede durdu ve karanlık yoğunlaştıktan sonra çözülerek onun uzun boylu silüetini ortaya çıkardı.

"Çok hızlı hareket ediyorsun," dedim, yeni bir gerginlik dalgasıyla mücadele ederek. Kallen eskisi gibi beni korkutmuyordu, ama varlığı da tam olarak sakinleştirici değildi.

O başını salladı. "Uzun mesafelerde bunu sürdürmek zor, ama hızlanmak için faydalı." "Ve loş alanlarda gizlice dolaşmak için."

"O da var."

Onu süzdüm. Her zamanki gibi siyah giyinmişti, ama bu kıyafetler onun sert resmi tuniklerinden daha rahattı. Botları yıpranmış, derisi eskimişti. Benimkine çok benzeyen, hareket etmeye uygun bir kıyafetti, ama benim pantolonum ve bol gömleğim koyu kırmızıydı. Sol kalçasına bağlanmış kılıcın yanı sıra, sağ tarafında da uzun bir bıçak kınında duruyordu.

"Tüm Void perileri böyle hareket edebilir mi?" diye sordum. "Gölgeye dönüşebilir mi?"

"Sadece en güçlü olanlar. Ama ben bu konuda herkesten daha iyiyim." Bunu çok doğal bir şekilde söyledi. Övünmek için değil, sadece gerçeği söylüyordu.

"Keşke Kan büyüsü de böyle bir şey yapabilseydi. Sadece İllüzyon ve Boşluk'un kendilerini gizleyebilmesi adil değil."

Kaşları hafifçe kalktı. "İstersen kalbimi patlatabilirsin, Kenna. Senin de birçok yeteneğin var."

"Sanırım bu doğru." Elimi büküp ona baktım. Yeni büyümü henüz pek kullanmamıştım. Sınırları neydi? Birini düşüncelerimle işkence edebilir miydim? Onlara dokunmadan kollarını ve bacaklarını koparabilir miydim? Beyninin mantığının bulunduğu kısmını yok edebilir miydim?

Tüm bu fikirler rahatsız ediciydi, ama yeteneklerim sadece yıkımla sınırlı değildi. Yaraları iyileştirebilirdim. Kalbi hızla atan ya da yeterince derin nefes alamayan birini sakinleştirebilirdim. Ve eğer acı verebiliyorsam... zevk de verebilmeliydim.

Bu düşünce beni telaşlandırdı ve elimi indirdim. "Peki. Nereyi gözetlemeliyiz?"

"Light House'a kimlerin girip çıktığını görmek istiyorum. Bugün Void House yakınlarında bir Light perisi tuzak kurarken yakaladım."

"Tuzak mı?"

"Bir oyuğa saklanmış bir kile patlayıcı tozu." Alarm çaldı.

"Bu, Anlaşma'nın kurallarına aykırı."

Omuz silkti. "Suçlu yoksa, buna suç denebilir mi?" "Ama onları yakaladın."

Sol omzunu ovmak için elini uzattı ve başını yana eğdi. "Torin ve Rowena'nın emirlerini mi uyguluyordu, yoksa kişisel bir kin mi besliyordu, bilmiyorum."

"Onların emirlerini uyguladığını sordun mu?"

Yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadı. "Sordum."

"Ve?"

"Beni gizli bir bıçakla bıçakladı. Una onu bunun için ikiye böldü."

"*Bıçaklandın mı?*" İçgüdüsel olarak ona uzandım, yaralarını kontrol etmek istedim, sonra durdum. "Nereyi?"

Elini indirdi. "Önemli değil." "Tabii ki önemli."

Gerçekten şaşkın görünüyordu. "İyileştim. Asıl sorun, Una'nın çok aceleci davranmasıydı. Ben sorgulamaya daha derinlemesine girmeden onu ortadan kaldırdı."

Kallen'in kız kardeşinin onu yaralayan periye ne yaptığı umurumda değildi. Umurumda olan, onun yaralanmış olmasıydı. "Nerede?" diye tekrarladım.

Tereddüt etti, sonra kalbinin birkaç santim yukarısında, omzuna parmaklarını batırdığı yerin hemen altında göğsünü işaret etti.

Dudaklarımı ısırdım. "Büyümle bakabilir miyim?"

"Eğer pratik yapman gerekiyorsa. Ama yaralanma geçti." Yine de, kollarını yanlarına indirerek bana daha tam olarak döndü.

Kalbini patlatmanın ne kadar kolay olacağını söyledikten sonra bile, ona Kan gücümü kullanmam için bana güveniyordu. Bu kadar büyük bir sorumluluk karşısında gerginleşen ben, gözlerimi kapattım ve içimdeki sihir havuzuna uzandım. Ateş gibi hissettirmiyordu, ama yine de yakıyordu. Sıcak, sıvı, derin. Sihir beni selamlamak için dalgalandı, damarlarımdan akarak parmak uçlarımı karıncalandırdı.

Kallen zihnimde canlandı. Kalbinin atışı yeni duyularıma çarptı ve odaklanmam derinleştikçe, damarlarının sayısız dallarını, kemiklerinin sağlam yapısını ve kaslarının kıvrımlı gücünü keşfettim. Göğsünün sol tarafına odaklanarak, tereddütle ona bir sihir dalgası gönderdim ve acı çekip çekmediğini öğrenmek için bir dilek tuttum.

Gücüm pürüzsüz bir cilt, kalın bir göğüs kası, kaburgalar, akciğer, kalp ve omurga buldu. Hepsi kusursuzdu.

Ona dokunmuyordum, ama nedense onun titrediğini hissettim. Bu hissin tadını çıkardım, başka birinin vücudunu içten dışa bu şekilde tanıyabildiğime hayret ettim.

Omuzlarındaki gerginliği, orada oluşmuş ve onun gidermeye çalıştığı düğümü hissedebiliyordum.

Sonra, büyümün kenarları başka bir şeye değdiğinde kaşlarımı çattım. Kaburgalarının etrafına sarılmış yara izi. Periler, ölümsüz olmadan önce yaralanmadıkları sürece veya yeni yaralarına doğru şekilde iyileşmelerini engellemek için belirli otlar sürülmedikçe yara izi bırakmazlar.

Kallen'ı kim yaralamıştı ve bu ne zaman olmuştu? O eski yara izini iyileştirebilir miydim? Tam da bunu düşünmeye başlamış, büyümü kabarık derinin kenarına doğru itmişken, Kallen aniden geri çekildi. Gözlerimi açtığımda, gergin bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

O bakış, altında yatan duyguyu anlayamadan çok çabuk kayboldu. "Gördüğün gibi," dedi keskin bir sesle. "Yaralanmamış. Daha fazla zaman kaybetmeyelim."

"Peki," dedim, ama kalbim çok hızlı atıyordu. Onun içini hissetmek - kemiklerini, tendonlarını ve eski bir yaralanmanın izlerini - garip bir şekilde samimi bir deneyimdi. Onun nasıl bir yapıya sahip olduğunu daha fazla bilmek istedim.

Dudaklarım, o yara izinin nedenini sormak için havada asılı kaldı. Ama o yine boş bakıyordu, kasıtlı olarak soğuktu ve cevap vermeyeceğini zaten biliyordum.

"Yolu göster," dedi.

Light House, Mistei'de yüzeye en yakın, güneşe en yakın yerdı ve klostrofobik geçitlerden ve dar merdivenlerden geçerek uzun bir yürüyüşle ulaşılıyordu.

Şu anda o merdivenlerden birindeydik ve zorunlu olarak tek sıra halinde ilerliyorduk. Duvarlar her iki tarafta da üzerimize baskı yapıyordu, parmaklarımin altında taşlar nemliydi ve Kallen'in hemen arkamda olduğunu çok iyi hissediyordum.

"Bu geçitlerin başından beri var olduğuna inanamıyorum," dedi yumuşak bir sesle. O anda herhangi bir gözetleme deliği veya kapının yakınında değildik, ama yine de sessizce ilerliyorduk. "Ne kadarını keşfettin?"

Bunu konuşmak beni rahatsız etti; bu, Earth House'a büyük bir ihanetti. Ama ben artık Earth House'un bir parçası değildim ve Oriana Lara'ya ihanet etmişti, öyleyse ona ne tür bir sadakat borçluydum? Bu tüneller benim de tünellerimdi, yani onlarla istediğim her şeyi yapabilirdim.

Yine de Kallen'ı bu işe karıştırmayı tercih etmezdim. O, bu büyüklükte bir araca sahipken boş durmayacak bir tipti. Neyse ki anahtar olmadan kapıları açamıyor, hatta göremiyordu, ama bu sadece beni onu casusluk yapmaya zorlamak için daha fazla fırsatı olacağı anlamına geliyordu.

"Uzak," diye karar verdim. "Ama hepsine yakın değil."

"Nasties'e kadar mı?"

Kafamı salladım. "O kadar derin bir yol bulamadım, ama eminim vardır."

"Duruşmaların yapıldığı yerlere kadar mı?"

Tereddüt ettim. "Evet."

"Garrick'i sen öldürdün."

Durdum ve o bana neredeyse çarpacakken arkamda bir esinti hissettim. Ona dönmek için döndüm. O benden bir adım gerideydi ve bu da yüzlerimizi aynı seviyeye getirdi. Çok yakındık ama geri çekilecek olan ben değildim. "Nasıl anladın?"

Gözleri Caedo'nun sarıldığı boynuma kaydı. "Kanını emilmişti. Osric'i öldürdüğünü gördüğümde, senin yaptığını anladım. Sadece, nasıl fark edilmeden ormana girdiğini anlayamadım."

"Duruşmayı hatırlıyor musun?" diye sordum. "Artık hatırlamıyorum. Sadece kısa anlar."

Wilfrid, Boşluk adayı, kanlar içinde yatıyordu. Lara, Markas'ın kafasına bir dal sallıyordu ve Garrick, Lara'yı öldürmeye çalışıyordu. Ve Garrick'in karnına hançerimi saplayıp bıçağı çevirerek onun acı çekmesinden zevk alıyordum... Evet, bunu da hatırlıyordum. Sadece neden ormana gittiğimizi ve bize ne tür bir sınavın hazırlandığını hatırlamıyordum.

"Ayrıntıları değil. Ama Garrick'in cesedini geri getirdiklerinde ben de oradaydım." Kallen bana tarafsız bir ifadeyle baktı. "Onu acı çektiğini anlaşıyordu."

Başka birinin işlediğim suçu bilmesi beni çok rahatsız etti. "Lara'yı öldürmeye çalıştı."

"Bunu mazur görmen gerekmez."

"Öyle mi?" Onun kararlı bakışına karşılık, iç geçirdim. "Sanırım gerek yok."

Mistei'de değil." "En azından bana karşı gerek yok."

Bu konuşmayı yapmak için çok yakındı. O ciddi mavi gözler çok fazla şey görüyordu. "Aldattığımı umursamıyor musun?"

"Lara aldatıyordu. Sen buna zorlandın."

"Bunun beni affettireceğini sanmıyorum."

Omuz silkti. "Aklanacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Hepimiz sistemi elimizden geldiğince manipüle ediyoruz. Sadece sonuçlarına hazırlıklı olmalıyız."

Aniden üşüdüm ve ellerimi kollarımın üzerine getirip yukarı aşağı ovuşturmaya başladım. Kumaş çok inceydi, cildimde pürüzsüzce kayıyordu. Keşke parmaklarımı yakalayıp cildimi yıpratacak kadar pürüzlü bir şey olsaydı. "Ama ben o sonuçlara katlanmadım. Oriana da katlanmadı, ve bu olanların sebebi oydu." Hayır, Lara hepimiz için sonuçlara katlanmıştı.

Sessizce, kollarımı ovuşturmamı izliyordu. Parmaklarını yanlarında esnetti, sonra yumruklarını sıktı. "Light House'un yaptığı gibi adalete inanmak güzel olurdu."

Kallen hiç özellikle dinlenmiş görünmüyordu, ama bazen gerçekten yorgun görüldüğü anlar oluyordu. "Adalete inanmıyor musun?" diye sordum.

"İyi insanlar ödüllendirilecek, kötü insanlar cezalandırılacak anlamında değil." Ağzı hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. "Bazen iyiliğe inanmak da zor olabilir."

Yumuşak bir kahkaha attım, ses boğazımı tırmaladı. "Bazen ben de buna inanmıyorum." "Yine de onun varlığının en önemli kanıtı sensin."

Bu sözler beni şaşırttı. Bu sefer şaşkınlıkla bir kez daha güldüm. "İyilik için mi? Ben insanları öldürdüm, Kallen. Garrick ve Osric'i öldürmekten zevk aldım."

O çok ciddi görünüyordu. "Bunu hak ettiler."

"Bu beni iyi biri yapar mı?" Kafamı salladım, kollarımı daha sıkı sıktım. "Bence iyi bir insan öldürmek istemez. Her zaman nazik olmaya çalışır." Anya'nın her zaman olduğu gibi. Yüzünde bir gülümseme, elinden geldiğince yardım eli. Sonsuz bağışlayıcılık, sonsuz cömertlik.

Ve ona ne olduğuna bak. Belki de Kallen haklıydı ve adalet bir yanılsamaydı.

"Bu siyah ve beyaz kadar basit bir mesele değil," dedi. "İdeallerini gerçekleştirmek için ellerini kirletmeye hiç niyetli değilsen, ideallerinin ne anlamı var? Eğer iyi bir insan bir tiranı durdurmaya istekli değilse, ne işe yarar?"

Light House'u gözetlememiz gerekirken felsefe tartışıyorduk. Ama Kallen'ın görüşleri ilgi çekiciydi ve tartışmayı durdurmak istemedim, o da durmak istemiyormuş gibi bana bakıyordu.

"İyilik adına kötülüğü haklı çıkarmak mı?" diye sordum. "Bu çok tehlikeli bir yol gibi görünüyor." "Garrick'i öldürmek kötü bir eylem miydi sence?" Gerçekten merak etmiş gibi görünüyordu.

Hayır, yapmadım ve bu muhtemelen beni endişelendirmeli. "Bence bunu karar verecek kişi ben olmamalıyım."

"Bence bunu karar verebilecek tek kişi sensin. İyi ya da kötü, doğru ya da yanlış. Cevap neredeyse her zaman ortada bir yerdedir ve önemli olan, bu konuda kendimize yalan söylemememizdir."

Cildim elektriklenmiş gibi hissettim. Tartışma beni uyandırıyor, canlandırıyor ve düşünmemi sağlıyordu. Son altı aydır korkudan tepki veriyordum, ama şu anda karanlık bir merdiven boşluğunda, dinleyen kulaklardan ve meraklı gözlerden uzakta sadece ikimiz vardık. Bu mahremiyet, bir sonraki soruyu sormak için kendimi yeterince güvende hissetmemi sağladı. "Yaptıklarından dolayı hiç suçluluk duyuyor musun?"

"Her zaman." Gözleri kış gecesinde karanlığını yansıtıyordu.

"Her zaman," diye tekrarladım, içimde bir rahatlama hissederek. Tüm bu şiddetin ağırlığıyla boğuşan sadece ben değildim. Bazen çelişkili ve kırık hisseden sadece ben değildim. Dokunulmaz ve korkulan Kallen de bunu hissediyordu. "Öyle diyorsun, ama hala iyiliğe inanmıyor musun? Açıkça doğru olanı yapmak istiyorsun."

"Ben iyi değilim Kenna," dedi, sesi keskinleşerek. "O kelime benimle hiçbir ilgisi yok." Gözleri dudaklarıma, sonra boynuma ve artık neredeyse benim bir parçam haline gelen silaha kaydı. "Ama istemeyi anlıyorum."

Tüylerim diken diken oldu. Doğru şeyi yapma arzusu ve suçluluk duyma yeteneğinin iyiliğın temel unsurları olduğunu söylemek istedim. Bu kelimenin kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını düşünmesinin yanlış olduğunu söylemek istedim. Ama bu argüman beynim ile dilim arasında bir yerde kayboldu.

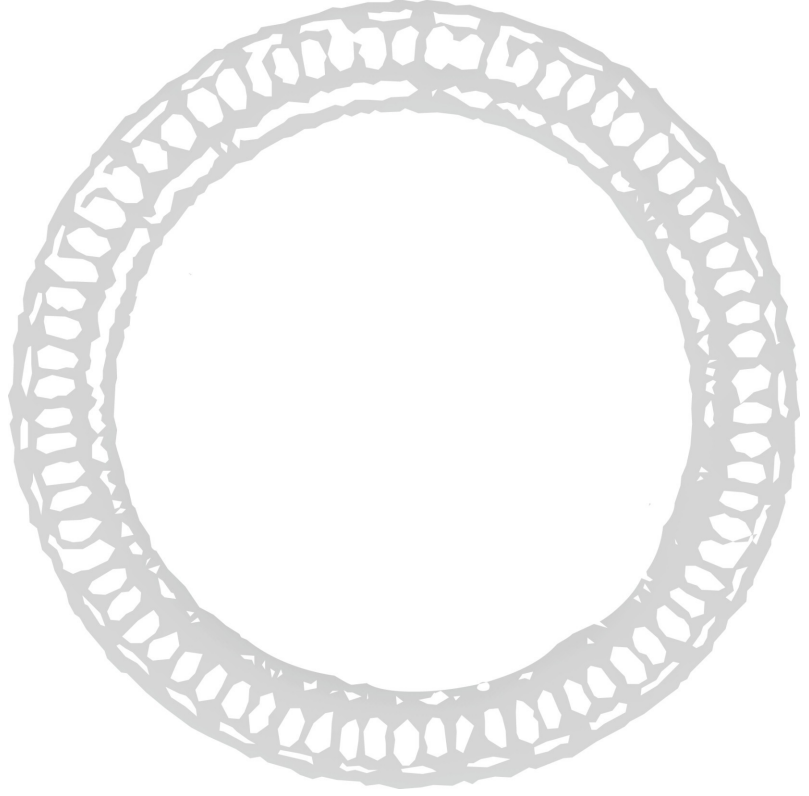
Neden bana öyle bakıyordu?

Birkaç kez gözlerimi kırptım, sanki bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordum. Neden bu tartışmayı yapıyoruz ki? Bu bir görev olmalıydı. Şantaj gibi bir şeydi ama tam olarak değil, müttefik gibiydik ama tam olarak değil.

Kallen benim arkadaşım değildi. Onun ne olduğunu bilmiyordum, ama arkadaşım değildi.

Bu garip tartışmaya devam etme isteğinden vazgeçtim ve tekrar tırmanmaya başladım. "Şu anda istediğim şey, bunu bitirip ikimizin de eve gidip dinlenebilmesi."

Bir an için arkamdan ses gelmedi. Sonra ayaklarının merdivenlere sürtünme sesini duydum ve sessizce tırmanmaya devam ettik.

14

Gözetleme deliğinden, Light House'un giriş salonuna giden parlak ışıklı merdivenlere baktım. Bu, ulaşabildiğimiz en yakın mesafeydi. Earth Shard'ın bu geçitleri uzun zaman önce oyduğu düşünülüyordu — ya da daha doğrusu, eski tanrıların büyü prensler ve prenseslerle simbiyoz halinde çalıştığı için, bir ev reisi Shard ile işbirliği yapmış olmalıydı — ama evin arazisi kutsaldı. Light House'un içine veya dışına tünel kazmak mümkün değildi.

Merdivenler, Noble Fae ve Underfae'lerin gelip gitmesiyle hareketliydi. Atmosfer, alçak sesler ve gizli bakışlarla dolu, hissedilir derecede gergindi. Light House şu anda bir çatışma içindeydi: Torin ve Rowena Imogen'in yanında yer alırken, Gweneira isyancı grupla ittifak kurmuştu ve her biri kendilerine sadık olanların bir kısmını yanlarına almıştı.

"Bir şey var mı?" diye fısıldadı Kallen.

Kafamı salladım ve ona yer vermek için kenara çekildim.

Yerine geçti, gözünü duvara dayamak için hafifçe eğildi. Bir süre sonra omuzları gerildi. İkimiz için de yer olmasını dileyerek eğildim. "Ne oldu?" diye sessizce sordum.

"Askerler," dedi ve bana bakmam için kenara çekildi.

Altı Soylu Fae, ikişer ikişer merdivenlerden aşağı iniyorlardı. Biri beyaz deri giyyordu, ancak geri kalan beşi, gördüğüm çoğu askerden daha ağır zırhlıydı; kar beyazı pelerinlerinin altında altın göğüs zırhları, grevler ve eldivenler vardı. Yuvarlak tepeli miğferleri başlarının üst yarısını kaplıyordu, alın bandından burun üzerine uzanan ince bir metal şerit vardı ve kılıç kemerlerinde bıçaklar ve kancalardan sarkan küçük metal ağırlara benzeyen şeyler de vardı. Birkaç tanesi şişkin kumaş çuvalar taşıyordu ve yanımdan geçerken hafif bir tıkırtı sesi duydum.

Kallen kolumu çekerek beni duvardan nazikçe uzaklaştırdı. Tünel geri döndük ve askerlerle aynı hızda ilerlediğimizden emin olmak için ara sıra durup diğer açıklıklardan dışarı baktık.

"Sence devriye geziyorlar mı?" diye sordum bir ara, onların yetişmesini beklerken. Tüneller beklenmedik şekilde kıvrılıyor ve yükseklik değiştiriyordu, bu yüzden rotamız onlarınkiyle tam olarak uyuşmuyordu. Light House'un merdivenlerinin halka açık alanlarla kesiştiği kavşağa bir merdivenden inerek zaman kazanmıştık. Burada birkaç iğne deliği büyüklüğünde delik vardı, bu sayede ikimiz de aynı anda bakabiliydik.

"Olabilir. Ama taşıdıkları çantaların görünüşü hoşuma gitmedi. Anlaşma sona erdiğinde tuzak kurmak veya pusu kurmak için yer arıyorlar diye tahmin ediyorum."

Pusu kurma düşüncesi, karanlıkta olabilecek tuhaf şeyleri aklıma getirdi. "Torin ve Rowena, Imogen'ı desteklemezsem beni tehdit ettiler."

"Öyle mi?" Kallen bana hızlıca bir bakış attı. "Akşam yemeğinde onlarla konuştuğumu gördüm."

Elbette görmüştü. Muhtemelen etrafta dolaşıp konuşmaları dinliyordu. Yeni ev üyeleri kazanma girişimim hakkında soru sormamıştı, ama casus ağı muhtemelen kapıma gelen kişiler hakkında ona bilgi vermişti.

"Anlaşma sırasında başka bir evin reisini öldüremezler, değil mi?" diye sordum. "Earth House'a yapılan saldırı, teknik olarak anlaşma başlamadan önceydi."

Kallen duvara yaslanıp kollarını kavuştururken, ben ona bakıp koridora göz atmak arasında gidip geliyordum. "Hala şiddet olabilir, Kenna. Hazırlıklı olmalısın."

Hayal kırıklığı mideme bir taş gibi çöktü. "Bunun zorunlu bir barış dönemi olduğunu

sanıyordum." "Hayır, bu zorunlu bir barış döneminin görünüşüdür."

Alnımı ovuşturarak iç geçirdim. "Peri bilmecelerinden nefret ediyorum."

"Bu bir bilmece değil. Fae siyasetinin birçok katmanı vardır. Anlaşma, herkes hazır olana kadar büyük çaplı bir savaşı önlemek gibi önemli bir hedefi gerçekleştirir. Eğer bu savaş müzakere yoluyla çözülebilirse, çok daha iyi olur. Ama biz hala üstünlük için savaşıyoruz ve eğer sen, Hector veya Drustan, Imogen'in destekçilerinin ona sırt çevirmesine neden olmadan ortadan kaldırılabılır veya Imogen'in tarafına geçebilirseniz, bu onu daha güçlü bir konuma getirecektir."

"Yani partilerde birbirimize gülümseyip, gizlice birbirimizi manipüle etmeye veya öldürmeye çalışacak mıyız?"

"Aynen öyle." Dudakları seğirdi. "Diğer peri partileri gibi."

Buna gözlerimi devirdim, sonra altın göğüs zırhına yansıyan meşale ışığını fark ettim. "Buradalar," diye fısıldadım.

Askerler merdivenlerin dibine ulaştı. Dördü ayrıldı, ikisi her iki yöne giderek nöbet tutmaya başladı. Kalan iki peri - altın zırhlı bir erkek peri ve deri giysili, liderleri olduğunu düşündüğüm kadın asker - diz çöküp çantalarını karıştırmaya başladı ve cam ya da kristal gibi görünen pürüzsüz, dairesel parçalar çıkardı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordum.

Kallen kendi gözetleme deliğinden izliyordu. "Savunmayı güçlendiriyorlar."

Şaşkın bir şekilde, perilerin bu ana koridoru Light House'a giden merdivenlerden ayıran kemere doğru dönmelerini izledim. Etrafındaki taşlar karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Ağız olmayan iki Underfae kapının iki yanında duruyordu, cüppeli taş bedenleri mika parçacıklarıyla parıltıyordu. Tüylü kanatları girişin üzerinde birleşiyordu ve tasarımın tepesinde, ışınları her yöne dağınık bir şekilde yayılan bir güneş vardı. Sanat eseri güzeldi ama rahatsız ediciydi, çünkü figürlerin kanatlarına ve etraflarına düzinelerce oyulmuş göz dağılmıştı.

Işık, düzen ve adaletin eviydi. Karanlığa ışık tutuyorlardı - en azından öyle inanmak istiyorlardı - ve düzeltilmesi gereken suçları her zaman gözetliyorlardı.

Bazı irisler ve göz bebekleri hassas bir şekilde oyulmuştu, ancak diğerleri kayaya oyulmuş deliklerdi. Beyaz deri giyen asker, bu oyuklardan birine bir parça kristal yerleştirdi. Arkadaşı da ona katılarak, bir diğerine, sonra bir diğerine aynı şeyi yaptı, ta ki on iki göz kristal veya camla doldurulana kadar.

Deri zırhlı asker elini duvardaki bir boşluğa bastırdı. Cildi parlak, yarı saydam bir kırmızıya dönüştü, damarları belirgin bir şekilde ortaya çıktı ve ardından kristal kaplı oyuklardan ışık huzmeleri fırladı, o kadar acı verici bir parlaklıktaydı ki gözlerimi kapattım. Görüntünün ardından farklı açılarda on iki kırmızı çizgi kaldı.

Bir tuzak. Güçlü sihir gücüne sahip bir Işık perisi, o taş duvarın arkasındaki boş alana gücünü odaklayarak, aynalardan yansıtarak ya da benim anlayamadığım bir şekilde mistik bir şekilde bükerek, o ışınlar kavisli cam parçalarına çarpacaktı. Ve yaz gündönümünde gördüğüm gibi, bir mercek aracılığıyla yoğunlaştırılan ışık öldürücü olabilirdi.

Ev girişi, o kadar yaklaşacak kadar aptal olan davetsiz misafirlere de aynı şeyi yapardı, ama Işık Evi, kamusal alanlarda da çatışmaya hazırlanıyordu. Mercekler ortama çok iyi uyum sağlıyordu; Işık Evi'nin etrafındaki oymaların değiştiğini kimse fark etmezse, bu kötü bir sürpriz olurdu.

Askerler ilerledi, biz de onları takip ettik. Tüneller ve ana koridorlar arasındaki sapmalar nedeniyle birkaç kez onları kaybettik, ama Kallen Mistei'yi benden çok daha iyi tanıyordu ve nereye gidebileceklerini tahmin edebiliyordu. Benim katakomplar hakkındaki bilgim ve onun diğer her şey hakkındaki bilgisi sayesinde, Blood House yakınlarındaki rampada onlara yetiştirdik.

Kallen ve ben, duvara çivilenmiş bir tablonun kenarlarında bulunan dar bir metal ızgara arasından izliyorduk. Bu tabloyu daha önce görmüştüm — kanla parıldayan ve gümüş çerçeveli bir savaş alanı resmiydi. Izgara ince işlenmişti ve diğer taraftan bakıldığında çerçevenin kenarındaki sanatsal bir süsleme gibi görünüyordu. Yanımızda gizli bir kapı parıldıyordu ve ben sessizce Kallen'a onu gösterdim.

Askerler, Mistei'nin her yerine küçük oyuklara lensler yerleştirmişlerdi — Earth House sır saklayan tek yer değildi — ve liderin çantası boştu. Çantayı bir kenara attı, sonra diğer askerlerden birine işaret etti.

İkinci peri çuvalını yere koydu. Kumaş hareket etti. İçinde canlı bir şey vardı.

Diz çöküp çantayı açtı ve yeşil benekli, parlak siyah bir semender çıkardı. Semender, zırhlı eldiveniyle tuttuğu elinde kıvrılıyor, dört parmaklı ayaklarını esnetiyordu. Gözleri de aynı zehirli yeşil renkte parlıyordu ve ağzını açtığı anda berrak, yapışkan bir sıvı damladı.

Peri onu düşürdü. Sonra bıçağını çıkardı ve onu şişledi.

Ani şiddet karşısında irkildim. Bıçak salamandrayı yere sabitledi ve peri bastırırken, zırhsız arkadaşı eğilip yaratığa bir şeyler fısıldadı, daha önce hiç duymadığım bir dilde, sadece yarısını anlayabildiğim kelimeler.

Kallen alçak ve kaba bir şekilde küfretti.

"Ne yapıyorlar?" diye sordum, korku boğazımı ve bileklerimi sıkmaya başlamıştı. "Bu zehirli. Onu saldırıya geçirmek için büyü yapıyorlar."

Rowena hizmetçileri zehirledi, hatırladım. "Kime saldırsın?" Sonra havada ismimin fısıltısını duydum.

Kallen kılıcını kınından çıkardı, sonra ben ne olduğunu anlamadan kapıya uzandı. "Aç şunu," diye emretti.

"Ama..."

"Aç!"

"Onlar altı kişi," diye itiraz ettim. "Biz ise sadece iki kişiyiz."

"Eğer onu serbest bırakırlarsa, saklanacak bir yer bulacak ve sonra seni bulmak için tek bir amaca odaklanacak. Adı kemik kırıcı semender, Kenna." Kolumu sıktı, parmakları derime batıyordu. "Cildine tek bir damla zehir damlasa, kasların o kadar sert kasılır ki kemiklerin kırılır. İyileşir ve tekrar kırılırsın, bu süreç boyunca zehir cildinden damarlarına geçer. Kalbine ulaştığında..."

Daha fazla söze gerek yoktu. Kapıyı açtım.

Kallen koridora fırladı. Salamandera fısıldayan asker, ben eşiği geçmeden önce ölmüştü. Salamandera yere bastırılan peri, bir çılgılık atarak geri sıçradı ve bıçağı düşürdü. Yaratık, zehirli siyah kan damlatarak kaçmaya çalıştı, ama Kallen kılıcını salladı ve hayvanın kafasını kesti.

Kalan beş asker ona saldırdı. Bir kılıcı atlattı, sonra bir hançer yanağını kestiğinde inledi. Saldırganın gözüne bıçak saplayarak misilleme yaptı ve onu anında öldürdü, ancak bir sonraki darbesi, bir asker zırhlı kolunu kaldırarak onu savuşturunca metale çarptı.

Hızlı ve ölümcül biriydi, ama hala dördü vardı ve göğüs zırhları ve miğferleri onun vurabileceği yerleri sınırlıyordu. Onunla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim.

Caedo elime atladı. Kalbim hızla çarparak, yeni bir bıçak çekmiş olan salamandrayı taşıyan askere saldırdım. O, eldivenli eliyle kılıcımı yakalamak için zamanında döndü ve metalin metale çarpmasıyla bir çınlama sesi duyuldu. Darbe koluma yansıdı ve parmaklarım kısa bir süre uyuştı.

Peri vücudunun ağırlığını öne doğru attı ve beni duvara çarptı. Bileğimi yakaladı ve sağ elimi tekrar tekrar taşa vurdu. Kemiklerim bu saldırı altında çatladı ve parmaklarım Caedo'yu tutamayınca çığlık attım. Hançer bileğimin üzerinde dönerek bana yapıştı, ama artık onu tutamıyordum.

Askerin nefret dolu gözlerine baktım. Uzakta, Kallen'in üçüncü periye öldürürken bağırdığını fark ettim. Yüzü kırmızı çizgilerle kaplıydı. Kanıyordu, yaralanmıştı ve ben...

Asker bana alaycı bir şekilde sırıttı. "Onlar senin acı çekmeni isterlerdi." Sonra bıçağının sapını yanağıma vurdu ve yanağımı parçaladı.

Parçalanan acıdan çığlık attım. Yumruğunu tekrar geri çektiğinde, yaralanmamış sol elimi zırhlı göğsüne vurdum, büyümü kalbine doğru ittiğimi hayal ederek.

Avuç içim onun zırhına değdiği anda, kafatasım bir baltayla ikiye bölünmüş gibi hissettim. Kaburgalarımın arkasında, içimden önemli bir şey koparılmış gibi bir emme hissi vardı ve kafamda ani bir sessizlik çöktü. Caedo'nun düşüncelerinin benimkilerle temas ettiği yer boştu.

Acı ve şaşkınlıktan çökerek haykırdım. Göğsüm sıyrılmış, içi boş bir kabuk gibi kalmıştı. Beni kurtaracak olan Kan büyüdü...

Gitmişti.

Caedo? Zihnimde haykırdım, panik beni sardı. Hançer cevap vermedi. Bileğimi saran metal hareketsizdi.

Asker güldü. "Gerçekten mi?" Saçımı tutup beni tekrar ayağa kaldırdı, sonra karnımı bıçakladı.

Acı içimi parçaladı ve boğazımdan çığlık attım. "Kenna!"

Kallen'in çıığı kulaklarımda çınlayan sesi bastırdı. Dördüncü perinin kafasını keserken görüşüm bulanıklaştı. Kan bıçağından sıçrayarak tabloyu kırmızı lekelerle kapladı. Sonra son saldırganını savuşturdu ve beni bıçaklayan askere atladı.

Peri bıçağı çekip beni bıraktı. Yere yığıldım, karnımdan kan akıyordu, sonra kasılmalar başladı. Sanki ateş yutmuşum gibi hissettim. Vücudum iyileşiyordu, ama yeterince hızlı değildi ve bunu hızlandıracak sihir kalmamıştı.

Başım bir anda hem hafif hem de ağır hissediyordu. "Caedo," diye mırıldandım, gözlerim kapanıyordu.

Öfkeli, kan donduran bir çığlık, gözlerimi isteksizce tekrar açtı. Kirpiklerim gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve bulanık görüşüm yavaşça netleşti. Netleştiğinde, Kallen'in son iki askerle aynı anda savaştığını gördüm, gözleri gecedden daha karardı ve yüzü öfkeyle çizgilerle doluydu.

Beni kurtarmaya çalışıyordu, ama çok geçti. Azalan hayatım etrafımda sıcak bir havuz oluşturmuştu. Konuşmak için dudaklarımı bile hareket ettiremiyordum.

Kallen, kavga sırasında kılıcını kaybetmişti. Artık bıçak ve çıplak elleriyle savaşıyordu, bir hançer pazı kasını kesmiş olsa bile bir saniye bile durmadı.

Neden büyü kullanmıyordu? Bu düşünce uzak ve kafa karıştırıcıydı. O da mı kaybetmişti? Bize ne olmuştu?

Kallen yana eğildi, ayağını hızla savurarak bir perinin göğsüne şok edici bir hız ve güçle vurdu. Asker geriye doğru sendeledi ve kendini duvara tutunmak için uzandı. Kallen bir anlığına gölgeye dönüştü, diğer saldırganın indirdiği kılıcı etrafında dönerek, tekmelediği kişinin önüne yeniden ortaya çıktı. Dişlerini göstererek hançerini perinin açıkta kalan koltuk altına sapladı.

Asker yere yığıldı, kanı fışkırarak beyaz pelerini lekeledi.

Beni yaralayan son peri, kemerinden metal ağı çıkardı ve Kallen'a fırlattı. Ağ, kenarlarından ağırlıklarla donatılmıştı. Kallen kendini ağı altına attı, yerde yuvarlandıktan sonra dik bir şekilde ayağa kalktı. Peri kaçmaya çalıştı ama yeterince hızlı olamadı ve Kallen'in kılıcı, askerin boynunun yan tarafında bir kesik açtı.

Kallen hırladı, sonra bıçağını bir kenara attı ve perinin boğazını yakaladı. Parmakları kesiğe gömüldü, deriyi delip geçerken kesiği genişletti ve sonra Kallen, kanın korkunç bir şekilde fışkırmasıyla askerin boğazını kopardı.

Sonra sadece o kaldı, göğsü inip kalkarken, cesetlerle çevrili. Hiç kimsenin öyle hareket ettiğini görmemiştim. Hiç kimsenin öyle *öldürdüğünü* görmemiştim.

Bilincim kayboldu ve zaman da onunla birlikte kayboldu. Gözlerimi açtığımda, Kallen yanımda diz çökmüş, elini karnımdaki yaraya bastırıyordu. "Sakin ol," dedi, sesi titriyordu. Yüzü kanla kaplıydı. "Hadi, Kenna. Kendini iyileştir."

Görüşüm bulanıklaştı. Kafamı salladım, sonra kafatasımın içi sanki çekiçle vurulmuş gibi hissettiğimde pişman oldum. "Yapamıyorum."

"Yapabilirsin. *Yapmalısın*." Alnımdaki saçları geriye doğru taradı ve cildimde ıslak bir iz bıraktı. Giysilerindeki ve ellerindeki kanın ne kadarı kendisinin? Kolundaki yırtıktan, kasları görünecek kadar derin bir kesik gördüm, ancak yavaş yavaş kapanıyordu. "Nefes al," diye beni teşvik etti. "Yavaşça. Düşüncelerini sakınlaştır. Vücudunun yapması gerekeni yapmasına izin ver."

Noble Fae, yaralarının kendiliğinden iyileştiğini izlerken düşündüm. O Noble Fae'ydi ve artık ben de öyleydim. Vücudum da öyle iyileşecekti — sadece kanın vücudumdan akıp gitmesinden daha hızlı iyileşmesi gerekiyordu.

Acı ve dehşet, bir kez serbest bırakıldıklarında kafese kapatılması neredeyse imkansız olan canavarlardı, bu yüzden küçük şeylere odaklandım. Sıkışmış ciğerlerime giren havanın rahatlatıcı etkisi. Kallen'in başımın yanını okşayan eli. Diğer elinin karnıma uyguladığı sabit baskı.

Büyü yapmaya çalıştığımdan beri göğsüm mide bulandırıcı bir boşluk hissiyle doluydu, ama sonunda kalbimin çevresinde bir şey açığa çıktı. Hafif bir sıcaklık, büyüül bir nabzın titremesi. Caedo'nun fısıltısı zihnime geri döndü, zayıf ama öfkeli. *Onları yok et...*

Bir şekilde kaybettiğim Kan gücü hâlâ zayıftı, ama damarlarımdan geçerek yaralarımın ulaştı, önce bağırsaklarımdan başlayıp sonra elmacık kemiğime ve elime geçti. Büyü iyileşmeye katkıda bulunurken cildim ısındı. Kemiklerin yerine otururken çıkardığı korkunç sesi hissettim, ardından her şeyin düzelmesinin verdiği rahatlatıcı bir rahatlama geldi.

Gözlerimi kapattım, bunalmış ve başım dönüyordu, acı ve rahatlama sarhoş olmuştum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, koridoru boşluk perileri doldurmuştu. Biri eğilip bir cesedi omzuna atıyordu ve o ayağa kalkarken, diğerleri kanı temizlemeye başladı.

Ne kadar zaman geçmişti? Sadece bir anlığına gözlerimi kapatmışım, ama dünya tamamen değişmişti.

Caedo koluma sarılmış, korkmuş bir hayvan gibi titriyordu. *Öldür*, dedi.

İçim rahatladı. Hançerin zihnimde yarattığı düşük uğultuya ne kadar alıştığımı, o elinden alınana kadar fark etmemiştim. *Onlar zaten öldü*, diye düşündüm.

Çok yazık.

Perinin boğazının parçalandığı anı hatırladım ve hançer iğrenç bir şekilde tatmin olmuş bir uğultu çıkardı.

Hâlâ ne olduğunu anlamamıştım. Ama bir şey açtı: Caedo'yu taşımak beni kibirli yapmıştı. Böyle bir silahla, tek yapmam gerekenin yeterince yaklaşmak olduğunu ve zaferin benim olacağını düşünmüştüm.

İki tanıdık figür koşarak geldi. Lara ve Anya yanıma diz çöktüler, Anya elimi tutarken Lara omzuma hafifçe vurdu.

"Sen iyisin," dedi Lara. Gecelik giymişti ve yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. "O öyle dedi, ama..." Burnunu çekip yanağından bir gözyaşı sildi. "Kendi gözlerimle görmek istedim."

"Ben..." Sesim titredi. "Nasıl anladın?"

"Ev beni yakalayana kadar kapıda bağırdı. Kenna, ne *yapıyordun* sen?"

Anya ıslak, kan çanağı gözlerle bana baktı. Geceliğini giymemişti, ama tuniği sanki içinde uyumuş gibi buruşuktu. "Vahşi Kenna," diye mırıldandı.

Eski lakabım. Birkaç yıl boyunca, hayal gücüyle dolu, Kenna the Fierce ve Anya the Great and Terrible olmuştuk — sopalarla oynayan, kahraman olabileceğimiz bir dünya hayal eden çocuklar.

Bugün kahramanlık yapmadım. Cesetler götürülmüştü, ama havada ölüm kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Kan ve iç organlar, kasaplık işinden gelen bakır kokusu... Bunların hiçbirisi benim yaptığım bir şey değildi.

Kallen beni kurtarmaya gelmeseydi, bu gece ölecektim.

Başımı çevirip onu aradım. Boşluk perilerinin ortasında duruyordu, başını eğmiş bir askerin söylediklerini dinliyordu. Dudaklarım onun adını söyledi.

Kallen benim dikkatimi fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü dönüp bana baktı. Bakışlarımız kesiştiğinde içimi bir titreme kapladı. Yüzü hala kanla kaplıydı, duruşu yorgundu, ama gözleri...

Oh, yanıyordu.

Bir an sonra bana doğru büyük adımlarla yürümeye başladı. Periler geri çekildi, onun yolundan çekilmek için birbirlerini itip kakıyorlardı. Sonra yanıma çömeldi ve elini uzatarak yüzüme nazikçe dokundu. "Kenna," dedi, sesi boğuktu.

"Onları benim için öldürdün," diye fısıldadım.

Kallen'in kanlı parmakları yanağımı okşadı. "Senin için her zaman öldürürüm."

Anya ona şüpheyle baktı ve uzaklaştı. Ama ben sadece minnettarlık hissediyordum. Başım hala ağrıyordu ve kendimi iyileştirdikten sonra sihir gücüm neredeyse tamamen tükenmişti, ama hayatta kaldığım için duyduğum rahatlama çok tatlıydı.

"İçeri girelim," dedi Lara. O da Kallen'i ihtiyatla süzüyordu, ama bir gün önce gösterdiği şüpheli düşmanlık yoktu. Onu almaya gelmişti, fark ettim. Kan Evi'nin kapısında bağırان oydu.

Oturmaya başladım, ama Kallen beni durdurdu, elini yanağımdan göğsümün üst kısmına kaydırarak beni yerinde tuttu. Dudaklarımdan bir inilti çıktı ve parmakları boynumu hafifçe okşadığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Gözlerime tekrar bakmadan önce, kanlı elini benim tenime değdirerek inceledi. "Bana güveniyor musun?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Güveniyor muydum? Artık güvenebilecek durumda mıyım bilmiyordum. Güven, değerli ve hassas bir şeydi ve hassas şeyler Mistei'de kırılırdı.

Ama benim için savaşmıştı. Beni korumaya çalışırken yaralanmıştı ve nedense, sanki çözmek için çaresizce uğraştığı bir bulmacanın sırrıymışım gibi bana bakıyordu.

"Belki," dedim.

Bu onun için yeterliydi galiba. "Seni taşıyayım. Shard'dan beni eve almasına izin vermesini isteyebilirsin. Sadece kısa bir süreliğine."

"Sen Void'lisin," dedi Lara, yüzünde yeniden güvensizlik belirmişti.

Parmakları seğirdi. "Bunu yapmak istememin sebebi o değil."

O zaman neden yapmak istiyordu?

"Onu taşıyabilirim." Lara, Anya'ya baktı. "Onu birlikte taşıyabiliriz."

İlk gece Anya'ya yardım ettiğimiz gibi. Anya başını salladı ve göğsümde hassas bir acı hissedince ağızım titredi.

"Hayır," dedi Kallen. "Benim..." Sinirli bir ses çıkardı. "Bunu yapmam gerek, Lara. Sonrasında beni hemen davetini geri çekebilir, ama onu taşımam gerek. *Lütfen*."

Lara da benim kadar şok olmuş görünüyordu. Kallen daha önce hiç "*Lütfen*" demiş miydi?

Dağınık ve işkence görmüş gibi görünüyordu — artık soğuk ve kontrollü casus şefi değildi. Bu gece, nedense onu çok sarsmıştı. Parmakları, benim tenime değdiği yerde hafif bir titremeyle titriyordu.

Lara kaşlarını kaldırarak bana soru sordu.

Başka bir evden bir peri davet et. Daha önce kimsenin bunu yaptığını duymamıştım.

Shard'ın sesi kafamın içine girdi. *Daha önce yapıldı. Ama emin olmalısın.*

Mistei savaşın eşiğindeyken Kan bölgesinin kalbinde bir Boşluk perisi... Bu delilik gibi geliyordu. Ama Kallen, Boşluk Hanesi'nden daha fazlasıydı, tıpkı hepimizin bağlılık yemini ettiğimiz haneden daha fazlası olduğumuz gibi.

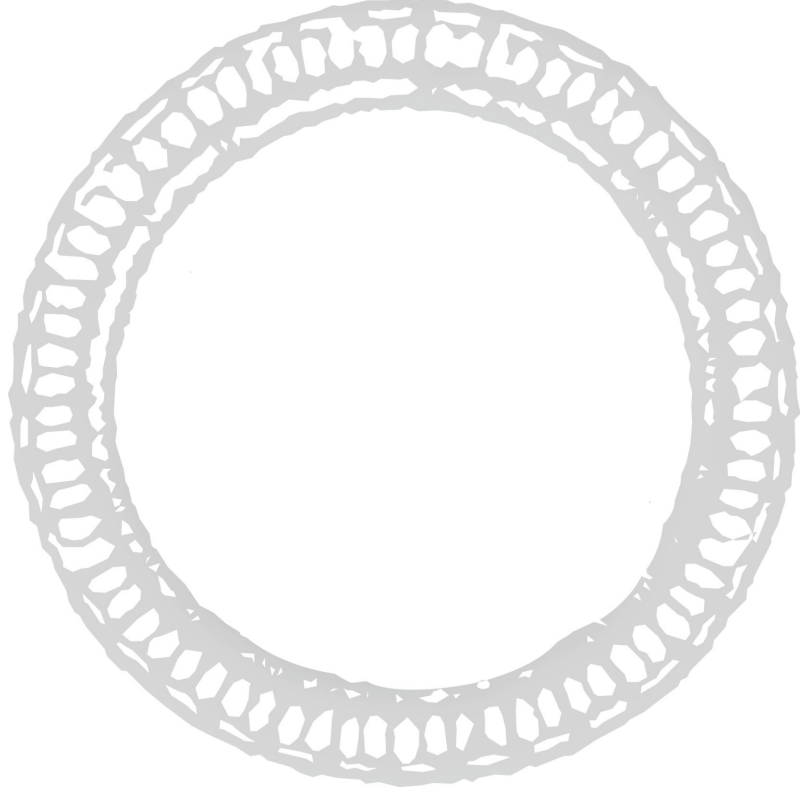
Benim kararımı sabırla bekledi, gözlerini hiç ayırmadı.

Evet, Shard'a düşündüm. *Onu bir süreliğine içeri al.*

Ve sonra, yüksek sesle: "Evet."

Kallen'in nefesi kesildi. Sonra elleri altıma kaydı ve beni nazikçe kollarının arasına aldı. Ondan ölüm kokusu geliyordu, ama bunun altında başka bir şey daha vardı. Karanlık, karmaşık ve çekici bir şey... Tütsü, ıslak toprak ve soğuk kış geceleri gibi.

Kallen ayağa kalktı ve beni göğsüne sıkıca sarıldı. Sonra döndü ve beni Blood House'a taşıdı.

15

"Daha önce başka evlere gittin mi?" diye sordum Kallen beni iç salona taşıırken. Nedense çok gergindim, sanki kan fıskiyesi yüzünden beni yargılayacakmış gibi.

"Hayır." Onun beni kucaklamasına izin verdikten sonra yüzündeki ve omuzlarındaki gerginlik biraz azalmıştı. "Bu ilk kez oluyor."

"Nadir bir davet olmalı."

"Osric'in hükümdarlığından önce daha yaygındı. Tüm iyi şeyler gibi." Çeşmenin önünde durdu ve etrafına baktı. "Void House'a benziyor."

"Earth da öyle."

Bu geç saatte herkes yataktaydı; evin sadece Lara ve Anya'yı uyandırmış olmalıydı. Yakınımızdan takip ediyorlardı, ama şimdi Lara önümüze geçti. "Banyo yapman lazım," dedi bana. "Ve ağrın için biraz çay."

Anya o kadar emin görünmüyordu. Kallen'a bakarken omuzları çöktü ve kollarını kendine doladı. Sanki acil kriz geçtikten sonra, kendi savunmasızlığını hatırlamış gibiydi. Artık ölüm kokusundan uzaklaştığımız için, ondan yayılan ekşi şarap kokusunu aldım. "Çay yapacağım," dedi yumuşak bir sesle, sonra dönüp neredeyse mutfağa kaçarcasına gitti.

Şakaklarımda zonklama hissettim ve yüzümü buruşturdum.

Kallen kaşlarını çatı. "Odaların nerede olduğunu söyle bana."

"Onu ben götürebilirim..." Lara başladı, ama Kallen ona bir bakış attı ve Lara sustu.

Nedense beni odama taşıyacağını fark etmemiştim. Yutkundum ve ona baktım. "Arka sağ merdiven, en üst kat."

Kallen kirpiklerini indirdi. "Orası da Void House gibi."

Kallen merdivenleri çıkmaya başladığında parmaklarım Kallen'ın gömleğinin kumaşını kavradı. Ona yük olduğum için özür dilemek istedim. "Yürüyeblirim..."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde ve konu kapandı.

Beni hiç zorlanmadan taşıdı. Asil Fae'ler insanlardan daha dayanıklıydı, ama gördüğüm kadarıyla o çoğundan daha güçlüydü. Bu gece tek başına altı askeri öldürmüştü. Birinin boğazını parçalamıştı.

Bu beni dehşete düşürmeliydi, ama kendimi de birini öldürmeyi başarmış olmayı dilediğimi fark ettim.

Kallen'ı odama yönlendirdim ve o da beni kucağında taşıyarak, dizlerimin altına kolunu geçirip kapı koluna uzanabildi. Bu küçük hareket için bile beni yere indirmeyi reddetti. Kollarımı boynuna doladım, parmaklarım kanla yapışmış saçlarına takıldı. Onun da yıkanması gerekiyordu.

Onu küvette hayal ettim — güçlü kolları küvetin kenarına uzanmış, beni izlerken, çıplak gövdesinden buhar yükseliyordu. Bu hayal o kadar beklenmedik ve içgüdüsel ki, boğazımdan endişeli bir ses çıktı.

"Canını acıttım mı?" diye sordu, beni eşikten geçirirken endişeli bir ifadeyle.

Başımı salladım, yanaklarım yanmaya başladı. Neredeyse ölmek üzere olduğum için beynim karışmış olmalıydı, Kallen'ı çıplak hayal etmemin tek nedeni buydu.

Oturma odasından hızla geçerek yatağa doğru yöneldi. Beni o çarşafın üzerine yatıracağını düşünmek beni aniden paniğe kapılmaya itti. "Bekle," dedim. "Her tarafım kan içinde."

Adımları yavaşladı. "Dinlenmen

gerek." "Önce yıkanmam lazım."

Beni yatağın yanına indirdi ve ağırlığımı desteklemek için bir kolunu bana doladı. "Ben banyoyu hazırlarken ayakta durabilir misin?"

"Evet, ama kendim doldurabilirim..." Gözlerini kısarak bana baktığında, tartışmayı bırakıp başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Vücudum iyileşmişti, ama travma ve kan kaybı beni titretmişti. O yan odaya girerken destek için yatak direğine tutundum ve kısa süre sonra küvetin dolduğunu duydum.

Neden bunu yapıyordu?

Kallen'ı daha iyi tanımaya başlamıştım, ama o hala bir muammaydı. Rehine, casus, suikastçı, hain ve şimdi de kral yapıcı rolünü oynamıştı, ama Kallen'in gerçekte kim olduğu, bu kategorilerin hiçbirine tam olarak uymuyordu.

Su kesildi ve Kallen geri döndü. "Hazır. Seni taşımamı ister misin?"

Sırada beni soymayı mı teklif edecekti? Bu fikir, onu küvette gördüğüm görüntü kadar rahatsız ediciydi, bu yüzden başımı salladım. "Geri geleceğim." Onun yanından geçip kapıyı kapattım, sonra kirli giysilerimi çıkardım.

Sıcak su bir mucize gibiydi. Kallen'ın ne kadar duyabileceğinden emin olamadan, boşuk bir iniltiyle küvete girdim. Suyun yüzeyinde kan çiçekleri açtı ve kısa sürede su pembeye döndü. Suyun berrak kalması için küveti iki kez boşaltıp yeniden doldurmam gerekti.

Caedo'nun etrafını nazikçe sabunladım ve hançer parmaklarımı ısırmadan okşadım. Belki Kallen bize ne olduğunu açıklayabilirdi.

Islak saçlarımı tararken, onun odamda ne aradığına dair gizemi çözmeye çalışıyordum. Hector'un tacını korumak için beni kurtarmış olabilirdi, ama bu onun neden benimle bu kadar ilgilendiğini açıklamıyordu. Acaba bana iyilik göstererek sadakatimi kazanmaya mı çalışıyordu?

Bu, Kallen'ın yapacağı bir şey gibi görünmüyordu. Bu daha çok Drustan'ın müttefik kazanma yöntemiydi.

Belki de Blood House'un içini görmek istemişti. Ama o zaman neden keşfetmek için bir bahane bulmamıştı? Kapının açıldığını duyduğum tek zaman, Lara beni kontrol etmeye ve çay bırakmaya geldiğindeydi ve çekmecelerin karıştırıldığını gösteren sesler de duymadım.

Bunu Hector için yapmıyorsa... benim için yapıyor olmalıydı.

Son bir kez duruladım, sonra bir havlu aldım. Yere yığılmış lekeli giysilere bakarken, korkunç bir hesap hatası yaptığımı fark ettim. Kendime küfrederek, havluyu vücuduma sardım ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı biraz araladım. "Kallen?"

"Evet?" Sesi beklediğimden daha yakındaydı.

Yüzüm buharın etkisinden daha fazlasıyla kızarmıştı. "Elbisem yok."

Uzun bir sessizlik oldu. "Oh."

"Acaba..."

"Evet." Onun uzaklaştığını, sonra gardırobun açıldığını duydum. Bir dakika sonra geri geldi.

Kapıyı daha fazla açarak, bana uzattığı bordo elbiseyi aldım. Beni sadece havluyla gördüğü için utanmıştım. "Teşekkür ederim," diye ciyakladım.

Kapıyı kapattım, ıslak saçlarımı dağınık bir şekilde bağladım ve bornozu giydim. Bornoz yumuşaktı ve yapısı bozuktu, endişelenecek herhangi bir bağcık veya gizli kopça yoktu. En rahat parçayı seçmenin sorumluluğu Kallen'a mı yoksa gardıroba mı aitti, merak ettim.

Kallen, üstündeki onca kan yüzünden iğrenç hissediyor olmalıydı. Ona küveti teklif etmeyi düşündüm, ama o rahatsız edici görüntü yine zihnimi kurcaladı, bu yüzden bir el havlusunu ıslattım ve ona götürmek için banyodan çıktım. "Al."

Teklifime şaşırmış gibiydi. "Teşekkür ederim." Havluyla yüzünü, ellerini ve saçlarını ovuşturarak kurumuş kanı sildi.

Havluyu banyoya attım ve geri döndüm. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum, eteğimi parmaklarımla çevirerek. "Yiyecek, içecek?"

Kafasını salladı. "Biraz oturalım."

Ondan önce ana odaya girdim ve kadife döşemeli kanepeye oturdum. Buhar çıkan bir fincan çay bekliyordu ve içinden gelen şifalı otların kokusunu tanıdım. Gerginliğimi gizlemek için bir yudum aldım.

Kallen kılıç kemerini çözdü ve yakındaki bir masanın üzerine koydu. Onu kılıcı olmadan nadiren görmüştüm ve bu hareket bana tuhaf bir şekilde samimi geldi.

Aniden fark ettim ki, bana büyük bir güven gösteriyordu. Yakalanabileceği veya öldürülebileceği başka bir evin sınırlarına tek başına girip, benim önümde silahını bırakıyordu. Ben bir yabancıyı eve almamın riskini düşünüyordum, ama onun için de risk büyük idi.

Kallen kanepenin karşı ucuna oturduğunda minder çöktü. Kolunu kanepenin arkasına uzattı. "Olanları konuşalım."

Yüzümü buruşturdum. "Bu gece işe yaramazdım."

"Yararsız değilsin." Parmakları omzumdan birkaç santim uzağa dokundu. Hâlâ huzursuz bir havası vardı, beni izleyişinde rahatsız edici bir yoğunluk vardı. "Sana nasıl dövüşüleceğini öğreteyim."

"Ne?"

"Eğitime ihtiyacın var."

Haksız değildi. "Daha iyi olabilirdim," dedim, kalan gururumu korumaya çalışarak, "ama büyüm işe yaramadı."

Kallen'ın dudakları aralandı. "Büyü kullanmaya mı çalıştın?"

Neden bu kadar endişeli göründüğünü merak ederek başımı salladım.

"Siktir," dedi yumuşak bir sesle. Kolunu kanepenin arkasından çekti ve öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Aklıma bile gelmemişti... Güneş Askerleri'ni bilmiyor musun? Ya da soğuk demiri?"

"Ben... hayır?"

"Soğuk dövülmüş demir, peri büyüüne lanetli bir maddedir. Ona dokunursak veya ona karşı büyü yapmaya çalışırsak gücümüzü tüketir. Onlar Güneş Askerleri, Işık Evi'nin en seçkin savaşçılarıydı ve zırhlarının iç katmanı demirden yapılmıştı."

Bu yüzden mi onları parçalamak için Boşluk güçlerini kullanmamıştı? "Hiç bilmiyordum."

Tumbledown'da bazı gerçek inananlar, yaramaz perilerin hayvanlarını çalmasını önlemek için ahırlarına at nalı asmışlardı, ama ben bu uygulamaya hiç önem vermemiştim. Aptalca bir batıl inanç gibi gelmişti, ama görünüşe göre gerçeklere dayanıyordu.

"Demir, mahkumları zincirlemek için de kullanılır," dedi Kallen. "Onların büyüünü bağlamak ve acılarını daha da artırmak için. Cildi kabartır, bu yüzden Güneş Askerleri bu etkiyi azaltmak için zırhı altınla kaplarlar. Onu giyerken ışık yayamazlar, ancak bu güçlü savaşçılar için bir avantajdır, çünkü savaşın fiziksel düzeyde kalmasını sağlar. Bana attığı ağ da demirden yapılmıştı. Boşluk perisinin gölgeye dönüşeceğini tahmin ettiklerinde onu kullanırlar."

Şimdi, bu gece sihir yapan askerin neden deri giydiğini ve mahkumların bileklerinin kelepçelerin altında neden her zaman yaralı göründüğünü anladım. "Fark etmeliydim," dedim, kendime kızarak

. Fae mahkumlarının bu kadar korkunç güçlere sahipken nasıl kontrol altında tutulduklarını hiç sorgulamamıştım.

"Hayır, sana söylemeliydim." Kallen'ın sesi kendini yargılayan sert bir tondaydı. "Bunu hiç düşünmedim ve sen incindin."

"Bilmiyordun."

"Ama şimdi biliyorum." Bana yine samimi bir bakış attı. "Seni eğiteyim, Kenna. Burada hayatta kalmayı öğretmeme izin ver."

Eski Kral'ın İntikamı'ndan savaş dersleri. Bu düşünce beni korkutuyordu ve gururumu incitiyordu, çünkü o benim yeteneklerimin yetersiz olduğunu düşünecekti. Ama bana hayatta kalmayı öğretebilecek biri varsa, o da Osric'in yanında yüzyıllar boyunca ona karşı komplo kuran Kallen'di.

Başımı salladım.

Kallen'ın ifadeleri genellikle incelikliydi, ama son birkaç gün içinde aramızda bir şey değişmişti — ya onu daha iyi okuyabiliyordum, ya da benim yanımda duygularını saklamaya o kadar da özen göstermiyordu. Yüzünde beliren rahatlama çok açıktı. "Güzel. Her gece dövüş antrenmanı için seninle buluşmak istiyorum."

"Her gece mi?" Kaşlarım havaya kalktı. "Yapacak daha iyi işlerin yok mu?" "Hayır."

Hector'u seçebilmek için hayatımı korumak, onun öncelik listesinin en üst sıralarında yer alacaktır herhalde. Alnımı ovuşturarak iç geçirdim. Banyo ve çay sayesinde baş ağrım azalmıştı, ama tekrar bayılmak istemiyordum. "Peki. Nerede?"

"Evlerimizin arasında uygun bir eğitim odası var. Yarın akşam seni almaya geleceğim." "Bu gece bana kılıç sallamaya başlamayacaksın, değil mi?"

Kafasını salladı. "Dinlenmen lazım. Ama sana demir hakkında daha fazla şey öğreteceğim ve Fae olmak için öğrenmen gereken başka şeyler var mı diye bakacağım."

Demirin zayıflatıcı etkisinin cilde veya büyüye doğrudan temas etmesi gerektiğini söyledi, bu yüzden onu giyen herkes - iç gücünü çevreleyen kelepçeler veya zırhlar - ne olursa olsun etkilenirdi. Bu gece denediğim gibi, demir giyen birine büyü yapmanın etkinliği değişkenlik gösteriyordu. O Güneş Askeri kask takmamış olsaydı ve ona dokunmadan beynini eritmeye çalışsaydım, güçlerim muhtemelen kaybolmazdı. Osric, halüsinasyonlarla tutukluları işkence edebiliyordu çünkü illüzyon büyüü zihni etkiliyordu ve vücudun geri kalanına yayılmadığı için kelepçelerle karşılaşmıyordu.

Gördüğüm diğer infazlara bakılırsa, Roland'ın ışığı bu kadar hassas bir şekilde odaklama yeteneği gücünü korumuştur ve Oriana bir mahkumu sarmaşıklarla parçaladığında, bitkileri onun bileklerindeki demirden uzak tutmuştu. Ancak Drustan ve Hector, ilk devlet yemeği gecesi kısa bir süreliğine büyülerini kaybetmişlerdi. Ateşi hassas bir şekilde kontrol altında tutmak neredeyse imkansızdı ve Drustan, infaz etmekle görevlendirildiği asrai için en hızlı ölümü seçmişti. Şimdi anlıyorum ki, bu merhamet onun kendi pahasına olmuştu. Aynı şekilde, Hector havada oyduğu karanlık deliklerle bir periyi parçaladığında, kurban içeri çekildiğinde gücü demirle temas etmiş olacaktı.

"Kan ve illüzyon perileri, kimse kask takmadığı sürece avantajlı görünüyor," diye belirttim. "Çünkü beyni hedef alabiliyorlar."

"Öyle, ama sadece saldıran peri iyi eğitilmişse. Büyü, stresli zamanlarda yayılma ve karışıklığa yol açma eğilimindedir."

"Neden iki ev böyle bir avantaja sahip olsun ki?"

"Neden Boşluk perileri öğle vakti en güçsüz hissederler ve Işık perileri gece yarısı en güçsüz hissederler?" Elini kaldırdı ve ileri geri salladı. "Mistei'deki her şey bir dengedir."

"Sen gölge formundayken kalp atışlarını hissedememem gibi mi?"

"Duyamıyor musun?" Yüzümü buruşturduğumda, o sırıttı. "Böyle zayıflıklarını ortaya çıkarmaya dikkat etmelisin."

"Sen söz konusu olduğunda hariç, eminim."

Gözlerinde kötücül bir parıltı vardı. "Her şeyde istisna olmaya çalışıyorum."

Savaş konuşması, kendi silahlarımı değerlendirmeye yönlendirdi ve alt kattaki duvarlarda asılı olan silahların hiçbirini nasıl kullanacağımı bilmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Caedo ile olan bağım hakkında daha fazla bilgi verdim ve

Kallen bana, bunun gibi başka eserlerin de olduğu söylentileri olduğunu söyledi. Parçalar dünyaya büyü yaydğında, bunların bir kısmı Fae bedenlerinde yer bulmak yerine ağaçlara ve kayalara takılmıştı ve zamanla bu birikintiler şekil ve bilinç kazanmıştı.

Hançerin bilincinin bir maden damarında mı geliştiğini merak ettim. Caedo sorduğumda cevap vermedi. Nereden geldiğini hatırlayıp hatırlamadığını bile anlayamadım.

En azından artık Caedo'nun demire karşı büyü yaptığında neden sessiz ve hareketsiz kaldığının gizemine bir cevap bulmuştum. Byyd. Yıldızlardan düşen saf büyü. Hançer artık benim bir paramdı ve demir, diğer her şeyi çaldığı gibi o gücü de çalmıştı.

Kallen ğretmenlik yapmaktan hoşlanıyor gibiydi. Sabırlıydı ve her konuyu ayrıntılı olarak ele alıyordu. "Büyü sonsuz değildir," dedi bana, ellerini zarıfe hareket ettirerek havada bir resim çizdi. "Ařırđı kullanımla tükenebilir, ancak her zaman kendini yeniler."

"Bunu biliyordum," dedim ona, ıslak saçlarımın bir tutamını utangaa kulağımın arkasına sıkıştırarak. Her zamanki gibi saçlarını yerinde durmak istemiyordu ve buklelerim serbest kalıyordu. "Taht odasında başım dönmeye başladı."

Kallen'in bakışları elimdeki harekete odaklandı. "Bu zamanla düzelecektir. Ama büyüyle öldürmek, büyüyle başka bir şey yapmaktan her zaman daha yorucu olacaktır."

"Neden?"

"Eğer zor olmasaydı, Drustan gibi birinin tüm savaş alanını ateşe vermesini ne engelleyebilirdi? Büyü, bizim tam olarak anlayamadığımız şekillerde kendini kontrol altında tutuyor." Bakışları gölgelendi. "Bazı periler öldürme konusunda daha dayanıklıdır. Roland, dinlenmeye ihtiyaç duymadan mahkumları infaz etme yeteneği ile ünlüydü. Ve Osric..."

Osric'in neler yapabileceğini görmüştüm. Sınırsız zulüm, ham gle buluştuğunda olan buydu. Kallen'in gözleri uzaklara dalmıştı, sanki odanın ötesinde bir şeyi izliyormuş gibi. "Osric, ilk iç savaş sırasında kimsenin mümkün olduğunu düşünmediği kadar çok illüzyon yarattı. Düşmanlarını kılıçlara doğru koşmaya zorladı ya da kendilerini öldürene kadar ıldırttı. Ve bunu sonraki yıllarda defalarca tekrarladı. Yüzyıllar boyunca, istediği yerde ve istediği zaman infazlar gerçekleştirdi."

"Gücü hiç tükenmedi mi?"

"Eminim yleydi, ama kimse ne zaman olduğunu bilemezdi, çünkü o da başkalarını kendisi için öldürmeye zorlamayı severdi. Bu hiç bitmedi."

Kallen'in yüzü boşalmıştı. Sanki bir gln donmasını izlemek gibiydi, sanki nadir bir şeyin ölmesini izlemek gibiydi.

Onun yaşadıklarının sadece çok küçük bir kısmını biliyordum, ama Osric ile yüzyıllar boyunca hayatta kalmayı hayal bile edemiyordum. "Kallen," diye fısıldadım, parmaklarımı onun elinin üzerinde gezdirerek.

Yavaşça gözlerini kırptı, koyu kirpikleri yorgunlukla gölgelenmiş gözlerini örttü. En son ne zaman mutlu ya da dinlenmiş hissettiğini merak ettim.

Belki de hiç.

"Eğer yapabilseydim, Osric'i tekrar öldürürdüm," dedim. "Onu daha kötü bir şekilde öldürürdüm."

Bu sözler Kallen'i içine düştüğü trans halinden çıkardı. Bana yan gözle baktı, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Yeterince yaptın. İyi bir lmd."

Öyle miydi? Osric'in boğazının hanerimle kesildiğini düşündüm. ığlıkları, altında yayılan kan gl, intikamını aldığım kişilerin isimlerini sayarken mor gözlerindeki korku: Anya, Mistei... ve ben. "Bilmiyorum. Daha acı verici olabilirdi."

Kallen yarı gülme yarı i çekme gibi yumuşak bir ses çıkardı. "Hiçbir şeyin yeterince acı verici olabileceğini sanmıyorum."

Koyu renkli bir sa tutamı, ıslak havludan dolayı hala nemli bir şekilde boynuna yapışmıştı. Saçları oğu Fae'den daha kısıydı, uçları köprücük kemiklerine değiyordu. Saçlarından kanı ne sıklıkla yıkamak zorunda kaldığını merak ettim.

Belki de bu yüzden saçlarını kısa tutuyordu.

Aramızda sessizlik hakimdi. zcyd ama rahatsız edici değildi. Geçmişin hayaleti odada bizimle birlikteydi ve biz onun fısıltılarını dinliyorduk.

"Light House bugün bizim yaptığımızı anlayacak mı?" diye sessizce sordum. "İntikam alacaklar mı?"

"Askerlerim bölgeyi aradı. Yakınlarda kimse yoktu ve cesetler ortadan kaldırılıyor, ancak askerlerin rotasını bilen başka kimler olduğuna bağlı olarak, nerede kayboldukları belli olabilir."

Titredim. "Beni bıçaklayan kişi... Onların benim acı çekmemi isteyeceklerini söyledi. Kim olduklarını söylemedi

kim olduklarını söylemedi, ama Torin ve Rowena olmalı, değil mi?"

Kallen'in çenesindeki bir kas gerildi. "Evet. Kemik kırıcı semender Lindwic'ten ithal edilmesi gerekirdi ve eminim pahalıydı. Ama Rowena bir zehir koleksiyoncusu ve bunu karşılayabilir."

Karanlıkta garip şeyler olabilir. "Sanırım beni öldürmeye devam edecekler."

"Önce onları öldüreceğim," dedi Kallen karanlık bir sesle. Elini çevirip parmaklarını benimkilerle birbirine geçirdi.

Elimizin temas ettiği yere baktım, nefesim hızlandı. Şiddet tehdidiyle çerçevelenmiş tuhaf bir yakınlık anıydı. Avucunda ve parmaklarında, ancak bir ömür boyu savaşıyor oluşabilecek nasırlar vardı.

O eliyle birinin boğazını parçalamıştı.

Nabzım çok hızlı atıyordu. Koltuğumda kıvrınma isteği duydum; ondan uzaklaşmak, ona yaklaşmak, ikisinin bir karışımı gibi. Nazik dokunuşlara pek alışkın değildim. Ve ondan gelen nazik dokunuşlar... Onlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Sence konsey kızacak mı?" diye sordum, el ele tutuşmanın bizim için tamamen normal bir şey gibi davranmaya çalışarak. "Drustan muhtemelen kamuya açık koridorlarda ışık perilerini öldürmenin pervasızca bir hareket olduğunu söyleyecektir. Kötü bir politika."

Kallen parmaklarını benimkilerle sıkıca kavradı. "Siktir et Drustan'ı," dedi aniden şiddetle, gözleri Void gücüyle karardı. Hava soğudu ve tüylerim diken diken oldu. "Aldıklarından daha kötüsünü hak ettiler."

Ondan yayılan soğuğa rağmen bir sıcaklık hissettim. Kısmen utanç, ama kısmen de... başka bir şey. Garip, şiddetli ve karmaşık bir şey. "Benim için bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ben üzülüyorum."

"O ölümler sana ağır gelmiyor mu?"

"Sana ağır geliyor mu?"

Tereddüt ettim, sonra ona gerçeği söyledim. "Keşke onlar için daha kötü hissetseydim."

Gözlerindeki siyahlık kayboldu, geriye sadece gece mavisi kaldı. "Eğer yapabilseydin, onları geri alırmıydın?"

Başımı salladım.

"Güneş Askerlerini öldürmek kötü bir politika olsa bile mi?" diye ısrar etti. "Torin ve Rowena bu gece onları öğrense bile mi? Onlara bunun tamamen benim yaptığım bir şey olduğunu söyleyip, daha sonra avantajını korumaya çalışabilirsin..."

"Hayır." Bunu biliyordum. "Beni kurtarmaya çalışıyordun. Tehlikedeydin..."

"Aslında ben..."

"Öyleydin," diye tartıştım. "Kanaman vardı, Kallen. Ve neredeyse kendimi öldürtecektim çünkü senin tek başına savaşmana izin veremezdim." Parmaklarını çok sıkıyordum ama bırakamıyordum. "Bana yardım etmeye çalışan birinin zarar görmesini izlemeye niyetim yok. Bu bana daha sonra avantaj sağlasa bile. Blood House için doğru olan şey olsa bile, *benim* için doğru olan şey değil."

Ve bu benim zayıflığım olabilir. Bilge bir hükümdar, daha büyük bir iyilik için fedakarlık yapardı; binlerce kişinin kaderi terazinin bir tarafında dururken, gerçek bir kraliçe tek bir hayatı bununla karşılaştırmazdı.

Ama ben kraliçe değildim. Aslında gerçek bir prenses bile değildim. Açıklanamayan bir şekilde güç verilmiş inatçı bir köylü kıızıydım ve sadakatim şiddetli ama sınırlıydı. Kallen bugün bunu hak etmişti.

Acaba o da bunun beni ne kadar kusurlu bir lider yaptığını düşünüyor muydu? Ama tek yaptığı, bana o sarsılmaz bakışıyla bakmaktı. "O zaman önemli olan tek şey, senin neyle yaşayabileceğin," dedi. "Ve neyle yaşayamayacağın."

Yıllar boyunca kaç fedakarlık yapması gerektiğini, kaç kez iki kötülükten daha az kötüsünü seçtiğini ya da hiç daha kötüsünü seçip seçmediğini merak ettim. "Neyle yaşayamadın?"

Sorduğum soruya şaşırılmış gibiydi, ama merakım ona yöneldiğinde her zaman şaşırırdı. Mistei'deki diğer herkes muhtemelen cevaplarını zaten bildiğini düşünüyordu. "Birkaç şey. Muhtemelen yeterince değil."

"Bana onlardan bahseder misin?"

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. "Bir gün."

Hayal kırıklığı omuzlarıma çöktü, ama en azından kesin bir reddetme değildi. Üç uzun yüzyıl boyunca, kimse onun neyi kutsal saydığını bilmesin diye uğraşmıştı. Bu alışkanlığı bırakması zor olacaktı.

"Bir gün," dedim yumuşak bir sesle.

Kallen parmaklarımı sıktı, sonra elimi bıraktı. O ayağa kalkarken hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım. "Bunu Hector'la görüşmek için Void House'a dönmem gerekiyor."

"O da bunun kötü bir seçim olduğunu düşünecek mi?" diye sordum, ben de ayağa kalkarak. Drustan'ın, makul davranmamız gereken bir barış döneminde kamuoyu önünde savaşıma riskine girdiğimiz için hayal kırıklığına uğrayacağını tahmin ediyordum, ama Hector'un ahlaki kurallarının neleri kapsadığını ve neleri kapsamadığını anlayacak kadar onu tanı mıyordum.

"Hector böyle sorularla zaman kaybetmez," diye cevapladı Kallen. "Askerlerin o salamandrayı yerleştirmeye çalıştıkları anda kendilerini intikamın hedefine attıklarını söyler. O, belirli bir sonucun nedenlerinden çok, sonrasında olanlara önem verir. Onun için bir şey yapıldıysa, yapılmıştır ve farklı olmasını dileyerek zaman kaybetmenin bir anlamı yoktur."

Bu kıskanılacak bir yaşam tarzıydı. Aynı zamanda verimli bir yoldu. Muhtemelen bir kralın düşünmesi gereken şekildeydi.

İlk politika mektubu da benzer şekilde açık sözlüydü. Kral olarak ilk eyleminin changeling uygulamasını ortadan kaldırmak olacağını bana bildirmişti. *Ölen çocukları geri getiremeyiz, ama dar görüşlü piçler yüzünden daha fazla çocuğun kaybedilmesini engelleyebiliriz*, diye yazmıştı. Drustan'ın gönderdiği mektuba benzer bir duygu, ama çok farklı bir üslup.

Yine de Hector hakkında büyük bir şüphem vardı. Bunun rahatsız edici olacağını bilerek kendimi hazırladım. "Hector'u önemsiyorsun."

Tereddüt etti, sonra sonunda başını salladı, sanki bir aile üyesine sevgi göstermek tehlikeliymiş gibi. Muhtemelen öyleydi.

"Sana bir şey soracağım ve bana yalan söylemeyeceğine yemin etmeni istiyorum." "Sana yalan söylemeyeceğim." Bu fıkirden rahatsız olmuş gibiydi.

Mistei'de sözler anlamsızdı, ama Kallen beni kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı ve şu anda silahsız bir şekilde benim bölgemde duruyordu. Güvenin bir yerden başlaması gerekiyordu.

"Drustan bir keresinde bir şey söylemişti," diye tereddütte başladım. "Hector'un tercih ettiği kadınlar hakkında. Bunu söylediğimi hatırlıyor musun bilmiyorum..."

Ne demek istediğimi anladığı anı gördüm. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin," dedi yumuşak bir sesle. "Sana bunu söylediğini unutmuşum."

Kallen'in casusu olduğum zamanlarda, bana Drustan'ın Hector hakkında ne bildiğini öğrenmemi emretmişti. Geriye dönüp bakınca, Drustan'ın Void'un ayaklanma planları hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu anlamaya çalıştığı açıktı. Muhtemelen, Hector'dan önce Drustan'ın Osric'e saldırması durumunda ortaya çıkacak bu çetrefilli halefiyet sorununu öngörmüştü. Drustan'la konuşmak için, Hector'un Lara'yı izlemesinden endişelendiğimi iddia ederek en ufak bir bahane uydurdum ve Drustan buna karşılık ürpertici bir şey söyledi.

Normalde biraz daha az asil olanları sever. Biraz daha savunmasız olanları.

"Bu doğru mu?" diye sordum, kalbim hızla atıyor ve midem bulanmaya başlıyordu. "O bir tecavüzcü mü?"

"Hayır," dedi Kallen şiddetle. "Asla." Kollarımı tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Hector yıllar boyunca korkunç şeyler yaptı, hepimiz yaptığımız gibi, ama bu asla yapmayacağı bir şey. Lütfen bana inan."

Göğsümde bir rahatlama hissettim, ama kafamdaki paranoyak bir ses, insanların aile sadakatinden dolayı kör olabileceğini söylüyordu. "O zaman Drustan neden öyle söyledi? Uydurdu mu?"

Yüzünde hüznün belirdi. "Drustan uydurmadı, ama gerçekten buna inanıp inanmadığını bilmiyorum. Bir şey olduktan sonra bir söylenti yayıldı. Korkunç bir şey."

Ayrıntıları sormak için ağzımı açtım ama o başını salladı. "Bu benim paylaşabileceğim bir sır değil. Hector'a izin verip vermeyeceğini soracağım ama... bu derin bir yara, Kenna."

Hırlayan Boşluk prensini yaralayabilecek bir şey hayal etmek zordu. "O zaman Hector neden adını temize çıkarmaya çalışmadı? Neden herkesin onun bir canavar olduğunu düşünmesine izin verdi?"

Kallen'ın ağzı sıkıştı, beni bıraktı ve geri adım attı. "Düşmanlarımızın bizi canavar olarak görmesi, bizim için gerçekten önemli olan şeyi bilmelerinden daha iyidir."

Omurgamdan bir ürperti geçti. Ne korkunç bir inançtı bu... Ve Mistei'de sadece altı ay geçirdikten sonra, onun neden böyle inandığını anlamış olmam ne kadar korkunçtu. "Ama bu kadar mı? Kral olmak istiyorsa bu söylentiye açıklığa kavuşturması gerekir, aksi takdirde kimse onu nasıl destekleyebilir?"

Kallen hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı. "Fae'lerin hükümdarlarının canavarca davranışlarına ne kadar önem verdiklerini fazlasıyla abartıyorsun. Osric'in kötülük düzeyi eşi benzeri görülmemişti, ama tarihimiz zorbalarla doludur." Bunun geleneği sürdürmek için bir neden olmadığını söylemeden önce, konuşmaya devam etti. "Her halükarda, bu çok bilinen bir söylenti değil. O zamanlar Hector'un itibarından daha önemli şeyler söz konusuydu. Osric gerçekte ne olduğunu keşfetmiş olsaydı, sorular sormaya başlayacaktı ve bu da bazı sonuçlara yol açacaktı."

Bu belirsizlik çıldırtıcıydı. "Ne tür sonuçlar?"

Kallen'ın yüzünde karmaşık duygular belirdi. "Bana neyle yaşayamayacağımı sordun. Benim de sınırlarım var ve yıllar önce doğru olduğunu düşündüğüm şey için bir seçim yaptım." Başını salladı. "İlk başta Hector bana bunun aptalca ve tehlikeli bir fikir olduğunu söyledi. Void House'u tehlikeye attığımı söyledi. Ama ben yine de yaptım."

Neyi yaptın? diye sormak istedim, ama en azından bana bir şeyler anlatıyordu.

"Hector benim vazgeçmeyeceğimi anladığında," diye devam etti Kallen, "kabullendi. Olan olmuştu ve başka türlü olmasını dilemenin bir anlamı yoktu. O zamandan beri, bu sırrı korumama yardım etti. Bu yüzden söylentiye yalanlamadı, çünkü gerçeği açıklamak birçok kişinin hayatını tehlikeye atardı."

Sırrı öğrenme isteği beni öldürüyordu. Yanağımın içini ısırarak ona yalvarırcasına baktım. Kallen içini çekip yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Sana hayır demek inanılmaz zor."

"O zaman hayır deme."

Yorgun bir kahkaha attı. "Benden öğreneceksin, merak etme. Ama bu gece değil. Bu gece dinlenmen lazım ve bu sır sadece bana ait olmadığı için önce Hector ve Una ile konuşmam gerek."

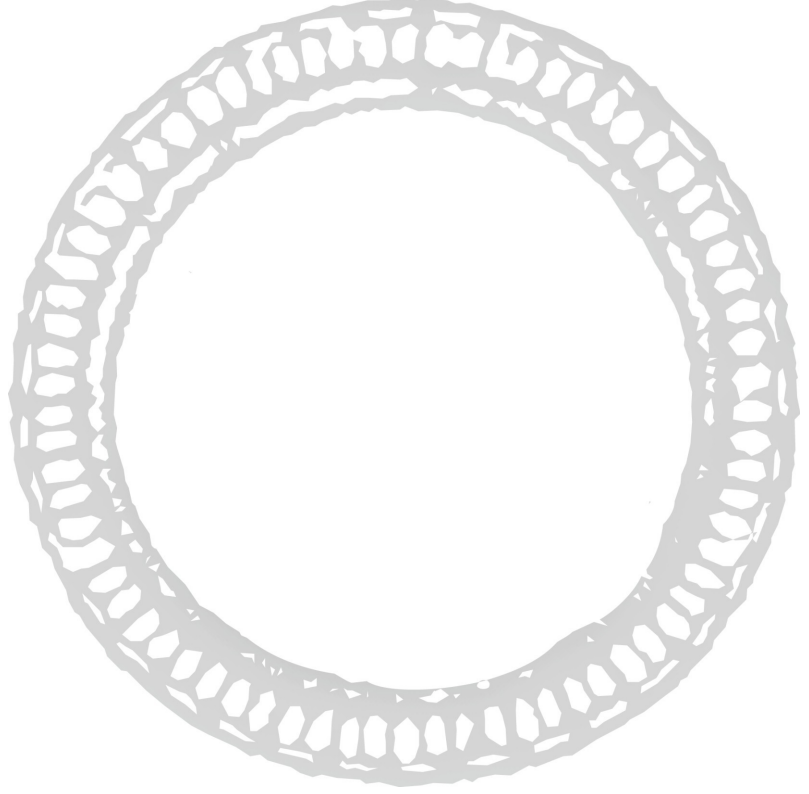
Hayal kırıklığı ve yoğun merak içimde savaşıyordu, ama ben başımı salladım.

"Şimdi yat, Kenna. Yarınki entrikalar sandığından daha çabuk gelecek."

Bundan sonra gitti. Kanepede oturup duvara bakarak, onun geçişini işaret eden evin büyüündeki dalgalanmalara odaklandım. Beni yukarı taşımasının tüm anlamını yitireceğini söyleyerek, onu uğurlamama izin vermedi.

Giriş kapısı aşağıda kapandı ve sonra o, Mistei'nin geleceğini şekillendirmek için yorulmak bilmeyen arayışının bir sonraki adımına doğru yola çıktı. Evin misafir listesini değiştirdim ve ona bir kez daha giriş izni vermedim.

O olmadan odam garip bir şekilde boş hissettiriyordu.

Güneş Askerleri ile olan çatışmayı tartışmak için acil bir konsey toplantısı düzenledik. İlk seferinde, acı bir şekilde bölünmüş bir odada kendimi dışlanmış hissetmişim, bu yüzden aynı şeyin tekrarlanmasını istemiyordum. Neden Hector ve Drustan'ın her birine fazladan bir misafir verilirken bana hiç kimse verilmiyordu? Bu yüzden Lara'yı danışmanım olarak davet ettim ve o da gergin olmasına rağmen kabul etti.

Hector yeni bir yer önermişti: insanların kaldığı odaların bir üst katında, Asil Fae'lerin toplanması pek olası olmayan bir oda. Yol boyunca sihirli duyularımı açık tutarak, görünmez dinleyicilerin bedenlerini aradım. Hiçbir şey bulamadım, ama bu çaba beni yordu. Bu, sürekli kullanabileceğim bir yetenek değildi. Sanırım bu, Illusion House'a karşı büyük bir avantaj sağladığı için dengenin bir parçasıydı.

Biz odaya girdiğimizde diğerleri çoktan gelmişlerdi ve altıgen bir masanın etrafında tartışıyorlardı. Hector, Kallen'in yanında, Drustan ise Gweneira'nın yanında oturuyordu ve iki grubu boş sandalyeler ayırıyordu. Her birinin elinde bir kağıt, bir tüy kalem ve mürekkep hokkası vardı. Dört peri bize bakarken sessizlik çöktü. Her şeyi her zaman bilen Kallen bile şaşkın görünüyordu.

Drustan Lara'yı baştan aşağı süzdü ve yüzünde bir kaşlarını çatı. "Hayır."

Fazladan birini davet etme kararından dolayı bir miktar onaylanmama bekliyordum, ama bu kadar açık bir reddetme beni şaşırttı. Sanki tek önemli ses kendisininkiymiş gibi, reddetmeden önce tek bir soru bile sormadı ya da diğerlerine danışmadı.

Belki de o kadar şaşırtıcı değildi.

"Lütfen 'hayır'ın ne anlama geldiğini açıklayın," dedim.

"Açıklamama gerek yok." O bakışını bana çevirdi. "Onu gönderin."

Lara bunu bekliyordu, çünkü büyüsüz periler asla iktidar pozisyonlarına getirilmezdi. Drustan'a küçümseyici bir bakış attı, sonra dikkatini bana çevirdi. "Bunun eşitlerin konseyi olduğunu söylediğini sanıyordum. Belki de tek kişilik konsey demek istedin?"

Hector'un nefes alışı duyulabilir bir şekildeydi ve Drustan'ın eli masanın üzerinde yumruk haline geldi.

Gweneira, Lara'ya yoğun bir ilgiyle bakıyordu. Üzerinde altın işlemeli beyaz bir tunik ve aynı renkte pantolon vardı, belinde de aynı serçe kemeri takmıştı. "Prens Drustan'ın demek istediği," dedi, "Lady Lara'yı tekrar görmek ne kadar hoş olsa da, o bu konsey toplantılarına davet edilmedi."

"Peki siz kimsiniz?" Hector sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve bana ve Lara'ya sırayla selam verdi. "Prenses Kenna, Leydi Lara, hoş geldiniz. Ben de biraz tereddüt ettim, ama açıklamaya davet ediyorum."

Drustan'ın sıkılmış yumruğundan bir duman tütüsü yükseldi.

Gülümseme dürtüsüne direndim. Lara siyasi deneyimi olmayabilir, ama Fae sarayının kaygan hakaretlerine alışkındı. Sadece birkaç kelimeyle Hector'un gururunu incitmiş ve Drustan'ın ilan ettiği niyetine meydan okumuştı.

"Teşekkür ederim, Prens Hector," dedi Lara, reverans yaparak. "Mantıklı yaklaşımınız için minnettarım."

Drustan ayağa kalktı ve turuncu-kırmızı brokar tunikasını düzeltti. "Leydi Lara," dedi, sert bir şekilde eğilerek, "Bu diyara olan derin sevgim ve onun geleceği için duyduğum endişeden kaynaklanan ani tavrım için özür dilerim."

Hector burnunu çekti.

"İkinizi de çok saygı duyduğum için yalan söylemeyeceğim," diye devam etti Drustan, Hector'u görmezden gelerek, "bu yüzden, Prenses Kenna'nın, özellikle grubun geri kalanına danışmadan, politik deneyimi olmayan genç bir yabancıyı bu gizli toplantıya davet etme kararını sorguladığımı açıkça söyleyeceğim."

"Hem sen hem de Hector, geri kalanımıza danışmadan ikinci bir kişiyi davet ettiniz," dedim. "Ben de genç ve politik olarak deneyimsizim. Ben buraya ait değil miyim?" Doğrusu, ait olduğumu sanmıyordum, ama Fae, miras alınan gücün ayrıcalıklarına inanıyordu ve bana sunulan bir silahı asla reddetmezdim.

Drustan dışlarını gıcırdatıyor gibi görünüyordu. "Shards seni yükseltti. Onlar öyle karar verdikleri için burada bir yerin var."

"Shards'ın bana bu yetkiyi verdiğini kabul ediyorsun." Drustan, sözlerimde bir hile olduğundan şüphelenir gibi bana baktı. "Evet."

"Bu, benim karakterime ve yargı gücüne güvendikleri anlamına geliyor. Benim yargıma göre Lara, Earth House'un eski üst düzey üyesi olarak bu konseyde değerli bir ses olacaktır. Gweneira benzersiz bir bakış açısı sunuyorsa, Lara da öyle."

Drustan bu cevabı açıkça beğenmemiş olsa da, Gweneira daha da meraklanmış görünüyordu. Lara'yı incelerken kemerindeki metal kuşu okşadı.

Kallen'i okumak daha zordu, ama onun ifade değişikliklerini çözmede giderek daha iyi hale geliyordum. Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkmıştı — eğleniyordu. Diğerlerini inceledi, benim açıklamama verdikleri tepkileri değerlendirdi.

Kallen beklenmedik olaylardan hoşlanıyor gibiydi. Bir saat ustası gibi, saatin kadranındaki ibrelerin düzenli hareketinden çok, gizli dişlilerin çalışmasından daha fazla güzellik bulan, şeylerin iç işleyişine hayran bir peri.

O koyu mavi bakışlar bana takıldı ve bir süre öyle kaldı. "Yeni bir bakış açısı değerli olabilir."

Hector kolunu uzattı. "Lütfen oturun, Leydi Lara."

"Ben kabul etmedim," dedi Drustan sert bir şekilde.

"Sadece bir konuşma," diye cevapladı Hector. "Mistei'nin önerdiğiniz kuralında muhalefet için yer yok mu? Osric de tartışmayı sevmezdi."

Odadaki atmosfer zaten gergindi, ama bu sözlerle neredeyse dayanılmaz hale geldi. "Peki," dedi Drustan, keskin bir ses tonuyla. "Görüşünüze hoş geldiniz, Leydi Lara."

Lara, Gweneira ve Hector'un arasındaki sandalyeye doğru ilerledi, bu da beni Kallen ve Drustan'ın arasında oturmaya bıraktı. Kallen başını bana doğru eğdi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ona başımı salladım. "Tamamen iyileştim, teşekkürler."

Drustan, Kallen'a daralmış gözlerle bakıyordu. "Light House hakkında konuşalım," dedi. "Dün gece olanları bize anlat."

Hazırladığım hikayeyi anlatmaya başladım. "Kallen ve ben, Light House'un hazırlıklarını anlamak için gece geç saatlerde bir araştırma yapmaya karar verdik." Kallen ve benim *nasıl* araştırma yaptığımızı anlatmadım.

o anket. "Altı Güneş Askerini takip ettik ve onların Mistei'nin çeşitli yerlerine kristaller yerleştirdiklerini gördük."

"Bunu biliyor muydun?" diye sordu Hector Gweneira'ya.

Gweneira başını salladı. "Torin Güneş Askerlerini denetliyor. Onlar tarafsız bir şekilde hanedanlığa hizmet etmeleri gerekirken, çoğu öncelikle ona sadık." Kallen'a baktı. "Onları gördüğün yerlerin haritasını çizebilir misin? Pusu kurulabilecek birkaç yer biliyorum, ama Torin'in başka yerler de olabilir."

Kallen başını salladı ve kağıdını aldı, sonra bir şeyler karalamaya başladı.

"Peki neden Kallen'la bu anketi yapıyordun?" diye sordu Drustan, altın yüzüğünü başparmağıyla okşayarak.

Ona soğukkanlılıkla baktım. "Çünkü istedim."

Çenesini sıktı. Bu cevabı beğenmemişti.

"Askerler Blood House'a vardıklarında," diye devam ettim, "bir kemik kırıcı semender saldırlar.

Kallen onu öldürdü, bu da kavgaya yol açtı. Kallen açıkça

kazandı." Drustan, Kallen'a açıkça hoşnutsuzlukla baktı.

"Tanık var mı?" "Yok," diye cevapladı Kallen.

"Peki cesetler?"

"Gitti," diye araya girdi Hector, dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi. "O lanetli zırhları çıkardık ve geriye kalanları boşluğa gönderdik."

"İyi," dedi Drustan. "O zaman bizi bu olayla resmi olarak bağlayacak hiçbir şey yok, ama eminim Torin ve Rowena Blood House'un bu işe karıştığını biliyorlardır."

Sesinde bir yargılama var mıydı? "Bunun pervasızca olduğunu düşünüyorsun," dedim.

Omuz silkti. "Barışı ilk bozan onlar oldu, sen de misilleme yaptın. Bu ay kamuoyunda bir çatışmadan kaçınmak istesem de, bazı şeyler kaçınılmazdır. Ellerimizin temiz görünmesi yeter."

Özellikle temiz *kalmaları* gerekmiyordu.

"Torin ve Rowena bunu kabul etmeyecekler," dedi Gweneira. "Bu, Güneş Askerlerinin neden Kan Evi'nin yakınında oldukları konusunda soruların ortaya çıkmasına neden olur." Parmaklarını masanın üzerinde gezdirirken kaşları çatıldı. "Hayvani büyü nadirdir. Işık Evi'nde bunu yapabilecek biri olduğunu biliyordum."

"Hayvani büyü mü?" diye sordum.

"Salamander gibi canlıları etkileme yeteneği," diye açıkladı. "Bu bir elemental güç değil, şekil değiştirme büyü gibi Nasties'ten kaynaklandığı söylenen bir şey. Noble Fae arasında ara sıra ortaya çıkar."

Yüzümü buruşturdum. "Bu, Nasties ile melezleşmeyi gerektirmez mi?"

"Biraz öyle oldu. Hepsi tamamen canavarca değil, bazıları seçtikleri şekle bağlı olarak oldukça güzel olabilirler."

"Ve bazı periler canavarı tercih ediyor," dedi Hector.

Kraliçe Dallaida'yı düşündüm — üst kısmı kadın, alt kısmı örümcek, kan kırmızısı gözleri ve cinayet işleme eğilimi olan — ve titredim. O, her zaman böyle görünen bir peri soyundan mı geliyordu, yoksa melezleşmenin bir sonucu muydu? Yüzü bir Asil Peri kadar güzeldi, ama bu özelliklerin birleşimini hangi kutsal olmayan bir birleşmenin ortaya çıkardığını hayal edemiyordum.

Nasties hiçbir hanedana ait değildi, bu yüzden onların ne tür bir sihre sahip olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama içlerinden birinin şekil değiştirdiğini görmüştüm, değil mi? Beni kovalayan kanatlı iblislerden biri şahine dönüşmüştü.

"Nasties'ten bahsetmişken," dedi Drustan, "yakında Dallaida ile görüşmeyi planlıyorum." Ben gerildim. "Neden?"

"Çünkü o bizim müttefikimiz ve savaş zamanı geldiğinde çok önemli bir rol oynayacak. Ayrıca, Illusion ve Light House'u gözetlemek için adamlarını gönderebilir."

"O bir keresinde beni öldürmeye çalıştı," diye hatırlattım. "Bu bir sorun olmaz mı?" Benim için kesinlikle sorun olacaktı. "Gerçekten mi?" diye sordu Gweneira, ilgilenmiş gibi görünüyordu.

"Onunla nasıl tanıştın ki?"

"Ben..." Lara'ya suçlu bir bakış attım. Denemelerde hile yaptığımız zaten ortaya çıkmıştı, ama bu durumu rahatlatmıyordu. "Bir şey hakkında bilgi arıyordum. O da zorla

bıçağımı zorla almaya çalıştı ve ben de canımı kurtarmak için kaçtım." "Ve sen onun adamlarından bazılarını öldürdün," dedi Drustan. Sinirlendim. "Meşru müdafaa, evet."

"Dallaida sınırlarını korur. Birinin davetsiz olarak Nasties'i ziyaret etmesi, onların izinsiz olarak üst katlara gelmesi kadar kabul edilemez bir şeydir. Bir keresinde Dallaida'ya önceden mektup göndermeden gittiğimde, onun yaratıkları bana da saldırdı." Başını salladı. "Kişisel bir şey değildi. Sen bir tabuyu ihlal ettin, o da yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı. Ben durumu düzeltirim."

Yüzüm kızarmaya başlamıştı. "Bir tabu olduğunu bilmiyordum." Bir başka bilgisizliğim daha ortaya çıkmıştı.

Hector konuştu. "Kimse bize öğretmediğinde, deneme yanılma yoluyla öğreniriz."

Boşluk prensi tarafından teselli edilmeye çalışılması tuhaftı — tabii bu gerçekçi ifade teselli sayılabilirse. Bu, Kallen'in onun hakkında söylediği şeyi aklıma getirdi: bir şey bir kez yapıldığında, yapılmıştır ve Hector başka neler olabileceğini düşünmenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

"Dallaida'nın güvenilir olup olmadığını sorguluyorum," diye devam etti Hector, dikkatini Drustan'a çevirerek.

"Neden?" diye sordu Drustan, kollarını kavuşturarak. "Çünkü o benim müttefikim, senin değil mi?"

Hector'un gülümsemesi incedi. "Çünkü o, şiddet eğilimli ve öngörülemez biri olarak biliniyor ve kendini kraliçe ilan etti. Nasties yüzyıllardır kinle kaynıyor. Sence yeniden taze hava solumaktan hoşlanmazlar mı? Belki de intikamın tadını?"

Dallaida'nın Osric'e olan nefretinden başka, Drustan'a neden yardım ettiğini hiç bilmediğimi fark ettim. "Dallaida'ya askerlerini kullanmak karşılığında bir şey vaat ettin mi?" diye sordum.

Odadaki herkesin gözleri Drustan'a çevrildi.

O içini çekti. "Tahmin ettiğin gibi, halkı için daha fazla özgürlük istiyor. Fae toplumuna sınırlı bir şekilde yeniden entegre olma fırsatı ve yukarıdaki dünyaya erişim imkânı."

"Koridorlarda dolaşan iğrenç yaratıklar mı?" Lara dehşete kapılmış gibiydi.

Bu ihtimal rahatsız ediciydi, ama onlar taht odasında bizimle birlikte savaşmışlardı. Beni koruyan altın yılanı ve Osric'i devirmeye çalışırken öldürülen Nasties'lerin cesetlerini düşündüm. Hiçbirimiz hizmet ettiğimiz liderlerle tanımlanmıyorduk ve onların lideri, onları ölüme gönderdiği savaşta onlara liderlik bile etmemişti. "Onlar bir şeyleri hak ediyorlar," dedim. "Sadece Dallaida'ya güvenmiyorum."

"Onlara nerede ve ne zaman özgürlük tanınacağına biz karar verebiliriz." Drustan ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Aslında onun ilk isteğinin Blood House'un mülkiyetini almak olduğunu bilmelisin. Tabii ki reddettim."

Bu açıklama beni şaşkına çevirdi. "Benim evimi mi istiyor? Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bir evde büyü kullanabilen Noble Fae kalmazsa, Mistei'nin hükümdarı Shards'a o evi başkasına hediye etmesini talep edebilir. Bu, hiç uygulanmamış eski bir yasadır. Uygulanabileceği tek seferde Osric yok etmeyi tercih etti."

Üzerime bir ürperti çöktü. "Senin beni öldürmeni ve sonra evi ona vermeni istiyor." Ve sadece beni öldürmekle kalmayacaklardı. Lara'nın büyüü yoktu, ama beş Earth House kaçaklarının vardı.

"Sen prenses olmadan önce bile reddettim. En son ihtiyacımız olan şey, Nasties'in bizim seviyelerimizde bir kale kurması ya da Blood House'un kilit altında tuttuğu silah veya altına erişmesidir." Drustan'ın bakışları sarsılmazdı, sanki gözlerindeki gerçeği görmemi istiyordu. "Blood House masada değil, Kenna. Sana söz veriyorum. Şu anda, ortak etkinlikler, belirli günlerde Mistei'den ücretsiz geçiş ve muhtemelen yer üstündeki toprakların mülkiyeti için pazarlık yapıyoruz. Daha fazlası değil."

Drustan, Selwyn'e sırtını döndüğünde güvenimi kaybetmişti, ama ona gerçekten inandım. Sadece kararlı görüldüğü ve ses tonu kararlı olduğu için değil, bu konuyu ilk başta gündeme getirdiği için. Blood House'u Dallaida'ya teklif etmek niyetinde olsaydı, bunu yapmak için stratejik bir neden yoktu.

Hızla atan kalbime elimi bastırdım, sonra başımı salladım. "Tamam."

Drustan da başını salladı. "Tamam," diye sessizce tekrarladı.

"Bu, ne olursa olsun açılması tehlikeli bir kapı," dedi Hector.

"Evet," diye onayladı Drustan. "Ama Kenna güçlerini kazanmadan önce, Osric'i öldürebilecek tek varlıkların Nasties olduğunu düşünüyordum." Bakışları masadaki herkesi taradı. "Savaş bittiğinde Dallaida, gücüne veya hareketlerine herhangi bir kısıtlama getirilmesini kabul etmezse, ben bu konuyla ilgileneceğim. Bu, sadece bir sezonluk bir ittifak olabilir."

Nasties'in Kraliçesi'ni askerleri için kullanacak, sonra da o, onun sunabileceğinden fazlasını isterse ona sırtını dönecekti. Bu, Drustan'ın listesine eklenecek bir başka ihanet olacaktı, ama onu bunun için suçlayamazdım — tabii ki tüm halkına aynı şekilde davranmadığı sürece. "Eğer onun hakkında böyle düşünüyorsan," dedim, "muhtemelen o da senin hakkında böyle düşünüyor."

Kallen bana onaylayan bir bakış attı. Belki de politikada daha iyi hale geliyordum.

Drustan güldü. "Oh, kesinlikle öyle. Dallaida'nın iştahı sonsuzdur. Ama ben, onun yaratıklarını özgürleştirmek için en iyi şansım, bu yüzden bir süre beni eğlendirecek. Sonra mesele, istedikleri sonucu elde etmek için kimin daha zeki olduğu ve bu başarısız olursa, kimin daha hızlı ve kazanmaya daha kararlı olduğu olacak." Yine gözlerime baktı. "Bu da her zaman ben olacağım."

"Sadece ona güvenmemize gerek yok," dedi Hector. "Kraliçe Briar sıvı ateş sevkıyatları gönderiyor ve daha uygun gümrük tarifeleri ve karşılıklı savunma sözü karşılığında asker göndermesi için ikna edilebilir."

Drustan masaya yumruklarını sıktı. "Bize danışmadan yabancı bir güçle müzakere mi yapıyorsun?" Sesi kırbaç gibi çırpındı.

Hector sandalyesine yaslandı ve kollarını açtı. "Şu anda size danışıyorum, değil mi? Briar'ın son şartlarını tartışmamız için getirdim." Siyah tunikasıdan bir parşömen çıkardı ve masanın üzerine vurdu.

"Kraliçe Briar kim?" diye sordum. Lara da benim kadar şaşkın görünüyordu.

Kallen açıkladı. "Bir ay önce Elsmere'nin yeni hükümdarı oldu. Babası Kral Godwin, hüküm sürmekten yoruldu ve onu ağabeyleri ve ablaları yerine seçti. Yaşı nedeniyle tartışmalı bir seçim ama özellikle alt tabaka soylular arasında popüler ve hırslı birisi. Yıllardır babasıyla müzakere ediyorduk ama o, davamızın aciliyetini çok daha iyi anlıyor."

Elsmere, Enterra'nın batısında ve güneyinde, Lindwic ülkesinde bulunan bir peri krallığıydı ve Kallen, Drustan ve Gweneira'nın konuşmalarını dinledikten sonra, yeni bir lider aradıklarını öğrenmişti.

"Evet, Beltane'de Briar'ın kulağına fısıldıyordun, değil mi?" Drustan, hâlâ sinirli bir ifadeyle sordu. "Bu iktidar değişikliğini gerçekleşmeden önce nasıl öğrendin?"

"Casuslarımdan biri," dedi Kallen, bana bakmadan.

Gweneira meraklı bir kuş gibi başını eğdi. "Bunu bilen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.

Bu bilgi Beltane'den sonra Godwin'in yakın çevresinden dışarı çıkmadı."

"O zaman sen nasıl öğrendin?" diye sordu Kallen.

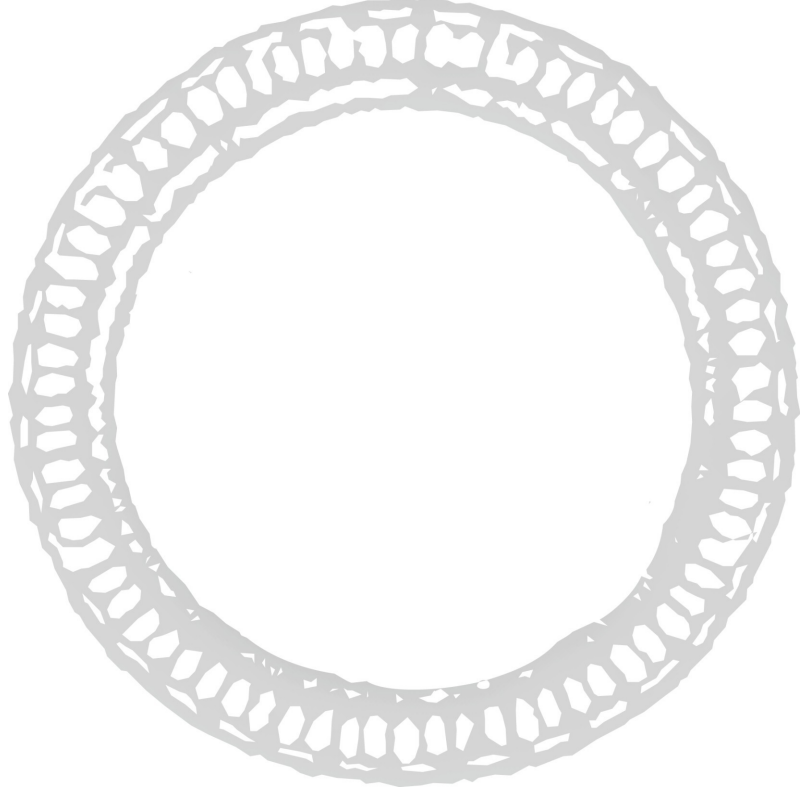
Gülümsemesi küçük ve gizemliydi. "Senin kaynakların olduğu gibi benim de kaynaklarım var."

Toplantı kısa sürede benim anlayamadığım bir alana kaydı. Gümrük vergileri, ticaret yolları, hiç duymadığım yerlere karşı karşılıklı savunma anlaşmaları. Benim hakkında çok şey bildiğim tek vergi, annemle birlikte Tumbledown tapınağının bakım masrafları için ödemek zorunda kaldığımız vergilerdi. Ülkelerin birbirleriyle nasıl ticaret yaptıklarını, askeri savunmayı nasıl düzenlediklerini ya da... bunların hiçbirini bilmiyordum.

Yararsızım, diye düşündüm ve kendimden nefret ettim. Ama Lara da notlarını karalarken aynı derecede bunalmış görünüyordu

ve ben ona asla işe yaramaz diyemezdim, bu yüzden düşüncemi yeniden şekillendirmeye çalıştım. Siyaset, savaş ve ekonomi, diğer her şey gibi öğrenilebilirdi.

Öğrenmek için zamanım olduğunu varsayarsak. Düşmanlarımız açıkça bu ittifakın en zayıf halkasını hedef alıyorlardı ve beni ne zaman tekrar öldürmeye çalışacaklarını bilmiyordum.

O gece geç saatlerde, evin büyüündeki titremeleri takip ederek Kallen'ı Kan Ağacının altında dururken buldum. Silahsızdı ve uzun kollu siyah bir gömlek ve ona uyan pantolon giymişti. "Eğitime hazır mısın?" diye sordu.

Omzumun üzerinden arkama baktım ve yatağımı özlemle düşündüm. Mutfağın yanındaki yemek salonunda ilk ev yemeğimizi yemiştik. Farklı geçmişlere sahip pek çok insanın katıldığı bu yemek, oldukça garip bir olaydı. Kendime güvenliymiş gibi davranmaktan duygusal olarak çok yorulmuştum. Anya da yemeğe katılmayı reddetmiş ve bununla ilgili benimle konuşmayı da reddetmişti. Bunun yerine odasına kapanıp bir şişe şarapla kendini izole etmişti. Tek istediğim, yorganın altına saklanıp bunların hiçbirinin olmamış gibi davranmaktı.

Ancak eğitilmeyi kabul etmişim ve şimdi yüzden fazla insan benim güçlü olmamı bekliyordu. "Evet," dedim, tekrar ona dönerek. "Yapalım."

Bakışları, savaşa hazır olup olmadığımı değerlendirir gibi üzerimde dolaştı. Caedo bir kolye şeklindeydi ve ben hala akşam yemeği kıyafetimi giyiyordum: siyah bir kuşakla bağlanmış kırmızı bir elbise. "Senin gibi giyinmeli miyim?" diye sordum.

"Hayır, bu iyi. En sık giyeceğin kıyafetle dövüşmeyi öğrenmelisin."

Kallen'in yanına yaklaştım. Sağdan yokuş aşağı dönerek Void House'a doğru ilerledik. Burası yeraltının en uzak köşesindeydi ve daha önce hiç buraya yaklaşmamıştım. "Void House'un dışındaki tuzak nedir?" diye sordum.

"İçeri girmeyi mi düşünüyorsun?"

"Seni görmeye geldiğimde ölmekten kaçınmaya çalışıyorum."

Sanki ziyaret etmek istememe şaşırmış gibi bana bir bakış attı. "Kapının önünde zifiri karanlık bir oda var. Ortasında, üzerinden geçmen gereken bir uçurum var. Eğer o eve ait biriysen ya da davetli bir misafirsen, ayaklarının altında kaldırım taşları belirir ve bir yol oluşturur. Eğer değilsen..."

İzinsiz giren kişi düşer. Omurgamdan bir ürperti geçti. "Yani odanın dışında durmam gerektiğini söylüyorsun."

"En azından ilk üç metrede dur."

Bir kavşağa geldik ve o elini belime koyarak beni sola yönlendirdi. Eli belimden indiği kadar çabuk tekrar belime koydu, ama yol ikinci kez ayrıldığında yine geri çekildi.

Hâlâ onun bu rahat dokunuşlarına alışamamıştım. Aslında, o da bunlara alışkın görünmüyordu. Her dokunuştan önce, sanki riskleri tartıyormuş gibi hafif bir tereddüt vardı. Bu risklerin ne olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Her geçit bir öncekinden daha dardı, ta ki yosunla kaplı nemli bir koridorda tek sıra halinde ilerlemeye başlayana kadar. Labirent gibi bir tünel ağıydı ve kaygan yosunlar ve dar geçitler bana...

Kaşlarımı çattım. Bana neyi hatırlattılar? Lara ile bir zamanlar gittiğim bir yer. Karanlık, dolambaçlı ve tehlikelerle dolu bir yer. Denemelerden birinde olmalıydı, ama o yerin ne olduğunu ya da neden orada olduğumuzu hatırlamıyordum.

Yine kafam karışmış ve rahatsız hissettim. Şimdiye kadar, her denemenin öncesindeki zamanın çoğunu ve denemenin hemen sonrasını hatırlayabiliyordum. Denemelerin kendisinden de bazı parçalar, ormanda kamp yapmak, Garrick'i öldürmek veya karanlıkta Lara'nın elini tutmak gibi, ama hangi özelliğin nasıl test edildiğini ortaya koyan hiçbir şey yoktu. Hafızam, Noble Fae'den daha eski ve daha güçlü bir büyüyle değiştirilmişti ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordum.

Kallen sade bir ahşap kapının önünde durdu ve kapıyı açık tuttu. İçerideki odanın zemini alışılmadık bir şekilde yastıklıydı. Sağ ve sol duvarlarda aynalar sıralanmıştı, ön ve arka duvarlarda ise taş sabitlenmiş silah rafları vardı. Hava serindi ve hafif bir esinti vardı. Tavanın yakınında, avucumun genişliğinden daha geniş olmayan dar bir havalandırma bacası fark ettim. Bir köşede, zincirlerden sarkan doldurulmuş bir çuval vardı. Meraklanarak, elime ağır bir direnç hissederek onu ittim. "Bu ne için?"

"Yumruk atma alıştırması," diye cevapladı Kallen, arkasından kapıyı kapatarak. Gölgeler ayaklarının dibinde kıvrılıp, kapının altındaki çatlaktan sızarak nöbet tutmaya başladı, sonra elini salladı ve girişin üzerine yarı saydam siyah bir perde gibi bir koruma kalkanı indi.

"Bana bunu nasıl yapacağımı öğretir misin?" diye sordum.

Kallen başını salladı, sonra hareketi tersine çevirerek büyüü ortadan kaldırdı. "Bunu sen yapabilirsin." Onun yanına geçtim ve avucumu kapıya doğru tutarak elimi kaldırdım.

"Gözlerini kapat," dedi.

Tereddüt ettim, sonra dediğini yaptım. Arkama geçtiğinde hava değişti, sonra eli benim elimi kavrayarak onu daha çok istediği pozisyona getirdi. Elimi bileğimden geriye doğru eğdi, parmaklarımı top yakalamaya hazırlanıyormuşum gibi kıvırdı.

"Bu, tüm evlerde yaygın olan temel bir sihir," dedi. "Doğası gereği temel veya aşırı karmaşık değil, bu yüzden çoğu Asil Fae yeterli eğitimle bir koruma büyüü yapabilir, ancak etkinliği değişebilir."

"Yani sesi tamamen engellemek yerine daha sessiz hale getirebilir mi?"

"Aynen öyle. Ama koruma kalkanları sadece sesi engellemek için tasarlanmamış, gerçi en yaygın olanı bu. Küçük bir örnek vermek gerekirse, benim burada ya da Blood House'un girişinde oluşturduğum gölgeler gibi, o zamanlar biz..." Sesi kesildi ve ben de bu cümleyi nasıl bitirmeyi planladığımı merak ettim. Rahatsız edici bir şantaj anlaşması içinde olduğumuz zamanlarda mı? "Bazıları daha çok alarm gibi çalışır," dedi, görünüşe göre birkaç gün önce yaptığımız şey hakkında tartışmaya girmeye karar vermemişti. "Bir kişi geçmemesi gereken bir eşiği geçtiğinde bize haber verirler. Daha güçlü koruma büyüleri ise birinin odaya girmesini geciktirebilir veya tamamen engelleyebilir. Ancak bunlar nadirdir; birinin bu kadar güçlü bir büyü yapabilmesi, özellikle de büyük ölçekte, olağandışı bir durumdur. Bu yüzden Osric'ten önce kimse Mistei'yi bir hapisaneye dönüştüremezdi. O kadar güçlü bir güç düşünülemezdi."

Bir zamanlar Mistei'yi çevreleyen koruma kalkanlarını düşünerek titredim. Bu kalkanlar sadece perilerin ayrılmasını engellemekle kalmamış, bunu deneyen herkesi öldürmüştü. "Onu diğer hanedanlardan koruyan büyüye de o koruma kalkanı diyordu."

Bahar ekinoksu ritüeli, Osric'in Mistei üzerindeki etkisinin ne kadar yıkıcı olduğunu ilk kez fark ettiğim andı. Ondan önce, yeterince yaklaşan birinin onun kafasını kesmesinin mümkün olabileceğini düşünmüştüm.

"Evet, bu büyüün bir çeşidiydi," dedi Kallen. "Koruma büyüü özünde bir yasaktır ve genellikle bir yere uygulanır, ancak kişinin bir parçası büyüye dahil olduğu sürece insanlara da uygulanabilir. Anladığım kadarıyla, ekinoks koruma büyüü sadece hanelerin reisleri katıldığı için işe yaradı."

Ev sahiplerinin ön kollarını bıçakla kesmelerini düşündüm. Kendi halkını acı çekmeye mahkum etmeyi seçmeleri acı vericiydi, ama muhtemelen başka seçenekleri yoktu. "Peki neden kan kullandı?"

"Bu, koruma kalkanını güçlendirir. Osric bana, Mistei'yi bağlayan koruma kalkanını kendi kanıyla ve birçok başka kişinin kanıyla oluşturduğunu söylemişti." Parmakları benim parmaklarımın etrafında seğirdi ve elimi istediği gibi konumlandığı halde neden hala bana tutunduğunu merak ettim. Sırtımda onun yakınlığını hissettim, bir hayvanın diğerinin varlığına uyum sağlaması gibi. Sonunda eli kaydı. "Öyle kal. Zihninde kapıyı hayal et, şimdi de üzerine bir perde düştüğünü hayal et."

Kadife bir perde hayal ettim, ama bu pek doğru gelmedi. Bunun yerine, kendi koruma alanımın bir yabancıya nasıl görüneceğini düşünmeye çalıştım ve koyu kırmızı renkli tül bir perdeye karar verdim. Onu kırmızı bir ışıltıyla boyadım ve parıldayan gümüş noktalar hayal ettim. "İşe yarıyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Sesinde eğlence duyuyordum. "Çünkü sana henüz büyü kelimesini öğretmedim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir kelime mi var?" Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. "Yaptığım diğer şeyler için kelimelere ihtiyacım olmadı." Drustan'ın büyü kelimesini yüksek sesle söylediğini de hiç duymamıştım.

Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Büyü karmaşıktır. Genç periler ilk olarak her evin sahip olduğu elemental gücü öğrenirler. Pratik yapmak gerekir, ama bu doğuştan gelen bir yetenek olduğu için dil gerektirmez."

Kallen'ı her zaman öncelikle bir savaşçı olarak görmüştüm, ama son zamanlarda gördüğüm bilgili tarafı ilgimi çekmişti. Bu düşünceli, ayrıntılı derslerden daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum.

"Ama tek sihir bu değil," diye devam etti, "yoksa neden canavarca güçler var olsun ki? Neden bazı Nasties şekil değiştirebiliyor? Efsanelerde de sihirli eserler var: ölüleri diriltebilen kemik keman, önlere söylenen her şeyi tekrarlayan metal hayvanlar, senin hançerin gibi imkansız silahlar. Ev sihrinin açıklayabileceğinden daha fazlası."

Ölüleri diriltebilen bir keman. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. "Hançerin çalışması için büyü gerekmez. En azından sözlü bir büyü gerekmez." Ama kan gerekiyordu ve sanırım bu da bir tür ritüeldi.

"Bu dünyanın vahşi yerlerinde nerede bulunursa bulunsun, Faerie'nin en büyük kuralı, her kuralın bir istisnası olduğudur." Gülümsemesi genişlemişti; bundan zevk alıyordu. "Aynı görünen şeyler bile aynı değildir. Hector ve ben birbirimize benzeriz, ama güç veya mizaç açısından aynı değiliz. Una ise..." Bir an durakladı. "O da farklı. Örneğin, diğer büyülerinde güçlü olmasına rağmen, koruma büyüü yapamıyor. Büyü, onun dilinden çıkmaktan hoşlanmıyor."

Bu ilginçti. "Nedenini biliyor musun?"

Yüzü boşaldı. "Bir şüphem var." "Peki o şüphe nedir?"

"Özel bir şey."

Çıldırıcı peri. Bazı açıklamalarında çok ayrıntılıyken, diğerlerinde tamamen gizemli olabiliyordu. İç geçirdim, sonra tekrar kapıya döndüm. "Peki. Sırlarını sakla. Büyü nedir?"

"Gözlerini tekrar kapat. Kapıyı ve perdeyi düşün."

Gözlerimi kapattım, kapıyı düşündüm, ama aynı zamanda onu da düşünüyordum. Göremediğim için onun ne kadar yakınımda durduğunun daha fazla farkına vardım. Muhtemelen beni izliyor, duruşumun küçük ayrıntılarını ya da göz kapaklarımın arkasındaki gözlerimin titremesini yakalıyordu.

"Daemaria," diye fısıldadı, nefesi kulak kepçemi okşadı.

Bir titreme beni sardı. Bu sadece onun yakınlığından kaynaklanmıyordu, ama elbette bunun da etkisi vardı — Kallen'in yanında dururken, açıklanamayan bir tür çekim gücü hissediyordum, sanki

ama havada bir güç de vardı, görünmez bir telin narin titreşimi gibi.

"Daemaria," diye nefes nefese tekrarladım.

Kelime ağızımda değişmiş gibiydi — sanki dil de evcilleştirilemeyecek kadar vahşi bir canlıymış gibi. Derimde bir karıncalanma hissettim, sonra bu his kayboldu ve hava tekrar sakinleşti.

"Gözlerini açabilirsin," dedi.

Gözlerimi açtığımda, tam da hayal ettiğim gibi kapının üzerinde asılı duran sihirli bir perde gördüm ve nefesim kesildi. Kırmızı ve parıltıyan, minik yıldızlar gibi gümüş noktalarla bezeli bir perde. Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. "Başardım!"

Başını eğdi. "Beklediğim gibi, çok hızlı öğreniyorsun."

"Bu hangi dildi?" diye sordum, başarımın heyecanı ile nefes nefese.

"Biz ona eski dil diyoruz. Hafızalar kadar eskidir. Belki de yıldızlardan gelmiştir."

Ben döndüğümde o geri çekilmemişti ve yine ne kadar yakın durduğumuzun farkına vardım. Aramızda, elimi kaldırıp onun kalbine bastırabileceğim kadar yer vardı ve aniden bunu yapmak için şiddetli bir istek duydum. Siyah kumaşın altındaki düzenli atışı hissetmek için.

Bu dürtüyle mücadele ettim. Neden ona dokunmayı düşünüyordum? Belki de bu, yeni büyümün bir yan etkisiydi ve beni çevremdeki bedenlere daha duyarlı hale getiriyordu. Kan Evi, bedeninin ve duyularının eviydi ve dokunma da bu duyulardan biriydi.

Kallen'in ifadesi değişmemişti, ama göğsü o an için normalden daha hızlı inip kalkıyordu.

Döndüm ve birkaç adım uzaklaştım, telaşlı bir endişe dalgasıyla mücadele ederken aramıza mesafe koydum. Aramızda çınlayan bu tuhaf farkındalık... O da hissediyor muydu? Vücudumuz birbirine yaklaştığında onun cildi de canlanıyormuş gibi hissediyor muydu? Neden böyle oluyordu?

Gözlerimi kapattım, zihnimin fısıldamaya başladığı cevabı reddettim. "Diğer periler koruma büyüsü yaparken konuşmalarını duymuyorum," dedim, daha güvenli bir alana geri dönmek için çabalarken. Dengeye geri dönmemiz gerekiyordu, avucumun altında kalp atışlarını hayal etmediğim, başka neyin onu zor nefes aldıracağına dair meraklanmadığım bir dengeye.

Bir duraklama oldu ve aptal beynim bu duraklamayı çılgın olasılıklarla doldurmak için can atıyordu. Ama o konuştuğunda, sözleri düzgün ve pratikti. "Alışana kadar büyüyü yüksek sesle söylemen gerekecek. Ama sonunda kafanın içinde söyleyebilirsin."

Başımı salladım, sonra gözlerimi açtım ve düşüncelerimin garip bir yöne kaymasını görmezden gelmeye kararlı olarak mızrak rafına doğru yürüdüm. "Peki şimdi ne olacak? Bana dövüşmeyi mi öğreteceksin?"

Zorla gülümsedim ve ona baktım, ama o beni yoğun bir ifadeyle inceliyordu. Sözleri pratik olabilir, ama bakışları hiç de öyle değildi ve Kallen'in derisinin altında bir şeylerin yandığını düşünerek yarı deliye döndüm. Yavaşça yanan bir bataklık ateşi gibi, yıldırım çarptığında turba tutuşup gizli yollarda yanan nadir yangınlardan biri gibi. Bu gömülü alevler, ısı dayanılmaz hale gelip yüzeydeki çıra tutuşana kadar tespit edilemezdi.

Bir an sonra o bakış kayboldu ve o, benim alıştığım soğuk, kontrollü Kallen'a geri döndü.

Belki de hayal etmiştim.

Ama göğsümde yükselen histerik bir ses, belki de hayal etmediğimi fısıldıyordu.

"Evet, dövüşebiliriz. Ama bununla değil," dedi, ben mızrağın sapını elimle kavradığımda. "O kadar büyük bir şeyi tutabilmek için çalışman gerekecek."

Elimi çekip, niyetim olmadığı halde ima dolu sözler söylediğim için kafamın karışıklığını lanetledim. Gerçekten, bu gece tam bir felakettim. "O zaman bana nereden başlamam gerektiğini göster," dedim, sesim çok keskin çıkmıştı. "Hançerle değil herhalde, tabii kanını emilmesini istemiyorsan."

Yüzüm kızardı. Kahretsin, neden böyle söyledim ki?

Kallen yaklaştı, gözlerinde değerlendirici bir parlıltı vardı. "Önce bana ne yapabileceğini göstermeye ne dersin? Bana vurmaya çalış."

Bu durumda ona dokunmamın doğru olup olmadığından emin değildim, ama bunu kabul etmiştim ve gururum geri adım atmama izin vermezdi. Caedo'yu boynumdan çekip, kalın gümüş çemberi inceleyerek Kallen'a en az zarar vereceği yeri belirlemeye çalıştım. Her gece hançeri

hayvan kanıyla besliyordum — hem Earth hem de Blood House'un her zaman yardımcı olan mutfaklarının nezaketi sayesinde — ama hançer her zaman daha fazlasını istiyordu. "İçme," dedim hançere, sonra eğilip onu ayak bileğime takmak için yerine koydum. "Yanlışlıkla sana dokunsa bile."

"*Tamam*," dedi Caedo somurtarak.

"Teşekkür ederim." Kallen elini uzattı ve beni çağırdı. "Hadi ama. Vur bana, Prenses."

Sağ yumruğumu sallayarak hamle yaptım, ama o temas kurmadan önce kaçtı. Onun yanından sendeleyerek geçtim ve eteğim ayak bileklerimde hışırdadı.

Gözlerinden saçlarını çekip, bana ona doğru gelmem için işaret etti. "Tekrar."

Bu sefer bir dizi yumruk denedim, önce yüksekte sonra alçaktan, ama o kadar hızlı hareket ediyordu ki hiçbir yumruk isabet etmedi. Dizine tekme atmaya çalıştım, ama o da sıvı gibi kayarak bundan kaçtı. Ellerini savunma pozisyonunda bile tutmuyordu: sanki ellerini kaldırmak enerji israfıymış gibi, ellerini gevşek bir şekilde yanlarında tutuyordu.

Denemiyordu bile.

Aptal yerine konduğum için öfkeyle karışık bir aşağılanma hissettim. "En azından bir şansım varmış gibi davran," diye bağırdım.

O sırttı. "Sadece bundan daha iyisini yapabilirsen."

Öfkeyle bir ses çıkardım, sonra ona saldırdım, boğazına yumruk atacakmış gibi yapıp, sonra eğilerek omzumu karnına çarptım. Darbeyle birlikte ondan yumuşak bir ses çıktı ve zafer duygusu beni kapladı.

Ancak zaferim kısa sürdü, çünkü o kollarını bana doladı ve bükerek, benim momentumumu kullanarak beni ayaklarımdan yere devirdi. Sırtım yastıklı zemine o kadar sert çarptı ki, bir çığlık attım ve o da peşimden yere düştü, bir elini boğazıma koydu ve dizleriyle kalçalarımı sıktı.

"Sürpriz saldırılar her zaman iyidir," dedi üzerimde dururken. "Ama neyi yanlış yaptığını biliyor musun?"

Bu savunmasız pozisyonda nabzım parmaklarında hızla atıyordu. Eli boynumda sıkıydı, sert değildi ama tamamen nazik de değildi ve boğazımı ezmesinin ne kadar kolay olabileceğinin acı verici bir şekilde farkındaydım. Yutkundum, avucunda dalgalanmayı hissedebileceğini bilerek. "Hayır."

Saçları çenesinin etrafında dağınık ve siyah bir şekilde dökülüyordu ve gözleri normalden daha koyu görünüyordu. "Neredeyse kendini bana teslim ettin," dedi, sesinde sert bir ton vardı. "Ben senden daha iriyim ve sen eğitimsizsin. Bu da bana kaba kuvvet kullanma fırsatı vermek istemediğin anlamına geliyor. Bir kez yere düştüğünde, tekrar kalkmak zor olur."

Korku ve hayvani içgüdünün güçlü bir karışımı olan pervasız bir coşku içimi kapladı. Onun tutuşunun altında kayarak, dizlerimi keskin bir hareketle kaldırıp bacaklarının arkasına vurmaya çalıştım. İşe yaramadı, ama o bana sırtarak bakarken, yumruğumu kaburgalarına indirdim.

Yumuşak bir homurtu çıkardı. "Güzel," dedi. "Eğer sıkışırsan, mümkün olduğunca çabuk kurtulmaya çalış. Sana öğretebileceğim bazı güreş teknikleri var. Ama bu dersin amacı, öfkenin seni ele geçirmesine izin vermemen. Gururun incindiği için riskli bir şey yaptın."

Ona dişlerimi gösterdim.

Nedense bu onu gülümsetti. "Hâlâ kızgın olabilirsin," dedi. "Sadece pervasız olma. Gerekecekçe." Elini kaydırarak boğazımı bırakıp bileklerimi yakaladı ve başımın üstüne sabitledi. "Şimdi ne olacak, Kenna?" diye sordu, gözlerinde şeytani bir ışıltı parıltıyordu.

Başımı yukarı kaldırdım ve dişlerimi koluna doğru sıktım. Isırmadım ama o şaşkın bir kahkaha attı. Sonra kalçalarımı sertçe yukarı kaldırdım.

O homurdandı ve öne doğru eğildi, bileklerimi bırakıp ağırlığını avuç içlerine verdi.

Belki onurlu bir hareket değildi, ama fırsatı değerlendirip arkadan uzanarak yumruğumu testislerine indirdim. Çok sert değildi, ama mesajımı iletmeye yetecek kadar sertti: *Çok daha fazla acı verebilirdim.*

Kallen boğuk bir ses çıkardı ve beni bırakarak yuvarlandı. Onu takip ettim, bu sefer kalçalarına binip elimi boğazına doladım. "Bu noktada," dedim, gevşek bir bukle omzumdan kayıp dudaklarına değene kadar eğilerek, "seni bıçakladım."

"Ve bunu hak ederdim," dedi, hafifçe hırıltılı bir sesle. Nefesi saçlarının tellerini dalgalandırdı. "Ama benim tutuşumu kırdıktan sonra kalkıp kaçmalıydın."

"Ama bu daha tatmin edici," dedim, boğazını sıkarak. "Buna itiraz etmiyorum."

Bir dakika, *bu* ne anlama geliyordu?

Aniden pelvislerimizin neredeyse temas ettiğini ve ellerinin kalçalarımın bir santim üzerinde durduğunu fark edince, hızla doğrulup geri çekildim.

O da daha yavaşça, yüzünü buruşturarak beni takip etti. "İhtiyacın olan ilk beceriyi iyi kavramışsın. Kirlî dövüşmek."

"Ne yazık ki diğer becerilerin hiçbirini öğrenememişim." Utanç hala tenimi kızartıyordu ve onun üstümde olduğunu yeniden hissetmeden ona bakmak zordu.

"Daha yeni başlıyorsun. Yaptıklarında beğenilecek çok şey var." Gözlerim onun yüzüne kaydı ve dudakları kıvrıldı. "Öncelikle, hızlısın. Bu en büyük avantajlarından biri olacak. İyi içgüdülerin var, hem çevik hem de agresifsin. Teknik öğretilabilir."

Şimdi farklı nedenlerden dolayı kendimi sıcak hissediyordum. Övülmeye alışkın değildim. "Peki, teknik konusunda nereden başlamalıyım?" diye sordum, boynumu ovuşturarak. Saçlarım her zamanki gibi tokalarından düşüyordu ve ensem terden nemliydi. "Bana nasıl güreşileceğini gösterecek misin?"

Eğer gösterirse, bu denemeden sağ çıkabilecek miydim? Bu sparring seansı, düşünmek istemediğim şekillerde beni dengesizleştiriyordu.

"Hayır, sana yumruk atmayı öğretmekle başlayacağım. Bir daha göster."

Tumbledown okul bahçesinde kaç tane kavga kazandığımı bilmiyordu. "Nasıl yapılacağını biliyorum..." "Beni memnun et, Kenna."

İç geçirdim, sonra tekrar ona vurmaya çalıştım.

Bu sefer yumruğumu eliyle durdurdu. "Bunu tahmin etmiştim. Dirseğini geri çekip, düz bir yumruk atmak yerine geniş bir hareket yaptın. Kolunu yay şeklinde hareket ettirdiğinde, vuruşların yavaşlar. Hızlı ve doğrudan vuruşlar senin için en iyisi olacaktır."

Bana yan tarafıma yumruğunu savurarak gösterdi. Hareket o kadar hızlıydı ki, ben de sıçradım. Eğer gerçekten beni hedeflemiş olsaydı, beni yere devirebilirdi.

"Sana bir daha göstereyim, bu sefer daha yavaş."

Her bir bileşeni bana gösterdi. Yumruğumu tutmam gereken kesin açı, gücün omuzlarımdan değil bacaklarımdan ve kalçalarımdan gelmesi gerektiği ve bir yılanın saldırısı gibi içimden patlaması gerektiği.

Bana avucumun içiyle burnu kırmayı gösterdi — bunu daha önce de yapmıştım, çok teşekkürler, ve bunu ona söylediğimde onaylayan bir homurtu duydu — sonra dirsek darbeleri ve yumruğumu çekiç gibi sallama yöntemini öğretti, bu yöntem köprücük kemiği ve diğer kemikli bölgelere karşı en etkiliydi. Yumruğumun tabanında, parmak eklemlerimden daha fazla dolgu olduğunu söyledi, bu yüzden vücudun bazı bölgelerine nişan alırken daha güvenli bir vuruş olduğunu söyledi. Fae olduğum için kırık bir elim çabuk iyileşirdi, ama daha deneyimli biriyle karşılaştığımda bir saniyelik tereddüt bile ölüm anlamına gelebilir. Mistei'deki hemen herkes böyleydi.

"Öğrenmen gereken bir sonraki şey anatomi," dedi Kallen, bir saat boyunca hem ona hem de tavandan sarkan torbaya vuruşlar yaptırdıktan sonra. "Özellikle Nasties için - hepsi bizimle aynı zayıf noktalara sahip değil. Sana birkaç kitap gönderebilirim, ama Blood House kütüphanesinde bolca olduğunu tahmin ediyorum."

"Öyle sanırım." Blood sadece savaşçılar değil, şifacılar da barındıran bir evdi ve her iki tür de diğer insanların nasıl yapıldıklarını bilmek zorundaydı.

Yumruklarım, çuvala tekrar tekrar vurmaktan ağrıyordu, ama kızarıklık hızla geçiyordu. Terli yüzümü kolumla sildim. Yeni Fae dayanıklılığım olsa da, bu çok fazla egzersiz olmuştu ve boynum, koltuk altlarım ve elbisenin arkası nemliydi. Kallen elbette çok daha sakin görünüyordu, ama yanakları efor nedeniyle hafifçe kızarmış ve gözleri parlıyordu. Bundan gerçekten keyif almış gibi görünüyordu.

Ben de öyleydim, fark ettim. Bir saatliğine kafamdan uzaklaşmak güzeldi. Yeni bir şey öğrenmek güzeldi. Berbat bir durumdaydım, ama Kallen eleştirilerinde açık sözlü olsa da, doğru yaptığım şeyleri de yorumlamıştı.

Umarım bu dersleri sık sık kullanmam gerekmezdi — Caedo hala ilk ve en iyi savunma hattıydı — ama beni daha güçlü kılan her şey iyi bir şey olabilirdi.

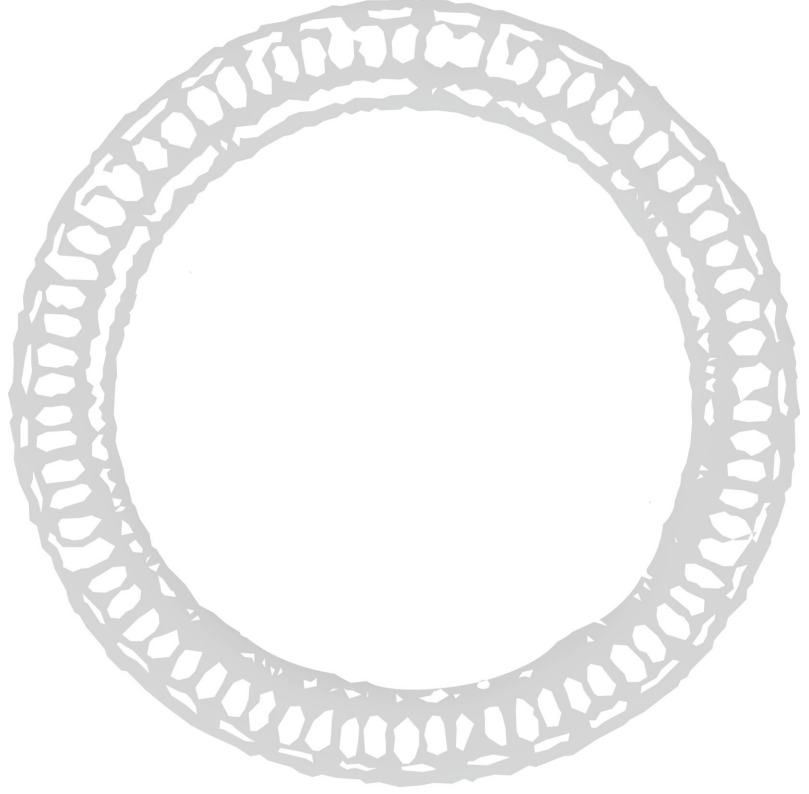
"Teşekkürler," dedim, Kallen'e gülümseyerek. "Hoşuma gitti."

Sözlerime karşılık, hafifçe gülümsedi. "Güzel. Yarın aynı saatte?"

Dudaklarımı ısırarak, bunu sık sık yapmanın akıllıca olup olmadığını düşündüm. Bir şekilde riskli geliyordu, sanki bir bağımlılık başlamak üzereymiş gibi.

Kallen'in gözleri, dişlerimin alt dudağıma ısırıldığı yere kısa bir süreliğine kaydı.

Riskli olsun ya da olmasın, tüm güç iyi güçtü ve vereceğim tek bir cevap vardı. "Evet."

Anlaşma imzalandıktan birkaç gün sonra, Imogen ikinci bir gümüş rengi etkinlik düzenledi. Buna bahçe partisi adını vermişti ve etkinlik, bahar ekinoksu ve Beltane'yi kutladığımız aynı çimenli tepede yapılacaktı.

Her evin en güçlü perileri davet edilmişti. Diğer evler için bu, her biri yaklaşık otuz konuk ve onların kişisel hizmetkarları anlamına geliyordu. Blood House için ise bu, Lara ve ben anlamına geliyordu, çünkü Earth House'dan gelen beş Noble Fae, yeni bağlılıklarını kamuoyuna açıklamaya çok çekiniyorlardı ve iki Earth Underfae, hizmetkarlarımız olarak hizmet etmeyi teklif etmişti. Carys adında bir dryad adımlarımı takip ederken, Lara'ya Besseta adında bir asrai eşlik ediyordu.

Yüzeye doğru merdivenleri çıkarken Carys'e baktım. Onun türü, içinde uyumayı sevdiği kavak ağaçları gibi ince ve solgundu, kısa, kıvrımlı sarı saçları vardı. Saç çizgisinde ve ellerinin sırtında beyaz kabuklar büyümüştü. Yeni pozisyonundan heyecan duyarak bütün sabah gülümsüyordu, ama ben sürekli özür dileme ihtiyacı hissediyordum. Kısa süre önce kendim de bir hizmetçiymdim, şimdi ise kişisel hizmetçim olması... rahatsız ediciydi. Ama Underfae'lerden hiçbiri, insanlar gibi dinlenmek ya da Mistei'den kaçmak istemiyordu; onlar bir eve hizmet etmek istiyorlardı.

"Bu Fae'lerin tarzıdır," demişti Lara. "Onlar insanlarla aynı şeyleri istemeyeceklerdir, çünkü onlar insan değiller."

En azından Blood House'un altınlarını sakladığı kasaları bulmuştum, böylece yeni hizmetkarlarıma ödeme yapmaya başlayabilirdim. O parlak sikkelerin yığınlarına bakıp onların benim olduğunu bilmek şok ediciydi. Lara, gelen ve giden paraları yönetmek için bir sayman seçmemiz gerektiğini söyledi — tabii Mistei'nin geri kalanına hizmet sunana kadar herhangi bir para gelmeyecekti. Blood bir zamanlar şifa hizmetleri ve ebelik hizmetleri sunuyordu, ama bu gücü sadece ben kullanabildiğim için, geçimimizi sağlamak için başka yollar bulmamız gerekecekti.

Merdivenlerin tepesinde, tepenin yamacına açılmış bir kapı ardına kadar açılmıştı. Güneş ışığı gözlerimi yaşırtıyordu ve esinti çiçeklerin baş döndürücü kokusunu taşıyordu. Dahlia, zambak, sardunya, şakayık ve daha pek çok çiçekle dolu saksılar tepenin etrafına sıralar halinde dizilmişti ve sıraların arasında tül kanopilerle örtülü ahşap masalar vardı. Masalar çay için hazırlanmıştı ve hizmetçiler şarap tepsileriyle dolaşıyorlardı.

Bugün seçtiğim elbise, karmaşık bir şekilde sarılmış korsajlı, parlak gümüş rengindeydi ve örgülü saçlarımın üstüne yakutlarla süslenmiş bir taç takmışım. Yanımda, Lara organize yapraklarla süslenmiş gül kırmızısı bir elbiseyle kendisi de bir çiçek gibi görünüyordu. Nereye gidersek gidelim, periler bizi izliyor ve fısıldaşıyorlardı.

Imogen, gözlerinin rengiyle uyumlu lavanta rengi bir tentenin altında toplantıya başkanlık ediyordu. Yine pembe giyinmişti, kabarık kolları opalimsi kurdelelerle bağlanmıştı ve Osric'in tacı alnında duruyordu. Torin ve Rowena, beyazlar içinde ısıllı ısıllı bir şekilde onunla birlikte oturuyorlardı. Lara ve ben yanlarından geçerken, üçü sohbetlerini kestiler. Onlara başımı salladım, kurtlar tarafından değerlendirilen bir geyik gibi hissetmediğimi göstermeye çalışarak, ve onlar da başlarını salladıklarında bu bana gerçeküstü geldi.

"Size bir şey getireyim mi, Prenses Kenna?" diye sordu Carys, neredeyse yanımda zıplayarak.

"Gölgede dinlenmeye ne dersin?" diye önerdim. Tepede birkaç ağaç vardı, uzun zaman önce yapılan ağaç kesimi ile yamaç düzleştirilmişti, ancak bu ağaçlar hayatta kalmayı başarmıştı ve hizmetçilerin çoğu bu ağaçların altında toplanmıştı.

Carys'in gözleri hüznle doldu. "Yararlı olmak istiyorum, prensesim."

Ona emir vermekten rahatsız olduğum için, onu meşgul edecek bir şey bulmaya çalıştım. "Hizmetçilerin dedikodularını dinleyebilir misin? Diğer evlerde neler olup bittiğini bilmek faydalı olabilir."

Carys heyecanlanmış görünüyordu. "Öğrenebileceğim her şeyi öğreneceğim."

Onun koşarak uzaklaşmasını izlerken, Oriana ve Kallen gibi mi olmuştum diye düşündüm. Carys'i casus olarak göndermek, ona çilek veya şarap getirmesini sağlamak yerine gerçekten daha mı iyiydi?

Lara yüzüme baktı. "Onu nereye gönderdin?"

"Hizmetçilerin dedikodularını dinlemeye."

"Oh, bu iyi bir fikir." Besseta'ya da benzer talimatlar verdi ve asrai reverans yapıp uzaklaştı. Lara kolunu koluma taktı. "Imogen yine Kraliçe Brigitta ile karşılaştırılmaya davet ediyor."

"Nasıl yani?"

Lara, sarı ve pembe güllerle kaplı bir çardak işaret etti. "Onun sancağı pembe zemin üzerine sarı bir tek boynuzlu attı."

Imogen'in hayırsever bir hükümdar olacağını ima eden daha fazla sembolizm. Kimsenin buna gerçekten inandığını merak ettim.

Güneşle yarışacak kadar parlak altın rengi bir tunik giymiş olan Ateş Evi'nin Lord Edric'ini geçtik. Gözlerim hemen yakınlarda, efendisini gülümseyerek izleyen Aidan'ı buldu. Beni görünce gülümsemesi genişledi.

Ben de gülümsedim, ama içimde bir mutsuzluk hissi vardı. Drustan'ı destekleyemezsem, bu dostluk çok gergin bir ip gibi kopacaktı.

Kallen'ın kız kardeşi Una, Edric'le sohbet etmeye başladı. Siyah keten elbisesi diğer Soylu Fae'lerin giydiklerinden daha sadeydi ve bu kıyafeti en son nerede gördüğümü hatırladım. Denemeleri kutlamak için düzenlenen piknikte... Garrick ve Markas'ın adayları benim elbisemi yırtarak sona eren piknikte.

Kumaşın altında Caedo'nun şişkinliğini hissederek kolumu ovuşturdum. Caedo kolumu kestiğinde avucumda bir acı hissettim. *O burada*, dedi hançer karanlık bir sesle.

Kim var burada diye sormak üzereydim ki, tanıdık bir yüz dikkatimi çekti. Mor tunik giymiş kızıl saçlı bir peri, yakındaki bir masadan beni ihtiyatla izliyordu. Markas, hayatta kalan tek Illusion adayı.

Öfke içimi kapladı ve kırmızı büyü cildimden sızarak parmaklarımı sardı.

Düşünmeden, ona doğru yürümeye başladım, Caedo elime kaydı.

Markas soldu ve ayağa fırladı, dizini masaya çarptı ve bir bardağı devirdi.

Altın rengi sıvı masanın üzerinde birikip çimlere damladı.

Onun önünde durdum, elbise ayak bileklerimde dalgalanıyordu. Konuşma planlamamıştım, ama Markas'ın göz bebekleri büyüdü ve alnında ter damlaları belirdi, bir anda farkına vardım ve sözler ağızımdan döküldü. "Şimdi benden korkuyorsun."

Yutkundü. "Prenses Kenna." Sonra kendini topladı, çünkü başını salladı ve duruşunu düzeltti. "Korkmak mı? Saçmalama..."

Caedo'yu sivri ucuyla tahta masaya çarptım. Markas telaşlı bir ses çıkardı ve geriye doğru sendeledi.

Ne korkak. Garrick'in acımasızlığını şekillendiren etkisi olmadan, hiç bir şey ifade etmiyordu. "Bu gümüş bir etkinlik olduğu için şanslısın," diye fısıldadım. Gülümsememde dişlerim görünüyordu. "Ama bir randevumuz var."

"Randevu mu?" Midesi bulanmış gibi görünüyordu.

Bıçağı masadan çıkardım, sonra elimi kaldırarak Caedo'yu Blood House'daki ilk gecesindeki şekline dönmeye teşvik ettim. Çelik kemikler, uçlarında acımasız pençeler. Pençeleri birbirine çarptırarak, onun bariz dehşetinden zevk aldım. "Ne zaman geleceğini bilemeyeceksin," dedim ona. "Ama ben sabırsızlıkla bekliyorum."

Döndüm ve uzaklaştım.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Lara, bana yetişerek. Nefes nefese heyecanlı görünüyordu.

"Neyi?" Kendi nabzım da yavaş yavaş sakinleşiyordu. Markas'ın dizlerinin üzerine çöküp, ona vermeyi reddedeceğim merhamet için yalvarışını hayal ediyordum.

Evet, Caedo mırıldandı, çimlere dökülen şarapla karışan bir kan gölü hayalini paylaşarak. İntikam daha iyidir.

Bu fantezi beni rahatsız etmeliydi, ama etmedi. Markas o piknikte beni neredeyse çıplak bırakmıştı. Kallen müdahale etmeseydi muhtemelen bana daha fazla saldırdı.

"Nasıl istediğini söyleyip istediğini yapabiliyorsun?" diye sordu Lara. "Herkes izliyordu, ama sen umursamadın bile."

Hâlâ izliyorlardı, fark ettim. Onlarca göz bana dikilmiş, onlarca ağız ellerini yüzlerine kapatarak konuşuyordu. Yine de, beni kurban olarak hatırlamaktansa avcı olarak görmeleri daha iyiydi.

Tehdit iletildikten sonra Caedo'yu kalın bir bileziğe dönmüşmeye teşvik ettim. "Uslu durursam bana daha fazla saygı göstermeyecekler."

"Ben de öyle olmalıyım," dedi, kaşları çatılmış bir şekilde. "Kimse benim onlara zarar vereceğimden korkmuyor."

"Sana bir bıçak alarak başlayabiliriz."

"Sanırım, bunu yapabileceğime inanmaları için önce birini bıçaklamam gerekiyor."

"O zaman sana bıçaklayacak birini buluruz," dedim dalgın bir şekilde, çünkü Drustan'ı görmüştüm. Altın şeritli kırmızı saten giymişti ve kollarını kavuşturmuş, bana etkilenmemiş bir bakış atıyordu. Bana doğru yürümeye başladığında, yönümü değiştirip çay için hazırlanmış boş bir masaya yöneldim.

"Markas'a ne dersin?" diye sordu Lara, peşimden gelerek. "Onunla yüzleşmesi gereken benim, sen değil." Berry rengine bir sıvıyla dolu bir fincan aldım. "Neden?"

"Çünkü ilk seferinde seni korumadım."

Bu, Drustan'ı düşünmeyi bırakmamı sağladı. Lara'nın suçlu ifadesine bakarken göğsümde hafif bir ağrı hissettim. O da o pikniği hatırlıyordu. "Onu incitmek kendini daha iyi hissettirir mi?" diye sordum sessizce.

Kadehine bakarak başını salladı. "Farklı olmak istiyorum. Uzun zaman önce başlamalıydım."

Drustan geldiğinde masanın üzerine bir gölge düştü. "Bu gümüş bir olay, Kenna." Başını bana doğru eğdi ve zihnim o anı hatırlatarak, bu tepede en son birlikte olduğumuzda, ateşin etrafında çıplak durduğumuzu hatırlattı.

"Barışı bozduğumu gördün mü?" diye sordum, bardağı dudaklarıma götürerek. Çay soğuktı ve bal ve ahududu tadı vardı.

"Onu tehdit ettin."

"Belki de Markas'la birlikte son partiye gittiğimde olanları hatırlamıyoursundur." Çayımı o kadar sert bir şekilde masaya koydum ki, fincan tabağı çatladı ve fincanın kenarında bir kırık oluştu. Kırmızımsı

pembe sıvı o çatlaktan damladı. "Unutman çok normal," dedim, içimden zehirli sözler dökülüyordu, çünkü o kimdi ki beni yargılayabilirdi? "Beni kurtaran sen değildin."

Dudakları sıkıştı ve gri irisleri aniden alev aldı. Bu yorum doğrudu ve onun zayıf noktasını keşfetmiş olmaktan karanlık bir zevk duydum.

"Ben orada değildim," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Orada olsaydım..."

"Sence umurumda mı?" Onunla konuşmak bana yine heyecan verdi. Drustan diplomatik sözlerin balosuna, konuşmayı kontrol eden kişi olmaya alışkındı. "Orada değildin ve şimdi ne yapacağım konusunda da söz hakkın yok."

"Anlaşma," diye tekrar denedi. "O..."

"Hâlâ geçerli. Eğer ihlal etseydim, bu çok açık olurdu." Gözlerimi gölgeleyerek başka yere baktım. Sonra bize doğru gelen uzun boylu bir silüeti fark ettim ve karnımda garip bir heyecan hissettim. "Oh, Kallen geliyor," dedim rahat bir şekilde, Drustan'ın yüzünün karardığını görünce heyecanla titredim. "Markas'a olanları hatırladığını biliyorum. Sence o da bana nutuk atacak mı? Yoksa Kan Prensesinin düşmanlarını tehdit etmek zorunda olduğunu anlayacak mı?"

Cevabı biliyordum.

"Prenses Kenna," dedi Kallen, bana selam vererek. Drustan'a bakarak dikleştirdi. "Prens Drustan. Umarım öğleden sonranızı keyifle geçiriyorsunuzdur?"

Drustan'ın gözleri hâlâ büyüünün sıcaklığını taşıyordu. "Neden buradasın, Kallen?" Kallen kaşlarını kaldırdı ve kibarca şaşırılmış gibi göründü. "Davet edildim."

"Partiye değil. Neden özel bir sohbeti bölüyorsun?"

Kallen, Drustan'a uzun bir süre baktıktan sonra dikkatini bana çevirdi. "Affet beni, Kenna. Mahremiyetini tercih ettiğini fark etmemiştim."

"Öyle değil," dedim. "Biz müttefikiz, değil mi? Birbirimizden sır saklamamalıyız."

Ama ben sır saklıyordum ve hem Kallen hem de ben bunu biliyorduk. Kirpikleri titredi ve ben de onun da gece yaptığımız dövüş antrenmanlarını düşünüp düşünmediğini merak ettim. Sadece birkaç gün olmuştu ama o dersler şimdiden çok önemli hale gelmişti. Kallen bana Mistei'yi nasıl aşacağımı öğretirken, Mistei o kadar da korkutucu gelmiyordu.

"Birdenbire benimsediğin ne ilginç bir politika," dedi Drustan, heceleri titizlikle telaffuz ederek. "O Güneş Askerleri, senin Kallen'la gece geç saatlerde *araştırma* yaptığını öğrenmeden çok önce ölmüştü."

Bana konuşuyordu, ama bunu söylerken Kallen'e bakıyordu. Kallen buna karşılık hafifçe sırtıttı ve Drustan'ın çenesindeki bir kas seğirdi.

Artan gerginlikle kalbim hızla atmaya başladı. Bu beni pervasız hissettirdi. Üçümüzün arasında görünmez bir bıçak duruyordu ve ben bu bıçağın ne kadar keskin olduğunu bilmek istedim.

Belki de Drustan'ın dediği gibi ikiyüzlüydüm. Bu konuşmayı kesinlikle Drustan'a saldırmak için kullanıyordum çünkü ona hala kızgındım ve bir zamanlar sahip olduğumuz şeye üzülmüyordum. Bundan daha onurlu davranmalıydım.

Ama gücün tadı ağızımda kalmıştı ve bu bağımlılık yapıcıydı.

"Drustan, Markas'ı tehdit ettiğim için bana nutuk atıyordu," dedim Kallen'a. "Anlaşma süresince kamuoyunda sakıncalı hiçbir şey yapmamam veya söylememem gerektiğini düşünüyor."

"Drustan, dolu bir ev ve daimi bir ordunun lüksüne sahip," diye cevapladı Kallen. "İsterse düşmanlarına karşı pasif davranabilir."

Lara, sanki bir spor maçı izliyormuş gibi iki perinin arasında bakışlarını gezdiriyordu. Nabzım boğazımda atıyordu. Ondan daha yoğun bir ilgi duyuyordum.

"Pasif davranmayı göze alabilir mi?" diye tersledi Drustan. "Ben siyaset yapıyorum, Kallen... ama sanırım sen gücün daha ince uygulamalarını anlamazsın. Bir silah kendini kullanmayı bilmez."

Drustan yine gülümsüyordu, sanki büyüleyici maskesini uzun süre çıkaramayacakmış gibi. Sorun da buydu, değil mi? Her şeye gülümsediğinde, neyin gerçek olduğunu anlamak imkansızdı.

Ama şimdi ortaya çıkan öfke... o gerçektir. Belki de tam da bu yüzden onu arzuluyordum.

"Kenna bilge bir hükümdar olmak istiyorsa," diye devam etti Drustan, "seninkinden ziyade benim örneğimi takip etmelidir."

"Onun adına değil, kendi adına siyaset yapmalısın," diye cevapladı Kallen.

"Sen de anlamadığın konulara karışmamalısın, aşağılık yaratık."

Drustan'ın sesindeki düşmanlık beni şaşkına çevirdi. Bu düşmanlık beni rahatsız edici bir şekilde heyecanlandırırsa da, bu çok fazla ileri gitmişti. "Onunla böyle konuşma."

"Senin istediğin bu değil mi, Kenna?" diye sordu Drustan, bana bakmadan. "Bunu sen kıskırttın. Belki de senin adına tutku duyabileceğimi hatırlatmak istedin."

Yanaklarım kızardı ve içimde kötü bir his belirdi. Çünkü o tamamen yanlış değildi.

Drustan'ın sorunu da buydu. Asla tamamen yanlış değildi. "Ona saygılı davranmalısın," dedim.

"Onu olduğu gibi davranmalıyım," diye cevapladı Drustan. "Tekrar tekrar cinayet işleyen ve hiçbir zaman haklı nedenleri olmayan biri gibi."

"Benim nedenlerimi nereden biliyorsun?" diye sordu Kallen yumuşak bir sesle.

"Yeterince biliyorum. Peki şimdi ne yapıyor? Seni manipüle ediyor, Kenna. Pençelerini sana geçiriyor ve neredeyse seni öldürtecek, çünkü dokunduğu her şeyi yok ediyor."

Kallen neredeyse fark edilmeyecek kadar irkildi.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. *Bana dokunmaya çalışmıyor*, demek istedim. Ya da belki, *pençelerini önce sen bana geçirdin*.

Ama hiçbir şey söylemedim.

İkisi birbirlerine dik dik baktılar. Bunu ben kıskırttım, ama aralarındaki çatışmanın çok uzun zaman önce başladığı belliydi. Gün güneş ışığı ve böceklerin vızıltısıyla doluydu, ama havanın kendisi onların öfkesinin etkisiyle değişiyordu. Bir yandan cildime sıcaklık baskı yaparken, diğer yandan dondurucu bir soğukluk hissediyordum.

"Kendi yaptıkların için başkalarını ne kadar kolay yargılıyorsun, Drustan," dedi Kallen. Yüzü hareketsizdi, ama vücudunun her santimetresinde tehlike vardı.

"Bana nasıl konuştuğuna çok dikkat et." Drustan'ın sesi de aynı derecede sakindi, her kelime bıçak gibi keskin. "Ben senin iplerini çeken bir kukla değilim, kılıcında ölecek bir masum da değilim."

"Drustan," tekrar denedim. "Dur." Artık bu benim kullanabileceğim bir güç gibi gelmiyordu. Artık iyi hissettirmiyordu. Ve şimdi yine izleyenlerin farkındaydım, tüm periler kendilerini yelpazeleyip şarap içerken bizi izliyorlardı. Benim başlattığım bu küçük gösterinin seyircileriydiler. Sözleri duyacak kadar yakın değillerdi ve Drustan hala gülümsüyordu, ama bunun dostça bir karşılaşma olmadığı açıktı. "Kallen," dedim, dikkatimi ona çevirerek. "Bunu yapmak zorunda değilsin..."

Kallen elini keskin bir hareketle kaldırarak sözümü kesti. "Hayır, Kenna. Bu ikimizin arasında." Çenesini sıkı ve uzun bir süre kendi uzattığı eline baktı.

Cildim diken diken oldu. Hava baskıcı, şiddet potansiyeli ile ağırlaşmış gibiydi. Fırtına kopmadan önceki anlar gibi.

Sonra Kallen kemerindeki düğümü çözdü ve hançerini çekti, çeliğin kayması havada çınladı.

Kalbim hızla çarptı. "Kallen," dedim, korku dalgası nefesimi kesmişti. "Yapamazsın..."

"Al," dedi Kallen, hançeri sapı yukarı bakacak şekilde çevirerek. Drustan'a uzattı. "Tüm o masum insanları öldüren bıçaklardan biri. Sayısız kez temizledim, ama belki üzerinde senin yorum yapabileceğin biraz kan kalmıştır. Ya da belki bana onu nasıl daha iyi kullanacağını gösterebilirsin."

İkisi arasındaki kontrast hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Drustan kırmızı ve altın rengi kıyafetleriyle parlıyordu, uzun bakır rengi saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve keskin hatlı yüzünden kibir damlıyordu. Kallen ise onun yanında gergin bir gölge gibiydi: Uzun tuniği mürekkep rengindeydi, çenesinden cilalı botlarına kadar uzanıyordu ve saçları, sanki huzursuz bir gece geçirmiş gibi çenesinin etrafında dağınıktı. Sarayda Drustan'dan daha düşük bir rütbeye sahip olabilirdi, ama tavırlarında zar zor kontrol altına alınmış bir şiddet vardı ve bu bana çok daha ölümcül geldi.

"Kaç kişi vardı?" Drustan alaycı bir şekilde sordu ve uzattığı silahı almaya hiç niyetli görünmüyordu. "Yüzlerce mi? Binlerce mi? Osric için ilk kez cinayet işlediğinde dokuz yaşıydın ve o zamandan beri durmadın diyorlar."

Nefesim kesildi. *Dokuz mu?*

"Ellerinde ne kadar kan var?" diye karşılık verdi Kallen. "Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz." "Kendi evinin üyelerini ihanet ettin. Senin emrinle idam edildiler."

O infazlardan birini görmüştüm, mide bulandırıcı bir şekilde. Katıldığım ilk resmi ziyafette, mahkumların korkunç şekillerde öldürülmesini izlemiştim. Biri Void House'dan bir peri idi, Hector'un büyüyle ikiye bölünmüştü... Kallen onu vatana ihanet suçlamasıyla ihbar ettikten sonra.

"Evet, öyle yaptım," dedi Kallen, çenesini hafifçe eğerek. "Tıpkı senin yaz gündönümünde Leydi Edlyn'i ölüme gönderdiğin gibi. Bazen fedakarlıklar yapmak gerekir, özellikle de birkaç kişinin pervasız eylemleri tüm davayı tehlikeye attığında."

Drustan'ın kahkahası vahşi bir tınıya sahipti. Yanakları kızarmıştı ve Kallen'a dişlerini gösterirken dişlerinin üzerinde bir alev dans ediyordu. "Asla senin suçlarının derinliğini benimkilerle karşılaştırma," dedi boğuk bir sesle. "Her zaman bir amaç uğruna öldürmediğini çok iyi biliyorsun."

Drustan Kallen'dan nefret ediyordu, midem bir anda burkuldu. Sadece bir rakibin diğerini nefret ettiği gibi değil, savaşın karşı tarafındaki bir düşman gibi de değil. Bu daha derin, kan isteyen bir şeydi.

İkisi açık bir düşmanlıkla birbirlerine bakarken zaman durmuş gibiydi. Ateş ve gece, ışık ve gölge. Kıvılcım... ve onun sönme potansiyeli.

Sonra Kallen hançerini kınına soktu. Yüzü yine ifadesizdi; içine kapanmış, soğuk kayıtsızlığını yeniden takınmıştı. "Hayır," dedi. "Senin hayal bile edemeyeceğin nedenlerle öldürdüm."

Drustan'a sırtını dönüp yakındaki bir masaya doğru yürüdü ve Una ile Edric'in yanına oturdu. Aniden gerginliğin azalması beni rahatlatmaktan neredeyse bayılmak üzere bıraktı. Drustan, Kallen'ın kafasının yan tarafına, onu ateşe vermek üzereymiş gibi bakıyordu, ama Kallen artık umursamıyor gibiydi. Karşılaşma bitmişti.

Yine de Kallen'ı yakından izliyordum. Açıkta kalan bileğine bir gece sarmalı fısıldıyordu. Kolunun manşetini düzelterek gölge kaybolana kadar aşağı çekti.

Fae, duyguların yoğun olduğu anlarda sihir üretti. Duman veya gölge izleri, bir çiçeğin açması, havada parıltı. Kallen duygularını derinlere gömmüştü, ama bu onların sessiz olduğu anlamına gelmiyordu.

Gözleri benimkilere kaydı ve o bakışın etkisini sanki bana fiziksel olarak dokunmuş gibi hissettim. Nefesim kesildi ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Buradan anlamak zordu, ama gözlerinde hiç mavi kalmadığını düşündüm.

Ensemde bir karıncalanma hissettim, kollarımdan aşağıya doğru soğuk-sıcak-soğuk bir his yayıldı. O bakışta sırlar, güç ve kelimelerle ifade edemediğim ham bir şey vardı. Nefret belki.

Ama bu pek doğru gelmiyordu. En azından, çok basit görünüyordu.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Drustan.

Bu sözler Kallen'a olan dikkatimi dağıttı. "Ne?" diye sordum, Ateş prensine dönerek. "Neden?"

Drustan öfkesini dizginliyordu. Bakışları yeniden soğuktu ve gülümsemesi alaycıydı. "Kendim iyi davranışlar sergileyemiyorsam, başkalarından bunu bekleyemem."

"En azından kendinin farkındasın."

Gülümsemesi çok sert, sanki yüzüne boyanmış gibiydi. "Kallen ile aramızda kötü bir kan davası var. Eski bir düşmanlık. Bu öğleden sonrayı zehirlememeliydi."

Kallen ile Mistei'nin tüm üyeleri arasında, ayrıca Drustan ile çoğu üye arasında da muhtemelen kötü bir hava vardı. Onunla Lara arasında kesinlikle kötü bir kan bağı vardı, ama Lara'nın onu sanki omurgasının vücudunun dışında ne kadar güzel görüneceğini hayal eder gibi baktığının farkında değildi. O olaydan sonra ona hiçbir özür dilememişti. Onun varlığını hesaba kattığını, denklemlerine dahil ettiğini merak ettim, yoksa Earth House'daki konumunu kaybettiği anda onun için önemi kalmamış mıydı?

"Eski düşmanlığınızın ittifakımızı zehirlemesine izin verecek misiniz?" diye sordum Drustan'a. "Tahtı ele geçerseniz bile, Void'un desteğine ihtiyacınız olacak."

"Mistei'yi kurtarmak için pek çok şeyi göze alabilirim. Kallen'ı bile." Bana başını eğdi. "Bir daha sinirlenmemeye çalışacağım. Ama oynadığın oyunun gücünü anlıyor musun, Kenna?"

Anlamıyordum ve o muhtemelen bunu biliyordu.

Cevap vermediğimde, başını salladı. "Oyun baş döndürücü, değil mi? Ama Void, senin ya da benim oynadığımızdan farklı kurallara göre oynuyor. İstersen Kallen'ı bana düşman etmek için kullan... ama onun güvenilir bir müttefik olacağını sanma."

"Senin öğütlerine ihtiyacım yok."

"Kralın İntikamı ile arkadaşmış gibi davranırken, açıkça ihtiyacın var."

Şimdi kim kimi düşman ediyordu? "Biz arkadaş değiliz," dedim, sonra daha zekice bir cevap versem keşke diye düşündüm.

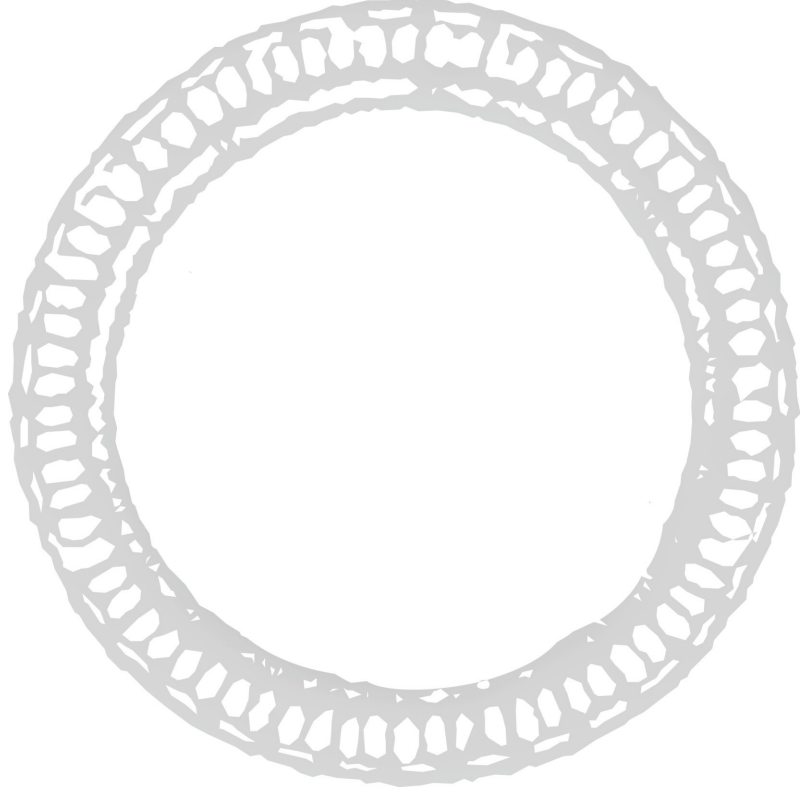
Ama bu Drustan'ın en iyi yaptığı şeydi, değil mi? Söz düellolarında kazanamazdım. Fae sarayında beni diğerlerinden ayıran güçlü yanlarımı kullanmam gerekiyordu: öngörülemezliğim ve açık sözlülüğüm. Periler, her şeyi ve hiçbir şeyi ifade eden güzel sözler söylemekte ustaydılar. Ben ise gerçeği söylemekte ustaydım.

Drustan'ın birkaç dakika önce kullandığı ifadelerden biri beni rahatsız ediyordu. *Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm.* Bunun üzerinde düşündüm, bana bunu daha önce ne zaman söylediğini hatırlamaya çalıştım ve sonra hatırladım. Yaz gündönümünden sonra, Edlyn'i ölümüne göndermeden önce onu herkesin önünde küçük düşürdüğünü gördükten sonraydı.

"Kallen ile olan o yüzleşmeyi görmemi pişmanlık duyduğunu söyledin," dedim, çenemi kaldırarak. "Neden bunu baştan yapmaktansa pişmanlık duyuyorsun?"

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, doğru cevabı bulmak için açıkça durakladı. Ama bunu itiraf etmesine gerek yoktu. Nedenini biliyordum. Yaptığı şeyden pişman değildi, hiçbir şeyden pişman değildi.

Reverans yaptım. "Partinin geri kalanının tadını çıkarın, Prens Drustan."

"Çok gergin bir andı," dedi Lara.

Masalar arasında dolaşırken bakışları görmezden gelmeye çalıştım. "Birbirlerinden nefret ediyorlar, değil mi?" "Herkes Kallen'dan nefret ediyor."

"Ben sevmiyorum."

O yüzünü buruşturdu. "Farkındayım. Sadece nedenini anlamıyorum." "Hayatımı kurtardığını hatırlamıyor musun?"

Bu onu duraklattı. "Peki. Tek bir iyi şey yaptı ve bunun için minnettarım. Ama aynı zamanda sana şantaj yaptı."

"En azından olduğu gibi davrandı." Beni incitmedi, ama kolaylıkla incitebilirdi. Beni müttefiki yapmak için baştan çıkarmadı. Umut etmeyi öğretip sonra da onu benden almadı.

"Bence standartların çok düşük." Lara inatçı ifademi gördü ve iç geçirdi. "Drustan'ı öldürmesini destekliyordum, ama Kallen'a verebileceğim destek bu kadar."

"Haklısın." Kallen'ı desteklemek konusunda ne kadar ileri gidebileceğimi bile bilmiyordum. Gözlerimi gölgeledim ve etrafa bakındım. "Nereye gidelim?"

Lara, Oriana'nın Earth House'un diğer üyeleriyle oturduğu yere bir göz attı, sonra hızla dikkatini daha yakın masalara çevirdi. "Fire veya Void grubuna katılmak mantıklı olur. Sadece hangisine katılacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

Mistei'nin barışçıl geleceğini hayal etmeye adanmış bu partide bile, masaların çoğu evlere göre ayrılmıştı. Edric, Kallen Una'nın yanına oturur oturmaz kalkmış, Drustan ile konuşmayı tercih etmişti. Lara ve benim oturduğumuz yer de siyasi bir mesaj olarak algılanacaktı ve bu durum Ateş ya da Boşluk'un yararına olacaktı.

Blood House'a ne fayda sağlayacaktı? Esas olarak daha fazla üye, ama bu gerçekleşene kadar, diğerlerini temkinli hale getirecek bir itibara ihtiyacımız vardı.

Benim güçlü yanlarım cesur ve beklenmedik davranışlar sergilememdi. Aklıma bir fikir geldi ve bu fikir beni neredeyse sinirden hasta etse de, Drustan, Hector veya başka hiç kimsenin beklemeyeceği bir şeydi. "Imogen, Torin ve Rowena'yı tanıyalım."

Lara bana şüpheyle baktı. "Kenna!"

Onun kolunu çektim. "Diğer evler gibi davranarak kazanamayız, değil mi? Onların beklemediği şeyler yapmalıyız."

"Onlarla konuşmak istemiyorum," diye şikayet etti, ama onu çekmeme izin verdi.

"Ben de istemiyorum."

"Seni öldürmeye çalıştılar."

Bunun bu kadar korkutucu olmasının ve benim bunu yapmak zorunda olmamın en büyük nedeni buydu. "Onlardan kaçırırsam, korkmuş gibi görüneceğim ve onlar daha da cesaretlenecekler." Kafamı salladım. "Pasif bir şekilde oturup Drustan veya Hector'un bana ne yapmam gerektiğini söylemesine izin vermeyeceğim."

Lara içinden homurdandı ama daha fazla tartışmadı.

Imogen'in masasına en yakın masalarda illüzyon ve ışık perileri oturuyordu. Lara ve ben yanlarından geçerken, bizi ilgi ve küçümseme karışımı bir bakışla izlediler. Anlaşma hakkındaki mesajı ileten illüzyon lordu Ulric, yüksek masanın önünde durmuş, orada oturan üç peri ile konuşuyordu. Imogen benim geldiğimi fark etti, sonra bana doğru başını salladı ve Ulric dönüp baktı. Kaşları hafifçe kalktı, sonra önce masadaki perilere, sonra Lara ve bana selam verdi ve geri çekildi.

Imogen, Torin ve Rowena'nın arasında oturuyordu, karşısında üç boş koltuk vardı. Kendini kraliçe ilan eden kadın gülümsüyor, parmakları arasında bir kadeh köpüklü şarabı tembelce çeviriyordu. Torin ve Rowena ise başlarını aynı açıyla eğmiş, dalda tünemiş şahinler gibi beni inceliyorlardı.

Imogen'in karşısındaki boş koltuğa oturdum. Lara, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir itiraz sesi çıkardı, sonra bana katıldı. Cılalı ifadesi yerli yerindeydi, ama gözlerindeki anlamlı bakıştan protokolü ihlal ettiğimi anlayabiliyordum.

Ama asıl amaç da buydu.

"Prenses Kenna," dedi Imogen. "Ve Leydi Lara da. Ne kadar beklenmedik." Şarabı masaya koydu, sonra ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve ametist taşlı gümüş yüzüklerini gösterdi. "Lütfen oturun."

"Prenses Imogen," dedim, alaycı tavrını görmezden gelerek. "Ne güzel bir parti." Dudaklarını büzdü. "Konuştuğumuz gibi, benim unvanım Kraliçe."

"Sana öyle hitap etmeyeceğim." *Cesur ol*, diye kendime hatırlattım. *Açık sözlü ol*. Gümüş dilli bir periye hazırlıksız yakalayacak bir şey varsa, o da buydu.

Torin bana bir böcekmişim gibi baktı, ama Rowena meraklanmış gibi görünüyordu. Yaz günü onun güzelliğine çok yakışıyordu; soluk altın rengi saçları parlıyordu, gözleri berrak gökyüzünü andırıyordu ve sıcaklık yanaklarını kızartmıştı. "Bizimle oturmayı seçmen ne kadar ilginç," dedi kız gibi tiz sesiyle. "Ateş prensinin yanında olman gerekmez mi?"

Yüzümdeki ifadeyi nötr tutmaya çalıştım. "Neden orada olayım ki?"

"Hizmetçim, Lord Kallen ile senin yüzünden tartıştıklarını söyledi." Torin alaycı bir şekilde gülümsedi. "İkisi bir insan için mi tartışıyor?"

"Artık insan değil," diye düzeltti Imogen. Illüzyon prensesi eğilip bana komplo kurar gibi bir bakış attı. "Söylesene Kenna, ne hakkında tartışıyorlardı?"

Tatlı bir gülümsemeyle, "Seni ilgilendirmez, Imogen," dedim.

Şaşırtıcı bir şekilde, o güldü. Lavanta rengi gözleri parladı ve hava gökkuşağı dalgalarıyla ışıldadı. Bu, onun güzelliğini vurgulamak için tasarlanmış bir illüzyondur ve onun gücünü hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

"Saygısızın," dedi Torin, bana kaşlarını çatarak.

Daha da ileri gitmeye karar vererek, ellerimi masaya dayadım ve öne eğildim. "Sen saygılı mısın? Sözde barış dönemi yaşıyoruz, ama Sun Soldiers dün gece kapımın önüne kemik kırıcı bir semender bıraktı."

diye sordum.

Lara masanın altında bana tekme attı.

Üç peri şaşkın görünüyordu. Bunu gündeme getirmeye cesaret ettiğim için mi?

"Oh canım," dedi Rowena, pembe dudaklarını gül goncası gibi büzerek. "Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Hayal etmediğinden emin misin?"

Ne saçmalık. Torin ve Rowena'nın onayı olmadan böyle bir şeyin olması imkansızdı ve onun küçümseyen sesi bunu doğruluyordu. "Eskiden insan olduğum için beni zayıf sanmayın," dedim. "Ve savaşlarımı benim için Fire veya Void'a bırakacağımı da sanmayın."

Üçü de daha da yoğun bir ilgi gösterdi. Tam da istediğim şey buydu: onların büyük oyununda bir piyon olmadığımı, aksine dikkat etmeleri gereken yeni ve öngörülemez bir oyuncu olduğumu kanıtlamak. İş o noktaya gelirse bu izlenimi eylemlerle nasıl destekleyeceğimi bilmiyordum, ama Mistei'de algı gerçeği şekillendiriyordu ve ben de elde edebileceğim her türlü korumayı kullanacaktım.

"Anlaşma süresince kamuoyuna açık şiddet eylemleri olmayacak," dedi Imogen.

Kamuoyuna açık bir şekilde onaylandı. Peri konuşmalarının tüm inceliklerinde uzman değildim, ama bunu kolayca anlayabildim. Imogen bana Drustan ve Kallen'in söylediği şeyi söylüyordu: Her şey yüzeyde barışçıl görünse de, bir ay boyunca arkadan bıçaklanacağımızı.

"Ne kadar güzel," dedim. "Misilleme olarak yapabileceğim hiçbir şeyi kamuoyuna duyurmayı hayal bile edemem."

Lara beni tekrar tekmeledi, ama ben aldırmadım. Bu zaten buna değirdi. Onları dengesiz hale getirmiştım ve Drustan'ın istediği gibi beklemek yerine, sorunu doğrudan yüzleşiyordum. Bunu onun şartlarına göre değil, kendi şartlarıma göre yapıyordum.

"Peki, gördüğünü sandığın bu askerlere ne oldu?" diye sordu Torin, parmağını kadehin kenarında gezdirerek. Döndü, döndü ve ben, kırık camların üzerinde dans etmeye zorladığı periyi düşündüm.

"Hayalimde, korkunçtu." Dilimle köpek dişlerimden birine dokunarak gülümsedim. "Hiçbiri gerçek olmadığı için ne kadar rahatladım."

Rowena ile göz göze geldi. Yüzyıllardır birlikteydiler — tek bir bakışla ne kadar iletişim kurabileceklerini merak ettim. Ama bu konuda ne yapabilirlerdi ki? Benden ayrıntıları öğrenmek için ısrar ederlerse, öncelikle o askerleri gönderdiğini kabul etmek zorunda kalacaklardı.

"Bize örtülü tehditler savurmak için mi katıldın?" diye sordu Imogen. "Bu, beklediğimden daha eğlenceli oldu."

"Hayır," dedim, gözlerine bakarak. "Sizinle katıldım çünkü çatışmadan kaçınmaya inanmıyorum ve herkesin, beni götürdükleri yere isteyerek gitmeyeceğimi bilmesini istiyorum. Ayrıca Mistei'yi yönetme planlarınızı da duymak isterim."

Imogen'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı. "Ne kadar *büyüleyici* birisiniz," diye fısıldadı. "Evet, konuşalım." Ayağa kalktı ve Torin ile Rowena da kalkmaya başladıklarında, onlara oturmalarını işaret etti. "Burada kalıp Leydi Lara ile konuşabilirsiniz."

Torin ve Rowena birbirlerine hoşnutsuz bakışlar attılar, sonra Imogen'e eğilmesini işaret ettiler ve ona fısıldamaya başladılar.

Lara kolumu çekiştirdi. "Onlara ne söyleyeyim?" diye kulağıma fısıldadı.

"Hava durumundan mı bahsetmeliyim?" Lara'nın sert bakışına çekindim. "Belki onlara Gweneira'yı ya da Mistei için umutlarını sorabilirsin. Ya da bir dakika kibarca sohbet edip sonra izin isteyebilirsin. Kalmak zorunda değilsin."

"Seni öldüreceğim," dedi, yüzünde hala sabit bir gülümsemeyle.

Koluna hafifçe dokundum. "Bunu yapabilirsin." Sonra ayağa kalktım ve masanın etrafından Imogen'e doğru yürüdüm.

"Taç kimin başında olduğunu unutma," diye Torin'e fısıldadığını duydum.

Torin, bu yumuşak uyarı karşısında sertleşti. Işık-İllüzyon ittifakında bir sorun mu vardı?

Imogen şarabının geri kalanını bitirdi, sonra bana gülümseyerek elini uzattı. "Gel, Prenses Kenna. Birbirimizi daha iyi tanıyalım."

Yan yana tepeyi aşağı doğru yürümeye başladık ve daha önce herkesin bize baktığını düşünüyorsam, şimdiye kıyasla bu hiçbir şeydi. Imogen ve ben tuhaf bir ikiliydik ve sanki yakın arkadaşımız gibi kolunu koluma takması da durumu hiç kolaylaştırmadı.

Artık planımın akılcılığını sorguluyordum, çünkü bu, benim yapmak istediğimden farklı bir siyasi açıklamaydı. Artık sadece cesur, beklenmedik ve düşmanlarımla yüzleşmekten korkmayan biri olarak görünmüyordum. Imogen benim doğrudan yaklaşımımla kendi lehine çevirmişti. Herkesin görebileceği bir yerde yürüyüşe davet ederek, ailelerimiz arasında potansiyel bir ittifak olduğunu ima ediyordu.

Bir izlenim sonsuza kadar sürmez, diye kendime söyledim, kolumu onun tutuşundan kurtarmak için çabalarken. Ve belki de bu iyiydi. Belki de herkes benim gerçek niyetimden emin olmamalıydı.

Oriana, yüzünde hiçbir ifade olmadan geçip gitmemizi izledi. Ne yaptığımı düşündüğünü ve bunun için beni ne kadar sert yargıladığını merak ettim. En azından bir şeyler yapıyordum.

"Hector mu yoksa Drustan mı diye kararını verdin?" diye sordu Imogen. "Drustan'ın taht odasında verdiği ültimatoma bu olduğunu duydum."

Demek bunu hemen tartışacaktık. Periler bire bir konuşmalarda daha açık sözlü olmaya daha istekli görünüyordular. "Burası bu tartışma için çok halka açık bir yer."

"Yeterince yaklaşan kimse, sadece hava durumu hakkında konuştuğumuzu duyacaktır."

"Nasıl..." Sonra fark ettim ve içimi bir endişe kapladı. "Bir illüzyon." O sadece insanların gördüklerini manipüle etmekle kalmıyordu, zihinlerine girip duyduklarını ve hissettiklerini de değiştirebiliyordu.

Gözlerini güzelce kırıştırdı. "Küçük bir yanılsama."

Bu, daha da rahatsız edici bir gerçeğin farkına varmamı sağladı. "Herkesin diğer evlerin başlarının sana sadakat yemini ettiğine inanması için bir illüzyon yaratabilirsin." Herkesi, barışın kendi istediği şekilde kararlaştırıldığına inandırarak manipüle edebiliyorsan, bu Anlaşmanın ne anlamı var?

"Yapabilirim," diye kabul etti. "Bu, bir anda pek çok zihni etkileyecek büyük bir ağ kurmak anlamına gelir, ama bu partinin ölçeğinde bunu yapabilirim. Hatta belki bir devlet yemeği ölçeğinde bile... Gücümü hiç o kadar genişletmedim, ama ben Ceridwen'in kanından geliyorum." Bana bir bakış attı. "Ama yeminlerin yalan olduğu kısa sürede ortaya çıkacaktır. Bu da halkın bana olan güvenini yok eder ve amacımı boşa çıkarır."

Bu küçük bir teselliydi, ama Shards, onun gücünden nefret ediyordum. En azından mistik ateşle yanmak ya da gölgeler tarafından parçalanmak somut bir şeydi. Böyle bir ölümü görebilirdim. Imogen kafamdayken, hiçbir şey göremeyebilirdim. "Bana büyünü kullanırsan iyi tepki vermeyeceğim," dedim ona.

"Ve sen de bana karşı bunu kullanırsan, iyi tepki vermeyeceğim," diye karşılık verdi. "Bu yüzden sosyal nezakete güvenmek zorundayız." Elini kaldırarak avucunu geçen ince zinciri göstererek gülümsedi. "Şimdilik."

Bu kadar yakinken, verdiği izlenime kıyasla ne kadar küçük olduğuna şaşırdım. Kısa değildi - Mistei perileri arasında Lara'dan birkaç santim daha kısa olmasına rağmen - ama narindi, sivri yüz hatları ve narin parmakları vardı. Kahverengi saçları omuzlarına güzelce dökülüyordu ve lavanta ve şarap kokuyordu.

"Taht odasındaki konuşmayı nereden biliyorsun?" diye sordum. "O zamana kadar Illusion askerlerinin hepsi ölmüş ya da gitmişti."

"Cesetlerden biri tam olarak ölmemişti." Omuz silkti. "Zaten sonucu tahmin edebilirdim. Boş tahtın bir an önce doldurulması gerekiyordu ve Hector, Drustan'ın bu fırsatı tek başına değerlendirmesine asla izin vermezdi. Eğer birbirlerine karşılaşırsa, Işık benimle, Dünya ise tarafsız, her ikisi de son hanenin desteğini almak zorunda."

Belki ondan önemli bilgiler edinebilirdim, ya da en azından benim tarafıma yardımcı olabilecek şüpheler ekebilirdim. "Işık Evi senin tarafında mı? Çünkü bu kesin gibi görünmüyor."

"Yeter artık. Yakında hepsi benim olacak." Bana sempatik bir bakış attı. "Umarım Gweneira'ya bağlanmamışsındır. İdealistler o evde pek başarılı olamazlar."

Gweneira'yı pek tanı mıyordum, ama Torin gibi birine karşı onun fikrine bağlanmıştım. "Sen de idealist olmamalısın."

"Oh, öyleyim," dedi ve beni yokuş aşağı daha da ileriye götürdü. "Geleceğin geçmişten daha iyi olabileceğini düşünen herkes idealisttir. Mistei yeniden sonsuz baharına kavuşacak." Elini salladı ve yakındaki saksıdaki çiçekler, uçmadan önce mücevher gibi parlak kuşlara dönüştü.

Konuklardan takdir dolu mırıldanmalar yükseldi, ancak masalarındaki çiçek süslemeleri değerli mücevher yığınlarına dönüştüğünde, bu mırıldanmalar hızla hayranlık dolu çılgınlara dönüştü. "Sizin için," diye seslendi Imogen. "Ne isterseniz, sizin için yapayım."

Oradan geçtikten sonra, omzumun üzerinden arkama baktım. Saksı tekrar eski haline dönmüştü, kuşlar ortada yoktu. Ancak mücevherler hala oradaydı. Başından beri sihirle gizlenmişlerdi.

Aynı gösteriyi bir sonraki masada da tekrarlardı. Gittiğimiz her yerde servetler filizlendi ve açgözlü eller tarafından hızla toplandı. "Onların sadakatini satın almayı düşünüyorsun," dedim yargılayıcı bir şekilde.

O güldü. "İçinde insanlık var. Evet, yapacağım, çünkü Fae'ler hoşgöründen başka hiçbir şeyi sevmezler. Kraliçe olduğumda, bin yıl boyunca şarkı söyleyip dans edip eğleneceğiz. Bir zamanlar ne olduğumuzu hatırlayacağız."

O efsaneleri hatırladım — altın ve şöhret vaatleriyle insan müzisyenleri eğlencelerine çeken, sonra onları bir yüzyıl süren tek bir gece boyunca çalmak zorunda bırakan periler. Yalanlar gerçeğe karışmıştı: periler dans etmeyi severdi, ama bu alacakaranlık diyarı bile güneşin ritmini takip ediyordu. "Ama oraya ulaşmak için öldürmeye razısın."

"Evet, çünkü periler bunu da sever."

Bunu söylediği açık sözlülük rahatsız ediciydi. "Ve sen bunu idealizm olarak mı görüyorsun?" "Beni yanlış anlama," dedi, sanki mantıksız olan benmişim gibi bana azarlayıcı bir bakış atarak. "Ben Osric'in yaptığı gibi öldürmekten hoşlanmıyorum. Fae'lerin çoğu da hoşlanmadıklarını söylerler. Ama bu, kendimizi tekrar tekrar içinde bulduğumuz bir döngü. Eğer sevmiyor olsaydık, neden bunu yapmaya devam edelim ki?" Omuz silkti, sonra bana göz kamaştırıcı bir gülümseme attı. "Bunu çok fazla kan dökülmeden başarmak istiyorum. Ama senin Torin ve Rowena'nın senin neler yapabileceğini bilmesini istediğin gibi, ben de senin benim neler yapabileceğimi bilmeni istiyorum."

Bu bir tehdit miydi? Beni kendi tarafına çekmek isteyen birinin samimi itirafı mı? Her ikisi de mi?

Şu anda Ateş bölümünden geçiyorduk. Masalarda zenginlikler parıldarken gözlerimi önüme diktim. Imogen, kollarımız hala birbirine bağlıyken son toplu rüşvet eylemini gerçekleştirirken, Drustan'ın bakışlarının içimde yaktığı mecazi delikleri hayal edebiliyordum.

"Ve sen Light House'un bin yıl boyunca seninle eğlenmek isteyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum, buna inanmakta zorlanarak.

Kız kıkırdadı. "Ah, genel olarak çok neşesizler. Hayır, Light House sert bir el ve daha da sert bir amaç istiyor. Düzeni korumayı arzuluyorlar, bu yüzden onlara korumaları gereken bir düzen sağlamalıyım. Osric'te gördüğün gibi, bunun ne olduğu pek önemli değil. Neşeli bir kraliçeye tercih etmez misin?"

Söyledikleri rahatsız edici bir mantık içeriyordu. "Torin ve Rowena hırslıdır ama. Hatta deli bile olabilirler. Sana sırt çevirmeyeceklerinden emin misin?"

"Bak, ne kadar çabuk aramıza nifak sokmaya çalışıyorsun." Hâlâ gülümsüyordu ve başını salladı. "Oh, bunu sevdim."

"Neden?"

Geçen bir hizmetçinin tepsisinden bir kadeh şarap almak için elini uzattı. "Bunu denedin mi?" diye sordu, benim soruma cevap vermek yerine. "Bu özel bir mahsul. Illusion House dışında kimse yüzyıllardır bunu tatmadı." Komplo kurar gibi eğildi. "İstersen her gece bir fıçı içebilirsin."

"İlgilenmiyorum."

O dudaklarını büzerek, "Oh, peki ya" dedi. Birkaç hızlı yudumda bardağı boşalttı, sonra boş bardağı bir kenara fırlattı. Bardak saksı kutusuna çarparak parçalandı ve bir hizmetçi hemen parçaları toplamak için koştu. "O zaman söyle bana Kenna. Neyi arzuluyorsun?"

Hem sorusu hem de ölçsüzlüğü karşısında kaşlarımı kaldırdım. Ne kadar alkol tüketmişti acaba? "Öncelikle, kapımın önüne zehirli semender bırakılmaması."

O, tsk diye bir ses çıkardı. "Düşmanlarını ortadan kaldırmak için harekete geçtikleri için onları suçlayamazsın. İkinci bir hanenin desteği olmadan, hem Drustan hem de Hector'un taht iddiası zayıflar."

Bunu itiraf etmesine şaşırdım. "Demek biliyordun."

"Elbette inkar edeceğim."

"O zaman beni Dünya'nın girişinde saldıran İllüzyon perisini de biliyorsunuzdur." Kısa bir sessizlik oldu. "Onu da inkar edeceğim."

"Sen miydin?" diye sordum açıkça.

Kirpikleri aşağıya doğru eğildi ve bir yanağında bir gamze belirdi. "Kraliçeler genellikle daha tatsız görevleri başkalarına devrederek."

Hangi peri olduğunu merak ettim. Danışmanı Ulric mi? Markas mı? Daha çok önemsiz bir asker, yakalanırsa kaybetmesini umursamayacağı biri. "Hector ve Drustan'ı ortadan kaldırmak için de görev mi veriyorsun?"

Kafasını salladı. "Bu, çözdüğünden daha fazla sorun yaratır. Kimse bunun bir kaza olduğuna inanmaz ve bir taraf Anlaşmayı bozduğunda, diğerleri de onu takip etmekte serbest kalır."

"Beni öldürmek nasıl farklı olacak?"

"Bu dünyaya çok yenisin ve kazalar olabilir. Birkaç gündür peri olduğun halde neyin güvenli neyin güvenli olmadığını nasıl bilebilirsin?"

Bir ürperti beni sardı.

"Ve evin çok küçük," diye devam etti. "Biraz sakarlık yaptığın ya da dokunmaman gereken bir şeye dokunduğun için kim intikamını alır ki? Elbette bu korkunç bir trajedi olurdu, ama Mistei'nin tamamını riske atmaya değer mi? Bence değil."

Zayıflığım acı verici derecede açıktı. Bir ev, tüm gücün kaynağıydı ve benim neredeyse hiç evim yoktu. Korkutucu bir ümüm de yoktu. Zehirli bir hayvana dokunsam ya da bir tuzağa düşsem, insanları hor gören Fae'ler bu küçümsemeyi düşüncelerine yansıtmakta gecikmezlerdi. Doğam, katillerime mazeret sağlayacaktı.

"Ama böyle olmak zorunda değil," dedi. "Lughnasa'dan sonra beni destekleyeceğine söz verirken, kapının önünde başka sürprizler olmayacağından ve görünmez saldırganlar da olmayacağından emin olacağım."

Bir başka rüşvet. Her gece bir fıçı şarap, yığınla mücevher, kraliçenin koruması... Güneşi göstersem, onun davası için kendi davamı terk etmem şartıyla onu gökyüzünden indireceğine söz verebilirdi. "Sadakatim o kadar kolay kazanılmaz."

"Drustan bile kazanamıyor gibi görünüyor." O tarafa baktı ve bir kahkaha attı. "Oh, kızgın görünüyor. Benimle konuşmaya gelmenin sebebi bu mu? Onu kızdırmak mı?"

Gerçeğin bir kısmına çok yakındı. "Neden geldiğimi sana söyledim."

"Hiçbirimiz tek bir şeyden motive olmamız." Başını eğdi, hala onu inceliyordu. "Normalde bundan çok daha çekici biridir. Acaba..." Sonra başını salladı ve beni ileri çekti. "Neyse. Tehditlerin seni motive etmek için en iyi yol olmadığını anlamaya başlıyorum. Başka ne istediğini söyle. Zenginlik? Güç? Emrinde olan bir asker grubu? Yatağında Ateş Prensi mi?"

"Hayır," dedim şiddetle.

Dudakları kıvrıldı ve bir hata yaptığımı fark ettim. "Ah, anlıyorum." Ne

gördüğünü sormayacaktım. Sormayacaktım... "Ne görüyorsun?"

"Kallen, birini infaz etmediği sürece nadiren kamuya açık tartışmalara girer. Drustan ise hiç tartışmaya girmez. Bunun için fazla politik biridir."

Boynumun arkasında bir tedirginlik hissettim. "Bu hafta herkesin sinirleri gergin."

"En sevdiğim şey, insanların ne istediğini öğrenmek," dedi Imogen, sanki skandal bir sırrı itiraf edercesine başını bana yaklaştırarak. "Sadece yüzeyde gösterdikleri arzuları değil, altında yatan gerçek arzuları. Ve sonra onlara bunu vermekten hoşlanıyorum." Beni durdurdu, sonra ellerimi kendi ellerine sıkıca tuttu. Parmakları serindi, tırnakları uzun ve cildime uyarıcı bir iz bırakacak kadar keskindi. "Drustan, elinden gelse gücü yiyip içiyor olurdu," dedi bana. "Bu onun bariz arzusu. Ve sen de bunu istiyorsun, benim güzelim, bana söylemesen de. Güç istiyorsun. Saygı istiyorsun. Ben sana bunları verebilirim." Gözlerinin rengi değişti, mor renk gümüş bir girdap haline geldi. Havadaki çiçek kokusu yoğunlaştı, baş döndürücü ve sarhoş edici hale geldi. "Ama sana daha fazlasını verebilirim," diye fısıldadı. "Eğer onlardan birini, hatta ikisini de istiyorsan, onları senin iradene boyun eğdirmeye yardım edebilirim. Onlara öyle hayaller gösterebilirim ki, gündüzleri de onları rahatsız eden türden hayaller, ta ki tek düşünebildikleri şey..."

"Kes şunu," dedim, ellerimi onunkilerden çekip geri çekildim. Arkam masaya çarptı ve düşen cam eşyaların sesini duydum.

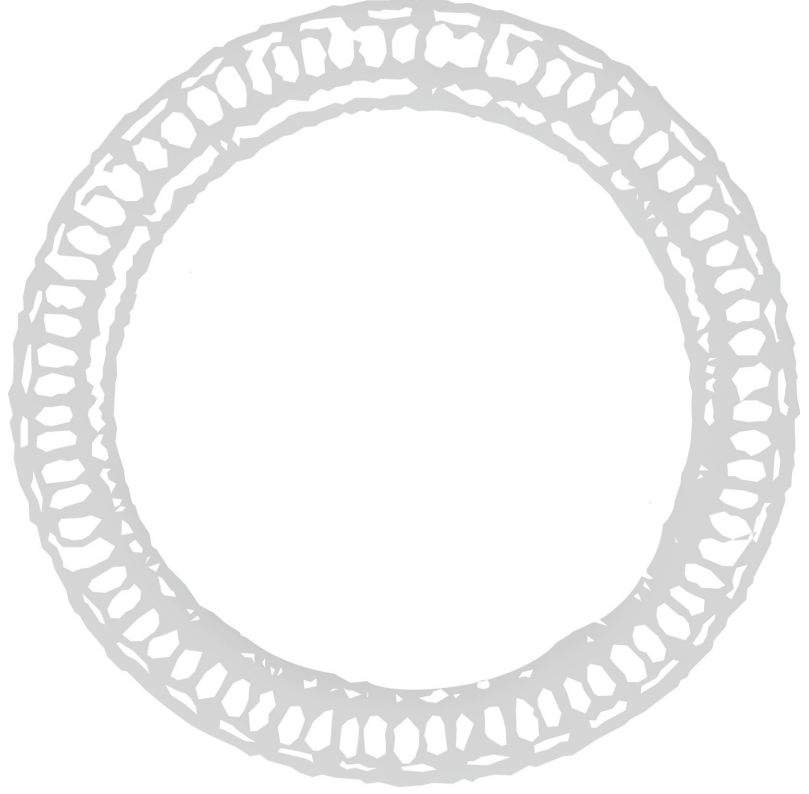
O masadaki kahkahalar ve sohbetler aniden kesildi. Orada oturan konuklar muhtemelen sadece hava durumu hakkında konuştuğumuzu duymuşlardı, ama Imogen'a karşı düşmanca tavrımı gizleyemedim

yüzüne dönerek, yumruklarımı sıkıp yanaklarımın kızardığını bildiğim kadar ateşli bir şekilde bakarken, düşmanca tavrımı gizleyemedim.

"Hadi ama," dedi Imogen yumuşak bir sesle, dudaklarında hala o kurnaz gülümsemeyle. "Bir şeyleri istemek suç değildir."

Yine ona doğru yürüdüm. "Yalandan yaratılmış hiçbir şeyi istemiyorum," dedim, alçak ve sert bir sesle. "Bundan daha iyisini yapmalısın."

Sonra onu geçip Lara'yı bulmak için aceleyle uzaklaştım, arkamdan gelen bakışları görmezden gelmeye çalışarak.

20

Lara, Anya ve ben o akşam, evdeki akşam yemeği ile Kallen ile olan dövüş antrenmanım arasındaki boşlukta Lara'nın odasında buluştuk. Lara, kırmızı çiçeklerle işlenmiş ipeksi beyaz bir bornozla kanepede uzanmış şarap içiyordu, ben ise Gweneira'nın Lara'ya gönderdiği kitap yığınının yanında yerde bağdaş kurmuş oturuyordum. Anya ise konuşmayı dinleyerek odada volta atıyordu.

Anya, ilk grup periler Blood House'a katıldığından beri mesafeli davranıyor, onlardan kaçmak için elinden geleni yapıyordu — bu da beni kaçınmak anlamına geliyordu, çünkü bu günlerde neredeyse hiç yalnız kalamıyordum. Sanki beni ölümün eşiğinde görmekten duyduğu şok geçtikten sonra, içine kapanmış gibiydi. Kapımı çaldığımda nadiren cevap veriyordu ya da odasından çıkmıyordu. Kapısının önüne çiçekler, kitaplar, battaniyeler ve en sevdiği yiyecekleri bırakmıştım, ama o bu hediyeleri hiç kabul etmedi.

Ama şimdi buradaydı. Huzursuz ve çoğunlukla sessizdi, ama buradaydı. Bu yüzden onlara Imogen ile olan konuşmamdan bahsettim — sonuna doğru bana teklif ettiği şeyi hariç tutarak — umarım bu, Anya'nın kapalı bakışlarında ilgi uyandırmaya yeterdi.

"Imogen o kadar da kötü birine benzemiyor," dedi Lara, ben konuşmamı bitirdiğimde. "O sadece dans etmemizi istiyor, ölmemizi değil." "Bence o ikisini de kabul etmeye hazır."

Omuz silktili. "Yine de, acımasız bir kraliçeden daha iyi, hafifmeşrep bir kraliçe." "Sakin bana birdenbire onun destekçisi olduğunu söyleme," dedim, dehşete kapılmış bir şekilde.

Lara cüppesinin üzerindeki nakışları parmağıyla izledi. "Bu noktada, Mistei'yi kimin yönettiği umurumda değil.

Hepsi kötü seçenekler."

Bu sözler beni rahatsız etti. Lara'nın, seçtiğimiz hükümdar kusurlu olsa bile, Void, Fire ve Blood'un isyancı grubunun kazanmasını isteyeceğini düşünmüştüm. "Drustan'dan nefret ettiğini biliyorum, ama Mistei'nin değişmesi gerekiyor. Onun ya da Hector'un yerine başka bir Illusion hükümdarının daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

Yine omuz silktili, hala bana bakmıyordu. "Herhangi bir hükümdar altında değişimin ne kadar köklü olacağı konusunda fazla iyimser olduğunu düşünüyorum."

Anya volta atmaya bırakmıştı. Bize dönerek, kollarını kavuşturdu ve düşünceli bir ifadeyle sordu: "Imogen, Osric'i destekledi mi?"

Lara, Anya'nın konuşmasına şaşırılmış görünüyordu. "Sanırım. Ama hepimiz desteklemek zorundaydık, Imogen ise diğerlerinden daha fazla. O, onun evinin bir parçasıydı."

"Desteklemek zorundaydı," diye tekrarladı Anya, gri gömleğinin kolunu çekiştirerek. Dün de aynı sıkıcı, bol giysi giymişti ve kumaş buruşuk ve ter lekeleriyle kaplıydı.

"Ev sadece yaşamak için bir yer değildir," dedi Lara. "Ev bizim kimliğimizdir. Gücümüzdür. Uzun vadede her evin başında kim olduğu önemli değildir; geldiğimiz yeri terk edemeyiz." Sonra bana suçlulukla baktı. "Olağanüstü durumlar hariç, sanırım."

Rahatsız edici bir his boğazımı sıktı. İlk kez, Lara'nın elinde olsa Dünya Evi'ne geri döner mi diye merak ettim. Oriana elini uzatsa... Lara onu tutar mıydı?

Oriana ise yardım eli uzatmayacaktı. Ben uzattım ve Lara da buradaydı.

Yine de içimde bir diken varmış gibi hissediyordum.

Anya giderek daha kızgın görünüyordu. Tıraşlı kafasına elini sürdü, sonra aniden Lara'nın tuvalet masasına dönüp şarap sürahisini aldı. Yedek bardaklardan birini doldurmak yerine, sürahiyi dudaklarına götürdü ve derin bir yudum aldı. Ve durmadı.

"Anya," dedim, ayağa kalkarak.

"Hayır!" Şarap sürahisini masaya çarptı. "Bana çocuk muamelesi yapmayı bırak."

Bu suçlama canımı yaktı. "Yapmıyorum. Sadece..."

"Sadece ne?" Cevap vermek için çok uzun sürdüğümde, Anya tavana baktı ve boğuk bir kahkaha attı. "Ne komik." Sonra Lara'ya odaklandı. "Kimin yönettiği önemli değilse, o zaman neyin önemi var? Yoksa en önemli şey hala mücevher takabilmen mi?" Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Zaten zenginsen, ilgisizlik çok güzel."

Lara tokat yemiş gibi görünüyordu. "Fae olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Anlamıyorsun."

"İyi. Anlamak da istemiyorum." Anya şişeyi boynundan tuttu, sonra öfkeyle uzaklaştı ve arkasından kapıyı çarptı.

Peşinden gitmek için kalktım, ama Lara'nın sesi beni durdurdu. "Sence senin peşinden koşmanı mı istiyor?" "O benim arkadaşım."

"Ben değil miyim?" Lara iç geçirdi. "Git hadi. Sana kızacak, sonra geri gelebilirsin." Lara'nın muhtemelen haklı olduğunu düşünmek istemediğim için aceleyle uzaklaştım.

Bana çocuk muamelesi yapmayı bırak.

Öyle değildim. Öyle *değildim*. Ama Anya'nın odasına doğru yürürken, onu yumuşak bir battaniyeye sararak, ona bir fincan çay ikram etmek ve sabah her şeyin daha iyi olacağını söylemek istediğimi düşündüm.

Kapıyı çaldım. Anya, elinde hâlâ şişeyle kapıyı açtı. Çenesinden bir damla şarap süzülüyordu ve elinin tersiyle sildi. "Ne var?"

"Konuşmak ister misin?" diye tereddütle sordum.

Gözleri, örgümü tutan gümüş bandı ve işlemeli kırmızı ipek bornozumdan başıma kadar beni süzdü. "Prenses yeni tebaasını kontrol etmek mi istiyor?"

Öfkeli sözlere irkildim. "Öyle değil."

"Öyle değil mi?" Ela gözleri kızarmıştı ve altında mor lekeler vardı. Güzel altın kahverengi saçları olmadan başı savunmasız görünüyordu ve yanağındaki parlak pembe iz beni kızdırıyordu. Ona büyü yapmama izin vermemişti, bu yüzden dün gece kendi yara izlerimden birini silmeye çalıştım ama başaramadım. Görünüşe göre, yara kendi kendine iyileştikten sonra yapabileceğim şeylerin sınırları vardı.

"Sen benim arkadaşısın," dedim. "Senin için endişeleniyorum."

"Endişeleniyorsun," diye tekrarladı. "Yine de perileri eve davet etmeye devam ediyorsun. Neden, yönetmek için bir krallık kurmak için değilse?"

Kalbim acı ile doldu. Bu sert ton, bu alaycılık... Bu Anya değildi. Ama incinmişti ve çektiği acıları düşününce, yeni perilere karşı temkinli olması mantıklıydı. "Onların da bir yuvaya ihtiyacı vardı," dedim ona yumuşak bir sesle.

Yüzündeki ifade acımasız bir şeye dönüştü. "Burası bir ev değil." Sonra kapıyı yüzüme çarptı.

Bir süre orada durdum, sanki göğsüme küçük bıçaklar saplanmış gibi hissediyordum.

Sonra döndüm ve başından beri bunun nasıl sonuçlanacağını bilen Lara'nın yanına ağır adımlarla yürüdüm. Geri döndüğümde Lara kitapları düzenliyordu. "Çok hızlı oldu," dedi.

Duvara yaslandım, avuç içlerimi gözlerime bastırdım. "Çok kızgın." "Kızgın olmaması mı gerektiğini düşünüyorsun?"

"Hayır!" Ellerimi indirdim ve ona öfkeyle baktım. "Kızgın olmak için her türlü hakkı var. Ama..."

"Sana değil," diye tamamladı Lara. "Sen, Kan Prensesi, onun asla sahip olamayacağı tüm güce ve sihre sahip olan sen. Yeni hükümdarımızı seçecek olan sen." Yüzü çok hareketsizdi, sanki duygularını bir maskenin arkasına saklamaya çalışıyormuş gibi.

Bu çok fazlaydı. Gözlerim yaşlarla doldu. "Sen de benden nefret ediyor musun?" diye fısıldadım. "Senin hiçbir şeyin yokken, benim tüm bunlara sahip olduğum için..."

Lara dudaklarını sıktı. "Senden nefret etmiyorum."

"Ben bunu istemedim," dedim, yine de tartışmaya devam ettim.

"Hayır, Parçalar sana verdi. Çünkü sen layıktın. Ben ise değildim."

Gözyaşları yanaklarımdan süzülerek aktı. "Bence sen layıksın."

"Hayır, düşünmüyorsun." Tartışmaya başladığımda başını salladı. "Ya da belki ben düşünmüyorum. Önemli olan, bunun bir önemi olmaması. Biz buradayız, değil mi? Sen bir prenses, ben ise hiçbir etkisi olmayan bir hanımefendiyim ve Anya geceleri defalarca çığlık atarak uyanıyor. Ve bu bizim hatamız değil, ama hatalı olan insanlara zarar veremeyiz."

Yere çöktüm, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etraflarına doladım, bütün gece ağlayıp korku ve kederi tamamen dışarı atabilmeyi diledim. Ama gözyaşlarım çoktan kurumuştur, sanki zihnim bu duyguda kalmama izin vermiyordu. Her zaman ileri, ileri, ileri, bu yeni hayatı nasıl yaşayacağımı hiç bilmesem de.

Mistei'ye hiç gelmemiş olsaydım, gündönümü seçiminden önce Tumbledown'da hançeri satmak için daha çok çabalamış olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı. Anya ve ben cebimizde parayla Enterra'yı dolaşabilir olabiliydik. Oriana, Lara'nın hile yapmasına yardım etmek için bir insan hizmetçinin mükemmel olacağına karar vermemiş olurdu ve Lara, her zaman yapabildiği gibi, denemeleri kendi başına geçirebilirdi. Nasties Osric'i öldürürdü, ya da belki Elsmere'nin askerleri Samhain'de bunu yapardı.

Selwyn de hala hayatta olabilir.

Başımı duvara yaslayıp utanç duygusuyla boğuldum. Dürüst olacağıma dair tüm sözlerime rağmen, onu kaybetme riskini göze alamayacak kadar zayıf olduğum için bu sırrı hala saklıyordum.

"Belki Anya haklıdır," dedi Lara, beni düşüncelerimden kopararak. Yığından bir kitap aldı, sonra kanepeye kıvrılıp dizinin üzerine koydu. "Belki de Mistei'yi kimin yönettiği konusunda çok kayıtsızım."

Dudaklarımı ısırıldım. "Buna cevap vermemi ister misin?"

Bana karanlık bir bakış attı. "Hayır." Uzun bir sessizlik oldu. "Torin ve Rowena'nın bahçe partisinde bana ne sorduklarını biliyor musun?"

Konuşmayı çabucak bitirdiğini biliyordum, ama ne olduğunu bilmiyordum. "Ne?"

"Varlığımın bir değeri olduğunu hayal edip etmediğimi."

"Ne?"

Kafasını salladı. "Onlara Light House ile ilgili planlarını sormaya çalıştım, ama Torin, büyü gücü olmayan serserilerle konuşmadıklarını söyledi. Sonra Rowena, toplum içinde yüzümü göstermekten utanıp utanmadığımı sordu. Sonra Torin... öyle dedi."

Onları parçalamak istedim. "Çok üzgünüm."

"Neden üzülüyorsun? Onların zalimliği yüzünden." Yüzü sakın görünüyordu, ama kitabı çok sıkı tutuyordu. "Bizi bir hiç olarak gören insanlarla çevriliyiz. Böyle hissetmemek zor." Yutkunduğunu gördüm. "Bunu bana sen yapmadın Kenna. Anya'ya da yapmadın ve o da bunu biliyor. Ona biraz zaman tanımalısın."

Gözlerimdeki yaşları silip başımı salladım.

Bir şeyi bilmek ve ona gerçekten inanmak iki farklı şeydi. Anya ve ben hayatımızın çoğunu birbirimizin yanında geçirmiştik. O benim onu sevdiğimi biliyordu. Ama Osric, onun

ve bunu geri kazanmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Ama evi dolduran perilerden ve benden uzaklaşmaya ihtiyacı varsa, ona bunu verecektim. Bu, yapmak istediğim son şey olsa bile.

O gece dövüş salonunda Kallen normalden daha sessizdi. Asla gürültücü biri değildi, ama ben onun doğru dövüş şekli, büyüünün nasıl işlediği ve Fae'lerin karmaşık tarihi hakkında verdiği düşünceli derslere alışmıştım. Bu sefer kendini kısa yorumlarla sınırladı ve dün gece benim formumu düzeltmek için kollarımı, ellerimi ve hatta kalçalarımı tutmakta hiçbir sorun yaşamamışken, bu gece bana dokunmamak için elinden geleni yapıyor gibiydi.

Egzersizlerimize silahları da dahil etmeye başlamıştık. O, mızrağın sapını tutuşumu değiştirmek için elini uzattığında, temas kurmadan önce bir kez daha geri çekildiğinde, artık dayanamadım. "Ne var?" diye sordum, mızrağın ucunu yere dayayarak.

"Ne ne?"

"Bu gece mesafeli davranıyorsun."

Bunu söylediğim için kendimi aptal hissettim. Yakın olduğumuzdan değil. O benim şantajcımdı, sonra müttefikim ve öğretmenim oldu. Arkadaşım ya da...

Onlara bu tür hayalleri, gündüzleri de peşlerini bırakmayan rüyaları gösterebilirim.

O fısıldanan sözün hatırasını kafamdan silip attım. Imogen beni sinirlendirmeye çalışıyordu. Başarmıştı da, çünkü şimdi düşünmemem gereken şeyler hakkında düşünüyordum. Kallen'ın bana dokunmak isteyebileceği nedenleri hayal ediyordum, oysa bu benim en son isteyeceğim şeydi.

Bunu istemiyordum, kendime söyledim, Kallen de istemiyordu. Imogen kafama girmişti.

Kallen sessizce beni izliyordu. Utançtan yüzüm kızardı. Çok ileri gitmiştim, şimdi benim hakkımda ne düşünüyordu? Muhtemelen Drustan'ın düşündüğüne benzer bir şey: onun zamanına ve ilgisine kıskançlık duyduğumu, sadece dikkat çekmek isteyen aptal bir insan olduğumu.

"Boş ver," dedim. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Mızrağı kaldırıp ucunu ona doğru doğrulttum. "Devam edelim."

"Hayır, haklısın," dedi Kallen, beni şaşırtarak. "Ve sana bir şey borçluyum." Gözlerini kaçırarak iç geçirdi. "Bu gece gerginim. Senin suçun değil."

Bana ne borçlu olduğunu merak ettim. Dürüstlüğü mü? Öyleyse, bu çoğu hediyeden daha iyiydi. "Seni gergin yapan ne?"

Çenesi mızrağa doğru eğildi. "Önce bana bir hamle göster."

Bana kısa bir mızrakla çalıştırıyordu çünkü hançer gibi o da bir bıçaklama silahıydı. Her ikisi de gerekirse kesmek için kullanılabilirdi, ama o, silahla ya da çıplak ellerimle, her zaman en hızlı ve en etkili vuruşu seçmeyi öğrenmemi istiyordu.

Bir elimle mızrağın sapını kalçama yakın bir yerde tutarken, diğer elimle mızrağın ucunu onun gözlerine doğru yönlendirdim. O, benim duruşumu düzeltirken yere bırakmış olduğu kendi mızrağını aldı, sonra menzil dışına çıktı ve devam etmem için bana başını salladı. Silahı hızla ona doğru savurdum, arka elimle göğüs kemiğime kadar kaldırdıktan sonra tekrar kalçama indirerek durdum.

"Güzel," dedi, yanımda daire çizerek. "Bir tane daha." "Bir kez sapla demiştin," diye şikayet ettim.

"On tane yap."

O benim duruşumu izlerken ben homurdandım ama itaat ettim. Beşinci seferdeyken tekrar konuşmaya başladı.

"Sen gittikten sonra Imogen beni partide buldu."

Mızrağı uzatmış halde tereddüt ettim ve o da kendi silahının sapıyla mızrağı elimden çarptı. Darbenin etkisiyle avuç içlerim acıdı ve mızrağı almak için çabalarken çığlık attım.

"Dikkatini dağıtma," diye azarladı beni.

Ona öfkeyle baktım ve egzersizlere devam ettim. "Sana ne dedi?"

"Bana en çok istediğim şeyi söylersem, onu elde etmeme yardım edeceğini söyledi."

Ben burnumdan soludum. "Yani bu numarayı herkese deniyordu." Ama içimde garip, titretilen bir gerilim hissetmeye başlamıştım. "Sen ne dedin?"

"O bana istediğim şeyi veremedi." Gözleri son darbemi takip etti. "Güzel. Formun gelişiyor."

Ona dönerek mızrağı tekrar yere dayadım, ucu tavana doğru bakıyordu. "Seni Hector'un yanından uzaklaştırabileceğini mi sanıyor? Kendi kardeşini asla ihanet etmezsin."

"O beni tanımıyor. Tek gördüğü, fırsatını bulur bulmaz krala ihanet eden bir suikastçı. Bir efendiye hizmet ederken ona ihanet etmeyi planladım, şimdi de başka bir yerde de aynı şeyin geçerli olup olmadığını test ediyor."

Kallen'ı anlayan çok az insan vardı. Ben bile onu anladığımdan emin değildim, ama Hector'a ihanet etmeyeceğini biliyordum. "Hayal kırıklığına uğrayacak."

O da başını salladı. "Beni sınadığını görmem şaşırtıcı değil. Fae hükümdarları iktidarı ele geçirmek için genellikle iki rolden birini üstlenirler: ya zorba ya da baştan çıkarıcı. Osrice gibi zorla hüküm süremeyeceğini biliyor, bu yüzden tebaasının onun kontrolünü arzulamasını sağlamalı."

Hoş olmayan bir his içimi kapladı. "Seni baştan çıkarmaya mı çalıştı?"

"Ben..." Bir adım geri attı, sonra kendini hatırladı ve kendine güvenen duruşuna geri döndü. "Hayır. Öyle değil." Geri kalanını itiraf etmeden önce tereddüt etti. "Ama o... tahminlerde bulunmaya başladı. Ne isteyebileceğimi hakkında."

Midemdeki his daha da ağırlaştı, sanki taş yutmuşum gibi. "Sana ne teklif etti?"

Kafasını salladı. "Zaten gülünç bir şey. Benim düşünmem..." Sözlerini yarıda kesti, sonra tekrar başladı. "Önemli değil. Ama bu gece mesafeli davranırsam, bunun sebebi budur. Gölgelemlerden başkalarını izlemeye alıştım. Başkasının merceği altında olmaktan hoşlanmıyorum."

Belki de dudaklarımda beliren soruları görebildi, çünkü hızla mızrağını yerine koydu, sonra onun yerine bir kılıç aldı. "Yeni bir ders zamanı," dedi. "Daha uzun bir kılıç kullanan bir rakiple nasıl savaşıılır. Hançerini çıkar."

Hala hoşlanmadığım ve adını koymak istemediğim bir duygu ile kaynarken, onun izinden gittim, mızrağı rafa kaldırdıktan sonra Caedo'nun saç bandı olarak kullandığı saçlarıma uzandım. Hançer akıcı bir şekilde avucuma girdi ve sertleşti. Zihinsel bağımız aracılığıyla onun heyecanını hissettim. Caedo, bu dersleri vaat ettikleri şiddet nedeniyle seviyordu ve daha sonra savaş alanındaki ortak rüyalarımızda bunları tekrar yaşayacağımızı biliyordum.

"Imogen de seninle aynı konuşmayı yaptı," dedi Kallen, sanki ona anlattıklarımı hatırlamış gibi. "Sana ne teklif etti?"

Birdenbire her yerim ısındı. Neden bu soruyu önceden tahmin etmemiştim? "Güç ve saygı, esas olarak."

Ama daha fazlasını da söyleyebilirim.

"Esas olarak mı?"

Buna cevap vermeye cesaret edemedim.

Bana çok yakından bakıyordu. "Peki ona ne söyledin?"

Imogen'in sonunda ne teklif etmeye başladığını bilmiyormuş gibi davranabilirdim. Sonuçta o cümleyi tamamlamamıştı. Eğer o kelimeleri gerçekten söylememişse, o zaman zihnimde canlanan görüntülerin de var olmadığını varsayabilirdim. "Onun bana sunabileceği hiçbir şeyi istemediğimi."

Söylemediğimiz her şeyin ağırlığı havayı boğuyordu. Derin nefes almak zordu, ama bakışlarımı sabit tutarak Kallen'ın konuyu daha fazla derinleştirmesini engelledim.

O başını salladı, sonra odanın ortasına doğru geri çekildi. Aynalardaki yankıları da hareket etti. Bazen kavga ettiğimizde, sanki dans pistinin ortasında gibi hissederdik. "O, zayıf noktalarımızı bulmaya devam edecek," dedi. "Dikkatli olmamız gerekecek ve diğerlerine bir şey teklif edip etmediğini öğrenmeliyiz."

Rahatsız edici an geçip gittiğinde içim rahatladı. "Drustan ve Hector, rüşvet verilemeyecek kadar çok yönetmek istiyorlar."

"Eğer onların tam bağlılığını talep ederse, evet, bu doğru." Savaş pozisyonu aldı, sonra bana yaklaşmam için işaret etti. "Ama gizli zayıflıkları tahmin edecek kadar zeki ise, son hamle için bir dizi olasılığı düşünecek kadar da zeki demektir."

"Mesela?" diye sordum, hançerimi savunma pozisyonunda tutarak ona doğru ilerledim.

"Henüz bilmiyorum. Kendi gücünün hangi parçalarını kesip teselli ödülü olarak sunmaya razı olduğunu bilmiyorum. Ama eğer razı olursa ve ödül yeterince cazipse... bu durumu değiştirebilir."

Üzerime bir ürperti çöktü. İttifakımızın gücü, nihai sonuç tartışmaya açık olsa da, hepimizin aynı amaca hizmet ettiğimizi bilmemize dayanıyordu. Ya Drustan ya da Hector hüküm sürecekti ve bu karar verildikten sonra, hepimiz bu karara uyacak ve yaklaşan savaşta kendi tarafımız için savaşacaktık.

Peki ya Drustan'ı seçersem ve Hector bunu kabul etmezse? Ya Hector'u seçersem ve Drustan başka bir yolla iktidarı ele geçirmeye karar verirse? Uzun vadede tahtın diğer rakiplerini ortadan kaldırmak anlamına geliyorsa, kısa vadede Imogen'ı desteklemeyi seçebilir.

Bunu yapabileceğini tahmin edebiliyordum. Şimdiki bir fedakarlık, gelecekteki bir zafer için. Void House'a olan nefreti kesinlikle yeterince derindi.

Gweneira'ya da. Imogen, Torin ve Rowena'nın Light House için en iyi seçenekler olduğuna gerçekten inanıyor muydu, yoksa o gücü Gweneira'ya mı teklif edecekti? Gweneira tüm planlarımızı biliyordu. Devriyelerimizin programını ve Fire ve Void'un sahip olduğu asker sayısını tam olarak biliyordu. Bize sırtını dönerse çok büyük zarar verebilirdi.

Hector'u onu neyin etkileyebileceğini anlayacak kadar iyi tanıımıyordum. Ama eğer bir şey varsa ve Imogen onu bulursa... Kallen onunla birlikte o yola girer miydi?

Kallen'in yorumu bu şüphelerin kapısını açtığına göre, şimdi hepsi akın akın geliyordu. İttifakımızın her üyesinin ikincil hedefleri vardı ve bunların çok azı birbiriyle uyumluydu. Birbirimize güvenemezsek, nasıl birlikte savaşabilirdik?

"Hadi ama Kenna," dedi Kallen, sesini yumuşatarak. "Bu gece endişelenmek sorunu çözmeyecek." "Sırf sen öyle diyorsun diye, ters gidebilecek her şey hakkında endişelenmeyi bırakamam." "Hayır. Ama hazırlıklı olmak için antrenman yapabilirsin."

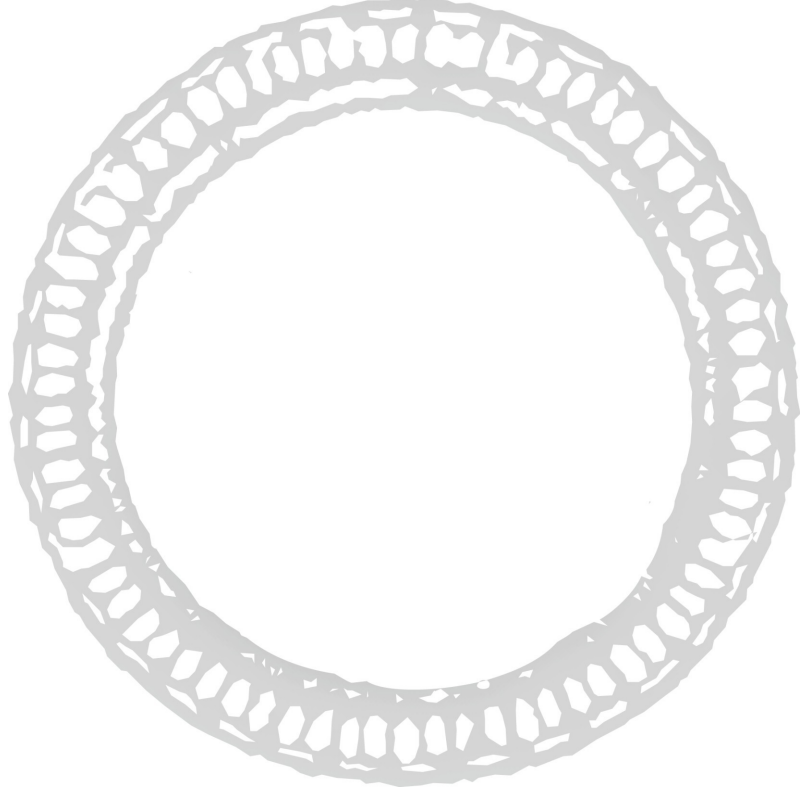
Bu ifadeye şaşırarak kaşlarını kaldırdım. "*Ne zaman* ters giderse mi?"

"Kazanmış olsak bile hiçbir şey mükemmel olmayacak. Bizim tarafımızdaki herkesin istediği her şeyi elde etmesi mümkün değil. Kaybedecekler de olacak." Gözleri hüzünlüydü. "Bazı hayaller o kadar imkansız ki, onlara ulaşmaya çalışırken kendini parçalamadan önce onları unutmak en iyisidir."

Boğazım düğümlendi. Onun hangi hayallerinin imkansız olduğunu ve kendisini yıkabilecek şeyin ne olduğunu sormak istedim. Ama ağzımı açamadan, kılıcını kaldırdı. "Hadi dövüşelim," dedi. "Her şeyi kontrol edemeyiz, ama akıllı insanlar her sonuca hazırlıklı olurlar."

"Bilge insanlar her türlü sonuca hazırlıklıdır," diye fısıldadım. Hayatım için savaşmak zorunda kalacağım sonuca bile. O kader bana geldiğinde hazır olursam, belki onu değiştirebilirdim.

Derin bir nefes aldım, kendimi topladım ve kılıcımı sallayarak ona atıldım.

21

Imogen, etkinlikten etkinliğe cazibesini sergilemeye devam etti. Konserler, lüks yemekler, şarap tadımları... Aslında şarap tadımları daha çok şarap içme partilerine dönüştü. Fae'nin heyecanlanma arzusu çok büyüktü ve Imogen bunu zevkle besledi. Çoğu, bahçe partisi kadar samimi değildi, ama bir prenses olarak görünüşe göre hepsine katılmam bekleniyordu. Anlaşmanın yedinci gününde, Imogen'ı ya da bir kadeh şarabı bir daha görmek istemiyordum.

Bu boş bir umuttu. Grimveld'den nadir bulunan lezzetler içeren bir sevkiyat gelmişti, dev kanatlı ayılar üzerinde uçan periler tarafından teslim edilmişti ve o akşam bu lezzetlerin tadını çıkarmak için bir parti düzenlemişti.

Grimveld, Enterra'nın kuzeybatısında, Giants' Teeth adlı dağların ötesinde yer alan bir ülkeydi. Buzlu, ürkütücü bir yerd, sivri zirveler ve buzullarla doluydu ve gece ile gündüzün altı ay sürdüğü söyleniyordu. Kallen'e göre, bu donmuş kuzeyde yaşayan periler Illusion House'un geleneksel müttefikleriydi ve konseydeki herkes, Kraliçe Briar'ın Void House'a tedarik etmeyi planladığı gibi, bu sevkiyatın da muhtemelen silah içerdiğini kabul etti.

"Elsmere ve Grimveld eski düşmanlardır," diye açıkladı Kallen, Lara ve bana partiye giderken. Blood House'un dışında bizi bekliyordu ve Lara açıkça pek hevesli olmasa da, ben onun varlığından memnundum. "Samimi davranıyorlar ama Grimveld kralı yanlış danışmanların sözünü dinlemeye başladığı anda bu siyasi gerilim şiddete dönüşecek. Mistei'deki çatışma ideal bir vekalet savaşı ortamı yaratıyor."

"Vekalet savaşı mı?" diye sordum, bu terime aşina değildim.

"İki güç arasında uzaktan ve fiilen savaşa katılmadan yapılan bir savaş." Bir kavşağa geldik ve Kallen'ın eli kısa bir süre sırtımda dolaşarak beni sağa yönlendirdi. "Osric'in izolasyonist politikalarını terk ettiğimize göre, her iki krallık da Mistei ile yakın bir ittifak kurmaktan fayda sağlayacaktır, bu yüzden seçtikleri tarafı silahlandırarak, birbirimizi öldürmemizi izleyecek ve sonucun kendilerine fayda sağlamasını umacaklardır."

Bu bana müdahaleci bir korkaklık gibi geldi. "Hector, Briar'ın asker gönderebileceğini söylememiş miydi?"
"Evet, doğrudan müdahaleye açık. Bu ideal olurdu, askerleri mükemmel ve sayısal üstünlüğe ihtiyacımız var."

Lara kaşlarını çatmıştı. "Eğer öyle olursa, Grimveld askerlerini Imogen'a göndermez mi?"

"Muhtemelen öyle olur," diye kabul etti Kallen. "O zaman bu, sayı ve zamanlama oyununa dönüşür. Kimin destekçileri önce gelir ve sayıları ne kadar olur."

Kallen'in bu kadar çok farklı olasılığı takip etmekten başı ağrıyordu mu diye merak ettim. Hizmetçileri şantajdan yabancı güçlerle müzakereye kadar, bu noktaya gelene kadar kaç farklı stratejiyi değerlendirdiğini düşünmek ürkütücüydü.

Parti, Illusion davasının görüldüğü balo salonunda düzenlenmişti — tabii ki davanın ayrıntılarını hatırlayamıyordum. Odanın ortasına, normalde dansın yapıldığı yere, uzun masalar yerleştirilmişti ve periler masaların etrafında durup yemek yiyip içki içiyorlardı. Mermer heykeller odanın çevresini çevreliyordu ve aynalı duvarlar bu heykelleri ve abartılı giysiler giymiş perileri sonsuzca çoğaltarak, toplantının gerçek boyutundan çok daha büyük olduğu izlenimini veriyordu.

Odanın ön tarafına dikilmiş yedi adet şeffaf heykel dikkatimi çekti. Onlardan birinin, saçları dağınık ve elinde bir hançer tutan benim olduğumu fark edince irkildim.

"Buz heykeller," dedi Kallen. "Grimveld'in usta oymacıları tarafından yapılmış ve erimemeleri için mistik bir büyüyle korunuyorlar. Bu öğleden sonra, birkaç fıçı şarapla birlikte teslim edildiler."

Ağzımı açık bırakmamaya çalıştım. "Daha önce kimse benim resmimi bile çizmedi."

"O kadar emin olmazdım." Kallen odanın diğer tarafına bakıp birine başını salladı, sonra Lara ve bana selam verdi. "Prenses Kenna, Leydi Lara, sizinle tanışmak bir zevkti. Yapmam gereken işler var, ama umarım partiden keyif alırsınız."

Lara, gözlerini kısarak onun arkasından baktı. "Kibar davrandığında ona güvenmiyorum." "Ona hiç güvenden mi?"

"Hayır."

İstemedim güldüm.

Lara'nın bakışları benden uzaklaştı ve yüzü aydınlandı. "Gweneira gelmiş. Bana gönderdiği kitap hakkında ona bir şey sormam lazım." Gümüş tül ve kırmızı kurdelelerle telaşla uzaklaştı.

İstemediğim sosyal etkinliklere zorla sürükleneceğimin sadece an meselesi olduğunu bilerek, pembe kumaşla örtülü bir masaya oturdum. Ortasına büyük, parlak kırmızı tohumlar içeren bir kase konulmuştu ve ben onu merakla inceledim. Bu, Grimveld'den gönderilen lezzetlerden biri olmalıydı.

Bir hizmetçi, içinde mor bir sıvı bulunan zambak şeklindeki bir bardakla ortaya çıktı. "Buzul altında yıllandırılmış buz şarabı, prensesim," diyerek reverans yaptı.

Teklifi kabul ettim ve merakla bir yudum aldım, sonra yüzümü buruşturdum. İçinde şarap varsa, bir şeyle güçlendirilmiş olmalıydı, çünkü içecek hafifçe erik tadı verse de, daha çok temizlik ürünleri gibi tadı vardı.

Bunun yerine tohumlardan birine uzandım ve onun yapışkan bir zarla kaplı olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Tadı görünüşünü telafi eder umuduyla, onu ağzıma attım.

Hemen bir peçete alıp onu tükürdüm.

Hector o anda sol dirseğimin yanında belirdi. "O tohumun fiyatını biliyor musun?" diye sordu.

"Tadı göz önüne alındığında çok pahalı." Kesinlikle ekşimiş, mukus benzeri dış yüzeyi de durumu daha da kötüleştiriyordu. Yüzümü buruşturup, tadı gidermek için biraz buzlu şarap içtim. Karşılaştırıldığında şarap ambrosia gibi geldi.

Hector miktarı söylediğinde, neredeyse boğuluyordum. "Ne?" diye haykırdım.

"Bu bitki, on yılda bir kez, aurora ışığı altında meyve verir." "Bu kadar sık olması ne yazık."

O güldü, sonra ağzına bir tohum attı. "Altın kaplı bok gibi tadı var."

Tumbledown'daki çoğu evden daha değerli olan buruşuk peçeteye baktım. "Ne israf."

O homurdandı. "Bu da krallığın fonlarından geliyor. Bu gidişle, ben tahta geçmeden krallık iflas edecek."

Hector ile bire bir konuşma yapma fırsatım pek olmamıştı ve ona ihtiyatla baktım. Uzun siyah saçları açıkta duruyordu ve tünici sade bir kesimdi, ama yakından bakınca kumaşın üzerinde koyu gri renkte birbirine geçmeli taş desenleri olduğunu fark ettim. "Henüz resmi olarak kraliçe değilken bu fonları kullanmasına neden izin veriliyor?" diye sordum.

"Maalesef, Mistei yasalarına göre o kraliçedir. Yerine bir başkası geçene kadar Osric'in yasal varisidir."

"Ve Anlaşma sona erene kadar onu görevden alamayız."

O da başını salladı ve gözlerini Imogen'a doğru kısarak baktı. "Bu birçok nedenden dolayı akıllıca bir hamleydi. Gri bir alanda bulunuyoruz ve o bu durumu ne kadar uzatırsa, herkes onun yönetimine o kadar alışıyor."

Imogen'ın buz şarabını kaldırıp kadeh kaldırmasını izlerken, savaşı ertelememize zorlayarak, aslında savaşı çoktan kazanmış olabileceği düşüncesi içimi rahatsız etti.

O gece geç saatlerde, küçük sohbetler kisvesi altında beni sorgulamak, aşağılamak veya kendilerini sevdirmek isteyen perilerle çok fazla konuşma yaptıktan sonra, nihayet buz heykelleri yakından inceleyebileceğim sakin bir an buldum. Heykelcikler rahatsız edici derecede gerçekçiydi ve onlardan yayılan soğukluk beni titretmişti.

Rowena, kristal işlemeli elbisesiyle kendisi de buz gibi görünüyordu. Yanımda durdu ve kendi donmuş yüzünü hayranlıkla seyretti. "Sizi görmek ne büyük bir zevk, Prenses Kenna. Bu buzun iki ay boyunca donmuş kalması için büyü yapıldığını biliyor muydunuz?" Bana yapmacık bir gülümseme attı. "Sizce hangisi daha uzun süre dayanır, heykeliniz mi yoksa siz mi?"

Bahçe partisinden beri bana sürekli küçük iğneler yapıyordu. Onu yumruklamak gibi gizli bir fantezi kurarak, kendimi zorlayarak o gülümsemeye karşılık verdim. "Biliyor musun, bence heykelini pek doğru yapmamışlar."

"Öyle mi?" Dudaklarını büzerek heykele tekrar baktı. "Neyi atlamışlar?" "Senin açıkça iki yüzün varken, sadece bir yüz oyulmuş."

Kıkırdadı. "Bunu Torin'e anlatmam gerekecek."

O çok garipti. Açıkça benim ölmemi istiyordu, ama Imogen gibi o da beni eğlenceli buluyor gibiydi. Bildiğim kadarıyla beni tekrar öldürmeye çalışmamıştı, ama muhtemelen bunu yapacaktı. Imogen, beni kendi tarafına çekmek için Işık perilerine geri çekilmelerini emretmemiş miydi?

Odanın diğer tarafına baktım ve Torin'in bize kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. Biri neşeli, diğeri somurtkan, tuhaf bir çift gibi görünüyorlardı, ama açıkça birbirlerinde hayran olacak bir şeyler bulmuşlardı. "Torin'le ne zamandır birliktesin?" diye sordum.

"Aynı gün doğduk," dedi Rowena rüya gibi bir sesle, onun heykeline doğru ilerleyip donmuş yanağına elini uzattı. "Annelerimiz kuzen ve en iyi arkadaştı, annem de ebemize doğumumu geciktirmesini söyledi, böylece ikimiz de aynı anda dünyaya gelebilecektik. O günden beri nadiren ayrıldık."

Bu... biraz rahatsız ediciydi. "Kan Evi'nden bir ebe miydi?"

"Öyleydi." Tekrar bana döndü. Peri ışıkları başımızın üzerinde süzülüyor, elbisesinde parıltıyor ve sarı saçlarını ısıltıyordu. "Bu hizmetleri kendin sunmaya başlayacak mısın?"

"Sen benim heykelimin benden daha uzun ömürlü olacağına inanırken, ben nasıl yapabilirim?"

"Öyle olmak zorunda değil. Imogen müttefiklerine cömert davranır."

"Imogen kesinlikle nasıl harcama yapılacağını biliyor," dedim, iğrenç tohumlarla dolu kaseyle en yakın masaya eleştirel bir bakış atarak. "Böyle insanlar hakkında bir insan atasözü vardır. Altını su gibi dökenler, kısa sürede kendilerini susuz bulurlar."

Rowena'nın yüzündeki gülümseme kayboldu ve gözlerinden soğuk ve sert bir bakış belirdi. Sonra mutlu, yapmacık maske geri geldi ve eliyle ağzını kapatarak kıkırdamaya başladı. "Ne kadar ilginç. Daha uzun yaşamak istersen bize haber ver, Prenses Kenna."

Torin'in yanına koştı ve ben onun kulağına fısıldadığını, sonra onu hızlıca öptüğünü izledim. Sanırım bir sinirine dokunmuş olmalıyım, çünkü bir an için bana bakan gerçek Rowena'ydı. Imogen'in harcadığı parayı sevmiyordu, ya da belki de paranın nereye harcadığını sevmiyordu.

Onların kol kola odada dolaşmalarını izledim. Rowena'nın kemerinde gümüş bir matara asılıydı ve ben onu şüpheyle süzdüm. Işık perileri genellikle kıyafetlerini kristaller ve cam merceklerle süslerlerdi — güçlerini düşünürsek, bu kılıç takmaya eşdeğer bir şeydi — ama bu daha sıra dışı bir moda tercihi ve onun zehir koleksiyoncusu olarak bilinen ününü düşünürsek, pek de hayra alamet değildi.

Torin ve Rowena, buz şarabı dolu bir masanın yanında Ulric ile buluştu. Onun Imogen'in en yakın danışmanı ve ölen İllüzyon adayı Karissa'nın amcası olduğunu öğrenmiştim. Bu geceki benzerlik özellikle güçlüydü. Ulric'in kıvrımlı kızıl saçlarındaki ametist uçlu iğneler parıltıyordu ve tuniği Karissa'nın sık sık tercih ettiği dut rengindeydi. Torin ve Rowena'yı selamlarkenki gülümsemesi de onunki gibiydi — hafifçe sırtkan, hafifçe kötücül.

Üçünü dikkatle izledim. Işık ve İllüzyon adayları denemeler sırasında müttefiklerdi, ama kapalı kapılar ardında aralarında düşmanlık artmıştı. Akrabaları da benzer kin besliyor muydu?

Torin, Ulric'e bir şey söylemek için eğildi ve Ulric'in gülümsemesi daha da genişledi. Sonra İllüzyon lordu Rowena'nın eline eğilip onu öptü. Elini bıraktığında, avucunda bir şeyin parladığını gördüm ve o da onu hızla cebine attı.

Işık perileri ayrılıp yemeğe doğru yöneldiler ve Rowena'nın kemerinden matara kaybolduğunu fark ettim.

Ulric bir kadeh şarap aldı ve dolaşmaya başladı. Onu güvenli bir mesafeden takip ederek kiminle konuştuğunu takip ettim.

Otuz dakika izledikten sonra, sabrım sonunda karşılığını buldu. Ulric, Gweneira'nın Lara ile birlikte durduğu uzun masanın önünden geçti ve onlarla konuşmak için durmasa da, gözleri Gweneira'nın elinin yanındaki içkiye takıldı. Yakındaki bir masaya geçti, kendi içkisini birkaç yudum içerek seviyesini düşürdü, sonra hızla cebine uzandı, matara kapağını açtı ve içindekileri şaraba döktü.

Bir dakika sonra geri döndü. Sendeliyormuş gibi yapıp Gweneira ve Lara'nın masasına çarptı ve onların konuşmasını böldü. Şarabını Gweneira'nın şarabının yanına koydu, beceriksizliği için bolca özür diledi ve onların hiçbir şeyin zarar görmediğini söylemeleri üzerine, bardağını alıp yoluna devam etti.

Ancak o kendi kadehini almamıştı. Gweneira'nın kadehini almıştı.

Gweneira, Lara'yı güldüren sessiz bir şey söyledi, sonra gülümsedi ve şarabı dudaklarına götürdü.

Panik içinde içimden bir sihir dalgası fıskırdı ve içkiyi diline dökmeden önce kolunu dondurdu. Yüzünde endişe belirdi. Sihirli tutuşuma karşı direndiğini hissettim, ama sonra endişe yerini bir farkındalık ifadesine bıraktı ve direnmeyi bırakıp gözlerini odanın içinde gezdirdi.

Kalabalığın arasından geçtim. "Onu içme," dedim ve kolundaki kontrolü bıraktım. Yavaşça bardağı masaya indirdi.

"Neden?" diye sordu Lara, şaşkın bir ifadeyle.

Gweneira zaten biliyor gibi görünüyordu. "Kimi gördün?"

"Ulric. Rowena ona bir şişe uzattı, o da içkisine döktü ve bardakları değiştirdi."

Gweneira, parmaklarını bardağın sapında hafifçe oynatmak dışında, dıştan bir tepki göstermedi.

"Halka açık bir etkinlikte bunu yapmak cesurca."

Lara eğilip sesini alçaltarak, "Yani bunun..." dedi.

"Zehir." Gweneira mor alkole kaşlarını çatarak baktı. "Muhtemelen etkisi gecikmeli bir şey, çünkü partide birinin aniden ölmesi ortamı mahveder."

Bu konuda fazlasıyla sakindi. "Bunu daha önce denediler mi?" diye sordum.

"Oh, her fırsatta birbirimizi öldürmeye çalışıyoruz. Odamda muhafızlarla uyuyorum ve sadece kendi ellerimle hazırladığım şeyleri yiyorum."

"Ulric için içindeyse, bu sadece onların suçu değil," dedim.

"Imogen, Anlaşma sona ermeden önce Light House'un birleşmesini ve kendisine itaat etmesini istiyor." Parmak tırnağıyla cama vururken düşünceli bir ifade takındı. "Torin ve Rowena'ya sadakat yemini edip Drustan'a yardım etmeyi bırakırsam güvenliğimi garanti edeceğini söz verdi. Onları o kadar kontrol edebileceğini düşünüyorsa naif olduğunu söyledim. Görünüşe göre benden vazgeçmiş."

Imogen'dan bir rüşvet daha. "Beni onlardan da korumayı teklif etti. Drustan ve Hector öldürülmek için çok önemli kişiler, ama görünüşe göre sen ve ben avlanabiliriz."

"Neden onlar senden daha önemli olsunlar ki?" diye sordu Lara.

"Onların orduları var," diye işaret ettim. "Ve o, Fae olmaya yeni başladığım için ölümümü kaza gibi göstermenin kolay olacağını söyledi."

"Anlaşma süresince taht adaylarının hiçbiri bu savaşı başlatacak gibi görünmüyor," dedi Gweneira Lara'ya. "Ben ölürsem, bu Işık Evi'nin halefiyet sorunu olarak gösterilebilir. Kenna ölürse, Imogen'in paçayı kurtarması için yeterince makul bir inkar nedeni olur. Peki ya diğerleri?" Başını salladı. "Imogen önce diplomasıyı deneyecek."

Lara giderek daha öfkeli görünüyordu. "Ne yapacaksın?" "Ne mi?"

"Zehirle."

"Bir şifalı bitki uzmanı içinde ne olduğunu tespit edebilir mi diye bakacağım," dedi Gweneira. "Beni nasıl öldüreceklerini merak ediyorum."

"Neden Rowena'ya vermiyorsun?" diye sordu Lara. "Torin, Ulric'in onlara sırtını döndüğünü düşünecek."

Gweneira Lara'ya hayran bir bakış attı. "Torin ve Rowena bu zamana kadar bizi izlememiş olsalardı, bu harika bir fikir olurdu."

Lara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Dönmeye başladı, ama Gweneira elini onun eline koyarak onu durdurdu. "Yapma. Onlar sadece heykelleri inceliyormuş gibi yapıyorlar." Gülümsemesi alaycıydı. "Bana dik dik bakmalarına o kadar alışmışım ki, Kenna içmemi engelleyene kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ama Ulric'in bardakları değiştirdiğini gördüler, bu da onu suçlayamayacağımız anlamına geliyor."

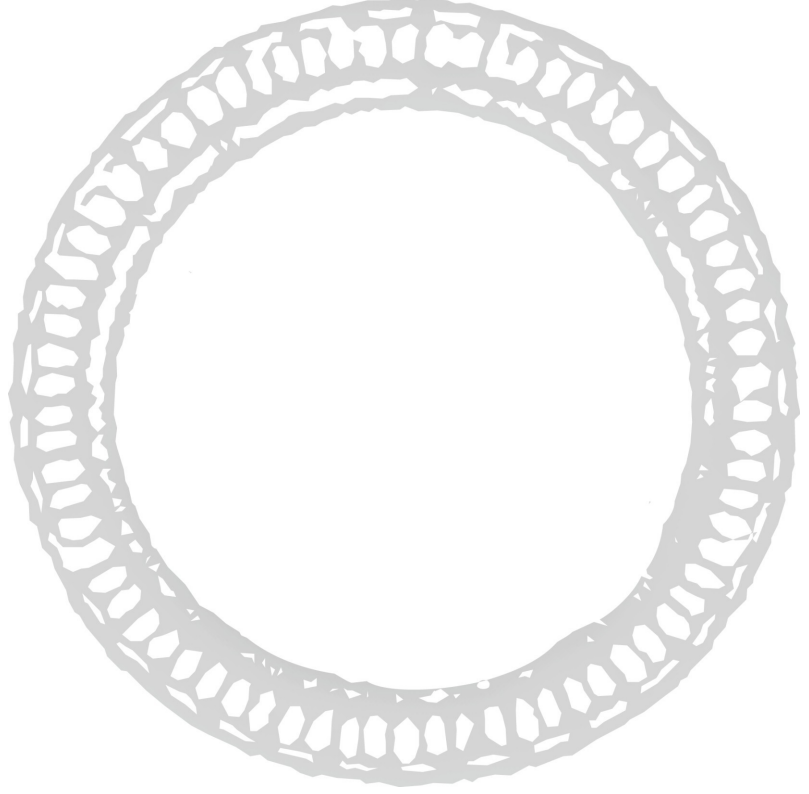
Tüylerim diken diken oldu. Ben de onların izlediğini fark etmemiştim.

Lara, Gweneira'nın dokunduğu yere baktı. "Güzel bir düşünceydi," diye mırıldandı.

"Öyleydi." Gweneira, Lara'nın elini sıkıp bıraktı. "Bu parti ne kadar heyecan verici olsa da, erken yatacağım galiba." Gözlerinin etrafında gerginlik olmasına rağmen bana gülümsedi. "Kurtardığın için teşekkürler, Kenna. Bu, içki içeceğim son parti olacak."

Elinde kadehi ile ayrıldı. Torin ve Rowena'yı aradım ve onları Imogen'in buz heykelinin yanında, Gweneira'nın balo salonundan çıkmasını izlerken somurtarak buldum. Rowena'nın bakışları bana döndü ve gözleri kısıldı.

Ona gülümsedim, elimi kaldırdım ve parmaklarımı salladım. Sonra sırtımı döndüm ve bu tür etkinliklerde artık şarap içmeyeceğime yemin ettim.

Hector, Anlaşma'nın sekizinci gecesinde bir parti düzenledi. Siyah kağıda gümüş mürekkeple yazılmış davetiye almak sürpriz oldu. Void House pek fazla etkinlik düzenlemezdi ve Hector özellikle de daha çok eğlence amaçlı saray etkinliklerinin çoğuna katılmıyordu. Onun, zehirli küçük sohbetlerin karıştığı tipik içki partilerine başkanlık ettiğini hayal edemiyordum.

Parti, Lara ve ben, bir avuç Void asili ve birkaç Earth perisiyle samimi bir toplantı oldu. Resepsiyon odası mum ışığıyla aydınlatılmış ve lüks bir odaydı. Mobilyalar siyah ve gümüş damask kumaşla kaplıydı, büyük bir kristal küre içinde içki sürahileri vardı ve raflar soyut heykellerle doluydu. Obsidiyen duvarlar titreyen alevlerin ışığını yansıtıyordu ve gölgeli bir sis zeminde dolaşarak ayak bileklerimizin etrafında kıvrılıyordu.

Konuklardan biri, güçlü bir Earth perisi ve Talfryn'in annesi Lady Rhiannon'du. Kraliçe gibi görünüyordu, etkileyici koyu renk gözleri ve örgülü uzun siyah saçları vardı. Yeşil kadife elbisesinin üzerine üç altın kuş işlenmişti ve Talfryn'in öldüğü gece benzer bir tasarım giydiğini hatırlayarak içim sızladı.

"Lady Rhiannon," dedi Lara, ellerini sıkarak. "Sizi görmek ne güzel."

"Ben de." Rhiannon'un yüzü gölgelendi. "Toprak Evi çok şey kaybetti." Lara ayaklarına baktı. "Üzgünüm. Talfryn iyi bir arkadaştı."

"Shards acımasız olabilir." Leydi Rhiannon bana döndü. "Prenses Kenna. Resmi olarak tanışmadık."

"Kaybınız için üzgünüm," dedim, Shards'ın Talfryn için yapmamayı seçtiği şeyin kanıtı olduğum için kendimi berbat hissederek. "Oğlunuz bana karşı her zaman nazikti."

"Kibarlık nadiren ödüllendirilir." Gözleri parladı ve hızla eliyle gözlerini kapattı. Bir an sonra, kendini toparlayarak tekrar dikleşti.

Mistei'de keder, aşk gibi gerçek duyguları ifade etmenin bu kadar tehlikeli hale gelmesi korkunçtu.

"Oriana bu gece gelmeyecek," dedi Rhiannon Lara'ya.

Lara'nın duruşu sertleşti. "Tahmin etmiştim."

"Prenses unvanını lekelediği gibi, anne unvanını da lekeliyor." Rhiannon'un sesi birdenbire sertleşti.

"Void'un misafirperverliğini kabul etmek tarafsızlık illüzyonunu bozabileceği için benim gelmemi de istemedi."

"Imogen'in etkinliklerine katılırken nasıl böyle bir şey söyleyebilir?" diye sordum.

"Oriana geleneklere inanır. Durum değişene kadar Imogen'ı Osric'in halefi olarak görecektir."

Hector, demir grisi asma desenli siyah brokar giysisiyle zarif bir şekilde yanıma geldi. "Bu durum uzun sürmeyecek," dedi. "Ve Oriana, korkaklığı gelenek olarak gizlemenin sonuçlarını öğrenecek."

Earth House'un önde gelen hanımlarından birinin önünde söylenmesi şok edici bir sözdü. Ancak Rhiannon dehşete kapılmış görünmüyordu. Bir hizmetçiye işaret etti, tepsiden bir kadeh kırmızı şarap aldı ve kaldırdı. "Geleneklerin sonuna."

Hector kendi kadehini almadı, ama kısa bir selam verdi. "Burada olduğunuz için mutluyum, Leydi Rhiannon."

"Bu günlerde pek mutlu değilim, ama bu, Oriana'nın ev dediği o kafeste kalmaktan daha iyi." Şarabı yudumladı, sonra yüzünü buruşturdu ve kenara koydu. "Şarap kadeh kaldırmak için iyidir, ama çok çabuk başımı döndürüyor."

"Köşede çay var," dedi Hector. "Hizmetçilerimiz size seve seve çay ikram ederler."

"Çayımı kendim koyabilirim, teşekkürler." Rhiannon kolunu Lara'ya uzattı. "Bana katılır mısınız, Leydi Lara?"

Lara başını salladı, sonra Rhiannon'un koluna girdi. Birlikte uzaklaştılar, arkalarında gölgeler dönüyordu.

"Earth House ile bir parti," dedim Hector'a. "Ne ilginç." Ve her zaman dans edip Earth hanımlarıyla stratejik olarak flört eden Drustan ortalarında görünmüyordu.

Hector homurdandı. "Sosyal becerilerim olduğunu

bilmene şaşırdın mı?" "Genelde bundan

hoşlanmıyorsun gibi görünüyor."

"Beni rahatsız eden şey, etkinlik değil, her zamanki arkadaşlarım."

Una, omuzlarında tüyler olan gece yarısı rengi bir elbise giymiş olarak geldi. "Sen de etkinliği pek sevmiyorsun," dedi, minik bir çikolata kek çiğneyerek.

"Sana diplomatik bir görev vermeyi unutma," diye cevapladı. "Müttefiklerimize onları hor gördüğümü söylersin, o zaman ne yaparız?"

Onun hızlı, karanlık esprisi ortaya çıktığında hala beni hazırlıksız yakalıyordu. Hector normalde sert ve kaşlarını çatmış, vahşi bir görünüme sahipti. Ne kadar iğneleyici bir espri olsa da, biriyle şakalaşıyorsa onu bıçaklayacak gibi görünüyordu.

Una gülümsedi. "Kraliçe Briar'ı hor

görmüyorsun." "Çünkü Briar aslında yetkin biri."

Elsmere kraliçesinden bahsedilmesi ilgimi çekti. "Onunla ne zamandır iletişim halindesin?"

"Şahsen mi? Beltane'den beri. Ama Kallen ondan önce de onunla yazıştıyordu. Kral Godwin'in sorumluluktan yorulduğunu hissettiği için birkaç olası adayla bağlantı kurdu. Briar en olası aday gibi görünmüyordu, ama aynı zamanda en büyük fikirleri olan da oydu. Ve sonra her şey hayal ettiğimizden daha hızlı gelişti."

Kallen'dan bahsedilmesi odaya bakmamı sağladı ve onu görmeyince hayal kırıklığına uğradım. "Koruma kalkanları varken onunla nasıl iletişim kurdu?"

"Güvercinlerle."

Ben burun kıvırdım, ama Hector bana şaka yapmıyormuş gibi bakıyordu. "Ciddi misin?"

diye sordum. "Osric'in koruma kalkanları periler ve insanlara yönelikti, hayvanlara değil."

Haberci güvercinler, Fae için çok sıradan görünüyordu. Ama asıl mesele de bu olmalıydı. Fae, kendilerinden aşağı gördükleri her şeyi hiçe sayıyordu.

Hector beni düşünceli bir şekilde izliyordu. "O geçiş gerçekleştiğinde hazır olmamızın sebebi sensin."

Yüzümü buruşturdum. "Kallen'in şantajı, evet."

Omuz silkti. "Etkili oldu." Üzgün görünmüyordu, ama dürüst olmak gerekirse, öyle davranmasından daha çok hoşuma gitti.

"O zaman Kallen'a ne söylediğimi bilmiyordum," itiraf ettim. "Elsmere'nin ne olduğunu bile bilmiyordum. Sadece onu uzaklaştırmaya çalışıyordum."

Una elini ağzına götürerek gülümsemesini sakladı. "Bunu ona söylemelisin."

"Eminim o zaten biliyordur." Rhiannon ve Lara'nın çay tepsisi başında heybetli görümlü bir Void hanımefendiyle sohbet etmeye başladıklarını izledim. "Drustan ve Gweneira davet edildi mi?"

"Davet edildiler," diye onayladı Hector. "Ama davetiyelerinde başlangıç saatinde küçük bir hata olabilir."

Yanağımın içini ısırdım. Hector politik oyunlarına erken başlamıştı. "Drustan bundan hoşlanmayacak."

"Drustan benim programımı ya da kiminle konuşacağımı belirlemez. Bu arada," dedi, kemerindeki keseye uzanarak, "sana bir şeyim var."

Siyah mum mührü inceleyerek kabul ettim. "Başka bir politika mı?" Drustan gibi, o da birkaç tane göndermişti — sınır güvenliğinden daha sağlam bir yargılama sistemine kadar her konuda karalanmış vaatler — ve bugün ikisinden de birer mektup almıştım.

"Elsmere ile olan ilişkimizin savaştan sonra nasıl gelişeceği hakkında ayrıntılar. O kadar uzun süredir izole durumdayız ki, dış dünyada neler olup bittiğinden neredeyse haberdar değiliz. Daha görünür hale gelmeden önce güçlü bir müttefike ihtiyacımız var."

Ben de dış dünyada neler olup bittiğinden habersizdim. Okulda Enterra'nın tarihi ve komşularımız hakkında biraz bilgi dışında pek bir şey öğretilmemişti. Ve öğrendiğimiz sadece insan dünyasıydı; peri politikası hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Parşömeni eteğimin cebine soktum. "Okuyacağım."

"Gönderdiğim diğerlerini beğendin mi?" diye sordu, beni dikkatle izleyerek.

Tereddüt ettim. "Hepsi iyi görünüyor."

"İyi," diye tekrarladı, alışkanlık haline gelen kaşlarını çatarak.

"Hatta çok iyiydi." Drustan gibi, Hector da sadece ticaret ve savaştan bahsetmiyordu, changelingler ve hizmetkarlar ile insanlar için koruma vaatlerinde bulunuyordu. Birbirlerini ne kadar hor gördüklerini düşünürsek, ikisi şaşırtıcı derecede çok konuda hemfikirdi.

"Ama?" diye ısrar etti.

Gerginlik içimi kapladı. "Ama seni tanımıyorum. Ve..." Sesi kesildi. Hector beni izliyor, bekliyordu.

Kallen şimdiye kadar onunla konuşmuş olmalıydı. Bu konuyu açmanın en iyi yolu ne olabilirdi? "Bir söylenti duydum," diye karar verdim.

Yüzünde şiddetli bir ifade belirdi ve gözlerini kaçırıldı. "Bana öyle söylendi."

Yutkundum, daha da endişelenerek. "Kallen bunun doğru olmadığını söylüyor." Onun sözüne çoğu kişiden daha çok güveniyordum, ama...

"Ama?" dedi Hector, sanki düşüncelerimi sezmiş gibi.

Derin bir nefes aldım, sonra omuzlarımı dikleştirdim. "Olanları senden duymam gerek."

Drustan ayrıntılar konusunda belirsizdi, ama Mistei o kadar çok canavarla doluydu ki, boşlukları ben doldurdum. *O, biraz daha az asil olanları seviyor. Biraz daha savunmasız olanları.*

Mistei'de gerçek ve kurgu birbirine karışmıştı, ama bu konuda taviz vermeyecektim. Hector, Drustan'ın ima ettiği gibi bir avcıysa, ona yakın biriye, kral olarak Drustan'ı seçecektim. Ve Kallen, Hector adına bana yalan söylediye, işlendiğini bildiği bir suç için bahaneler uydurduysa, onunla da işim bitmişti.

Sessizlik ağır geliyordu. Una, Hector'u izliyordu, ama onun ifadesini okuyamadım.

"Bana kalbimi göğsümden söküp çıkarmamı istesen daha iyi olur," dedi Hector, alçak ve sert bir sesle. Arkasını dönüp uzaklaştı.

Una, kaşları çatık bir şekilde kardeşinin arkasından baktı, sonra bakışları tekrar bana döndü. Dostça bakmıyordu. "Bana katılın, Prenses Kenna."

Endişeyle sinirlerim gergin bir şekilde başımı salladım ve onu köşeye sıkışmış iki sandalyeye kadar takip ettim. O, boş konuşarak zaman kaybetmedi. "Ondan çok şey istiyorsun."

"O kral olmak istiyor. Daha azını istemeyeceğim."

Parmaklarını dizlerine vurdu. Koyu kahverengi gözleri, sanki derimin altına bakmaya çalışır gibi bana sabitlenmişti. Denemeler sırasında onu bu kadar acımasız bir rakip yapan kontrollü yoğunluğunu hiç kaybetmemişti ve o bakışın altında kıvrınmamak için çaba sarf etmem gerekti. "Kallen sana söylemesi gerektiğini düşünüyor. Bunu önerdiğinde şok oldum."

"Neden?"

"Çünkü Void sırların evidir." Bir an durdu. "O seni çok takdir ediyor. Bu... alışılmadık bir durum."

"Kallen mi?" Bu düşünce beni çok memnun etti, ancak bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum. "Bu gece nerede?"

"Rowena'nın düzenlediği bir müzikali gözetliyor." Parlak siyah örgüsünü omzunun üzerinden çekip, ucuyla oynadı. "Kallen hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu soruyu nasıl cevaplayacağımı bile bilmiyordum. "Ona saygı duyuyorum," dedim, bu soru karşısında ne kadar telaşlandığımı anlamamasını umarak. "O..."

Nasıl biriydi? İlk başta korkutucuydu. Kontrolcü, şiddet eğilimli, bazen acımasızdı. Ama bu özellikleri yavaş yavaş ortadan kalktı ve şimdi nasıl açıklayacağımı bilmediğim birine bakıyordum.

Una hala cevabımı bekliyordu, ben de Kallen ile benim aramda olan şeyi tanımlayabilecek kelimeleri bulmaya çalıştım. "Gerek yokken bile bana karşı dürüst. Beni korumak için öldürdü. Ve... ben de onun için öldürürdüm."

Bütün bunları başka nasıl açıklayabilirim ki? Beni ona çeken rahatsız edici cazibe, düşmanlarımı yok edeceğine söz verirken elimi nazikçe tutuşu... Ve beni de etkileyen içindeki hüznün. Gözlerinde tanıdık gelen bir yalnızlık vardı, ama onun yalnızlığı benimkinden çok daha büyük olduğunu tahmin ediyordum.

Evet, Kallen için öldürürdüm. Onu henüz anlamasam bile. Bazen onu anlarsam bunun ne anlama geleceğini merak etsem bile.

Una başını hafifçe eğdi. "Ondan korkuyor musun?"

"Hayır." Ama içten içe bunun tam olarak doğru olmadığını kabul ediyordum. Çünkü onda beni korkutan bir şey vardı, ama Una'nın sorduğu şey bu değildi. Una, şiddetiyle ünlü Kralın İntikamı hakkında ne hissettiğimi bilmek istiyordu, ama ben artık o yapay canavardan korkmuyordum.

Bu ne zaman olmuştu? Dans ederken olabilir. Ya da belki de ondan önce. Onun hakkında yeni bir düşünce tarzına yavaş yavaş kaymıştım.

"Belki de bu yüzden," dedi Una, düşünceli bir ses tonuyla. "Neden ne?"

"Blood House ile ne yapmak istediğini söyle," dedi, konuyu değiştirerek. "Ben..."

"Senin felsefen. Nasıl ilerlemek istediğin."

Una bu konuşmayla beni sınıyordu; bu çok açıktı. Hector ve Void House'un sırlarını korumak istiyordu ve benim onlara layık olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Yalan söylemek mi, yoksa konuyu geçiştirmek mi daha akıllıca olurdu? Belki. Ama Kallen dürüstlüğü mü beğenmiş gibiydi, belki Una da beğenirdi. "Blood House bir sığınak olacak," dedim ona. "Hayatta kalanların kendi kurallarını koyduğu ve nereden geldiğimizin önemi olmadığı bir yer."

"Sihri korumak umurunda değil mi? Diğer evlerin yaptığı gibi güç için üremek?"

Kahkaham çığınca çıkmıştı. "Kan büyüüne sahip tek kişi benim. Ne yapacağım, bütün evi tek başıma yeniden doldurmak mı?" Bu, Mistei'ye gelmeden önce bile istediğimden emin olmadığım bir roldü ve belirsiz, uzak bir gelecekte bir çocuğum olabileceğini hayal edebilsem de, bugünkü Mistei'de bir çocuğum olabileceğini hayal edemiyordum — yeni büyümü korumak için bir damızlık kısarak haline gelmeyi ise hiç hayal edemiyordum.

Ancak Fae'ler çok uzun zaman dilimlerinde düşünür ve hareket ederlerdi. Başka bir Asil Fae ile birkaç çocuk sahibi olabildim ve Osric onları changeling olarak sürgün etmeden, onlar

yeni eşler bulup daha fazla çocuk sahibi olmadan önce benim evimde güvenle büyüyebilirdi. Yüzyıllar geçtikçe, Blood'un gücünün en azından bir kısmını miras alan giderek daha fazla peri olacaktı.

Artık insan olmadığım için birkaç çocuktan fazlasını yapabileceğimi fark ettim ve bu hoş olmayan bir şok yaşattı bana. Fae doğumları insan doğumlarından daha nadirdi, ama istersem ve yeterince uzun yaşarsam yine de düzinelerce çocuk sahibi olabilirdim. Yüzlerce çocuk. Tamamen benim bedenimden doğan bir ordu.

Bu fikir içgüdüsel olarak rahatsız ediciydi. Shards bana dengeyi yeniden kurmamı söylediklerinde kastettikleri şey bu değildi herhalde? Öyleyse, hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Kafamı salladım. "Diğer evler gibi olmaya çalışmanın bir anlamı yok. O yüzden biz başka bir şey olacağız. Daha iyi bir şey."

Una bu konuşma boyunca anlaşılması zor biriydi — hem ani soruları hem de çok iyi sergilediği çekingenliği Kallen'ı anımsatıyordu. Ancak, son sözlerimden sonra şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım şimdi anlıyorum." Örgüsünü omzunun üzerinden attı ve ayağa kalkarak siyah eteğini avuçlarıyla düzeltti. "İyi akşamlar, Prenses Kenna."

O gittikten sonra birkaç dakika sessizce oturdum ve kalabalığın içinde perilerin hareketlerini izledim. Boşluk perileri, Dünya perileriyle konuşuyordu, Una Lara'nın kulağına bir şeyler fısıldıyordu, Hector Rhiannon'u odanın boş bir köşesine doğru yönlendiriyordu. Bir parti asla sadece bir parti değildi, tıpkı bir dansın asla sadece bir dans olmaması gibi.

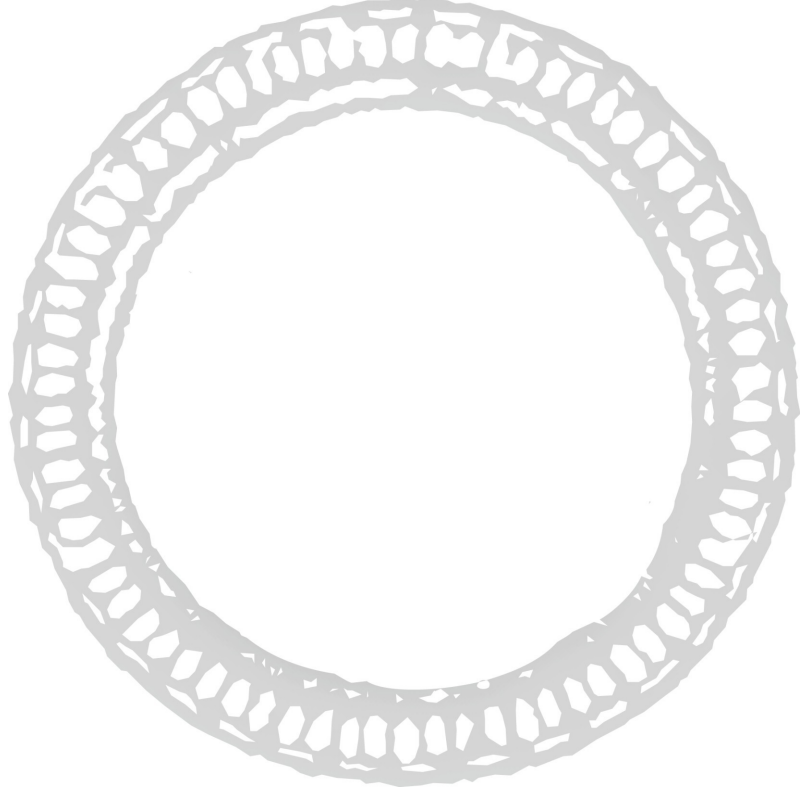
Gözümün ucuyla altın rengi bir şey gördüm. Ne olduğunu görmek için döndüm, Drustan'ın sonunda parlak giysileriyle geldiğini düşündüm, ama kapı boşdu. Ancak mum ışığı çerçeveli aynaya yansıyor ve odanın iki katına çıktığını gördüm. İki kat daha fazla entrika ve o geldiğinde bu daha da yoğunlaşacaktı.

Aniden yorgunluk hissederek şakaklarımı ovuşturdum. Kallen burada olsaydı, bir köşede felsefe tartışarak vakit geçirebilirdik, ama o yoktu ve zaten bir prensesin yapması gereken de bu değildi. Bağlantılar kurmam gerekiyordu.

Ama çok yorgundum.

Lara aynada görünüyordu, karanlık odada kırmızı bir leke gibi. Yansımada gözlerimi yakaladı ve bana işaret etti. İç geçirdim ve ayağa kalktım.

Prenseslerin yorgun olmasına izin verilmezdi. Ve Mistei'nin planları kimse için durmazdı.

Blood House'un koridorları gece geç saatlerde melankolik bir havaya bürünmüştü.

Şafak sökmeden önceki belirsiz saatlerden biriydi, zaman imkansız bir şekilde uzamış gibiydi. Kallen bu geceki dersimde beni yorgunluktan bitap düşürmüş, kollarım ve bacaklarım titreyene kadar savunma vuruşlarımı test etmişti, ama sonrasında uyku bana nasip olmamıştı. Boş zemin katta yürürken, yanımdaki deri çanta eteğime hafifçe sürtünüyordu. İçinde Hector ve Drustan'dan gelen parşömenler vardı; uyanık kalmak zorundaysam, bu zamanı değerlendirebilirdim.

Earth House'da, bu saatte birkaç peri olurdu - bazı Noble Fae'ler alacakaranlıkta uyanır ve şafak vakti uyurdu - ama evimin sakinlerinin çoğu hizmetçilerin programını takip ederdi. Bu geceki uykusuzluğuma rağmen, muhtemelen onlarla birlikte erken uyanırdım. Lara'ya hizmet ederken bu sık sık olurdu - onun partilerinden birinde geç saatlere kadar ayakta kalır, sonra işlerimi yapmak için erken kalkardım. Az uykuyla idare etmeye çok alışmıştım.

En azından uyanık olmanın bir faydası vardı. Son birkaç gecedir, Anya'nın kabuslarını dinlemiştim ve kabuslarının azaldığını görünce rahatlamıştım. Hâlâ yorgun görünüyordu ve hâlâ benden kaçınıyordu, ama Triana ona göz kulak oluyordu, bu yüzden onu rahat bırakmak için elimden geleni yapıyordum.

Çoğunlukla. Mutfakta durup bir parça çedar peyniri aldım, dikkatlice dilimledikten sonra bir bezle örtüp gümüş bir tepsiye koydum, sonra da yakınlardaki çalışma odasına uğrayarak geçen gün fark ettiğim bir kitabı aldım. Fae şiirleriyle dolu, her baş harfinin etrafında küçük, karmaşık resimlerin bulunduğu küçük bir minyatürlü el yazmasıydı. Anya, el yazmalarını minyatürlemeyi öğrenmeyi hayal etmişti; belki bu ona o umudunu hatırlatırdı.

Tepsiyi kapısının önüne bırakmak için yukarı çıktım. Sabah bıraktığım battaniye hala oradaydı, önceki gece bıraktığım banyo bitkileri poşetleri de öyle, ama sanki onları incelemiş ve sonra bir kenara atmış gibi dağınık bir şekilde duruyorlardı. Kalbim sızladı

peyniri ve kitabı yanlarına yerleştirdiğimde kalbim sızladı. Benimle konuşmak ya da hediyelerimi kabul etmek istemese de, en azından onu düşündüğümü biliyordu.

Aşağı kata döndüm. Tavan kristalleri, hareket ettiğim her yerde arkamda soluk kırmızı bir ışık yayıyordu. Bu, duvar halılarının şiddetli renklerini daha da doymun gösterirken, gündüzleri granat kırmızısı görünen mermer zemindeki damarlar mürekkep gibi siyah görünüyordu.

Sonunda yaşam belirtileri duydum — su sıçraması ve kahkahalar, lirden gelen narin sesler. Sesleri takip ederek, henüz vakit bulup uğrayamadığım bir banyo odasına geldim. Fayanslı zemin kaygandı ve üç kaplıcadan yükselen buhar havayı yoğunlaştırıyordu. Oyulmuş gargoye başları havuzlara su döküyordu ve arka duvardan kan perdesi akarak evin içinde dolaşan gizli kanallara kayboluyordu.

Bir illüzyon satiri, bir havuzun yanında oturmuş, suya girip çıkan dans eden bir ışık perisi için lir çalıyordu. Perinin az giyinmiş vücudunun parıltısı, su damlalarını elmas gibi parlatıyordu. Bir sonraki havuzda, üç kişi ayaklarını suda ıslatıyordu. İlki, yeni baş hizmetçimiz Nadine'di. Dryad'ın kemerindeki chatelaine nemden parlıyordu ve eteği dizlerine kadar sıyrılmıştı, altın rengi teninde kahverengi kabuk çizgileri görünüyordu.

Onun yanında, sanki gece yarısından sonra banyo yapmak için yataktan kalkmış gibi bol bir gecelik giymiş Maude'u görünce şaşırdım. Onun yanında, kendine özgü beyaz sakalı ve parlak kel kafasıyla arkadaşı Bruno vardı. Nadine gülümseyerek onları izlerken, Bruno'nun şakalarına ara sıra gülerek, parmaklarını hızlıca hareket ettirerek konuşuyorlardı. Birçok hizmetçi gibi, dryad da insanlarla çalışmak için onların dilini öğrenmişti.

Melankolim hafifledi. Beşinin de farklı geçmişleri vardı, ama burada birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarıyorlardı. Maude bile yumuşamış, her geçen gün dinlenerek ve güvende hissederek daha da rahatlamıştı. Onu Underfae ile birlikte görmek, tanıştığımız günden beri onun hakkında bildiğim şeyi kanıtlıyordu: ne kadar temkinli olsa da, yine de bir yabancıya şans verecekti.

Nimf beni gördü ve ciyakladı, neredeyse havuza düşecekti. Satyr, onu dengelemek için lirini bıraktı ve sonra üç Underfae ayağa kalktı. Maude kaşlarını kaldırdı ve ıslanmaya devam etti, ancak Bruno kısa bir süre ayağa kalkmaya çalıştıktan sonra homurdandı ve "Lanet olası dizlerim" diye işaret etti.

"Prenses Kenna," dedi Nadine, derin bir reverans yaparak. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

O anı mahvettiğim için üzülerek ellerimi kaldırdım. "Sadece geçiyordum. Sizi rahatsız etmeyin."

"Bir şeye ihtiyacınız olmalı," dedi Nadine.

Zorla gülümsedim. "Hayır, teşekkürler. Lütfen, işinize devam edin. Ben kütüphaneye gidiyorum."

O, dudaklarında dolaşan soruyu sormadan önce dönüp oradan ayrıldım. *Kütüphanede bir şey içmek ister misiniz? Kitap seçimi sizi memnun etti mi? Başka bir şey getireyim mi?*

Göğsümde bir acı hissi belirdi. Artık hizmetçilerden biri değildim. Onların yanına oturup yorgun ayaklarımı ıslatıp Noble Fae hakkında dedikodu yapamazdım.

Kütüphane, duvarların her santimetresini kaplayan raflar ve ortada bir oturma alanı ile oldukça rahattı. Kırmızı ve gri çizgili kanepeye oturdum ve çantadan iki parşömen çıkardım, ardından ilk mektubun turuncu mührünü kırıp okumaya başladım.

Drustan ve Hector'dan, Mistei'de yaşayan insanlar için planlarını ve sınırlar açıldığına göre Tumbledown gibi köylerle nasıl etkileşim kurmayı planladıklarını ayrıntılı olarak anlatmalarını istemiştim. Her ikisinin de iyi politikalar izlediğini görmekten memnun oldum. Artık zorla çalıştırma veya sakatlama olmayacaktı ve Mistei'de yaşayan insanlara altınlarla dolu evlerine dönme fırsatı verilecekti. Her ikisi de tahliyenin hızlı bir şekilde yapılması şartıyla yardım teklifinde bulundu. Savaş başladığında her perinin yardımı gerekecekti.

Eskort ayarlandığına göre, insanlar yarın Mistei'den ayrılabilirdi. Maude'un sonunda ayrılmaya karar verip vermeyeceğini merak ediyordum. Triana'nın ayrılıp ayrılmayacağını, yoksa onun nezaketi ve sürekli yararlı olma arzusu, hala barınağa ihtiyaç duyanlara yardım etmek için kalmasına neden olup olmayacağını merak ediyordum. Mistei'de Blood House'a katılmamış insanlar vardı, bir perinin söylediği hiçbir şeye inanmayacak insanlar — o peri kaçış imkanı sunsa bile.

Hector ve Drustan da bunu öngörmüşlerdi ve kalacak olan tüm insanlara, hizmetlerine devam ettikleri için tazminat ödenmesini önerdiler. Drustan, her hanenin bir kısmını barındırmak ve maaşlarını ödemekle sorumlu olması gerektiğini düşünürken, Hector ise insanların ayrı bir yerde barındırılması ve maaşlarının kraliyet tarafından ödenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Hector'un eğik çizgileriyle yazdığı harfleri ve Drustan'ın zarif kıvrımlarını parmaklarımla takip ettim, iki görüş arasında kalmıştım. Hector onlara bir ölçüde bağımsızlık sunuyordu ve ben Işık veya İllüzyon Evi'ne atanan herhangi bir insan için endişelenirdim. Ancak Drustan, her evin yaptıkları zararı düzeltmek için aktif olarak çalışması gerektiğini savunuyordu. *Birisi onların refahını izlemeye devam ettiği sürece, sorumluluk almanın en iyi yol olduğuna inanıyorum*, diye yazmıştı.

Sonunda, Hector'un yolunun en akıllıca olduğuna karar verdim. İnsanları kontrol eden biri olsa bile, Fae'ler güvenilemeyecek kadar acımasız ve ikiyüzlüydü. Torin gibi biri bu hizmetçilerin bakımından sorumlu olsaydı... Onlara ne olabileceğini düşünmek bile beni ürpertirdi.

Her mektubun ikinci yarısı, sınırlarımız dışındaki insanlarla ilişkiler kurma yaklaşımlarını ele alıyordu. Hector, yaklaşan iç savaş biter bitmez bataklığın ötesindeki köylerle yeniden temas kurmaya açıktı, ancak Drustan daha temkinliydi ve Fae düşüncesinde istismar kalıplarının o kadar kökleşmiş olduğunu, daha fazla hayatı riske atmadan önce bu sorunu çözmek için zamana ihtiyacımız olduğunu söylüyordu. Ve o anda, kendimi Drustan'a katılıyorum buldum.

Üzüntü beni sardı. Kimi kral olarak seçmem gerektiğine dair cevap hala netleşmemişti ve şimdiye kadar okuduğum tüm politikalar da böyleydi. Kağıdı bir kenara attım, sonra avuç içlerimle gözlerimi ovuşturdum. "Buna hazır değilim," mırıldandım.

Caedo sevgiyle koluma sarıldı. Sıkıcı.

"Sıkıcı mı?" Yorgun bir şekilde güldüm ve ellerimi indirdim. "Sanırım okumaktan başka aktiviteler tercih ediyorsun."

İç organların dökülüşünde okunacak daha iyi hikayeler var.

Yüzümü buruşturdum. "Müttefiklerimin bağırsaklarını deşmeyi tercih etmem." Sonra iç geçirdim ve başımı kanepeye yasladım. "Neden seçim yapamıyorum?"

Çünkü yanlış seçim yaparsam, insanlar ölecek. Ordularımız, onları kimin yönettiğine bağlı olarak farklı şekilde savaşabilir. İttifakımız parçalanabilir.

Bu rolle mücadele ediyorsun. Kafamdaki bu ses farklıydı, uzaktan geliyordu ve şaşkınlıkla irkildim. Kan Parçası genellikle sinir bozucu bir şekilde sessizdi, ara sıra sorulara cevap veriyordu ama çoğunlukla beni yalnız başıma yolumu bulmaya bırakmaktan memnun görünüyordu.

Shard ile aktif olarak iletişim kurmamıştım ve onun ne kadar güçlü olduğunu hatırlamak beni tedirgin etti. Bu, bir tanrının parçasıydı. Daha büyük bir şeyin yankısı olsa bile, kafamın içine bakıp düşüncelerimi okuyabilirdi.

Oh, şimdi bu pozisyonda nasıl olduğumla ilgileniyor musun? zihnimde sordum, içimde bir kızgınlık hissederek.

Her zaman ilgilenirim.

*Ama şimdi müdahale etmeye
hazırsın. Fae meselelerine
müdahale etmem.*

Yine ellerimi yüzüme götürdüm, parmak uçlarımla gözlerimin altındaki deriyi aşağı doğru çektim. *Anlamıyorum. Duruşmalara müdahale ettin.*

O farklıydı.

Elbette öyleydi. Mistei'de her şeyin bir koşulu ve bir istisnası vardı.

Sen tanrıçanın gücünün bir kısmının taşıyıcısısın, dedi Shard, görünüşe göre benim hayal kırıklığımı yatıştırmaya karar vermiş gibi. *Ben sana bu gücü armağan etmene yardım ettim ve onu kullanma konusunda sana bazı küçük şeyler öğretebilirim, ama her şey senin iradenle yapılmalı.*

Bazen kendimi engin bir bilgi ve tarih gölünün kıyısında duruyormuşum gibi hissediyordum ve dünya hakkında bildiğim her şey, gölün içine daldırdığım tek bir ayak parmağımdan yayılan dalgalarda var oluyordu. Shard, ağaç, ev ve şimdi de ben... Hepimiz, hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir şeyin parçalarıydık. *Tanrıçanın adı neydi?* diye sordum.

Böyle şeylerin sizin anlayacağınız anlamda bir adı yoktur.

Başım zonklamaya başlamıştı ve uykusuzluktan kaynaklanan sisli bir mide bulantısı hissediyordum. *Neden benimle konuşuyorsun?*

Çelişkili durumdasın, dedi Shard. Nedenini bilmek istiyorum. Gerçeği nasıl anladığını bilmek istiyorum.

Benim gerçeğim neydi? Kitap raflarına bakarak, içimde kalıcı olarak yerleşmiş olan kemiren endişeyi kelimelere dökmeye çalıştım. *Artık tüm bu güce sahibim, dedim Shard'a, ama ben hala sadece... benim. Bu yüzden daha akıllı ya da daha iyi bir politikacı ya da başka bir şey olmadım. Dengeyi nasıl yeniden sağlayacağımı bilmiyorum. Beni sen yarattın ve sonra... Zihnimde durakladım, geri kalanını söylemeli miyim emin olamadım.*

Shard bekledi. Dikkatini, kafatasımın ön tarafında yumuşak bir zonklama olarak hissettim, sanki küçük bir yaratık nefes alıp veriyormuş gibi.

Omuzlarım çökmüş bir şekilde iç geçirdim. *Beni ölümden geri getirdin ve sonra öylece... beni terk ettin. Sanki başarısız olsam da umurunda değilmiş gibi.*

Korkuyorsun, diye mırıldandı Shard.

Shard her zaman dürüst olmam için beni cesaretlendirmişti. Ya da en azından Blood Tree öyle yapmıştı, ama onlar aynı şeyin parçalarıydılar, ana bitkiden filizlenen ayrı ayrı mantarlar gibi. Muhtemelen isimsiz tanrıça dürüstlüğü seviyordu ve bu yüzden bana farklı şekillerde aynı soru tekrar tekrar soruluyordu: Pişman mısın?

Korku, henüz gerçekleşmemiş bir şey için duyulan pişmanlıktan başka neydi ki? İtiraf ağzımdan döküldü. *Ya Mistei'yi daha iyi birine dönüştüremezsem? Ya benim yüzümden daha fazla insan ölürse? Ya bu rol için yeterince Fae değilsem?*

Daha fazla Fae gibi olmak mı istiyorsun? Hayır, içgüdüsel olarak söyledim.

Yine de onları kıskanıyordum. Sanki dünya onlara bir şey borçluymuş gibi hareket ediyorlardı. Ben de o kesinliği istiyordum. Kendime güven, güç ve düşmanlarımdan intikam almak istiyordum — sadece Imogen, Torin veya Rowena'dan değil, birkaç kürek toprakla daha iyi görünecek tüm Fae'lerden. Zaten nefret ettiğim ve gelecekte nefret etmeyi öğreneceğim herkesten.

Imogen bana Fae'lerin eğlenceyi sevdiklerini söylemişti, ama ölümü de aynı derecede seviyorlardı.

Belki de ben de onlar gibi olmak istiyorum, itiraf ettim.

İlginç, dedi Shard.

Başımdaki baskı kayboldu. Boş bir odada tek başıma kaldım, cevaplara daha önce olduğumdan daha yakın değildim.

Blood House'un iç salonunu insanlar doldurmuştu. Sağlam botlar ve seyahat pelerinleri giymişlerdi ve her birinin elinde benim kasalarımın çıkan altınlarla dolu deri çantalar vardı. Ortalarında çeşme şırıldıyordu ve normalde o kırmızı havuzu geniş bir çemberle çevrelerlerdi, ama atmosfer o kadar neşeliydi ki kimse dökülen kanı umursamıyor gibiydi.

Göz kapaklarım ağırlaşmış ve başım sersemlemişti — sadece birkaç saat uyuyabilmişim — ama o enerjinin etkisine kapılmamak imkansızdı. Fire and Void'dan bir avuç asker, insanları bataklıktan geçerek yeni hayatlarına götürmek için kısa süre içinde gelecekti ve kaçma ihtimali onları heyecanlandırmıştı.

Triana bana yaklaştı. Diğerlerinden farklı olarak, kırmızı bir ev elbisesi ve terlik giyiyordu, çünkü bugün ayrılmayacaktı. Ayın ortasından sonra bir hafta daha kalmak istiyordu, böylece mümkün olduğunca çok insanı Blood House'un vaatlerine inandırmak istiyordu. Drustan bana, savaş bitene kadar sonuncusu olacak olsa da, ikinci bir eskort ayarlamaya hazır olduğunu söylemişti.

"Başka gelen var mı?" diye sordum Triana'ya.

O başını salladı. "Henüz emin olmayan on üç kişi var. Eskortların onları öldüreceğinden korkuyorlar."

Bu tahliyenin iyi sonuç vereceğine dair ihtiyaç duydukları kanıtı nasıl sunacağımı bilemedim. Belki de mutlu bir şekilde yeniden yerleştirilmiş birinden bir mektup? Ama bu yeterli olmazsa ve süresiz olarak kalmak isterlerse, Blood House yine de onlar için bir yuva olacaktı. "Maude?" diye sordum.

Triana yüzünü buruşturdu. "Benimle kalmakta ısrar ediyor."

Bu şaşırtıcı değildi. Derin bir nefes aldım ve en çok korktuğum soruyu sordum. "Peki ya Anya?"

"Kapısını açmadı. Sanırım hala uyuyor."

Utanç verici bir rahatlama hissettim. O da kapıyı açmamıştı, bu da Anya'nın bu fırsatı kaçıracağı anlamına geliyordu. Onun kalmasını istemek bencilceydi, bu yüzden aceleyle yukarı çıkıp onu uyandırdım ve ne yapmak istediğini sordum.

Peynir ve kitap sabahın erken saatlerinde ortadan kaybolmuştu. Anya'nın kapısını çaldım ama cevap gelmedi, ben de kapı kolunu çevirip kafamı içeri soktum. Odası karanlıktı ve ekşi şarap ve yıkanmamış ten kokuyordu. Battaniyeler yatağın ayak ucunda yığılmıştı ama Anya orada değildi; masada, başını açık kitaba dayamış uyuyordu.

İleri adım attım ve botumun altında bir şey çıtırdadı. Kırık bir şarap kadehinin parçalarıydı. Göğsüm, çok tanıdık bir endişeyle sıkıştı. "Anya?" diye mırıldandım.

O seğirdi, sonra titremeye başladı. Ağız sessiz bir çığlık atmak üzere açıldı. "Anya," diye tekrar ettim, daha yüksek sesle.

Nefes nefese dik oturdu ve sandalye neredeyse devriliyordu. Onu sabitlemek için öne atıldım ve Anya boğazından bir ses çıkardı ve zıplayarak yere düştü.

Onu korkuttuğum için dehşete kapıldım, çömelip boş ellerimi kaldırdım. "Sadece benim. Kenna."

Yüzü ıslaktı. Çılgınca başını salladı. "Uykuda değilim. Değilim." "Uyanıksın," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Az önce uyandın."

Daha fazla gözyaşı döküldü. "Nasıl anlarım?"

Uyku ile uyanıklık arasındaki farkı bilmediğini hayal bile edemezdim, ama o altı ay boyunca hayallerle işkence görmüştü. Onu güvende olduğuna nasıl ikna edebilirdim?

"On üç yaşındayken ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum. "Kasabanın güneyindeki ormanda böğürtlen bulmuştuk."

Burnunu sildi ve elinin tersiyle burnunu sildi. Gözleri hala yaşlarla doluydu, ama dinliyordu.

"Sen, parmak uçlarına basarak en üstteki böğürtlenleri toplayabilecek kadar uzundun," diye devam ettim.

"Ben ise o kadar uzamıyordum, bu yüzden sinirlenmişim. Bir kütüğü yuvarlayıp üzerine çıktım ve hemen çalıların içine düştüm. Kollarım çizildi ve sen beni oradan çıkardıktan sonra, gülmekten neredeyse düşecektin."

Zamanla hangi anıların değerli hale geldiği ilginçti. On üç yaşındayken böğürtlen çalılarına düşmek utanç vericiydi ve Anya ile barışmadan önce ona bağıırıp ağlamıştım. Ama şimdi sıcak güneş ışığını, çenemdeki böğürtlen suyunu ve çiziklerimi temizlerken bana gülen bir arkadaşımı hatırlıyorum.

"Hiç yeterince uzamadın," diye fısıldadı Anya.

Ben, tanıdığım Anya'nın yankısı olduğu için, neredeyse nefes kadar hafif bir sesle güldüm. "Büyemedim," diye onayladım. "Uyanıksın, Anya."

Ayağa kalktı, ben de onu takip ettim. "Hiç uyumamalıydım," dedi, elini masaya dayayarak. "Ne demek istiyorsun?"

Kafasını salladı. Gözlerinin altındaki deri yorgunluktan morarmıştı ve sendeliyordu. Alnını ovuştururken eli titriyordu. Bayılacak gibi görünüyordu.

Bataklığı geçecek durumda değildi. Yine bencilce bir rahatlama hissettim, çünkü onu henüz bırakmaya hazır değildim. Bir hafta sonra başka bir tahliye olacaktı. Önümüzdeki birkaç gün içinde bunu tartışabilir ve onun için en iyi yolun hangisi olduğunu, Mistei'de benim korumam altında kalmak mı yoksa Tumbledown'da eski hayatının parçalarını toplamaya çalışmak mı olduğunu belirleyebilirdik.

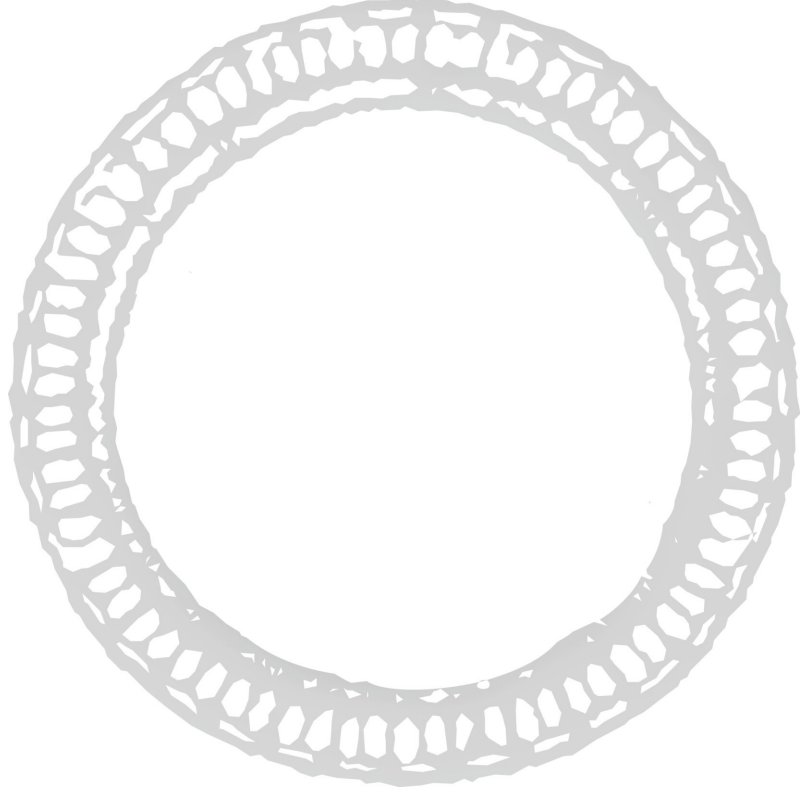
"Neden uzanmıyorsun?" diye önerdim. "Sana sıcak süt gönderebilirim."

Kollarını kendine doladı. "Yapma."

Evin büyüünde bir dalgalanma oldu ve sanki bir sinek yapışkan bir ağın kenarına uçmuş ve ben de titreşimleri hisseden örümcekmişim gibi kafamda yankılandı. Void ve Fire House'dan askerler insanları özgürlüğe götürmek için gelmişti.

Ona biraz zaman tanı, diye kendime hatırlattım. "Tamam," dedim, geri adım atarak. "Ama ihtiyacın olan her şeyi isteyebilirsin. Lütfen biraz dinlen, Anya."

Cevap vermedi.

Imogen, Anlaşma'nın onuncu gününü kutlamak için Illusion House yakınlarında gümüş rengi bir balo düzenledi.

Buradaki salonlar daha aydınlıktı, mumların ışığıyla parıltıyor ve tozlu yeşil ve pembe damarlı kirli beyaz mermerle kaplıydı. Ayaklarının altındaki fayanslar ise tam tersiydi, pembe ve yeşil kareler altın damarlarla birbirini takip ediyordu. Illusion, güzelliği en çok seven evdi ve burada Mistei'de başka hiçbir yerde görmediğim kadar çok sanat eseri vardı: duvar halıları, tablolar, perdeler, çiçeklerle dolu vazolar, heykellerle dolu nişler. Dekoratif masalarda şamdanlar yanıyordu ve başımızın üzerinde daha fazla mum süzülüyordu. Pixies, balo salonuna doğru ilerlerken, bu mumların arasında uçarak üzerimize tatlı kokulu altın tozu yağdırıyordu. Dekorasyonun hacmi, alanı dağınık göstermeliydi, ama bunun yerine her şey mükemmel bir şekilde uyum içindeydi ve gözü bir cazibe merkezinden diğerine sorunsuzca çekiyordu.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordum Lara'ya.

"Birkaç kez," dedi, kırmızı yelpazesini sallayarak, "ama Osric'in zamanında Illusion diğer evler kadar çok etkinlik düzenlemiyordu. Normalde bir kral, evi yönetmesi için yeni bir prens veya prenses atardı, ama o eski pozisyonuna geçecek kimseye güvenmiyordu."

Kendi ev halkına karşı bile paranoyaktı. "Burada mı kalıyordu?"

Kafasını salladı. "Taht odasının arkasında bir kraliyet kanadı var. Fae tarihindeki her hükümdar onu kullanmadı, ama çoğu kullandı."

Gweneira yanımıza geldi. "Demek tarih kitaplarımı okuyorsun."

Lara'nın yanakları zaten kızarmıştı, ama daha da kızardığına yemin edebilirim. "Öğretmenlerimden kaçarak geçirdiğim yılları telafi etmek için elimden geleni yapıyorum. Bu gece çok güzelsin, Gweneira."

Gweneira, normalde tercih ettiği tunik ve pantolon yerine resmi bir elbise giymişti ve parlak buz beyazı kıyafeti mum ışığında ışıltıyordu. Kısa kahverengi saçlarının üstünde camdan bir taç vardı. "Sen kadar güzel olamazlar," dedi Lara'ya. "Ozanlar bu dönemin hikâyesini anlatırken senin için düzinelerce şiirsel unvan icat edecekler." Bana hızlıca gülümsedi. "Ve tabii ki senin için de, Prenses Kenna."

"Bana iltifat etmene gerek yok," dedim kuru bir şekilde. Lara'nın bu koridordaki çoğu periden çok daha güzel olduğu inkar edilemezdi. Yakut taraklarla tutturulmuş parlak siyah saçları ve derin dekolteli kırmızı elbisesiyle vurgulanan dolgun vücudu, geçenlerin neredeyse hepsinin dikkatini çekiyordu.

Benim granat rengi elbisem, ellerimin arkasında sıvıran kolları ve göğüslerimi fazla öne çıkarmayan düz yakasıyla, benim en sevdiğim tarzda bir elbiseydi. Elbisenin en dikkat çekici kısmı arkasıydı; derin bir yaka, omurgamın belime kadar uzanan çizgisini ortaya çıkarıyordu. Saçlarımı yukarıya topladığım için, herkes Caedo'nun boğazıma bir yılan gibi dolandığını, gümüş rengi kuyruğunun çıplak sırtımda aşağıya doğru uzandığını görebiliyordu. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Lara ve Gweneira sohbet etmeye başladılar. Ben yarı dikkatle dinlerken, tanıdık yüzler arıyordum. Kalabalık, balo salonunun girişine doğru ilerledikçe daha da yakınlaştı ve bu, ortalama bir Fae'den daha kısa olduğum için pişman olduğum anlardan biriydi. Shards bana sonsuz yaşamı armağan etmişti; bana biraz daha boy uzunluğu da veremezler miydi?

Balo salonuna girdiğimizde baskı azaldı ve bu güzel manzara karşısında nefesimi tuttum. Binlerce mum yukarıda süzülüyordu ve sıcak ışıkları parke zeminde altın tonları ortaya çıkarıyordu. Mistei'deki duvarların çoğu taştan yapılmıştı, ancak bunlar havada yapılan av sahnelerinin resmedildiği ahşap panellerle kaplanmıştı. Gökkuşağı renginde bir galeriden bir orkestra çalıyordu.

Periler dans pistinde karmaşık desenler çizerek dönüyorlardı, diğerleri ise kenarlarda dedikodu yapıp dolaşıyorlardı. Ağır yüklü ziyafet masaları bir duvarı kaplarken, karşı duvarda dans etmekten yorulanlar için derin minderli sandalyeler vardı. Havada leylak kokusu vardı.

Imogen, camdan bir tahttan odayı yönetiyordu, Torin ve Rowena onun yanında duruyordu ve arkasında silahlı muhafızlar vardı - çünkü bu günlerde, avuçlarımızı saran zincirlere rağmen, hiçbir etkinlik muhafızsız geçmiyordu. Bir kadehten yudumlarken, odayı bariz bir gururla süzdü. Imogen'in partilerinde her zamanki gibi coşkulu bir hava vardı ve dans pistinden neredeyse düşecek olan gülen bir çifti izlerken, birçok perinin çoktan sarhoş olduğu belliydi.

Anlaşma'nın bitmesine sadece yirmi gün kalmıştı. İçip dans ederek yıkıma doğru ilerliyorduk.

"Gülümsemelisin," dedi Lara, yelpazeysiyle hafifçe bana dokunarak. "Karanlık görünüyorsun."

Dudaklarıma zorla bir gülümseme
kondurdum. "Daha iyi mi?" Bana
baktı. "Pek sayılmaz."

Gweneira elini uzattı. "Lady Lara, ilk dansınızı bana verir misiniz?"

Lara reverans yaptı. "Çok sevinirim." Gweneira'nın elini kabul etti ve ikisi dans pistine doğru yöneldiler.

Lara bütün gece dans edecekti. Sihir gücünü kaybetmesi bazı periler tarafından dışlanmasına neden olsa da, güzelliği ve şöhreti, durumun yeniliği ve Kan Prensesi ile Gweneira gibi perilerin desteği, popülerliğinin devam etmesini sağlamıştı.

Drustan'ı, altın süslemeli kayısı rengi kadife giysisiyle ikram masasının yanında dururken gördüm.

Geçmişimizin amacımıza engel olmasına izin vermeyeceğime söz vermiştim, bu yüzden isteksizce ona doğru yürüdüm. "Bana daha fazla politika borçlusun," dedim, kristal kaseden bardağıma punç
doldururken. Yeter

Periler çoktan içmişlerdi, bu yüzden zehirli olmadığını düşündüm.

Bana alaycı bir bakış attı. "Merhaba, Prenses Kenna. Bu akşam nasılsın?"

"Her seferinde boş nezaket sözleri söylemek zorunda mıyız?" diye sordum, ona dönerek. "Yeterince sık görüşüyoruz zaten."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Eskisi kadar sık değil."

"Imogen'in tüm partilerinde seni görüyorum," dedim, ima ettiği şeyi görmezden gelerek.

"O zaman belki de istediğim kadar sık değil." Gözleri ağırlaşmış, dilini alt dudağına hafifçe değdirmişti.

Ben kaşlarımı çattım. "Flört etme."

"Bu halka açık bir etkinlik," dedi, hala içten içe yanarak. "Flört etmem gerekiyor."

Bu kadar yakışıklı olması sinir bozucuydu. Aynada bu ifadeyi ne kadar süre çalışmıştı? Saçlarını düzgün bir şekilde arkaya bağladıktan sonra, o küçük saç tutamını kasten mi çekip çıkarmıştı? "Neden öyle?" diye sordum.

"Çünkü bunu yüzlerce yıldır yapıyorum. Sadakat sadece kılıçlarla kazanılmaz." "İnsanların seninle yatmak istemesini sağlayarak mı kazanılır?"

"Bazen."

Gözlerimi devirdim, sonra punçumu yudumladım, onun bunu bu kadar açıkça itiraf etmesini duyduğumda hissettiğim acıyı bu hareketimle gizleyebileceğimi umarak. Sıvı beklediğimden daha sertti — Imogen bu ay herkesi neredeyse duyarsız tutmaya kararlı görünüyordu. "Bu stratejiyi itiraf etmenin bir nedeni var mı? Bu, senin hakkında daha iyi düşünmemi sağlıyor."

"Öyle mi?" O baştan çıkarıcı ifade kayboldu. "Bana karşı dürüst olmamı istemiştin. Gücüm, bağlantılar kurmak üzerine inşa edildi. Başkalarının bir şey istemesini sağlamak, ister özgürlük, ister intikam, ister yeni bir dünya, ister eğlence... ya da ben."

Kallen gibi davranıp kafamı açık tutmam gerektiğini bilsem de bir yudum daha içtim. "Bana da öyle yaptın."

"Evet ve hayır."

Bunu bu kadar kolay kabul edeceğini beklemiyordum. *Evet* cevabı canımı yaktı, ama *hayır cevabı* da kalbimin hassas kısımlarına, paylaştıklarımızın bir kısmının, herhangi bir kısmının gerçek olmasını isteyen kısımlarına pençelerini geçirmeye çalışıyordu. "Earth House'a girmek için beni baştan çıkardığını kabul ediyor musun?"

"Evet," dedi, bakışları sabit. "Ama o kadar ileri gitmeme gerek yoktu. Bunu yapmak istedim."

Gözlerimi kaçırdım ve dansçıları izleyerek bu itirafın çok yönlü acısını sindirmeye çalıştım. Dönen figürler rüzgarda savrulan çiçek yaprakları gibi görünüyordu. "Artık önemi yok."

"Belki de. Ama sana söylediğim gibi, iki şey birden doğru olabilir. Dürüstlüğümlü istediniz, ben de size açıkça söylüyorum ki benim için her zaman böyle olacak. Hoşunuza gitmeyebilir, ahlaki bulmayabilirsiniz, ama durum bu."

Bu, duymak istediğim cevap değildi ve bu yüzden onu daha çok sevdim. Ona baktım ve sonunda kim olduğunu söylediği için isteksizce ona minnettar oldum. Bu kaybın yasını tutan yalnız tarafımla da minnettar oldum, çünkü bizim aşkımız tamamen gerçek olmasa da... tamamen sahte de değildi.

Bu benim için hala yeterli değildi. Birinin her şeyi olmak istiyordum. Onların da benim için her şey olmasını istiyordum. Ama o küçük *evet* ve *hayır*, içimdeki yaraya konulan bir merhem gibi hissettirdi.

Daha hafif bir tonla konuşmaya çalıştım. "O zaman odadaki herkesi baştan çıkarmayı bitirdiğinde bana haber ver, ortak amacımız hakkında konuşalım."

"Dans ederken konuşalım mı?" diye sordu, elini uzatarak yüzünde rahat bir gülümseme belirdi.

"Oturarak konuşalım mı?"

Gülümseme kayboldu. *Anladım*, diye düşündüm. Drustan'da her zaman iki şey aynı anda geçerliydi. Bana karşı ilerleme kaydettiğini biliyordu ve bu avantajı kullanmak istiyordu. Bu, sadece dürüstlük için ya da benim için yapılan bir şey değildi.

"Çok iyi." Bana kolunu uzattı ve ben de punçumu masaya bırakıp koluna tutundum, onun beni boş sandalyelere götürmesine izin verdim. Oturduk ve o bana doğru döndü. "En son ne zaman bir baloda oturduğumu hatırlamıyorum," diye şikayet etti. "Dinleyiciler olup olmadığını kontrol ettin mi?"

Ben yapmamıştım ve bu alışkanlığı edinmem gerekiyordu. Görünmez bir casusun kalp atışlarını, nefes alıp verişini veya kaslarının seğirmesini kontrol etmek için duyularımı açtım. "Yakınlarda kimse yok." Konuya girdim. "Daha fazla politika ne zaman göndereceksiniz? Son mektubunuzda Elsmere hakkında daha fazla ayrıntı verileceği yazıyordu."

O içini çekti. "Yabancı mahkemelerle olan en önemli ilişkilerimizi ayrıntılı olarak anlatan bir belge göndereceğim, ama asıl önemli olan nokta, Kraliçe Briar'ın bugün hem bana hem de Hector'a mektup göndermiş olması. Ortak ordumuzu kimin yöneteceğine bakılmaksızın, askerlerini bizim davamıza adamaya karar vermiş. Askerler çoktan yola çıkmışlar, ay sonuna kadar burada olacaklar." Bana baktı. "Duymak istediğin bu muydu?"

Bunun artık Elsmere için bir vekalet savaşı olmayacağını bilmek beni sevindirdi, ama aynı zamanda midemde bir sıkıntı hissettim. Briar sadece Hector'u destekleyeceğine söz verseydi, karar benim için verilmiş olacaktı. "Bu iyi bir şey," dedim, yüzümdeki çelişkiyi görmemesini umarak. "Peki ya Grimveld'in birlikleri?"

"Gweneira haklıysa, onlar da harekete geçti. Briar'ın sarayında casusları olmalı."

İki ordu bize doğru ilerliyor, beş ev anlaşmazlık içinde ve biri çekimser... ve sadece yirmi gün kaldı. Tarafımızın tek bir lider altında birleşebilmesi için bir an önce karar vermem gerekiyordu. "Peki ya Toprak Evi?" diye sordum, paniğe kapılmamaya çalışarak. "Hector'un partisinden beri Rhiannon'la daha fazla zaman geçirdiğini fark ettim."

Başını eğdi, mum ışığında bakır rengi saçlarını kaplayan altın tozu parıltıydı. Çok tanıdık gelen tarçın ve duman kokusu bana doğru geldi. "Rhiannon... benim argümanlarıma açık."

Bu bir euphemism gibi geliyordu. "Argümanlarına mı, yoksa baştan çıkarmalarına mı?" "Kıskandın mı?" diye mırıldandı.

"Yargılayıcı."

Yine, cevabım onun gülümsemesini bozdu. "Sen sanki..." Başını salladı ve gülümsemesi geri döndü. "Rhiannon, benim baştan çıkarmamdan ziyade beni bir uçurumdan aşağı itmeyi tercih eder. En azından senin kastettiğin anlamda."

"Ne demek istiyorum?"

Omuzlarını silkti ve o baharatlı kokuyu bana doğru yaydı. O kokuyla birlikte gelen anıları nefretle hatırladım — sıcak teni ve güçlü elleri, ateş perdesini ve kısa bir süreliğine mutlu sonlara inanmamı sağlayan uçsuz bucaksız mutluluğu. "Hedeflerime ulaşmak için sürekli kıyafetlerimi çıkardığımı hayal ediyorsun, oysa bu en önemsiz kısım," dedi. "Davamıza kattığım çoğu kişi başka arzularla baştan çıkarılır. Rhiannon, Earth House'un sesini kullanmasını istiyor, kaybettiği kişiler için intikam almak istiyor ve ele geçirebileceği her türlü gücü istiyor, çünkü bence haklı olarak, bu gücü çoğu kişiden daha iyi kullanacağını düşünüyor."

Davamıza kattığım çoğu kişi başka arzuların etkisinde kalıyor. Onun hedeflerine ulaşmasının yol var mıydı? Yoksa benim zayıflığımı, ilgi görme konusundaki çaresiz arzumuzu hemen sezmiş miydi? "Onu Hector'un yanından uzaklaştırmayı mı düşünüyorsun?" diye sordum, yine o karışık duyguları hissederek — onun dürüstlüğü'nün cazibesi, gerçeği sevmemenin acısı.

"Rhiannon gibi bir peri baştan çıkarılmaya ihtiyaç duymaz," dedi. "Dallaida gibi, onun da gerçekleştirmesi gereken belirli hedefleri var. Bunları gerçekleştirmekte kimin yardım ettiği pek önemli değil."

Ödül olarak Kan Evi'ni talep eden Dallaida'ya güvenmek zorundaydım, Drustan'ın sözünü tutup ona asla tekliif etmeyeceğine inanmak zorundaydım. "Hâlâ Nasties Kraliçesi'ni kontrol altında tutuyor musun? Eninde sonunda sana sırtını dönecektir."

"Önce başkasına sırtını dönecek." Dirseklerini dizlerine dayamak için öne eğildi, dans pistini huzursuzca gözleriyle tararken sanki dansın içinde olduğunu hayal ediyor gibiydi. "Imogen zeki olduğu için Nasties'e yaklaşıyor, ama onlara gerçekten serbestlik vermek istemiyor ve Dallaida bunu biliyor. Ben de bundan yararlanıyorum."

Elbette Imogen de Nasties'e rüşvet vermeye çalışıyordu. O ve Drustan, kasaplık için en güçlü konuma gelmek için birbirleriyle rekabet eden bir ikiliydi. "Dallaida'nın da Nasties'e tam özgürlük vereceğine inandığını sanmıyorum."

Drustan dikkatini bana çevirdi. "Amacım Dallaida'nın tüm hayallerini gerçekleştirmek değil. Onun en az itiraz edilebilir müttefiki olmak ve böylece ayakta kalan son kişi olmak. Bir düşmanı en iyi şekilde kullanmanın yolu, onu başka bir düşmana karşı kullanmaktır."

Kallen gibi, onun aynı anda kaç tane planla uğraştığı da korkutucuydu. Drustan'ın Dallaida, Briar, Rhiannon ve ona güç verebilecek herkes için bir planı vardı ve bu planlar, ihtiyaçlarına ve değişen duruma göre esnek bir yapıya sahipti. Ne olursa olsun, Drustan en üstte olmak niyetindeydi.

"Görünüşe göre durumu kontrol altına almışsın," dedim, ayağa kalkıp eteğimi silkeledim. "Bir sonraki mesajını bekleyeceğim."

O da ayağa kalktı ve bana haylaz bir gülümseme attı. "Bir dansa davet edebilir miyim?"

Rahat görünüyordu, planını birine açtığı için mutluydu. Hatta benim yanımda olmaktan memnun gibiydi. Ancak Drustan, kaygısız görünüşünün ardında korkutucu derecede zekiydi ve nihai hedefi taçtı.

Benden başka bir şey isteyebileceğini fark ettim ve mideimde rahatsız edici bir ağrı hissettim. Gözleri dudaklarıma indi ve gözlerinde hala yanan ateşi fark ettim. Belki de bu flört

beni kendi tarafına çekmek ve çekici bir erkek olarak ününü pekiştirmek için bir oyun değildi. Belki de beni tekrar ele geçirmek ikincil bir hedefti.

Kimsenin ikinci tercihi olmak istemiyordum. Ama o haklıydı: herkese dişlerimi göstererek güç elde etmenin başka yolları da vardı ve arzu çok güçlü bir şeydi.

Ellerimi omuzlarına bastırdım ve parmak uçlarımda hafifçe yükseldi. Elleri belime yerleşmeden önce gözleri parladı. Dudaklarımı yalayıp eğildiğimde, Drustan yumuşak bir ses çıkardı ve kavramasını sıkılaştırdı.

Evet, hâlâ bunu istiyordu.

Bu bilgiyle bir güç dalgası hissederek, son anda yönümü değiştirdim ve ağzımı onun kulağına yaklaştırdım. "Hayır," diye fısıldadım. Sonra geri çekildim. "Dansın tadını çıkarın, Prens Drustan."

Arkamda çıkardığı protesto sesine gülümsemeyi bastırdım.

Kallen'ı, tek boynuzlu atın cam heykelinin yanında bir köşede gizlenmiş buldum. Kollarını kavuşturmuş, her zamankinden daha da düşünceliydi. Sağ elinde gümüş zincir parıltıyordu ve kemerinde her zamanki kılıcı yerine, tören barış düğümüyle bağlanmış bir hançer vardı.

Beni gördüğünde gözleri kısıldı. "Ateşle oynuyor musun?" diye sordu.

Demek Drustan'la olan konuşmamı görmüştü. Yüzüm kızardı. "Aslında hayır. Ben sadece..." "Hâlâ seni istediği için onunla oynuyorsun."

Bu keskin sözler beni şaşırttı. Bu geceye kadar Drustan'ın arzusunun gerçek olduğuna inanmamıştım, ama Kallen başından beri biliyordu galiba. Yanlış bir izlenim vermek istemediğimden cevabımı dikkatlice düşündüm. "Sahip olamayacağı bir şeyi istemeye hakkı var."

Onun gece yarısı bakışları anlaşılmazdı. "Onu cezalandırıyorsun."

"Evet," diye kabul ettim. "Ama sadece bu değil. O, baştan çıkarıcı olmaya, ipleri elinde tutmaya alışkın. Eğer durumu kontrol edemiyorsa, bu bana onun üzerinde güç verir." Başımı salladım. "Elime geçirebileceğim her türlü güce ihtiyacım var."

Hayatta kalmamı sağlayacak her türlü avantaj iyiydi. Drustan beni istiyorsa, eğer ben peşinde olduğu bir hedefse, bu daha sonra, bizim grubun liderini ilan etmedeki yararlılığım sona erdikten sonra bile, bir fark yaratabilirdi.

Kallen hala kollarını açmamıştı. Çenesi gergindi. "Bunu ne kadar ileri götüreceksin?"

Gerçekten Drustan'ın yatağına tekrar düşeceğimi mi düşünüyordu? "Gördüğünden daha fazla gitmeyeceğim. İkinci bir şansı olmayacak." Somurtarak baktım. "Yaptığı onca şeyden sonra bana dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Kallen keskin bir şekilde başka yere baktı. Boğazı titredi. "Drustan'ın sadece istediği için elde edebildiği şeyler beni hiç şaşırtmayı bırakmadı."

Sesi neredeyse... kıskançtı. Nabzım çok hızlı atıyordu ve zemin eğiliyormuş gibi geliyordu. Saçmalık, dedim kendime, nefes almaya çalışarak. Yine gerçek olmayan hikayeler hayal ediyordum. "İstedğini elde edemiyor musun?"

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "İstedğim şeye layık değilim." Bana baktı ve yüzündeki düşmanlık kayboldu. "Suçlayıcı konuştuğum için özür dilerim. Onun sana davranışından hoşlanmadım."

O sözler – *istediğimi hak etmiyorum* – ve onlara eşlik eden acımasız bakış hala beni hazırlıksız yakalamıştı. "Ben de hoşlanmıyorum," mırıldandım. "Ve birinin güç hırsının arkasında hep ikinci planda kalmaktan daha iyisini hak ediyorum."

Sonunda kollarını indirdi. "Hak ediyorsun."

Onun ifadesini yakından izliyordum. "Hepimiz bunu hak ediyoruz."

İşte oradaydı — çenesini sıkması ve gözlerinin yanındaki kasların gerilmesi. Söylediklerim onu rahatsız etmişti. "Eğer amacın buysa, benim yalnız kalbim için endişelenmene gerek yok," dedi, sesi soğuklaşıyordu. "Yeterince amacım var."

Yine Kralın İntikamı rolünü üstleniyordu. Bu rol onu sarmış, ifadesini donuklaştırmış ve duruşunu daha da sertleştirmişti. Kallen kendini koruyordu. Benden mi, yoksa

bakılmayı hak ettiği imasından mı?

Her ikisinden de mi?

"Drustan sana önemli bir şey söyledi mi?" diye sordu Kallen, ayaklarını açarak ve ellerini arkasında birleştirerek, teftiş bekleyen bir asker gibi durdu. Artık keskin hatlı, kapalı biriydi.

Onu bu halde görmek yanlış geliyordu. Geçtiğimiz hafta benim yanımda rahat davranmış, bana karşı açılmıştı. Bazen gülümsüyor, hatta onu şaşırttığımda gülüyordu. Kallen'in özüne henüz ulaşamamıştım, ama çoğu insanın ulaştığından daha ileri gitmiştim ve bu ilerlemeyi kaybetmek istemiyordum. "Muhtemelen zaten bilmediğin bir şey yok," dedim, midem ağrımaya başlamıştı. "Briar, lideri kim olursa olsun bizim müttefikimiz, Rhiannon iktidara susamış ve Imogen, Nasties'i kendi tarafına çekmeye çalışıyor ama başaramıyor."

Kallen keskin bir şekilde başını salladı. "Bunların çoğunu biliyordum, ama Imogen'in Nasties'i aktif olarak kendi tarafına çekmeye çalıştığını fark etmemiştim. Bu çaresizlik kokuyor, ki bu bizim için iyi bir şey."

"Drustan, Dallaida'nın Imogen'ı onun için halledeceğini umuyor. 'Düşmanımın düşmanı dostumdur' falan filan." Ama ben Dallaida meselesine odaklanamıyordum. Hâlâ Kallen'in yeni taktığı zırhı ve onun altından nasıl sıyrılabilirliğini düşünüyordum.

"Keşke o kadar şanslı olabilsek. Ne yazık ki, şansa inanmıyorum." Kalabalığı tekrar incelemeye başladı. "Gidip dans etmelisin. Yeni müttefikler edinmelisin."

Reddedilmenin acısıyla, koluna dokundum. Parmaklarımın altında kasları sertleşti ve o gerginliği ölçmek için biraz sihir kullandığımda, ne kadar sakın görünse de kalbinin hızla attığını fark ettim.

Kallen elime baktı, sonra yüzüme, ifadesiz bir yüzle. O çılgın nabız, siyah yakasının hemen üstündeki boğazında atıyordu. Kallen'in dış görünüşü ile iç dünyası nadiren uyuşuyordu.

Aniden onu tekrar gülümsetmem, vücudundaki acımasız gerginliği biraz gevşetmem gerekti. Vücudu, her zaman kendini çok sert tuttuğu için ağrıyor olmalıydı. "Yeni müttefikler edinmek istemiyorum," dedim.

"Bir prenses..."

"Bir prensesin ne yapması gerektiği umurumda değil." Ona yaklaştım ve sihirli duyularımı açarak, sanki kendi ciğerlerimi sıkılmış gibi nefes alıp verişindeki aksaklığı hissettim.

"Dans etmek istemiyor musun?"

"Hayır." Gülümsedim ve kolunu hafifçe sıktım. "Sen benimle dans etmek istemiyorsan?"

Soğuk ifade sonunda kırıldı, ama yerine geçici bir acı ifadesi geldi. "Beni kullanma, Kenna."

"Seni kullanmak mı?" diye sordum,

şaşkınlıkla. "Drustan'ı kışkırtmak

için."

O böyle mi düşünüyordu? "Bu yüzden sormadım."

"O zaman neden..." Başını salladı. "Dans etmeyi sevmiyorum."

Bu benim niyetimle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi. "En azından bir kez hoşuna gitmişti."

Gözleri yüzümü, yukarı doğru toplanmış saçlarımı, boynumu izledi. Acaba o heyecan verici geceyi yeniden yaşıyor muydu, gizli bir balkonda dönüp durduğumuz, bu garip, tam da arkadaşlık sayılmayacak ilişkiye ilk adımlarımızı attığımız geceyi? "O farklıydı."

Onun yumuşadığını hissederek, avantajımı kullanmak için bir kez daha gülümsedim ve kolunu bir kez daha sıktım. "Burada kalıp, sen düzgün bir şekilde casusluk yapamayacak hale gelene kadar seni rahatsız etmemi mi tercih edersin?"

Bu, sonunda ağzının bir köşesinde isteksiz bir seğirme yarattı. "Sen beni rahatsız etmiyorsun."

"Henüz rahatsız etmiyorsun." Komplo kurar gibi eğildim. "Henüz gerçekten denemedim. Çok sinir bozucu olabileceğime söz veriyorum." Dudaklarımı ısırdım ve gözleri bu hareketi takip etti. "Dans etmektense bunu tercih edersen."

Neden bunu bu kadar çok istediğimi bilmiyordum. O zaten hayır demişti ve ben bunu saygıyla karşılamalıydım.

Ama hayır dememişti, değil mi? "*Beni kullanma* ve *dans etmeyi sevmem*" demişti. Ben de ona dans etmeyi teklif etmemiştim, dans etmek *isteyip istemediğini* sormuştum.

Normalde kararlarında kendinden emin olmasına rağmen tereddütlü ve kararsız görünüyordu ve aniden dans etmek istediğinden emin oldum. Sadece bunu hak etmediğini düşünüyordu, tıpkı

Bu yüzden içgüdülerime güvenerek kolunu bıraktım ve elimi uzattım. "Lord Kallen," dedim ve reverans yaptım. "Bu dansla bana şeref verir misiniz?"

Uzattığım avucuma bakarken kirpiklerini indirdi. Sonra içini çekti ve elini elime koydu. "Evet, Kenna."

Biz balo salonunun ortasına doğru yürürken müzik yavaşlıyor ve yeni bir tona geçiyordu. Bazı çiftler hala dönüyordu, diğerleri ise partner değiştiriyordu ve salonun kenarlarında Fae'ler içki içip entrika çeviriyordu. Meraklı gözler bizi takip ediyordu ve elinde yelpaze sallayanlar dedikodu yapan ağızlarını kapatmak için yelpazelerini kaldırıyorlardı.

"Muhtemelen sana şantaj yaptığımı veya sorguya çektiğimi düşünüyorlar," dedi

Kallen somurtkan bir şekilde. "Neden?"

"Normalde insanlarla dans etmemin sebebi budur."

Bunu bana bir kez yapmıştı, değil mi? Bahar ekinoksunda, bana dans etmeyi teklif etmişti - daha çok emretmişti - ve neredeyse tüm dans boyunca bana Drustan ve Earth House hakkında sorular sormuştu. "Sevmemenize şaşmamalı."

Homurdandı ama cevap vermedi.

Zeminin kenarında boş bir alana ulaştığımızda elini bıraktım ve ona döndüm. Bu, eşzamanlı koreografi içeren bir dans değildi; müzik yavaş ve hüzünlüydü, daha yakın bir dokunuş gerektiren, eriten türden bir melodi. Kollarımı kaldırdım ve Kallen buna razı olmakta isteksiz olsa da, beni kendine doğru çekerek tereddüt etmedi. Sağ eli, Caedo'nun gümüş kuyruğunun ucunun hemen altında, çıplak sırtımın alt kısmına yerleşti ve avucunu geçen narin zincir cildime bastırınca titredim.

Isırma, diye Caedo'ya hatırlattım.

Kallen beni ilk adıma yönlendirdi, kollarındaki gerginlik beni hem sabitliyor hem de yönlendiriyordu. Savaşırken olduğu kadar zarif hareket ediyordu.

Sözler dilimde dolaşıyordu. Onu sorgulamakla ilgili bir espri yapmalı mıydım? Elsmere'nin kaç askerinin hareket halinde olduğunu sormalı mıydım? Son zamanlarda casusluk yaparken başka neler öğrendiğini konuşmalı mıydım?

Bir kez olsun dansın tadını çıkarmasını istedim, bu yüzden ona iltifat etmeye karar verdim. "Bu konuda çok iyisin," dedim, beni döndürdükten ve geri getirip tekrar döndürdükten sonra.

"Bu da diğerleri gibi bir araç," diye cevapladı.

Sorgulama tekniği olarak dans, araç olarak dans. Hayattan ne kadar az zevk alıyordu. "Ne zaman öğrenmeye başladın?"

"Eğitimimin bir parçası olmadığı bir zaman hatırlamıyorum. Osric için, savaş sanatlarının yanı sıra saray adabını da öğrenmem önemliydi."

Osric'in adının geçmesi, mükemmel bir akorun uyumsuz bir notası gibiydi. "Void House'da değil de onunla mı eğitim gördün?"

Sarhoş bir çiftin dönerek ilerlediği yoldan bizi ustaca uzaklaştırdı ve eteğim bir anlığına bacaklarına dolandı. "Çocukluğumun çoğunu onun özel kanadında geçirdim."

"Onunla mı yaşadın?"

"Kişisel muhafızlarıyla birlikte, evet. Bir çocuğu silah olarak yetiştirme fikri onu çok memnun ediyordu. Benim tamamen onun yarattığı olduğuma inandığında, beni eve geri göndermek daha avantajlı olduğunu düşündü

—ve bazı Boşluk perileri bu yüzden bana asla güvenmeyecekler." Kallen adımlarını hiç aksatmadan ilerliyordu, ama bakışları odanın içinde huzursuzca dolaşıyordu, sanki gölgelerde hainleri arıyormuş gibi. Bir an bile rahatlamasına izin vermiyordu.

Elini daha sıkı tuttum. "Bana bak," emrettim.

Kallen'in dikkati bana geri döndü. Kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Osric'ten artık bahsetmeyelim," dedim, başparmağımı omzuyla boynu arasındaki çizgi boyunca gezdirerek. "O da bu dansı yapamayacak."

Bir iç çekişle, "Hayır, bu senin," dedi.

Beni kendine doğru çekti, eli belimin alt kısmında kayarak parmak uçları elbisenin kenarının hemen altına kaydı. Belirli adımlar atmam gerekiyorsa, bunu tamamen unutmuştum, ama onun liderliği o kadar iyiydi ki, bunun bir önemi yoktu. Vücudu sorular soruyordu, benimki cevap veriyordu ve bu sessiz iletişim kolay gelse de, aramızdaki hava giderek gerginleşiyordu.

Yaylar şişti ve Kallen beni döndürdü. Beni tekrar döndürmek yerine, iki uzun adım attı ve beni kucaklayarak yakaladı. Sol elimi göğsüne bastırdım, bu ani hareketin sahiplenici tavrından şaşmıştım. Gömleğinin ipeksi siyah kumaşı, teninin ısıyla sıcaktı. Altında kaslarının gücünü ve onun altında da kalbinin hızlı atışlarını hissettim.

Artık neredeyse hiç hareket etmiyorduk, karmaşık adımlar atmak yerine yavaşça daireler çiziyorduk. Parmaklarımı gömleğine doladım, sonra karanlık saçlarının altındaki ensesini avuçlamak için elimi uzattım.

Kallen'in dudakları aralandı. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Parmakları, elbisenin kumaşının hemen altındaki belimin kıvrımına bastırdı.

Tüylerim diken diken oldu. Savaşçı elleri vardı ve sırtım çıplak olduğu için, o nasırların çiziklerini daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hissettim.

"İstediyin bu muydu?" diye sordu, sesi alçak ve kaba.

Kelimeleri bir araya getiremeden başımı salladım.

"İyi." Ağzını kulağıma yaklaştırarak fısıldadı. "Senin yüzünden farklı olmak istiyorum."

Başım dönmeye başlamıştı. "Senin farklı olmanı istemiyorum." Geri çekildi, bakışları ağızma düştü.

Müzik, zil sesleriyle kesildi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve Kallen dönerek beni arkasına itti.

"Ne oldu?" diye sordum, kolunu

tutarak. O biraz rahatladı, ama çok az.

"Imogen."

Müzik durmuştu. Herkes, Imogen'in iki zil çalan Underfae'nin arasında durduğu kürsüye döndü. Kadehini havaya kaldırırken yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi. Kadehteki sıvı, buz şarabı rengine mordu. "Sevgili tebaam," diye seslendi. "Bu balo harika değil mi?"

Mırıldanarak onaylayan sesler duyuldu, ama birçok kişinin yüzünde şaşkınlık vardı.

"Osric'in partileri çok sıkıcıydı. Dans, içki, birkaç idam..." Yüzünü buruşturdu. "Çeşitlilik yoktu." "Çeşitlilik yok mu?" diye fısıldayarak tekrarladım. "Şikayeti bu mu?"

Kallen hafifçe homurdandı. "Aklıma daha acil birkaç sorun geliyor."

"Ama bu etkinlik daha iyi olabilirdi," diye devam etti Imogen. Sesinde hafif bir karışıklık vardı ve onun sarhoş olduğunu fark ettim. "Bu baloyu senin için nasıl yenilikçi hale getirebilirim diye kafa yoruyordum."

Ulric kalabalığın önündeydi. Kürsüye yaklaştı ve selam verdi, sonra Imogen'a yaklaşması için işaret etti. Ne dediğini duymadım, ama Imogen başını salladı ve somurtarak, "Saçma," dedi ve dikleşti. "Bu geceyi özel kılacağız. Öyle değil mi?" Yine içkisini kaldırdı ve alkışlar patladı. O içkisini yudumlarken, düzinelerce peri onu taklit etti.

Ulric geri çekilirken yüzü asıldı.

Torin sandalyesinden kalktı, gözlerini kısarak. "Kraliçem," dedi, "bu etkinlik için planları ayrıntılı olarak tartışmıştık. Hanedanımız en iyi müzisyenleri bile sağladı. Onlardan memnun değil misiniz?"

"Müzisyenler gayet iyi," dedi, mücevherli yüzükleri ışığı yansıtacak şekilde boş elini sallayarak. "Ama *daha fazlasını* istiyorum."

Torin, Rowena ile göz göze geldi. Bu partinin planlanmasına yardım etmişlerse, bu çok açık bir hakaretti.

"Kraliçe Brigitta'nın en iyi yaptığı şeylerden biri, hüküm sürdüğü halka kendini sunmaktı," diye devam etti Imogen. "Halka açık toplantılarda, özel sohbetlerde... Halkının dans edebilmesi için keman bile çalardı."

"Kemanın var mı?" diye sordu Torin, sesinde bir keskinlik vardı.

Imogen başını geriye attı ve güldü. Çok yüksek sesle, çok pervasızca. Kaç kadeh içtiğini merak ettim. "Sadece müzikle yetinecek miyiz? Hayır, bu gece yeni bir tür eğlence sunacağım. Ev sahipleri tarafından sergilenecek bir eğlence."

Endişem arttı. Bu nereye varacaktı?

"Kraliçe Imogen," dedi Torin dişlerini sıkarak. "Belki oturmak istersiniz?" Kafasını ona doğru çevirdi. "Anlamadım?"

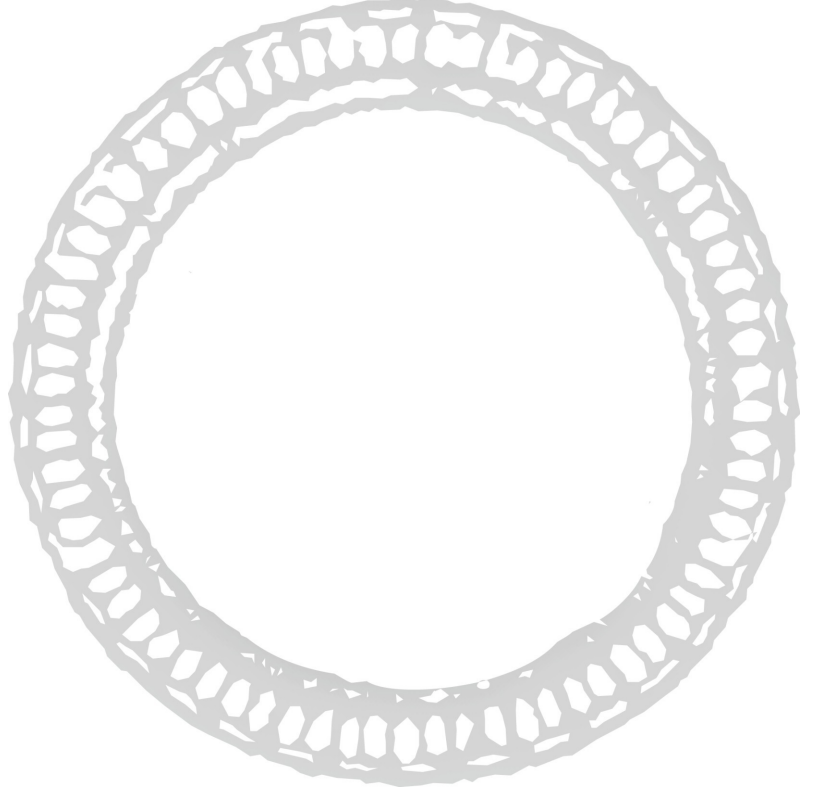
"Hüküm sürmek, içki içip eğlenmekten ibaret değildir," dedi soğuk bir sesle. "Bu konuşma, neyi başarmayı amaçlıyorsanız, daha ayık bir an için saklansanız daha iyi olmaz mı?"

Bu açık saygısızlık karşısında balo salonunda bir uğultu yükseldi.

Imogen'in gözleri ışık parçacıklarıyla parıldadı ve elbisesi hayali bir rüzgarda dalgalandı. "*Sevgili* dostum," dedi, sesi de aynı derecede soğuk bir tona bürünerek, "sana bana inanman için yeterince neden vermedim mi? Bunu telafi edeyim." Taçını düzgün oturup oturmadığını kontrol eder gibi dokundu, sonra kalabalığa döndü. "Ev başkanlarınız tembelleşti," diye bağırdı. "Unvanlarına güveniyorlar ve gücün sürekli kazanılması gerektiğini unutuyorlar. Bu yüzden, bu eğlence dolu ayın bir sonraki etkinliği için, daha önce kimsenin görmediği bir şey öneriyorum."

Kalabalık nefesini tutarak bekledi.

Imogen sıırttı. "Liderlerinizin karışık savaşı, sadece biri ayakta kalacak."

25

Oda şok ve heyecanla çalkalandı. Midem taş gibi ağırlaştı.

"Ev başkanı ev başkanına karşı," dedi Imogen, ağzında kuş tüyleri olan bir kedi gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Kazanan, kraliyet tahtından bir lütuf kazanır."

Kallen'in yüzü ifadesiz kaldı, ama bana daha yakın oturdu. "Bu gereksiz," diye itiraz etti Torin.

"Korkuyor musun?" diye alay etti Imogen, gözleri hala parlıyordu. "Belki de Rowena'nın Light House adına savaşmasını istersin?"

Rowena'nın bununla bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Gözleri Imogen'a bıçak gibi bakıyordu.

Torin'in çenesi sıkıldı. "Hayır. Ama eğlenmeniz için birbirimizi katletmemizi bekleyemezsiniz."

"Katliam olmayacak. Bu hala gümüş bir etkinlik." Durdu ve parmağını dudaklarına dokundurdu. "Yarışmacılar ilk kan dökülüştünde diskalifiye edilecek. Büyü kullanılmasına izin verilecek, ancak ciddi yaralanmalara veya ölüme neden olacak hiçbir şey yapılmayacak." Gülümsemesi genişledi. "Ve ben de dövüşeceğim, çünkü Osric her zaman bunu yapmak için çok korkaktı."

Bunun üzerine çıkan gürültü kulakları sağır ediyordu. Kallen'e baktım, nefesim kesik kesik geliyordu ve vücudum soğuk terlerle kaplanmıştı. "Ne yapacağım?"

"Üç derin nefes al," dedi bana, kendi uzun bir nefesiyle örnek olarak. "Ayaklarının altındaki zemine odaklan. Yüzündeki korkuyu sil."

Dengesime odaklanmaya çalışarak düzensiz bir nefes aldım. *Kafandan çık, vücuduna gir*, eğitim sırasında sinirlenip çaresiz kaldığımda bana defalarca söylemişti. Dönen düşünceler, dikkatsiz hareketlere yol açıyordu. Ayak parmaklarımı esnettim, sonra onun sakin ifadesini örnek aldım.

"Güzel." Başını eğdi ve daha da sessizce konuştu. "Hiçbirinin öldürülmesine izin veremez. Bu, krallığın istikrarını bozar. Bu sadece akıllıca bir gösteriş."

Kanla sonuçlanacak bir gösteri, ama kaybedenlerin ödeyeceği gerçek bedel bundan daha kötüydü. Fae sarayında itibar her şeydi. "En zayıf hanedan başkanları aşağılanacak."

"Evet, bu yüzden akıllıca. Önce Drustan veya Hector'a saldırarak, çünkü bir yenilgi onların imajlarına darbe vuracaktır. Bu, evlerinin dışında geliştirdikleri tüm desteği sarsacaktır."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ben kendime yönelik tehlikeye odaklanıyordum, ama bu birçok açıdan önemliydi. "Ama o sarhoş."

"Evet, ama o alışkanlık haline getirmiş bir alkolik, bu yüzden bunun yeteneklerini etkilemeyeceğini düşünüyorum. Hatta yeteneklerinin azaldığını abartıyor olabilir. Kazanırsa nasıl bir hikaye olacağını düşünün: Birkaç şişe şarap içtikten sonra bile Imogen beş hanenin başını da yenebildi." Başını salladı. "Fae bunu çok sevecek."

Bir kez daha ürperdim. "Kazanabileceğinden emin olmalı."

"Onun dövüşünü hiç görmedim, ama Illusion House soylularını acımasızca eğitiyor."

Imogen'ın uzun boylu, kaslı prenslerle fiziksel olarak rekabet ettiğini hayal etmek zordu, ama aynı zamanda korkutucu bir sihir gücü de vardı. "Kaybedeceğim," dedim, umutsuzluk beni boğmak üzereydi.

"Öyle söyleme," dedi Kallen sertçe, soğukkanlılığını kaybederek. "Birçok savaş, kimse silaha dokunmadan kazanılır ya da kaybedilir ve bu, senin becerilerine çok uygun bir dövüş."

Yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. "İki haftadan az bir süredir antrenman yapıyorum."

"Bu sadece eğitim veya silahlarla ilgili değil. Küçümsenmek bir güçtür ve senin büyü en büyük varlığın olacak."

Bunu düşünmemiştim, sadece kılıç kullanma yeteneğimi düşünüyordum. Gözlerimi kapattım ve göğsümü ve damarlarımı dolduran sıvı ısıya odaklandım. Hızla atan kalbimi yavaşlatmayı düşündüğümde, sihir bu görevi yerine getirmek için harekete geçti.

Kuralları ihlal etmeyecek ne yapabilirdim? Devrim sırasında yaptığım gibi saldırganları yavaşlatabilir ya da kramp veya başka fiziksel rahatsızlıklar yaratabilirdim. Bıçaklanmamak için birinin kolunu dondurabilirdim.

Akciğerlerimin düzenli genişlemesi ve daralmasına odaklandım. En zayıf ev başkanı bendim. Birinin dikkatimi dağıtmamak için beni hemen ortadan kaldırmaya çalışması mümkündü... ama daha büyük olasılıkla, en ölümcül periler önce birbirlerine saldırıp beni sonraya bırakacaklardı.

Kazanmam gerekmiyordu. Sadece ilk kaybeden ben olamazdım.

Gözlerimi açtım, Kallen'in arayan bakışlarıyla karşılaştım ve başımı salladım. Sıkı bir gülümsemeyle, "Git onlara kim olduğunu göster, Kenna," dedi.

Dönüp uzaklaşırken, parmakları benimkine dokundu.

Balo salonunun ortasında diğerlerine katıldım. Oriana, Imogen ile sessizce tartışıyordu ve bunun ne hakkında olduğunu tahmin edebiliyordum: bunun tarafsızlığı bozmak olarak kabul edilip edilmeyeceği. Torin ve Rowena birbirleriyle görüşüyorlardı, Drustan ise eğilen bir Illusion hizmetçisinden bir kılıç alıyordu. Başka bir hizmetçi bana koşarak geldi ve aynı kılıcı uzattı.

"Benim zaten bir hançerim var," dedim, ölümcül kolyeme dokunarak.

Underfae eğildi. "Affedin beni, prensesim, ama kraliçemiz bunun eşit bir dövüş olmasını istiyor. Aynı silahları kullanmalısınız."

İsteksizce başımı salladım ve bıçağı kabul ettim, deri kaplı kabzayı kavradım. Gümüş barış zinciri avucuma bastırdı. Kallen birkaç gece kılıç kullanmayı öğrenmişti ve ben bunun bir yan kılıç olduğunu fark ettim — tek elle kullanmak için yeterince hafifti, ancak keskin kenarları onu hem kesmek hem de bıçaklamak için ideal hale getiriyordu. Bu, onun çoğu gün taşıdığı kılıçla aynı tipti.

Caedo, birkaç deneme kesimi yaptığımda hayal kırıklığıyla titredi. *Biliyorum*, dedim hançer. *Ben de seviyorum*.

Başka bir hizmetçi bana kırmızı bir tunik ve gömlek uzattı, ardından dört sylph başımın üstünden uçarak mor bir kumaş parçası getirdi. Etrafımda daire çizdiler, sonra kumaşı yere bırakarak bir perde oluşturdular. Görünüşe göre taşınabilir bir soyunma odasıydı. Elbiseyi çıkardım ve yerine antrenman kıyafetlerini giydim. Bir peri yukarıdan aşağıya süzülerek botlarımın bağcıklarını çözdü. İpucunu anlayarak, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve soğuk ahşap zeminde ayak parmaklarımı esnettim. *Kafadan çıkıp vücuda gir*.

Perde kaldırıldığında, diğerlerine de aynı şeyin olduğunu gördüm. Oriana bile, sylph'ler onun etrafına bir perde indirdiğinde, kollarında yeşil kumaş yığınıyla somurtuyordu; görünüşe göre o tartışmayı kaybetmişti.

Hector kılıcına kaşlarını çatmış bakıyordu. Uzun saçlarını arkaya bağlamış, çıplak ayakla duran hali tuhaftı. Ona yaklaşarak maçın ilk hamlesini yaptım. "Bir anlaşma öneriyorum," dedim sessizce.

Boşluk prensi bana bakmadı, hala kılıcını inceliyordu. "Dinliyorum."

"Başlangıçta birbirimizi bağışlayalım, böylece ortak düşmanlarımıza odaklanabiliriz." Kaşlarını kaldırdı. "Sana ilk saldıran ben olmayacaktım."

"Anladım. Ama bu tür konularda net olmak isterim."

O da başını salladı. "O zaman ateşkes. Ama bir noktada bu ateşkes bozulacak." "O zaman sana çok fazla zarar vermemeye çalışacağım."

Bana bakarak güldü. "Bu akşam ne ilginç bir hal aldı." "Bu durum seni üzdü mü?"

"Hiç de değil." Gülümsemesi bıçak kadar keskindi. "Bunu çok daha fazla tercih ederim." Sonra Drustan'ın yanına geçtim ve aynı teklifi yaptım.

O, gözlerinde köz gibi parlayan bir bakışla başını salladı. "Imogen ve Torin benim önceliğim," dedi kesik bir sesle. "Onları meşgul edeceğim, sen de onlar dikkatleri dağılmışken büyüünü pratik etmek istersen."

"Onun böyle bir şey yapacağını beklemiyordun," dedim, onun öfkesinin kaynağını tahmin ederek. Kontrolü elinde tutmayı severdi, ama bu onu çok etmişti.

"Kallen bunu bekliyor muydu?" diye tersledi.

"Ne?" Alnımı kırıştırdım. "Hayır, neden beklesin ki?"

Kafasını salladı. "Boş ver." Seyircilere öfkeli bakışlarını yöneltti. "Kalabalığa bak. Onu bunun için seviyorlar."

Periler dans pistinin kenarlarına sıkışmışlardı ve daha fazlası kapılardan içeri akın ediyordu. Ev sahiplerinin bir gösteri düzenlediği haberi yayılmış olmalıydı. İçkiler ve yemek tabakları dolaşırken atmosfer şenlikliydi.

"Sanırım reddedebiliriz," dedim.

"Hayır, reddedemezdik. Bu korkaklık olarak görülürdü." Kaşlarını daha da çatarak, "İnsanlar bir gösteri istiyor, o da onlara bunu veriyor ve şartları kendisi belirlediği için daha da kraliçe gibi görünecek," dedi.

Illusion House'un en sevdiği erdem kurnazlıktı. Heyecanlı yüzleri ve konuşma seslerini duyunca, Imogen'in cesur seçimini isteksizce takdir ettim. O sadece tebaasını eğlendirmekle kalmıyor, cesaretini de kanıtlıyordu ve geri kalanımız da ona uymak zorunda kalıyorduk. Kazanması pek olası görünmese de, kazanırsa taht hakkını destekleyecekti.

Bu bir kumar... ama büyük kazançlar büyük riskler gerektirir.

"Torin'i gözden kaçırma," dedi Drustan. "Imogen az önce onun gözüne girmeyi başaramadı, bu yüzden benim onunla şansımı denememe izin verip, kolay galibiyetlere odaklanabilir."

Ve en kolay galibiyet de bendim.

Imogen, basit mor bir dövüş kıyafeti giymiş olarak yavaşça ilerledi. Boynunda ve bileklerinde hala elmaslar parlıyordu, ama ağır tacını çıkarmıştı. "Kurallar," dedi, parmaklarıyla sayıları sayarak. "Bir damla bile kanın dökülürse, hemen sahneden ayrılacaksın. Ağır yaralanma, uzuv kesme, öldürme yok. Kesmek tercih edilir, ancak bıçaklama durumunda hayati organlar kaçınılmalıdır. Büyü kullanılabilir, ancak aynı kısıtlamalara tabidir ve tüm kan, kılıçla dökülmelidir."

Bir sakatlığı ağır yapan şey neydi? Panik yine göğsümü sıkıştırmaya başladı.

"Bu saçmalık," dedi Oriana dişlerini sıkarak. "Bizi eğlence aracı haline getirerek bizi küçük düşürüyorsunuz."

"Sanırım hepimiz, halkımızı sadece yönetmediğimizi unutmuşuz," dedi Imogen. "Onlara hizmet ediyoruz ve karşılığında kendimizi kanıtlamadan körü körüne itaat talep edemeyiz."

Bu biraz ikiyüzlüydü, çünkü kendi hükümdarlığı söz konusu olduğunda Mistei'den körü körüne itaat talep ediyordu, ama bu tam da Soylu Fae'lerin ustalıkla kullandığı, kısmen doğru, kısmen yanlış ve tamamen kendi çıkarlarına hizmet eden türden bir argümandı, bu yüzden görmezden geldim. Rakiplerimi tek tek inceleyip ne yapacaklarını tahmin etmeye çalışmakla meşguldüm.

"Kornalar çaldığında savaşıyoruz." Imogen sırtıttı. "Hazır mısınız?" Hazır

değildim, ama yine de başımı salladım.

Savaş başlamadan önceki son anlarda Kallen'ı aradım. Kalabalığın önünde duruyordu ve gözlerimiz buluştuğunda, dehşetle karışık hafif bir rahatlama hissettim. Yalnız değildim.

Sonra boru çaldı ve cehennem koptu.

Drustan, turuncu bir ışıkla Imogen'e doğru atıldı. Imogen yana kaçtı ve birdenbire iki Imogen onun etrafında dolanmaya başladı. Drustan birine saldırdığında, kılıcı boş havayı kesti. Üçüncü bir Imogen ortaya çıktı ve onun arkasında dolanmaya başladı. Drustan tam zamanında dönerek bu Imogen'in kılıcını kendi kılıcıyla karşıladı. Metallerin çarpışması alkışlarla karşılandı.

Siyah bir duman bulutu zeminde savruldu ve Hector'un şekline büründü, ardından Imogen'in yan tarafına doğru bıçağını sapladı. Ancak Imogen yine ortadan kaybolmuştu ve Hector'un silahının bulabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Hector hemen eğildi ve arkaya bağladığı saçlarından bir tutam, görünmez bir silah tarafından kesilerek yere düştü.

Yakınlarda Torin, Oriana'ya doğru ilerliyordu ve kılıcını şiddetli yaylar çizerek sallıyordu. Görünüşe göre beni değil, Toprak prensesini hedef almaya karar vermişti. Oriana şaşırtıcı bir hızla ondan kaçtı ve ardından bir karşı saldırı başlattı.

Herkesin harekete geçme hızı ve acımasızlığı karşısında şok olmuş, donakalmıştım. Ayaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Oriana usta bir dövüşçüydü, ama Torin açıkça onu alt etmek üzereydi. Akıcı bir hareketle kenara çekildi, serbest elinden su dökülerek Torin'in ayaklarına doğru kaydı. Benim yanımdan geçerken bana bakmadı bile.

Diğerleri beni bu kadar az korkuyorlardı. Ve muhtemelen bu yüzden Torin bana ilk saldırmadı — ne zaman iste rse kolay bir av olacağımı düşünüyordu.

Hareket et! Kendime sessizce bağırdım. Bu, elde edebileceğim tek avantajdı.

Yerdeki perileri dolduran yaşam ağını hissederek sihrime uzandım. Drustan'ın etrafında dolaşan iki Imogen hiçbir şey hissettirmiyordu, ama Hector'un yanındaki boşlukta atan bir kalp vardı, bu yüzden o görünmez bedenim hatlarına odaklandım ve onu hareket etmemesi için zorladım. Imogen tekrar görünür hale geldi ve şaşkın bir ifadeyle baktı. Hector ona doğru atıldı, ama o benim büyümle uzun süre tutunamayacak kadar güçlüydü — ya da ben onu kullanmakta henüz çok acemiydim — ve onun saldırısını engellemek için zamanında kurtuldu.

Sonra Torin'in baldırında bir düğüm oluştuğunu hayal ettim. Onun doğuştan gelen büyü direncini düşünürsek, bunun pek bir etkisi olmadı, ama yürüyüşündeki hafif tereddüt Oriana'nın ihtiyacı olan tüm cesaretti. Kılıcı Torin'in omzuna doğru savurdu ve Torin kendini yana attı.

Oriana, su Torin'in botlarına ulaştığında avantajını kullandı, ama Torin çok hızlıydı. Kılıcından ışık parladı ve bir saniye sonra Oriana'nın pazısını kesti.

Kalabalık haykırdı. Oriana küfür etti, sonra kanlar içinde koşarak uzaklaştı. Torin hala

arkasını dönmüştü; bu onu ortadan kaldırmak için en iyi şansım olabilirdi.

Kalbim çarparken, Torin'e doğru koştum ve bacağını bıçaklamaya hazırlandım. Bir şey onu uyarış olmalıydı — kalabalığın çılgılığı ya da belki havadaki bir değişiklik — ve o dönerek kılıcımı kendi kılıcıyla engelledi. Kılıçlar gıcırdadı, sonra acı verici bir çarpma sesiyle kabzalarından birbirine takıldı. Kolum kısa bir süre uyuşurken, onu büyümle dondurmaya çalıştım, ama etkisi bir saniyeden az sürdü ve kılıcı yüzümden bir santim uzaklıkta parıldamadan önce çekilip geri atlamak için bana yeterli zamanı verdi.

"Onu öldürün!" diye bağırdı biri. Kalabalık heyecanla çılgılık attı.

Torin bana hırladı. Yükselttiği elinden bir ışık parladı ve gözlerimin önüne kıvılcıklar saçıldı. İçgüdüsel olarak sola atıldım ve silahı yanımdan geçerken esintiyi hissettim. Hâlâ yarı kör haldeyken, ona daha fazla dondurucu büyü gönderdim ve bunun görüşümün düzelmesi için zaman kazandıracağını umut ettim. Ayağım Oriana'nın büyüleri olarak attığı su birikintisine çarptı ve kayarak yere düştüm, kuyruk kemiğim incindi.

Gözlerim acıdan yaşardı. Kulaklarımda kanın çarpması davul sesi gibiydi. Duyularım açıldığında Torin'in kalp atışlarını da duydum ve kolunun havada sallandığını hissettim. Gücüm onun bileğini sardı ve kılıcı kafamın yanındaki yere çarpmadan önce yuvarlanmam için hareketi yeterince yavaşlattı. Kılıcın kenarı parkeye saplandığında tahta parçaları etrafa saçıldı.

Kalabalıktan şok olmuş bir çılgılık yükselirken, diğerleri alkışladı.

O darbe beni sadece kesmekle kalmaz, öldürebilirdi.

"Kurallar," diye nefes nefese, uzaklaşmaya çalışarak ve çaresizce ayağa kalkmaya çalışarak.

Bana alaycı bir şekilde baktı. "Sihirle bu kadar beceriksiz olman ve bunun benim nişanımı etkilemesi benim suçum değil."

Demek kullanacağı yalan buydu. Henüz güçlerini kontrol edemeyen, dikkatsiz insan, farkında olmadan kendi ölümüne neden oluyordu.

Sıcak bir rüzgar dalgası saçımı tokalardan kopardı. Torin geriye sendeledi ve gözlerini korumak için kolunu önüne uzattı. Alevler hava akımlarıyla yayıldı ve giysilerini ateşe verdi. O anda bana yardım edenin kim olduğunu anladım.

Ayağa fırladım ve Drustan'a minnettar bir bakış attım. O hala Imogen ile meşguldü, rüzgar ve alev patlamalarıyla onun her görüntüsünü yok ederek gerçeğini uzaklaştırmaya çalışıyordu. Hector da yakınlarda gölgelerin içinde dönüp duruyor, kılıcıyla aynı şeyi yapmaya çalışıyordu.

Öldürmek isteyen adamla karşı karşıya kaldığımda öfke içimi kapladı. Torin, yangını söndürmek için giysilerini tokatlıyordu. Drustan, büyüünün daha az ölümcül yönleriyle sınırlıydı, bu yüzden bu, kemikleri küle çevirecek kadar sıcak bir yangın değildi. Ne yazık.

Dişlerimi sıkarak Torin'e doğru atıldım ve hızlı, doğrudan bir darbe indirdim. O, bıçaklanmaktan kaçınmak için döndü, ama büyüüm onu sarmıştı ve onu bıçağın keskin ucuna doğru çektim.

Onun vücudunu sadece bir anlığına kontrol edebildim, ama bu yeterliydi. Kılıcım onun yan tarafına saplandı.

Beyaz kumaşın üzerine kan yayıldı.

Şok edici çığlıklar odada yankılandı ve ışık perileri anında tezahüratlarını kesti. Torin, inanamıyormuş gibi büyüyen kırmızı lekeye baktı. Bakışları benimkilere dikildiğinde, daha önce hiç kimsenin yüzünde böyle bir nefret görmemiştim.

"Hak ettiğini bulacaksın," diye tısladı.

Zafer duygusu içimi kapladı, sıcak ve bağımlılık yapıcıydı. Ona orta parmağımı gösterdikten sonra, hâlâ üstünlük için savaştan üç perinin yanına koştum.

Artık dört tane Imogen vardı ve çelikten oluşan girdaplar halinde zeminde dönüyorlardı. Hector bir kılıcın savrulmasını atlattı, ardından karşı saldırısı boşluğa çarptığında küfretti. Drustan, ateşle öpülmüş bir kasırga içinde Imogen'in bir kopyasını süpürdü ve ona doğru bıçakladı.

Drustan'ın kolunda kırmızı bir çizgi belirdi ve kaslarını ikiye böldü. Kan yere damladı ve Imogen, kılıcını havaya kaldırarak kendini beğenmiş bir ifadeyle Drustan'ın yanında yeniden ortaya çıktı. "Ateş prensi düştü," diye bağırdı.

Drustan ortadan kaldırılmıştı.

Onun öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. Bir katılımcı sayısız tuzak kurabilir ve istediği zaman ortadan kaybolabilirse, bu adil bir dövüş olmazdı.

Imogen, Hector'un saldırısından kaçmak için tam zamanında ortadan kayboldu. Büyülü duyularımı genişlettim ve kalp atışlarından onun ilerleyişini hissettim. Sonra görünmez bir elimle kaburgalarının içine uzandım, ciğerlerini kavradım ve sıktım.

Imogen öksürdü, sendeledi. Nefes almaya çalıştı ama ben ciğerlerinin genişlemesine izin vermedim.

Oda etrafımda dönüyordu. Başım dönerek sendeledim, sonra Imogen aniden önümde belirip göğsümün ortasına bıçak sapladığında çığlık attım. Zar zor kılıcımı kaldırıp savuşturmayı başardım, ama temas olmadı ve sonra o ortadan kayboldu.

Bir illüzyondur. Ve dikkatim dağıldığı için, gerçek Imogen'i tutan elimi gevşetmişim. O, Hector'a doğru bir kasırga gibi ilerliyordu, çelik kılıcı bulanık bir görüntüydü.

Hector'un arkasında, Torin kanla kaplı ve nefretle dolu gözlerle geçici arenaya geri atıldı. Kılıcını salladı... ve Hector'un kafasını kesti.

Kesik kafa yere düştüğünde dehşet beni sardı. Sırıtsı, kocaman açılmış gözler, sıçrayan kan... Kılıcım düştü ve çığlıklar havayı doldururken kulaklarım çınladı.

"Kenna!" Kallen'in sesi, kargaşanın içinden keskin bir şekilde duyuldu. "Çekil!"

Panik içinde içgüdülerimle hareket ederek kendimi yana attım. Bir şey yanımdan vınlayarak geçti ve sonra Imogen orada, dişlerini göstererek duruyordu. Bu seferki gerçektir, tamamen görünür ve kalbi agresif bir ritimle atıyordu. Elini sanatsal bir şekilde çevirdi ve hareketin zarafetine rağmen, kılıcı benimkine o kadar sert çarptı ki beni birkaç metre geriye savurdu. Sihirle kolunu yakaladım ve hareketsiz hale getirdim, etrafımdaki çığlıklar da kesildi, yerini kesik kesik, ürkütücü kahkahalar aldı.

Hector bir anlığına tekrar bütünleşti, hayali Imogen'lerin arasından bize doğru koşarken hırıldadı ve sonra başsız cesedi kan gölü içinde yerde yatarken Kallen onun üzerine diz çöküp çığlık attı.

Başım zonkluyordu ve boğazım korkudan o kadar sıkışmıştı ki boğulacak gibiydim. Bunun yerine, Imogen'in boğazını büyümle kavradım ve ona acı çektmek istedim. Dünya bir gerçeklikten diğerine geçiyordu: Hector'un bana yardım etmeye geldiği bir balo salonu, sonra da Kallen'in kollarında ölü yatan Hector.

İçgüdüsel olarak Kallen'a uzandım, büyüm katliama doğru akıyordu. Kalbi atmıyordu. O değildi. Orada kimse yoktu.

Imogen'in bacaklarını zorla bükerek onu yere düşürdüm. İllüzyon bozuldu ve gerçeği tekrar görebildim. Hector hayattaydı ve bize doğru yaklaşıyordu, çılgınca sırtıyordu. "Onu orada tutun," diye bağırdı.

Imogen dişlerini gösterdi, sonra kılıcını fırlattı. Kılıç havada dönerek Hector'un uyluğuna saplandı. Boşluk prensinin kanı sıçradığında kalabalık sevinç çığlıkları attı.

Hector küfretti ve silahını indirdi. Yenilmişti ve artık bana yardım etmeyecekti.

Onun elenmesinin şoku, Imogen üzerindeki büyülü kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Kan güçlerim zayıflıyordu — bu saldırılar küçük olsa da, birikerek başımı döndürüyordu ve büyü kullanarak savaşmanın sürekli çabası başımı döndürüyordu. İkinci bir Imogen görüş alanımın kenarında belirdiğinde, içgüdüsel olarak geri çekilmem, onun vücudu üzerindeki son kontrolümü de yok etti ve o kılıcını almak için atıldı.

Acının yıldırım gibi vücudunu delip geçtiğini hayal ettim ve o yüzünü buruşturdu. Yine de güçlüydü, benim çabalarımın rağmen ilerlemeye devam etti ve bir an sonra şiddetli bir darbeyle kılıcımı kenara itti. Ardından göğsümün ortasına bir tekme attı ve beni havaya uçurdu. Sırtım balo salonunun zeminine çarptığında nefesim kesildi ve kırık kaburgamın acısı içimi deldi.

Oda karardı ve sessizliğe büründü.

Tüm mumlar bir anda sönmüş, tek ışık kaynağı tavandaki yeni bir çatlaktan sızan ay ışığıydı. Kalabalık gitmişti. Işıklandırma armatürleri ve mobilyalar örümcek ağlarıyla kaplıydı, havada toz ve çürüme kokusu vardı.

Imogen, gümüş zırhı ve mor yarım peleriniyle, alnında devlet tacı ile önümde duruyordu. "İşte böyle bitiyor," dedi.

Arkasında, yemek masaları siyah mücevherler gibi parıldayan sinek yığınlarıyla kaplıydı. Böcekler odanın kenarlarında da şekillerin üzerinde sürünüyordu, parıldayan ve kısa bir süre ayrılıp kanlı, tanıdık bir yüzü ortaya çıkaran canlı bir halı gibi. Lara, diye fark ettim, midemi bulandıran bir dehşet dalgasıyla. Lara, gözleri boş, ağzı sonsuz bir çığlıkta açık, kırık bir yığın halinde yatıyordu ve yanında tanıdık bakır rengi saçlı bir ceset vardı. Yüzüstü, yayılan bir kan gölünün içinde, bir saat önce dans pistinde beni kollarında tutan adam yatıyordu.

"Her şeyi kaybedeceksin," dedi Imogen. Lavanta rengi gözleri, gececi bir yaratığın gözleri gibi parlıyordu. "Gücün sunağında kurban edileceksin ve sevdiğin herkesin ölümünü izleyeceksin."

"Hayır," diye fısıldadım. Göğsüm dayanılmaz bir şekilde ağrıyordu, acı her geçen saniye daha da şiddetleniyordu.

Koyu kırmızı bir dalga bana doğru yaklaşıyordu. Boğulacak kadar derin miydi acaba?

"Henüz çok geç değil," dedi Imogen, sesi hüzünlüydü. "Seni hala kollarımı açarak karşılayacağım. Ve senin arkadaş dediğinlerin aksine, ben dostlarımı asla ihanet etmem."

"Onlar ihanet etmez..." diye boğuk bir sesle söyledim, ama daha fazlasını söyleyemedim. Göğsümde bir şey kırıldı ve köpüklü bir sıvı öksürdüm.

Imogen nazikçe gülümsedi. "Ah, Kenna. Çoktan ihanet ettiler."

Işık bir anda geri geldi, o kadar parlaktı ki gözlerimi acıttı. Imogen'in botu göğsümdeydi, kırık kaburgalarımı ezerek, kılıcı boğazıma doğrultmuştu.

Nefes nefeseydim, kaburgamın akciğeri deldiği yerden dudaklarımdan kan

fışkırıyordu. "Çok iyidim," diye fısıldadı Imogen.

Sonra boğazımı kesti — en hafif, en hassas kesik, sadece deriyi kesmeye yetecek kadar.

Kalabalık alkışladı.

Imogen kazanmıştı.

Şarap döküldü, müzik yeniden başladı ve periler dans etmeye başladı, ipek terlikleri liderlerinin kanını zeminde izliyordu. Imogen arkasına bakmadan ayrıldı ve tahtındaki yerini geri aldı. Kılıcı dizlerinin üzerine koydu ve dalkavuklarının övgülerini kabul ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Lara ve Kallen aynı anda yanıma geldiler, birbirlerine ihtiyatla bakiştılar ve sonra beni ayağa kaldırdılar. "Harikaydın," dedi Lara, beni kucaklayarak. Acı içinde inlediğimde beni bıraktı, "Özür dilerim, ilaca ihtiyacın var mı?"

Kafamı salladım ve göğüs kemiğime elimi bastırdım. Kaburgalarım çoktan iyileşmeye başlamıştı. "İyiyim," diye hırıltıyla söyledim. En azından bu çile bitmişti, ama bunun sonuçları ne olacaktı? Fae'ler çoktan bir sonraki dansa, bir sonraki komploya, bir sonraki ittifaka veya ihanete doğru dönmüştü. "Gidip insanlarla konuşabilir misin, dinleyebilir misin? Bunun neyi değiştirmiş olabileceğini öğrenebilir misin?"

Lara endişeyle bana baktı. "Dinlenmen lazım."

Dizlerim yorgunluktan ve henüz tam olarak hissetmediğim dehşetten titriyordu. "Ama Blood House dinlenemez."

Çenesi sertleşti. Kallen'a baktı. "Ona iyi bakmalısın," dedi, sesinde bir tehdit vardı. Sonra, tüm güzelliği ve gülümsemeleriyle, dedikodu yapan bir grup kadına katılarak uzaklaştı.

Kallen endişeli gözlerle beni dans pistinden uzaklaştırdı. "O haklı," diye mırıldandı, beni duvara oturmaya yardım ederken. "Olağanüstü bir performans sergiledin."

Yüzümü buruşturdum. Öyle hissetmiyordum, çünkü çoğunlukla rakiplerimin birbirlerini ortadan kaldırmasına güvenmiştim. Dövüş becerilerim onlarınkine yaklaşmıyordu bile; bu kadar uzun süre hayatta kalabilmemin tek nedeni, büyümün bana savaşta avantaj sağlamasıydı. "Hector'un yanında olman gerekmez mi?"

"Hector çoktan gitti," dedi, yanıma oturarak. "Imogen'in sevinçten havaya uçmasını izlemek istemedi."

Parçalar, ne karmaşa. Drustan, Hector ve ben hepimiz elenmiştik ve Imogen herkesi yenerek tahtında kendini beğenmiş bir şekilde oturuyordu. "En azından Torin kazanmadı."

"Bu tatmin ediciydi."

Onaylayarak başımı salladım, ama sonra başım dönüp midem bulanmaya başlayınca pişman oldum. Sandalyeye yaslandım. "Midem bulanıyor."

"Savaş, alışkın olmadığın zaman böyle yapar. Bazen alışkın olduğun zaman bile."

Ona buna alışmak istemediğimi söylemeye başladım, ama sözler ağızımdan çıkmadı. O anda bile, herkesin tezahüratları eşliğinde Imogen'in boğazını kesen kişi olduğumu hayal ediyordum. Gerçek şu ki, *kaybetmeye* alışmak istemiyordum. "Büyü de var," diye karar kıldım. "Onu kullanmak hala beni yoruyor."

"Zamanla bu durum düzelecek, ama Hector bile o kadar çok kez gölgeye döndüştükten sonra yorgun düşmüştü."

Gücümüz bedelini ödüyor."

Imogen yorgun görünmüyordu. Canlı ve neşeli görünüyordu, bir kadeh şarabı kabul ederken gülüyordu. Osrice ile akrabaydı, ancak akrabalık bağı çok uzak olsa da. Belki de bizden daha derin bir kaynaktan besleniyordu.

Şimdi kürsüde yalnızdı. Torin çıkışa doğru koşarken, Rowena onun arkasında kalmıştı. Çıplak vücudu, değişen gökkuşağı sisiyle kısmen örtülü bir illüzyon perisi, bir tepsi taşıyarak yoluna çıktı. Torin onu o kadar sert bir şekilde tokatladı ki, kadın yere yığıldı, bardaklar kırıldı ve şarap etrafa sıçradı.

Ona yardım etmek için kalkmak istedim, ama başım hala dönüyordu. "O piç kurusu," diye tükürdüm.

Una kalabalığın içindeydi. Yüzü karardı ve birkaç hizmetçiyle birlikte periyi kaldırmaya yardım etmek için aceleyle yanına gitti.

"Torin'i gerçek bir düşman edindin," dedi Kallen.

Yüzümü buruşturdum. "Tam da ihtiyacım olan

şey."

"Bu iyi bir şey. O, sahip olunabilecek en önemli düşmanlardan biri." "Bu iyi mi?" Kaşlarımı inanamayan bir şekilde kaldırdım.

"Artık herkes seni ciddiye alıyor. Savaşı, salondaki en güçlü savaşçılardan birine, kendi evinde bile pek sevilmeyen birine saldırarak başlattın." Hafifçe gülümsedi. "Ve sonra kazandın."

"Zar zor."

"Zar zor da olsa sayılır."

İç geçirdim. "Keşke daha fazla acı çektirebilseydim." "Bunun için zaman olacak."

Yenilginin ardından sadece Drustan ve Oriana hala oradaydı, şüphesiz kaybettikleri zemini geri kazanmak için politik oyunlar oynuyorlardı. Aynı şeyi yapma düşüncesi baş ağrımı daha da şiddetlendirdi ve yüzümü buruşturdu.

"Sana su getireyim," dedi Kallen, ayağa kalkmaya başlayarak. Kafamı salladım. "Beni şımartma."

Tereddüt etti, sonra tekrar sandalyeye oturdu. "Şımartmak değil. Pratik olmak."

Belki öyleydi. Ama boğazım kurumuş olsa bile bir şey istemek zayıflık gibi geliyordu ve yalnız kalma fikri hoşuma gitmiyordu. "Bu gece olanlar her şeyi değiştirecek."

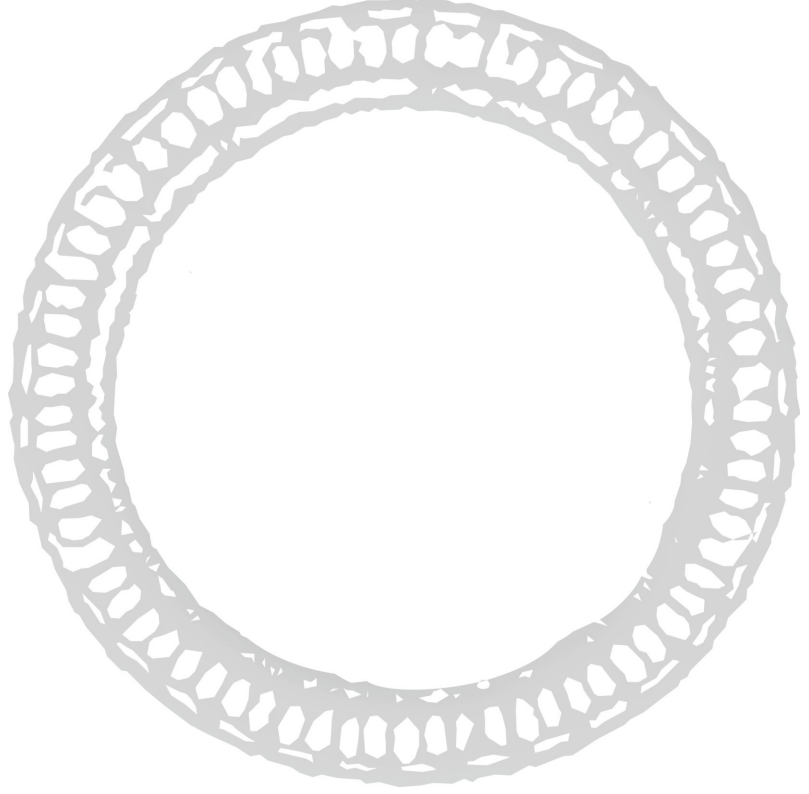
"Evet," dedi Kallen. "Ama tamamen Imogen'in lehine değil." Elini benimkine dokunacakmış gibi hareket ettirdi, sonra parmaklarını kıvırdı ve yumruğunu uyluğuna koydu. "Onlara gösterdin, Kenna."

Boğazım neredeyse anında iyileşmişti, ama yine de o yaralanmanın karıncalanma hissini hissediyordum. Görünmez çizgiyi elimle okşadım ve Imogen'ın da bu gece bana bir şey gösterdiğini düşündüm. O kesik bir vaat gibiydi, tıpkı bana zorla gösterdiği görüntü gibi.

İşte böyle bitiyor.

Imogen, tüm periler gibi bir yalancıydı. Ama şimdi onun diğer sözünü hatırladım ve o sözler beynime diken gibi saplandı.

Oh, Kenna. Zaten yaptılar.

Ertesi sabah giriş holüm perilerle doluydu.

Kapıda durup, beklenmedik topluluğa hayretle baktım. Yeşil ve mavi giysili Dünya perileri, beyaz giysili Işık perileri, çarpıcı gökkuşağı kıyafetleri giymiş İllüzyon perileri ve onları dışlanmışlar olarak gösteren donuk gri giysiler giymiş bir avuç insan vardı. Son günlerde selamladığım mülteci gruplarından farklı olarak, bu kalabalığın çoğunluğu — eli kadar — Asil Periler gibi görünüyordu.

Biri beni görünce eğildi ve bu hareket dalga dalga tüm topluluğa yayıldı. Önde, Torin'in yumrukladığını gördüğüm İllüzyon perisi vardı. Kendini yere attı, ellerini önünde birleştirdi. "Prenses Kenna," diye seslendi, "lütfen bu alçakgönüllü hizmetçiyi evinize kabul edin."

"Prenses Kenna," diye bağırdı başka biri, "hizmetimi sunuyorum..."

Daha fazla ses birbirine karıştı. "Prenses Kenna!"

"Lütfen..."

"Prenses, sığınacak bir yer
arıyorum..." "Prensesim,
yalvarırım..."

Hayranlık beni sardı. Kallen haklıydı. Dün geceki kavga, boğazım kesilse bile — itibarımı artırmıştı. Bir liderin nazik olması yetmezdi; Fae'lerin hükümdarlarının güçlü olması gerekiyordu.

Sessizlik için elimi kaldırdım. Sohbet anında kesildi.

Ne kadar gerçeküstüydü. Artık parmaklarımın en ufak bir hareketinde bile güç vardı. "Bugün Blood House'a gelmeyi seçtiğiniz için onur duydum," dedim topluluğa. "Biz, önceki ev bağlantılarınızdan vazgeçip bana bağlılık yemini ettiğiniz sürece, sığınak ihtiyacı olan herkes için güvenli bir limanız."

Earth House'daki bazı yüzleri küçük soylular olarak tanıdım ve Light and Illusion House'daki Fae'lerin de öyle olduğunu tahmin ediyorum. En yüksek rütbeli periler iktidarın merkezine yakın duruyorlardı ve ben onlara zaten sahip oldukları etkiyi sunamazdım. Ancak daha az güce sahip olanların kaybedecekleri de daha azdı ve eğer evlerinde zaten memnun değillerse, bu nadir bir fırsattı. Yeni bir ev, yeni bir prenses ve Fae'lerin katı hiyerarşisinde yeni bir rütbe kazanma şansı.

Sabahın erken saatleriydi ve yeni bir güne ve yeni sorumluluklara başlamadan önce kan dolaşımımı hızlandırmak ve zihnimi çalıştırmak için kısa bir yürüyüş yapmayı planlıyordum. Bu sorumluluklar arasında, dün gece geç saatlerde Hector'un talep ettiği bir toplantı da vardı. Bu yeni ev sakinlerini işlemek için yardıma ihtiyacım vardı, bu yüzden bir düşünce oluşturdum ve onu evin büyü ağına gönderdim. *Bayan Lara'yı uyandır.*

Ev zihnimde uğıldadı. Mesaj görünmez iplikler üzerinde ona doğru hızla ilerliyor olmalıydı ve umarım bu titreyen titreşimler onu uykusundan uyandırır.

"Ayrıca her birinizle ayrı ayrı görüşmem gerekiyor," dedim perilere. "Biz diğer evlerden farklıyız ve sizin uygun olduğunuzdan ve buradaki insanlara ve Alt Perilere saygılı davranacağınızdan emin olmalıyım."

Bu sözlerim birkaç şaşkın bakışa neden oldu. Eh, geri çekilme şansları varken bunu şimdi öğrenmeleri en iyisi.

Caedo, bileğimde kalın bir manşet şeklinde kıvrılmıştı. Hançerin en sevdiği şekle dönüşmesini istedim, sonra silahı kaldırdım. Kabzadaki mücevher, gün batımının son dilimindeki doygun kırmızıyı yansıtıyordu. "Hoş geldiniz politikamı zayıflık olarak algılamayın," diye bağırdım. "Diğer haneler tarafından kullanılmayacağınız veya istismar edilmeyeceğiniz ve aynı nedenle birbirimizi de kullanmayacağınız veya istismar etmeyeceğiniz. Blood House'un bir üyesine zarar vermeyi düşünen herhangi bir yabancıyı cezalandıracağım gibi, aynı şeyi yapan herhangi birinize karşı da misilleme yapmaktan çekinmeyeceğim."

Buna dağınık bir şekilde baş sallamalarla karşılık verildi. Hâlâ yerde diz çökmüş olan perisi bana hayranlıkla baktı.

Ayak sesleri duydum ve döndüğümde Lara'yı gördüm. Gelme hızına bakılırsa, kahvaltısını çoktan hazırlamış olmalıydı. Uykulu ve sinirli görünüyordu, ta ki toplanan kalabalığı görene kadar. Sonra duruşu düzeldi ve çenesini asil bir açıyla kaldırdı.

Bir kez daha kalabalığa döndüm. "Röportajlar başlasın."

Saatlerce bununla uğraştık. Perilerin çoğu, evlerine haber ulaşırsa ve liderleri benim korumamı kazanmadan önce misilleme yapmaya karar verirlerse görülmekten endişe duyuyorlardı, bu yüzden Blood House'a giden rampanın yanında beklemeleri için birkaç oda açtım. Sonra Void ve Fire House'a yardım isteği mesajları gönderdim.

Drustan, Edric'i Fire House'a giden yokuşun tepesine gönderdi ve kimse geçip yaptıklarımızı gözetleyemesin diye bir alev duvarı oluşturdu. Kallen ise Void House'dan gelip rampanın alt ucunda aynı şeyi yaptı ve soğuk gölgelerden bir bariyer oluşturdu.

Rampa kapatılınca periler rahatladılar ve daha açık davrandılar, ancak yine de açıkça gergin oldukları belliydi. Underfae'lerin hepsinin daha önce duyduğum hikâyeleri vardı: Osric, Roland, Rowena veya Torin tarafından istismar edilmeleri; acımasız cezalar nedeniyle kaybettikleri aile üyeleri; Imogen'in Osric gibi bir canavara dönüşebileceği korkusu. Hizmetçiler arasında Blood House'un güvenli bir sığınak olduğu söylentisi yayılıyordu ve dün gece Torin'i kestiğimi gördükten sonra, bunlar sonunda bana şans verme cesaretini buldular.

Noble Fae'lerin çoğu benzer umutsuzluk, öfke ve kayıp hikayelerine sahipti. İlk röportaj, Roland'ın kralın koruyucuları hakkında şikayet ettiğini duyduktan sonra karısı Roland tarafından kafası kesilen bir ışık lorduyla yapıldı. Torin'in de aynı acımasız yapıya sahip olduğunu gören lord, Işık Evi'nin vaat ettiği adalet hayalinden vazgeçme zamanının geldiğine karar verdi.

Ardından, tanıdığım ama hakkında çok az şey bildiğim bir Toprak perisiyle konuştuk. Adı Wilkin'di ve evde sessiz bir figürdü, zamanının çoğunu beyaz çiçeklerle dolu bir bahçeye bakarak geçiriyordu. Gözlerinde yaşlarla, yüzyıllar önce bir ışık hanımına aşık olduğunu anlattı; çocukları keşfedilip onlardan koparıldığında, ikisi de halka açık bir şekilde kırbaçlanmıştı.

Prens Roland kendi cezasını uygulamıştı, ama çok ileri gitmişti ve kadın hayatta kalamamıştı. Wilkin ertesi gün onun anısına bahçeyi dikmişti.

Oriana, ona bir changeling doğurduğu için daha ağır bir ceza almadığı için şanslı olduğunu ve bir daha asla kalbinin onu yanlış yola sürüklemesine izin vermemesi gerektiğini söylemişti. Sonra onun güzel beyaz çiçeklerini övmüş ve ona bir avuç çiçek kesmesini emretmişti.

Lara onunla birlikte neredeyse ağlayacaktı. Kardeşi Leo'yu ve onun trajik sonunu düşündüğünü biliyordum. Wilkin tereddütle çantasını açıp kökleri toprağa bulanmış küçük bir gül fidanı gösterdiğinde, ona yeni bahçesi için mükemmel bir yer bulacağımızı söyledi.

Bir başka yürek burkan röportaj ise Osric tarafından tecavüze uğrayan Illusion adlı bir kadınla yapıldı. Bana acı bir öfkeyle, olayın yaşandığı müzik odasının önünden her geçtiğinde onun parfümünün kokusunu aldığını ve onun hayaleti ile yaşamaktan bıktığını söyledi. Ailesinin bu istismarı nüfuz kazanmak için bir fırsat olarak görmüş olmasının anılarıyla yaşamaktan da bıkmıştı. Hikaye bittiğinde, elini tuttum ve Blood House'da bu acıyı bilen başka hayatta kalanlar olduğunu, yalnız olmadığını söyledim.

Tüm Asil Periler acı çekmemişti. Genç bir İllüzyon lordu, üst düzey periler tarafından görmezden gelinmekten bıktığını ve yeni bir lidere kendini kanıtama şansı istediğini söyledi. Bilgili bir Işık hanımı, ailesinin cellat yetiştirme işinden ziyade kendini tıbbı adamak istiyordu. Hamile bir Toprak perisi ve eşi ise Oriana'nın tarafsızlık taahhüdünden çoktan hayal kırıklığına uğradıklarını ve çatışmadan sonra Toprak prensesinin halkını korumak için yeterince güçlü olmadığına karar verdiklerini söylediler.

Kısa sürede, Kan Evi'nin neredeyse yetmiş yeni üyesi oldu. Nadine ve Lara yeni gelenlere odalarını göstermeye başladı ve mutfak hizmetçileri büyük bir öğle yemeği hazırlamak için hızla harekete geçti. Çalışma masalarının üzerine yığılmış malzemelerin miktarını görünce, evin rezervlerinden bu kadar çok üretim yapmaya devam etmesi konusunda içimde bir endişe uyandı. Elde ettiğimiz yeni büyü gücü yardımcı olacaktı, ancak gerçek et ve mahsullerle takviye etmeye başlamamız gerekiyordu. Tahıl ambarlarının yanında boş hayvan ahırları ve mistik bir güneşin ışığıyla parıltıyan odalar vardı, ama ineklere, koyunlara, ekilecek tohumlara ve sıkışmış toprak zeminlere eklemek için taze toprağa ihtiyacımız vardı.

Triana sebzeleri doğramaktaydı — hala meşgul olmaya devam etmekte ısrarcıydı — ama benim kaşlarımı çatmış olduğumu fark edince bıçağı bırakıp yanıma geldi. "Ne oldu?" diye işaret diliyle sordu.

Düşüncelerimi paylaştım, endişelerimi duyabilecek kişileri sınırlamak istediğim için işaret diliyle. O başını salladı. "Her zaman yeni bir endişe. Bunu Nadine'e devretmelisin."

"Nadine'in yapacak çok işi var." Dryad her zaman hareket halindeydi, artan sayıda hizmetçinin yapısını ve programını belirliyordu.

"Eğer çok meşgulse, kimin yardım edebileceğini bilir." Triana endişeli bir şekilde bana baktı. "Çok çalışıyorsun. Bazen dinlenmen lazım."

Bu sözlerimden yorgun bir kahkaha çıktı. "Belki öldüğümde."

Nadine kapıdan başını uzattı. "Bir teslimatınız var, prensesim."

Dışarıya koşarken içimden küfrettim. Şimdi ne olacak? Bu gidişle, bütün gün beklenmedik ziyaretçilerle meşgul olacağım ve Hector beni hiç göremeyecek.

Aidan'ın Kan Ağacı'nın altında, ayaklarının dibinde gün batımı renginde çiçeklerle dolu kocaman bir sepetle beklediğini görünce sinirim geçti. "Bir dakika bekle," dedi, ona doğru koşmak üzereyken parmağını kaldırarak. "Bir şey yapacak."

Şaşkınlıkla sunulan hediyeye baktım. Çiçekler tarçın ve narenciye kokuyordu ve her birinin ortasında küçük bir alev yanan sivri uçlu turuncu kristallerin üzerine yerleştirilmişlerdi. Aidan cebinden bir taş çıkardı, eğilip kristallerden birine vurdu, sonra geri çekildi.

Kristal darbeyle çatlamış ve içinden küçük bir alev dili çıkmıştı. Aniden kıvılcımlar fırladı ve başımın üstünde parlak bir hale oluşturdu. Şaşkınlıkla çığlık attım ve Kan Ağacı'ndaki karga da aynı şekilde ciyaklayarak uçup gitti. Alev sepetin etrafında dolaşarak daha fazla kristalin kırılmasına neden oldu, ta ki hava dans eden ışık parçacıklarıyla dolana kadar. Çiçek yaprakları ısıdan koyu kırmızıya döndü, kenarları parlayan közlerle çevriliydi.

Gösteri bittiğinde ve kıvılcımlar küçücük kül parçacıklarına dönüştüğünde, Aidan kemerinden bir parşömen çıkardı ve onu gösterişli bir hareketle uzattı. "Senin için."

Hem hayranlık hem de endişe duyarak parşömeni aldım. Gösteri çok güzeldi, ama bunun tek bir kişiden gelebileceği belliydi. Nitekim, kağıt Drustan'ın el yazısıyla doluydu.

Sevgili Kenna,

Dün geceki performansın için tebrikler. Sonrasında seninle konuşamadığım için üzgünüm. destekçilerime ittifakımızın güçlü olduğunu ve Imogen'in gösterişli hareketinin bundan ibaret olduğunu garanti etmem gerekiyordu. O performans sergilemeyi biliyor, ama ben liderlik etmeyi biliyorum. Önümüzdeki savaşın büyüklüğüyle karşılaştırıldığında, bir çatışma önemsizdir ve savaş başladığında, tarafımızı muhteşem bir zafere taşıyacağım. Umarım siz de beni liderlik yapabileceğimi biliyorsunuzdur.

Bu hediyeyle amacının bu mu olduğunu? Desteğimi kazanmak için bir rüşvet mi?

Ayaklanmadan beri senin öfkene düşünüyordum. Bu sorunu nasıl çözebilirim, fikrini nasıl değiştirebilirim ve öfkene bir kenara bırakıp beni tekrar desteklemeye ikna edebilirim diye. Dün gece fark ettim ki bu öfkeyi başka yöne çevirmeye çalışmanın faydasız olduğunu fark ettim, çünkü bu öfke daha büyük bir sorunun belirtisi: bana güvenmiyorsun. Bu adil. Bu yüzden, ne olursa olsun sana karşı dürüst olacağıma dair yemin ederek bu hediyeği sunuyorum. Bunu hak ediyorsun.

Gözlerim yaşardı ve başımı eğip, duygularımın izlerini silmek için gözlerimi kırıştırdım. Neden hiçbir şey kolay olamıyordu? Neden kahramanlar ve kötü adamlar, iyi ya da kötü, niyetlerinde açık ve saf olamıyorlardı? Drustan'la romantik olarak işim bitmişti, ama doğru sözleri biraz geç duymuş olmanın verdiği acı bir özlem vardı.

Bazen entrikalarımı sevmediğini biliyorum, ama umarım bu gücümü takdir etmeyi öğrenirsin. Bir hükümdar güçlü olmalı, ama aynı zamanda sevilmeli de. Ancak ben, yanılmaz olduğumu düşünen bir tiran değilim. En iyi niyetimle hareket etsem de hatalar yaparım. Eğer bir kez daha içgörünü ve güvenini paylaşmaya hazırsan, senin gibi sakinleştirici bir sesin benim için büyük bir hediye olur. Belki bir gün benimle daha tatlı şeyler de paylaşmak isteyebilirsin.

O halde benimle işbirliği yap, Kenna. Kimi nasıl yetiştirdiğimi gör. Benden ne istersen iste, ben sana vereceğim. Kılıcım, askerlerim, dürüstlüğü, dokunuşum... İstedğin her şey senin olabilir. Sadece istemen yeterli.

—Drustan

Elimi ağzıma bastırdım. Bu sadece destek istemek için yapılmış bir ricaydı. Aramızdaki kapalı kapıyı yeniden açmak için yapılmış bir ricaydı. Onu tekrar kollarıma, yatağıma ve kalbime almak için.

Dün gece onu kızdırmak çok etkili olmuştu, yoksa bunu aynı anda birkaç hedefe ulaşmak için bir fırsat olarak görmüş olabilirdi. Drustan'ı tanırıyorsa, her ikisi de geçerliydi. Çünkü beni açıkça istiyordu, ama aynı zamanda bu teklifi, ne kadar inanılmaz bir kral olacağını söyleyerek başlatmıştı. Onun başına bir taç takabildiğim sürece, bu iki arzu birbirine bağlı kalacaktı.

"Beğendin mi?" diye sordu Aidan tereddütle.

Çiçekler, sıcak şaraba atılan baharatlar gibi kokuyordu ve kırmızı yaprakları hala parıltıyan közlerle kaplıydı. Çatlamış taşlardan rüzgarda sallanan otlar gibi minik alevler titriyordu. Hoşuma gitti mi? Evet, çünkü çok güzeldi ve o mektuptaki vaatler de çok güzeldi. Bana karşı her zaman dürüst olan, beni planlarına dahil eden ve hatalarını kabul eden bir Drustan... Bu, henüz tanımadığım bir Drustan versiyonuydu ve onu tanımak istiyordum.

Imogen de bana istediğim her şeyi sunmuştu. O da tebaasına hediyeler yağdırıyordu. Bazı periler doğaları gereği baştan çıkarıcıydılar ve mektup dışında, bu oldukça kişisel olmayan bir teklifti. Drustan beni hala yeterince iyi anlamıyordu, benim en çok değer verdiğim şeylerin maddi olmayan şeyler olduğunu fark edemiyordu.

Kallen'ın elinin benim elimde, kılıcı tutuşumu şekillendirdiğini düşündüm. Beni korumak için kestiği boğaz. Kendi ayaklarım üzerinde durabilmem için beni güçlendirmek için harcadığı zaman ve emek.

"Drustan neden bunu bana kendisi söylemek için buraya gelmedi?" diye sordum Aidan'a.

Sepeti övmek için kendimi paralamadığım için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bunu düşünmek için zamana ihtiyacın olacağını söyledi."

"Ve o toplantıda," diye tahmin ettim.

Aidan'ın sessizliği yeterli bir cevaptı.

Yavaşça solan çiçeklere bakarak ne yapacağımı düşündüm. Onları kabul etmek Drustan'ın benim desteğimi veya yatağımın hakkını kazandığını düşünmesine neden olur mu? Çiçekler beni ikna etmeye yetmezdi, ama onun hatalar yapan, yanılabilir bir insan olduğunu kabul etmesi... Bu, görkemli zafer vaatlerinden çok daha değerliydi benim için. Bu, onu hatasız olduğuna inanan birinden daha iyi bir kral yapardı.

Kararsızlığın tanıdık paniği göğsümden çırpınıyordu, ve bu sadece çiçeklere nasıl cevap vereceğim konusunda değildi.

Zaman azalıyordu.

Belki Hector bugün yanlış şeyler söyleyecek ve karar vermek kolaylaşacaktı. Belki Torin ve

Rowena beni tekrar öldürmeye çalışacaklardı ve ben bunu yapamayacak kadar hayatta

olmayacaktım. "Kristalleri alacağım," dedim Aidan'a. "Çiçekleri o alabilir."

Alın kırıktı. "Çiçekleri istemiyor musun?"

Dürüst olmak gerekirse, kristallerden çok çiçekleri istiyordum, ama bunlar romantik bir hediye idi ve Drustan'a ne coşkulu bir evet ne de coşkulu bir hayır diyebilirdim. Onun benim iyiliğime yatırım yapması benim yararına oluyordu ve onu en çok cezbeden şeyler, ulaşamayacağı şeylerdi.

"Hediye için teşekkür ederim," dedim, Aidan'a nazikçe gülümseyerek, onun sadece arkadaşım olduğu ve Ateş Prensi'nin elçisi olmadığı günleri özleyerek. "Seni görmek çok güzel, ama maalesef kalamam. Bir toplantıya gitmem gerekiyor."

Aidan biraz moralini bozdu. "Ona haber vereceğim." Başını salladı ve çiçeklere bakarak hafifçe gülümsedi. "Bu onu çılgına çevirecek." Gözlerini kaldırdığında, bir perinin armağanı olan ateşle parlıyordu. "Ama yakında ne istediğine karar vermelisin."

Yutkundum, benim karmaşık arzularımı ne kadar derinden görebildiğini merak ederek. "Ona ne istediğimi bilmediğimi söyleyecek misin?"

Kafasını salladı. "Bence biliyorsun. Sadece henüz itiraf edemiyorsun." "Peki sence ne istiyorum?"

Omuz silktili. "Eğer zihin okuyucu olsaydım, bana çok daha fazla para öderlerdi." Büyü kayboldu ve gözleri her zamanki siyah rengine döndü. "Bu durumunu kıskanmıyorum, Kenna," dedi, özel anlar için sakladığı nadir ciddiyetiyle. "Ne seçersen seç, insanlar incinecek. Prenslerden biri ve tüm ailesi sana çok kızacak. Bu kolay olmayacak."

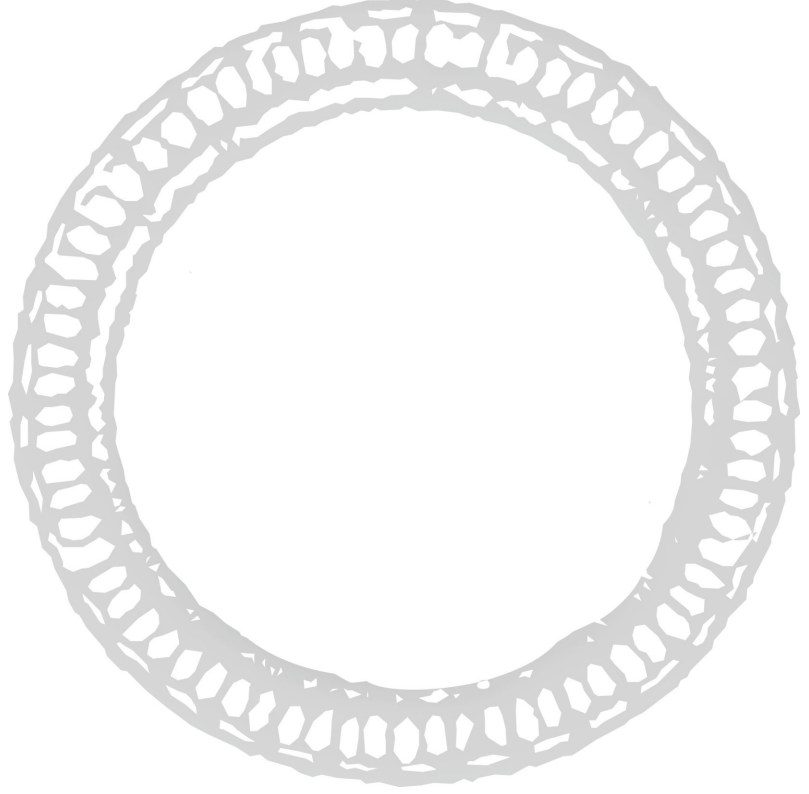
"Hayır," diye kabul ettim. "Kolay değil."

Şimdi bana şefkatle bakıyordu. "Ama doğru şeyi yapmak ve en çok hayatı kurtaracak seçimi yapmak istediğini hissedebiliyorum. Bu yüzden sana tavsiyem - itfaiyeci olarak değil, arkadaşın olarak - bunu gözden kaçırmaman. Bir kararla yaşayamayacaksan, başkası öyle yapmanı düşündüğü için o kararı verme." Gülümsemesi çarpık ve alaycıydı. "O başkası ben olsam bile."

Duygulandım ve onu kucakladım. Şaşkın bir ses çıkardı, omzuma prenseslerin hizmetçilere gelişigüzel sarılmadığını söyleyen anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı, sonra beni sıkıca kucakladı.

Sonunda onu bıraktığımda, "Umarım Hector sana daha çirkin çiçekler gönderir," diye mırıldandı. Bu beni güldürdü. "Hector'un bana çiçek göndereceğini sanmıyorum."

Ama Void prensinin bunun yerine ne teklif edeceğini merak ediyordum.

Hector, Void House'da beni bekliyordu, botlarının etrafında gölge dalları kıvrılıyordu. Altı atın geçebileceği genişlikte bir kemerin altında duruyordu, kemerin ötesinde ise başımı ağrıtabilecek kadar tam bir karanlık vardı. Odadan soğuk hava esiyordu ve beni bekleyen ölüm düşüncesi ile tüylerim diken diken oldu.

"Kallen, evinin yine büyüdüğünü söylüyor," dedi Hector. Nadiren sıkıcı nezaket sözleriyle konuşmaya başladı, sanki konuşma çoktan başlamış gibi hemen konuya girerdi.

"Öyle."

"Şiddetin bu kadar ikna edici olabilmesi şaşırtıcı." Yüzünü buruşturdu. "Ne kadar da kaba biriyim. Önce kavgan için ve benden daha uzun süre dayandığın için seni tebrik etmeliydim."

"Adil bir kavga değildi."

"Öyle bir şey yok. Hayat adil olsaydı, bunun için kavga etmemize gerek kalmazdı." "Kallen gibi konuşuyorsun."

O homurdandı. "Sadece daha akıllı olduğum anlarda." Elleri arkasında birleştirilmişti ve beni incelerken ayak parmağıyla yere vuruyordu. "Kallen sana güvenilebileceğini söylüyor." Hector bundan tam olarak emin görünmüyordu,

—gözlerinin yanındaki gergin cilt ve sert çizgileriyle ağzı gerginlik gösteriyordu.

"Umarım bunu zaten biliyorsundur," dedim, Kallen'in iyi görüşünden bahsedilince biraz telaşlandım, çünkü bunu nasıl kazandığımı hala tam olarak bilmiyordum. "İkimiz de konseydeyiz."

"Drustan da öyle, ve sadece hedeflerimiz onun hedefleriyle uyumlu olduğu sürece ona güvenilebilir." Sanki söylenmemiş bir argümana boyun eğiyormuş gibi başını eğdi. "Gerçi sanırım hepimiz önce kendi amaçlarımız için savaşırız, diğer her şey son sırada gelir. O sadece bu konuda özellikle sinir bozucu."

"Hedefi krallığın iyiliği olduğu sürece, bu bir hükümdar için en kötü özellik değildir."

"Beni endişelendiren, onun bahsetmediği ikincil hedefleri." Başını salladı. "Keşke daha küçük düşünen biri olmayı düşünsen. Fae gibiler için fazla asilsin. O iyiliğinin bir kısmı

bulaşabilir ve o zaman ne yapacağız?"

Asil Fae için fazla asil olmak... Ne kadar çelişkili. Kendime rağmen eğlenerek kaşlarımı kaldırdım. "Kendi asilliğini bana kanıtlamak istemiyor musun?"

"Drustan gibi değil. Seni cesaretim, gücüm ve kral olmaya uygunluğum konusunda ikna etmek istiyorum. Benim hakkımda kahramanlık baladları yazmana gerek yok."

Gülümsememi saklayarak başımı eğdim. "Eminim Drustan bir balad çok hoşuna giderdi."

Hector ile baş başa konuşma fırsatı nadiren ele geçiyordu ve ben de onu bir an inceledim. Kallen kadar uzundu ama daha sağlam yapıydı, ancak klasik anlamda yakışıklı değildi. Her an harekete geçecekmiş gibi görünüyordu; kendi evinin önündeki bu sakin ortamda bile ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor, gözlerini kısarak etrafı tarıyor, sanki taşların arasında saklanan düşmanları arıyormuş gibi. Bu da bana Kallen'ı hatırlattı.

"Peki, neden buluşuyoruz?" diye sordum.

"Çünkü benden bir şey istedin."

Nefesim kesildi. Sonunda istediğim şeyi bana veriyordu: Drustan'ın ima ettiği suçların açıklaması. Kallen'ın her şeyi riske attığını söylediği sır, Hector'un geçmişindeki büyük, konuşulmayan trajedi. "Pekala," dedim, ellerimle kırmızı elbisemin önünü düzelterek. "Bana ne göstermek istiyorsun?"

"Yamaçtan aşağı kısa bir yürüyüş mesafesinde."

"Gidelim." Eteklerimi kaldırıp o yöne doğru döndüm.

O da yanıma geldi. "Drustan, onu bilinmeyen bir yere götürmeme izin vermeden önce en az on tane soru sorardı."

"Evet, Drustan'ın da sana güvenmemek için nedenleri var. Ben taç için hiçbir arzum yok ve onu sana verebilecek tek kişi ben olduğum için, güvenliğimin söz konusu olmadığını düşünüyorum."

O, homurdandı. "Bu konuda haklısın."

"Aslında," rampadan aşağı inerken dedim, "muhtemelen sen benden daha fazla tehlikesin. Drustan'ı desteklemeye karar vermiş olsaydım, suikast tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdin."

Şaka olsa bile böyle bir şey söylemek aptalca olabilirdi. Ama o güldü, tıpkı Kallen'ın beni güldürdüğümde gösterdiği şaşkınlık gibi. "İnan bana, Drustan'ı seçmiş olsaydın, şimdiye kadar haberim olurdu. Beni uyarmak için kapıma trompetçiler gönderirdi." Sırttı. "Ne kadar asil olmaya kararlı olursan ol, ona kin beslediğini sanıyorum."

"Belki." Kesinlikle. "Ama sonuçta, Mistei için en iyisini istiyorum. Drustan ya da başka biri hakkında kişisel duygularım ne olursa olsun."

"Ve bu, Kallen'ın da öne sürdüğü argüman. Kolay olanı değil, doğru olanı yapmak istiyorsun."

Her yerim ısındı. Bu, şimdiye kadar benim hakkımda söylenen en güzel sözlerden biriydi. Kallen neden ona böyle bir şey söylesin ki? Kallen neden buna inansın ki? Garip bağımız — çünkü birbirimizi aramamız, odanın diğer ucundan bakışmalarımız ve beni nefes nefese ve tedirgin bırakan dövüş derslerimizi başka nasıl tanımlayabileceğimi bilmiyordum — Kallen'ın beni kopya çekerken yakaladığı için bana şantaj yapmasıyla başlamıştı. Bu, ikimizin de kalbi saf olduğu için başlamamıştı.

Buradaki koridorlar, Mistei'nin diğer yerlerine göre daha loştu. Apliklerde yanan meşaleler yerine, duvar nişlerinde titreyen mumlar aydınlatma sağlıyordu. Bunlar tekli siyah mumlar ve süslü şamdanlarda kümelenmiş mumlardı. Aydınlatma daha fazla ve daha derin gölgeler oluşturunuyordu, ama garip bir şekilde yatıştırıcıydı. Mum ışığında kitap okuyarak geçirilen geceler gibi, altın rengi bir ışıltı geceyi zar zor uzak tutuyordu.

Bazı metal şamdanlar pürüzlü ve anlamsızdı, ancak diğerleri şaşırtıcı derecede gerçekçi şekiller oluşturunuyordu. Her dalında mumlar ve yaprakların arasında gizlenmiş altın bir kuş bulunan, minyatür gümüş bir ağaca benzeyen bir şamdanın önünden geçtik. Ahşabın düğümlerine ve kuşun pençelerinin narin kıvrımlarına bakarak, Mistei'nin en büyük güzelliğinin genellikle en küçük ayrıntılarında bulunduğunu düşündüm.

Yol kıvrıldı, sonra dallandı. Hector etrafına baktı, sonra elini kaldırdı ve etrafımızı saran gölgeler oluşturdu. Karanlık, her yöne yayıldıktan sonra katılaşıp bu kavşağa giden yolları kapattı. Sanki bir koza içindeydik.

Açıkça, meraklı gözlerden yönümüzü gizlemek istiyordu. Kendi büyümlle uzandım ve kalp atışlarını dinledim. "Kimseyi hissetmiyorum," dedim.

O homurdandı. "Fazla dikkatli olmak imkansızdır." Sol veya sağdaki yolu seçmek yerine, duvara doğru döndü ve elini duvara dayadı. Bir tıklama sesi duyuldu ve fark etmediğim bir kapı açıldı, mum ışığıyla aydınlatılmış başka bir koridor ortaya çıktı. Dolaplarla çevrili kısa bir hizmetçi koridoru vardı. Mistei'nin her yerinde, gri boyalı veya ince bir taş kaplama ile gizlenmiş bu tür yerler vardı; hizmetçilerin temizlik malzemelerini, yedek çarşafları veya ani etkinlikler için çatal bıçak takımlarını ve cam eşyaları alabilecekleri yerlerdi.

İçeri girdik ve gölgeleri kapının altındaki aralıktan geri akın ettiğinde, Hector cebinden bir anahtar çıkardı ve bir dolabı açtı. İçinde raf yoktu; bunun yerine, dik bir merdiven aşağıya doğru kıvrılıyordu.

Beni nereye götürüyordu? Merak ve endişeyle onu merdivenlerden aşağı takip ettim. Hava ağır ve nemliydi, tırabzanlar runik yazılar ve kaba yüzlerle oyulmuştu.

"Buraya daha az dik bir yol yok mu?" diye sordum, aşağı indiğimizde. Bu iniş, bir insan olsaydım bacaklarımı yorardı.

"Bir rampa var, ama sonsuza kadar sürerdi ve ikimiz de meşgul insanlarız."

Kemerli tavanlı, uzun ve alçak bir odadaydık. Bana bir zamanlar Blood House'un altında tahıl depolanan mahzenleri hatırlattı. Duvarlar boyunca gölgeli nişler sıralanmıştı, bazıları boştu, bazılarında ise çuval bezleri, kasalar veya çarşafarla örtülmüş mobilyalar vardı.

Hector beni gölgelerin normalden daha derin görüldüğü bir oyuğa götürdü. Elini salladığında, gölgeler yağmur sonrası bulutlar gibi dağıldı ve üzerinde halka şeklinde bir tokmak bulunan bir kapı ortaya çıktı. Uzun bir süre kapıya baktı, sonra bana baktı, sanki beni buraya getirme kararını yeniden gözden geçiriyormuş gibi.

Sonra içini çekti, tokmağı kavradı ve beş kez vurdu.

Beklerken, "Bunun ne kadar ciddi bir durum olduğunu bilmenizi istiyorum," dedi. Eli, kılıcının kabzasını kavradığını hayal eder gibi seğirdi. "Sizinle bir ölüm kalım meselesi konusunda güveniyoruz."

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Biz kim? Sen ve Kallen mi?"

Çenesini sıktı. "Ve Una. En çok da o."

Bu ne anlama geliyordu? Bu gizem beni öldürüyordu.

Kapı açıldı ve bir Void sprite ortaya çıktı. Cildi gece yarısının kadife karanlığını andırıyordu ve gözleri de tamamen siyahtı, beyaz kısmı görünmüyordu. Hector'u gördüğünde, o karanlık bakışlarda yıldızlar parladı. Eğildi. "Prensım." Bana baktığında yüzünde belirsizlik belirdi. "Bir misafir mi getirdin?"

"Evet," dedi Hector. "Burada gördüklerini kimseye anlatmayacak kadar akıllı bir misafir." Bana sert bir bakış attı.

Şimdi daha da gergin hissediyordum. O kapının arkasında ne olabilirdi ki? "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Sprite beni inceledi, gözleri hala parıldıyordu. Aidan'ın yaptığı gibi benim gizli arzularımı okuyup okumadığını merak ettim. Tam olarak düşüncelerimin yönünü değil, ama dileklerimin ve niyetlerimin şeklini. Sonra bana selam verdi, gözleri bir kez daha obsidiyen gibi pürüzsüzleşti. "Prenses Kenna. Hoş geldiniz."

Bir koridora girdik ve kapı arkamızda gürültüyle kapandı. Elf, girişin yanındaki küçük bir nöbet odasında yerine geri döndü.

Hector beni koridordan geçirdi. Duvarları oluşturan taş bloklar o kadar hassas bir şekilde yerleştirilmişti ki, onları bir arada tutan harç yoktu. Duvar braketlerinden meşaleler sarkıyordu ve aralarında duvar halıları asılıydı. Blood House'dakiler gibi perilerin dans ettiği, savaştığı veya birbirleriyle flört ettiği sahneleri gösteren desenlerin aksine, siyah kumaşa işlenmiş desenler tanınmazdı. Daha fazla rün ve kabaca çizilmiş yüzler, keskin köşelere uzanan kıvrımlarla karışmıştı ve desenler gözün önünde değişiyor gibiydi, sanki bu şekillerin coğrafyası aynı anda iki tür anlam ifade ediyordu. Hepsisi, siyah camdan görülen bir gökkuşağını düşündüren parlak ipliklerle işlenmişti. Mürekkep gibi koyu kırmızılar, el değmemiş ormanların derinliklerinde bulunan yeşiller, morlukları andıran morlar. Altın ve gümüş iplikler, gece yarısı fırtınasında çakan şimşekler gibi parıldıyordu.

Her evin kendi tercih ettiği renkleri ve tasarımları vardı. Void'un tasarımları her zaman çok basit görünüyordu: siyah üzerine siyah veya siyah üzerine başka bir koyu renk. Periler kadar opak ve ürkütücüydü. Ancak bu duvar halıları halka açık değildi ve bunun Void Evi'nin gerçek güzellik anlayışını yansıtır yansıtmadığını merak ettim. Gözleri şaşırtan ve ruhu meraklandıran, özel, karanlık ama canlı bir şey.

Zengin, boğucu mavi renkteki bir spirale çekildim. Sonra bunun Kallen'ın gözlerinin tam rengi olduğunu fark ettim ve aceleyle başka yere baktım.

Hector siyah duvar halılarından birinin önünde durdu. Diğerlerine benzemiyordu; üzerinde nakış yoktu ve sanki uçup gitmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dalgalanıyordu. Bunun bir Boşluk büyüsü olduğunu fark ettim, kenarları gecenin dallarıyla süslenmişti.

"Burası neresi?" diye sordum Hector'a, hayranlık ve endişeyle.

O başını salladı ve parmaklarının arasında açılan siyah perdeye uzandı. Sonra diğer elini bana uzattı.

Derin bir nefes aldım ve elimi onun eline kaydırdım.

"Onlara nazik davran," dedi sert bir sesle. Sonra dönüp sihirin içine doğru yürüdü ve beni de yanında götürdü.

Görüşüm karardı. Karanlık cildimi ısırdı, ölümcül bir soğukluktu ve kemiklerim sanki biri onlardan diyapazon yapmış gibi titriyordu. Titredim, korkunç bir baş dönmesi hissettim, sanki bu dünyadan koparılıp sonsuza dek uzanan uçsuz bucaksız bir boşluğun ortasına bırakılmışım.

Sonra ayaklarım beni diğer tarafa taşıdı ve dünya geri geldi. Bir saniyeden az sürmüştü, ama çok daha uzun hissettim. Sanki karanlık beni bırakmak istemiyormuş gibi.

Hector'un elini bıraktım ve titreyerek kollarımı ovuşturdum. "Tek başıma oradan geçmeye çalışsaydım ölür müydüm?" Öldürücü bir soğuk gibi gelmişti.

"Hayır," dedi. "Ama tek başına geçemezdin ve birinin seni bulması için beklemek hiç de hoş olmazdı."

Bu koridor, dışarıdaki salondan çok farklıydı. Dışarısı düzenli ve pürüzsüzdü, gözü bariz bir yöne yönlendiriyordu. Bu koridor ise eğri büküydü: taş döşemeler, tuğlalar, hatta tavan bile hafif bir açıyla eğilmişti. Gölge lekeleri, rüzgarda uçan karahindiba tohumları gibi havada süzülüyordu. Void House'un içinde değildik, ama yakındık ve aynı karanlığın o koridorlarda da dolaşıp dolaşmadığını merak ettim.

Havada hafif bir melodi de titriyordu — adını bilmediğim bir enstrümanda çalınan, hassas, acı verici derecede yalnız bir şarkı. Daha dikkatli dinlemeye çalıştığımda, melodi kayboldu. "O müzik neydi?" diye sordum, elimi kalbimin üzerine koyarak. Ağlamak istememe neden olmuştu.

Hector homurdandı. "Biz ona yıldızlar arasındaki şarkı diyoruz. Eski dünyanın yankısı hâlâ bizim dünyamızda dolaşıyor. Gelip gidiyor, özellikle Void House yakınlarında."

Eski dünya. Shards'ların geldiği yeri kastetmişti, tanrılar birbirlerini öldürmeden önce yaşadıkları dünyayı. O müzik bir anıydı, eski dil ve Shards'ların anıları gibi. Canlı ama aynı zamanda değil.

Tanrıların ölebileceği imkansız görünüyordu, ama sanırım her şey eninde sonunda yok oluyordu. Doğal bir sonla yok olamıyorlarsa, kendilerini parçalıyorlardı.

Daha somut bir ses havayı yırttı: bir kadının kahkahası.

Onlara nazik davran, demişti. Aşağıda kim vardı?

Hector aniden bana döndü. "Başka bir evden birini sevmek her zaman suç değildi."

Konunun aniden değişmesine şaşıracak ona baktım.

"En azından efsaneler öyle diyor." Omuzları gergin olmasına rağmen omuz silkti. "Geçmişle ilgili kendimize anlattığımız şeylerin ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Ama uzun zaman önce, haneler birbirine karıştırdı ve periler haneler arasında serbestçe dolaşabilirdi. Bir illüzyon perisi, Void Hanesi'nde daha fazla aidiyet hissediyorsa, o hanenin üyesi olabilirdi ve karşıt hanelerden çiftler birlikte yaşayabilirdi. Belki de o zamanlar büyü bile karışmıştı, bu kadar katı bir şekilde ayrılmamıştı."

Drustan da bana benzer bir şey söylemişti. Bazıları, büyünün başından beri bu altı kategoriye ayrıldığını düşünürken, o ise Fae'lerin özel güçler için ürediğini düşünüyordu.

Kahkahaların ardından fısıltılar yükseldi. Hector'un yüzünde hayalet gibi bir ifade belirdi. "Bir zamanlar oraya dönmenin sonsuza kadar süreceğini düşünmüştüm," dedi. "Ama sen çoktan başladın bile."

"Hector," dedim yumuşak bir sesle, o işkence görmüş ifadenin nedenini merak ederek.

"Neredeyiz?" Yürümeye başladı. "Gel."

Kapılarla çevrili bir koridora döndük ve o ilk kapıyı açarak büyük bir ortak alanı ortaya çıkardı — kitap rafları ve rahat kanepelerle dolu, kütüphane ve oturma odasının birleşiminden oluşan bir alan. Odada altı peri vardı, hepsi siyah giyinmişti. Koyu renkli kıvrık saçlı bir soylu peri kitapları karıştırırken, bir sylph vitray pencerenin altındaki yazı masasında bir şeyler yazıyordu. Pencere arkadan titreyen mumlarla aydınlatılıyordu ve onun şeffaf siyah kanatları ve sarı saçları üzerine renkli parçalar düşüyordu. Yakınlarda, iki çocuk yerde bebeklerle oynuyor ve bir drama canlandırırken gülüyorlardı. Biri beş ya da altı yaşında, diğeri ise on yaşında gibi görünüyordu.

Una ve başka bir peri kanepede oturmuş, çocukları izlerken sohbet ediyorlardı. Una'nın saçları bir kez olsun açık bırakılmıştı, sanki uzun örgüsünü yeni çözmüş gibi bukleler yapmıştı. Geniş paça pantolon ve tül gibi bir gömlek giymişti ve daha önce hiç görmediğim kadar rahat bir gülümseme vardı yüzünde. Yanında, gece karanlığı gibi gözleri ve yıldız ışığıyla parıltıyan siyah saçları olan bir Void asrai oturuyordu. İkisi de bizim girişimizi gördü.

Una bana başını salladı, sonra arkadaşına bir şeyler fısıldadı. Asrai

bana ihtiyatla baktı. "Eğer eminsen," dedi.

Una, benim duymayacağım kadar sessizce başka bir şey daha söyledi, sonra ayağa kalkıp bize doğru yürüdü ve geçerken çocuklardan birinin saçını okşadı.

En küçük kız, Una'yı durdurmak için bacağını tuttu, sonra bebeğini kaldırdı. "Ria onu ateşe verdi," diye şikayet etti, dudaklarını bükerek. Ve gerçekten de, bebek duman çıkarıyordu, alevler iplik saçlarını yalıyordu.

Bebeğe bakarken kaşlarımı çattım. Bu ateş büyü olmalıydı, ama bir Ateş çocuğu Void House'a bu kadar yakın gizli bir yerde ne yapıyordu? Rehineler değillerdi, değil mi? Hector'un Drustan üzerinde kullandığı bir koz mu?

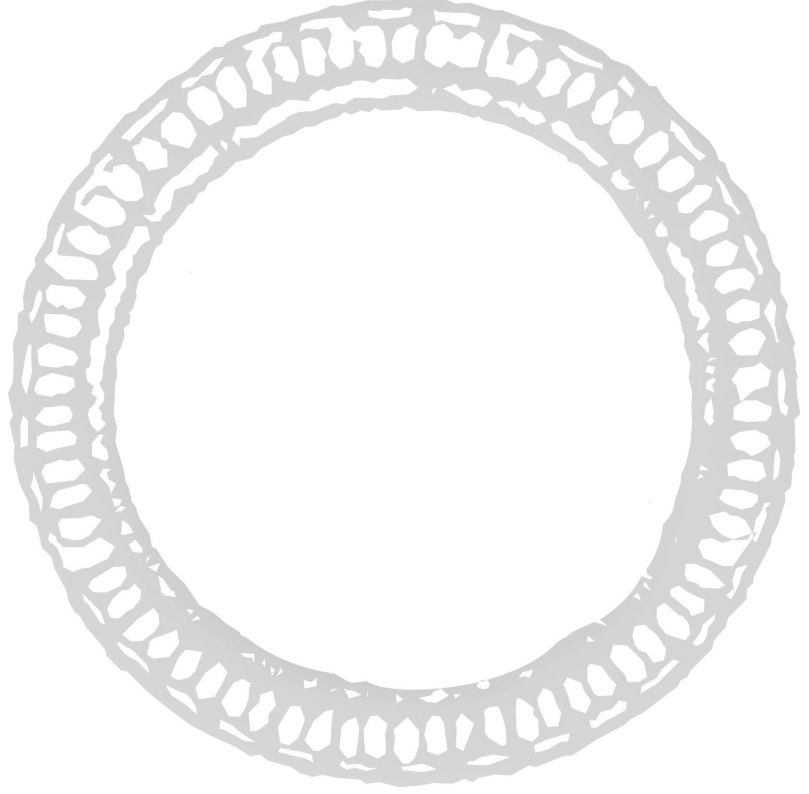
"Eminim kazara olmuştur," dedi Una, büyük kıza gülümseyerek. "Sen de söndürebilir misin?"

Büyük kız, Ria, yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen hayır."

"Hadi," diye ısrar etti Una. "Benim için dene."

Kız içini çekti, sonra gözlerini bebekte kısararak avucunu onun üzerine kaldırdı. Alevlerin söneceğini bekliyordum, ama o elini eğip bir su akışı döktü. Alevler tıslayarak söndü.

Hector'un beni görmeye getirdiğini anladığımda bir anda nefesim kesildi.

28

Değiştirilmiş çocuklar.

Tüm bu güvenlik önlemleri - gizli kapılar, büyü, muhafızlar - bu sırrı korumak içindi. Bu iki evin çocukları, kaçırılıp insan dünyasına atılmak yerine, bir şekilde Void House'un yakınında büyüyorlardı.

Bu çocuklar rehine değildi, saklanıyorlardı.

Ria duman çıkaran bebeği söndürdükten sonra en küçük kız sevinçle ellerini çırpı ve zemindeki yeni su birikintisinin üzerinde bir gökkuşağı belirdi. İllüzyon büyüsü. "Tekrar, tekrar!"

Una onlara gülümsedi. "Ateş yakmaya çalışırken etrafta mutlaka bir yetişkinin bulunduğundan emin olun."

"Bugün başka ateş yakmak yok," dedi kitap rafındaki kadın, bir yığın kitap taşıyarak. "Ders zamanı."

Masadaki sylph de ayağa kalktı ve çocukların itirazlarına gülümseyerek karşılık verdi. "Önce okuma mı, meditasyon mu?" diye sordu.

Ria yüzünü buruşturdu. "Okuma, sanırım."

"Ben atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım," dedi asrai, koltuktan kalkarak.

Una perilere başını salladı, sonra bize doğru yürümeye devam etti. "Konuşacak bir yer bulalım," dedi sessizce. Koridorun sonundaki daha küçük bir çalışma odasına geçtik. Kanepeye oturdum, kafam bu açıklamadan dolayı dönüyordu.

"Nasıl?" diye sordum. "Neden?"

"Her şey Kallen ile başladı," dedi Hector. Yüzü asıktı ve Una yanıma oturmuş olmasına rağmen, kafese kapatılmış bir kurt gibi odada volta atıyordu. "Neden ve nasıl başladığını sana o anlatabilir. Ama biz iki buçuk asırdan fazla bir süredir kurtarabileceğimiz herkesi kurtarıyoruz."

Yüzyıllar mı? Bu kadar uzun süre nasıl fark edilmeden kalabilmişlerdi?

"Onlara güçlerini kontrol etmeyi öğretiyoruz," diye açıkladı Una. "Eğer kısmen Boşluk'tan geliyorsa, kimse onların farklı olduğunu fark etmeden denemeleri yapabilmeleri için onları evde yetiştiriyoruz. Kimseye büyülerinin diğer yarısını göstermedikleri sürece, kimse bunu öğrenmek zorunda kalmaz."

"Peki ya Void'dan değillerse?" Ria açıkça Ateş ve Toprak'tan doğmuştu; denemeler onun büyüsünü kullanmasını gerektirdiğinde Void perisi gibi davranamazdı.

"Bu, ebeveynlere ve çocukların buraya nasıl geldiklerine bağlı," dedi. "Bazı Underfae ebeler arasında bir fısıltı ağı var. Ebeveynlere güvenilebilirse ve çocuklarını yanlarında tutmak istiyorlarsa, çocukların büyüdüklerinde bir evde yaşayabilmeleri için onların büyülerini kontrol etmelerine yardımcı olmak için onlarla birlikte çalışırız. Ancak bu tehlikeli bir seçenektir — ebeveynler güvenilir olmalı ve çocuklar sihir kontrolünde olağanüstü yetenekli olmalıdır. En ufak bir hata durumunda, çocuklar alınır ve ebeveynler sırrı sakladıkları için cezalandırılır."

"Ebeveynler mi getiriyor?" diye sordum, yine şok olmuştum. Bunun için Void ve diğer evlerin işbirliği yapması gerekirdi, ama Mistei'nin perileri birbirlerine nadiren güvenirlere ve birlikte çalışmazlardı.

"Bazen." Una'nın yüzünde hüznü belirdi. "Ya da bazen ebeveynler o kadar korkarlar ki bebekleri terk ederler ve biz onları koridorlarda buluruz. Ya da ebeveynler öldürülür. Ya da ebeveynler onları bir ebeye verir ve bebeği bir daha görmek istemediklerini söylerler."

Ne kadar korkunç. "Bir evde büyüyemeyen çocuklara ne oluyor?"

"Onlar denemelerden geçmezler. Bunun yerine, sürgün edilmiş Fae kolonilerinden birine katılırlar. Yaşlanırlar ve ölürlər, ama en azından bunu bir insanla takas edilmeden, Mistei'de yaparlar."

"Kaç tane var?" diye fısıldadım.

"Kırk altı," dedi Una. "İstediğimiz kadar çok değil, ama Kallen her zaman onları öğrenemedi ya da ebeveynlerle zamanında anlaşma yapamadı."

Duygularımın yoğunluğuyla dudaklarımı sıkıca kapattım. Sürgünden kurtarılan kırk altı peri. Kırk altı insan hayatı da kurtulmuştu; annelerinden çalınmamış ya da köleliğe zorlanmadan önce dilleri kesilmemiş bebekler. Mistei'nin ışıltılı şeytan sarayı yıl yıl zulümle dans ederken, Hector, Una ve Kallen sessizce hayatlar kurtarıyorlardı.

"Bu kadar çok changeling olduğunu bilmiyordum," dedim, sesim boğuktu. Peri doğumları nadirdi ve bu tür doğumlar suç sayılıyordu. Ama yine de oluyordu.

"Osric istediği tüm yasaları çıkarabilirdi," dedi Hector, yüzünde hâlâ acı bir ifadeyle. "Ama aşk yasalara uymaz ve istenmeyen gebelikler için çözümlerimiz, Blood House'un yardımı olmadan, insanlar için olduğu kadar başarılı olmuyor. Aldığımız her çocuk için, iki çocuk daha gönderiliyordu."

Kallen bana, Void House'u büyük tehlikeye atabilecek bir şey yaptığını söylemişti ve Hector ilk başta bunu aptalca bulsa da kabul etmişti. Açıkça kabul etmekten çok daha fazlasını yapmıştı: Değişkenler için güvenli bir alan yaratmış, büyülerini kontrol etmeleri için eğitim almalarını sağlamış, sonra da Void House için elinden geleni yapmış, kamuya açık alanlarda büyülerini kullanırken hata yaparlarsa sırrın açığa çıkacağını bilmesine rağmen.

İki yüz elli yıldan fazla bir süre... Ama Hector sadece çeyrek asır prenslik yapmıştı. "Baban, Prens Dryx de bu işin içinde miydi?"

Una nefesini içine çekti.

Hector, volta atmaya bıraktı. Gölgele aniden ayaklarının dibinde yılanlar gibi kıvrıldı, bacaklarına dolandı ve bana baktığında gözleri geceden daha karardı. Hava soğudu. "Babam onları çıplak elleriyle parçalardı," dedi, her kelimesi bıçak gibi keskin. "Tabii bizim ne yaptığımızı fark edecek zamanı ya da ilgisi yoktu. Başarısızlıklarını içki içerek unutmaya ve annemi dövmeye çok meşguldü."

"Oh." Bu kelime ağızından bir inilti gibi çıktı. "Affet beni. Bilmiyordum."

Kollarında buzlanma oluşmuştu. "Bugünden sonra bu konuyu bir daha konuşmak istemiyorum."

Sesindeki öfke beni ürpertti. "Tabii ki. Çocuklar hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum..."

Una uzanıp elimi tuttu ve sıkıca sıktı. Başını salladı. "O çocuklardan bahsetmiyor."

Kafam karışmış bir şekilde ağızımı kapattım.

Hector yine volta atmaya başladı, arkasında gölgeler dans ediyordu. "Onlarca yıl önce, Kallen bir Illusion kadını buraya doğum yapması için getirmişti," dedi, kapıya bakarak. "Genelde anlaşma böyleydi: Doğum için güvenli bir yer, çocuk için yeni bir hayat ve karşılığında anneler onun muhbirleri olacaktı. Çoğu zaman, bir çözüm bulmak için çaresiz olan ama hamileliği kendileri sonlandırmak istemeyen veya sonlandıramayan diğer hamile kadınları bize yönlendirirlerdi."

Aniden yumruğunu kapıya vurdu, ben de irkildim. "Siktir," diye bağırdı. "Bundan nefret ediyorum."

"Senin yapmana gerek yok," dedi Una. "Ben ona söyleyebilirim."

"Hayır. Kallen haklıydı." Omzunun üzerinden bana baktı, gözlerini kısarak. "Kimsenin yardım etmediği insanlara yardım etmek istediğimin kanıtını istiyorsun. O yüzden sana bir makale yazmıyorum. Sana göstermek için kalbimi çıkarıyorum. Anlıyor musun?"

Anlamadım, ama yine de endişeyle boğazımı düğümlenerek başımı salladım.

"O kadın yanında bir hizmetçi getirmişti. Eluna adında bir asrai." Adını zorla söylemiş gibi geliyordu. "Zeki, tatlı ve kış gecesi kadar güzeldi. İnanılmaz gözleri vardı."

—Siyah ve sonsuz, sanki her şeyi görüyormuş gibi, ama mutlu olduğunda, aurora gibi parlıyorlardı.

Anladım. Bu Illusion Underfae... Hector için önemli biriydi.

Dudaklarının acı dolu eğriliği daha da derinleşti. "O, benim asla olamayacağım kadar *iyiydi*. Adalet, nezaket ve sonunda herkesin eşit olacağı yıldızların ötesindeki bir öbür dünya gibi şeylere inanıyordu." Yutkundü, boğazı titredi. "Herkesin mutlu olacağı bir yer... Ve şaşırtıcı olan, onun gerçekten herkesin bunu hak ettiğini düşünmesiydi."

Onun hakkında konuşma şekli... *Tanrılar*. Bu hikaye yıllar önce sona ermiş olsa da, hala korku dalgaları hissediyordum.

Una, Hector'u izlerken gözleri yaşlarla doldu. Sonunu zaten biliyordu, ama yine de duymaktan korkuyor gibiydi.

"İllüzyon hanımefendi ayrıldı ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı," dedi Hector, "ama Eluna defalarca bize geri döndü. Çocuklara öğretmeye yardım etmek istiyordu. Asil Fae büyüü yoktu, ama onlara kitap okudu. Ve ben..."

Sözünü kesip, sert bir ses çıkardı. Sonra kitaplığa doğru büyük adımlarla yürüdü ve sanki konuşurken tutacak, bakacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi rastgele bir kitap aldı.

"Onu sevdim," dedi, parmakları kapağı kemik beyazı olana kadar sıktı. "Daha önce hiç sevmediğim ve bir daha asla sevmeyeceğim bir şekilde."

Kalbim onun için acıdı. Bu soğuk, sert, huzursuz prens bir zamanlar bir hizmetçiyi sevmişti. Ve sıradan bir hizmetçi değil, kralın kendi evinden bir hizmetçiyi.

"Elli yıl birlikteydik," dedi, elindeki kitaba bakarak. "Elli yıl, hem korkunç hem de harikaydı, çünkü keşfettiğimiz bu aşk, bu şey... tanrılar ya da sihirden öte, benim inandığım her şeyden öte, *ilahi bir* şeydi ve kimse bunu öğrenemezdi."

Una artık açıkça ağlıyordu, gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu.

Gözlerim yaşardı. "Sen onu..." Sesim kesildi, boğazımı temizledim. "Onu, değişkenleri aldığın gibi Void House için alamazsın, değil mi?"

Kafasını salladı. "Bir Noble Fae'nin hangi eve ait olduğunu görünüşünden anlamak imkansızdır. Ama Eluna'nın gözleri ve gökkuşakları..." Sesi kesildi ve sertçe küfrettikten sonra tekrar konuşmaya başladı. "Gittiği yerin peşinden gelen gökkuşakları, onları saklayamazdı. Babam içki ve nefretle kör olmuş olabilir, ama evde bir Illusion asrai olduğunu fark ederdi ya da biri ona söylerdi. Zaten o da kalmak istiyordu. Yardıma ihtiyacı olan Illusion perileri için bir kaynak olmak istiyordu." Elindeki kitaba baktı, sonra onu rafa sertçe geri itti. "Bunu konuşmak içimden bir şeyleri kırmak geliyor," diye homurdandı.

"O zaman bir şey kır," dedi Una.

Adam başını salladı. "Yıllar boyunca sana yeterince kötü örnek oldum."

Etrafına bakındı, sonra ayağa kalkıp, üzerinde kurutulmuş devedikenleri bulunan bir dizi vazunun durduğu yazı masasına doğru yürüdü. Masadaki kağıtları ve kalemleri karıştırdı, sonra kıvrımlı siyah camdan yapılmış bir kağıt ağırlığını aldı. "Al," dedi ve Hector'a uzattı.

Hector alaycı bir şekilde güldü ama kağıt ağırlığını aldı. "Her zaman şiddeti teşvik ediyorsun. Benim yetiştirdiğim çocukların sonu böyle oluyor."

Çünkü babaları Prens Dryx öldürülmüştü. Peki ya Una'nın annesi? O ortalıkta yok muydu?

Onun hakkında hiç konuşulduğunu duymadım, fark ettim. Bildiğim kadarıyla sarayda da hiç görmedim, tıpkı Kallen ve Hector'un annesini hiç görmediğim ve duymadığım gibi. Dryx yumruklarını sallayan türden biriyse... Tanrım, ikisi de hala hayatta mıydı?

Hector gözlerini kapattı. "Otur da bunu bitireyim." Una onun koluna hafifçe vurdu, sonra kanepeye oturmak için geri döndü.

Hector kitaplığa yaslandı, kollarını kavuşturdu ve kağıt ağırlığını pazısına vurdu. "Ne olduğunu tahmin edebilirsin," dedi bana. "Elli yıl boyunca dikkatli davrandık, ama hiçbir şey kusursuz değildir ve o hamile kaldı. Çok korktuk, ama aynı zamanda... heyecanlandık. Uzun zamandır başkalarının çocuklarını kurtarıyorduk ve bu, yarı Underfae olan ilk bebek değildi." Başını salladı. "Ve bir şekilde o bana iyi şeylerin olabileceğine ve olduğuna inanmamı öğretmişti."

Void House'dan bir Noble Fae ile Illusion House'dan bir asrai'nin çocuğu. Bunu hayal etmeye çalıştım. Asrai'ler ince, uzun ve zarifti, uzun parmakları ve dar yüzleri vardı ve her zaman elementlerle bir yakınlık gösterirlerdi. Alodie'nin mavi saçları sanki su altındaymış gibi sürekli değişiyordu, Fire asrai elektrikle çatırıyordu... ve Eluna nereye giderse gitsin gökkuşakları onu takip ediyordu.

"Ne yapacaktın?" diye sordum. "Çocuk muhtemelen ne tamamen Noble Fae ne de tamamen Underfae gibi görünürdü."

"Orada yanılıyorsun," dedi. "Böyle birlikteliklerde, çocuk genellikle anne veya babasından birine çok benzer. Bir plan yaptık: Eğer bana benzerse ve Noble Fae olarak kabul edilebilirse, çocuk Void House'a katılacak. Eğer Eluna'ya benzerse, Illusion House'da yetiştirilecek."

O. Hector'un bir kızı olmuştu.

Kağıt ağırlığına bakarak iç geçirdi. "Bir yaz gecesi doğdu, sanki tüm şehri yerle bir edecekmiş gibi çığlık atıyordu." Gülümsedi ve bu, geldiğimizden beri taktığı acı maskesinin ilk kırılmasıydı. "Eluna'ya benziyordu, ama vücut hatları Noble Fae'ye aitti ve içindeki büyüü hissettiğim anda anladım. Benim gibi bir Void perisi olacaktı."

Altında yatan ürpertici korkuya rağmen hikaye beni büyüledi. Hector, Eluna ve bebekleri için mutlu bir son olmadığı açıktı.

"Eluna için zordu," diye devam etti, "kızımızı kendi odasında büyütememek. Benim için de zordu. Ama sık sık bizi ziyarete gelirdi. Ve bir gün ayrılırken, onu kapıya kadar geçirdim ve bir hizmetçi bizi gördü."

Una yeni akan gözyaşlarını sildi. Hector ona baktı ve gözleri de parlamaya başladı. "Uşak babama, bir Illusion Underfae'ye aşık olduğumu söyledi. Böylece Dryx içkisini bırakıp bana bir ders vermem gerektiğine karar verdi."

"Ne dersi?" diye fısıldadım, cevabı duymaktan korkarak.

"Dünyayı değiştirmeye çalışmak her zaman başarısızlıkla sonuçlanır." Kağıt ağırlığını sıktı, sonra elinden ele attı. "İsyanın ardından, ilk eşini ve tüm çocuklarını kaybettikten sonra, Dryx artık aşka ve hayallere inanmadığını karar verdi." Sesi daha da alçaldı, ama keskinliği azalmadı. "Bu yüzden, onu tekrar sevmeye teşvik edebilecek her şeyi elleriyle kavradı ve hayatlarını söndürdü. Bir sonraki eşi, annemle başlayıp, son olarak da..."

Kağıt ağırlığını yakaladı, ona baktı, sonra ani ve şiddetli bir hareketle fırlattı. Masa üzerinde dizili şişeleri parçaladı ve cam parçaları ve kırık devedikenini sapları her yere saçılınca irkildim.

"Onu öldürmemi söyledi," dedi Hector, odadaki her nesneyi alıp parçalamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Reddettiğimde, beni demir zincirlerle bağladı... ve sonra onu benim gözümün önünde çıplak elleriyle boğdu."

Korku içimi kapladı, içime yapışıp kaldı. Ne kadar hasta, acımasız bir kötülük. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Hector'un gözleri keder ve o kadar şiddetli bir nefretle parlıyordu ki, daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyordum. "Dryx, evin saflığını kirleten hiçbir şey istemiyordu. Eluna'nın cesedinin toprağımıza gömülmesini ya da boşluğa gönderilmesini bile istemiyordu. Onu ihanet eden aynı hizmetçiye, kanıtları yok etmeleri için onu Nasties'e atmasını emretti."

ama yolda fark edildiler ve Void House'un bir Illusion Underfae'nin cesedini attığı haberi krala ulaştığında, Dryx mahkemeye çağırıldı ve açıklama yapmak zorunda kaldı."

Ellerim artık ağzımı kapatıyordu. Bu, şimdiye kadar duyduğum en kötü şeylerden biriydi ve bir şekilde hala bitmemişti.

"Beni de yanında götürdü," dedi Hector. Sanki başka bir zamanda, başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu, yeni açılmış bir yaranın acısını hissediyordu. "Bana sevmektense canavar olmanın daha iyi olduğunu söyledi; biri güç, diğeri zayıflıktı. Ve eğer sevgiyi hisseden tarafımı öldüremezsem, ikinci en iyi sonuç, herkesin onun öldüğüne *inanmasıydı*."

Kallen de benzer bir şey söylemişti. *Düşmanlarımızın bizi canavarlar olarak görmesi, gerçekte neye değer verdiğimizizi bilmelerinden daha iyidir*. Kallen'a da bu ders zorla öğretilmiş miydi acaba?

Geçmiş, kan dökmek için sabırsızlanarak her zaman şimdiki zamana pençelerini geçiriyordu. Bugün söylediğimiz sözlerin kaç tanesi yüzyıllar öncesinin sözlerinin yankısıydı?

"Osric kızgındı," dedi Hector. "Eluna'ya değil, ama bu onun evine bir hakaret olduğu için. Dryx, kralın anlayacağını bildiği bir şey söyledi Osric'e." Derin bir nefes aldı. "Güzel bir şey gördüğümü ve onu almaya karar verdiğimi, ama bu sırada kazara onu yok ettiğimi söyledim. Ve bu hatayı telafi etmek için, krala kendi hizmetçilerimizden birini yok etmesi için hediye edeceğimizi söyledim."

"Hayır," dedim, sesim titriyordu. Eluna, bebek ve Dryx'in Osric'e kurban ettiği hizmetçi için olduğu gibi, onun için de kalbim parçalandı. Yüzyıllar sürmesi gereken bir aşk hikayesinin acımasız sonu için.

"Kral güldü," dedi Hector, zihni hala bu odadan çok uzakmış gibi görünüyordu. "Güldü, güldü ve sonra Dryx'in cömert teklifini kabul etti ve iki hanedan arasında denge yeniden sağlandı."

Ancak denge asla sağlanamazdı. Ne Void ile Illusion arasında, ne Hector ile babası arasında, ne de hiçbirimiz ile hayatlarımızı zehirleyen ve kalplerimizi doğru düzgün sevmeyecek hale getiren kötülük arasında.

"Hector," dedi Una yumuşak bir sesle.

Onun sesi onu trans halinden uyandırmış gibiydi. Kafasını salladı, sonra tekrar bana baktı. "O zaman evin yöneticileri arasında, zevklerimi elde ettiğim yönünde bir söylenti yayılmaya başladı. Bildiğim kadarıyla bu söylenti onların dışına yayılmadı, ama Drustan sana anlatmış."

Yalan ve yalanın örtbas ettiği zulümlerden dolayı midem

bulandı ve başımı salladım. Hector alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Bana gerçeği sormaya hiç zahmet etmedi."

"Sorsaydı ona söyler miydin?"

Hector bir süre sessiz kaldı. "O zamanlar değil. Kral Eluna'yı gerçekten sevdiğimi öğrenseydi, bu ilişkinin ne zaman başladığını ve nedenini bulmak için araştırmaya başlayacaktı ve tehlikede olan sadece itibarım değildi."

İki hanenin çocukları. Bu gizli, güvenli yer, çocukların ait oldukları yeri bulana kadar büyülerini kontrol etmeyi öğrenebilecekleri bir yerdi.

"Peki ya şimdi?" diye sordum. "Sanırım bu yüzden senden nefret ediyor."

"Öyle mi?" Hector kaşlarını kaldırdı. "Bunun onun öncelik listesinde alt sıralarda olduğunu düşünmüştüm. Benim yerimi bildiğim sürece benimle ittifak kurmaya tamamen hazır."

"O, Dallaida ile de ittifak kuruyor," dedi Una, son gözyaşlarını silerek. "Bunun uzun süreceğini sanmıyorum."

"Doğru. Ama Drustan'ın bunu bilmeye hakkı olduğunu sanmıyorum." Çenesi sıkıldı. "Ya da daha doğrusu, ona bunu söylemeye dayanabilir miyim, bilmiyorum."

O zaman Hector'a baktım, gerçekten baktım. Sürekli alaycı gülümsemesi, karanlıkla dolu gözleri, kafesinin parmaklıklarını görmüş ve oradan çıkmak için çaresizce çabalayan birisi gibi sürekli volta atan huzursuzluğu... O sadece kibirli, değişken Boşluk Prensi değildi. Derinden acı çekmiş ve kendi babasının ona çektiği ıstıraptan asla kurtulamayacak bir periydi.

Yatağında bağırsakları deşilmiş olan babası. Bir başka söylentiye göre Hector sorumluydu ve ben artık bunun doğru olduğundan emindim. "Bu yüzden Dryx'i öldürdün. Sadece iktidarı ele geçirmek için değildi."

"Evet." Bunu zevkle söyledi ve dudakları gülümseme olmayan bir şekilde kıvrıldı. "Ama bunu hemen yapmadım. O buna karşı temkinli davranırdı ve Kallen ile benim önce uygulamamız gereken planlar vardı. Bu yüzden onun botunun altında ezilmiş olduğuma inanmasına izin verdim."

Kallen ve Hector'u, sık sık yaptıkları gibi odanın köşesinde başlarını birbirine eğmiş, sessizce babalarını öldürmeyi tartışırken hayal ettim. "Bekleyecek kadar güçlü olabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Nasıl rol yapabildiğini bilmiyorum."

"Evet, aslında çoğunlukla Kallen'in fikriydi. O gece babamın kafatasını ezmeye hazırdım, ama Kallen daha uzun vadeli oyunlar oynamayı sever." Bana baktı. "Bu yüzden bu işi sana emanet ediyorum, anlıyor musun? Sadece benim hakkımda iyi düşünmeni istediğim için değil."

"Kallen sana öyle söylediği için mi?"

Hector başını salladı. "Senin içinde bir şey görüyor. Ve yıllar boyunca benim için, bizim için yaptığı her şey için, bunu onurlandıracağım."

Bu nefes kesici, korkutucu bir güven duygusuydu. Burada hala sihirlerini geliştirmeyi ve saklamayı öğrenen çocuklar vardı ve Mistei'nin yasaları değişene kadar gidecekleri güvenli bir yerleri yoktu.

Dudaklarım aralandı. Gidebilecekleri bir yer *vardı*. Benim evim, diğer tüm dışlanmışlar gibi onların da hoş karşılanacağı yer. Değişkenleri kabul etmeyi, Blood House'a katılmak için bir koşul haline getirebilirdim. Ve daha sonra, savaş kazanıldığında, ittifakımız Mistei'nin geri kalanını da bunu uygulamaya zorlayabilirdi.

Ama önce zemin hazırlanmalı ve güç sağlanmalıydı - ve Hector beni buraya getirmişti. Void House'un sırrının tam kalbine.

Bir sonraki soruyu sormam gerekip gerekmediğinden emin değildim. "Peki... bebeğin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Hector gülümsedi. "Babamı öldürmeden önce üç ay bekledim. Bu süre zarfında Kallen, Dryx'in evin küçük hanımlarından birini hamile bıraktığı ve yeni bir varisin yakında doğacağına dair söylentiler yaydı. Dryx çoğu zaman sarhoştı, geri kalan zamanlarda ise huysuzdu; kimse ondan ayrıntıları sormayı akıl edemezdi. Hatta sözde doğum gecesini kutladık, ama babam davet edilmedi." Gülümsemesi daha da genişledi. "O gece, onu boğarak öldürmeden önce bağırıksaklarını deştim. Ve bu iş bittiğinde — ki *çok* uzun sürdü, inan bana — Kallen, Eluna'ya ihanet eden hizmetçiyi cinayetle suçladı ve ben de babamın hatırasını onurlandırmak için onun yerine kızını büyüteceğimi ilan ettim."

Beynimin bunu kavraması biraz zaman aldı. Sonra nefesimi tuttum ve başımı çevirip Una'ya

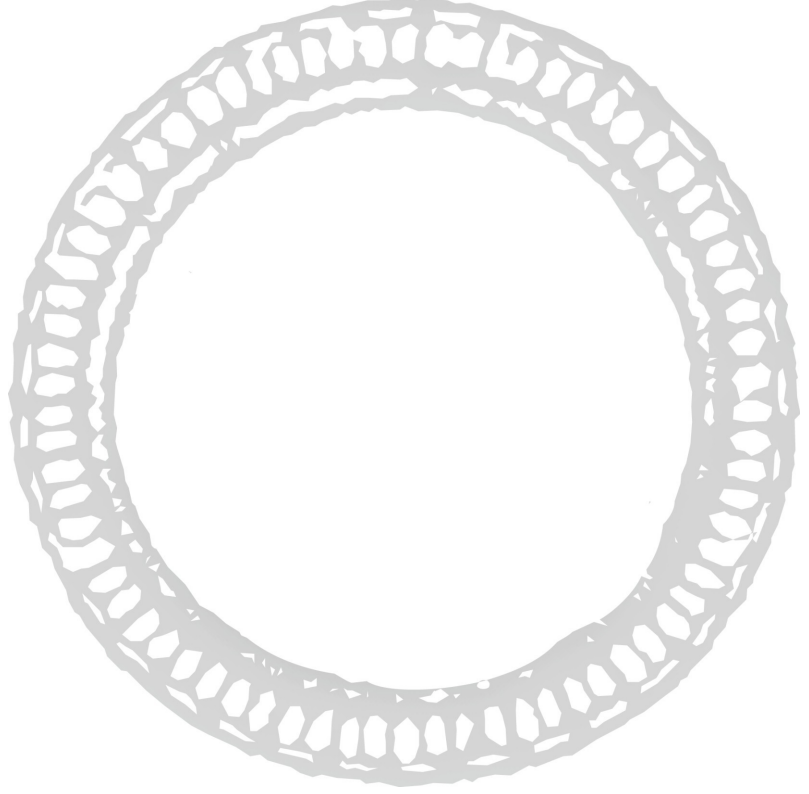
baktım. O da gülümsüyordu, ama gözleri hala ağlamaktan kızarmıştı. "O ben olurdum."

Hector'un kızı, kız kardeşi değil. Kış gecesi gibi güzel, Hector'un büyüsünü miras almış ve Asil Fae olarak geçebilecek bir kızdı. O da sınavları geçerek ölümsüzlüğü ve Boşluk büyüsünün tüm gücünü kazanmıştı.

"Artık biliyorsun," dedi Una. "Benim kim olduğumu ve Hector'un kim olduğunu."

"Ve bundan sonra yapmayı planladığımız şey," dedi, gözlerini benden ayırmadan. "İstediğimiz kişiyi sevmemize izin verilene kadar dinlenmeyeceğim. Bu dünya, sadece Una gibi gerçek doğalarını saklayacak kadar şanslı olanlar için değil, herkes için güvenli hale gelene kadar." Ağzı büküldü. "Asil bir insanmışım gibi davranmayacağım, hatta özellikle iyi bir insanmışım gibi de davranmayacağım. Tüm politikalarımı beğeneceğinizi ya da hepsinin akıllıca olacağını iddia etmeyeceğim. Ama sana yemin ederim Kenna, ben bu işe doğru nedenlerle girdim. Gerisi halledilebilir."

Onu ve Una'yı, Kallen'la birlikte savunmasızları korumak için yarattıkları bu yerde izlerken... ona inandım.

Hector ile konuşmamızın ardından, Kallen ile konuşmak için can atıyordum. Ona, dövüşmek yerine benimle casusluk yapmasını rica eden bir not gönderdim. O da, devlet yemeklerinin düzenlendiği mağarada gece geç saatlerde inşaat çalışmaları yapıldığına dair bir söylenti duyduğunu ve Imogen'in neyin peşinde olduğunu öğrenmek istediğini söyledi.

Değişkenleri gündeme getirmek istemiştım, ama yeraltı mezarlarına girdiğimizde, doğrudan askeri meseleleri konuşmaya başladı: Ateş ve Boşluk'un birlikte tatbikat yaptığını, hangi genç perilerin en fazla potansiyele sahip olduğunu düşündüğünü (Edric, bir filonun liderliğini kazanacak kadar herkesi etkilemiş görünüyordu) ve yeni ev üyelerimden hangilerinin birleşik ordumuzda savaşabileceğini. O nadiren bu kadar konuşkan olurdu ve yaklaşan konuşma konusunda gergin olup olmadığını merak ettim.

"Illusion ordusu da yoğun bir şekilde eğitim yapıyor," dedi Kallen, yan yana yürürken. "Imogen, Ulric'e onları standartlara uygun hale getirme görevini verdi. Torin'i danışman olarak çağırdığını duydum."

Yüzümü buruşturdum. "Bu iyiye işaret değil. O, Güneş Askerlerini denetlemiyor mu?"

"Evet, ama yüzlerce yıllık ihmalin izlerini bir ayda silemez. Torin'in uzmanlığı Güneş Askerlerinin en iyi olduğu alanlara, yani pusu ve hedefli saldırılara odaklanıyor. Illusion ordusunu daha güçlü ve disiplinli hale getirecek, ama açık savaş konusunda uzman değil."

Koridor daraldı ve zemin düzensizleşti. Bir elimi nemli duvara dayadım ve dikkatlice adım attım. "Işık ordusu da eğitime başladı mı?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Hiç durmadılar."

"Gweneira'nın Light House'da güç kaybettiğinden endişeleniyorum," diye itiraf ettim. "Lara, onu ikinci kez zehirlemeye çalıştıklarını söylüyor." İçkisine konulan zehirin kalbi ve akciğerleri felç ettiğini öğrenmiştik. Etkisi yavaş

etkisini gösteriyordu, ama ilk belirtiler ortaya çıktıktan sonra — kalp atışlarının yavaşlaması, nefes almada zorluk — otuz dakika içinde ölüm geliyordu.

Daralan geçit bizi birbirimize yaklaştırırken, Kallen'ın kolu benimkine değdi. "O kazanamayacak," dedi açıkça. "Güzel bir düşünceydi, ama hala evin sadece üçte birinin sadakatine sahip ve Anlaşma iki haftadan biraz fazla bir süre sonra sona eriyor. Suikast girişimlerinden birinin başarılı olması sadece an meselesi."

Gweneira'yı sevmeye başlamıştım. Daha da önemlisi, Lara onu seviyordu, Drustan'ı desteklese de. Gweneira'nın kitaplarını, Gweneira'nın görüşlerini veya bir partide yaptıkları sohbetleri tartışırken onu nadiren bu kadar ilgili görmüştüm.

Kaşlarımı çattım, aniden bir şüphe belirdi. Lara, Gweneira hakkında çok konuşuyordu.

Ayak parmaklarım düz olmayan bir kaldırım taşının kenarına takıldı. Öne doğru sendeledim, ama Kallen'ın kolu çoktan belimi sarmış, beni göğsüne doğru çekmişti. Ayaklarımın tekrar yere basması birkaç saniye sürdü.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Ona o kadar yakın duruyordum ki, nefes alıp verişini hissedebiliyordum. Belimi saran kolunu tuttum ve başımı salladım. "İyiyim. Teşekkürler."

Ama kolunu bırakmadım. O da kıpırdamadı.

Saniyeler uzadı ve aramızdaki sessizlik ağırlaşmaya başladı. Parmaklarımın altındaki kasları ve ona yapışan ince, lezzetli kokuyu çok fazla fark ediyordum.

Onun tarafından tutulmak çok iyi geliyordu.

Aniden beni bıraktı. "Ayaklarına dikkat et. İleride de zemin düzgün değil."

Karanlıkta görebildiğini hatırladım. Benim algım anahtarın yaydığı ışıkla sınırlıydı, ama o katakompların en derin karanlığını görebiliyordu.

Kızardığım takdirde başımı eğmek için kaygan zemini bahane olarak kullandım. "Peki, mağara," dedim, yürürken gösterdiğim kadar az zarafetle konuyu değiştirdim. "Sence Imogen kötü bir şey mi yapıyor? Belki de sadece kendi zevkine göre yeniden dekore ediyordur."

Kallen aramızda geçen bu ara konuşmadan rahatsız görünmüyordu, ama o hiçbir şeyden rahatsız görünmezdi zaten. "Onun zevklerinin ne olduğunu merak ediyorum," dedi, sanki hiç durmamışız gibi yanıma gelerek.

"Pembeyi seviyor."

"Yanında kaynar yağ sevmediği sürece sorun yok."

Bu sözler beni tekrar ona bakmaya itti. Anahtarın ışığı yüz hatlarına yansıyarak elmacık kemiklerini ve keskin çene hattını vurguluyordu. Şaka yapıyor gibi görünmüyordu, ama Kallen'ı anlamak zordu. "Kaynar yağ mı?"

"Eski bir savunma tekniği. Üzerine döküldüğünde önden saldırı yapmak zor olur." Yüzünü bana doğru çevirdi, böylece ışık yüzünün geri kalanını da aydınlattı ve onun ne kadar güzel olduğu bir kez daha dikkatimi çekti. Yüz hatları o kadar keskin ve neredeyse sert görünüyordu ki, ama gözleri içine dalıp gidecek kadar derindi.

Kes şunu, dedim kendime. Böyle düşünmeyi bırak.

"İnsanlar da bunu yapmaz mı?" diye sordu.

"Neyi?" Konuşmanın akışını kaybetmiştim.

"Kaynar yağ. Kuşatma altındaki kalelerde kullanıldığını duydum."

O insanları öldürmekten bahsediyordu, ben ise onun gözlerinin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. "Ben kalede yaşamıyordum," dedim, kendimi odaklanmaya zorlayarak. "Tek odalı bir kulübede yaşıyordum, geçimimi turba tuğlaları ve bataklık çöpü satarak sağlıyordum."

Sert sözlere rağmen, o kayıp yer için içimde bir hüznün belirdi. Her şeyi çok net bir şekilde hayal edebiliyordum: kirşlerden sarkan kurutulmuş otlar, çiziklerle dolu ahşap masa, çarpık pencere camından içeri sızan güneş ışığı.

"Bana anlatır mısın?" diye sordu.

Rahatsız bir şekilde güldüm. "Kulübemden mi? Fae standartlarına pek uymuyordu."

"Nereden geldiğinden. Neyi özlediğinden."

Bu melankolik bir soruydu ve bu kadar kişisel bir konuyu konuşmaya geçmemize şaşırdım. Belki de ikimizin de geleceğini bildiğimiz konuşmayla bir ilgisi vardı. Bir kırılma karşılığında bir kırılma, benim bir parçam karşılığında onun bir parçası.

"Köyümde pek sevilmiyordum," dedim. "Çoğu zaman acımasız bir yerdi. Pantolon giyen kızları sevmeyen dar görüşlü insanlar, kendi komşularından çok uzaklardaki Fae'leri önemseyen dindar insanlar. Çoğumuz bir öğünden diğerine yaşıyorduk ve tek bir kötü hasat ya da tek bir hastalık felakete yol açabilirdi."

Her şeyi yanlış başlatmıştım. O bana neyi özlediğimi sormuştu, ben ise ona özlemediğim her şeyi anlatıyordum. Ama bir şeyi hem nefret etmek hem de sevmek mümkündü. Belki de büyüdüğümüz yerlerde bu gerekliydi. Bir şeyi işaret edip "Eskiden oradaydım" demek zorundaydık, böylece kendimize şu an bulunduğumuz yerin neden çok daha iyi olduğunu anlatabilirdik.

"Yine de, kaba bir şekilde güzeldi," diye devam ettim. "Her şey biraz eğriydi - evler, pazar tezgahları, bacalar. Sanki dev bir adam bütün kasabayı kaldırıp çok sert bir şekilde yerine koymuş gibiydi." Şafak vakti gökyüzüne duman salan o eğri büğrü baca sıralarını düşünerek gülümsedim. "Ve çevresi çok güzeldi. Doğuda bozkırlar, güneyde ormanlar ve batıda ufku çevreleyen dağlar vardı. Kuzeyde ise bataklık vardı." Boğazıma bir hüznü doldu. "O bataklığı, ne kadar korkunç olsa da seviyordum. Bazı yerleri kokuyordu, tehlikeliydi ve hayatımın en kötü gecelerinden biri orada geçmişti, ama aynı zamanda çok da muhteşimdi. Biz bataklığın kenarında yaşıyorduk ve ben şafak vakti oraya balık tutmaya gider, insanların uzun zaman önce düşürdüğü ıvır zıvırları çıkarırdım."

"Biz," dedi, gözleri yüzüme sabitlenmiş halde. "Sınırdaki yaşadığımızı söylemiştin."

Adımlarımız yavaşlamıştı, ama o acele etmeye gerek duymuyor gibiydi, ben de artık öyle hissetmiyordum. Anılarımla meşguldüm: yüzüme vuran yaz güneşi ve kaldırım taşlarına çarpan buz gibi kış yağmuru, turba dumanının kokusu, ufukta pembe ve altın rengi bir dilim güneşin doğuşu. Sıcak, nasırlı eller benim ellerimi tutuyor, mavi gözler bana gülümsüyordu.

"Annem ve ben." Boğazım şimdi daha da düğümlenmişti. "O bir şifalı bitki uzmanıydı ve parmakları hep sarı ve yeşil lekelerle kaplıydı. Çok güzel gülerdi, ama sanki utanıyormuş gibi her zaman eliyle ağzını kapatırdı. Ve çok mücadele etti." Bizim için, sağlığı için, hayal bile edemedi küle dönüşen hayalleri için.

Yol ileride ikiye ayrılıyordu. Sağdaki yol bizi Earth House'a, soldaki yol ise mağaraya götürecekti. "Sola dön," dedim, bir an için kendimi toparlayabildiğim için minnettar olarak.

Ona başka ne söyleyeceğimi düşünürken, Kallen konuştu. "Geçmişini dinlemeyi seviyorum."

"Öyle mi?"

"Senin gözünden dünyayı hayal etmek güzel."

"Nedenini anlayamıyorum."

"Belki de yok." Şimdi üzgün görünüyordu. "Annene ne oldu?"

Nefesim göğsümde keskin bir şekilde hissediliyordu. "O öldü. Hastalandı ve uzun zaman aldı." Ona geri kalanını anlatmak için bir neden yoktu, ama yine de kendimi itiraf ederken buldum. "Son anlarında Fae'den merhamet diledi."

Kallen bir süre sessiz kaldı. "Üzgünüm, Kenna."

Bu basit cümle kalbime sessizce yerleşti. Bana felsefe, teselli ya da akıllıca sözler sunmuyordu. Kallen onun öldüğü için üzgündü, nasıl öldüğü için üzgündü ve Fae'nin yardım etmediği için üzgündü.

"Teşekkür ederim," dedim, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Uzun zamandır kimse bana bunu söylememişti."

Mağarayı gören gözetleme delikleri, kayadaki dar çatlaklardı ve bir ok başının geçebileceği kadar genişti. Aşağıda telaşla çalışan illüzyon ve ışık hizmetkarlarına gözlerimi kısarak baktım. Bazıları kürsünün her iki yanında pembe ve sarı çiçeklerle kaplı kafesler kurarken, diğerleri uzun sıırıklarla duvarlara vidalanmış kancalara afişler asıyordu. Menekşe rengi kumaşta, tanımadığım ama anlamını tahmin edebileceğim bir mühür vardı: çiçeklerle çevrili, dik duran bir tek boynuzlu atın üzerinde gümüş bir taç. Alt kısımdaki saçaklar kızaran bir gül rengindeydi.

"Pembe," diye Kallen'a fısıldadım ve ona yerini bırakmak için geri çekildim. "Kaynar yağ değil." O da hafifçe eğilip aralıktan içeriye baktı. "En azından şimdilik değil."

Bakabileceğim başka yerler de vardı, ama uzaklaşmak istemiyordum. Kallen her zaman garip bir çekiciliğe sahipti — bunu hissetmemem gereken zamanlarda bile, ondan nefret ettiğim zamanlarda bile hissediyordum — ama şimdi onun sırrını öğrendiğim için, bu his çok daha kötüydü.

O, Mistei'nin kötü adamıydı, ama şimdi onun bir kahraman olduğunu da biliyordum.

Annem bana, *herkes izlerken insanların yaptıklarına bakma, diğer zamanlarda olanlara dikkat et*, demişti.

İki yüz yıldan fazla. Kırk altı hayat kurtarıldı — kurtarılan insanlar da dahil olmak üzere doksan iki. Hiçbir övgü almadı.

O süre zarfında şüphesiz doksan ikiden fazla hayatı da sonlandırmıştı. Kurtarıcı Kallen'ı şantajcı Kallen'dan ya da katil Kallen'dan ayırmak imkansızdı, çünkü o hepsi birden idi. Haklı olmayan cinayetler, kötü seçimler, bencil seçimler ve insan olarak kınadığım ve şimdi de kınayabileceğim suçlar vardı. Ama Kallen'da beni derinden etkileyen şey, başka biri gibi davranmamasıydı.

Tekrar bakma sırası bana geldiğinde, perilerin merdivenleri getirip sarkıtların arasına ipek kurdeleler bağladıklarını gördüm. Diğerleri masaları kurup üzerlerine tüylerle dolu vazolar yerleştirirken, daha fazla Underfae cam eşya sandıkları ve şarap fıçılarıyla hizmetçi girişlerinden içeri girip çıkıyordu. "Gweneira, Imogen'in birkaç gün sonra burada bir maskeli balo düzenleyeceğini söylüyor," dedim. "Görünüşe göre son balo ona yeterince heyecan verici gelmemiş." Bu bilgiyi, Gweneira ile dans ederken öğrenen Lara'dan almıştım ve şimdi şüphelerim yerini bulduğuna göre, aralarında olanları daha önce fark etmediğime inanamıyordum.

Kallen memnuniyetsiz bir ses çıkardı. "Gweneira çok fazla şey biliyor."

Ona eğlenceli bir bakış atmak için geri çekildim. "Tek casus şefi sen olmadığın için rahatsız mısın?"

"Evet," dedi huysuzca ve ben gülmemi saklamak için elimi ağzıma bastırdım. "Mantıklı Drustan'ın yanında bir casusu vardı. Sadece bilgileri nereden aldığını bilmiyorum. Kimseyi şantaj yaptığını hiç duymadım."

"İnsanları tehdit etmek ve şantaj yapmak dışında başka teknikler de var."

Rahatsız görünüyordu. "Muhtemelen doğru."

"Bunun yerine insanlarla arkadaş olmayı deneyebilirdin," dedim, yarı şaka yarı ciddi. "Onları bilgileri sana vermeleri için etkileyebilirdin."

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Hayır, bunu yapamazdım."

Onu kızdırdığım için hemen pişman oldum. Ne söyleyeceğimi bilemedim ve tekrar odaya odaklandım.

Otuz dakika sonra, gördüğümüz en kötü şey, bir perinin meşale apliklerini çok agresif bir şekilde parlatmasıydı. "Bence Imogen gerçekten maskeli balo için dekorasyonu yeniliyor," dedim, çenem çatlayacak kadar geniş bir esnemeyle.

Kallen bana bakarak hafifçe gülümsedi. "Yorgun görünüyorsun."

"Bunun bir çıkmaz sokak olduğunu söyleyebilir miyiz?" Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve uykuya ihtiyaç duymaktan kaynaklanan mide bulantısı ve baş dönmesi hissediyordum. "Yoksa izlemeye devam mı edelim?"

"Durdurabiliriz."

"Bunun yerine antrenman yapmalıydık."

Kallen başını salladı. "Bu casusluğun bir parçası. Her şeyi izler ve dinlersin, bazen önemli olur, bazen olmaz. Yeterince fazla bilgi biriktirdiğinde, kalıplar netleşmeye başlar."

"Peki şu ana kadar hangi kalıpları gördün?" mağaradan uzaklaşırken sordum. "Masaların üzerindeki tüyleri fark ettin mi?"

"Evet." Daha önce hiç görmediğim bir kuşa ait, altın kenarlı, parlak kırmızı tüyler.

"Onlar anka kuşu tüyleri. İnanamayacağın kadar pahalılar. Elsmere'den ithal ettiği için değerinden daha fazla ödüyor, ama Briar fırsatları iyi değerlendiren biridir."

Anka kuşlarını sadece hikayelerde duymuştum, ama vahşi doğada bir tane görmeyi hayal etmişim, gökyüzünden düşerken yanıp kül olan ve sonra küllerinden yeniden doğan bir anka kuşu. "Daha da pervasız bir harcama," dedim.

O da başını salladı. "Bunu sonsuza kadar sürdüremez ve danışmanlarının onu yavaşlatmaya çalıştığına dair söylentiler duydum. Neşeli birinden savurgan birine dönüşme riskini göze alıyor ve özellikle Earth House'da, kuşların tüy dökmesini beklemek istemeyenler olduğu için tüylerin bazen nasıl toplandığı konusunda endişeleri olanlar var. Bunlar etik bir şekilde toplanmış olsa bile, bu bir hesap hatasıdır, çünkü bunların yasadışı avcılardan temin edildiğine dair söylentilere yol açabilir."

Fae'lerin herhangi bir yaşam formuna bu kadar değer verdiğine inanmak zordu, ama Earth House'daki kuşlar çok seviliyordu. Belki de Fae'ler, empati kurmaları gerekmeyen yaratıklara bakmayı daha kolay buluyorlardı. "Bu söylentileri yayan sen misin?" diye sordum.

Gülümsemesi hızlı ve kurnazdı. "Zaten başladım bile."

Earth House'a giden kavşağa ulaşmıştık. Kallen aniden kolunu önüne uzatarak ilerlememi durdurdu ve kararmış koridora bakakaldı.

"Ne oldu?" diye sordum gergin bir şekilde.

"Çalılar. Daha önce yoklardı."

"Ne?" Kolunun altından geçip aceleyle ilerledim. Anahtarın ışığı, koridorun sonunda, keskin bir açıyla dönmeden hemen önce, yoğun, dikenli sarmaşıkların oluşturduğu bir yığın üzerinde parladı. Sarmaşıklar, yerden tavana kadar dikenli bir duvar oluşturuyordu. "Oriana yolu kapatmış," diye fısıldadım.

Kallen bana katıldı. "Bu yol Earth House'a mı çıkıyor?"

"Sonunda. Hala yeraltı mezarlarını kullandığımı bildiği için evi kapatması mantıklı, ama bu... agresif." Bizim burada olduğumuzu fark edip bir mesaj göndermeye mi karar verdi? Uzakta onun izini aramak için büyümü kullandım, ama hiçbir şey bulamadım.

Sapları kalın ve iğne gibi dikenliydi. Dallar, duvarlara ve tavana, boğulmuş bir kadının saçlarının dalları gibi yapışmıştı. Ben izlerken, sarmaşıklar hareket etti ve uçlarını birkaç santim daha uzattı.

"Büyüyorlar," dedim, boğazımda korku yükselirken.

Oriana bu duvarı bu gece yaratmamıştı. Büyüsünü kullanarak bu tünelleri parça parça tüketiyordu, böylece onun istemediği bir savaşta Earth House'un araçlarını kullanamayacağımı garanti altına alıyordu.

Katakomplara tekrar girersen, orada bulduğun şeyden hoşlanmayacaksın.

Oriana'nın tarafsızlığı onu beni öldürmeye çalışmaktan alıkoyacağı için bu tehdidi boş bir tehdit olarak görmezden gelmişim. Ama bu tehdit hiç de boş değildi. "Bunu kaybedemem," dedim Kallen'a, nefesim hızlanmıştı.

Kılıcını kınından çıkardı ve sarmaşıkları inceledi. "Bu muhtemelen işe yaramayacak." Çıkıntılı bir dala kılıcı sertçe indirdi. Metal taş a çarparak çıkan bir ses duyuldu ve silahı aniden durunca yüzünü buruşturdu.

Yeşil bir filiz fırladı ve kılıcın kabzasına dolandı, sonra onu elinden çekip aldı.

Silah, dikenli duvara kayboldu.

Ellerimi ağzıma bastırdım. "Kılıcın!"

Bitkilere kaşlarını çatarak elini salladı. "Başka kılıçlarım da var. Denemeye değerdi." Sonra yüzünü buruşturarak boynu ile omzunun birleştiği yeri ovuşturdu. "Kahretsin, çok acıdı."

Ona doğru yaklaştım. "İyi misin?" "İyiyim."

Parmaklarını daha da sertçe bastırdı.

Kallen her zaman kendi acısının önemsiz olduğunu düşünürdü. Bir an kendimle mücadele ettim, sonra içimdeki dürtüye boyun eğdim. "Arkanı dön."

Gözleri, sanki ne düşündüğümü anlamaya çalışır gibi benimkilerle buluştu. Sonra yavaşça döndü.

Derin bir nefes aldım ve ellerimi omuzlarına koydum. O seğirdi. Karşı çıkmayınca, gergin kaslarını ondan daha nazikçe ovmaya başladım.

Kallen, tüylerimi diken diken eden kadar sert bir sesle inledi. "Bu iyi," diye soluk soluğa konuştu.

Kılıcını tutan kolundaki ağrıyı değerlendirmek için, kaslarındaki sert düğümlerden parmak uçlarına kadar, sihrimi hafifçe derisinin altına kaydardım. Elini sarsan darbe nedeniyle kısmen uyuşmuştu ve hissi geri gelirken karıncalanıyordu. Uyuşukluğun daha hızlı geçtiğini hayal ettim ve rahatsızlığın azaldığını hissettim.

Kallen içini çekti. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye fısıldadım.

Sadece büyümle omuzlarındaki düğümleri de gevşetebilirdim. Ama yapmadım.

Sessizdik — o başı eğik duruyordu, ben başparmaklarımla kaslarını inceliyordum, bitkiler yavaşça ilerliyordu. Gelecekle ilgili korku da aynı şekilde sinsice içime sızıyordu. En büyük avantajım olmadan ne yapardım?

"Başka silahlar da bulacaksın," dedi Kallen sonunda, düşüncelerimin yönünü sezerek. "Bunu elinden geldiğince kullan, ama Oriana onu senden aldıktan sonra bile, keşfedilecek başka yolların her zaman olacağını bil. Hiçbir şey kesin değildir."

Mistei'de her şey çok kesin gibiydi: hiyerarşiler, tarih, hepimizin oynaması beklenen roller. Bazen kendimi bir tiyatro oyununda sahneye çıkmış ve kısa bir süreliğine olay örgüsünü kesintiye uğratmış bir seyirci gibi hissediyordum. Fae'ler sonsuz bir döngü içinde performanslarını tekrarlıyorlardı: iktidarın peşinde koşmak, onu elde etmek, kaybetmek. Her gece yeni bir gösteri, ama aynı eski replikler.

Ama döngüyü bozan tek kişi ben değildim, değil mi? Kallen de bozmuştu.

Bütün gece boyunca onunla bunu konuşmak istiyordum. O anın samimiyeti dilimi çözdü. "Hector"la görüştüm. Ama sen bunu zaten biliyordun."

Kallen cevap vermeden önce tereddüt etti. "Evet."

Başparmağımla boynunun yan tarafını okşadım. "Nasıl başladı?"

"Çocuklar mı?"

"Evet." Ellerimi sırtında aşağı kaydırdım, omurgasının yanındaki gergin kasları ovuşturdum.

Kallen gerildi, sonra içini çekip gevşedi. "Genç ve tehlikeli derecede pervasızdım, işte böyle başladı."

"Şimdi kendini pervasız bulmuyor musun?"

Yarı gülümseyerek, "Artık yaşlandım ve biraz daha az pervasızım," dedi. Başını boynunda çevirdi, sonra başını eğdi. "Her şey başladığında, Osric'e otuz yıldır bağlıydım. Bu... dayanılmazdı."

Büyüsü, bizi çevreleyen gölgelere karışmak için dışarı süzülürdü. Karanlık bastırı, anahtarın ışığını yutmakla tehdit etti. Tarihin ağırlığı, uzaklara uzanan karanlık ve çalılar kadar baskıcıydı.

"O benim sadece bir suikastçı değil, bir casus olarak da potansiyelimi fark etmişti," diye devam etti Kallen, "ve sürekli bilgi akışı bekliyordu. Kim onun hakkında konuşuyordu, kim ona gereken saygıyı göstermiyordu, kim onun koyduğu kuralları çiğniyordu. Elimden geldiğince dikkatli davrandım, ama... fedakarlıklar yapmak zorundaydım."

Düğümleri çözmeye devam ettim, baskıyı yavaş yavaş artırdım ve dokunuşuma en ufak bir sihir dokunuşuyla yardımcı oldum. "Fedakarlıklar derken neyi kastediyorsun?"

Bir süre cevap vermeyeceğini sandım. "Yeterli bilgi getirmezssem, bana işkence ediyordu." Nefesim kesildi. "Kallen!"

"Sorun değil. En azından o kısmı. Zaten buna katlanmayı öğrenmiştim."

Bunu çok doğal bir şekilde anlattı. İşkence. Ve sadece bir kez değil, *buna tahammül etmeyi çoktan öğrenmişti*. Bu hiç de sorun değildi.

"Artık benden istediği tepkileri alamadığı için sinirleniyordu," dedi Kallen. "Sonra benim önümde başkalarını işkence etmenin daha iyi bir teşvik olduğunu öğrendi."

Ellerimi omuzlarından üst kollarına doğru okşadım. "Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Ne ise o." Kasları seğirdi, sanki benim tutuşumdan kurtulmak için can atıyormuş gibi. "Bu yüzden oyunu olabildiğince stratejik oynadım. Zalim olduğunu bildiğim ya da yoluma çıkacağını tahmin ettiğim perileri hedef aldım. Hatta en yakın danışmanlarından birkaçını da tuzağa düşürdüm. Ne kadar izole olursa, bir gün onu öldürmek o kadar kolay olurdu." Başını salladı. "En azından öyle düşünmüştüm. Ama bunun yerine, onu daha da değişken hale getirdi."

Katakompları kaybetme korkusu azalıyordu. Kallen yıllar boyunca çok daha kötüsünü yaşamış ve hala savaşmaya devam ediyordu, bu ne kadar da küçük bir bedeldi. Parmaklarımla ön kollarında gezdirdikten sonra başparmaklarımla oraya gömdüm, gömleğinin kumaşının altında gizli olan gücü hissettim. Yine yumuşak bir nefes verdi.

"Masum insanlar da vardı," dedi. "Yanlış bir fikre kapılmadan önce söyleyeyim. Panikledim ve bir şeyler söylemem gerektiği için ya da başkalarının da aynı bilgiye sahip olduğundan şüphelendiğim için perileri ele verdim

bilgiye sahip olduğundan ve Osric'in güvenini kazanmak için önce harekete geçmek istediğimden dolayı ihanet ettim." Bir süre durdu. "Bazen bu konuda yanıldım ve onları boşu boşuna öldürttüm."

Bu hayal bile edilemez bir şeydi. Önce evinin güvenliği karşılığında rehin alındı, sonra itaat etmesi için işkence gördü, ne seçerse seçsin birinin acı çekeceğini biliyordu.

"Ve her şeyin soğuk ve hiçbir şeyin önemi olmadığı karanlık dönemler vardı. O zaman ona itaat ettim çünkü başka bir şey yapmanın anlamsız olduğunu düşündüm. Aramızda büyük bir denge olduğunu hayal ettim ve sonunda benim lehime dönerse her şeyin kabul edilebilir olduğunu kendime söyledim."

Hareketsiz kalmıştım, artık ona masaj yapmıyordum, sadece ön kollarını giderek sıkılaştıran bir tutuşla tutuyordum. "Sen hala bir kurbandın."

"Bu bir mazeret olamaz." Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri geçmişin yankılarıyla kararmıştı. "Drustan'ın benim hakkımda söylediklerinde doğruluk payı var, Kenna. Ben her zaman bir canavardım ve her zaman isteksiz bir canavar değildim."

"Sen bundan daha fazlasısın."

"Öyle miyim?" Başını salladı, sonra tekrar öne döndü. "Demek istediğim şu ki, on yıllar boyunca kendime kalbimin artık bir işe yaramadığını söyledim. Ben..." Sözüünü kesti, sonra boğazını temizledi. "Onu çoktan öldürmüştüm, ya da öldürmeye çalışmıştım. Ama sonra bir gün kral bana Earth House'a gidip onun için hamile bir peri getirmesini emretti."

Başparmaklarımla bileklerini okşadım. Neden hala onu böyle tuttuğumu bilmiyordum. Neredeyse bir kucaklamaydı — kollarım onu sarmış, göğsüm neredeyse sırtına yapışmıştı.

Bana bakmadan itiraf etmek onun için daha kolaydı sanki, çünkü sözler ağzından dökülüyordu. "Onu Osric'e götürdükten sonra, çocuğun babasının Illusion House'dan olduğunu ve daha hafif bir ceza karşılığında krala bebekten bahsettiğini öğrendim. Ve o zaman kalbimin tamamen ölmediğini anladım."

"Onu kurtardın mı?" diye sordum, kalbim acıyla doluydu.

Başını salladı.

"Ama ondan sonra hamile perileri bulmaya başladın, değil mi? Onlara yardım etmeyi teklif ettin."

"Bilgi karşılığında," dedi acı bir şekilde. "Bu nedenlerin hepsi de saf değildi. Evlerin duvarlarının arkasında neler olup bittiğini bilmek istedim - ve bu anlaşmalar yüzünden toprağın altında pek çok ceset var, inan bana."

Kendini mahkum etmeye çok kararlıydı. "Onları kurtarmak için yine de büyük bir risk aldın. Kral öğrenseydi..."

"Bu yüzden pervasızcaydı." Nefes alırken sırtı genişledi ve dudaklarını büzerek nefesini verdi. "Hector ilk başta itiraz etti, ama kısa sürede bu davaya benden daha fazla tutkuyla bağlandı. Yıllar boyunca kendimi çok kırık hissedip hiçbir şeye devam edemeyecek durumda olduğumda, o beni denemeye devam etmem için ikna etti. Yaptığım kötülükleri telafi etmeye hiç yaklaşmasa bile."

O hafifçe geriye yaslandı ve vücutlarımız birbirine yapıştı. Ben hareketsiz kaldım, onun ön kollarını sıkıca tuttum. Kallen'in vücudunda küçük titremeler oldu ve bu titremeler benim vücuduma da sıçradı.

Bir şeyin eşiğinde dengede duruyorduk. Her dokunduğumuzda, o dengeyi test ediyor, bizi sonunda devirecek olan şeyin ne olduğunu görmeye çalışıyorduk. Gözlerimi kapattım, artık tanıdık gelen kokusunu içime çektim. Soğuk geceler, nadir baharatlar ve daha da nadir çiçekler gibi. "Kendine çok sert davranıyorsun," diye fısıldadım.

O kadar şiddetli bir şekilde elimden kurtuldu ki, boğazımdan bir çığlık çıktı. Döndü, sonra beni kol mesafesinde tutmak için omuzlarımı kavradı. Cildi soğumuştı, sanki bir buz heykelinin kavradığı gibiydim. "Hayır, Kenna," diye dişlerini sıkarak söyledi. Burun delikleri genişlemiş, dudağı küçümseme ifadesiyle kıvrılmıştı. "Beni trajik, yanlış anlaşılmış bir kahraman gibi gösterme. Kendime yeterince sert davranamazdım."

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. O küçümseme bana yönelik değildi; içe dönüktü. Kallen kendinden nefret ediyordu. "Bazı kötü seçimler yaptın," dedim, sesim titriyordu. "Ama iyi seçimler de yaptın. Onlar önemli değil mi?"

Yüzünde korkunç bir acı vardı. Göz bebekleri siyah bir girdap gibi dönerken, gölgeler boynuna ve kollarına dolanıyordu.

Bir zamanlar onun gözlerini, tarif edilemez suçların canavarlar gibi dolaştığı ve her türlü iyi niyetin bir mahkum gibi zincirlenmiş olduğu derin bir çukurun ağzı olarak görmüştüm. Ama onda daha fazlası vardı ve maskenin arkasındaki kişiyi ne kadar çok görürsem, o kadar çok ortaya çıkarmak istedim.

O cevap vermediğinde, "Bence önemli" dedim. Ellerimi kaldırıp soğuk yanaklarını avuçladım ve donmuş sihirli dallar bileklerimi sarmaya başladı. "Beni seni yargılamaya ikna edemezsin, Kallen. Tabii benim yaptıklarım için beni yargılamayı planlamıyorsan?"

"Senin yaptığın..." Sözü nü yarıda kesti ve parmakları omuzlarımı sıkıca kavradı, sanki beni uzak tutmak için çaresizmiş gibi. "Senin günahların neler, Kenna? Kendini sonsuza dek feda ediyorsun, bu seni ne kadar tehlikeye atarsa atsın. Bizi özgür kıldın, oysa ben yüzyıllar boyunca acı çektirdim. Ve sen beni..." Dudaklarından acı dolu bir ses çıktı. "Bu beni öldürüyor. Senin her şeyin. Buna

dayanamıyorum." Gözlerimi hızla kıptım. "Sen... Ne diyorsun sen?"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacak gibi hissettim. Öne eğildim, ona yaslandım, neden bana acı çekiyormuş gibi baktığını bilmek istedim, ama o duramıyordu.

Aniden beni bıraktı ve geri çekildi. Ben öne doğru sendeledim, o da beni dengelemek için elini uzattı, sonra küfredip elini geri çekti.

Nefes nefese birbirimize baktık.

"Gitmeliyim," dedi.

"Kallen..."

Kafasını salladı. "Bu gece olmaz, Kenna. Bırak beni... Bu gece olmaz."

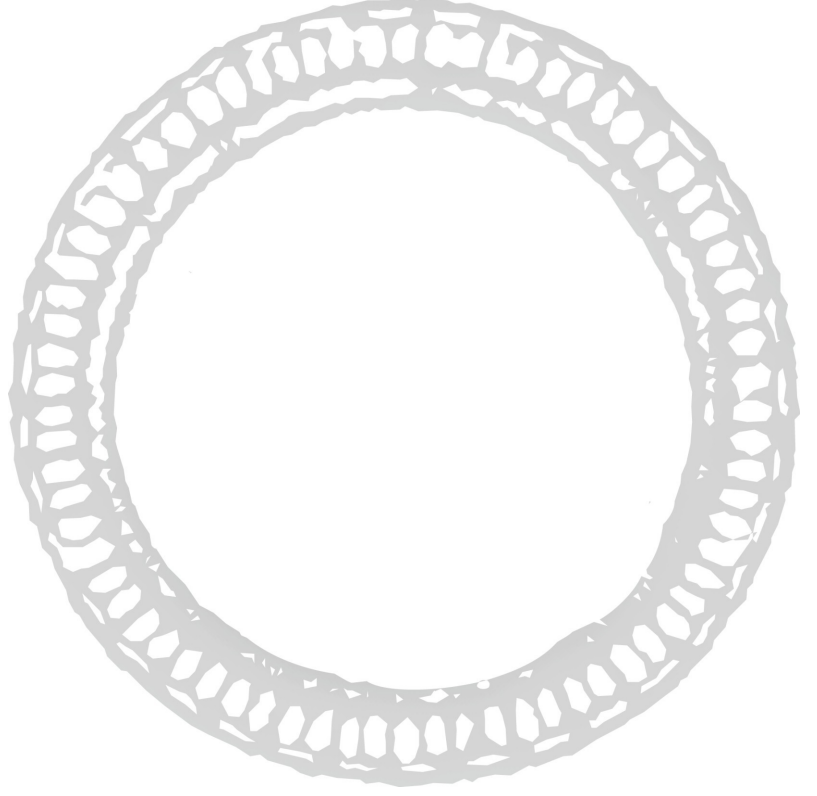
Sesindeki acı kalbimi sızlattı. Kalmasını ve bana geçmişi ve dayanamayacağını düşündüğü şeyleri anlatmasını istemek istedim, ama bu adil olmazdı. O, benim için yaralarını açan mahrem bir insandı ve huzur içinde yaralarını sarmak için geri çekilmek istiyordu.

"Tamam," diye fısıldadım.

Onu geçitten geriye, çalıların uzağına, en yakın gizli kapıya doğru yönlendirdim. Gözetleme deliğinden baktım ve yakınlarda kimse olmadığından emin olmak için büyümü kullandım, sonra kapıyı açtım ve boş bir koridor gördüm.

Kallen, hala o acı dolu ifadeyle beni izleyerek oyalanıyordu. Elini yavaşça yüzüme doğru kaldırdı ve başparmağını elmacık kemiğimde gezdirdi.

Sonra parmakları kaydı ve kapı arkasından kapandı, beni karanlıkta yalnız bıraktı.

Ertesi gün öğleden sonra, yatakta bacak bacak üstüne atmış, etrafım parşömenlerle çevrili oturuyordum. Benim isteğim üzerine, Drustan ve Hector, Osric'in koruma büyüsü ortadan kalktığına göre yer üstündeki bölgede ne yapılacağına dair fikirlerini iletmışlerdi ve gün alışılmadık bir şekilde sakin geçtiği için, ben de bu zamanı onların gönderdiği her şeyi karşılaştırmak için kullanıyordum.

Tabii ki *sakinlik* göreceli bir terimdi. Bu sabah, yeni ev arkadaşlarımı tanımak ve ortak davranışlarımızla ilgili beklentilerimizi belirlemek öncelikliydi, ancak dışarıda önemli bir olay olmadığı için davetleri reddettim. Yarın yeterince hareketli bir gün olacaktı.

—kütüphanelerden birinde bir parti ve ardından maskeli balo.

Baloda Anlaşma'nın on üçüncü gecesini kutlanıyordu ve ben hafta sonuna kadar bir kral seçmeye kararlıydım. Kararsızlığım çok uzun sürmüştü. Mektupları tekrar tekrar okudum, bu sorumluluğun büyüklüğüyle boğuştu.

Drustan, yer üstündeki toprakları evlere göre eşit parçalara bölmeyi ve aralarında serbest geçiş alanları bırakmayı savunuyordu. Hector ise tüm yüzeyi tarafsız bölge olarak bırakmayı savunuyordu. *Dünyayı parçalara ayırmamıza gerek yok*, diye yazmıştı el yazısıyla, ve ben de ona katılıyordum. Ancak Drustan, mümkün olan her yerde bir yapı oluşturmanın ve beklentiler belirlemenin, geleneklere bağlı Fae'lerin bu rejim değişikliği dönemini atlattıklarına yardımcı olacağı konusunda haklı bir noktaya değindi.

Her konuda durum böyleydi. Her ikisi de iyi noktalar ortaya koydu. Her ikisi de çoğunlukla doğru şeyler söyledi. Eğer vaatlerinde samimiyselerdi, ikisi de iyi birer kral olabilirdi. Ve asıl soru şuydu: Bu vaatlerini yerine getirebilecekler miydi? Eğer denediler ve dirençle karşılaşılsaydı, hangisi gerekli değişimi gerçekleştirmek için zorlayacaktı? Bazen doğru olan şey aynı zamanda popüler olmayan şeydi ve ikisinden hangisinin popülerliğini daha çok sevdiğini biliyordum.

Diğer bir soru ise, halkın desteğini toplamak konusunda hangisinin daha iyi bir figür olacağıydı. Bu neredeyse kesinlikle Drustan'dı, çünkü Hector sarayda daha az zaman geçirmişti ve öngörülemez, içine kapanık ve bazen şiddet eğilimli olarak biliniyordu. Ancak şiddet eğilimli olması, Mistei'de sanıldığı kadar bir dezavantaj değildi ve Drustan, kamuoyunda destek kaybetmeye başlamıştı. Yeni ev arkadaşlarım, Selwyn'e ihanet etmeden önce onların desteğini isteyerek Earth House'un çoğunu öfkeliendirdiğini söylediler.

Her ikisi de barbarca changeling uygulamasını sona erdirmek istiyordu, ancak Hector uzun süredir bu hayatları kurtarmak için aktif olarak çalışıyordu ve bu benim kararımı büyük ölçüde etkiliyordu. Ancak binlerce hayat söz konusuydu. Halk, özellikle diğer periler onun bir avcı olduğu söylentisini duymuşsa, ona güvenecek miydi?

Beni rahatsız eden kişisel sorular da vardı. Hector'u seçersem, Lara'nın Gweneira ile yeni başlayan romantizmi sona erecek miydi? Drustan'ı seçersem, Kallen artık beni eğitmek istemeyecek miydi?

Gözlerimi kapattım ve kendime lanet okudum, çünkü özleyeceğim sadece onun eğitimi değildi.

Kapıdan acil bir vuruş geldi. "Girin," dedim, dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak.

Triana neredeyse koşarak içeri girdi. "Gelmek gerek," dedi, çığınca bir ifadeyle.

Yataktan atladığımda parşömenler yere düştü. "Ne oldu?" "Anya.

Delirdi."

Panik içinde Triana'nın peşinden koridora koştum ve dördüncü kata çıkan spiral merdivenlerden aşağı indim. Bu kattaki yatak odaları, koridorda toplanmış ve açık bir kapıya bakan karışık bir Noble Fae grubu tarafından işgal edilmişti.

"Odamı bastı," diye beyaz çiçekli bahçesi olan Toprak Perisi Wilkin'in birine söylediğini duydum. "Prensesin perileri eve davet ettiğini söyleyip duruyor."

Tanıdık bir bağırış duydum, ardından bir şeyin kırılma sesi geldi. Kendi kendime küfrederek, meraklıları itip geçtim.

Yatak odası güvercin gri ve bordo tonlarında dekore edilmişti. Kırmızı yapraklı bir gül, girişin yanındaki su birikintisinde yatıyordu, etrafında bir zamanlar onu barındıran vazanın parçaları vardı. Duvarlarda süs silahları asılıydı ve havada kokulu odun dumanı kokusu vardı.

Anya, yanan şöminenin önünde durmuş, şöminenin üzerine monte edilmiş baltanın

sapını çekip duruyordu. "Anya!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

Balta duvara sabitlenmişti ve Anya, bırakana kadar sinirli bir ses çıkardı. "Onları dışarı çıkar," diye hırladı.

"Kimi çıkaracağım?" diye sordum, kalbim çarpıyordu. "Ne

oldu?" "Periler. Burada periler var."

Tamamen uyanık gibi görünmüyordu. Gözleri kızarmış ve kaybolmuş gibiydi, bana dönünce düşecekmiş gibi sendeledi.

"Buradaki periler iyidir," dedim, içimi kaplayan korkuya rağmen sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Onları daha önce görmüştün. Geldiklerini hatırlamıyor musun?"

Dün geceki akşam yemeğine katılmamıştı. Yemek, herkesi alabilecek büyüklükte bir ziyafet salonunda düzenlenmişti, ama onu kapıda gizlenip yeni gelenlerin kendilerini tanıtmalarını ve gelecekle ilgili umutlarını dinlerken görmüştüm. Sonrasında kendini yatak odasına kilitleyip kapısının önüne koyduğum sıcak çikolatayı görmezden gelmesine rağmen, bunu bir ilerleme işareti olarak algıladım; yani, onun istediği gibi onu yalnız bırakırsam, kendi şartlarına göre yavaş yavaş açılmaya başlayacağını düşündüm.

Cevap vermediğinde, "Burası Wilkin'in odası," dedim. "Bahçe dikmekten bahsettiğini hatırlıyor musun?"

Anya, sözlerimi anlayamıyormuş gibi bana baktı. Beni görüp görmediğinden, yoksa zihni başka bir yerde miydi, emin bile değildim. Güçlü bir rüzgarda sallanan bir huş ağacı fidanı gibi sallanıyordu ve gözleri tekrar baltaya kaydılar.

"Uykunda mı yürüyordun?" diye sordum, bir adım yaklaşarak. Çocukken birkaç kez böyle bir şey yapmıştı.

Silahı bakışlarından kaçırdı, sonra titreyen ellerine baktı. "Uyuduğumu hatırlamıyorum."

"En son ne zaman uyuduğunu hatırlıyorsun?"

"Uyuyamıyorum. Uyursam rüya görüyorum. Rüya göremem. Her şey boğulma ve ateşle dolu ve o *da* orada."

Sesi çılgınca geliyordu. Gözlerinin altındaki deri şişmiş ve morarmıştı, onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Annemin hastalığının son acımasız gecelerinde gördüğümde başka hiç kimseyi bu kadar yorgun görmemiştim.

Suçluluk duygusu beni boğdu. Son zamanlarda onun kabuslarını duymuyordum ve bunun durumunun düzeldiği için olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise kabuslardan kaçınmak için uyanık kaldığı açıktı.

Şekilsiz gri elbisesinin ön tarafında mor bir leke vardı. "İçki mi içtin?" diye sordum. Hizmetçiler, son birkaç gecedir akşam yemeği tepsileriyle yukarıya şarap götürmediğini söylediler, bu yüzden bu sorunun da düzeldiğini düşünmüştüm. Ama belki terk edilmiş bir şarap mahzeni bulmuştu, ya da belki ev ona alkol sağlıyordu - burası Fae'lerin yaşadığı bir yerdi ve Fae'ler en yıkıcı arzularını bile inkar etmezlerdi.

"İçtiğimde rüya görmüyorum," dedi, sözleri peltak peltak çıkıyordu.

Demek Osric'in kabuslarından kaçınmak için uyanık kalıyordu ve vücudu eninde sonunda pes edeceği için, zihnini rüya üretemeyecek hale gelene kadar uyuşturmaya çalışıyordu. Ve sonuç bu oldu: Anya, sarhoş ve çılgınca birinin yatak odasına daldı ve duvardan bir balta çekmeye çalıştı.

"O baltayla ne yapacaktın?" diye sordum, cevabı duymaktan korkarak. "O ölmeli."

Kollarımdan tüylerim diken diken oldu. "Anya, Osric'in burada olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Onları sen davet ettin," dedi, kaybolmuş bir çocuk gibi. "Annem, perileri asla içeri davet etmemelisin derdi. Onları içeri alırsan, sevdiğin her şeyi çalacaklar."

Kalbim, Mistei'nin mezarlarını saran aynı çalılarla sarılmış gibi hissediyordu. Osric, Anya'yı mahvetmişti. Onun zihnini, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt edemeyecek hale getirmişti ve ölümünde bile, onun uykusunu ve akıl sağlığını çalışıyordu. Ve ben, sayısız sorumluluklarımla o kadar meşgul olmuştum ki, durumun ne kadar kötüye gittiğini fark edememiştim ve onun bu çukura daha da batmasına izin vermiştim.

Ona biraz alan vermek yardımcı olur diye düşünmüştüm, ama ona kaybolacağı kadar geniş bir alan vermiştim.

Anya acı dolu bir ses çıkardı, sonra sanki zihninden bir şeyi silmeye çalışır gibi avuçlarıyla tekrar tekrar kafasına vurdu.

"Kendine zarar vermeyi bırak!" O yapmayınca, öne doğru koştum ve bileklerini tuttum.

"Bana dokunma!" diye çılgılık attı. Bana tüm ağırlığını yükleyerek beni geriye doğru itti. Topuğum şöminenin önündeki alçak taş çıkıntıya çarptı ve kafatasım şömine rafına sertçe çarptı. Düşerken, kendimi tutmak için bir elimi yanan odunlara dayadım. Avucumda yanma hissi yayıldı ve ince kumaş alevler içinde kalınca ısı kolumu yaladı.

Wilkin odaya koşarak girdi, sonra beni kaldırıp ateşten uzaklaştırdı. Suyu çağırdı ve koluma döktü, alevler cızırdayarak söndü. "İyi misin?" diye sordu, ben sendeleyip tekrar düşmek üzereyken omuzlarımı tuttu.

Hayır, iyi değildim.

Yanmış kumaş kokusu havayı doldurdu. Yaralı bir hayvan gibi yanmış elimi karnıma bastırarak Anya'ya baktım. Elleri ağzını kapatmış, gözleri dehşetle açılmıştı.

"Onu bırak," dedi Wilkin. "Seni güvenli bir yere götürmeliyiz." Ama Anya her zaman benim güvenli limanım olmuştu.

Periler kapıdan bakıyorlardı. Ne düşündüklerini hayal bile edemiyordum. Kan prensesine saldırmak... başka bir evde olsa, bu muhtemelen ölüm cezası anlamına gelirdi.

"Teşekkür ederim," dedim Wilkin'e. Sesim titriyordu. "Gerek yok. Lütfen çıkıp kapıyı kapatın. Odana dönebileceğin zaman haber veririm."

Tereddüt etti. "Birisi yakınlarda kalmalı."

Çünkü Anya bana zarar verebilirdi. İsteyerek ya da istemeyerek, artık kendini kontrol edemediği için bana zarar *vermişti*. "Peki," diye mırıldandım. "Ama kapıyı kapalı tut ve lütfen diğer herkesten gitmelerini iste."

O eğilip selam verdi ve kapıyı kapatarak çıktı.

Anya'ya bakarken, ateşin çıtırtıları tek ses olarak duyuluyordu.

Pişmanlıktan hasta gibi görünüyordu, ama aynı zamanda daha uyanık, sanki şiddet onu hezeyanından uyandırmış gibi. "Kenna, çok üzgünüm, istememiştim..."

"İstemediğini biliyorum." Bu sözler ağızmda acı bir tat bıraktı. Avucumdaki yanıklar ve kafatasımdaki ağrı çoktan geçmişti, ama içimde sihirle ya da ölümsüzlükle iyileştirilemeyecek acı veren bir yara vardı.

"Rüyamda ateş görüyorum," dedi Anya, gözleri parlamaya başladı. "Boğuluyorum, yanıyorum ve ölüyorum, tekrar tekrar, sonra sen de yanıyorsun ve ölüyor." Sesi yükseldi. "Ve şimdi seni yaktım, onun bana gösterdiği gibi."

Bahsettiği tek kişi vardı. "Ne demek, sana gösterdi?"

"Yüzlerce kez öldüğünü gördüm," diye fısıldadı. "Çoğu benim hatamdı. Ve o haklıydı, çünkü bak ne yaptım." Gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Çok üzgünüm," diye hıçkırdı.

Osric'i hayatımın geri kalanında her gün defalarca öldürmek istedim. Bizi bataklıkta birlikte koşarken görmüştü; benim onun için ne ifade ettiğimi ya tahmin etmişti ya da öğrenmişti ve bunu bir silah olarak kullanmıştı. Parmak uçlarımda kırmızı büyü parladı ve ön kollarımı sardı, gözlerimi kapattım ve öfkenin alevleriyle boğuştum.

Dürüst olmak gerekirse, sadece Osric'e kızgın değildim. Anya'ya da kızgındım. Uyumayı reddettiği, çok içtiği, çılgına döndüğü, beni incittiği için. En çok da kendini incittiği için. Ama bu duyguya utanç da eşlik ediyordu, çünkü o bu öfkeyi hak etmiyordu.

Osric öldükten sonra bu nefretle ne yapacağımı bilmiyordum.

Derin bir nefes aldım, büyüü derimin altına geri çekmeye çalıştım, sonra ona tekrar baktım. Benim öfkemi hak etmiyordu belki, ama böyle devam edemezdi. Artık Anya'ya alan tanımayacaktım. Bu durumu kontrol altına almam gerekiyordu ve bunun için ilk adım, bizi bu andan bir sonraki ana taşıyacak doğru kelimeleri bulmaktı. Saniye saniye, nefes nefes, çünkü bazı hedeflere sürünerek ulaşmak gerekiyordu.

"Osric yalan söyledi," dedim ona kararlı bir şekilde. "Beni öldürmeyeceksin." Bir şey söylemeye başladı, ama ben onun sözünü kestim. "Sana ne göstermiş olursa olsun, bu az önce olmadı ve olmayacak da. Ben iyiyim. Gördün mü?" Kollarımı uzattım, onun önündeki fiziksel gerçekliği görmesini istedim. "Şimdi yukarı çıkacağız ve biraz uyuman gerekiyor, Anya."

"Ben..."

"Hayır," dedim, sesimi yükselterek. "Tartışmaya gerek yok. Bu haldeyken kendine tehlike oluşturuyorsun." Başkalarına da tehlike oluşturuyorsun. Kabuslar gelecekti, ama ne olursa olsun geleceklerdi.

Kollarını kendine doladı, omuzları, karnını koruyan savunmasız bir yaratık gibi içe doğru kıvrıldı. Onu kucaklamak için can atıyordum, ama artık dokunulmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden yumruklarımı sıktım ve bekledim.

Sonunda başını salladı.

Çıkarken Wilkin'in yanından geçtik, ama koridorun geri kalanı neyse ki boşalmıştı. Anya'nın yanımda yürüdüğünü görünce şaşırmış gibiydi. Yanından geçerken başımı eğdim, o da karşılık olarak selam verdi.

Yukarıda, Anya'nın odası kısa süre önce temizlenmişti. Vücut kokusu ve dökülmüş şarap kokusu yerine gardenya kokuyordu ve yere yığılmış yatak takımları temizdi. Anya'yı battaniyelerle kaplı yuvasına götürdüm ve o battaniyelerin içine girene kadar kollarımı kavuşturup başında bekledim. İçimde hâlâ keder ve öfkenin karıştığı bir duygu dalgası çalkalanıyordu ve parmaklarımdan sihir akıp gitmek üzereydi, ama bunu sıkı sıkıya kontrol altında tuttum. Onun benim güçlü olmama ihtiyacı vardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı yine, parmakları yastığa gömülmüştü. "Biliyorum," dedim, yanına çömelerek.

"Ya bir dahaki sefere daha kötüsü olursa?"

"Bir dahaki sefere olmayacak, çünkü uyuyacaksın. Rüyalara yardımcı olabilecek bir şey var mı diye bakacağım - şarap dışında bir şey. Bir tonik."

Sessiz kaldı, uzak duvara bakıyordu.

"Gözlerini kapat," şimdiye kadar sonuç veren aynı kararlı ses tonuyla emrettim.

O da öyle yaptı, ama kaşları arasında hâlâ bir kıvrıklık vardı. Yastığı kavrayan parmakları bembeyazdı.

O, benim yapmak üzere olduğum Şeyi hiç hoş karŐılamayacaktı, ama olanlardan sonra başka bir seçeneğim yoktu

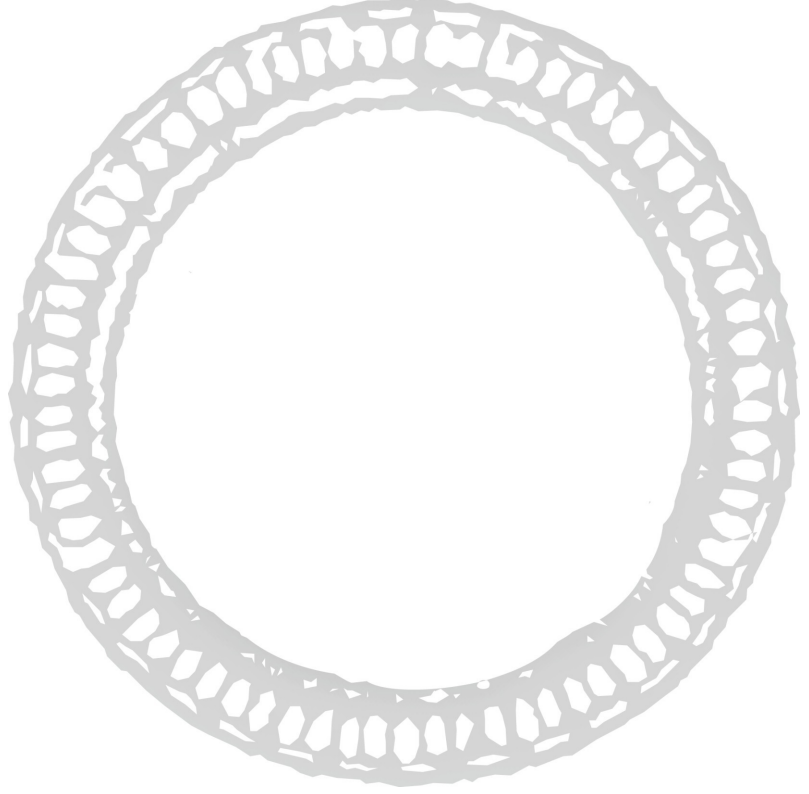
— ve o baltayı duvardan alabilseydi neler olabileceđini dűŐűndűm. Gűzlerimi kapattım, nefesimi onun nefesine uydurdum. Sonra Kan gűcűműn aramızda nazikçe dolaŐtıđını ve onun gűzlerinin arkasına battıđını hayal ettim.

Beyninin anlaŐılmaz ve korkutucu derecede karmaŐık olduđunu hissettim. Kalbi attıđı için, ciđerleri dolup boŐaldıđı için anlayabiliyordum, ama kafatasının içindeki o yođun, karmaŐık organın iŐleyiŐini anlayamıyordum. Yine de, gűlerim sűz konusu olduđunda niyet en űnemli Őey gibi gűrűnűyordu, bu yűzden dikkatlice tek bir hedefe odaklandım. *Uyu*, diye zihnimde fısıldadım, onu denize taŐıyan nazik bir dalga hayal ederek. *Uyu*.

Anya yorgunluktan bitkin dűŐerken nefes alıŐı yavaŐladı. Bűyűmű dikkatlice geri çektim ve birkaç dakika bekleyerek uykuya daldıđından emin oldum.

Yakında dađılacaktım. Basınç, barajın arkasındaki su gibi artıyordu. Ancak bunu kimsenin gűrebileceđi bir yerde yapamazdım, űnkű prensesler dađılmazdı: Yapılması gerekeni yaparlardı.

SersemlemiŐ bir halde aŐađı indim ve Nadine'i bulup ona bir toplantıya katılacađımı ve Lara'nın sorumlu olduđunu sűyledim. Sonra Blood House'dan çıktım, yeraltı mezarlarına giden bir kapı buldum ve içeri girdim. Karanlıkta kendimi sararak yere űktűm ve sonunda ađlamaya baŐladım.

Uzun süre toprak tünellerinde dolaşım.

Çalılar ilerlemişti. Yan geçitlerde, anahtarın ışığının kenarında karanlık ve öfkeli bir şekilde kıvrılan çalıları gördüm. Her şeyi ele geçirmeleri ne kadar sürerdi? Bu sığınak, zamanla kaybolan her şeyin listesine eklenmesi ne kadar sürerdi?

Bu savaş bitmeden önce başka neyi, *başka kimi* yas tutmam gerekecekti?

Anya ölmemişti, ama onun için ağladığımda sanki yas tutuyormuşum gibi hissetmişim. Böyle olmamalıydı. Blood House'da iyileşmesi gerekiyordu. Güvenlik ve umudun ne demek olduğunu yeniden keşfetmesi gerekiyordu ve ben de ona bu yolda yardım etmem gerekiyordu. İkimiz, her zaman olduğu gibi birlikte yolumuza devam etmeliydik.

Öyle olması gerekiyordu. Bencilce bir düşünce. Anya, yeniden parlaması için ovulması gereken ve sonra hayatımda her zaman işgal ettiği düzgün yere geri konulması gereken lekelenmiş bir şamdan değildi. Onun iyileşmesi hakkında kendime hikayeler anlatmama ihtiyacı yoktu.

Ancak onu korumak için daha aktif bir rol üstlenmem gerekiyordu. Onu rahat bırakma emrine uyarak, parmak uçlarında yürüyerek, onun kendini izole etmesine izin vererek felaketle sonuçlanan bir durum yaratmışım. Ama onun hayır demesine izin vermeyi bıraksam, travmasının doğası göz önüne alındığında bu yarardan çok zarar getirir miydi?

Zihnim bu sorunu düşünerek durdu, ama kolay bir çözüm bulamadı.

Tanıdık bir dönemece geldim ve tereddüt ettim. O kıvrımlı koridor sonunda genelevine çıkıyordu ve Anya'nın acı çektiği yeri tekrar ziyaret etme ihtiyacı hissettim. Bilinçli bir seçim yapmadan önce ayaklarımı beni ileriye doğru taşıdı.

Yaklaştıkça taşlardan inlemeler yankılandı ve tüylerim diken diken oldu. İşçilerin dörtte biri — on beş insan ve Underfae — zorla çalıştırılıyordu, bu da bu gece korkunç şeyler olabileceği anlamına geliyordu. Yeni Kan perilerinden bazıları savaş deneyimi vardı, bu da sonunda buradaki isteksiz kurbanları kurtarabileceğim anlamına geliyordu. Sadece kimse fark etmeden bunu yapmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu

ben olduğumu. Imogen bu genelevi ve çalışanlarını Osric'ten miras aldığından, bunun Anlaşma sırasında başka bir eve saldırmak olarak sayılıp sayılmayacağından emin değildim.

Kırmızı perdelerle örtülü odaların üzerindeki tavan arasına tırmandım, içeride neler olduğunu görmekten hem korkuyor hem de görmek istiyordum.

Her yatak doluydu, ama sahneler neyse ki zevk odaklı ve rızaya dayalı görünüyordu, ancak bunu kesin olarak bilmek imkansızdı. Birkaç çift, önceki ziyaretlerimde gördüğüm gibi birbirlerine sevgiyle sarılıp fısıldaşıyordu. Artık bazı Fae'lerin neden böyle bir fanteziye sahip olabileceğini ve bunun için neden para ödemeleri gerektiğini anlıyordum.

Açıkça korkunç bir şey görmemiş olmama rağmen, son ve en büyük odaya yaklaştıkça endişem arttı. Osric'in "evcil hayvanları" olarak adlandırdığı kadınları öldürdüğü kralın yatak odası. O oda hafızama kazınmıştı: şehvetli sahnelerle oyulmuş beyaz duvarlar, opalimsi tül perdeler, alçak mor bir kanepeler. Ateş alçalmış ve mumlar romantizmi taklit edercesine titriyordu. Ve tüm bunların ortasında, mor çarşafarla örtülü devasa bir yatak vardı.

Imogen genelevi sık sık ziyaret etmedikçe oda muhtemelen boş olacaktı, ama orayı tekrar göreceğim olmak midemi bulandırıyor. Aynı zamanda, sanki Anya'nın acı çektiği yeri görerek o acının bir kısmını kendime alabileceğim gibi, oraya gitmek zorunda hissediyordum. Mantıklı bir düşünce değildi, ama hayatımda artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Sonunda, kralın yatak odasına bakan ızgaraya ulaştım. Aşağıda, titreyen mumlar ve şöminede çıtırdayan ateşle aydınlatılmış, mor ve beyaz renkli kabuslar odası vardı.

Ama oda boş değildi. Torin ve Rowena, bir Underfae ile birlikte odanın içindeydiler.

Mistei'nin en ünlü sadık çifti bir zevk evinde görünce şok oldum ve donakaldım. Rowena yarı saydam bir gecelik kanepede oturmuş, bir kadeh kırmızı şarap yudumlarken, Torin flüt çalıyordu ve güzel yanardöner kanatları olan bir illüzyon perisi çıplak ayakla dans ediyordu. Torin, deri zırh ve kılıçla tam teçhizatlıydı, yüzü kızarmış ve bronz saçları terden ıslanmıştı. Illusion ordusunu eğitmekten yeni dönmüş olabileceğini düşündüm. Odanın ortasında duran şeytani yatak mükemmel bir şekilde yapılmıştı; ya yeni başlamışlardı ya da onu kullanmaya niyetleri yoktu.

Sylph, kanatlarını çırpıp ve tül eteği uçurarak pirouette yaptı. Rowena şarabını yudumlarken gülümsedi. "Harika," dedi. "Ayakların çok hafif."

Sylph kıkırdadı. "Teşekkür ederim, prensesim."

"Her şey çok..." Rowena durakladı, dilini alt dudağına dokundurdu. "Ama tahmin edilebilir. Buradaki en iyi dansçı olduğun söylenmişti."

Torin flütünü indirdi ve melodiyi yarıda kesti.

Göğsümde endişe dalgası yükseldi. Torin'in yüzündeki o ifadeyi tanıdım: intikam vaadi. Bir dans yüzünden mi? Hayır, diye düşündüm, o beklentili bakışını Rowena'ya çevirirken. Sylph onu kızdırdığı için.

Dansçının gülümsemesi, ani ruh hali değişikliğiyle kayboldu. "Affedin beni, prensesim," dedi, reverans yaparak. "Başka bir dans yapabilirim."

"Evet," dedi Rowena. "Dans edeceksin." Torin'e hayranlık dolu bir gülümsemeyle döndü. "Lütfen, sevgilim?"

Flütü yatağın üzerine koydu. "Senin için her şeyi yaparım, aşkım." Sonra ateşin yanına gitti, bir maşa aldı ve odunları düzeltmek için alevlerin içine soktu.

Sylph daha da tedirgin görünüyordu. "Yeterince sıcak değil mi, prensim? Daha fazla odun mu lazım? Ben gidip biraz daha getiririm."

Torin şöminede bir şeyi dürttü. Odun gibi görünmüyordu, ama kırmızı renkte yanan dikdörtgen bir şekli vardı.

Endişe göğsümü sıkıştırdı. O neydi? "Onu tutun," dedi Torin.

Rowena ayağa kalkıp Underfae'yi yakalayıp kollarını arkasına çevirdiğinde, ben bir çığlık atmak üzereydim. Sylph yüksek bir ses çıkararak direnmeye başladığında Rowena, "Henüz bağırma," dedi. "Gerçekleşene kadar bağırmanı istemiyorum. Hissedene kadar."

Ne kadar korkunç bir şey olmak üzereydi? Bunu durdurabilir miydim? Kanımın gücü, artan paniğimin etkisiyle parmaklarıma akıcı bir şekilde aktı.

Kafamda çılgın düşünceler dolaşıyordu. Eğer bunu durdurursam, sonuçları ne olurdu? Torin ve Rowena'ya saldırırsam Anlaşma tehlikeye girerdi. Eğer benim yaptığımı anlarlarsa - ve bedenim büyüsünü kullanarak onları dondurur veya yaralarsam kesinlikle anlardı - herkese söylerlerdi ve o zaman barışı erken bozan ben olurum. Imogen cezasız bir şekilde misilleme yapabilirdi. Bizim taraf halkın desteğini kaybedecekti. Daha da kötüsü, muhtemelen savaşı kaybedecektik. Kraliçe Briar'ın ordusu hala ilerliyordu ve benim kararsızlığım yüzünden bizim tarafın hala bir lideri yoktu.

Torin ve Rowena'yı öldürebilirdim, ama kendimi suçlu duruma düşürmeden bunu nasıl yapabilirdim? Ölümsüzler sebepsiz yere ölmezlerdi ve Mistei'de benim yeteneklerime sahip tek bir peri vardı. Ve o sylph, Illusion House'a aitti. Onların ölümüne tanık olursa, Imogen'e rapor vermeyeceğinden emin olamazdım.

Parmaklarım ızgaraya kıvrılmış halde diz çöktüm, riske atacağım sonuçların büyüklüğü karşısında donakaldım.

Torin nesneyi ateşten çıkardı. Maşa ile taşıdı ve Underfae'nin önüne koydu. Bir ayakkabı olduğunu fark ettim ve midem bulandı. Parlayan sıcak metal bir ayakkabı.

Sylph'in ayak bileğini yakaladı ve ayağını içeri itti.

Sylph'in ağzından çiğ, hayvani bir çığlık çıktı. Sylph çırpındı, ama Rowena onu sabit tuttu.

"Bir tane daha," dedi Rowena, yüzünde rüya gibi bir gülümsemeyle. "Sonra benim için tekrar dans edebilirsin."

Torin ikinci ayakkabıyı yakaladı ve aynı acımasızlıkla ayağına giydirdi. Acı dolu çığlıkları kulaklarımı sağır etti ve dudaklarımı o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım. Midem isyan etmek üzereydi. Rowena onu bıraktığında, sylph yere yığıldı ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı.

Onu kurtarmam gerekiyordu.

Peki ya bunun sonucunda başlayacak savaş? Vicdanım fısıldadı. *Ya da intikam için seni öldürürlerse, inşa ettiğin evin yıkılması?* Triana ve Maude gibi hala tahliye edilmesi gereken insanlar vardı. Blood House'un güvenli bir sığınak olduğuna inandıkları için her şeyi riske atarak bana güvenen periler vardı. Kabuslarına yenik düşmek üzere olan Anya vardı. Bir perinin acı çekmesini durdurabilirdim, ama bunun bedeli ne olacaktı?

"Kalk," dedi Torin, sylph'in kaburgalarına tekme atarak. "Eşim dansını izlemek istiyor."

Sylph, kendini dikleştirmeye çalışırken ağladı. Tek ayağını yere basmayı başardı, ama sonra tekrar düştü.

Yanık kokusunu alabiliyordum. Çaresiz çığlıkları arasında sesini de duyabiliyordum. Eti ve kasları yanarken çıkan cızırtı sesi.

Yine de kıpırdamadım.

"Kalkamıyor musun?" diye sordu Rowena. "Sadece bir tur daha dön, sonra işimiz bitecek. Onları çıkaracağız."

Sylph'in kanatları seğirdi. Kendini yerden kaldırmayı başardı, neredeyse dik durana kadar kanat çırpıtı, metal botlu ayakları sallanıyordu. Ayaklarına ağırlık vermedi, ama kanatlarını çırparken ayak uçları taşları sıyırdı ve dengesiz bir daire çizdi. Boğazından hıçkırıklar çıktı.

Göz yaşları yanaklarımdan süzüldü. Onu iyileştirebilirdim. Onunla işleri bittiğinde, onu bulup iyileştirecektim.

Şimdi ona yardım edebilirdim, fark ettim, bu ihmali dehşetle fark ettim. Sihir göğsümde çalkalandı ve sylph'in vücuduna uyuşukluk yayıldığını hayal ettim, böylece yanmayı hissetmesin diye. Gözleri büyüdü ve kanatları daha hızlı çırpınmaya başladı, ayakları sürünerek kapıya doğru yöneldi.

"Bunun daha iyi sonuç vereceğini umuyordum," dedi Rowena Torin'e

kaşlarını çatarak. "Denemeye değdi."

Sylph, kapı kolunu tutmaya çalışırken hıçkırarak ağladı. *Lütfen*, diye düşündüm, kanatlarına güç göndererek. *Buradan çık. Uzaklara uç.*

Torin onun peşinden gitti. Kapı açılmaya başladığında kılıcını kınından çıkardı ve tek bir vahşi vuruşla kafasını kesti.

Ağlaması aniden kesildi. Kafası yuvarlanırken vücudu yere yığıldı ve cesedinin ağırlığı kapıyı tekrar kapattı.

İçimden çıkmaya çalışan çığlığı bastırmak için dişlerimi sıktım, Torin ve Rowena'dan beni ayıran ızgaranın küçük deliklerine parmaklarımı geçirdim. Bu canavarlar. Bu korkunç, zalim, kötü yaratıklar.

Rowena'nın tül gibi elbisesi kanla lekelenmişti. Saçları açılmış, altın rengi bukleler omuzlarına dökülmüştü. Parmak uçlarına basarak Torin'i nazikçe öptü. "Teşekkür ederim," dedi. "Çok uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştık."

Torin, cesede sanki bir rahatsızlık veriyormuş gibi kaşlarını çatarak baktı. "Bir dahaki sefere farklı bir metal deneyeceğiz," dedi. "Ya da ateşte o kadar uzun süre bırakmayacağız."

Rowena gülümsedi, sonra kollarını ona doladı ve daha tutkuyla öptü. Torin onu kucaklayınca kılıcı yere düştü.

Onları öldürme arzusu içimi yakıyordu. Zihnimde canlandı: Torin'in ayaklarını ve ayak bileklerini, onun sylph'e yaptıklarının aynısı gibi ezip, sonra beynini püre haline gelene kadar kafatasını sıkmak. Rowena'yı yavaş yavaş boğmak, sevgilisinin kanlı cesedinin yanında yavaş yavaş ölmesini sağlamak. Onu, bu vahşeti izlediği gibi, ona yaptığım yıkımı izlemeye zorlamak.

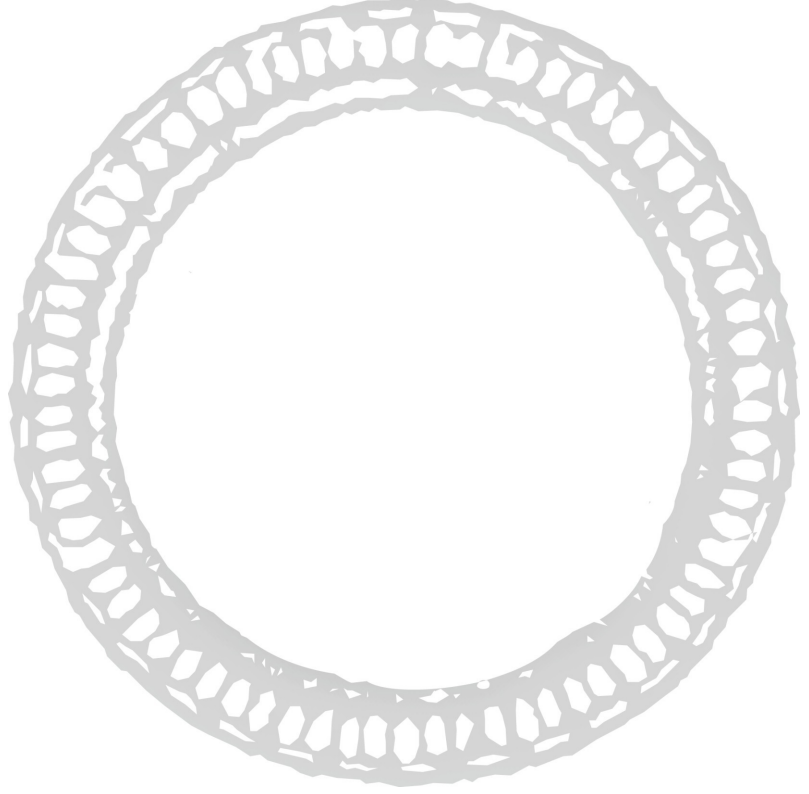
Ama yapmadım.

Gözyaşlarım ızgaraya sıçradı ve damlalar odaya düşmeden önce onları silmeye çalıştım. Sonra, hasta ve titreyerek, bir santim bir santim geriye doğru süründüm.

Sonunda merdivenden aşağı indikten sonra, duvara yaslanıp ellerimle yüzümü kapattım ve hıçkırarak ağladım. Caedo kolumdan yukarı koşarak boynuma dolandı ve kalbini oluşturan kırmızı mücevheri benim kalbimin üzerine yerleştirdi. *Yakında*, dedi hançer. *Onları kes, kanlarını akıt, hemen iç.*

Anlaşma bittiği anda Torin ve Rowena öldü. Bunu yavaşça yapacaktım ve bundan zevk alacaktım.

Genelevden uzaklaşırken sylph'in çığlıkları kafamda yankılanıyordu.

Kallen o gece geç saatlerde beni dövüş salonunda buldu. Ben kum torbasına tekrar tekrar yumruk atıyordum, parmak eklemlerim morarıyor ve iyileşiyordu. "Git buradan," dedim, sesim kısılmıştı.

Cevap vermedi, sadece kapıyı kapattı ve kollarını kavuşturarak kapının önünde durdu. Boynundan ayak bileklerine kadar uzanan uzun siyah bir palto giyiyordu ve dersimizi iptal ettiğim için ona bir not gönderdiğimden, nereden geldiğini ve neden burada olduğunu merak ettim.

Çantayı çevirerek ona sırtımı döndüm, sonra gizlice gözlerimi sildim, umarım kalan gözyaşlarını görmemiştir. Bu zayıflıktı. *Ben* zayıftım. Ve bir prensesin kırılganlık lüksü olmadığı için, Blood House'a uğrayıp antrenman kıyafetlerimi giydim, Kallen'a bir not yazdım, sonra kimse görmeden acımı dindirmek için buraya geldim.

Kallen'a bakmasam bile, onun varlığını rahatsız edici bir şekilde hissediyordum. Sanki hava onun etrafında farklı bir şekil alıyordu. Aynaya baktım ve onun kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüş bir şekilde beni izlediğini gördüm. "Ne oldu?" diye sordu.

Dişlerimi sıktım ve yumruğumu daha sert bir şekilde torbaya vurdum. Parmak eklemlerim zonkluyordu ve ağır koluma kadar yayılıyordu. "Zaten bilmiyor musun? Sen her şeyi bilirsin."

"Evinde bir sorun mu vardı?"

Vurmayı bırakıp avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Evet, bu korkunç gece böyle başlamıştı. Aklımda çirkin bir şüphe belirdi ve ona döndüm. "Evinde casusun mu var?" diye sordum.

Gözleri kısıldı. "Hayır."

Kaba bir kahkaha attım. "Buna nasıl inanayım?" Ve bunu daha önce nasıl düşünmemiştim? Her yerde casusları vardı.

Kallen bir adım daha yaklaştı. Ceketinin düğmeleri gümüştü ve hareketiyle kumaş botlarının etrafında hışırdadı. "Sözüme şüphe duymak için bir neden verdim mi, Kenna?"

Öfke, kederden ya da içimi kemiren ve hiç geçmeyen endişeden daha iyi geliyordu. Ona sert bir bakış attım, çenemi daha meydan okuyan bir açıyla kaldırdım. "O zaman neden evimde sorunlar olduğunu düşündüğünü söyle bana."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Bu kadar üzgünsen, bunun nedeni başka birinin acı çektiğini görmüş olman. Benim kulağıma hiçbir şey gelmediğine göre, evde bir sorun olduğu en mantıklı sonuçtu."

Başka birinin acı çektiğini gördüğün için. Neden böyle bir şey söylesin ki? Bunu nereden *biliyor*? Ama Kallen ile ilk konuşmam, Kral Osric'in idamları için ağlarken olmuştu. Belki de beni en başından beri anlamıştı.

Onun amansız bakışları altında tüylerim diken diken oldu. Bazen Kallen'ın bana bakışlarından nefret ederdim. Sanki görünüşümün her ayrıntısını not ediyordu — dağınık saçlarım, kızarmış gözlerim, parmak eklemlerimdeki solmuş morluklar — ve yüzeyin altındaki duyguları ve düşünceleri de okuyabiliyordu.

Henüz Anya hakkında konuşmaya hazır değildim ve zaten beni buraya gelip parmak eklemlerimi kanatmaya iten şey de o değildi. "Genelev'e gittim."

"Ah." Kirpikleri titredi. "Onların kaçmasına yardım etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Soruyu içimden patladım. "Çünkü *seni* tanıyorum."

Boğazımda küçük bir ses takıldı, gerekli düzeyde şüpheyi yansıtamayan bir alaycı ses. "Öyle mi?" Yüzümü çevirdim ve elimdeki son ağırlık izleri kaybolurken kollarımı kendime doladım. Bir saat önce parmağımı kırmıştım ve o yıldırım gibi gelen acı bile uzun sürmemişti.

Bu günlerde kendi bedenimin çok fazla farkındaydım. Her şeyin çok fazla farkındaydım — başarısızlıklarımın ve korkularımın, beni diğer Asil Periler'den ayıran uçurumun. Bütün bu güce rağmen, bir perinin işkence görmesini ve öldürülmesini çaresizce izlemiştim.

"Kenna." Adımı söyleme şekli tekrar dikkatimi çekti. Ama ben her zaman Kallen'a bakmak isterdim ve bu da benim çok fazla farkında olduğum bir başka şeydi. "Bunu istemiyor musun?"

"Senin tarafından
tanınmak mı?" O başını
salladı.

"Kimse tarafından tanınmak istediğimden emin değilim." Ama bu doğru değildi ve bu beni daha da endişelendiriyordu. İçimde sonsuz bir açlık, sonsuz bir yalnızlık vardı ve Kallen etrafta olduğunda bu duygu daha da güçleniyordu. Burnumu çekip gözlerimi tekrar sildim. "Genelevde neler olduğunu gördün mü?"

Yüzünde üzüntü belirdi. "Orada neler olduğunu biliyorum, ama hiç içeri girmedim. Osric beni oradan uzak tuttu."

"Neden?"

"Benim herhangi bir... bağ kurma riskine girmemi istemedi."

Bu ne anlama geliyordu? Aşk, seks, arkadaşlık, hepsi mi?

"Bu nedenle gitmezdim," dedi sessizce. "Ama onları kurtarmaya çalışmak için cazip gelirdi." Bir süre durdu. "Bazen Osric'in benim henüz yozlaştıramadığı bir yanım olduğunu şüphelendiğini merak ediyorum."

Daha çok Kallen'ı tamamen izole etmek istemişti. Arkadaşsız, müttefiksiz, sevgilisiz. Bir silahın, onu kullanan elden başka bir şeye ihtiyacı yoktur.

"Konuş benimle," dedi Kallen, yaklaşarak. "Ne olduğunu anlat bana."

Kafamı salladım, ama bu boşuna bir inkar oldu. Ona başarısızlıklarımı itiraf etmem sadece an meselesiydi.

"Kenna. Neden ağlıyordun?" "Bunu
bırakamaz mısın?"

"Hayır."

Tabii ki bırakamazdı. Kallen, bilmek istediği her şeyi ısrarla araştırırdı.

Bir kez daha yumruğumu torbaya vurmak için döndüm. Parmak eklemlerimin üzerindeki deri yırtıldı ve yakut rengi damlalar aktı.

Şimdi bana doğru yürüyordu. Hızlı ve kararlı adımlarla. Kalbim ani bir panikle hızla çarpmaya başladı ve ben geri çekildim. Bunun beni ne kadar korkak gösterdiğini fark edince, aceleyle silah rafına doğru koştum ve sanki başından beri bunu yapmak istemişim gibi bir mızrağı çekip aldım.

"Söyle bana," diye emretti Kallen. "Neden kendine zarar verdiğini söyle bana."

Ağrıyan elimle mızrağın sapını sıktım. "Torin ve Rowena'nın bir sylph'i kızgın metal ayakkabılarla dans etmeye zorladıklarını gördüm," dedim, itiraf içimden fışkırdı. "Katakomplardaydım ve onu işkence edip öldürdüklerini gördüm, ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadım."

Hâlâ yaklaşıyordu, benim silahlı olduğumu ve kendisinin silahsız olduğunu umursamıyor gibiydi. Ama neden umursasın ki? Ben işe yaramaz birisiydim. "Neden hiçbir şey yapmadın?"

Cevaplar birbiri ardına geldi. "Anlaşma yüzünden. Çünkü onları büyüyle öldürürsem herkes benim yaptığımı anlardı. Çünkü hazır olmadan bir savaş başlatmış olurduk ve şu anda sorumlu olduğum insanlar var." Boğazım acı verici bir şekilde sıkıştı. Kafamın içinde, derisi kemiklerine kadar yanarken çılgılık atan sylph'i duyabiliyordum. "Ve bunların hiçbirisi... *hiçbiri*... şu anda yeterince iyi bir neden gibi görünmüyor."

O, kol mesafesindeydi. Yarı yürekten mızrağı ona doğru çevirdim, ama o tek eliyle mızrağı yakaladı, elimden çekip aldı ve fırlattı. Mızrak yere çarparak gürültü çıkardı.

"Benden şimdiye kadar bıkmadın mı?" diye sordum, gözlerim yaşarana kadar keder ve kendini suçlama duygusu içimi kapladı. "Ben zayıfım."

"Hayır." Omuzlarımı kavradı. "Dök içini."

Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. Beni rahatsız eden soruyu boğuk bir sesle sordum. "İnsanları kurtarmakta hala başarısızken, tüm bu gücün ne anlamı var?"

Osric'in Anya'ya işkence etmesini izlemiş ve hiçbir şey yapmamıştım. Bu gece aynı şeyin tekrar olduğunu izledim, ama bu sefer sihir, ölümsüzlük ve ölümcül bir silahım vardı ve Torin ve Rowena'ya saldırmamı engelleyen hiçbir koruma yoktu, ama yine de hiçbir şey yapmadım. Sylph'i kurtarmadım. Anya'yı da kurtarmadım ve Blood House'a kaç kişi getirirsem getireyim, bunu telafi edemedim.

Kallen çenesini oynattı ve parmakları kollarımı sıktı. "Başarısız olmadın. Uzun vadeli bir oyun seçtin.

Ve bizi aceleyle savaşa sürüklemeyerek hayatlar

kurtardın." "O hayat değil," diye fısıldadım.

"Hayır," dedi. "O değil."

Bu, açık ve gerçekçiydi. Hem yargılama hem de affetme yoktu. Onun kesinliğini kıskandım — böyle bir durumu nasıl doğrudan görebildiğini, kararımı nasıl anlayabildiğini ve kaybı küçümsemeden nasıl ölçebildiğini.

Ancak bu, Kallen'in en iyi olduğu türden bir hesaplamaydı. Hayatları diğer hayatlarla karşılaştırmak. Suçları tartmak. Buradaki hayatlarımızı saran boşuna olma hissiyle mücadele etmek ve bazen başarısız olmak. Fae'ler sonsuz güç mücadelesine devam ederken tarih, kendi kuyruğunu yutan bir yılan gibi kendini yiyip bitiriyordu... ama bu, vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu.

Zaferlerimizin bedeli çok ağır olsa bile. Kaybetsek bile.

Gözlerimi kapattım, kokusunu içime çektim. Kendimi bitkin ve yorgun hissediyordum, ama itiraf etmek rahatlatıcı olmuştu. Sanki içimde bir zehir birikmiş ve sonunda bir kısmını dışarı çıkarmıştım.

"Bazen iki kötü seçenektен en az kötü olanını seçmek zorundayız," dedi sessizce.

Kafamı salladım, sözlerini sindirdim. Bu bir affetme değildi, çünkü kimse bunu sunamazdı. Ama bir bakış açısıydı.

Nefes almaya devam ettim, karmaşık duygularımın daha yumuşak bir acıya dönüşmesine izin verdim. Kallen sessizliği doldurmaya çalışmadı. Beni omuzlarımdan tuttu ve bekledi.

"Nasıl yapıyorsun?" diye sordum

sonunda. "Neyi?"

"Bunu atlatmayı."

Cevap vermek için bir an durakladı. "Şey, bazen gece geç saatlerde kimsenin görmediği yerlerde vuruyorum." "Burada olacağımı tahmin mi ettin?" Gözlerimi tekrar açtım, ona uzun süre bakmadan duramadım. "Hayır. Koridorda birkaç gölge yerleştirdim."

Yine sinirlenmişim, ama suçluluk ve keder dışında başka bir şey hissetmek rahatlatıcıydı. "Neden onları görmedim?"

Dudakları bir tarafta kıvrıldı, ama bu gerçek bir gülümseme değildi. "Bu işi uzun zamandır yapıyorum, Kenna. Onları ortama uyum sağlamayı iyi bilirim."

Koridorun koyu renkli taşları, meşaleler arasındaki gölgeler... Evet, birkaç karanlık dalın gözümden kaçabileceğini anlayabiliyordum. Onun elinden kurtuldum ve silah rafına dönüp baktım. "Yalnız kalmak istedim."

"Hâlâ öyle mi istiyorsun?"

Soruyu düşünürken başka bir mızrak sapını kavradım. Onunla konuşmak kendimi daha iyi hissettirmişti. Hâlâ başarısızlığımdan utanıyor, hâlâ kızgın ve kederliydim, ama... biraz daha iyiydim.

Onun *dışında* herkesle yalnız kalmak istiyordum.

Kallen bir şekilde içime girmişti, göğsümdeki bir ağrı ve görmezden gelmeye çalıştığım ama başaramadığım acil bir ihtiyaç şeklinde. Aramızda büyüyen gerginlik dayanılmazdı — sonunda koparsa ne olacağını hem arzuluyor hem de korkuyordum. Çünkü geçen sefer böyle bir duygu beni nereye götürmüştü? Naifliğimi ve tutkumu yararlı araçlar olarak gören birine. *Beni* bir araç olarak gören birine. Selwyn o duygu yüzünden ölmüştü.

Ona kendimden daha fazla bir şey vermemek için, gitmesini söylemem için pek çok neden vardı. Savaşın eşliğindeydik. Mistei'deki herkes ondan korkuyordu. Ve ben...

"Bir şeylere vurmak istiyorum," dedim. Bir cevap ve aynı zamanda bir cevap değildi, çünkü gerçekte ne düşündüğümü itiraf etmek çok tehlikeliydi.

"O zaman bana vur."

Nefesim kesildi. Ne kadar açık ve basit bir teklif. *Bana vur. Beni kullan. Öfkeni benden çıkar.* "Sanki sana yumruk atabilecekmişim gibi."

"Belki bu gece izin veririm."

Bu zorluk beni hem rahatsız etti hem de meraklandırdı. Uzuvarımda huzursuz bir enerji birikmeye başladı, hareket etme dürtüsü. Susamış bir yolcu suya uzanır gibi bu duyguyu yakaladım ve bu geceki kabusun kalıntılarını bir kenara itmesine izin verdim. Artık bitkin ve boş hissetmek istemiyordum. O boşluğu, kendimi canlı hissettiren bir şeyle doldurmak istiyordum.

Mızrağı bıraktım ve ona döndüm. "Silahlar?"

"Hayır." Kollarını kavuşturdu. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun, Kenna?"

Sesindeki alaycı ton, tenimi kızarttı. "Oh, seni yenebileceğimi biliyorum." "Kavga etmek istiyorsun."

Bir anının yankısı odada titredi. *Kavga mı arıyorsun?*

O zaman kavga arıyordum ve şimdi de arıyordum. Aradaki fark, bu sefer bunu itiraf etmeye hazır olmamdı. Dudaklarımı yaladım. "Evet."

"Kavga edeceksin." Gözleri uzun bir süre benimkilerle buluştu, sonra ellerini boğazına götürdü ve siyah paltosunu bir arada tutan ilk gümüş kopçayı açtı.

Nefesim düzensizleşmeye başladı.

Benden gözlerini ayırmadan bir sonrakini, sonra bir sonrakini de açtı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Ne yapıyorsun?"

"Hazırlanıyorum." Ceketini çıkardı ve kolsuz siyah bir tunik ortaya çıktı. Kollarındaki kaslar dalgalandı ve gözlerim çaresizce açıkta kalan tenine çekildi.

Daha önce onun çıplak kollarını hiç görmemiştim, midemde bir sarsıntı hissederek fark ettim. Genellikle boynundan bileklerine kadar kapalı giyinirdi, onu korkutucu ve mesafeli gösteren koyu renkli resmi kıyafetler giyerdi. Şimdi ise onun ortaya çıkardığı bu yeni kısmına bakmaktan kendimi alamıyordum. Ön kolları damarlarla kaplıydı ve soluk teninin altında pazıları şişmişti.

Yaralı deri, fark ettim. İzler tanıdık bir şekilde kıvrılıyordu — Anya'nınki kadar ayrıntılı veya çok sayıda değildi, ama bunları kimin yaptığı hemen belliydi.

Boğazımda bir ses takıldı — yararsız bir itirazın başlangıcı ya da hoş bir cevabı olmayan bir soru. Perilerin yara izi alması için ne kadar zor olduğunu düşünürsek, ya bu çok küçükken olmuştu ya da kral, Kallen'in işkencesinin kalıcı bir hatırasını taşımasını istemişti.

Ayakbılarını ve çoraplarını çıkarıp benim çıplak ayaklarımla uyum sağladı, sonra elini gevşek saçlarının arasından geçirdi. "Sen dur demene kadar devam edeceğiz."

"Sen de durmamı söyleyebilirsin."

Kafasını salladı, göz kapaklarını indirdi. "Söylemeyeceğim."

Bu söz beni titretti. Daha başlamamıştık bile, ama şimdiden çok yoğun hissediyordum.

Onun çıplak kollarını görünce kendi kıyafetimin farkına vardım. Pantolonum yumuşak bir kumaştan yapılmıştı, kalçalarıma yapışıyor ve ayak bileklerimin etrafında dalgalanıyordu. Kolsuz tunikam ise alıştığımından daha fazla tenimi gösteriyordu. Caedo, huzursuz bir enerjiyle titreşerek kolumun etrafında dönüyordu. O da savaşmak istiyordu.

Ondan içme, hançere hatırlattım.

Caedo homurdandı ama tartışmadı. Onu okşadım, taçın beni ısırması için küçük dişler çıkarmasını teşvik ettim.

"Beni kanatacak mısın?" diye sordu Kallen.

"Bununla değil." Parmak ucuma baktım, kesik iyileşirken izledim. Tek bir damla kan kalmıştı, onu metale sürdürdüm, Caedo'nun son tadı emmesini sağladım. "Ama sanırım bunun için benim sözüme güvenmen gerekecek."

Bana güvenmek kolaymış gibi başını salladı, oysa bu hiç de kolay değildi. "İstersen beni başka şekillerde kanatabilirsin. Beni morart. Kemiklerimi kır. Sınır yok, Kenna." Geri çekilip odanın ortasına geçti.

Sınır yok. Gerçekten bunu mu kastetti? Kemiklerini kırmamı bile *hoş karşılayacakmış* gibi görünüyordu. Onun verdiği bu izin korkutucu bir düzeydeydi ve benim için daha da korkutucuydu.

Tavan kristalleri, niyetlerimize uyum sağlayarak parladı. Işık, Kallen'in koyu saçlarına, elmacık kemiklerinin açısına, yara izlerinin kıvrımlarına yansıyor. Onu bu kadar net bir şekilde aydınlatılmış görmek neredeyse fazla geliyordu. Yeterince yaklaşabilseydim, o çıplak kollarına ve omuzlarına morluklar yapardım. Muhtemelen beni yakalardı ve bu dokunuşu hafifletecek hiçbir şey olmazdı. Cildim onun cildini daha önce hiç olmadığı şekilde tanıyacaktı.

Bacaklarımın arasında bir titreşim başladı. Korkunç, korkunç, tüm bunlar korkunçtu, ama bunu çok istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*.

O bir avcı gibi görünüyordu, odaklanmış ve bekleyiş içinde, avının kendisine gelmesini bekliyordu. Ama nefesim hızlanıp nabzım sarhoş edici bir ritim tuttururken, ben de bir avcı olup olmadığımı merak ettim.

Bir adım attım.

Kallen küçük ve sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözleri yüzümden ayrılmadı. Bir adım daha.

Ağırlığını kaydırды, sağ ayağını geriye kaydırды, dizlerini hazırlık için bükdü. Ellerini kaldırdı — yumruk yapmadı, vurmasına, blok yapmasına veya kolayca yakalamasına izin verecek gevşek bir pozisyonda. Kallen her zaman çok gergindi, sanki kendine doladığı görünmez bir tasma varmış ve ona karşı direnemiymiş gibi, ama kavgaya hazır olduğu zamanlarda hiç bu kadar rahat görünmemişti.

Ancak sadece vücudu. Gözleri, tüylerimi diken diken edecek kadar yakıcıydı. O rahatlığın ne kadar çabuk acımasız, büyüleyici bir güce dönüşebileceğini biliyordum.

"Acele et, Prenses," diye mırıldandı. "Yoksa korkuyor musun?"

Heyecan içimi kaplarken dişlerimi gösterdim. Sonra ona saldırdım, o sözleri güzel, alaycı ağzına geri sokmaya hazırdım.

Yumruğum yanak kemiğinin yanından esip geçti, o yana doğru sıçradı. Diğer yumruğum karnına isabet etti, ama o hızla yana döndü. Döndüm ve tekrar ona saldırdım.

O benim darbeleri savuşturdu, ellerimi kenara itti, ön koluyla darbeleri engelledi ve ardından karşı saldırıya geçti. Darbeleri hafifletiyordu, ikimiz de bunu biliyorduk, ama beni kolayca bırakmıyordu. Darbe üstüne darbeyi engelledim, sonra biri kaburgalarımın isabet etti ve tatlı bir acı hissi beni nefes nefese bıraktı.

"Çok mu fazla?" diye sordu, yüzündeki saçlarını geriye iterek etrafımda dolaşmaya başladı. "Yeterli değil," diye tersledim. O parlak his çok kısa sürmüştü.

Kirpikleri titredi. "Sana gerçekten zarar vermeyeceğim. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Çünkü o Kallen'dı ve bu gece sınırların olmadığını söylemiş olsa da, onu incitmek konusunda muhtemelen ciddi olsa da, o soğuk tehditlerin altında düşünceli biriydi. En azından bana karşı düşünceliydi, belki de sadece bana karşı, ve içimdeki açgözlü, karanlık bir şey bunu seviyordu. "Ama beni biraz incitebilirsin."

Gülümsemesi hafifti. "Belki biraz."

O atladı ve bileğimi yakaladı, beni kendine doğru çekti. Göğsüne çarptığımda şaşkın bir çığlık attım, sonra beni ters çevirdi, bir kolunu belime sıkıca doladı, diğer kolunu göğsümün üzerine koydu, böylece ön kolu göğüslerimin arasına girdi. Göğsü sırtıma sertçe bastırıyordu ve omuzları benim omuzlarımı kavrarken, benden ne kadar büyük olduğunu inkar etmek imkansızdı. İri değil, uzun ve ince kaslıydı. O vücut bir silahtı ve bana bastırıldığını hissetmek başımı döndürdü.

Başını eğdi, nefesinin sıcaklığı yanağıma değdi. Uzun ve gergin bir an öyle kaldık, sonra hareket etti ve dişleriyle kulak mememi ısırdı. Boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

"Tekrar dene," diye fısıldadı.

Bu meydan okuma karşısında öfke ve sevinç içimi kapladı. Onun kollarının beni sardığı hissin tadını çıkararak, onun isterse kaburgalarımı kırabileceğini ama asla yapmayacağını bilerek, onun kollarında dinlendim. Sonra başımı geriye doğru çekerek kafatasımla burnunu kırdım.

Bağırdı ve beni bıraktı. Döndüğümde burnundan kan akıyordu. Gerçekten kırmış mıydım? Anında pişmanlık duydum. Ona zarar vermek istemiştım, ama artık eskisinden çok daha güçlüydim. "Özür dilerim..." diye başladım.

"Hayır," dedi şiddetle. "Sana söyledim. Sınır yok." Burnunu düzelttikten sonra, elinin tersiyle kanı sildi. Vücudu iyileştikçe kanama durdu, ama dudaklarında ve çenesinde bir leke kaldı. Bana sırtıttığında, dişleri kırmızıya boyandı. "Tekrar yap."

İçimden bir titreme geçti. Sesindeki o sert, karanlık ton yeniydi. Bu artık kendini kontrol eden, ölçülü Kallen değildi. Üzerime atlamaya hazır bir kurt gibi etrafımda daireler çizerek dolaştı ve gözlerindeki yakıcı heyecan, içimde cızırdayan hisle aynıydı.

Bu yanlış mıydı? Yanlış gelmiyordu. Ve bu beni korkutuyordu, ama bu korkudan doyamıyordum. Bu duyguyu içime çekmek istedim. Bu duyguyla boğulmak istedim.

Gözlerim göğsüne, beline kaydı. Kasığındaki kumaşa baskı yapan şişkinliğe. Kallen sertleşmişti.

Burnunu kırmıştım ve sertleşmişti.

Nefesim kesildi ve uyluklarımın arasında taze bir ıslaklık oluştu. Kavganın heyecanı ve her şeyi değiştirecek patlayıcı bir eylemden kendini zorlukla alıkoyuyormuş gibi görünmesinden dolayı zaten ıslanmıştım, ama bu ihtiyaç tehlikeli bir şekilde hızla büyüyordu ve bunun hiç durup durmayacağını bilmiyordum.

Sınır yoktu.

Bana ciddiymiş gibi bakıyordu. Kendi kanını tatmak istiyormuş gibi.

Ben de tatmak istedim. Dudaklarından kanı, derisinden teri yalamak istedim. O benim adımları haykırırken, elimle boğazını sıkmak istedim.

"Kenna," dedi, talep ve yalvarışla. "Durma. İhtiyacın olanı al." İçimden çıkan

iç çekiş yarı inilti gibiydi. Bu delilikti.

Yine ona atıldım ve boğazına yumruk attım ama o ön koluyla engelledi. Kararlığımdan vazgeçmeden bacağımı kaldırıp, kaval kemiğimle kasıklarına vurmaya çalıştım. Ama o hazırды, kalçalarını açarak hedefimi engelledi ve kaçarken bacağımı kenara itti. Çok hızlıydı. Her zaman çok, çok hızlıydı. Yine yan tarafıma yumruk attı, muhtemelen daha sonra bana ders vereceği bir şekilde gardımı aşmayı başardı.

Geriye doğru dans ettim, şaşkın bir çığlık atmamak için dudağımı ısırdım. Acıdan değil — ya da acı varsa, bu benim istediğim bir acıydı. Kallen'in kontrolü çok hassastı. Gerçek bir hasara yol açmadan amacını anlatmak için ne kadar sert vurması gerektiğini tam olarak biliyordu. Ama beni çaresiz ya da kırılğan biriymişim gibi de davranmıyordu. Beni gerçek ve değerli bir rakip gibi davranıyordu.

Bu his bağımlılık yapıcıydı.

Kaburgalarımın üzerinde yayılan o enfes acıyı avucumla bastırdım, omuzlarımı kısıp sanki gerçekten yaralanmışım gibi yüzümü buruşturdum. Yüzündeki ifade endişeye dönüştü ve elini uzatarak bana doğru adım attı. "Sen..."

Ona o kadar sert bir tokat attım ki başı yana doğru savruldu.

O, yüzünü elleriyle tutarak homurdandı, sonra güldü. "Siktir," dedi, çenesini ileri geri hareket ettirerek. "Bilmeliydim. Sen her zaman kirli dövüşürsün."

Birbirimize sırttık ve beni saran aynı çılgınlık, onun sevinçli ifadesinde de yankı buldu.

O benim numaramın intikamını aldı ve imkansız gibi görünen bir hızla omuzlarımı yakaladı. Beni itti ve çok geç fark ettim ki ayak bileğimi yakalamıştı. Dengemi kaybedip düştüm ve sırt üstü mindere düştüm.

Darbe göğüs kafesimi sarsarken, yan tarafa yuvarlanmaya çalışırken açgözlü bir nefes aldım. Ancak

Kallen oradaydı. Üstüme düştü, bileklerimi tutup başımın üzerine sabitledi, bacaklarımın arasına bir bacağını sıkıştırdı. Bunu daha önce de yapmıştı, ama bu sefer beni tutuş şekli gerçek bir güreş tutuşuna hiç benzemiyordu. Yarisı üzerimde uzanmış, vücutlarımız birbirine birkaç santim uzaklıktaydı.

Zor nefes alıyordu, ama bu efordan kaynaklanmıyordu.

Sınır yok.

Hava ciğerlerimden de çıktı. Dokunduğumuz her yeri hissettim, bileklerimi kavrayan parmaklarından, bacaklarımın arasına sertçe bastırıldığı uyluğuna, baldırına kayan çıplak ayağıma kadar. Yüzü benimkine çok yakındı ve gözleri çok karanlıktı, mavilik sadece göz bebeklerinin şişkinliğinin etrafında bir şerit gibiydi.

Bu her zaman olacaktı. O anda bunu biliyordum, tıpkı dindarların kutsal kitabı bildiği gibi. Zamanın ötesinde bir yerde yazılmıştı.

Ayağa kalktım ve onu öptüm.

Dudaklarımızın ilk teması, tenimde bir sıcaklık dalgası yarattı. Tadı kan gibiydi, gece gibiydi, dünyadaki hiç kimsenin sahip olamayacağı bir tadı vardı.

Benimki gibi.

Kallen çiğ, çaresiz bir ses çıkardı. Sonra öfkeyle ve çılgınca beni öpmeye başladı. Öpücüğündeki kan, bakır rengi ve elektrik gibi, beni daha da çılgına çevirdi. İnledim ve ona doğru bastırdım, sıkışmış bileklerimi çekerek. O beni bıraktığında, kollarımı ona doladım, onu daha da yaklaştırmaya çalıştım.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırımdım. O da benim saldırganlığıma karşılık vererek beni ısırdı.

Ağzlarımız ayrıldı ve birleşti, aramızdan geçen nefesler arzuyla boğuktu.

Sonunda.

Onu ters çevirmek için omzuna ittim. O da isteyerek gitti ve sonra sırtı minderlere değdi, vücudu benimkinin altında uzandı. Ben onun üzerine çöktüğümde, o da kalçalarını kavradı ve bana o kadar güçlü bir şehvetle baktı ki, her santimetrekaresi ile hissettim. Elimi boğazına doladım ve tekrar onu öpmek için eğildim, avucumda titreyen ve ağzıma yayılan ihtiyaç duyulan sesin keyfini çıkardım.

Onun kucağında sallanarak, kendimi onun ereksiyonuna sürttüm. Ritmik dalgalar halinde bana doğru sürtünürken, parmaklarımın altında nabızı hızla atıyordu, benim hareketlerimi alıp onlara bir yapı kazandırıyordu. Tadı için aç bir şekilde ağzını yaladığımda, o da aynı şevkle karşılık verdi.

Bu şehvetten daha fazlasıydı. Pis, çaresiz bir açgözlülüktü.

Boğazını daha sert sıktım. Onu tekrar ısırımdım. Aramızdaki sürtünme bir ceza gibiymişçesine kalçalarını salladım.

Kallen inledi. Bir eliyle kıcıımı kavradı, diğer eliyle sırtımı okşayarak saçlarıma daldı. Sonra yumruğunu sıkarak kafa derimi acıtacak kadar sertçe çekti. Bu tutuşla başımı yana çevirerek boynumun çizgisini ortaya çıkardı. Dudakları nabzımın üzerinde dolaştı ve dilinin dokunuşu beni inlemeye zorladı.

"Evet," dedim, kelime ağzımdan çıkarken kırıldı.

Kallen cildime karşı hırladı, sonra beni tekrar ters çevirdi. Tamamen bacaklarımın arasına yerleşti ve ben nefesimi tuttum, dizlerimi kalçalarının etrafına kaldırdım, çünkü penisi sertçe içime bastırıyordu. Sonra tekrar öpüşmeye başladık, bedenlerimiz çaresizce birbirine uyum içinde hareket ediyordu. Saçları yumuşaktı ve kavgadan dolayı kökleri hafif nemliydi. O ipeksi saçlarını yumruklarımınla kavradığımda, ona tam olarak onun bana yaptığını yaptığımda, o da benim ayak parmaklarıma kadar yankılanan gırtlaktan gelen bir ses çıkardı.

Nefes nefese geri çekildi ve çenemin çizgisine dudaklarını bastırmadan önce vahşi gözlerini bir an gördüm. "Sen..." diye fısıldadı cildime. Konuşurken dudaklarının hareketi

kelebek kanatlarının dokunuşu gibi yumuşaktı, ama sonra daha aşağıya indi ve hassas bir noktayı sertçe emdi, bu da beni ona doğru sarsılmaya itti. "Sen benim sonumsun, Kenna."

Ne demek istediğini anlamadım, ama o boğazıma ateşli öpücükler yağdırırken bunu düşünecek zamanım olmadı. Elleriyle göğüslerimi sertçe sıktı.

Bu, bir baştan çıkarıcının alıştırılmış dokunuşu değildi. Bu, ham, ezici bir tutkuydu. Kallen kendini kaybediyordu.

Ben bu zevki açgözlülükle yakaladım, o boynumla omzum arasındaki noktaya dişlerini geçirdiğinde nefes nefese kaldım, bana süründüğünde çığlık attım. Kalçalarım buna karşılık olarak dalgalandı, saçlarını tutup yüzünü yukarı doğru çektim, böylece dudaklarını tekrar tadabilecektim.

Sen, diye düşündüm çılgınca, dili ağzıma girerken. *Sensin, sensin. Hep sen oldun.*

Belki o da benim sonum olurdu.

"Ne istediğini söyle," dedim dudaklarına.

O inledi. *"Her şeyi."* Benim boğuk inlememi ağzına aldı. "Her santimini, her dokunuşunu, çıkardığın her sesi."

Elini gömleğimin altına kaydırıp ve nasırlı parmakları titreyen karnımdan bağlı göğsüme doğru kaydı. Memnuniyetsiz bir ses çıkardı, sonra parmaklarını kumaşın altına da soktu ve avucuyla meme ucuma dokunana kadar yukarı doğru itti. Bacaklarımın arasında bir zevk kıvılcımı çaktı ve yüksek sesle inleyerek sırtımı kavisledim.

Kallen de benim inlememe karşılık verdi. Avucunu döndürerek, kalçalarını hareket ettirirken göğsümü yoğurdu. Penis bacaklarımın arasında sert bir çubuk gibiydi, klitorisime ısrarla baskı yapıyordu ve bu hisler beni alt üst ederken ayaklarım yerde kaydı. Vücudum bu arzuyu barındıracak kadar büyük değildi.

"Bunu hayal etmişim," diye nefes nefese, alnını alnıma dayayarak, elleri ve kalçalarıyla beni çılgın bir duruma sokarken. "Çok fazla. Yalnız geçirdiğim onca gece, imkansız hayal ederek. Kendimden nefret ederek, sana gülümsediğin herkesten ve sana zarar veren herkesten nefret ederek. Bunun derinliğini asla anlayamazsın."

Kulaklarımda hafif bir uğultu vardı. "Neyin derinliğini?" diye nefes nefese, ona karşı kıvrınarak sordum.

"İhtiyacın." Bana bakmak için geri çekildi ve gözlerinde sadece arzu yoktu. Bunu tarif etmek için aklıma gelen tek kelime *"işkence"* idi. "Senin için dünyayı paramparça ederdim, Kenna. Ve bunu hak etmiyorum, bir saniyesini bile, ama durmak için çok açgözlüyüm."

"Ben... ben..." Düşünemiyordum. Bacaklarımın arasındaki baskı midemi sıkıştırıyor ve uzuvlarımda titremeye neden oluyordu. İçten içe sıkılaştım, onun beni doldurduğunu hayal ettim. Orgazm o kadar hızlı geliyordu ki, neredeyse korkutucuydu.

Vızıltı geri gelmişti, bu sefer daha yüksek sesle. Gözümün ucunda altın rengi bir şey parladı.

Kallen aniden küfretti ve üzerimden kalkıp uzaklaştı.

"Bekle..." Beceriksizce kendimi yukarı ittim. Bacaklarım hala açık duruyordu, aralarındaki boşluk çok fazlaydı.

Yere atılmış mızrağı almak için koştu, sonra onu fırlattı. Ucu, yolundan kaçan altın bir kuşun hemen altındaki duvara çarptı. Kuş metalik bir cıvıltı çıkardı, sonra havalandırma shaftına uçtu.

Bütün vücudum titriyordu. "O da neydi?"

"Birinin casusu," dedi somurtkan bir şekilde. Titreyen eliyle öpücükten kızarmış ağzını ovuşturdu. Onu berbat bir hale getirmiştik - saçları karışmıştı, yanakları kızarmıştı ve göğsü, kilometrelerce koşmuş gibi çaresizce nefes alıp veriyordu.

Benim nefesim de aynı derecede düzensizdi ve başım şehvet ve kafa karışıklığıyla dönüyordu. Ayaklarım titreyerek ve göğsümü sıkıştıran endişeyle ayakta durdum. "Casus ne demek?"

"Metaldi. Yani büyüldü."

Birdenbire, bana söylediği bir şeyi hatırladım. Caedo, olağanüstü güçlere sahip tek Fae eseri değildi. Ölülerini diriltebilen kemanlar vardı... ve önlerinde söylenen her şeyi tekrarlayan metal hayvanlar.

Midem düğümlendi ve utanç duygusu beni sardı. "Kim göndermiş olabilir?"

"Bilmiyorum, ama öğreneceğim." Kallen mızrağa doğru yürüdü ve onu aldı. Mızrağa bakarken çenesini sıktı. "Siktir!" diye bağırdı.

Küfür etmek istedim. İlk öpücüğümüz, o görünmez çizgiyi aşan ilk adımımız ve biri bu anı bizden çalmıştı. Kesintiye uğramasaydık, bu da bir ilk olacaktı, çünkü artık Kallen'a dokunabileceğimi bildiğim için durmak istemiyordum.

Hayır. Kimsenin bunu bizden almasına izin vermeyecektim. Titreyen ellerimi uyluklarımın üzerinde düzelttim. "Biri öğrenirse ne olur ki? İstedikimizi yapabiliriz."

Ama ben daha iyi biliyordum. Ben kararsız prensesdim, o ise Void House'un varisiydi. Yaptığımız her şey politik hale geliyordu.

Kallen'ın yüzünde çok garip bir ifade vardı, sanki odada sadece yarısı varmış gibi. "Senin hakkında ne hissettiğimi öğrenecekler," dedi, sesi boşlukta yankılanıyordu.

"Kallen," dedim, endişem artarak. Bir adım öne çıktım. "Sen..."

Geriye doğru sendeledi.

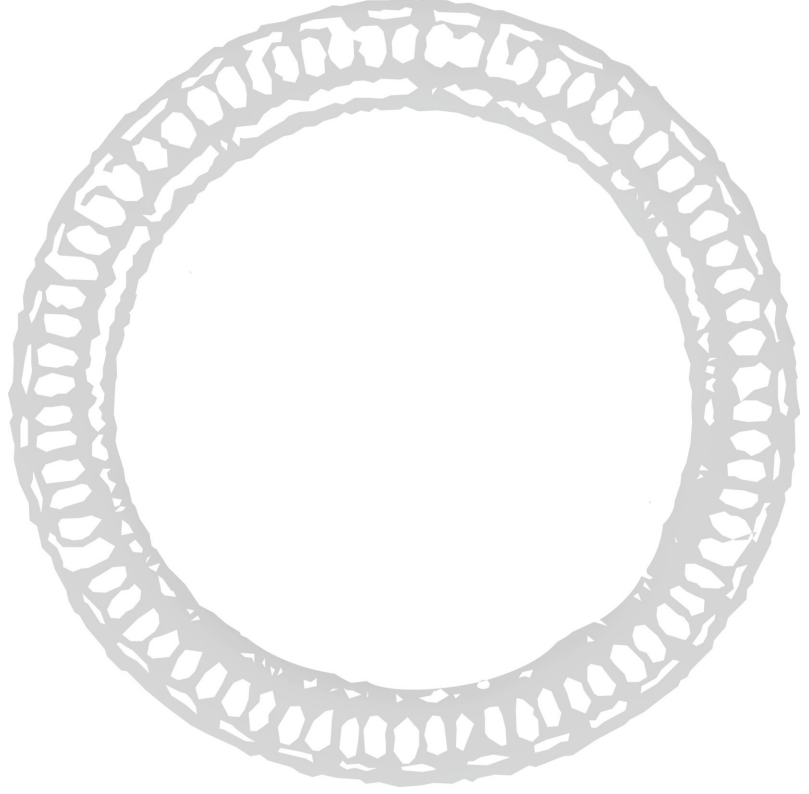
Cümlemi yarıda kestim. Hâlâ çok hızlı nefes alıyordu, ama bir şeyler değişmişti. Omuzları gergindi, duruşu çok katıydı. Gözleri hızla hareket ediyordu ve gözlerinin beyazlarını gördüm.

"Ne oldu?" diye fısıldadım. Kallen her zaman stratejik, dezavantajı avantaja çevirme konusunda her zaman pragmatik biriydi, ama şu anda dünyası sona eriyormuş gibi görünüyordu.

"Ben..." Boğuk bir ses çıkardı, sonra başını salladı. "Çok üzgünüm."

Döndü, paltosunu ve ayakkabılarını aldı ve neredeyse odadan koşarak çıktı. Eşiği geçerken vücudu çoktan gölgeye dönüşmeye başlamıştı.

Ve sonra tek başıma kaldım, az önce ne olduğunu hiç anlamadan.

Şafak acımasız bir yaratıktı.

Gözlerimi açtığımda odamdaki ışıklar hala sönüktü, ama saatin kaç olduğunu biliyordum. Bu, hayat boyu süren bir alışkanlığın sonucuydu. Ve bilincim yüzeye çıktığında, orada bulduğu endişeler uykuya geri dönemeyeceğimi garanti ediyordu.

Kallen neden gitmişti?

Bu sabah da düşüncelerim netleşmemişti. Biri bizi gözetliyordu, bu da tüylerimi diken diken etmişti, ama Kallen'in tepkisi bunun çok ötesindeydi. Sanki benden *korkuyormuş* gibi görünüyordu.

İç geçirdim ve oturarak bulanık gözlerimi ovuşturdum. Sonra banyoya gidip güne hazırlanmaya başladım, çünkü daha uyanık hale gelmeden bu gizemi çözemezdim.

Ben banyo yaparken Carys'in odamda dolaştığını duydum ve banyodan çıktığımda bir fincan bitki çayı ile beni bekliyordu. "Bu seni uyandırır," dedi dryad, çayı uzatırken. Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Toplantı geç mi bitti?"

Dün gece geldiğimi duymuş olmalı. O özel "buluşma" hakkında yalan uydurmaya cesaret edemediğim için başımı salladım.

O ıslak saçlarımı tarayıp yağlarken ben çayımı yudumladım. Çay acıydı ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Saçlarımdaki nem büyük ölçüde kuruduktan sonra Carys onları bir fularla bağlayarak kurumaya devam ettirdi, sonra gardıroba gidip bir elbise seçti. "Bugün ne gibi etkinliklerin var?"

"Birkaç saat sonra kütüphane partisi var." Yüzümü buruşturdum. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum." Imogen'ın okumayı bir gösteriye dönüştüreceğine güvenebilirsiz. "Ve sonra bu gece maskeli balo var."

O başını salladı, sonra ilk etkinlik için dar bir korsajlı ve geniş etekli kısa bir ipek elbise seçti. Kumaş, koyu kırmızı ile neredeyse siyah olacak kadar koyu kırmızı arasında parlıyordu ve keskin yakası çeneme kadar uzanıyordu. O arkadaki bağcıkları bağlarken, aynada kendime baktım ve

bu örtücülüğe minnettar oldum — Kallen'ın boynuma bıraktığı izleri hala görebildiğim için değil, onları hala hissedebildiğim için. Vücudum onun hatıralarıyla doluydu.

"Bu sabah Anya'yı gördün mü?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Triana bir saat önce onu kontrol etti. İyi uyuyordu."

Rahatlama ile yeni bir suçluluk duygusu karışmıştı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, ama ben ona bunu zorlamıştım — gerçi vücudu çok daha fazla dayanamayacak ve çökecekti.

Carys saçımı yapıp makyajımı bitirdikten sonra Anya'nın odasına gittim. Kapıyı araladım, onu battaniyelerle sarılmış halde göreceğimi umuyordum.

Orada değildi.

Endişe içimi kapladı. Gözlerimi kapattım ve zihnimle evle bağlantı kurmaya çalıştım.

Ağa bir soru gönderdiğimde ağ titredi. *Anya nerede?*

Bilinçimin kenarında, sol tarafta bir titreşim hissettim. Yürümeye başladım, onu takip ederek hizmetçi merdivenine ulaştım ve aşağı indim. Zaten çalışmaya başlamış olan Underfae'ler beni görünce şaşkınlıklarını gizleyemediler. Yanlarından geçerken selam verdiler ve yine eski hayatıma artık uyum sağlayamadığımı hissettim.

Mistik çekim beni mutfakların altındaki kata yönlendirdi ve merdiven boşluğundan çıktığımda, kaba taş bloklarla döşeli bir koridora çıktım. Yerler tozla kaplıydı ve hava bayat kokuyordu. Blood House canlanmaya başlamış olabilir, ama büyük çoğunluğu hala sessiz ve terk edilmiş durumdaydı. Yavaş akan bir kan izinin üzerinden geçtim ve tozda bir dizi ayak izi fark ettim.

Meşaleler, geçişimle birlikte zayıf bir şekilde yanmaya başladı ve alevlerin çıtırtıları ağır sessizliğe karşı mücadele ediyordu. Her iki tarafta kemerli girişler açıldı ve nerede olduğumu fark ettim: terk edilmiş tahıl ambarları. Tahıllar çoktan çürümüş ya da evin büyüüne yeniden emilmişti ve tonozlu odalar boştu. Ev ve ayak izleri beni bu odalardan birine yönlendirdi.

"Anya?" diye seslendim, tedirginlik örümcek ağı gibi bana yapışmıştı.

Sesim yankılandı. Sanki bir mezarda bağırışım gibi hissettim. Bir zamanlar burada oradan oraya koşuşturan, tahılları un haline getiren ve yukarıdaki mutfaklara malzeme getiren tüm hizmetçileri hayal edebiliyordum.

Depo dolaplarıyla çevrili bir koridora doğru ilerledim. Koridorun sonunda, kapı pervazında gümüş bir kurt başı bulunan ağır görümlü bir kapı vardı. Kapı aralık açılmıştı ve ittiğimde menteşeler gıcırdadı, aşağıya doğru kıvrılan kirli bir merdiven ortaya çıktı. Ayak izleri bu merdivenlerden aşağıya iniyordu.

"Anya?" Hayalet izleri takip ederken tekrar seslendim. Hava çürümüş kokuyordu, ama burnuma sinen kokuda rahatsız edici başka bir şey daha vardı.

Merdiven bir kapıda son buluyordu. İçeri girdim ve kendimi başka bir geniş, tonozlu odada buldum. Ancak bu oda boş değildi.

Kemiklerle doluydu.

Kalbim güm güm atarken beyaz yığınlar bakakaldım. Bazıları neredeyse tavana kadar uzanıyordu ve düzenli bir şekilde dizilmemiş olsalar da, iskeletlerin yatış şekillerinde bir mantık vardı. Üst üste binen uyluk kemikleri, iki yana açılmış kollar ve zamanın ağır eli üzerlerine çöktükçe her şey çökmüştü. Cesetler, yığınlar çok yüksek olana kadar üst üste atılmıştı ve sonra kanatlı yaratıklar tarafından yukarıdan düşürülmüş olmalılar.

Kan gücümü kullanmaya çalıştım, ama büyümler kemiklere dokunduğumda pek bir şey hissetmedim. Sadece çoktan yok olmuş bir şeyin yankısı.

Burada yüzlerce iskelet yoktu. Binlerce vardı. Ve aralarında zeminde dallanıp budaklanan dar kan dereleri, sıvı bir fısıltı gibi akıyordu.

Anya, yığınlardan birinin önünde duruyordu, silueti beyazın üzerinde belirgin bir şekilde görünüyordu. "Anya," dedim, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

O irkildi ve bana döndü. "Kenna? Burada ne yapıyorsun?"

Sesi kısılmıştı, ama en azından akli başında gibiydi. Loş meşale ışığı, yüzündeki aşıktan çökmüş çukurları vurguluyordu ve yanağındaki yara izi bana kıvrılan bir yılanı hatırlattı.

Bir titreme geçirdim. Onu bu yerden, bu *mezardan*, mümkün olduğunca çabuk çıkarmak istedim. "Seni arıyordum."

Anya başını geriye eğdi ve en yakın piramidin tepesine baktı. "Buraya geldikten birkaç gün sonra burayı buldum," dedi. "Kabuslar gördükten sonra bazen buraya gelirim. Hepsi buradalar,

değil mi? Osric'in öldürdüğü herkes?"

"Öyle olmalı," dedim, boğazım düğümlenerek. Kanları, evin büyüğü sayesinde sıvı ve hareketsiz kalarak duvarlardan sonsuza dek akıyordu, ama kemikleri başından beri buradaydı. "Askerler evi mühürlemeden önce onları buraya sürüklemiş olmalılar."

"Kapının yanında bir oyma var."

Dönüp baktım. Taşa kazınmış iki basit kelime vardı: ÜZGÜNÜM.

Tüylerim diken diken oldu. Bunu kim oymuştu? Katliamda rol aldıkları için pişmanlık duyan isteksiz bir asker mi?

Any'a baktığımda, elinde bir kafatası tutuyordu. Ondan almak için aceleyle yanına gittim. "Any'a, onu bırak."

Kafatasına bakarak, göğsü yavaş nefeslerle inip kalkıyordu. "Bu kişi kafasına aldığı darbeye öldü," dedi, günlerdir hiç olmadığı kadar sakin bir sesle. Bana sivri deliği göstermek için döndü. "Görüyor musun?"

Any'a'nın yeri güneşin ısıttığı mutfaklar ve çiçek tarlalarıydı, cesetlerle dolu tozlu odalar değil. "Yukarı çıkmalıyız."

"Kılıçla kesilmiş başkaları da var," dedi, beni duymazdan gelerek. "Acaba askerler mi öldürdü, yoksa birbirlerine mi yaptırdılar? Onlara neyi gördüğünüzü merak ediyorum."

Bunu düşünmemiştim. Ama o haklıydı — Osric, Kan Perileri'ni birbirlerine düşürürdü. O tür bir sadizmden zevk alırdı.

Soğuk ve mide bulandırıcı hissettim. Katliamın şok edici boyutlarda olduğunu biliyordum, ama hepsinin burada birikmiş, kemiklerinde savaşın kesik ve kırık izleri olan halini görmek, hayal edebileceğimden daha kötüydü.

Any'a titreyerek nefes verdi ve gözlerini kapattı. "Eve nasıl girdi? Ayrıntıları bilmek istiyorum."

"O gitti, Any'a. Bir daha olmayacak."

"O gitmedi," diye hırladı. Kafatasını bir eline aldı, sonra iki parmağıyla kendi alnına dokundu. "Nasıl içeri girdiğini bilmem gerek."

Anlamadım, ama ona duyması gereken her şeyi söyleyecektim. "Gizli arka girişler ön girişler gibi korunmuyor. Prenses Cordelia herkesi kaçırmaya çalıştığında, onları öldürdü ve zorla içeri girdi. Ama şimdi giriş kapatıldı. Kimse giremez."

Any'a hafifçe sallandı, hala alnını ovuşturuyordu. "Cesedi kimde?"

"Osric'in mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Illusion House'da, sanırım."

"Onu istiyorum," dedi, sesi vahşileşiyordu. "Onu parçalayıp içinde ne olduğunu görmek istiyorum. Kemiklerinin yanında uyumak istiyorum. Onları her yere götürmek istiyorum, böylece her zaman tam olarak nerede olduğunu bileceğim."

Tüylerim diken diken oldu. Çaresizce endişelenerek, aramızdaki son mesafeyi kapattım. Nazikçe omzuna dokunmak için elimi uzattım, ama temas etmeden önce elimi indirdim. "Yukarı çıkalım. Kaplıcada yıkanmak ister misin? Ya da müzik dinleyebiliriz..."

Any'a'nın gözleri birden açıldı. "Onu öldürmelisin," diye tükürdü. "Öldürmedim. Sen kahramanlık yaparken ben küvette uzanıp lanet olası tatlı şarkılar dinlemek istemiyorum."

"Bu değil..."

"Artık böyle olmak istemiyorum, Kenna." Sesi çatladı ve kafatasını yığının üzerine geri attı, sonra kollarını beline doladı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Dünkü gibi olmak istemiyorum ve artık onu kafamda istemiyorum. Onlar gibi olmak istemiyorum."

"Kimler gibi?"

Başını ölümlerin yığına doğru çevirdi. "Onun kurbanları."

Göğsüm korkunç bir şekilde ağrıyordu. Ama sonunda anladım. Any'a, kabuslarından sonra buraya gelmişti çünkü bu yaralı kalıntılarla bir tür akrabalık hissediyordu. Ama onlardan farklı olarak, o hala yaşıyordu, hala nefes alıyordu. Osric'i öldüremezdi... ama belki başka bir şekilde gücünü geri alabilirdi.

Bir aydınlanma geldi bana, o benim endişemi kabul etmediğinde onu nasıl koruyabileceğimin cevabı. Onu şımartıyordum — uyumasına yardımcı olmak için ılık süt veriyordum, her şey yolunda mı diye soruyordum

sorduğumda, cevap ortadayken, sanki bu korkunç yarayı bir şekilde iyileştirecekmiş gibi ona hediyeler veriyordum. İkimizden hep o daha yumuşak olanıydı, bu yüzden yumuşak şeylere ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm.

Ama Anya şımartılmak istemiyordu. Bir şeyi parçalamak istiyordu.

"Dövüşmeyi öğrenmek ister misin?" diye sordum. "Bütün bir cephaneliğimiz var. Kendi silahlarına sahip olabilirsin."

Gözleri hala ıslakken bana baktı. Dudakları titriyordu... ve başını salladı.

Benim karşılık verdiğim gülümseme titriyordu. Bu, tanıdığım Anya değildi. Ama hiçbirimiz eskisi gibi değildik. Zaman üzerimizde bir nehir gibi akıp gitti, bazı yerleri yumuşattı, bazı yerleri keskinleştirdi, bizi hiç hayal etmediğimiz şekillere dönüştürdü. "Tamam," dedim. "Dövüş teknikleri hakkında bazı kitaplarım var, sana öğrendiklerimi gösterebilirim. Evde muhtemelen yardımcı olabilecek bazı eski askerler de var." Gerçi, perilere olan nefretini ve daha güçlü olma arzusunu arasında bir seçim yapması gerekecekti.

Anya'nın gözleri kuruyordu. Kolları gevşedi ve yanlarına düştü. "Bunu istiyorum," diye fısıldadı. "Onlara nasıl zarar vereceğimi bilmek istiyorum."

"Sadece düşmanlarımız," dedim ona, içimde bir endişe hissederek. "Buradaki insanlar değil, dün olduğu gibi değil." "Biliyorum." Yüzünde pişmanlık belirdi. "Dün gerçek gibi gelmiyor. Bugün uyandım ve anlayamadım"

anlayamadım."

"Çünkü uyudun." Muhtemelen bundan sonraki kısmı hoşuna gitmeyecekti, ama bu onun eğitimi için zorunlu bir koşuldur. "Korkarsan bile uyumaya devam etmelisin. Bu kadar çok içmeyi bırakmalısın. Ama bunu yapabilirsen, istediğin silahları alabilirsin ve sana nasıl öldürüleceğini öğretirim."

Bir zamanlar Anya, birine zarar verme fikrinden dehşete kapılırdı. Şimdi ise boğulmakta olan birine atılmış bir halat gibi görünüyordu. "Yapabilirim," dedi. "Bir daha o kadar çaresiz kalmayacağım her şeyi yaparım."

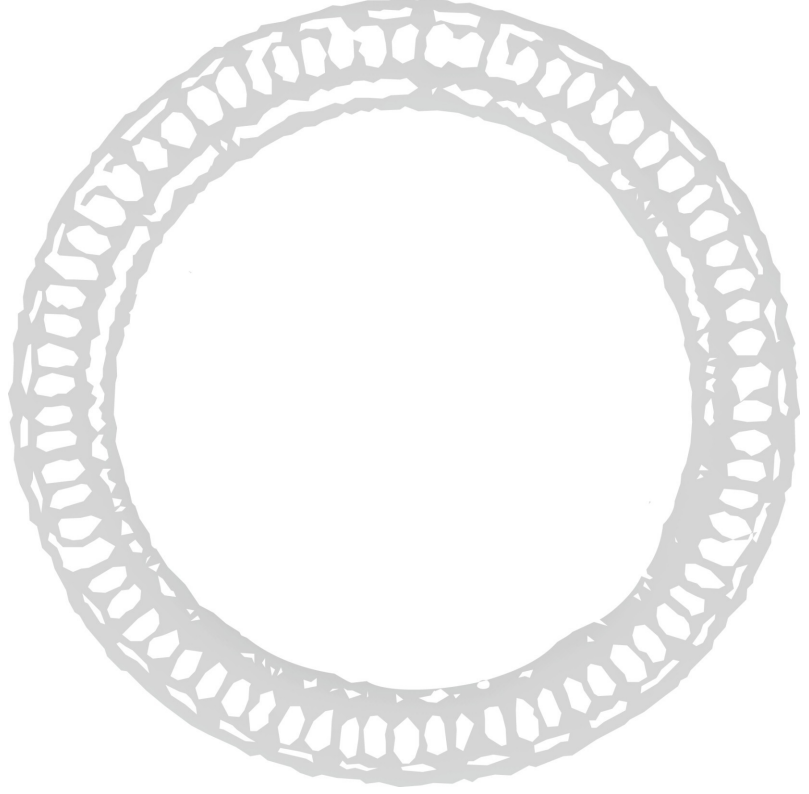
Elektrik enerjisi damarlarımdan akıyordu. Artık Anya'nın ne istediğini bildiğim için, ona bunu elde etmesinde yardımcı olabilirdim. Eskiden güzel elbiseler veya köy festivalleri için heyecanlandığı gibi cinayet için de heyecanlanıyor olması kimin umurunda olabilirdi ki? Onu bu andan bir sonraki ana taşıyacak her neyse, bizim yapmamız gereken de oydu. Onu daha iyi, daha güçlü ve daha güçlü hissettirecek her neyse. "Olmayacaksın. Söz veriyorum."

Anya'nın ela gözleri o kadar parlaktı ki, arkalarında bir ateş yandığını hayal edebiliyordum. Yenilenen bir amacın alevleri. Sonunda sabırsızlıkla beklediği bir şey bulmuştu ve ne pahasına olursa olsun onu elde edecekti. Ve ben genelevi basınca, kralın yatağını parçalayıp yatağı buraya sürükleyip hedef talimi yapacaktım.

Belki birkaç gün sonra yine de Tumbledown'a dönmeye karar verecekti. Henüz bu konuyu konuşmamıştık. Ama belki... belki benimle kalmayı seçecekti.

"Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu.

Boğazım düğümlenerek gülümsedim. "Bir gece daha uyuyalım, sabah ilk iş olarak başlayabiliriz."

Lara ve ben geldiğimizde kütüphane partisi çoktan başlamıştı. Periler, vitrinlerdeki ilginç eşyaları incelerken gülüyor, atıştırıyor ve tabii ki içki içiyorlardı. İçeri girdiğimizde küçük bir alkış yükseldi. Sesle irkildim ve durdum.

"Kan Prensesi," diye duyurdu Imogen, aceleyle yanımıza gelerek. Ben irkildim, ama o sanki en yakın arkadaşımışım gibi ellerimi tuttu. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. "Kavgayı tartışıyorduk. Ne olağanüstü bir performansdı."

Savaştan bu yana onu ilk kez görüyordum. "Teşekkür ederim," dedim, kısa ve öz bir şekilde. "Ne ilginç bir gösteri düzenlemeye karar vermişsin." Bu konuşmanın kimin yararına olduğunu merak ederek onun arkasını baktım ve Torin ve Rowena'nın da aralarında bulunduğu küçük bir peri grubunun bizi izlediğini gördüm.

Nefret içimi kapladı ve Caedo'nun elime kaymasını ve ikisini de defalarca bıçaklamayı hayal ettim. Sonra onlara gülümsedim, çünkü önümüzdeki on yedi gün boyunca bu savaşın doğası buydu.

Rowena karşılık olarak sırtarak gülümsedi, ama Torin'in soğuk ifadesi değişmedi. Şarap kadehini kaldırdı, ağzına götürmeden önce tereddüt etti, sonra bana doğru eğdi. Bu bir kadeh kaldırma değil, daha çok bir tehdit gibi geldi.

Imogen hala kavga hakkında gevezelik ediyordu. "Komik, değil mi? Bazıları neşe ve eğlencenin güçle bir arada olamayacağını düşünür. Ama en ünlü savaşçı ilk düşenlerden biriydi ve ben burada, galip olarak duruyorum. Diğerleri için ne kadar utanç verici." O güldü ve yakındaki çoğu peri onunla birlikte güldü.

Rowena, Imogen'a gözlerini kısarak baktı, sonra Torin'in kolunu tutup onu kendine yaklaştırdı ve kulağına fısıldadı. Torin çenesini sıkı ve başını salladı.

Imogen bir sonraki soruyu sahne fısıltısıyla sordu. "Drustan da Torin kadar kaybetmeye üzülmüyor mu? Bu prenslerin duyguları çok kırılgan."

Imogen, Torin'in onu herkesin önünde azarlamasını açıkça affetmemiştir, ama onunla düşmanca davranmasının sebebi yine alkol müydü acaba diye merak ettim — o bakışı vardı. "Drustan'ın duyguları hakkında bir şey bildiğimi iddia etmem," dedim soğukkanlılıkla.

Bu bir şaka değildi, ama Imogen kıkırdadı. "Bu senin için akıllıca," dedi ve ellerimi sıktı. Sonra beni bıraktı ve bir hizmetçiye işaret etti, hizmetçi hemen ikimize de şarap ikram etti. "Kan Prensesi'ne," dedi, yeni doldurulmuş kadehini kaldırarak, "kendisinin gerçekten bir Fae olduğunu kanıtlamış olan."

"Fae'lerden biri," diye tekrarladı kalabalık.

Tüylerim diken diken oldu, ama şarabı bir kenara koymadan önce onlarla birlikte yudumluyormuş gibi yaptım.

Imogen bardağın yarısını içti, sonra şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırdı. "Tanrım, bu çok sert."

"Bu kadar pahalı olduğuna göre öyle olmalı," dedi Rowena. Gülümsüyordu, ama mavi gözleri buz gibiydi. "Para ödemen gerekmeyen zevkleri denemelisin."

Ne ikiyüzlü. Rowena dün gece o sylph'i yok etme hakkı için ne kadar altın ödemiştir?

"Bana bu kadar pahalı zevkler sağladığım için teşekkür etmelisin," dedi Imogen. "Benim iyi zevkimi ödünç alıyorsun." Artık sözleri peltekleşmişti ve dalkavukları bile şaşkın görünüyordu. Neşeli bir kraliçe olmak başka bir şeydi, ama daha öğlen bile olmamıştı. Utric kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını büzmüş bir şekilde izliyordu. En sadık destekçisi bile bu pervasız hoşgörüyü sorguluyor gibiydi.

Imogen alnını eliyle silerek kaşlarını çatı. "Bundan bıktım." Parmaklarını şıklattı—kötü bir şekilde —ve bir hizmetçi tepsiyle ortaya çıktı. Bardağı beceriksizce masaya koydu. "Yatmaya gidiyorum." Sonra hızla uzaklaştı, fuşya rengi elbisesinin eteği arkasında hışırdarak, kalabalık ona yol vermek için ikiye ayrıldı.

Hemen dedikodular başladı. Kaşlarımı çatarak Imogen'in arkasından baktım. Sonra şimdi çok daha neşeli görünen Rowena'yı inceledim.

Imogen sarhoş muydu, yoksa Rowena şaraba bir şey mi katmıştı? Bunu yapmak için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

"Ne utanç verici," dedi Rowena, Torin'e, duyulacak kadar yüksek sesle. "Umarım bu geceye kadar o neşe ve eğlencenin bir kısmını uyuyarak atlatır."

İşte nedeni buydu. Imogen, Torin'i herkesin önünde küçük düşürmüştü, Rowena da ona karşılık olarak onu küçük düşürüyordu.

Illusion ve Light arasındaki ilişkide derin çatlaklar vardı. Bundan yararlanabilir miydik? İlk içgüdüm Kallen'a ne düşündüğünü sormaktı.

Ama bu, Kallen ile tekrar yüzleşmek anlamına geliyordu. Bu da, onun vücudunun benimkine çarptığını düşünmek anlamına geliyordu. Odayı hızlıca gözden geçirdim ve onu görmeyince hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım.

Lara'nın kolunu çektim ve kütüphanenin derinliklerine doğru ilerledik. Kütüphane çok büyüktü, raflar yirmi fit yükseklikte ve uzakta uzanıyordu. Altın merdivenler raylar üzerinde ilerliyor, koleksiyonu inceleyen perilerin yanında duruyor, sanki hizmetlerini sunuyormuş gibi görünüyordu. Etkinliklerin çoğu, insanların kaynaşabilmesi için masaların kaldırıldığı ana okuma alanında gerçekleşiyordu, ama labirentimsi raflar arasında dolaşan birkaç kişi gördüm.

"Çok gergin bir andı," dedi Lara.

"Hmm." Bir koridorda siyah giysili bir figür gözüme çarptı, ama tanıdığım biri değildi ve hayal kırıklığı içimi kapladı.

Kallen bugün burada olması gerekiyordu. Benden kaçıyor

muydu? "Garip davranıyorsun," dedi Lara.

Dikkatim tekrar ona döndü. "Ne? Garip davranmıyorum."

Dudaklarını büzdü. "Demek beni dinliyorsun. Sabahtan beri kaşlarını çatıp boşluğa bakıyorsun ve sürekli kızarıyorsun."

"Hayır, kızarmıyorum," dedim refleks olarak, yanaklarım yine kızarmaya

başlamış olsa da. "Dün gece eve geç gelmenle bir ilgisi var mı?"

Yüzümü ellerimle kapattım. "Hayır." "Bu

gerçekten ikna edici."

Parmaklarımın arasından ona baktım. "Geç saatlere kadar dışarıda olduğumu nereden bildin?"

"Odam seninkinin karşısındaki odada." Gözlerini kısarak sordu. "Kiminleydin?" "Kim demiş

biriyleydin diye?"

Kaşları kalktı.

Yüzüm muhtemelen kıpkırmızıydı. "Önemli değil."

"Drustan mıydı?"

Bu soru beni şaşırttı. Acaba o... "Hayır! Drustan'la ilişkimiz bitti."

"İyi. Çiçekler yetmez." Hâlâ şüpheli görünüyordu. "O zaman kimdi?"

"Hiç kimse. Torin ve Rowena'yı gördüğümde biraz gergin oldum... bilirsin." Genelevde olanları, zar zor yiyebildiğim bir kahvaltı sırasında konuşmuştuk. Kahvaltı sırasında, zihnim Kallen'la olanları düşündükçe yüzüm kızarıyordu.

"Bana yalan söylüyorsun." "Hayır, bir şeyi atlıyorum."

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Bunun iyi bir argüman olduğunu düşünüyorsan, Fae'lerle çok fazla zaman geçirmişsin demektir."

Yüzümü ovuşturdum, Carys'in göz kapaklarıma sürdüğü altın rengi gölgeye dikkat etmemeye çalışarak. "Bunu sonra konuşabilir miyiz? Bu... karmaşık bir konu."

Mistei'deki en tehlikeli perilerden biri dün gece dilini ağzıma soktu. Onu yerde sikmeye hazırdım ama benden kaçtı. Şimdi eski sevgilimin, birbirini öldürmek isteyen birçok siyasi grubun ve özellikle beni öldürmek isteyen iki perinin bulunduğu bir partideyiz ve tek düşünebildiğim şey onun neden henüz gelmediği.

Lara iç geçirdi. "Peki. Ama yakında bana gerçeği söyleyeceksin, değil mi?" "Söyleyeceğim," diye söz verdim. Muhtemelen akıl sağlığımı sorgulayacaktı ama.

Kütüphane kapıları tekrar açıldı ve ben de yeni gelenlerin kim olduğunu görmek için döndüm. Una, Hector... ve Kallen.

Karnımda bir çalkantı hissettim. Hızla dönüp bir sıranın sonundaki vitrine baktım. Vitrinde mumyalanmış bir kedi olduğunu fark edince yüzümü buruşturup bir sonrakine geçtim. Bu daha iyiydi: avuç içi büyüklüğünde, eski bir dilde yazılmış bir sayfası açık, yıldızların altında uçan bir ejderhayı tasvir eden resimlerle süslenmiş, ışıklı bir el yazması.

"Bu ilginç," dedi Lara, bir sonraki vitrini incelemek için eğilerek. "Bir devin parmak kemiğinden oyulmuş bir flüt."

"Devler gerçek mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. Flüt, bembeyaz olması dışında diğerlerinden farksız görünüyordu. "Kim bilir? Birinin kolu da olabilir." Tırnağıyla cama hafifçe vurdu. "Kemik enstrümanlar mistik güçlere sahip olduğu söyleniyordu."

Bu, Mistei'de güç sahibi olan diğer nesneleri aklıma getirdi. Dün gece o kuşu kim göndermişti? Keşke burada olsaydı da onu havadan yakalayıp botumla ezebilseydim.

Ensem karıncalandı. Omzuma baktığımda, Kallen'ın bana baktığını gördüm.

Diğer her şey uzaklaşırken, sohbet sesleri bulanıklaşmaya başladı. Yanında duran Una'nın, kaide üzerinde duran yaldızlı kenarlı bir kitabı işaret ettiğini belli belirsiz fark ettim, ama kütüphane sanki boşmuş gibi görünüyordu. Tüm dikkatim, gece yarısı gibi siyah gözlere ve hafifçe aralanmış dudaklara odaklanmıştı.

O dudaklar dün gece benim üzerimdeydi. Bu anı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

Lara kolunu koluma doladı. "Gweneira'yı bulup flüt hakkında soru sormak istiyorum," dedi. "Eğer gerçek olup olmadığını bilen biri varsa, o da odur."

Gweneira'nın adı beni sersemliğimden uyandırdı. Zorla bir gülümseme takındım, sonra bir ayağımı diğerinin önüne koyarak Lara'nın beni yönlendirmesine izin verdim. Sanki bedenimde değilmişim gibi hissediyordum. Yarısı hala parlak ışıklı bir dövuş salonundaydı, çaresizce istiyor ve her şeyin nasıl bu hale geldiğini merak ediyordu.

Gweneira odanın karşı tarafındaydı, yani ona ulaşmak için Kallen'ın yanından geçmemiz gerekiyordu. Yüzünden ziyade, kapkara tunikasına odaklandım. Bunun bir hata olduğu hemen ortaya çıktı, çünkü bu, onun beni kafese kapattığı sırada altındaki yaralı deriyi ve kaslarının dalgalanmasını düşünmeme neden oldu.

Gözlerimi ondan ayırdım. İkram masası. Ona bakmak güzeldi. Üzüm yığınları, peynir tabakları, fırından yeni çıkmış gibi hala buhar çıkan ekmelekler. "Ekmelek," dedim, Lara'ya işaret ederek. O parlak düşüncenin geri kalanı kayboldu, çünkü Kallen bizi durdurmak için harekete geçti.

Lara bana yan gözle baktı. "Ekmelek mi?"

Nasıl normal davranabilirdim ki? Bunun yerine Gweneira'ya odaklandım. Ciddi görünümlü, etkileyici kaşları olan bir Işık perisiyle konuşuyordu. General Murdoch, ev ordusunun bu bölümünden sorumlu peri. Gweneira bize doğru baktı ve ifadesi sertleşti. Murdoch'un dirseğine dokundu ve ikisi dönüp uzaklaştılar.

"Oh," dedi Lara, adımları sendeledi.

Kallen yolumuza çıktı ve aklımdan tüm düşünceler uçup gitti. "Kenna," dedi, sesi biraz kısık. Boğazını temizledi. "Seni görmek güzel."

Tek yapabildiğim yüksek sesle "Hmm" demekti.

Lara şaşkın görünüyordu, ama ne olduğunu anladığı anı anlayabiliyordum. Kaşları yukarı doğru kalktı ve bana hızlıca, inanamayan bir bakış attı. "Lord Kallen," dedi, dikkatini ona çevirerek. "Ne sürpriz."

Omuzlarımın arasında bir tedirginlik hissettim ve oda bana çok sıcak geldi. "Evet," dedim, sakın bir tavır takınmaya çalışarak. "Günaydın, Kallen. Umarım... iyi uyumuşsun. Dün gece."

Lara'nın kısılmış gözleri, *sana inanamıyorum* diyordu.

"Bir dakikanızı alabilir miyim acaba?" dedi Kallen. "Özel olarak." Lara kolumu sanki yanıyormuş gibi bıraktı. "Zaten gitmem gereken bir yer var."

"Öyle mi?" diye sordum, rahatlatma ve gerginlik arasında gidip gelerek.

"Çok önemli bir içki içmem gerekiyor." İkrâm masasına doğru yürüdü. Kallen, yüzünde dikkatlice ifadesiz bir ifadeyle onun arkasından baktı. "O..."

"Anladı."

"Ah." Ağır bir sessizlik oldu. "Memnun görünmüyor." "Bu özel konuşmayı nerede yapabilirim?" diye sordum. *Yatakta mı?* Kafasını raflara doğru çevirdi.

Nefes almakta zorlanarak onun yanında yürüdüm. Periler geçtikçe bizi izleyip fısıldaşıyorlardı ve bu tür etkinliklerde bu normal bir durum olsa da, paranoyam bana bunun herkesin yaptığımızı bildiği için olduğunu söylüyordu.

Kallen beni koridorun ortasına kadar götürdü. "Üzgünüm," diye mırıldandı, kollarını kavuşturup rafa yaslandı.

Dün gece de özür dilemişti. "Ne için?"

"Dikkatsiz davrandığım için. Senin güvenliğini tehlikeye attığım için." Başını salladı, kendine çok kızgın görünüyordu. "Yalnız olmadığımızı daha önce fark edemediğim için."

Geç de olsa şu anda yalnız olmayabileceğimizi fark ettim ve kalp atışlarını kontrol ettim, yakınlarda kimseyi bulamadım. "Kuş uzun süredir orada olmayabilir," dedim, yüzüm kızarak. "Ve eğer konuşmaları dinliyorsan, biz gerçekten... konuşmuyorduk."

Parmakları pazı kaslarında gerildi. "Yeterliydi."

Senin için bu dünyayı paramparça ederim, Kenna. Ve bunu hak etmiyorum, bir saniyesini bile, ama durmak için çok açgözlüyüm.

Vücudunun benimkine bastırışını hatırlayınca başım döndü. Sanki göbek deliğimin altında bir ip düğümlenmiş ve beni ona doğru çekiormuş gibi hissettim. Dilini ağızımda, ellerini tenimde hissetmek istedim. Dudaklarımdan çıkan o sert, çaresiz sesleri daha fazla duymak istedim. İçimde hareket ederken nasıl hissedeceğini bilmek istedim.

"Keşke sorumlusu kim olduğunu bilseydim," dedim, bunu öğrenmemi engelledikleri için onlara acı bir nefret duyarak. Çenesi kıpırdadı. "Sanırım Gweneira'ydı."

"Gweneira mı?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Neden?" "Kemerinden."

Birdenbire, Işık hanımın en sevdiği aksesuarlardan birini hatırladım: üzerine metal bir serçe konmuş altın bir kemer. "Parçalar," diye fısıldadım. "Daha önce fark etmeliydim." Bu, onun bugünkü soğuk bakışını açıklıyordu.

"Ben de öyle yapmalıydım." Kallen'in sesinde yargılayıcı bir ton vardı. "O, Fae tarihi ve eserleri üzerine araştırmalar yaptı ve her zaman bilmesi gerekenden fazlasını biliyor."

Bu durumda olumlu bir yan bulmaya çalıştım. "En azından Imogen'in öğrenmesinden iyidir. Gweneira bunu bize karşı kullanmaya çalışmaz."

"Hector'u desteklediğini açıklarsan, bunu yapabilir. Senin kolayca etkilenebildiğini ve Void House'un sonucu manipüle ettiğini iddia edebilir."

Kafamı salladım. "O da bizimle aynı anlaşılmaya uymaya söz verdi. Kim lider olursa olsun, farklılıklarımızı aşip onu destekleyeceğiz."

Ağzı sıkı bir çizgiye bükülmüştü. "Buna inanacağımı sanmıyorum."

Ben de buna inanıp inanmadığımı bilmiyordum. "Olan oldu. Diğerlerine ilişkimiz olduğunu söyleyeceğiz, ama bu benim kararımı etkilemeyecek..."

"Hayır."

Bu kesinti beni şaşırttı. "Hayır mı? Ne demek hayır?"

Kallen dikleşti ve ellerini yanlarına indirdi. "Dün gece mantıklı düşünemiyordun. Ben de senin sıkıntından faydalandım."

Ağzım açık kaldı. "Anladım?"

"Bu bir hataydı," dedi soğuk bir sesle. "Bunu istemezsin."

Geri çekildim. Sadece sesi değil, tüm vücudu gözlerimin önünde buz gibi oluyordu. Düz bakışlar, sert çene, askeri duruş. Kralın İntikamı.

Öfke ve aşağılanma karışmıştı. "Bana ne istediğimi söylemeye cüret etme."

"Ben bir canavarım, Kenna," dedi, her hece kesin ve bıçak gibi keskin. "Ve dün gece affedilemez bir şey yaptım."

"Neden bunu sanki tek başına yapmışsın gibi konuşuyorsun?" diye bağırdım. "Seni öptüm çünkü istedim."

Soğuk ifadesinde bir çatlak belirdi, geçici bir acı ifadesi. "İstemen gerekmezdi."

Bunun ne olduğunu biliyordum. Bu, Kallen'in her zaman kendine yaptığı aynı nefret duygusuydu, ancak bu sefer bana da zarar veriyordu. Öfkeyle, tunikasının önünü tuttum. "Bunu sen karar veremezsin. Sen sadece ne istediğine karar verebilirsin. Artık beni istemiyor musun, Kallen?"

Boğazı titredi. Cevap vermedi.

Onu sarsmak istedim. O beni istiyordu. Sadece bunun imkansız olduğuna ya da beni istediği için kötü bir insan olduğuna ya da benim daha iyisini hak ettiğime karar vermişti. Muhtemelen üçü de. Ama sanki bunu bana zorla kabul ettirmiş gibi davranıyordu ve bu kabul edilemezdi.

"Söyle bana," dedim, dudaklarım uyuşmaya başlamıştı. "Beni istemediğini söyle." Eteğim onun bacaklarına değene kadar ona yaklaştım. "Bana asla yalan söylemezsin. O yüzden yüzüme bak ve bana gerçeği söyle."

İkimiz de zor nefes alıyorduk. O bana yaklaştı, nefesi dudaklarımdan geçiyordu ve gözlerim yarı kapalıydı.

"Dokunduğum her şey ölür," diye fısıldadı Kallen.

Sonra benden uzaklaştı, kollarımın altından kayboldu. Parmaklarım gölgeye ve boş havaya sıkıca tutundu. Karanlık bir an için kaldı, sonra uzaklaşarak beni ikinci kez yalnız ve acı içinde bıraktı.

Partiye geri dönerken yüzümü ifadesiz tutmak için uğraştım. Birkaç seyirci beni merakla izledi, ama bakıyor olsalardı ne görürlerdi ki? Sadece iki perinin sessiz bir tartışması.

Kallen benden kaçmıştı. Yine.

"Korkak," diye mırıldandım acı bir şekilde.

Muhtemelen kendini, beni bir aşkın karmaşıklıklarından koruduğunu söylüyordu. Ya da belki de Hector'u desteklemezsem ikimizi de reddetmeyi planlıyordu. Nakış sergisine somurtarak bakarken bu fikri düşündüm, sonra hızla reddettim. Kallen siyaset yapardı, ama öyle değil. Baştan çıkarmayı bir araç olarak kullanmazdı.

Öyleyse neden kendine en ufak bir mutluluk bile tanımamaya kararlıydı? Dün gece o kuş uçup gittikten sonra neredeyse paniklemiş gibi görünüyordu.

Dokunduğum her şey ölüyor.

Gözlerimi kapattım ve bu sözlerin kalıcı kalp ağrısının ötesine geçmesine izin verdim. Kallen bana karşı her zaman dürüsttü, bu da söylediklerine inandığı anlamına geliyordu. Beni kaybetmekten korkuyordu.

Hayır, bundan daha fazlası. Benim ölümümüze *neden olmaktan* korkuyordu.

Nefes vererek öfkemi biraz dindirdim. Neden bana dokunmanın, beni sevmenin beni öldüreceğine inanıyordu?
"Kenna."

Midem düğümlendi. Gözlerimi açtığımda Drustan yanımda duruyordu. Bugün özellikle kral gibi giyinmişti, saçındaki altın yıldızlarla uyumlu altın rengi kumaştan bir kıyafet giymişti. Gülümsüyordu, ama gözleri donuktu.

"Drustan," dedim, midem bulanıyordu. Çünkü Gweneira, Kallen ve benim yaptığımızı öğrenirse... "Benimle yürü," dedi ve topuklarını döndü.

Emrine kızdım ama olay çıkarmak istemedim. Endişe içinde kalmak yerine, bu sorunu şimdi çözmek daha iyiydi. "Gidiyor muyuz?" diye sordum, o beni çıkışa doğru götürürken.

"Yoksa beni kitaplıkların arasına götürmeyi mi tercih edersin?" diye sertçe sordu. "Bunu çok sık yaparsan, kötü bir şöhret kazanırsın."

"Oh, lütfen," dedim, öfkeyle. "Sanki benim itibarım seninkine yaklaşabilirmiş gibi."

Bana kötü bir bakış attı ama cevap vermedi. Bunun yerine, mükemmel bir beyefendi gibi eğilip kapıyı açık tuttu.

Periler koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşıyorlardı — partiye davet edilecek kadar önemli olmayan, ama iktidarın merkezine yakın olmak isteyen soylular. Drustan'ın somurtkanlığı anında bir gülümsemeye dönüştü. "Biraz sıkıcı, değil mi?" diye sordu ve bana kolunu uzattı. "Imogen eskisi gibi değil. Ama önemli değil — Elsmere'den ithal ettiğim yeni şarabı mutlaka denemelisin."

Neredeyse dayanılmaz derecede sinirlenmiş bir şekilde gülümsedim. "Başka seçeneğim var mı?"

"Her zaman bir seçeneğin var, Kenna." Kulağıma eğilip geri kalanını fısıldadı. "Keşke daha akıllıca seçimler yapsan."

"Bunu özel olarak mı konuşacağız, yoksa beni burada bıçaklamam için kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Hadi o zaman."

Kütüphane, Ateş ve Toprak bölgeleri arasında bulunuyordu ve beni Ateş Evi'ne doğru rampadan yukarı çıkarmaya başladığında içimde bir endişe hissettim. Tanıdık bir kapının önünde durdu ve kapıyı açık tuttu.

Derin bir nefes aldım ve odaya girdim.

İlişkimizi yaşadığımız çalışma odası hatırladığımdan daha küçüktü. Kitap rafları, şarap sürahiyle birlikte masa, kırmızı ve sarı çizgili kanepeler. Burada ne büyük bir tutku keşfettiğimi düşünmüştüm ve bu yüzden tüm dünya daha büyük görünmüştü.

Kanepenin etrafından geniş bir yol izleyerek masaya doğru yürüdüm, sinirlerim altüst olduğu için yanındaki sandalyenin arkasını sıkıca tuttum.

Drustan kapıyı ateşli turuncu bir büyüyle korudu, sonra bana dönerek döndü. Neşeli maskesi anında düştü. "Hector'u seçiyorsun," diye hırladı.

Bu şiddetli tepki şaşırtıcıydı. Geçmişimizi düşünürsek, Kallen ile olan ilişkiye kızacağını tahmin etmiştim, ama asıl umurunda olan şey buydu. "Henüz karar vermedim."

Bana doğru ilerledi ve geri çekilmek istesem de, yerimden kıpırdamadım. "Kendini Void House'a sattın ve bana kararını verdiğini söyleme nezaketini bile göstermedin."

Çenemi kaldırıp ona sertçe baktım. "Sana söyledim, henüz kararımı vermedim."

İnanmaz bir şekilde güldü. "Oh, lütfen. Hector ile özel bir görüşme yaptın."

Muhtemelen yine Gweneira'nın kuşu. Shards, onu görmüştüm, değil mi? Ağaç şeklindeki bir şamdanın üzerine konmuştu. En azından Hector'un gölgeleri yolumuzu gizlemişti, bu yüzden bizi takip edip kulak misafiri olmamıştı. "Ve şimdi seninle buluşuyorum. Müttefikler böyle yapar. Yapmadıkları şey ise birbirlerinin peşine casuslar göndermek."

"Kallen'la gecelerini geçirirken bana casuslar hakkında ders mi veriyorsun?" Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Buna nasıl dayanabiliyorsun? Sonrasında cildini kanayana kadar ovup, sonunda her şeye değeceğini mi söylüyorsun kendine? Onun için yeterince sık eteğini kaldırırsan, bir canavarın bile senin elinden yemek yemeye ikna olabileceğini mi?"

Hissettiğim öfke o kadar güçlüydü ki, görüş alanımın kenarları karardı. Sandalyeyi bıraktım ve ona tokat attım.

Başı yana doğru döndü. Uzak duvara bakarak, yanağı kızardı. Parmaklarımın izleri yanağına basılmıştı.

Elim, vurduğum kuvvetten dolayı acıyordu. O kadar kızgındım ki, ağzımı açıp konuşursam çılgılık atabilirdim.

Drustan yutkundu. "Bunu hak ettim."

"Evet, hak ettin," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Yüzyıllardır davan için kendini fahişe gibi satarken beni utandırdın."

Zaten onunla bu yüzden birlikte değilim."

"Onunla birlikte," diye tekrarladı. Bana tekrar baktığında, göz bebekleri tamamen alevlerle kaplanmıştı. "O kötü biri, Kenna."

"O kötü biri değil."

"Osric'in sağ koluydu!" "Kendi

isteğiyle değil."

Yine güldü, daha da çılgınca. "Kafana ne saçmalıklar sokmuş bu adam? Lara'nın kendi kardeşi dahil, sayısız insanı Osric'e ihanet etti. O yapınca kabul edilebilir de, ben yapınca olmaz mı?"

Hızla gözlerimi kırptım. "Neden bahsediyorsun?"

"Osric, Leo ve Mildritha'yı nasıl öğrendi sence? Kallen, tutuklanmadan birkaç dakika önce onunla konuştu." Yüzündeki öfkeye keder de eklendi. "Çocuğunun babasının kim olduğunu öğrendi ve bu yüzden öldü."

Nefesim kesildi. Drustan'ın Kallen'dan bu kadar şiddetle nefret etmesinin nedeni buydu, Hector'dan nefret ettiğinden bile daha fazla. Sadece Osric ile geçirdiği yıllar yüzünden değil, Kallen'ın en yakın arkadaşının, onun duygularını paylaşmadığını bilmesine rağmen umutsuz bir bağlılıkla sevdiği kadının ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğü için.

O öfkeli keder ifadesine bakarak, bana olan tutkusu bu kadar derin olduğunu daha da kesin olarak anladım. Sayısız sevgilisi olmasına, gücünü inşa etmek için yıllarca çekici ve baştan çıkarıcı olmasına rağmen, Drustan'ın kalbi kilitliydi. O kalp bir küle aitti.

"Öyle olmadı," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. Kallen o çocuğu kurtarmaya çalışırdı. Başka biri onları Osric'e ihanet etmişti.

O, ellerini bakır rengi saçlarına gömerek uzaklaştı. "Ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Kallen'ı tanıyorum. Ona hiç bu konuyu sordun mu? Belki de onunla ve Hector'la, onların müttefikleri olduğunu iddia ettiğin gibi konuşmalısın." Void House'un changelinglerinin sırrını ele vermeyecektim, ama bir şeyler değişmeliydi, çünkü müttefikliğimiz, özünü kemiren böyle bir zehirle ayakta kalamazdı.

Kafasını salladı. "Önce o, şimdi de sen. O seni yok edecek." Bana doğru fırtına gibi geri döndü. "Hector'u ne zaman kral ilan edeceksin? Artık Void House hakkında bu kadar çok şey bildiğine göre."

Yine bu noktaya gelmiştik. Öfke ve taleplere geri dönmüştük, çünkü bildiğim kadarıyla, acıyı tutmak nefret tutmaktan daha zordu. "Sana söyledim..."

"O taç benim, Kenna. Hakkım olan şey. Onu alacağım."

Drustan'ın ateşli gözleri turuncu renkte parladı, sonra da daha önce hiç görmediğim soluk, yakıcı bir maviye dönüştü. Etrafındaki hava, vücudundan yayılan ısı nedeniyle dalgalandı. Bu kadar yakın durmak acı vericiydi; yüzümden terler akıyordu ve cildim o kadar gerginleşmişti ki, çatlayacakmış gibi hissediyordum.

Korku içimi kapladı. Bu bir fanatiğin yüzüydü.

Her şeyin bir anda netleştiği anlar vardı. Haftalarca süren kararsızlık, daha iyi bir gelecekle ilgili ölçülü sözleri ve vaatleri okumakla geçen saatler, tek bir yıkıcı gerçeğin farkına varmakla sonuçlandı. Taç, Drustan'ın inancıydı ve ben onun yolundaki engeldim.

"Bana sakinleştirici bir sesin değerini anlattın," dedim titreyerek. Sihirime uzandım, onu kullanmaya hazırlandım. İstersen beni diri diri yakabilirdi ve Drustan'ın böyle bir şey yapabileceğine hiç inanmamış olsam da, onu hiç böyle bir durumda görmemiştim. "Şu anda sana söylüyorum, henüz Hector'u destekleyeceğimi açıklamadım ve Kallen benim politik kararlarımı benim yerime vermez." Bir sonraki sözlerimin tehlikeli olduğunu bilerek yutkundum, ama onu yatıştırmak için sözlerimi yumuşatmak istemedim. Bu doğru değildi.

Shards ile ya da kendimle yaptığım anlaşma. "Ama taç senin *hakkın* olduğunu düşünüyorsan, bir ayrıcalık, onur ya da sorumluluk değil, o zaman onu hak etmiyorsun."

Gözlerinin köşelerinde alevler parıldıyordu. Bunların gözyaşları olduğunu fark edince şok oldum. Yaktığı gözyaşlarını sildi ve kanepenin döşemesine delikler açan damlalar halinde bir kenara fırlattı.

Drustan'ın ağladığını daha önce hiç görmemiştim.

Kan büyüm artık göğsüne işlemişti. Görünmez bir pençeyle kalbini tutarak, onun tepkisini bekledim. Kalbi, gücümün kafesi altında atıyordu, çift vuruşlar sonsuz gibi gelen bir anın parçalarını sayıyordu. O kadar kırılgan bir şeydi ki, o kalp.

Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha. Bakışlarındaki alevler söndü ve göz bebekleri kül gibi griye döndü. Eleri gevşek ve açık bir şekilde yanlarına düştü.

"Haklısın," dedi uzak bir sesle ve içimde bir his uyandı, sanki kendisiyle mücadele ediyor, öfkesini ve kızgınlığını her zamanki gibi sakladığı karanlık bir deliğe geri itiyordu. "Ben böyle bir hükümdar olmak istemiyorum. Özür dilerim, Kenna."

Karşılaşma önlendiği için rahatladım ve dizlerim titredi, sandalyenin arkasına yaslandım. "Ciddi misin?"

Gözlerini kapattı ve derin nefesler aldı. Bir, sonra üç, sonra on. Sonunda bana tekrar baktığında, yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardı. "Bugün benim farklı bir yanımı gördün. Benim pek sevmediğim ve kontrol altında tutmaya çalıştığım bir yanımı." Yüzünü buruşturdu ve şakaklarını ovuşturdu. Parmakları titriyordu. "Umarım beni affedersin."

Bağışlama neydi? Bir eylem miydi? Bir duygu mu? Geçmişini bırakmayı bilseydik geleceğin farklı olabileceği hayali mi? Hiçbirimizin bunu bildiğinden emin değildim.

Ben cevap vermediğimde, "Her şey birbirine karışmış," diye fısıldadı. "O, sen ve her şey. Yüzyıllar süren acı ve ben bunu düzeltmek için çok uğraştım, ama artık sınırların nerede olduğunu bilmiyorum. Ya da onun nefret edeceği birine dönüşmüş müyüm, bilmiyorum."

Acı bir acıma duygusu hissederek, onun kalbini nazikçe bıraktım. Hector'un kaybettiği aşkının üzerine bir dizi cam şişeyi parçaladığını düşündüm. Kallen'ın kendine ve bana, parlak ya da güzel hiçbir şeyi hak etmediğini söylediğini düşündüm. Hepimiz öfke ve pişmanlıkla doluyduk ve bu duygular, hiçbirimizin bunları açıkça göstermesine izin verilmediğinde daha da kötüleşti.

Sonunda tüm iblisler serbest kaldı. Drustan'ınki bile.

"Bence kendine bu soruyu sormak iyi bir başlangıç," dedim.

Elini hala gözlerini koruyordu. Yutkunmasının dalgalanmasını izledim. "Gitmelisin."

Bu yüzleşme eksik hissettiriyordu. Aramızdaki her şey eksik hissettiriyordu, ama belki de hep öyle olacaktı. Bugün geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmıştık.

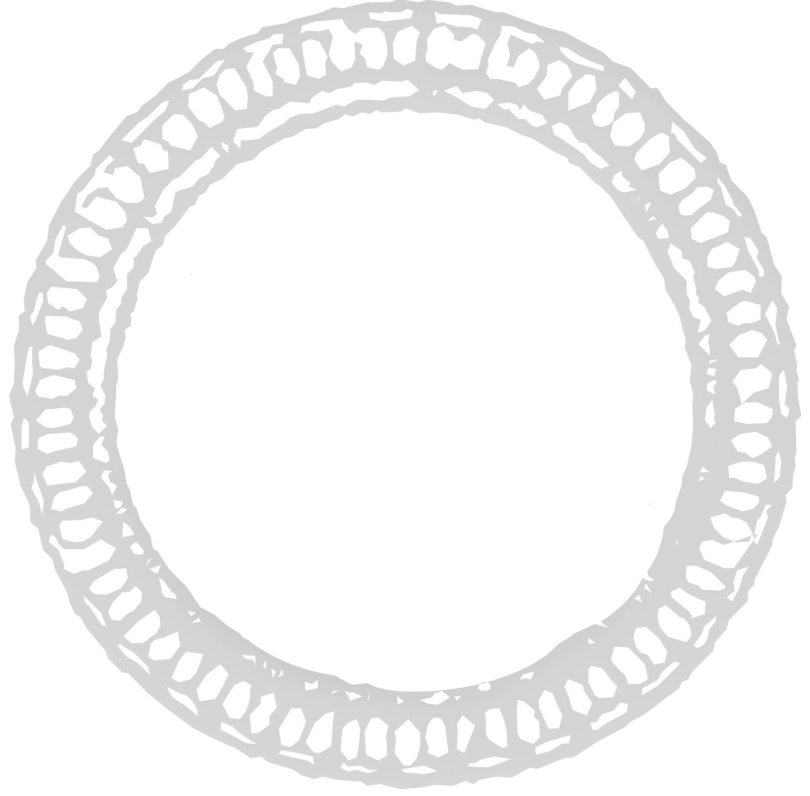
Kararım netleştğinde yaşayacağımı düşündüğüm tüm duygular arasında, en büyük kısmının keder olacağını fark etmemiştim.

"Kenna," dedi Drustan sessizce. "Lütfen. Onurumu koru."

Yanaklarında nem vardı. Bu sefer gerçek gözyaşlarıydı, ateşli gözyaşları değil. Mildritha için mi? Düşmanının kollarına kaptırdığı benim için mi? Yoksa, mahvettiğini çok iyi bildiği hayalleri için mi?

Muhtemelen nedenleri birbirinden ayırmak imkansızdı.

Çalışma odasından sessizce çıktım, onu pişmanlıklarıyla baş başa bıraktım.

Lara ve ben hizmetçilerimizi gönderip birlikte maskeli balo için hazırlandık. O benim saçımı yapmadan önce ben onun saçını yaptım ve imkansız seçimler hakkında konuştuk.

"İş bittiğine göre nasıl hissediyorsun?" diye sordu, arkamdaki örgülerin arasına yakut uçlu bir iğne takarken. Saçımın üst kısmını sabitlemiş, geri kalanını serbest bırakmıştı.

"Henüz bitmedi," dedim, aynada kendime bakarak. İkimiz de hala giyinme cüppesi giyiyorduk ve yüzümde makyaj yoktu, çünkü balo elbiseme uyacak şekilde yeniden makyaj yapacaktım. Gözlerimin altında yorgunluk izleri vardı ve tek vücutta iki kişi olduğumu hissediyordum: prenses ve köylü. "Gece yarısından sonra bitecek."

Drustan, Hector ve Gweneira'ya mektup göndererek maskeli balodan sonra ittifakımızın toplantısını çağırdım. Beş saat sonra, Hector'un yeni kralımız olacağını ve hepimizin sözümüzün ne kadar değerli olduğunu göreceğimizi söyleyecektim.

"Karar verildi," dedi. "Bu bir rahatlama olmalı."

"Öyle. Ama ben de korkuyorum, çünkü Drustan ve Gweneira'nın nasıl tepki vereceğini bilmiyorum." Bugün Drustan'ın yeni bir yönünü görmüştüm. Bana gerçek, çirkin bir şey göstermişti ve onun gerçeğinde acı bir ironi vardı - ondan istediğim tek şey - sonunda beni uzaklaştıran şeydi.

Hector'un değişkenliği ve onunla her zaman aynı fikirde olmayabileceğimi, onun her zaman akıllıca davranmayabileceğini, ama nedenlerinin iyi olduğunu ve geri kalanını birlikte çözebileceğimizi söylediği sözleriyle kendimi teselli ettim. Bu, üzerine bir gelecek inşa edilebilecek bir temeldir.

Benimki ise öyle değildi.

"Gweneira'nın tepkisi konusunda endişeli misin?" diye sordum yumuşak bir sesle, aynada Lara'nın gözlerine bakarak. Dudaklarını sıkıca kapattı. "Eğer bunu kabul etmezse, benim sandığım kişi olmadığı anlamına gelir."

Gweneira'ya olan duyguları hakkında konuştuğumuz en yakın an buydu. Kallen hakkında konuşmuştuk. Lara, aslında benim akıl sağlığımı sorgulamıştı, ancak bunun yeni bir şey olmadığını ve

en çok önem verdiği şeyin onun bana nasıl davrandığı olduğunu söyledi. Ama ona kendi romantik umutlarını itiraf etmesi için fırsat vermiş olmama rağmen, sessiz kaldı. Belki de bu olasılığın elinden alınmayacağından emin olana kadar kabul etmek istemiyordu.

"Ne olursa olsun," dedi Lara, "bence doğru seçimi yaptın."

Boğazımda bir düğüm vardı. "Selwyn yüzünden mi?"

Sarmal örgülere bir başka yakut iğne takarken sessizdi. Işıltılı damlalar bana gün batımında bir yağmur fırtınasını hatırlattı — sanki bulutlar kısa bir süreliğine dağılmış ve güneş her şeyi ölmekte olan kırmızı ışıyla kaplamıştı.

"Çoğunlukla onun yüzünden," dedi Lara sonunda. "Ama aynı zamanda haklısın. Drustan tahtı sadece doğru nedenlerle değil, yanlış nedenlerle de istiyor."

"Eminim bu Hector için de geçerlidir."

Lara yüzünü buruşturdu. "Eminim öyledir. Ama ikisi de asla mükemmel olamayacaktı."

Ona henüz değişenler hakkında bir şey söylememiştim — bu benim paylaşabileceğim bir sır değildi — ama o yine de bunun doğru seçim olduğunu düşünüyordu. "Hector'un Drustan kadar popüler olmaması seni endişelendirmiyor mu?"

"Çoğu insan Drustan kadar popüler değildir ve orduları komuta etmeye başladıktan sonra hiçbiriniz çok sevilen biri olmayacaksınız." Kahverengi gözleri aynada benimkilerle buluştuğunda ciddiydi. "Savaş çıkacak Kenna ve sen de onu başlatanlardan birisin. Böyle bir şey yaparken popülerlik konusunda endişelenemezsin."

Binlerce hayat tehlikede... ve ben onları ölüme gönderen liderlerden biri olacağım.

Bileğime dolanmış olan Caedo'yu okşadım. Hançer bu gece bir sürahi domuz kanı içmişti, ama dokunduğumda ağgözlülükle kıpırdadı. Sanırım bir şey kan içmeye başladığında, asla tamamen tatmin olamazdı. "Imogen'ı çabucak öldürebilirsek, uzun bir savaş olması gerekmez."

Lara omzunu silkti. "Onun halefine bağlı. Barışı şöhretten daha çok önemseyen insanlar iktidara gelene kadar ya da savaşacak kimse kalmayana kadar bu durum sona ermeyecek."

Ev titredi, sihir ağında bir sarsıntı oldu ve ikimiz de kaskatı kesildik. Etrafımızda dönen görünmez akıntılarda aciliyet vardı. Biri buradaydı ve ev bizim acele etmemizi istiyordu. Cüppelerimizle merdivenlerden aşağı koştuk. Giriş kapısı açıldı ve General Murdoch of Light Gweneira'yı kollarında tutuyordu. Yüzü küllü gibi solgun olan Gweneira, ondan sadece birkaç ton daha açık renkli beyaz bir balo elbisesi giyyordu. Gözleri kapalıydı ve ağzı açık kalmıştı.

Lara çığlık attı ve ileri atıldı. "Ne oldu?"

"Zehir," dedi Murdoch sert bir sesle. "Rowena sonunda ona ulaştı. Akşam yemeğinden sonra bayıldı."

Gweneira'nın casusluk yapmasına çok kızmıştım, ama aniden her şeyi korku kapladı. Elimi göğsüne koyarak hasarın boyutunu anlamaya çalıştım. Kalbi yavaşça atıyordu ve ciğerleri zar zor hava alıyordu. "Panzehir?"

"Bilmiyorum. Ama senin büyüün..." "Onu buraya getirdiğini bilen var mı?"

"Hayır. Ama Rowena cesedin olmadığını fark edince, askerleri aramaya gönderecek."

"İçeri," diye emrettim ve bu ikisinin zemin kata erişebilmesi için evin kısıtlamalarını aceleyle değiştirdim.

Murdoch, metal kapıyı çevreleyen sivri uçlara bakarak tereddüt etti.

"Burada yapamayız," dedim. "Askerler gelecekse olmaz."

O da başını salladı ve öne doğru adım attı. Çivilerin olduğu yola geldiğinde, irkildi. Hiçbir şey olmadığında, Lara ve ben onun yanında, hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Gweneira hızla güçten düşüyordu. "Onu oraya yatır," dedim, iç salondaki kanepelerden birini işaret ederek.

Murdoch Gweneira'yı yatırdı. O kadar hareketsiz görünüyordu ki, kalbinin atışlarının zayıf yankısı büyümüme baskı yapmasaydı, öldüğünü sanırdım. Elbisesi kırmızı minderlerin üzerine dökülmüştü ve beyaz saten kemerine tutunmuş altın serçeyi gördüm.

"Bu, daha önce denedikleri zehir olmalı," dedi Lara, parmaklarını birbirine dolayarak. "Kalbi ve akciğerleri felç eden zehir. O dedi ki..." Sözüünü kesip, acı dolu bir ses çıkardı. "Otuz dakika içinde öleceğini söyledi."

Murdoch'un buraya gelmesinin ne kadar zaman aldığını düşünürsek, ona yakın olmamız gerekiyordu. Diz çöktüm ve avucumu Gweneira'nın göğsüne bastırdım, gözlerimi kapatıp büyümün onun kalbini bir yumruk gibi sardığını hayal ettim. Organ zayıf bir atış yaptı, sonra tamamen durdu.

Sihirle hafifçe sıktım. Bir anlık direnç oldu, sonra kas benim emrimle hareket etti ve kan arterlerinden akmaya başladı. "Boş bir kase getir," diye Lara'ya emrettim, içimde büyük bir rahatlama hissederek. "Ve Nadine ya da Triana, kriz anında sakın kalacağına güvenilebileceğimiz biri."

Lara'nın ayak sesleri uzaklaşıyordu. Gözlerimi kapalı tutarak, yükselen paniği bastırmaya çalışırken kalp masajına devam ettim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Çok sert bastırırsam ölebilirdi. Ritmi yanlış tutturursam ölebilirdi. Ve zaten ölebilirdi çünkü sihrim yetersizdi, çabuk tükeniyordu ve zehirler hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Light House'da neler oluyor?" diye sordum Murdoch'a, kendimi korkudan uzaklaştırmak için.

"Torin, Güneş Askerlerini kullanarak evi ele geçirdi. Orada savaşıyor olurdum, ama onu kurtarabileceğini düşündüğüm tek şey buydu."

"Onun destekçilerine ne olacak?"

"Onları topluyorlar," dedi, kontrollü ses tonunda keder belirliyordu. "Çoğu itaat edecek, ama ölmeyi tercih edenler de var. Umarım kaçarlarsa. Tamamen yenilgiye uğramaktansa geri çekilmek daha iyidir."

"Kaçacakları bir yer var mı?" "Bazıları

buraya gelebilir."

Bu da onları kabul etmeye hazır olmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Gweneira'nın kalbini tekrar tekrar sıktım, sonra ciğerlerini genişlemeye zorladım. Titrek, alışık olmadığım bir ritimdi, ama hava ciğerlerini doldururken kanının tazelendiğini hissettim. Ancak başım çoktan ağrımaya başlamıştı ve büyüyü devam ettirmek için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerekiyordu. Güç parmaklarımdan kolayca akmıyordu, sanki su altında hareket ediyordum gibi hissediyordum. Gweneira bir ışık perisi olduğu için, onun büyüyü direnci onu iyileştirme yeteneğimi etkiliyordu. Bu muhtemelen Mistei'nin karmaşık denge sisteminin bir parçasıydı, yani bu, başka birine yaptığımdan daha zor ve daha yorucu olacaktı.

Lara'nın ayak sesleri geri döndü. "Kase burada," dedi nefes nefese. "Maude ve Triana geliyor." Gözlerimi

açtım. "Dışarıda sana ihtiyacım var. Light House'dan gelen mülteciler olabilir."

Lara itiraz etti. "Ama ben..."

"Sen olmalısın," dedim kararlı bir sesle. "Onları eve kabul edebilecek tek kişi sensin. Murdoch, onunla git ve ona kimin güvenilir olduğunu söyle. Torin ve Rowena, onun burada olduğunu fark ederse kimi göndereceklerini bilmiyoruz."

Murdoch çoktan kapıdan çıkmak üzereydi. Lara tereddüt etti, Gweneira'ya umutsuz bir özlemle baktı, sonra küfretti ve onun peşinden koştu. Bir dakika sonra Triana ve Maude geldi ve ben onlara Gweneira'yı yan çevirmelerini, böylece kusabileceğini söyledim. Maude Gweneira'yı yerinde tutarken Triana boş kaseyle onun önünde diz çöktü.

Ne kadar zehir yuttuğunu bilmiyordum ve yeterince çıkarabilecek miydim, onu da bilmiyordum. Ne yaptığımı neredeyse hiç bilmiyordum; anatomi kitaplarını okumak, birinin organlarını elimde tutmakla aynı şey değildi. Gweneira'nın midesini incelerken, onun kalbi ve akciğerleri üzerindeki kontrolüm zayıfladı. Benzer şekilde felç olmuş gibi hissettim, ama dalgalar halinde gelen ağrı onu içten dışa yakıyordu. Derin bir nefes aldım, sonra onu kusmaya zorladım.

İçindekileri kusarak kaseye sıçrattı. Triana irkildi ama kıpırdamadı. Gweneira'nın midesi boşalana kadar bunu tekrar tekrar yaptım. Sonra onu tekrar sırt üstü çevirdik, böylece taş gibi sertleşmiş kalbi ve ciğerleri üzerinde çalışmaya devam edebildim.

Alnımda ter damlaları oluşmuştu ve büyümün azalmasıyla yeni bir panikle boğuştu. Eğer onun vücudunu kısa sürede tekrar çalışır hale getiremezsem...

Bir dakika sonra, zehirin etkisi azalınca Gweneira'nın organlarında nihayet bir yumuşama hissettim. Uzun süren çabadan başım dönüyordu, ama devam ettim. Kalbi yeniden atmaya başladığında, neredeyse ağlayacaktım. "İşe yarıyor," diye nefes nefese söyledim.

Ardından ciğerleri düzeldi ve çaresizce nefes almaya başladı. Gweneira'nın gözleri açıldı, ama bakışları odaklanmamıştı.

"İyisin," dedim, Triana onun alnını okşarken. "Güvendesin."

Onun içinden büyümü çıkardım, sonra yorgunluk beni sararken terli alnımı kanepenin koluna dayadım. Görüşümün kenarlarında siyah noktalar belirdi ve göğsümdeki güç havuzu neredeyse boşalmıştı.

Gweneira hızla gözlerini kıptı ve bakışlarına farkındalık geri geldi. Oturdu, sonra öksürdü ve elini boğazına bastırdı. "Ne..." diye hırıltılı bir sesle konuştu.

"Zehir," dedim. "Murdoch seni buraya getirdi."

Şok, narin yüz hatlarını kapladı. "Beni kurtardın." Başımı salladım.

"Teşekkür ederim." Etrafına baktı ve nerede olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini anladığı anı gördüm. Şok, dehşete dönüştü. "Light House'u kaybettim mi?"

Gerçeği yumuşatmanın bir anlamı yoktu. "Evet."

Gözlerini kapatarak acı dolu bir ses çıkardı. "Destekçilerim mi?"

"Murdoch, Torin ve Rowena'nın onları topladığını söyledi. En azından teslim olanları." Gweneira, geri kalanlara ne olacağını şüphesiz biliyordu.

Ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. Elbisesi buruşuk ve kusmuk lekeli, saçları terden ıslaktı ve hala hastalıklı bir solgunluk vardı yüzünde, ama gözleri nefretle parlıyordu. "Onları yok edeceğim," diye tükürdü. "Ne pahasına olursa olsun. Onları *yok edeceğim*."

Ev kapısı uzaktan gürültüyle açıldı. Birkaç saniye sonra, kanlar içindeki bir grup ışık perisi salona sendeleyerek girdi. Gweneira nefesini tuttu, sonra onlara doğru koştu. Acil bir görüşme yaptılar, sonra iki mülteci daha geldi, ardından üç tane daha. Triana ve Maude Nadine'i almaya gittiler ve kısa süre sonra hizmetçiler yeni gelenlerle ilgilenirken salon hareketlilikle doldu. Yerde oturarak izledim, ayağa kalkarsam bayılacağımı biliyordum.

Sonraki birkaç dakika içinde neredeyse yüz kadar ışık perisi Kan Evi'ne geldi; yaralı ve ağlayan, yüzleri solgun ve yıkılmış haldeydiler. Bu kargaşa, evimin diğer üyelerinin de dikkatini çekti ve onlar da harekete geçerek ışık perilerini üst kata çıkardılar.

Sonunda Lara ve Murdoch geri döndü. Lara Gweneira'yı gördüğünde rahatlamış bir ses çıkardı ve ileri atıldı. İkisi el ele tutuşup sessizce konuşurken, sonra üç peri de kanepeye yanıma oturdu.

"Artık kimse gelmeyecek," dedi Murdoch somurtkan bir şekilde. "Light House'un kapıları kilitlendi." Dizlerim titreyerek ayağa kalkmayı başardım. "En azından bu kadar kişi kaçabildi."

Gweneira'nın gözlerinde keder parlıyordu. "Onları kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi, bana ve sonra Lara'ya bakarak. "Çoğu kişi bunu yapmazdı."

"Benim kurallarına uymayı kabul ettikleri sürece kalabilirler." Kemerindeki kuş yüzünden ona hala kızgındım, bu yüzden sonraki sözlerim isteksizce çıktı. "Sen de kalabilirsin."

Hareketsizdi, yüzü bir heykel gibi donmuştu. "Bunun için de teşekkür ederim."

İkimiz de bunun acı bir hediye olduğunu biliyorduk. "Sonsuza kadar sürmeyecek," dedim, küçük bir teselli sunarak. Belki bu bir yalandı, ama yalan en kötü zamanları atlatmamızı sağlıyorsa, bu yeterliydi. "Evi geri alacaksın."

"Sözlerin kanatlanıp ucsun." Murdoch'a döndü. "Torin ve Rowena herkesin nereye kaçtığını biliyor mu?"

"Umarım bilmiyorlardır, çünkü Güneş Askerleri son direniş cepheleriyle meşgul oldukları için onları takip edemediler. Ancak Prenses Kenna mültecileri kabul etmesiyle bilinir."

Gweneira alnını ovuşturdu. "Hızlıca söylentiler yaymalıyız. Birisi bizimkilerin sürgün kolonisine kaçtığını görmüş, bir başkası da onların yer üstüne çıktığını görmüş. Tanıklar olması ihtimaline karşı hikayeyi karıştırmalıyız."

"Peki ya sen?" diye sordu Lara, gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri göğsünde kavuşturulmuş halde.

"Ben öldüm," dedi Gweneira açıkça. "Cesedim kayboldu, ama eminim ikna edici bir hikaye uydurup onu örtbas edebiliriz."

Murdoch başını salladı. "Sana gizli bir cenaze töreni düzenlemek istedim. Kaçarken seni de yanımda götürdüm."

"Mantıklı, çünkü Rowena beni giriş salonunda asardı." Gweneira omuzlarını düşürerek iç geçirdi. "Kalan en iyi beyinlerimizi bir araya getirip strateji geliştirmeye başlayalım."

"Bu gece burada kalacağım," dedim ona.

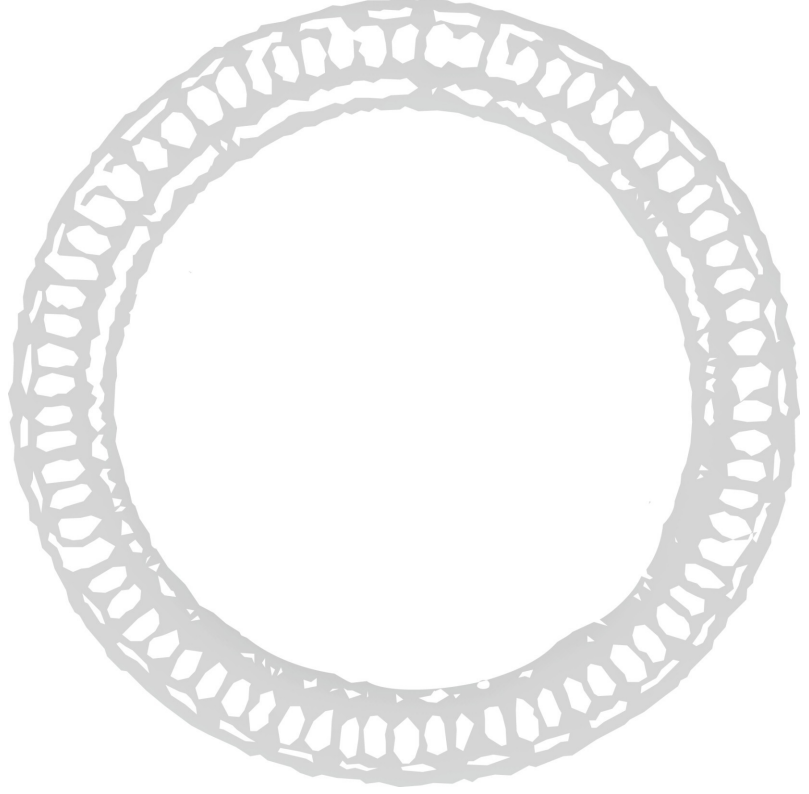
"Hayır," dedi hemen. "Maskeli baloya gitmelisin." "Neden?"

"Çünkü gitmezsen, Işık perilerinin buraya geldiğini kesin olarak anlarlar." Her saniye ifadesinde kararlılığı artıyordu. "Bizi yenilmiş sanmalarına izin ver. Beni gömüldüğümü ve halkımın dağıldığını sanmalarına izin ver. Kazandıklarını düşünürlerse, biz karşılık verdiğimizde hazırlıklı olmayacaklar."

İttifakımız bu kadar ağır bir darbe aldıktan sonra, düşmanların arasında içip dans etmek en son istediğim şeydi. Gweneira'nın askerlerine ihtiyacımız vardı, ama onun verdiği umuda da ihtiyacımız vardı. O, Light House'un katı duvarları içinde bile isyanın büyüyebileceğinin kanıtıydı.

Ama benim katılımım Torin ve Rowena'dan intikam almak için zemin hazırlamaya yardımcı olacaksa, bütün gece dans ederdim. "Tamam," dedim. "Gideceğim."

Ama önce görmem gereken biri vardı.

Blood ve Void House arasındaki bu küçük çalışma odası, karanlık ve davetkar bir şekilde güzeldi, ama dolaşmak için yeterli alan sunmuyordu. Yine de elimden geleni yaptım, kitaplıktan masaya, masadan kitaplığa gidip geldim, botlarımın sesini ve eteğimin hışırtısını dinledim.

Mistei'deki birçok oda gibi, bu oda da en yakın iki evin unsurlarını bir araya getiriyordu. Taze kan renginde konik mumlar, kırmızımsı kahverengi gül ağacı mobilyaların üzerine yumuşak bir ışık yayıyordu. Masaya, kıvrımlı ayakları ve cilalı yüzeyi jet ile işlenmişti ve üstünde kalemler, boş kağıt sepetleri ve cam vazoda tek bir kırmızı-siyah gül duruyordu. Kırmızı kiremitli şöminenin iki yanında abanoz kadife döşemeli iki koltuk vardı ve çıtır çıtır yanan şöminenin önünde günahkar derecede yumuşak siyah kürk bir halı uzanıyordu.

Şöminenin üzerindeki aynada yansımam hareket etti. Void House ile yeni uyumumu yansıtacak şekilde giyinmeyi düşünmemiştim, ama belki de bu seçim bilinçaltımın bir ürünüydü. Kan kırmızısı satenin üzerine, süslü metal işçiliğini andıran siyah bir desen işlenmişti. Her bir koyu renkli kıvrımın ucunda küçük yakut kolyeler asılıydı ve kumaşa takılı oldukları için her hareketimde titriyorlardı. Maskem, bileğimdeki Caedo ile uyumlu gümüş rengindeydi.

Kıyafetimdeki diğer gümüş parça, barışı vaat eden incecik zincir, cebimdeydi. Ölümümü isteyen perileri düşününce, kesinlikle gerekmedikçe onu elime takmak istemiyordum.

Oturma odasının kapısı açıldı. İçgüdüsel olarak yumruklarımı kaldırarak döndüm, ama içeri giren kişi tanıdık ve kalbim başka bir nedenden dolayı hızla çarpmaya başladı.

Kallen, maskeli balo kıyafetiyle çökmüş görünüyordu. Uzun kollu tuniği, yumuşak ve parlak ipek damask kumaştan yapılmıştı, siyah zemin üzerinde koyu gri kıvrımlar ve yıldızlar parlıyordu. Ön kısmı daha yapılı bir kumaşla kaplıydı ve sert omuzlara uzanıyordu, oyulmuş gümüş düğmeler giysiyi bir arada tutuyordu. Bu gece gümüş rengi bir etkinlik olduğu için kılıcını takmamıştı, ama kemerinde kınlarına bağlanmış iki süs hançeri vardı.

Siyah emaye yarım maskesi, kıyafetinin hoşuma gitmeyen tek parçasıydı. Hiçbir yardıma ihtiyaç duymadan duygularını gizlemekte yeterince iyiydi.

Kallen kapının üzerine gölgeli bir koruma büyüü yaptı ve onun da zincirini takmadığını gördüm. "Beni beklettiğim için özür dilerim," dedi. "Hector ve ben strateji belirliyorduk."

Light House'da olanları diğerlerine haber vermek için bir ulak göndermiş, sonra Kallen'dan benimle burada buluşmasını istemiştin. Bu gece yapacağım seçimi tartışmamız gerekiyordu.

Gözleri, yakut rengi benekli saçlarımdan elbisenin eteğine kaydı ve küçük bir odada, dışarıya sızabilecek her türlü sesi engelleyen bir koruma kalkını ile baş başa olduğumuzun acı verici bir şekilde farkındaydım. "Çok güzelsin," dedi.

Boğazımı temizledim. "Sen de öyle."

Yavaşça başını salladı. "Öyle değil."

Bakışlarındaki sıcaklık midemi sıkıştırdı. "Maskeyi çıkar," dedim, kendiminkini çözüp elbisenin derin cebine attım.

Tereddüt etti, sonra ellerini kaldırıp başının arkasındaki bağları çözdü ve maskeyi bir kenara koydu.

"Çok daha iyi," diye fısıldadım.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Bana tekrar baktığında yüzü ifadesizdi. "Demek Light House sonunda düştü."

"Beklediğin gibi."

"Evet, ama kaçanları yakalayarak beklenmedik bir zafer kazandın."

Sesindeki onay, şaraptan daha hızlı kafama vurdu. Ellerimi meşgul edecek bir şey ararken, masanın üzerinde duran gülü aldım ve dikenli sapı ve kadifemsi yapraklarıyla oynadım. "Bu gece ne olacak?"

"Hiçbir şey, sanırım." Ona baktığımda, dikkatinin parmaklarımda olduğunu fark ettim. Durup, elimi indirerek vazoyu tabandan kenarına kadar okşadım. Yumuşak, anlaşılmaz bir ses çıkardı, sonra başka yere baktı. "Torin ve Rowena zaferlerini duyurmayacaklardır," dedi, şömineye bakarak. "Tehdit hiç ciddi olmamış gibi davranmak daha iyi."

Onu buraya Light House'u tartışmak için çağırmamıştım. "Sana bir şey söylemek istiyorum," dedim, ona doğru bir adım attım.

Bana dönmeden önce omuzları gerildi. Yüzünde soğuk bir ifade vardı, ama ben aldanmadım. "Öyle mi?"

Kalbim çok hızlı atıyordu. Omurgamı düzeltiltim ve çenemi kaldırdım, Mistei'yi geri dönüşü olmayan bir yola sokmak üzere olduğumu biliyordum. "Kral olarak Hector'u seçiyorum."

Dudakları aralandı. Şok ve ardından rahatlama yüzünü kapladı, her zaman var olan gerginliği silip süpürdü. "Kenna, ben..." Sözüünü kesti, sonra bana doğru büyük adımlarla yürüdü ve beni kollarına alıp sıkıca sarıldığında nefesim kesildi. Beni ileri geri sallarken dudakları alnımı buldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. *"Teşekkür ederim."*

Onun kollarında eridim. Kollarımı beline doladığımda, vücudu titredi. Beni uzaklaştırdı, omuzlarımı tutup kol mesafesinde tuttu. "Nihayet kararını neye göre verdin?" diye sordu, gözleri benimkilerle buluşup ayrılıyordu.

Yine aramıza mesafe koymaya çalışıyordu. Ellerimi onun ön kollarının etrafına doladım, ona batırmak için pençelerim olmasını diledim. "Drustan karar verdi. Bir... konuşma yaptık."

Ona çalışma odasındaki yüzleşmeyi anlattım. Kallen başından sonuna kadar ölümcül bir sessizlik içindeydi, ama sonunda irislerinin mavisi boşluk siyahına dönüşmüştü. "Korkmuştun," dedi.

"Evet," diye itiraf ettim. "Aslında bana zarar vereceğini sanmıyorum, ama o anda... emin değildim."

"Bir gün Drustan gerçek korkunun ne olduğunu öğrenecek," dedi Kallen, o kadar ürpertici bir öfkeyle ki, omurgamdan bir titreme geçti.

Bunu biraz fazla sevdim, ama nefret bizi nereye götürür ki? Yine aynı yıkım döngüsüne. "O da zarar gördü," dedim Kallen'a. "Hector gibi, sevdiği birini kaybetti. Bu herkesi değiştirmez mi?"

İnsanlar öldüğünde, bizim bir parçamızı da beraberlerinde götürürler. Hayallerimizi, kendimize anlattığımız gelecek hikayelerini, kalbimizin en güzel kısımlarını. Kim olduğumuzla ilgili yanılısamız da paramparça olur, çünkü

Varlığımıza şekil vermek için o sevgiye güvenmiştik. O olmadan geriye ne kalırdı?

Drustan, Hector gibi, kederini bir isyanın yakıtı olarak kullanmıştı. Bu, kayıptan doğabilecek iyi bir şeydi, bir amaçtı. Ama artık gücü tattığına göre, Drustan'ın daha fazlasını isteyeceğinden endişeleniyordum, çünkü içimdeki boşluğu doldurabilecek başka hiçbir şey yoktu.

"Onu anlıyorum," dedi Kallen sertçe. "Ama ne kadar kayıp yaşamış olurlarsa olsunlar, kimsenin sana böyle davranmasına izin vermeyeceğim."

İşte oradaydı. Her şeyin merkezinde yer alan duygu, hala tüm genişliği ve karmaşıklığıyla anlamaya çalıştığım duygu. Kendime dürüst olursam, onu buraya çağırmamın gerçek nedeni buydu. "Neden, Kallen?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Neden kabul etmediğini söyle bana."

Çenesindeki bir kas seğirdi, ama cevap vermedi. Kollarımı bıraktı ve geri adım attı.

"Hayır," dedim, mesafeyi kapatmak için öne doğru adım attım. "Bir daha kaçamazsın." Tunikasını tuttum, parmaklarımı iki düğme arasındaki boşluğa takarak. "Drustan'a neden kızgın olduğunu söyle."

"Nedenini biliyorsun," diye dişlerini sıkarak, gözleri hala gece

kadar karanlık bir şekilde söyledi. "Çünkü beni önemsiyorsun."

"Ondan daha fazlası."

Kalbim hızla atıyordu. "O zaman nedenini söyle. Korkaklık yapma."

Acı dolu bir ses çıkardı. Sonra eli, gevşek saçlarımın altından boynumun arkasına doğru uzandı. "Bana ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu. "Senin için neler yapardım, kaç kişiyi öldürdüm? Sabahları uyanınca seni düşünüyorum, akşamları uykuya dalarken seni düşünüyorum, ve nadiren evren bana merhamet gösterip bana bir gece bahsettiğinde, rüyamda da seni görüyorum. Bu arzu beni *hasta* ediyor ve gittikçe daha da kötüleşiyor. Bunun sonu yok."

Sesindeki öfke, ihtiyacının derinliği beni sarsmıştı. "Neden inkar ediyorsun? Ben de seni istiyorum, neden *bizi* inkar ediyorsun?"

"Çünkü bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Sözler ağzından patladı. "Senin için yapabileceğim en nazik şey uzak durmak, ama bunu başaramıyorum. Benden kaçmalısın. Neden kaçmadığını anlamıyorum."

"Kaçmayacağım," dedim, kalbim deli gibi atıyordu. "Neden kaçayım ki?"

Acı dolu bir inilti çıkardı. "Çünkü sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Sana dokunmayı hak eden, daha temiz elleri olan birini. Sana zarar vermeyecek birini."

"Sen bana dokunmayı hak ediyorsun. Bana dokunmanı istiyorum. Ve sen bana

zarar vermeyeceksin." "Sadece bir kişiyi öptüm ve sonra onu öldürdüm!"

Söylediklerinin dehşetini sindirmek biraz zaman aldı. Sonra nefesim kesildi. "Ne?"

Yüzünde çıplak bir acı ifadesiyle, "Ben buyum, Kenna. Hayatım boyunca insanları kırmayı öğrendim. İstemesen de seni de kıracağım ve buna dayanamayacağım" dedi.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde, elimi uzatıp yüzünü avuçladım, parmaklarım yumuşak saçlarına kaydı. "Beni yıkamayacaksın." Geçmişinde ne kadar korkunç bir hikaye varsa, Kallen'ı tanıyordum. Beni korkuttuğu için Drustan'ı cezalandırmak istiyordu, kendine karşı daha da sert olacaktı.

"Bunu bilemezsin." Gözleri hala acıdan kapkara olmuştu, ama geri çekilmiyordu. "Dinliyor muydun sen? Sevdiğim birini öldürdüm. Sadece en kötü türden bir canavar bunu yapabilir."

Onun yüzündeki acı dolu ifadeyi yaratan sadece kendinden nefret etmek değil, korkuydu. Hayat ona, sevdiği şeylerin yok olmasını izlememek için hiçbir şeyi sevmemesi gerektiğini öğretmişti, bu yüzden beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Gitmeyeceğim," dedim inatla. "Bana ne olduğunu anlat."

Bir süre sessiz kaldı, aralık dudaklarından nefes alıp, bana hem zehir hem de panzehirmişim gibi bakıyordu. "Uzun zaman önce," dedi sonunda, "Illusion House'dan bir kızla tanıştım."

"Ne kadar uzun zaman önce?"

"İkimiz de gençtik."

Yumuşak bir itiraz sesi çıkardım. "Siz daha çocuktunuz."

"Sana söyledim, ben hiç çocuk olmadığımı

düşünüyorum."

Çünkü Osric onu dokuz yaşından itibaren öldürmeye zorlamıştı. Kendisinin masum, bakıma layık bir çocuk olduğuna inanmasa da, ben inanıyordum. "Onu sevdin mi?" diye sordum, sesimi yumuşak tutarak.

Kafasını salladı. "Hayır. Ya da belki, çok gençlerin aşkı düşündüğü basit şekilde." Derin bir nefes aldı. "Öpüştük ve el ele tutuştuk, ve daha fazlasını denemeye başlayacak kadar büyümüştük. Ama o, bağlılığımın bir göstergesi olarak önce sırlarını bana anlatmamı istedi." Bir süre durdu. "Ben de anlattım."

"Olamaz," diye fısıldadım, bu trajedinin gidişatını sezmeye başlamıştım.

"Ona Osric'ten korktuğumu ve bir hata yaparsam Void House'un yok olacağından korktuğumu söyledim. İnsanları öldürmekten nefret ettiğimi ve doğduğum rolü hor gördüğümü, bir gün kalbimin tamamen yok olacağından korktuğumu söyledim. Kaçmayı hayal ettiğimi ve belki birlikte kaçabileceğimizi söyledim." Suçlarını itiraf eder gibi, düz bir sesle anlattı.

"O ne dedi?" diye sordum, elimi onun yanağından kaldırıp bir tutam saçını kulağının arkasına koyarak.

Yüzünü dokunuşuma doğru çevirdi ve dudakları bileğime değdi. "Bana dürüst olduğum için teşekkür etti. Sonra Osric'e söylediğim her şeyi anlattı."

Midemi bir ağrı sardı.

"Beni çağırdı," diye devam etti Kallen, "ve onun yanında durup sırttan kadını gördüğümü asla unutmuyacağım."

"Muhtemelen onu zorlamıştır," dedim, bu eski, korkunç yaraya uygulayabileceğim herhangi bir merhem ararken.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sesi keskinleşti, ama sonra gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Ama o da bunu istiyordu. Bana hep büyük bir hanımefendi olmak istediğini söylerdi. Korkulan ve saygı duyulan, parmağını sallayarak etki yaratan bir hanımefendi. Ve Osric ona bunu sağlayabilecek tek kişiydi."

Bir çocuk, güç uğruna başka bir çocuğu ihanet ediyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum. "Sana zarar verdi mi?" diye fısıldadım.

Gözleri birden açıldı ve acı bir ses çıkardı. "Tabii ki incitti. Sonra bana bir hançer uzattı ve kalbimi öldürmemi söyledi, çünkü onun yükünü bir daha asla duymak istemediğini söyledi."

"Kallen." Onun adı, dehşetle nefesimi keserek ağzımdan çıktı.

"O yalvardı ve ağladı," dedi, bakışları uzaklara dalmış. "Ama Osric sarayında başka bir büyük hanımefendiye ihtiyaç duymuyordu. O bir silaha ihtiyaç duyuyordu. Ben de onun emrini yerine getirdim ve sonra merhamet göstermeyi bıraktım."

İlk aşkını öldürmek zorunda kaldı. O da kendisi kadar genç ve savunmasız biriydi, çünkü o kızın yaptıkları için ondan nefret etmek istesem de, büyüdükleri ortamın onlara dayattığı seçimler yüzünden bir çocuğu nefret etmekten kaçındım.

Kallen, hayatının geri kalanını çocukları kurtarmaya adanmıştı. Bu paralelliği fark edip etmediğini merak ettim. "Görüyorsun," dedi, yüzünde kederle, "Her şeyi yok ediyorum, hep öyle yaptım. Ve senin için istediğim tek şey... senin güvende olman."

Bu, bana söylenen en tatlı sözdü — ve aynı zamanda en hüznü sözlerden biriydi. Ellerimi göğsüne götürdüm, avucumu kalp atışlarının üzerine koyarak onu koruyabilmişim gibi. "Senin suçun değildi," dedim ona. "Ona yaptığın şey — başka seçeneğin yoktu."

O başını salladı. "Bu, uzun hayatım boyunca defalarca kullandığım bir bahane. Tüm kötülüklerimin ya haklı olduğu ya da karşı koyamadığım şeyler olduğu. Ama her zaman bir seçenek vardır."

"O zaman ne seçeneğin vardı? Ya da Osric sana bir zulüm yapmanı emrettiği diğer zamanlarda?"

"Ölmek." Bunu tartışılmaz bir gerçekmiş gibi söyledi: Güneş doğudan doğar ve batıdan batar, zaman durmasını ne kadar istesek de ilerler ve her yanışın cevabı Kallen'in ölmesidir. "Başlangıçta bunu sonlandırma cesaretim olsaydı, kaç hayat kurtarılmış olurdu?"

"Hiçbiri," diye bağırdım, bu fikre öfkelenerek. "Yoksa bazıları kurtulmuş, diğerleri ölmüş olurdu, çünkü Osric böyleydi. Başka bir silah bulurdu ve o silah isteksizce kullanılmış olmazdı."

Gözlerinde boğulmak üzereymiş gibi, kıyıya ulaşmak için çaresizce bir bakış vardı. "Bunu bilemezsin," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedim sertçe. "Peki sen kendini öldürseydin Osric Void House'a ne yapardı? Değişkenlere ne olurdu? *Bana* ne olurdu?" Kan Prensesi, onun koruması ve dersleri olmadan çok kısa bir hükümdarlık dönemi geçirdi.

Cevap vermedi, ama dudakları düzensiz nefesler alırken, sanki ben o uzak kıyıymışım gibi bana bakıyordu.

"Hayır," dedim, ona daha da yaklaşarak, eteğim bacaklarına sürtünerek hışırdadı. "Kaçmayacağım. O kızı öldürdüğün için seni yargılamayacağım. Çünkü seni tanıyorum ve bana zarar vermeyeceğini biliyorum, sen zorla yaptıklarından çok daha fazlasısın." İtiraz etmeye başladı, ben de devam ettim. "Geçmişinde o kadar net olmayan suçlar olduğunu biliyorum. *Biliyorum*. Yine de buradayım ve gitmeyeceğim, çünkü sen..." Nefesim kesildi. "Sen harikasin, Kallen. Düşüncelisin, koruyucusun ve çoğu insan çoktan pes etmişken sen *savaşmaya devam ediyorsun*. Seni bırakmayacağım."

İşte. Kalbimi ortaya koymuştum ve onun sadece bunu kabul edecek kadar cesur olması gerekiyordu.

Mum ışığı etrafımızda titriyordu. Sessizlik yoğun hissediliyordu. Umut ve korku karışımı bir duygu ile ona bakarak bekledim.

Kallen gözlerini kırpı, kirpiklerini yavaşça salladı. Sonra sanki kendisine yapışmış korkunç bir yaratığı silkeliyormuş gibi tüm vücudu titredi.

Sonra belimi kavradı, eğildi ve beni öptü.

Dudaklarının baskısıyla içimde parlak kıvılcımlar patladı. Kollarımı boynuna doladım ve hem sevinç hem de üzüntüyle boğulmuş bir halde ona karşılık verdim. Onun çektiği acılar için üzüntü; bu kucaklaşma bir vaat olduğu için sevinç. Kallen benden kaçmayı bırakmıştı.

İlk öpücüğümüz çılgınca, neredeyse şiddetli olacak kadar yoğun bir arzunun patlamasıydı. Bu seferki farklıydı. Yoğunluğu aynıydı ama daha derin, *daha yavaş, daha fazlaydı*. Kallen beni tüketmek istercesine öptü. Dili ağzımın içine kayd ve ben de ona karşılık verdiğimde inledi.

Beni geriye doğru itti ve kalçalarım yazı masasına çarptı, kalemler tıkırdadı. Öpüşmeyi kesmeden, Kallen masanın üstünü temizledi. Gülün bulunduğu vazo parçalandı ve beni kaldırıp masanın üzerine koyduğunda camlar ayaklarının altında çitirdadı. Kemerinin tokasına uzandım ve kemeri ile bıçakları yere düştü. O bana yaklaşırken bacaklarımı daha da açtım ve vücutlarımız birbirine yapıştığında, aynı anda inledik.

"Kenna," diye nefes nefese, yüzünü boynuma gömdü. "Ben..."

"Ne yapma?" diye sordum, o boğazımı öperken arzuyla neredeyse delirmiş bir halde.

"Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyorum," dedi, benim çarpan nabzıma karşı. "Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

Ellerimi tekrar saçlarına daldırdım ve onu tekrar ağzıma çektim. Kalçalarım sallandı ve o masaya bir elini vurdu, diğer kolunu bana doladı ve omurgam kavislenene kadar bana doğru eğildi.

Onun tenini hissetmek için çaresizce tunikasının düğmelerini açmaya başladım. Kallen hayvani bir arzu sesleri çıkardı, sonra beni bırakıp eteğimi toplayarak kumaşı dizlerimin üzerinden çekti. Balo elbisesi aramızda toplanırken, ellerini satenin altına kaydırarak çıplak uyluklarımı kavradı.

"Seninle yapmak istediğim şeyler," dedi. "Sana yapmak istediğim şeyler."

Hayal bile edemezsin."

İki düğmesini açmıştım, ama elleri bacaklarımın üzerinde kayarken odaklanmak zordu. "Söyle bana," dedim, üçüncü düğmeye geçerek.

"Seni, herkesin rastlayabileceği gölgeli köşelere götürdüğümü hayal ettim." Sözlerini, kulağımın altına dudaklarını değdirerek tamamladı. "Elimi ağzına koyup seni susturuyorum, çünkü yaptığım şey o kadar iyi hissettiriyor ki, çılgılık atmaktan kendini alamıyorsun. Kırmızı rujlu dudaklarının, o güzel gözlerinle bana bakarken sikimde izler bırakmasını hayal ediyorum ve seni yalnız yakalayabildiğim her an, her yerde, günde defalarca dizlerimin üzerine çökmeyi hayal ediyorum, çünkü seni sadece *istemiyorum* Kenna. Sana açım."

"Oh!" O benim boynumu emdiğinde ben nefesimi tuttum. "Kallen—"

Parmakları ipek iç çamaşırımın dalgalı kenarına dokundu, onu aşağı çekti ve bir kenara attı. Sonra sol elini saçlarıma geçirdi ve sağ elini bacağımdan yukarı kaydır, başparmağı uyluklarımın vücudumla birleştiği hassas kıvrımı okşayana kadar. Boynumu ısırdı, dişlerinin hafif bir acısı hissettim. "Balodan önce sana böyle aşırı karmaşık bir elbise giydirmeye yardım ettiğimi hayal etmiştim," dedi. "Her bir ipi kendim sıkıp, sonra ellerimi sana dokunmadan duramadığım için her şeyi mahvediyordum. Elbiseni kesip, seni aynanın önüne eği, yüzünü izleyebilmek için..."

seni doldurmak. Ve sonra baloda seninle dans etmek, hala benim izlerimle ıslak olduğunu bilerek." Başparmağıyla beni tahrik etmeye devam ederken, her dokunuşu kalbime daha da yaklaştırdı, iç çekişi nabzımı hızlandırdı. Sonra geri çekilip tekrar gözlerime baktı, yüzünde arzu dolu bir ifade vardı. "Ama en çok hayal ettiğim şey bu. Seninle dans etmek, gülümsemeni izlemek, kahkahanı dinlemek, seni asla bırakmamak. Seninle olmak - sadece gölgelerde değil, açıkça, ışıktta."

Bu sözler nefes kesiciydi. Boş zamanlarını sadece seksten daha fazlasını hayal ederek geçirdiğini, benimle dans etmeyi ve gururla yanımda durmayı hayal ettiğini bilmek... Bu, içimdeki uzun zamandır boş olan bir boşluğu doldurdu. Belki de tüm hayatım boyunca, çünkü erken yaşta ve sık sık, birisinin kalmasını sağlayacak hiçbir özelliğim olmadığını öğrenmiştim.

Kallen buna layık olmadığını düşünüyordu, ama kalmak istiyordu.

Benzerler birbirini çeker, diye düşündüm, onun özlem dolu ifadesine bakarak. O, benden çok daha uzun süredir çok daha yalnızdı.

"Hepsini istiyorum," dedim ona, düğmelerini iliklemeyle bırakıp parmaklarımı dağınık saçlarında gezdirdim. Dudakları öpücükten daha fazlasıyla kızarmıştı: Dudaklarımda kalan leke, yağla çıkarılabilecek kadar inatçıydı, ama bu tutkuya bile dayanamadı ve ağzının bir köşesindeki kırmızı iz beni sahiplenici hissettirdi. "Seninle sevişmek istiyorum. Seninle dans etmek istiyorum. Mistei'deki herkesin seni seçtiğini ve seni seçmeye devam edeceğimi bilmesini istiyorum."

Batalıkta toplama işine başladığım ilk günlerden beri, beklenmedik yerlerde bulduğum hazinelere her zaman değer vermişimdir. Bu hazineyi de bırakmayacaktım.

Kallen sert bir ses çıkardı ve dudaklarımı tekrar şiddetli bir öpücükle ele geçirdi. Başparmağı sonunda son bir santimi içeri doğru hareket etti, içimi okşadı, dış dudakları ayırarak içindeki yumuşaklığa ulaştı. Klitorisimi okşadığında inledim.

"Islak," dedi, hayranlık dolu bir sesle. "Çok ıslak. Hepsi benim için."

"Senin için," diye kabul ettim ve parmaklarımı, çıplak bırakabildiğim göğüs kısmına yaydım. Dokunuşumun altında kalbi hızla atmaya başladı.

Hassas düğmeyi sabit bir ritimle ovuşturdu, kalçalarım daha fazlasını isteyene kadar devam etti, sonra bileğini döndürerek orta parmağını deliğime bastırdı. "Bunu mu seviyorsun?" diye sordu, parmağını içime sokarken.

"Evet!" diye inledim, parmağını sıkıca kavrayarak.

Diğer eliyle saçımı sıkıca tutup başımı yana eğdi, sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sana ağzımı koymam lazım. Seni tatmama izin ver, Kenna. Lütfen."

O beni derinlemesine okşadı, avucuyla klitorisimi ovuşturdu ve bu his ve Kallen'in diz çökmüş halini hayal edince içimden bir inilti çıktı. Sonra onun itirafını düşündüm. "Sen... Bunu daha önce yaptın mı?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Ama yüzyıllardır casusluk yapıyorum. Nasıl yapıldığını çok iyi biliyorum."

Kallen gerçekten bakirdi. Perilerin ne kadar uzun yaşadığı düşünülürse bu şok edici bir durumdu, ama onun yaşadıkları bağlamında da mantıklıydı. Gençken en kötü, en acımasız dersleri öğrenmişti: Bir şeyi açıkça değer vermek, onun çalınmasının en hızlı yoluydu, ihanet kaçınılmazdı ve aşk mükemmel bir silahtı. Kimseye, ona yaklaşmasına izin verecek kadar güvenmemişti.

Ancak bana güvenmişti ve bu düşünceyle birlikte gelen duygu seli neredeyse acı vericiydi.

"Bu bir sorun mu?" diye sordu, geri çekilip bana baktı. Gözleri artık Void'un öfkeli siyahı değildi, ama göz bebekleri gece yarısı rengindeki halkalarının içinde genişlemişti.

"Hayır!" diye aceleyle cevap verdim. "Hiç de değil. Sadece senin için iyi olmasını istiyorum."

Beni hızlıca öptü, eli hala bacaklarımda arasında çalışıyordu. "Aylardır senin tadını hayal ediyorum. Bunun dünyayı sarsacak kadar harika olmamasının imkanı yok."

Avuç içi klitorisime daha sert bastırıldığında nefesim kesildi. "Aylar mı?"

İç çekişi dudaklarımdan geçti. "Bu benim için yeni bir şey değil, Kenna. Bir süredir bu takıntının doğasını inkar etsem de, başından beri sana takıntılıydım."

Bana bakışı her şeyi tüketiciydi. Beni orgazma ulaştırma görevine adanmış o odaklanmayı düşününce titredim. "Lütfen tadımı al."

Hızlı ve vahşi bir şekilde sırtıttı, sonra elini bacaklarımın arasından çıkardı ve beni kaldırdı. Beni şömineye taşıdı ve kürk halının üzerine yatırdı, sonra bacaklarımın arasına yerleşip beni tekrar öptü. Derin, sonsuz, yutan öpücükler, sanki bütün geceyi dudaklarımda geçirebilir ve yine de doyamayabilirmiş gibi.

Sonunda nefes nefese kalarak uzaklaştı. "Bu elbiseyi senden kesmek istiyorum." "Bu elbiseyi seviyorum," diye itiraz ettim.

"Ben de seviyorum, bu yüzden kesilmiyor." Beni karnımın üstüne çevirdi ve sırtımdaki bağcıkları çözmeye başladı. Dantellerin halkalardan çıkarken çıkardığı tıslama sesini ve şöminenin çıtırtılarını dinledim, parmaklarımı yumuşak haliya kıvırdım. Elbise yeterince gevşediğinde, Kallen onu gecelik ve iç eteklerle birlikte üzerimden çıkardı ve ben, bileğimdeki Caedo dışında çıplak kaldım.

Titreyerek nefes verdi. Omzumun üzerinden baktım ve onun ağır göz kapaklarıyla bana baktığını gördüm. Bir elini sırtımda gezdirerek tüylerimi diken diken etti, sonra popomu okşadı ve sıktı. "Harika," diye fısıldadı.

Tek çıplak olanın ben olmam adil değildi. Döndüm, sonra dizlerimin üzerine çöküp tuniğinin kalan düğmelerini yırtmaya başladım. Kumaş parmaklarımın altında ayrıldı ve onu iterek kaslı göğsünü ortaya çıkardım.

Tanrım, ne kadar da yakışıklıydı. Kalın göğüs kasları, dalgalı karın kasları ve pantolonuna doğru uzanan iki keskin çıkıntı. Ancak acı çektiğinin izleri de buradaydı. Kollarındaki yaralara ek olarak, kaburgalarının üzerinde büyük bir yara izi, karnında bir başka yara izi ve köprücük kemiğinden aşağıya doğru uzanan üçüncü bir yara izi vardı. Ellerimi onun üzerinde gezdirdim, o yara izlerinin hafifçe kabarık derisini hissettim, sonra eğilip köprücük kemiğindeki izi öptüm.

Dokunuşumla kasları titredi. O benim boynumu öptüğü gibi ben de onun boynunu öptüm, ellerim gövdesini yavaşça okşarken dudaklarından çıkan iç çekişi sevdim. Parmaklarım beline ulaştığında, birdenbire öne doğru atıldı ve beni halının üzerine sırt üstü yatırdı. Başını göğsüme eğdi ve bir meme ucumu ağzına aldı, diğer göğsümü yoğururken onu yaladı ve emdi.

Ağzının nemli sıcaklığı ve avucunun nasırlı dokunuşu beni nefes nefese bıraktı. O bir göğüsten diğerine geçerken sırtım kavis yaptı. Ayak parmaklarımı kıvrılmaya neden olacak kadar güçlü bir şekilde emdi, sonra uyluklarımı kavradı ve daha da genişçe açtı. "Ne kadar ıslak olduğunu tatmam lazım."

"Yap," dedim, ayaklarım haliya baskı uygulayarak. Sırılsıklam ve acıyla doluydu, o zeki ağzın uyluklarım arasında hareket ettiğini hissetmeye can atıyordum. "Lütfen, Kallen. Buna çok ihtiyacım var, lütfen."

"Senin yalvarmanı duymayı seviyorum." Sesi boğuktu. "Ve bunu hak edeceğim."

Kallen baştan çıkarmadı, *ezdi*. Her kelime, her dokunuş, her tat, sanki son olacakmış gibi çaresiz bir kenara sahipti.

Yukarı baktı, bana hızlı, kalp durduran bir gülümseme attı, sonra vücudumun aşağısına kaydı, omuzlarını bacaklarımın arasına yerleştirdi ve ellerini uyluklarımın etrafına doladı. Bir anlığına bana baktı, ıslak tenime sıcak nefesini üfledi, sonra dilini merkezime doğru sürükledi.

Aynı anda inledik. "Siktir," dedi, ecstasy gibi görünen bir ifadeyle gözlerini sıkıca kapattı. Sonra sanki bana açmış gibi ateşli, açgözlü öpücükler yağdırmaya başladı.

Ellerim başını kavradı ve inleyerek ona doğru kendimi ittim. Klitorisimi emdiğinde, çığlığım kapıyı koruyan büyüü sarsacak kadar yüksekti.

Kallen'in gözleri açıldı ve öpücükler arasında sırtışını gördüm. "İşte böyle," dedi, sesi hassas cildimde yankılandı. "Sesini duymak istiyorum. Sana tam olarak ne yaptığımı bilmek istiyorum."

Kallen'in ağzı çok kirliydi. Onun soğuk çekingenliğinin altında bunu sakladığını inanamıyordum. Yoğunluğun içinde boğuluyordum, saçlarını tutup yüzüne doğru sallanırken bedenimin ve sesimin kontrolünü kaybediyordum. "Lütfen," diye deli gibi yalvardım. "Daha fazla, lütfen..."

Bana daha fazlasını verdi, dudakları ve dili titiz ve acımasızdı. Ağzı çalışırken beni izliyordu ve her tepkiyi kayda geçirdiğini anlayabiliyordum, çünkü dilinin her hareketiyle benden bir inilti veya seğirme kopardığında, bunu daha yoğun bir şekilde tekrarlıyordu. Baskı neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı ve beni hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde zirveye doğru götürüyordu. Gerginlik karnımda kıvrılırken, titreme cildimde yayıldı. Hisler o kadar yoğundu ki...

Bacaklarım içgüdüsel olarak kapanmaya çalıştı, ama omuzları bacaklarımı açık tuttu. Uyluklarımı bırakıp bir elini karnıma koydu, diğer eliyle girişimi okşadıktan sonra parmağını içime kaydırıldı.

"Kallen, tanrılar..."

İkinci parmak da birinciye katıldı. Baskı, gerginlik, enfesti. Parmak uçlarımda kızıl bir sihir parıldamaya başladı ve kalçalarım sallanırken ayaklarım zeminde kaydı. O hırıldayan bir ses çıkardı ve klitorisimi tekrar emdiğinde, tırmanan tutku sonunda patladı. Sıcaklık dalgaları beni sardı ve vücudum ritmik atışlarla kasılırken çığlık attım. Karnım gerildi, yukarı doğru kıvrıldım ve sanki beni yeryüzüne bağlayan tek şey oymuş gibi saçlarını tuttum. Gözlerimin kenarlarında yıldızlar patladı ve neredeyse korkutucu derecede yoğun bir mutluluğa düştüm.

O pes etmedi ve dilinin her hareketinden sonra kısa, keskin bir inilti geliyordu. "Asla yetmez," dediğini duydum, zevkin sisinden uzak bir sesle. "Asla doyamam."

O beni çalıştırmaya devam ederken orgazm imkansız bir şekilde uzadı. Sonunda bittiğinde, ıslak, titrek bir haldeydim. Uzuvarlarım ağırlaşmıştı ve elimi alnına bastırırken titriyordu. Beni son bir kez yaladı, sonra parmaklarını içimden çıkardı ve bacaklarımın arasına diz çöktü. O kadar kendini beğenmiş görünüyordu ki, çılginca bir kahkaha attım.

Bu ses, gülümsemesini yumuşattı. "Bunu sonsuza kadar dinleyebilirim." Sonra parmaklarını dudaklarına götürdü ve temizleyene kadar emdi.

Bir titreme içimi kapladı. Kendimi bitkin hissediyordum, ama onun kızarmış yanaklarına, parlak dudaklarına ve tutkuyla parlayan gözlerine bakınca, onu da aynı şekilde parçalamak için dayanılmaz bir istek duydum. Dik durmaya çalıştım, sonra ellerimi göğsüne koyup onu sırt üstü yatırdım. Şaşırmış gibi gülererek, o sesi diğerleriyle birlikte biriktirmek istedim, ağgözlü bir ejderha hazine toplar gibi.

Pantolonunun fermuarını yırttım ve bir düğme fırladı. Elim kumaşa kayıp onu sardığında, Kallen'in kıkırdaması anında bir nefes almaya dönüştü. Onun penisini dışarı çıkardım ve bir an için tek yapabildiğim, onun burada da ne kadar güzel olduğuna hayranlıkla bakmaktı. Avuç içimde uzun ve kalın, dilimle izlemek istediğim damarları vardı ve yumuşak derisinin altında taş gibi bir çekirdek vardı. Parmaklarımı sıkıştırıp yukarı aşağı okşadım ve Kallen kalçalarını sarsarak inledi.

Ona şeytani bir gülümseme attım, sonra eğilip onu ağzıma aldım.

Kallen hayvani bir ses çıkardı ve yarı dik bir şekilde yükseldi, sonra yere yığıldı. Parmakları saçlarıma saplandı, iğneler etrafa saçıldı. "Kenna," diye nefes nefese söyledi.

Başımı eğdim ve daha fazlasını aldım. Yavaş, lezzetli bir kayma. Onu olabildiğince içime aldım, sonra elimi tabanına doladım. Gözlerimi kapattım, burnumdan nefes alıp, o anın mükemmelliğini içime çektim.

Kafamı aynı yavaşlıkla geri çektim ve Kallen küfürler savurdu. En üstte, dilimi başının etrafında döndürdüm ve ondan sızan damlaların tadına baktım. Hareketi tekrar tekrar tekrarladım, kafamı salladım, onu yaladım, elimle kaygan sapını yukarı aşağı kaydırıldım.

Kallen'in tüm vücudu titriyordu, sanki hareketsiz kalmaya kararlıymış gibi ama bunu başaramıyormuş gibi. Dudaklarından kekeleme sesleri dökülüyordu. Yukarı baktım ve onun geniş, şaşkın gözlerle bana baktığını gördüm. Kollarının etrafında gölgeler kıvrılıyordu, kontrolünü kaybettiğini gösteren karanlık şeritler. Onun etrafında inlediğimde, dişlerini gösterdi ve gözleri saf siyahla doldu.

Bir heyecan dalgası içimi kapladı ve diğer elimle testislerini kavrayarak onu daha sert bir şekilde çalıştırdım. Dokunmamla birlikte yukarı doğru itti ve ucu boğazımın arkasına değdi. "Üzgünüm," diye nefes nefese söyledi, ama özür dilemesine gerek yoktu. Onu her zaman olduğu gibi ağgözlülükle kabul ettim. Zevk ve acı, gece gökyüzünden daha geniş bir ihtiyacın şiddeti. Asla yeterli olamazdı.

"Beni mahvediyorsun," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Gölgeler etrafımda kıvrılmaya başladı, çıplak tenime soğukluk hissettiriyordu. Ama ben yanıyordum, onu parçalamış olmanın zaferiyle yanıyordum. Avucumun içinde daha da sertleşti ve inlemeleri daha da yüksek sesli hale geldikçe başımı daha hızlı hareket ettirdim.

"Gidiyorsun..." Sözüünü yarıda kesti, sonra bağırıldı, sırtı kavis yaptı ve parmakları neredeyse acı verecek kadar saçlarıma sıktı. Orgazmı ağzımı doldurdu ve ben her damlasını içtim, tadını çıkararak. O titreyip inleyene kadar emmeye devam ettim, ta ki o nefes nefese kalıp sonunda beni itene kadar.

Beni kucaklayarak kendine çekti, kollarıyla beni sardı ve dudaklarını başımın üstüne bastırdı. Kulaklarım onun gürleyen kalbinin üzerinde yatarken, derin bir memnuniyetle kendimi bırakmışım. Ona baktığımda, gözlerinde parıldayan gözyaşlarını görünce şok oldum. "Teşekkür ederim," dedi, sanki ben onun evreninin tamamıymışım gibi bana bakarak.

İçimde bir çiçek gibi açan güzel bir duygu ile gülümsedim. "Teşekkür *ederim*."

Ellerimi göğsünde birleştirdim ve çenemi ellerimin üzerine dayadım. Bir süre sessiz kaldık, sadece birbirimize baktık.

"Artık kaçmak yok mu?" diye fısıldadım sonunda.

Kafasını salladı, koyu kirpikleri aşağıya doğru indi. "Artık kaçmak yok."

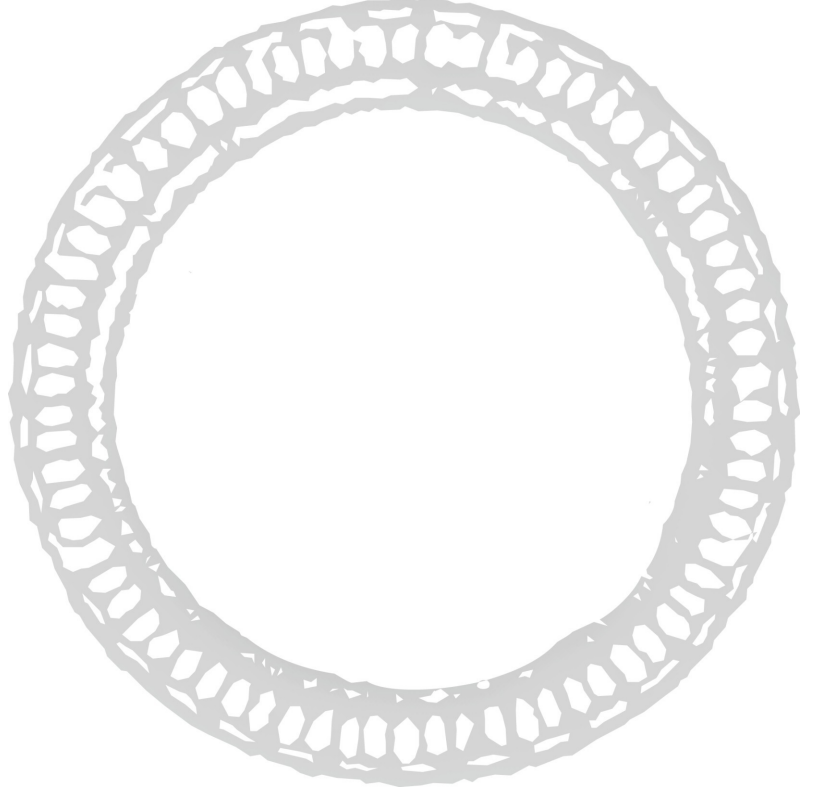
"Güzel." Yine köprücük kemiğinin üzerindeki yara izini öptüm. "Keşke bütün gece burada kalabilsek."

Ama kalamazdık. Bu günlerde sadece kendime karşı sorumlu değildim. Maskeli balo başlıyordu ve Torin ile Rowena'nın şüphelenmemesi için oraya bir an önce gitmem gerekiyordu. Ardından konsey toplantısı vardı ve sonunda uzun süredir ertelediğim kararı uygulamaya koyacaktım. Kişisel arzularımızın, tehlikede olan her şeyden daha ağır basmasına izin veremezdik.

Yine de çok güzel olurdu.

Onun gözlerinde de aynı pişmanlık vardı. "Yükümlülüklerimiz var. Ama sonra benimle Void House'a geri döner misin?"

Bunun ne anlama geldiğini bilerek gülümsedim. Kallen'ın evi... ve Kallen'ın yatağı. "Çok isterim."

Saçımı ve makyajımı düzeltmek için bir sapma yaptıktan sonra, maskeli baloya gittim. Geniş mağara perileri doluydu ve Kallen ile ben dekorasyonunu izlediğimiz zamankinden daha da muhteşem görünüyordu. Stalagmitler mor ipekle sarılmıştı ve aralarına Grimveldian buz heykelleri serpiştirilmişti; bu heykeller ejderhalar, anka kuşları ve devasa ayıları tasvir ediyordu. Peri ışıkları başımızın üzerinde süzülüyordu ve görünmez bir orkestra çalarken, periler yüzen yanardöner baloncukların içinde dans ediyorlardı.

Blood House ilk kez iki kişiden fazla temsil ediliyordu. Lara, Gweneira ile birlikte evde kalmıştı, ama ben kırmızı ve gümüş giysili iki düzine perinin eşlik ediyordu: Earth, Light veya Illusion House'dan ayrılan ve yeni bağlılıklarını kamuoyuna açıklayan Noble Fae'lerden bazıları. Yanlarından geçerken herkesin ağzı açık kaldı ve gururla doldu içim. Blood House sessizce büyüyordu, ama işte buradaydık, ışığa adım atıyorduk.

Notalar arasındaki boşlukta ürkütücü bir flüt melodisi titredi ve ilkel bir davul ritmi başladı, ritim adımlarımla uyumluydu. Bu benim için bir şarkıydı, gerçek dışı bir hisle fark ettim. Tıpkı Imogen'in etkinliklere gelişini duyuran bir melodisi olduğu gibi, biri Kan Prensesi için de bir melodi bestelemişti. Bu tür şeyler efsanevi kahramanlar ve kötü adamlar için olurdu, Tumbledown'dan gelen zavallı kızlar için değil, ama bestecinin gözünde ben neydim?

Eskortlarım eğlenceye katılmak için ayrıldılar ve ben de durup mekanın düzenini inceledim. Dans pisti ortadaydı ve etrafında yemek yemek veya sohbet etmek isteyenler için masalar vardı. Duvarlar boyunca uzanan uzun ikram masaları, üzüm ve peynir tabakları, parlak et şişleri ve çiçek şeklinde kesilmiş ince sebze dilimleri ile doluydu. Tek boynuzlu at başı şeklindeki büyük ahşap heykeller hizmetçilerin girişini koruyordu ve tek boynuzlu atların boyunlarında gizli kapılardan şarap taşıyan Underfae'ler aralıksız olarak çıkıp geliyordu.

Hizmetkarlar ve muhafızlar, Işık ve İllüzyon perilerinden oluşuyordu ve olanlardan sonra Işık perilerinin burada olmaktan nasıl hissettiklerini merak ettim. Muhtemelen başka seçenekleri yoktu.

Ev liderliği nereye giderse, onlar da oraya giderdi.

Herkes maske takıyordu, ancak çoğu ince kumaş parçalarıydı ve pek bir şey gizlemiyordu. Periler güzelliklerini gizlemek için fazla kibirliydiler. En önemli kişileri aradım. Imogen elbette dans pistini gören kürsüde oturuyordu. Osric gibi, her durum için bir tahtı vardı ve bu taht, devasa bir dumanlı kuvars parçasından oyulmuştu. Drustan, Rhiannon'u dans pistinde döndürürken, Torin ve Rowena ikram masasında Ulric ile konuşuyorlardı. Onları görünce içimde nefret yükseldi. Rowena'nın gülümsemesi o kadar tatlıydı ki, kimse onun yapabileceği kötülükleri tahmin edemezdi.

Rowena beni fark etti ve Torin'e dirsek attı. Üç peri de bana dönüp baktığında, ifademde bir terslik görmemelerini umarak kibarca başımı salladım.

Hector'u aramak için döndüm ama onun yerine Oriana'yı gördüm — ne yazık ki benim yönüme doğru geliyordu. Kestane rengi elbisesi altın rengi nakışlı sarmaşıklarla kaplıydı ve maskesi metalik yeşil renkteydi. Her zamanki gibi sakın ve mükemmel görünüyordu, ama yanıma geldiğinde bana bir şekilde daha küçük geldi. Zayıflamış gibi.

"Bak, hepsi ne kadar açgözlü," dedi. "Kıtlığın geldiğini umursamayan oburlar."

Sohbetler ve kahkahalar gerçekten çok gürültülü, danslar da çok coşkulu görünüyordu. Periler alkolü yudumluyor ve sanki açıktan ölüyormuş gibi kızarmış ördek bacaklarını yiyorlardı. Gecenin çılgın bir havası vardı; bu Anlaşma'nın sonu hızla yaklaşıyordu ve Periler ellerine ne geçerse onu yiyorlardı.

Oriana'ya tiksintiyle baktım. "Kibirlenmeye mi geldin?"

Sarışın kaşları kalktı. "Katakompalar hakkında mı? Ben onlardan daha iyiyim."

İnanamadan güldüm. "Hayır, değilsin. Bunların hiçbirinden daha iyi değilsin." Çenemi dansçılara doğru eğdim. "Zaten onların davranışlarını yargılamak sana ne düşer? Senin için hiçbir önemi yok."

Bana soğuk bir bakış attı. "Mistei'yi umursamadığımı mı sanıyorsun?"

"Umursamanın bir önemi yok. Zaten zamanını aynı şekilde geçireceksin: dikenli duvarların arkasında hapsolmuş, kendine bunun bilgelik olduğunu söyleyerek."

"Bilgelik, anın tutkularına kapılmak yerine uzağa bakmak demektir. Belki de bu dersi öğrenecek kadar uzun yaşarsın."

O, yüksekten bana ders vermeyi ne kadar da seviyordu. "Sözde bilgelik, sevdiğini iddia ettiğin herkesi kaybetmene neden oldu."

Kafasını salladı. "Oğullarım benim örneğimi izlemiş olsalardı, hala hayatta olurlardı."

Lara'yı düşünmüyordu bile. Ya da onu kurtarmak için farklı seçimler yapabileceğini kabul etmek istemiyordu. Lara, Blood House'da başarılıydı çünkü ben onu, Fae sarayının acımasız geleneklerinden daha çok önemsiyordum. Benim etkimin sayesinde, o hala ait olmak için çaresizce çabaladığı bu dünyanın bir parçasıydı ve benim etkim Oriana'nın etkisinin sadece bir kısmıydı.

Onu incitmek için pek çok yol vardı, ben de en çok acı verecek olanı seçtim. "Selwyn ve Leo hayatta olsalardı, senden utanırlardı."

Oriana irkildi. "Onları tanıyormuş gibi konuşma." "İdealleri uğruna öldüklerini biliyorum."

"Yine de *öldüler*." Bu söz ağzından fırladı ve Oriana, kendi şiddetinden şaşırmış gibi parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Onunla işim bitmişti. Bu anı, kesin bir duyguydu, sanki bir bıçak gibi. Bu gece vakit geçirebileceğim onca insan arasında, bizim sohbetimiz en önemsiz olanıydı, çünkü kendine karşı dürüst olmayan biriyle nasıl anlaşabilirdim ki? O, Lara'nın hak ettiği anne ya da Mistei'nin hak ettiği prenses olamayacaktı.

"Kendinle yaşamada iyi şanslar," dedim ona ve uzaklaştım.

Öfkemi bastırmak biraz zaman aldı. Caedo bileğimi nazıkçe ısırdı ve ben de bu hafif acı ve hançerin bu tattan aldığı zevki kullanarak kendimi sakinleştirdim. *Onu yok edebiliriz*, diye fısıldadı.

O buna değmez. Açım,
diye şikayet etti.

Sen zaten akşam yemeğini yedin.

Daha fazlasını istiyorum. Caedo, masaların etrafında yığılmış cesetlerin ve dans pistini kaplayan kanın zihinsel görüntüsünü paylaştı. *Sen de içebilirsin,* diye fısıldadı rüya gibi. *İntikamının tadına bak ve sonra daha fazlasını dök.*

Bu düşünce rahatsız ediciydi ve bana, birbirimize bağlı olsak da, hançerin tamamen yabancı bir yaratık olduğunu hatırlattı. Somutlaşmış büyü, kişileştirilmiş susuzluk. Sınırlı bir ahlak kodu vardı, ama ikimiz için de katı kurallar koymazsam, benim rahat hissedebileceğimden çok daha karanlık yerlere sapacaktı.

En azından benim gitmek istemediğim yerler hala vardı.

On yedi gün daha, dedim ona, *sonra doyacağından fazlasını içeceksin.*

Daha fazla peri geç saatlerde gelmeye başladı ve dikkatimi Hector, Una ve Kallen'ın liderliğindeki bir grup Void perisi çekti. Gözleri beni hemen buldu ve karnımda bir arzu kıvrıldı. Kafamı yana çevirdim, sonra mağaranın seyrek nüfuslu bir köşesine doğru yürüdüm. Ejderha şeklinde bir buz heykelinin yanında durdum ve bekledim.

Void perileri kısa süre sonra bana katıldı. Üçü de tehlikeli derecede zarif görünüyordu: Hector'un maskesi siyah deriydi ve koyu renkli tuniği küçük çelik çivilerle süslenmişti, Una ise siyah tüylerle süslenmiş bir elbise ve ona uyan bir maske takıyordu. Kallen'ın kıyafetini elbette daha önce görmüştüm. Yine mükemmel bir şekilde giyinmişti, tuniği düğmeli ve saçları artık dağınık değildi, ama tek düşünebildiğim, ağzının bacaklarımın arasında hareket etmesi idi.

Kızarmadığımı umarak reverans yaptım. "Bu gece sizi görmek ne güzel."

Ne büyük bir zevk, Kallen'ın gülümsemesi, diğerlerine katılarak selam verirken bunu ifade ediyordu.

Hector dikleşti ve uzun saçlarını omuzlarının üzerinden geriye attı. "Duyduğuma göre hareketli bir akşam geçireceğiz."

Kallen'a, toplantıdan önce sahip olduğumuz kısa süreyi en iyi şekilde değerlendirebilmemiz için Hector'u hazırlamasını söylemiştim ve her zamanki gibi, Boşluk prensi doğrudan konuya giriyordu. Ayak parmağıyla sabırsız bir enerjiyle yere vuruyordu.

"Kesinlikle belirleyici bir akşam olacak," dedim.

Hector etrafına baktı. "Serbestçe konuşmak isterim. Yakınlarda kimse illüzyon büyüsü yapmadığını teyit edebilir misin?"

Hâlâ bu taramaları yapma alışkanlığım olmadığı için kendime kızarak, Kan güçlerimi kullanarak herhangi bir canlı varlık olup olmadığını araştırdım. "Hizmetçi girişinin arkasında periler var," dedim, yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki tek boynuzlu at kafalarından birini işaret ederek. "Ondan daha yakın kimse yok."

"İyi." Hector'un ifadesi ciddileşti. "Öncelikle sana teşekkür etmek istiyorum. Bu kolay bir karar olmamıştır."

"Keşke daha önce anlaşılırdı."

Kafasını salladı. "Buraya nasıl geldiğimizizin önemi yok. Şu anda buradayız ve bu akşamki konuşmaya nasıl yaklaşacağımızı tartışmamız gerekiyor. Gweneira katılabilecek kadar iyileşecek mi?"

"Kendini iyi hissetmese bile toplantıya katılacağından eminim. Light House'da olanları tartışmayı kaçırmayacaktır, özellikle de benim de bir kral seçeceğimi düşünüyorsa."

"Şüphelendiğini düşünüyor musun?" diye sordu Una.

"Drustan ona tartışmamızı anlattıysa, evet. Bunun dengeleri değiştirdiğini biliyor olmalı." Bu düşünce midemi bulandırdı. Sonunda bir seçim yapmış olmak rahatlatıcıydı, ama şimdi bu seçimi, on yıllardır farklı bir sonuca hazırlanan eski sevgilime açıklamak zorundaydım.

"Hector'u seçtiğini açıkladığında, Drustan hızlı kararlar almak zorunda kalacak," dedi Kallen ve konu ne olursa olsun, sesinin tınısı tüylerimi diken diken etti. "İçgüdülerin sana onun ne yapacağını söylüyor?"

Yüzümü buruşturdum. "Drustan'ın ne yapacağını sadece kendisi bilir." Düşünerek bir süre durdum. "Onun hedefi taht, ama halkın desteğini kaybetmek istemiyor. Tahminimce benim seçimimi kabul edecek, özverili kahraman rolünü oynayacak ve sonra ne olacağını bekleyecek. Hector savaşta ölürse, bizim tarafın yine de bir lidere ihtiyacı olacak." Hector'a baktım. "Tabii ki bunun olmaması için dua ediyoruz."

"Merak etme," dedi Boşluk prensi. "Eğer ölürsem, savaşta olmayacak. Şanlı bir savaşta olacak, En az üç bin dörtlük.

Kimse bu kuru mizah girişimine gülmedi. Una babasına kaşlarını çattı. "Dikkatli olmazsan, Drustan muhtemelen senin görkemli ölümünü ayarlayacaktır."

"Ben onun ölümünü önce ayarlarsam olmaz."

"Hiçbirimizin birbirimizin ölümünü planlamamasını tercih ederim," diye araya girdim. Hector ellerini kaldırdı. "Bu tamamen ona bağlı."

Kallen başını hafifçe eğdi ve gözlerim onun koyu renk saçlarına takıldı. Onu tuttuğum anı hatırlayarak parmaklarım seğirdi. "Sanırım haklısın," dedi bana. "Drustan, uzun vadeli kazançlar yerine kısa vadeli tatminleri önceliklendirerek bu noktaya gelmedi. Hoşuna gitmeyecek, ama kabul edecek, en azından bizim yüzümüze karşı. Tehlike, bu arada başka ne tür planlar yapmış olabileceğinde yatıyor."

"Mesela?" diye sordu Una.

"Nasties hâlâ oyunda. Onları bir kez çağırdı, Dallaida'ya sözler vermişse bunu tekrar yapabilir. En kötü senaryo, Imogen'ın onu cezbedebileceği bir şey bulması ve onun da ona bağlılığını değiştirmeye hazır olmasıdır."

"Bunu yapmaz," dedim hemen. "Bu, uğruna çalıştığı her şeyi mahveder."

"Hemen değil. Ama savaş kaybedilecek gibi görünürse?" Kallen omuz silkti. "Drustan uzun vadeli düşünür."

Imogen ise müttefiklerimin bana sırt çevirmeye başladığını ima etmişti. Bu, ittifakımızı zayıflatmak için bir taktik miydi... yoksa gerçek bir uyarı mı?

Oriana bana, *bilgelik, anın tutkularına kapılmak yerine uzağı görmek demek* olduğunu söylemişti. Herkes uzak geleceği düşünürken, ben hala önümüzdeki iki haftayı düşünmekte zorlanıyordum. Bu savaş yıllarca sürebilir, diye düşündüm ve midem bir anda düğümlendi. Ve Drustan, bundan çok daha sonra gerçekleşecek sonuçlar için planlar yapıyor olabilir.

"Hala, güç dengesini değiştirmek için beklenmedik bir şey yapabileceğini düşünüyorum," dedi Hector. "Bu hassas bir dönem; riski ödüle değecek kadar değerli bulabilir."

"Ya da belki sözünü tutacaktır," diye işaret etti Una. "Bu ittifaka ihanet varsayımıyla girersen, her yerde ihanet arayacaksın ve muhtemelen olmayan bir yerde bile ihanet uydurursun."

Hector gözlerini kısarak, "Büyüklerinin önünde bilgece konuşmaya başlama," dedi.

"İnan bana, ben de senin kadar temkinliyim," dedi. "Ama kendi düşmanlarımızı yaratmayı göze alamayız. Tetikte olun ve en kötüsüne hazırlıklı olun, ama bazen iyi sonuçlar da olabileceğini unutmayın."

Kallen ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve bana baktı. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. O ve Hector, yüzyıllar süren şiddet ve ihanetlerle şekillenmişlerdi, Una ise üçünün birer birer daha iyi bir dünya yaratıklarına inanarak büyümüş genç bir peri idi. Bu, umut ile acı deneyim arasındaki zıtlıktı.

Ama bu gece Kallen de korkularıyla yüzleşmişti — beni inciteceği ya da onun sunduğu kalbi alıp onu yok etmek için kullanacağım korkusu — ve nadir görülen iyi sonuçlardan birini keşfetmişti.

"Tamam," dedi Hector, Una'ya bakarken yüzündeki ifade yumuşadı. "En kötüsüne hazırlıklı olalım, ama Drustan'a kendini kanıtlama fırsatı verelim."

Eğer ihtiyacım olsaydı, bu doğru seçimi yaptığımın bir başka kanıtıydı.

"Benim bir tur atmam gerekiyor," dedi Hector, dikkatini bana çevirerek. "Earth House'daki havayı Lady Rhiannon'a sor, Void liderliğine açık olduğunu belirten diğer birkaç adayla konuş." Elini omzuma koydu. "Teşekkürler, Kenna. Her şey bu gece başlıyor."

İkisi uzaklaşırken Una bana gülümsedi. Kallen

kolunu uzattı. "Sana eşlik edebilir miyim?"

Elini tuttum, parmaklarımı onun pazısına doladım. "Toplantı için gergin misin?" diye sordum, dansa doğru yavaşça yürürken.

"Hayır. Ne olursa olsun, üstesinden geliriz."

Keşke ben de o kadar kendinden emin olabilsem. "En azından sonrasında sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey var."

Bana yakıcı bir bakış attı. "Çok yorulmayacağından emin misin? Toplantı gece yarısından sonra bitecek ve ben... ayrıntılı olmayı planlıyorum."

Baştan aşağı titredim ve Kallen yine o sinsi gülümsemesini attığında, onun da bunu hissettiğini anladım. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum," diye mırıldandım, kirpiklerimin arasından ona bakarak. "Yetişebileceğinden emin misin?"

Bana yaklaştı. "Güven bana, senin için ayak uydurmakta hiç sorunum yok."

Kallen'in müstehcen şakasına şok olarak, kahkahayı bastım. Kafalar döndü, meraklı ya da düşmanca bakışlarla bize sabitlendi ve ben yüzümü tekrar sakın bir ifadeye sokmaya çalıştım. "Çok haklısınız Lord Kallen."

Kalabalığın kenarına ulaşmıştık. Kallen yine ölümcül bir ciddiyetle bakıyordu, ama o anı yaşarken aramızda sessiz bir özlem uzanıyordu.

"Sonra benimle dans eder misin?" diye sordum ve sonunda kolunu bıraktım.

Kirpikleri aşağı indi ve dudaklarının köşesindeki küçük bir hareket gördüm. "Her zaman."

Sonra ortadan kayboldu, kalabalığın içinden geçerek Mistei'de bu gece hangi komploların işlendiğini izlemeye ve dinlemeye gitti.

Ben de aynı şeyi yapmak için döndüm ve kendimi Imogen'in karşısında buldum. "Bu işin sonu nereye varacak diye merak ediyordum," dedi illüzyon prensesi, Kallen'ı gözleriyle takip ederken bir kadeh köpüklü şarap yudumlarken. "Alışılmadık bir seçim, ama sen beklenmedik şeylere eğilimli birisin."

Ona tatmin olmasını istemiyordum. "Seni yerde görmek beni şaşırttı. Tahtından şimdiden sıkıldın mı?"

"Asla." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Ama bir kraliçenin halkının arasında vakit geçirmesi iyi bir şey, sence de öyle değil mi?"

"Bilemem. Hiç kraliçeyle tanışmadım."

O, zengin ve güzel bir sesle güldü. "Benimle yürü, Prenses Kenna."

Bu, bana ikinci kez emrettiği şeydi. Reddetmek için bir bahane bulamadığımdan, onun yanında yürümeye başladım, ama bu sefer, sanki arkadaşmışız gibi kollarımızı birbirine dolamadan önce uzaklaştım. "Bana başka bir rüşvet teklif etmeyi mi planlıyorsun?" diye sordum.

"Bir noktada, bazı sonuçların satın alınamayacağını, sadece zorlanabileceğini kabul etmek gerekir."

Ona baktım, bu ifadeyi beğenmedim. Her zamanki gibi kaygısız ve zarif bir güzelliğe sahipti, kelebek şeklinde gümüş telkari maskenin ardında gözleri sihirle parlıyordu. Maun rengi saçları omuzlarının üzerine düşen iki örgü topuz haline getirilmişti ve elbisesi indigo kurdelelerle süslenmiş soluk pembe tül kumaştan yapılmıştı. Tatlı ve narin görünüyordu, ama aynı zamanda Osric'in ağır tacını da takıyordu ve ben onun acımasızlık kapasitesini ilk elden deneyimlemiştim. "Anlaşmanın bitmesine hala iki haftadan fazla var," dedim. "Şiddet kullanmak için henüz erken."

"Söylesene, Drustan senin ittifakın hakkında ne düşünüyor?" Tüylerim diken diken oldu. "Neden ona sormuyorsun?"

"Benim var." O inci gibi dişlerini tekrar gösterdi ve köpek dişleri öncekinden daha keskin görünüyordu.

"Sadece senin de olup olmadığını merak ediyorum. Ve hangimize karşı dürüst olduğunu."

Bir ürperti beni sardı. "Aramızı bozmaya çalışıyorsun."

"Sen de bolca ayrılık ekmeye çalışıyorsun. Az önce Hector ile konuştuğunu kimsenin fark etmediğini mi sanıyorsun? Drustan'ın gözleri var ve dans ederken bile onları kullanma yeteneği var."

"Halka açık bir etkinlikte müttefiklerimle kısa bir sohbet ettim. Bu hiç de olağandışı bir şey değil." O mırıldandı. "Hayır, ama her zaman görüşlere dikkat etmeliyiz."

Yürümekten vazgeçip ona döndüm. "Bu konuşmanın amacı nedir?"

Lavanta rengi gözlerinde parıltılar vardı, sanki bir sırrı itiraf edecekmiş gibi eğildi. "Torin'in seni öldürmeyi ve suçu diğerlerinden birine atmayı desteklediğini biliyor muydun? Ona bunun Anlaşma'nın ilkelerine aykırı olduğunu söyledim, ama o bu işi bir an önce halledip katliama başlamayı tercih ediyor. Ve barışı bozan tarafın senin tarafın olması en iyisi olur."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Etrafıma bakındım, kimler duymuş olabilir diye, ama kimse tepki göstermedi.

Konuşmamızı gizliyor olmalıydı. "Kimse inanmaz," dedim.

Omuz silkti. "Drustan'ı reddedip Hector'a yakın davranırken görülürsen, inanabilirler."

"Neden beni uyarıyorsun?" diye sordum, içime bir korku çöktü. "Anlaşmayı bozmak senin için de yararlı değil mi?"

"Bunu, benim korumamın faydalarını düşünmek için son şansın olarak gör. Altını takdir etmeyebilirsin, ama dürüstlüğü takdir edersin ve ben sana bunu da sunabilirim." Gözlerindeki ışıltı söndü. "Evet, bu benim için faydalı olur," dedi daha sessiz bir sesle, "ama geleneklerimizin bir amacı olduğuna inanıyorum, bu yüzden Torin'e beklemesini emrettim. Ancak o seni çirkin bir ölümle işaretlede. O noktada, seni kurtarabilecek tek kişi ben olacağım."

"Torin'in emirlerine uyacağından emin misin? Bu gece kendi ev halkını katletmekten çekinmedi. Sadakatinin sınırları olabilir."

Bana uzun uzun bakarken uzun bir sessizlik oldu. "Ne demek istiyorsun?"

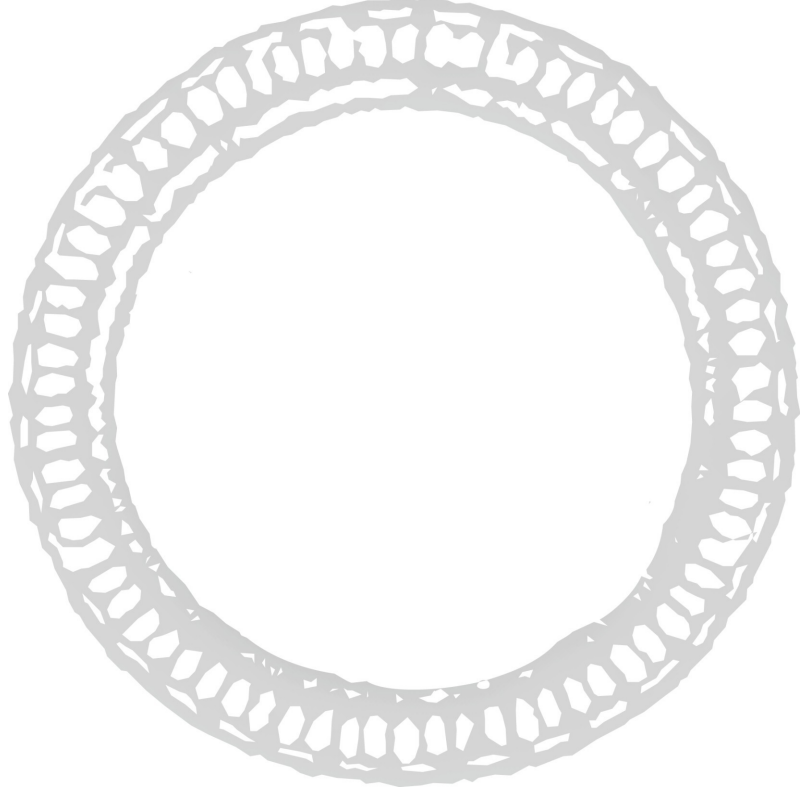
Gerçekten bilmiyor muydu? "Hizmetçilerin dedikodularını duydum. Torin'in Light House'un kontrolünü ele geçirdiğini söylediler."

"Ah. Demek sonunda Gweneira'yı öldürebildi. Bu, onu bu gece neden görmediğimi açıklıyor." Ancak Imogen'in ağzında bir gerginlik vardı; bu gelişmeden haberdar edilmemişti ve bu şekilde öğrenmekten hoşlanmamıştı.

Hâlâ yararlanılabilecek bir zayıflık vardı, Illusion ve Light arasındaki bağda bir çatlak. O çatlağa bir bıçak sokup çevirdiğimi hayal ettim, tıpkı onun benim ittifakımda delikler açmaya çalıştığı gibi. "Etkinliklerde müttefiklerimle konuşuyorum çünkü birbirimize güveniyoruz ve bilgi paylaşıyoruz. Sizin tarafınız da aynı politikayı uygulamayı düşünmeli."

Dans pistine baktı ve ben de onun bakışını takip ederek Torin ve Rowena'nın birbirlerinin kollarında dönüp durdukları yere baktım. "Demek Kan Prensesi kendi uyarısını veriyor," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de müzakerelerimiz henüz bitmemiştir." Sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sana sonsuza kadar elimi uzatmayacağım. Bunu düşün. Sıradaki hamle sende."

O, kürsüye doğru yavaşça yürüdü. Ben, onun tahtına geri dönmesini izlerken, uzattığı eli reddetmemin kendi ölümümü garantiyeceğini merak ediyordum.

Torin ve Rowena, yavaş bir şarkı eşliğinde dans ediyorlardı, kollarını birbirlerine dolamışlardı ve salondaki hiç kimse onların gösterdiği kadar samimi değildi. Imogen ile konuşmamın ardından beni izliyorlardı, altın maskelerinin ardında mavi gözleri düşmanca bakıyordu. Seçtikleri kıyafetler zırhın yarısı gibiydi — Torin'in beyaz tuniğinin önü dairesel bir altın plakayla kaplıydı, Rowena'nın kar beyazı elbisesinin korsesi ise göğüs kafesine benzeyen metal bir göğüs parçasıyla kaplıydı.

"Dans etmeyi sever misiniz, Prenses Kenna?" Rowena, yanlarından geçerken seslendi. Ne tür bir tatsızlık olacağını merak ederek yavaşladım. "Genel olarak, evet."

O gülümsedi. "Çok fazla pratik yapman gerekiyor, ama bence oldukça eğlenceli olabilecek potansiyelin var."

Rowena'nın hoşlandığı türden "eğlenceyi" hatırlayınca kemiklerime işleyen bir ürperti hissettim. "Senin ne düşündüğün umurumda değil."

Gülümsemesi parlak bir sırıtışa dönüştü. "Yazık, senin için işler farklı gelişebilirdi."

"İnsanlar kaybedilmiş davaları severler," dedi Torin. "Ölüme coşkuyla koşarlar."

"Gerçekten öyle." Rowena'nın gülümsemesi sanki hiç olmamış gibi silindi. "Umarım gecenizin tadını çıkarırsınız, Prenses Kenna. Biraz şarap için. Bedelini düşünün."

Altın ve beyaz renkler, kalabalığın içinde kaybolarak uzaklaştılar.

Ne bedeli? Şarabın bedeli değil, Imogen'in Grimveld'den ithal ettiği buz şarabı kesinlikle pahalıydı. Muhtemelen ikisini düşman edinmenin bedeli. İki haftadan biraz fazla bir süre sonra onları öldürmekte özgür olacağımı bilerek kendimi teselli ettim.

Yabancılarla sohbet etmek için kendimi çok tedirgin hissettiğimden, birkaç dans teklifini kibarca reddettim. Bunun yerine, bütün gece korktuğum şeyi yaptım ve Drustan'ı aradım.

Hafif adımlarla ve atletik bir şekilde dans ediyordu, her zamanki hayran bakışları üzerine çekiyordu. Baştan aşağı bakır rengi kıyafetiyle parlıyordu, sadece sırtına dökülen saçlarının ışıltısı onun parlaklığını gölgede bırakıyordu. Uçuşan peri kürelerinin ışığında o kadar parlak görünüyordu ki, neredeyse gözlerimi acıtıyordu.

Onu izlerken içimi hüznü kapladı. Herkesten daha parlak bir şekilde ışıldayan Ateş Prensi. Drustan'ın planları, hayalleri bizi buraya getirmişti, ama ben onu bu yolda daha fazla takip edemezdim.

Partnerini başka birinin kollarına doğru döndürdü, sonra bana doğru döndü ve elini uzattı. Bakır maskesinin altında ifadesini okumak imkansızdı.

Derin bir nefes aldım, sonra parmaklarımı onun eline kaydırdım ve beni dansın akışına çekmesine izin verdim.

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde daireler çizerek döndük. Sonra beni kendine yaklaştırdı, bir elini belime koydu. "Çok güzelsin," diye saçlarıma fısıldadı. "Ama sen her zaman güzelsin."

Yine hafif bir keder dalgası içimi kapladı. Kendimi gülümsemeye zorladım, çünkü bir prensesin müttefikinin kollarında yapması gereken şey bu gibi görünüyordu, ama bu rolün ağırlığı o kadar fazlaydı ki ayaklarım müziğe ayak uyduramıyordu. "Bunu bilmek için benim iltifatlarıma ihtiyacın yok."

"Hayır, ama bunları duymaktan asla bıkmam." Bana çapkın bir gülümseme attı, ama neşesi gözlerine yansımadı. "Bu gece yaptıkların için teşekkür ederim. Ev kapılarını açmak her zaman bir risktir."

"Doğru olan buydu."

"Herkes doğru ya da yanlışla ilgilenmez." Bakışları kalabalığın üzerinde dolaştı. "Ortak arkadaşımız daha sonra gelecek mi?"

Diğerlerine bu kadar yakinken Gweneira'nın adını yüksek sesle söylemek çok riskliydi, bizim kadar sessiz konuşsak bile. "Sanırım öyle. Yapılması gereken planlar var."

"Her zaman vardır. Planlar ve entrikalar, örülmesi gereken ağlar, yenilgiden elde edilecek zaferler. Ve böylece devam ederiz, gökyüzündeki takımyıldızlar gibi yollarımızı tekrar tekrar izleriz." Gülümsemesi solmuştu. Belki de prens rolü onun için de çok ağır gelmişti. Bir adımımı kaçırdığımda, hareketlerini yavaşlattı ve bizi müziğin ritminden çıkardı. "Keşke bu farklı olsaydı."

Dilek ne işe yaradı ki? Köy kızları bataklıkta dilek tutmuş, bozuk paralar atmış ve hayallerinin gerçekleşmesini dilemişlerdi. Sonuç her zaman boş bir cüzdan olmuştu. Ama ben anlıyordum. Dilek bir tür pişmanlıktı ve benim pişmanlıklarım boldu. "Bu gece olanları değiştiremeyiz," dedim Drustan'a. "Sadece yeniden toplanıp yeni bir yol bulmamız gerekiyor."

Bu ışıkta gözleri gümüş gibi görünüyordu, sanki tüm varlığı nadir metallerden oluşuyormuş gibi. "Sen her zaman zor yolları seçmişsindir."

"Hiçbiri kolay olacaktı ki?" Başını eğdi.

"Muhtemelen hayır."

Bir süre sessiz kaldık, merdivenlerden yukarı çıktık. Sarhoş bir çift gürültüyle gülerek yanımızdan geçti ve o beni kenara çekti.

"Kallen'ı seçmek çoğu kişi için daha zor bir yol," dedi sonunda.

Beklenmedik bu konu değişikliği beni şaşırttı. "Bu gece olanlar hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

"Her şey birbiriyle bağlantılı değil mi?" Gözleri hüznüydü. "Onunla eskiden benimle güldüğün gibi gülüyorsun."

Demek daha önce izliyormuş. Buna ne cevap vereceğimi bilemedim.

O içini çekerek başını benimkine yaklaştırdı. "Sen benim kraliçem olabilirdin, Kenna. *Hala* kraliçem olabilirdin. Birlikte kuracağımız dünyayı bir düşün."

Ben tökezledim ve o hızla beni kaldırdı, bir daire çizerek döndürdü ve sonra tekrar yere indirdi. "Öyle şeyler söyleme," dedim ona, ayağımı yere basıp nefesimi toparladığımda. Öfke içimde kaynıyordu. "Sahte vaatlerle beni kazanmaya çalışma. Beni sevmiyorsun ve asla sevmeyeceksin, çünkü ben Mildritha değilim."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Aşk bir gereklilik değildir." "Benim

için öyle." Başımı salladım. "Senin için de öyle olmalı."

Ağzının çevresinde tanıdık olmayan çizgiler belirdi. "Bazen hala buna muktedir olup olmadığımı merak ediyorum." "Sevgiyi mi?"

O başını salladı.

Onun dürüstlüğü karşısında öfkem biraz azaldı. "Buna senin adına cevap veremem. Ama bence bir kez sevmiş olan insanlar tekrar sevebilir. Sadece karşılığında bir şey beklemeden vermeye istekli olmaları gerekir." Kaşlarını kaldırdım. "Bunu önce hayatının diğer alanlarında denemelisin."

Yüzünü buruşturdu. "Belki de en iyisi budur. Hayatım boyunca senin derslerini dinlemekten hoşlanmazdım."

Sessizce birkaç adım daha attık, birbirimizi izledik ve ben, bu dansın son anlarında beni kendi tarafına çekebilecek yeni argümanlar mı hazırladığını merak ettim. Çünkü bu sadece bizim mahkum aşkımızla ilgili değildi — Drustan ile ilgili her şey taçla ilgiliydi.

"O zaman seni seviyor mu?" diye sordu sessizce. "Gerçekten mi?"

Öğrenmek istediği şey bu muydu? Beni ona bir şans daha vermem için ikna edecek şey değil, Kallen'ın beni sevip sevmediği mi? "Bu bizim aramızda." Bu olasılığı ilk kez Drustan'ın kollarında dile getirmeyecektim.

Kirpikleri titredi. "Onun bunu yapabileceğine inanmakta zorlanıyorum, ama senin de daha azını kabul etmeyecek kadar inatçı olduğuna inanıyorum."

Müzik yeni bir melodiye geçiyordu, yeni partnerler arıyordu, ama o beni bırakmadı. "Konuşacak stratejik birini bulmalıyım," dedim, o özlem ve kabullenme karışımıyla bana bakarken ne söyleyeceğimi bilemeden. "Önerdiğin biri var mı?"

O başını salladı. "Hadi dans edelim, Kenna. Birkaç dakika için ne olacağını bilmiyormuş gibi davranmama izin ver."

Boğazımda bir düğüm vardı. "O zaman bir dans daha."

Sessizce hareket ettik, benim söylemediğim kararımın ağırlığı üzerimizde asılı duruyordu. Hector'u seçtiğimi biliyordu. Ve bu gece dürüst görünse de, Drustan'ın gerçekleri genellikle yalan çıkardı ve sonunda ne yapacağını bilmiyordum.

Her şey bittiğinde, Drustan eğildi ve elime uzun bir öpücük kondurdu. Sonra Rhiannon ve onun Dünya perileriyle görüşmek için salondan ayrıldı, yüzünde yine o çekici gülümsemeyle politik oyunlarına devam etti.

Bir dikit gölgesine çekildim ve Kallen yanımda belirdiğinde hiç şaşırmadım. "Nasıl geçti?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Bu gece melankolik görünüyor," diye fısıldadım. "Bunu konuşmadık, ama Hector'u seçeceğimi biliyor." Dudaklarımı ısırdım, çünkü bundan sonra söyleyeceklerimi beğenmeyeceğini biliyordum. "Beni kraliçesi yapmayı teklif etti."

Karanlık, irislerinin maviliğini kapladı. "Bu onun için cesurca bir hareket."

"En iyi ihtimalle yarı yürekli bir girişimdi ve ben tabii ki reddettim." "Senin evet diyeceğini düşünüyorsa hayal görüyor demektir."

Kallen, hançerlerini tutan düğümleri çözüp Drustan'ın kalbine bir bıçak saplamaya hazır görünüyordu. Bariz kıskançlığı yüzünden suçluluk duygusu kabardı. "Onunla dans ettiğim için kızgın mısın?"

Kallen başını salladı. "Drustan varlığıyla beni kızdırıyor, ama senin kiminle dans edeceğine ben karar veremem. Bu sadece politika."

"Seninle dans etmeyi tercih ederdim."

Gözlerindeki karanlık kayboldu. "Ben de öyle isterdim," dedi, sesi yumuşadı. Eli benim elime dokundu. "Daha sonra, herkes entrika kurmak için çok sarhoş olduğunda ve ben dinlemeyi bırakabildiğimde."

"Sonra," diye kabul ettim. "Peki, bu gece ne fark ettin?"

Kallen başını bir yana eğdi. "Ulric, Imogen'dan kaçınıyor."

Onun işaret ettiği yöne baktım ve illüzyon lordu'nun ikram masasının yanında sohbet ettiğini gördüm. "Sence bu önemli mi?"

"Belki, belki de değil. Ama onun, Imogen'in içki içmesiyle ilgili aşağılayıcı bir yorum yaptığını duydum. Kraliçelerin kamu önünde belirli bir düzeyde nezaket göstermeleri gerektiğine inanıyor." Ona inanmaz bir bakış attım ve dudakları kıvrıldı. "Fae arasında nadir görülen bir görüş, ama hükümdarlarından daha yüksek standartlar bekleyen birkaç kişi var."

Bu yüzden Ulric daha ılımlı bir lideri tercih ederdi. "Eğer şüpheleri varsa, Hector'a destek vermesi için bir fırsat olabilir."

Memnun görünüyordu. "Ben de aynen öyle düşünüyorum. Taraf değiştirmesi pek olası değil, ama Imogen'in desteğini elimizden geldiğince azaltmalıyız. Bir saniyelik tereddüt, savaşın gidişatını değiştirebilir."

Ulric şimdi yalnızdı ve peyniri inceliyordu. "Belki de onu daha iyi tanımalıyım."

"Ben ortalıkta dolaşmaya devam edeceğim." Bana bir şey fısıldıyormuş gibi elini kaldırarak yaklaştı, sonra elini kullanarak kulak mememi nazikçe ısırdı. "Sonra da o dansı talep etmeye geleceğim, Prenses."

Kallen ayrıldıktan sonra, şarabına kaşlarını çatmış olan Ulric'in yanına gittim. Kadehin içine altın kenarlı kırmızı bir tüy yerleştirilmişti — masaların üzerindeki vazolarda toplananlar gibi bir anka kuşu tüyü. Yakınlarda, bir hizmetçi başka bir yüksek rütbeli perinin benzer bir içki ikram ediyordu.

"Prenses Kenna," dedi Ulric, yanına geldiğimde. "Sizinle tanışmak ne büyük bir onur." Bardağı uzattı. "Bu süslemeye ne dersiniz?"

"Lord Ulric," dedim, onun görgü kurallarına verdiği önemi hatırlayarak. "Onur benimdir. Ve bu, içmek için pek uygun görünmüyor."

"Anka kuşu tüylerinin tüm amacı, onların alevler içinde yanışını izlemektir. Ama onu yakarsam, alkol yanıp gider." Dudaklarını ısırdı. "Bir bilmece."

Sesi hafifti, ama Kallen'in duyduklarını düşündüm. "Sonuç bu olacaksa, Imogen kesinlikle kendi tüyünü yakmayacaktır."

Ulric içkiden tüyü çıkardı ve cebine koydu. Bu hırsızlık hareketine kaşlarımı kaldırdım, o ise omuz silkti. "Alınmasını göze alamayacağı bir şeyi teklif etmemeli."

Mavi gözleri, dut rengi maskesiyle tezat oluşturarak parlıyordu ve o abartılı kirpikli gözleri ve kıvrımlı kızıl saçları bana Karissa'yı çok hatırlattı. Belki de bu bağlantı, onunla iyi bir ilişki kurmanın anahtarıydı. "Sen Karissa'nın amcasısın, değil mi?" diye sordum.

"Öyleydi."

"Ona olanlar için üzgünüm..."

"Ben üzülüyorum," dedi, ifadesini değiştirmeden. "Zayıfların Mistei'de yeri yoktur." Bu

duygusuz sözler beni şaşırttı. "Yeğenin ölürölmesi umurunda değil mi?"

"Bundan sorumlu olan oydu, hayır." Şarabını yudumlarken beni izledi. "Zayıflıkların gösteren herkes sonuçlarından sorumludur. Kendilerini ne kadar önemli görürlerse görsünler."

Tüylerim diken diken oldu. Bu tuhaf bir şekilde tehdit gibi gelmişti. "Bu Imogen için de geçerli mi?"

"Bu en çok kraliçeler için geçerli." Ağzı aniden bir gülümsemeye dönüştü ve tüylerle süslenmiş içeceklerin bulunduğu tepsiyi taşıyan hizmetçiyi çağırdı. "Sen, oradaki. Prenses Kenna şarap istiyor."

Illusion perisi aceleyle geldi. "Kan prensesinin her isteği benim için bir emirdir," dedi coşkuyla, bir kadeh uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "İçmek istemiyorum."

"Ama size hizmet etmek istiyorum." Perinin parıldayan leylak rengi gözleri hayranlıkla doluydu ve ben, evime sığan hizmetçileri tanıyıp tanımadığını merak ettim.

"Zavallı şeye bak," dedi Ulric gülerek. "İnsanları memnun etmek için ne kadar çaresiz. Sen hizmetçilerin savunucusu olmalısın, ona bir iyilik yapman iyi olur."

"Teklifin için teşekkür ederim," dedim perinin nazikçe, "ama..."

"Tüy olmadan çok daha kolay," dedi Ulric, içkiden tüyü çıkarıp diğer cebine koydu. "İç şunu, Prenses Kenna. Kraliçemiz tam bir sefahatten başka bir şey beklemiyor."

Beni tedirgin ediyordu, ama sesindeki acı ton bir fırsat olduğunu işaret ediyordu. "Bu tür etkinliklerde ayık olmayı tercih ederim," dedim, umut dolu görünen cin'i uzak tutmak için elimi uzattım. "Imogen de ara sıra bunu yapmayı düşünmeli."

"Hadi ama," dedi Ulric. "Bunu yaparsan her şey daha kolay olacak."

Başımı ona doğru çevirdim ve nefes alıp neyin daha kolay olacağını sormak üzereydim ki, cin boynumu yakaladı ve şarabı ağzıma döktü.

Boğulup tükürmeye çalıştım ama sıvı boğazımı yakarak yarısı mideme, yarısı ciğerlerime gitti. Gözlerim yanarken ve boğazım yanarken öksürdüm.

"İşte." Ulric gülümseyerek omzuma vurdu. "Partinin tadını çıkar, Prenses Kenna."

Ben hala öksürerek eğilmişken o gitti. Dikleştiğimde, görüşüm dönmeye başladı ve yana doğru sendeleyerek masaya çarptım. Tabaklar tıkırdadı ve sebze çiçekleri yere düştü.

Dünya başım dönmeye başlayınca şiddetli bir coşku beni sardı. Ayaklarım kanayana kadar dans etmek ve midem patlayana kadar içmek istedim. Bu odadaki perileri ateşe vermek ve alevlerin sıcaklığıyla kendimi ısıtmak istedim.

Öldür, öldür, öldür, diye haykırıyordu Caedo, sprite'ı kurutmak için yeterince hızlı hareket edemediği için öfkeliydi. Kötü niyetli, baş döndürücü bir an için ben de ona katıldım ve parmak uçlarıma sihir doldu, intikam vaat ediyordu. O Underfae'yi kemik kemik parçalayacaktım ve bunu yaparken gülecektim.

Panik, deliryumu delip geçti. Bunlar benim düşüncelerim değildi. O

şarapta bir şey vardı.

Masadan sendeleyerek uzaklaştım, sarhoş bir şekilde savrulan perileri atlatarak. Birinin omuzu omzuma çarptı ve ben dönerek zar zor ayakta kaldım. Maskem yana kaymıştı, beceriksiz parmaklarımla bağlarını çözdüm ve bir kenara attım. Büyüm gevşek ve akışkan hissediyordu, artık normal sınırlamalarına bağlı değildi. İçimden akarak, bana verilen zehirle savaşmaya çalışıyordu. Fazla güç, kanlı kırmızı lekeler halinde derimden sızıyordu ve onu geri çekemiyordum.

"Yardım edin," diye nefes nefese bağırdım. "Kallen, yardım et!"

Onun gittiği yöne doğru sendeledim. Ancak boyum çok kısaydı ve kalabalık etrafımı sardığı için çıkış yolunu göremiyordum. Öfke, orman yangını gibi içimi kapladı. "Çekilin önümden!" diye bağırdım ve birini yere iterek. Kadın göğsünü tutarak kıvranmaya başladı ve en yakınındaki periler geri çekildi.

Bir şeyler ters gidiyordu, kötü bir şey olmuştu, ama öfke ve panik karışımıyla başka bir şey düşünemiyordum. Kalabalık açıldığında, sonunda Kallen'ı ipekle sarılmış bir dikit yanında Hector ile konuşurken gördüm. "Yardım edin," diye nefes nefese bağırdım ve ona doğru sendeleyerek elimi uzattım.

İki Void perisi bana döndü. Görüşüm bulanıklaştı ve netleştğinde, orada iki değil üç kişi olduğunu fark ettim. Kallen, Hector... ve stalagmitenin arkasından dişlerini gösterip bıçağını kaldırmış, bakır saçlı bir peri.

Drustan bıçağı Kallen'ın sırtına sapladı.

Kallen çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü, ben de çığlık attım. Öksürdü ve kan fışkırdı. Drustan bıçağı tekrar kaldırdı, yüzü nefretle buruşmuştu.

"Hayır!" Parmak uçlarımdan çıkan büyü, Drustan'ın boğazını sardı. Boynu kırıldı ve yere yığıldı, hançer gevşek parmaklarından düştü.

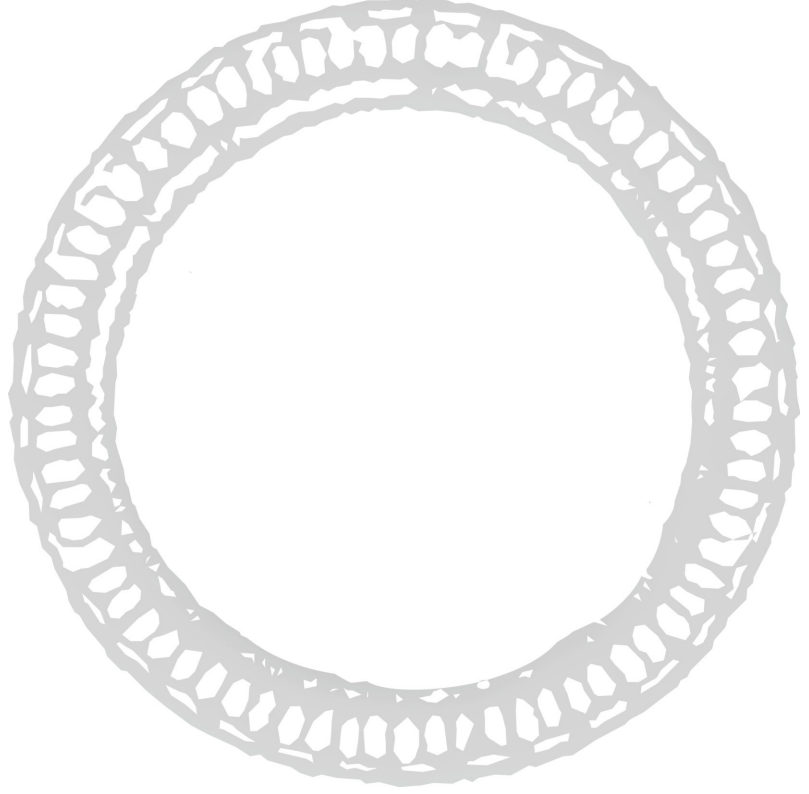
Ben de dizlerimin üzerine çöktüm, başım dönüyordu. Her şey sessizleşti.

Gözlerimi kıptım ve dünya yeniden düzenlendi. Hector ve Kallen artık orada değildi. Yere düşen bıçak da yok olmuştu. Ama Drustan hala yan yatıyordu, boynu kırılmış ve yüzünde şok ifadesi vardı.

Periler etrafımızı sardı ve yaptığım şeye dehşetle bakıyorlardı. Ulric de aralarında idi. Gözlerime baktı, sonra parmaklarını alnına dokundurarak selam verdi.

Kan büyüsü hala içimde kaynıyordu, beni iyileştirmeye çalışıyordu. Midem kasıldı ve mor safra kusarak kustum. Şarap içimden dalgalar halinde dökülerek dizlerimin dibinde birikinti oluşturdu. Kafam açıldı ve mantıklı düşünme yeteneğim geri geldiğinde, ne olduğunu anladım. Ulric beni zehirlemişti ve benim gerçeklik ve büyüüm üzerindeki kontrolüm zayıflamışken, bana Drustan'a saldırmam için bir illüzyon göstermişti. Ama neden?

Torin, meraklı kalabalığın arasından geçerek Ulric'in yanına geldi. Yüzünde zafer dolu bir ifade vardı. "Muhafızlar!" diye bağırdı şok olmuş sessizliğe. "Prenses Kenna'yı yakalayın. Blood House Anlaşmayı ihlal etti."

Dehşet beni sardı. Drustan'a elimi uzattım. "Bir illüzyon," diye soluk soluğa, asit yakmış boğazımdan çıkardım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ama hala felçliydi. Onu iyileştirmek için boynuna büyü yaptım, ama kopan sinirleri birleştirmeyi bitirmeden, arkamdan bir güç bana çarptı ve beni yere devirdi. Kafam taşa çarptı ve görüşüm bir anlığına karardı.

Caedo uludu, bileğimin etrafında dönüp durdu. *Onları yok et, incit, cezalandır...*

Çarpmanın etkisiyle kulaklarım çınladı. Bulanık gözlerimle, bir Işık askeri üzerime eğildiğini gördüm. Beyaz tunik üzerine esnek deri zırh giymiş etkinlik muhafızlarından biriydi. Sol bileğimi yakaladı ve kelepçe taktı.

Metal cildimi yaktı ve içimdeki büyü emilirken kafatasımı bir acı deldi.

Caedo sessizleşti ve hareketsiz kaldı.

Demir.

Panik içinde, serbest kalan elimle ona vurdum, ama güvenlik görevlisi deri eldivenli ön koluyla vuruşumu engelledi. Kafamın yan tarafına yumruk attı ve ben gözlerimi kırıştıtarak ışıkları silmeye çalışırken, Caedo'nun bilezik olarak kıvrıldığı yerin hemen altına, sağ bileğime ikinci kelepçeyi taktı. Çekmeye çalıştım, ama kelepçeler arasındaki kısa zincir sağlamdı. Demir, cildimi ısırik gibi acıttı.

Caedo, diye umutsuzca düşündüm, ama hançer cevap vermedi.

Asker hâlâ üzerimde çömelmiş, eldivenli eliyle kelepçelerim arasındaki zinciri tutuyordu. Birdenbire ayağa kalktım, kafamla burnunu kırdım, o da bağırarak geriye düştü.

"Bir illüzyon," diye bağırdım, ayağa kalkmaya çalışırken. "Ulric bana bir illüzyon gösterdi..."

Kimse beni duymadı, çünkü Torin'in açıklaması kalabalığı çılgına çevirmişti. Periler cıgılık atıp bağırırken, öfke ve korkuyla yanan ifadelerle kulaklarımı bir uğultu doldurdu. Ağızları suçlamalarla doluydu ve parmakları beni gösteriyordu.

Hayır, hayır, hayır, diye düşündüm, dehşetle hasta oldum. Imogen, Torin'in katliama başlayabilmek için Anlaşmayı erken bitirmek istediğini ve Ulric'in de açıkça kabul ettiğini söylemişti. Ve ben onların kullandığı silahdım.

Muhafız tekrar ayağa kalktı ve bana doğru koşmaya başladı. "Lütfen dinleyin!" diye bağırdım, kalabalığın arasından geçmeye çalışarak. "O beni zehirledi, Drustan'a saldırmam için bir illüzyonu..."

Lavanta maskeli bir peri dişlerini gösterdi ve ön kolumu kavradı, diğer yumruğunu bana vurmak istercesine geri çekti. Sonra yüzü soldu ve yere yığıldı.

Caedo. Bizimle bağlantısı olmadan hareket edemiyor ve konuşamıyordu, ama bataklıkta olduğu gibi hala içebiliyordu.

Asker beni saçımdan yakaladı. Döndüm ve bağlı yumruklarımı boynuna savurdum. Bileklik boğazına çarptı ve o da öldü.

"Zincir!" diye bağırdı biri. Bir asker beni yere düşürdü, diğeri ise daha uzun bir zinciri kelepçelerime takmak için eğildi. Bana dokunmak zorunda kalmamak için bir tasma. Beni dikleştirdi, sonra tekrar çekerek beni öne doğru sendeletti. İki asker daha arkama düştü ve biri mızrağının ucunu sırtıma sapladığında çığlık attım. "Yürü," diye emretti.

Torin önümüzde yürüyor, kürsüye giden yolu açıyor ve yürürken lanetleyici sözler söylüyordu. "Kan Evi Anlaşmayı bozdu! Prens Kenna Anlaşmayı bozdu!"

Periler bağılıyor ve tıslıyorlardı. Yanağıma bir tükürük sıçradı ve biri kafama bir bardak fırlattı. Bardak parçalandı ve yapışkan şarap üzerime sıçradı, kısa süre sonra kafamdaki kesikten akan kan da buna katıldı.

Açıklamalar yapmaya çalıştım ama nafileydi. Farklı evlerden gelen periler birbirlerine saldırmaya başlamış, itişip kakışıyorlardı. Gümüş rengi bir etkinlik olduğu için sadece muhafızlar kılıç taşıyordu ama tören kılıcını sabitleyen barış düğümünü kurcalayan bir Ateş perisinin yanından geçerken, durumun daha da kötüye gideceği belliydi.

Askerler beni kürsünün önüne yere attılar. Imogen kenarda durmuş, şok olmuş bir şekilde bakıyordu. Torin'in kendisine hesap vereceğinden o kadar emindi ki.

Torin merdivenleri çıktı ve Rowena kalabalığın içinden çıkıp ona katıldı. "Prens Kenna, Prens Drustan'a saldırdı," diye bağırdı Torin. "Prens Hector ile anlaşma yaptıktan sonra ona sırtını döndü."

"Hayır!" diye bağırdım, dizlerimin üzerine çökerek. "Bu bir tuzaktı, Ulric büyü yaptı..." Cümlemi bitirmeden muhafızlardan biri bana tokat attı.

. Yanağımda şiddetli bir acı hissettim ve ağızım kanla doldu.

"İnsana güç verince olan budur!" diye bağırdı Torin. "O, kutsal geleneklerimizi ihlal etti. Evlerimizin kutsallığını ihlal etti. Ve şimdi de kendi müttefiklerine ihanet etti. Prens Kenna savaş ilan etti!"

Sarhoş kalabalık bağılıyor ve kargaşa çıkarıyordu. Biri bana doğru atıldı, ancak Imogen'in kişisel muhafızlarından biri onu geri itti. Diğer muhafızlar kürsünün etrafında bir halka oluşturmuş, mızraklarını dışarı doğru çevirmişlerdi, ancak büyüyen isyana karşı sayıları çok azdı. Kalabalığın arasında bir boşluk açıldı ve sonunda uzaktan Kallen'ı kararlı bir ifadeyle bana doğru ilerlerken gördüm. Bağlı ellerimle ona uzandım. "Üzgünüm," diye nefes nefese söyledim.

Kalabalık tekrar sıkışarak onu görüş alanımdan engelledi.

"Sessizlik, sessizlik!" Imogen, ellerini kaldırarak kürsüden bağırdı. "Prens Kenna, adalet gereği suçlarıyla yüzleşsin. Anlaşmayı terk etmeye gerek yok..."

Kimse dinlemiyordu. Kalabalığı alkolle sarhoş etmişti ve her şey kontrolden çıkmıştı.

Imogen'in arkasında Torin ve Rowena birbirlerine baktılar. Torin başını salladı, sonra tunikasının iç cebinden bir hançer çıkardı ve Imogen'in yanına sapladı.

Imogen çığlık attı. Torin onu defalarca bıçakladı ve Imogen kabarık pembe eteklerinin üzerine yığıldı. Taç kafasından düşerek yüksek bir sesle kürsünün üzerine düştü. Torin kemerindeki bir keseden bir çift kelepçe çıkardı ve Imogen'in bileklerine taktı.

En yakınındaki seyirciler itişip kakışmayı bırakıp ağızı açık bakakaldılar. Ben de aynı şokla ağızım açık kaldı.

Torin dikleştirdi ve kanlı bıçağı havaya kaldırdı. "Bu savaşı Prens Kenna başlattı," diye bağırdı. "Ben de bitireceğim."

Odanın kenarından gelen bir patlama sesi, bir ışık parlaması ve yoğun gri duman bulutu ile birlikte geldi. Sislerin arasından, tek boynuzlu at kafalarından birinin kapısının açıldığını gördüm.

Altın zırhlı ve beyaz pelerinli Güneş Askerleri içeri akın ediyordu. İçlerinden biri, kılıcını acımasızca savurarak bir Ateş Perisini öldürdü.

Oda şiddetle çalkalandı.

Metal çarpışmaları çığlıklarla yankılanırken, en güçlü Fae'ler yeteneklerini ortaya çıkardıkça ışık parlamaları karanlık dalgalar ve alev patlamalarıyla karışıyordu. Önümdeki muhafız birinin hançeriyle yere yığıldı ve öfkeli periler onu ezip geçti. Bir bot kaburgalarımın çarptı ve onları kırdı. Başka biri diğer taraftan tekme attı ve beni yere serdi. Kendimi dikmeye çalıştım ama anında tekrar yere düşürüldüm.

Savaş başlamıştı ve hepsi benim hatamdı.

"Üzgünüm," diye nefes nefeseydim, üzerime yağmur gibi darbeler yağarken. "Çok üzgünüm."

Şaşırtıcı zehir ortadan kalktığına göre, başarısızlıklarımı acı verici ayrıntılarla görebiliyordum. Kallen'ı beni kurtarması için aramak yerine, bir yere koşup zehri kusmalıyım. O görüntüye inanmak yerine, kalp atışlarını hissetmeye çalışmalıyım. Drustan'ın, Kallen'dan ne kadar nefret ederse etsin, herkesin önünde kendini kötü adam olarak göstermeyeceğini bilmeliydim.

Ama bunların hiçbirini yapmadım ve şimdi kötü adam bendim.

Kafatasım yere çarptı ve şakağımdan kan aktı. Bir peri kırık kaburgalarımın bastı, ama Caedo'yu ayak bileğine bastırmayı başardım ve o da yanımda yere yığıldı. Cesedi bir sonraki tekmenin darbesini aldı ve ben de ayağa kalkabildim. Hızla ayağa kalktım ve bağlı bileklerimi saldırganın yan tarafına savurdum. Caedo onu bir kabuk haline getirirken parmakları gevşedi ve yumruğundaki bıçak yere düştü. Her türlü silaha ihtiyacım olduğu için onu aldım.

Kırık vücudum acı içinde çığlık atıyordu, ama korku beni ayakta tutuyordu. Kallen... Kallen neredeydi?

Görüş alanımın kenarında siyah bir ışık gördüm. Yirmi metre uzaktaydı, maskesi yoktu ve dişlerini göstererek bana doğru saldırıyordu. Hançerlerini çıkarmış ve yoluna çıkan herkesi bıçaklıyordu, ama çok kalabalıklılar ve hevesle ona saldırdılar. İki karanlık nokta çağırdı ve bir periyi ikiye böldü, sonra göz kamaştırıcı bir ışık patladığında geriye sendeledi. Biri bir hançer fırlattı ve Kallen, hançer havada dönerek durduğu yere ulaşmadan bir an önce gölgeye karıştı.

Kallen bana doğru koşarken gölge kalabalığın içinde dönüyordu. Bir Güneş Askeri parlak metal bir ağı attı ve Kallen ağıın altında dondu. Demir ağı yırtarken yüzünü buruşturdu ve yüzünde pembe çizgiler gördüm.

Sihir gücünü kaybetmişti.

Ağı atan Güneş Askeri, kılıcını kaldırarak Kallen'e saldırdı. Kalabalık tekrar aramıza girerek onu gizledi.

Öfkeyle çığlık attım ve kırık kemiklerin sıcak, keskin acısını hissederek sendeleyerek ilerledim. Büyüm yaraları iyileştiremezdi, ama Fae bedenim yakında iyileşecekti ve Kallen'a ulaşmam gerekiyordu. Bir perinin karnını bıçakladım, bıçağı o kadar sert bir şekilde çıkardım ki, parlak bağırsaklar dışarı çıktı. Kelepçelerime bağlı uzun zincir ayaklarıma dolandı ve onu kenara tekmeledim.

Sarhoş, zayıf silahlı periler Güneş Askerleri'ne karşı hiçbir şansa sahip değildi ve periler çıkışlara doğru koşarken savaş toplu bir geri çekilmeye dönüşüyordu. Kaçan bedenler bana çarpıyordu. Bazı illüzyon perileri Ateş, Boşluk, Toprak ve Kan perileriyle birlikte geri çekilmeye katılmıştı, ancak diğerleri Güneş Askerleri'nin yanına düşmüştü. Ulric onların arasında emirler yağıdırıyordu.

Torin'in Illusion birliklerini bunun için eğittiğini, mide bulandırıcı bir netlikle fark ettim. Torin ve Rowena, Imogen'ın Mistei'yi kazanması için bir ay süre tanıma niyetinde değillerdi. Onu desteklemeyi hiç planlamamışlardı. Ben kendi kararımı vermekte tereddüt ettiğim günlerde, Illusion House'un bir kısmını kendi taraflarına çekmeyi başarmışlardı.

Kallen'ı artık göremiyordum, ama kaçan periler arasındaki kısa boşluklarda Hector'u gördüm. Bir yerden bir kılıç bulmuş ve aynı anda üç Güneş Askeriyle savaşıyordu. Dördüncüsü ona saldırdı ve kolları arkasına çevrilip demir kelepçelerle bağlandı.

"Kallen!" diye bağırdım. "Neredesin?"

Bir ışık perisi beni bıçaklamaya çalıştı, ben de boğazını kestim ve Caedo'yu yarasına sapladım. Ağlayan bir Toprak asrai yanımdan koşarak geçti ve ben onun yolundan çekilirken, kırmızı giysili bir cesede takılıp neredeyse düşüyordum.

Yeni ev arkadaşlarımdan birini tanıdığımda keder beni parçaladı.

Beni kurtaracaklarına güvenmişlerdi, ama ben onları öldürmüştüm.

Biri adımı seslendi ve dönüp baktığımda Aidan'ın bana doğru itişip kakışarak geldiğini gördüm. Dehşet beni sardı. Uzun boylu, güçlü Noble Fae'lere kıyasla çok küçük ve savunmasız görünüyordu ve taşıdığı tek silah seramik bir şarap sürahisiydi. "Buradan git!" diye bağırdım.

"Seni kurtaracağım!" diye bağırdı ve sürahiyi bir illüzyon perisinin kafasına parçaladı.

"Kaçmalısın!"

Geri çekilen perilerin dalgası onu geri itti ve o akıntıya karşı mücadele etti. "Seni bırakamam," dedi, gözyaşları yüzünden süzülüyordu. "Edric burada ve onu bulamıyorum..." Sesi kesildi. "Onu bulmam gerek."

Aidan kalırsa ölecekti. "Kaçmalısın," dedim, kendi gözyaşlarım yanaklarımdaki kanın izlerini silerek. "Herkesi beni zehirlediklerini ve duyularımı kaybetmeme neden olduklarını söyle. Ulric'in beni kandırmak için bir illüzyon yarattığını söyle."

"Seni öldürecekler..."

"Hayır, değil." Bu, sadece tam bir yenilgide hissedilebilecek türden, korkunç, buz gibi bir farkındalıktı. Ev başkanlarını zincirliyorlardı, bu da bizim için daha kötü bir planları olduğu anlamına geliyordu.

Aidan acı çekiyor gibiydi, hala reddederek başını sallıyordu. Yeni bir grup mülteci aramıza girerek bizi birbirimizden daha da uzaklaştırdı.

"Lütfen," diye bağırdım, sesim kısılmıştı. "Bizi kurtaracak birine ihtiyacımız olacak."

Aidan'ın arkasında devasa bir Güneş Askeri belirdi ve kalabalığın arasından yolunu açtı. Gözleri bana sabitlenmişti, ama kılıcı yoluna çıkan herkesi kesip biçiyordu — ve Aidan tam da onun yolundaydı. Mistei'deki ilk arkadaşıma doğru inen kılıç karşısında çılgılık attım.

Edric aniden ortaya çıktı ve kalabalığın içinden sıyrılarak Aidan'ı belinden yakaladı. Ateş Lordu onu uzaklaştırdı ve kılıç yanlarından esip taş zeminden kıvılcımlar çıkardı.

Edric, Aidan'ı bırakmadı. Onu taşıyarak çıkışa doğru koşmaya başladı. "Seni bulacağız, Kenna!" Aidan, Edric'in omzunun üzerinden bağırdı.

Güneş Askeri şimdi önümden duruyordu. Bıçağımı boynuna doğrulttum, ama o, zincirlenmiş bileklerimi zırhlı ön koluyla bir kenara itip bana çarptı. Havada uçtum ve sırtım yere o kadar sert çarptı ki ciğerlerimdeki nefesim kesildi. Nefes nefeseydim ama savaşıma devam ettim, bıçağım askerin baldırını kaplayan metal grev üzerinde kayıyordu. Bağlı ellerime bastı ve parmaklarımı beyaz sıcak bir acı patlamasıyla parçaladı. Bıçak yere düştü. Sonra Güneş Askeri kelepçelerime bağlı uzun zinciri yakaladı ve beni sırt üstü podyuma doğru sürüklemeye başladı.

Kollarım yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. Acıdan ve daha da kötüsünden ağlıyordum. Mağara, Caedo'nun hayal ettiği gibi, yaşayanlardan boşalıyor, geride sadece yığılmış cesetler ve bir kan gölü bırakıyordu. Bütün bu acı, bütün bu ölümler... hepsi benim yüzümden.

Kallen neredeydi? Kaçmış mıydı?

Ama ben gerçeği biliyordum. Kallen, Hector'u ya da beni geride bırakmazdı. Katliamın ortasından geçerken korku beni boğmak üzereydi. Onu bulmak için çılgınca iki yana baktım, hala hayatta olması için dinleyen varsa ona dua ettim.

Peri beni bir yığın ölü Güneş Askerinin yanından sürükledi ve onların kanı cildime ve elbisenin ince kumaşına bulaştı. Birbirlerinin üzerine yığılmışlardı, yarısı korkunç bir şeyden kaçmaya çalışırken öldürülmüş gibi görünüyordu.

Yığının en üstünde tek bir siyah giysili figür vardı.

Acı içinde çılgılık attım. "Hayır, hayır, hayır, hayır!"

Kallen'in yüzü o kadar şişmişti ki neredeyse tanınmaz hale gelmişti ve koyu renkli saçları kanla yapış yapış olmuştu.

Boş kılıç eli, narin bir gümüş zincirle bağlanmış olarak yanına sarkmıştı.

Kelepçelere karşı direndim, demir kabarcıklarla kaplı cildime derin izler bırakıyordu. Onu iyileştirebilirdim, onu geri getirebilirdim. Onu geri getirmeliydim. Kan akıyordu, sıcak ve ıslaktı, ama kelepçeler yerinden oynamıyordu ve metal kemiğe kadar kesiyordu, ama yine de onları çıkaramıyordum.

Kallen, yanından sürüklenirken kıpırdamadı. Kan, parmaklarından düzenli bir ritimle damlıyor, yere sıçrayarak birikinti oluşturunuyordu.

Bir gölge kıvrımı yoğunlaşarak onun yanında şekillendi. Una'ydı, şakağında iyileşmiş bir yara izi ve kanla kaplı tüylü elbisesi vardı. Kallen'ı kollarından tutup ceset yığınının içinden çekip çıkardı. Vücudu ıslak bir sesle yere çarptı ve Una kendini onun üzerine attı. Gölgele etraflarını sardı ve bir gece kozası oluşturdu. Beni sürükleyen asker ona doğru atladı, ama Una'nın büyüü ikisini çoktan uzaklaştırmıştı ve kılıcı boş havayı kesti.

Gözlerimden yaşlar boşaldı ve boğazımdan acı veren bir çığlık daha çıktı. Ölmüş gibi görünüyordu. Void House'un şifacılarının kurtarabileceği kadar bir parçası kalmış mıydı, yoksa Una onun cesedini eve götürüp yas tutmak mı istiyordu?

Eğer ölmüşse, buna dayanamazdım.

Güneş Askeri kürsünün önünde durdu, zinciri hala gergin tutarak kollarımı başımın üzerine uzatmış halde. Üzerime bir gölge düştü. Gözyaşlarımın bulanıklığının arasından, Rowena'nın sürüklenen peri ışıklarının önünde silüetini gördüm. Çömelmiş, altın maskesinin arkasından parlak gözlerle beni inceliyordu. Eteği, onun düzenlediği ölümle kırmızıya boyanmıştı. "İçtiğin şeylere daha dikkat etmelisin," dedi.

Nefret beni doldurdu, diğer tüm duyguları bir kenara itti. Gözyaşlarımı silip ona tükürdüm. Pembe lekeler içeren tükürüğüm elbisesine sıçradığında irkildi.

"Çok hoş," dedi tiksintiyle tükürüğü silerek.

Başımı çevirip, savaş kaybedildikten sonra neler olduğunu görmek için baktım. Siviller gitmişti ve sadece Işık ve İllüzyon Evi'nden gelen savaşçı grupları kalmıştı, katliamın ardından ortalığı topluyorlardı. Bir asker Imogen'ı omzuna atmış ve o zayıf bir şekilde direnirken onu uzaklaştırıyordu. Drustan arkalarında sendeleyerek yürüyordu, elleri arkada zincirlenmiş halde askerler onu mızraklarla dürtüyorlardı. Rahatlama, acı verici bir suçluluk duygusuyla karışmıştı. Benim saldırımdan iyileşmişti, ama bakır rengi tüniği kanlı bıçak izleriyle doluydu. Hector bayılmak zorunda kalmış gibi görünüyordu ve sürükleniyordu.

Oriana orada değildi. O bunu onaylamazdı, bu yüzden Torin ve Rowena, yeni düzenlerini kurarken Earth House'u sakın tutacağını bilerek muhtemelen kaçmasına izin vermişlerdi.

Rowena'nın soğuk parmakları çenemi kavradı ve yüzümü ona doğru çevirdi. Kıyafeti, kırmızılaşmış eteği dışında tertemizdi ve saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı, altınların arasında elmaslar parlıyordu. "Kılıç bile almadın, değil mi?" diye acı bir şekilde sordum. "Ne korkak birisin."

Gözleri kısıldı. "Ben başka şekillerde savaşırım. Şarabına ne kattığımı bilmek ister misin? En sevdiklerimden biri."

Onun daha önce kimsenin çekmediği kadar acı çekmesini istedim. "Siktir git," diye bağırdım.

O da dudaklarını büzdü. "O zaman belki daha sonra. Yakında koleksiyonumu iyice inceleyebileceksin." Değerlendirici bakışları, kanla kaplı yüzümden bağlı ellerime doğru kaydı. "Bununla ilgilenmemiz gerek," dedi kaşlarını çatarak.

Neyi halletmeliyiz?

Yakındaki bir askere seslendi. "Sağ kolunu kes."

Kılıcı acımasız bir yay çizerek omzumun yakınından kolumu kesti.

Kesik yerinden vücuduma yıldırım çarptı, o kadar büyük ve ezici bir acıydı ki beynim bunu işleyemedi. Sonra şok geldi ve acı derin, zonklayan bir ağrıya dönüştü. *Bu benim kolum*, diye histerik bir şekilde düşündüm ve görmek için başımı uzattım. Kesik çizgisinde kemiklerim ve kaslarım görünür halde, gevşek parmaklarım, kırmızı kanım akıyordu.

Rowena elini uzattı ve asker ona bir anahtar verdi. Sağ bileğimdeki kelepçeyi açtı, sonra kopmuş uzvumu aldı ve birkaç metre uzağa koydu. Mide bulandırıcı bir şekilde, gardiyanın kılıcını alıp elimi kesmesini izledim.

Rowena kolumu tutup salladı ve Caedo bileğimden kayarak yere düştü. Sadece kırmızı mücevherli gümüş bir bilezikti. "Onu bir kutuya koyun," diye başka bir ışık perisine emretti. "Dokunmayın."

Peri mızrağını kullanarak Caedo'yu yerden sürüklerken, Rowena bir kez daha yanıma çöktü ve kopmuş kolumu yerine bastırdı. Asker ona elimi uzattı ve o da onu kesik bileğime tuttu.

Fae, kayıp vücut parçaları yeterince hızlı bir şekilde birleştirildiği sürece, bu kadar ağır bir yarayı bile iyileştirebilirdi. Ama bunu neden yapıyordu? Neden beni iyileştiriyordu?

Travma nedeniyle hissizleşmişim, ama kolumun üst kısmında, yırtığın üzerinde böcekler geziniyormuş gibi karıncalanma hissi yayıldı. Sonra acı geri geldi, o kadar şiddetliydi ki sırtım kamburlaştı ve dişlerim alt dudağıma deldi. Ölümsüzlüğüm zaten pek çok başka yarayla mücadele ediyordu, ama yaralar yavaş yavaş kapandı ve sonra tekrar sağ elim ve sağ kolum oldu, kanlı ama sağlam. Parmaklarımın eklemlerini hareket ettirdim, Caedo'nun derimin üzerinde kıvrılmadığı için hala önemli bir parçamın eksik olduğunu hissettim.

Rowena'nın boğazını yakalamaya çalıştım, ama o geri çekildi ve sol kolum hala başımın üzerinde sıkıca tutulduğu için, zincir ona ulaşacak kadar gevşek değildi. Ona yardım eden asker, serbest olan bileğimi yakaladı ve onu kelepçelere geri soktu.

Rowena topuklarının üzerine oturdu. "Böyle daha iyi," dedi. "Tek parça halinde başladıklarında daha eğlenceli oluyor."

Kan kaybından başım dönüyordu ve o kadar korkmuştum ki ağlamak istedim, ama dişlerimi sıkıp ağlamamaya karar verdim. Bu gece benden yeterince çalmıştı.

Kallen, diye düşündüm çaresizce. *Lütfen hayatta ol. Lütfen. Bana bir amaç ver.*

Eğer hayatta olsaydı, ne olursa olsun hayatta kalmanın bir yolunu bulurdum. Yıllar sürse bile ona geri dönmek için mücadele ederdim. Ben ve o hayatta olduğumuz sürece, hiçbir şey beni tamamen yıkamazdı.

Eğer ölseydi...

Hayır. Buna inanmayı reddettim.

Gözlerimi kapattım ve Kallen'in koyu mavi gözlerini, gizli gülümsemesini hatırladım. Aysız bir gece ve yıldızlarla dolu bir gökyüzü hayal ettim ve onun anısını, ona olan umudumu, o gökyüzünde, diğerlerinden daha parlak bir yıldız olarak sabitledim.

Sonra o gece gökyüzü hayalini, kimsenin ulaşamayacağı metal kapılar arkasında kilitli tutmayı hayal ettim. Bu umudu yüzeyde tutarsam, bana karşı kullanılabilirdi. Hayatta kalmaya odaklanmam gereken bir anda, imkansızlıklarla kendime işkence ederek, onu kendime karşı da kullanabilirdim. Ama bu hayali yeterince derine gömersen, sonunda onu yeniden canlandırmak için yeterli bir parçam kalabilirdi.

Gözlerimi açtığımda, etrafımızda daha fazla Güneş Askeri toplandığını gördüm. Kaçış yoktu. Artık Light House'un tuşağıydım.

Onların ötesinde, salon düzinelerce cesetle doluydu. Tuniklerinin renklerinden, her evden geldikleri anlaşılıyordu, ama çoğunluğu Void'un siyahını ve Fire'in parlak renklerini giyiyordu. Aralarında birkaç koyu kırmızı leke vardı. Hepsi benim yüzümden ölmüştü.

Torin ve Rowena sonunda beni öldürmezse, suçluluk duygusu öldürecekti.

"Hazır mısın, aşkım?" Torin kürsüden sordu. Tunikası kanla lekeliydi ve Imogen'in tacını takıyordu. Mistei'nin sonunda bir kralı olacaktı.

Bir kraliçesi de olacaktı. Rowena onun zafer dolu gülümsemesini taklit etti, sonra bana doğru eğildi. Kemerinden bir kese çıkardı ve ipi gevşetti. "Gitme zamanı," dedi bana tatlı, kız gibi sesiyle, sanki iki arkadaş olarak bir yolculuğa çıkacakmışız gibi. Keseyi ters çevirdi ve yüzüme toz döktü. Gelincik gibi kokuyordu ve nefes aldığımda dünya kayboldu.

Yumuşak bir karanlık beni yuttu, düşüncelerimi bulanıklaştırdı. Kalbim yavaşladı. Bu his neredeyse bir rahatlamaydı. Uyku beni sardı, hafif ve uyutucu, sabah her şeyin yoluna gireceğini vaat ediyordu.

Ama öyle olmayacaktı.

Bilincim kaybolmadan önce Rowena'nın son bir şey fısıldadığını duydum.

"Dans etmeyi sevdiğine çok sevindim."

TEŞEKKÜRLER

Kenna'nın hikayesinin bir sonraki bölümünü dünyaya sunmak için emek veren herkese teşekkür ederim! Editörüm Cindy Hwang'a, mükemmel notların, sabrın, cinsel gerilimi doruğa çıkaran coşkulu tavrın ve şimdiye kadar yazdığım en uzun kitabı ele alıp onu... yine de şimdiye kadar yazdığım en uzun kitap olmasına rağmen çok daha makul bir boyuta indirgemeye istekli olduğun için çok teşekkür ederim!

Ace ve Penguin Random House'daki editörlük, pazarlama, tanıtım, satış, yabancı haklar, üretim, etkinlikler ve bir kitabın yaratılması ve tanıtımına katkıda bulunan herkese teşekkür ederiz: Elizabeth Vinson, Jessica Mangicaro (Kallen Fan Kulübü başkanı), Danielle Keir, Kaila Mundell-Hill, Tawanna Sullivan, Nithya Rajendran, Stacy Edwards, Daniel Brount, Will Tyler, Michael Brown, Stephanie Felty, Andrew Taets, Anika Bates ve bu serinin hayata geçirilmesine yardımcı olan Penguin Random House çalışanlarının geri kalanına. Mia Hutchinson-Shaw'a da harika sesli kitap anlatımı için teşekkürler!

Bir başka muhteşem kapak için sanatçı Erion Makuo ve sanat yönetmeni Katie Anderson'a da çok teşekkür ederim. Kenna çok sert görünüyor ve detaylar çok zarif. Ben dünyadaki en şanslı yazarım!

Olağanüstü menajer Jessica Watterson'a her şey için çok teşekkür ederim. Sen benim en büyük destekçim ve en sadık savunucumsun, benim tarafımda olduğun için çok minnettarım.

Servant of Earth kitap turunda sohbet partnerim olan Jo Segura, Ali Hazelwood, Falon Ballard ve Kate Golden'a teşekkür ederim. Ayrıca bu etkinliklere ev sahipliği yapan Village Books, Lark & Owl Booksellers, Meet Cute Romance Bookshop ve The Ripped Bodice'e de teşekkür ederim. Ön sipariş kampanyalarını yürüten Village Books'a da tüm minnettarlığımı sunarım. Bu mucizeyi gerçekleştirmek için gösterdiğiniz tüm çabalarınız için gerçekten çok teşekkür ederim. Bu seriyi destekleyen tüm kütüphanecilere ve kitapçılara, ayrıca *Servant of Earth* ve *Princess of Blood* kitaplarına tanıtım yazıları yazan tüm harika yazarlara teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli.

Millie Prestidge, Javerya Iqbal, Jenna Petts ve Gollancz ekibinin diğer üyelerine, ayrıca bu serinin ve Glimmer Falls'un kopyalarını yayınlayan diğer yabancı yayıncılara da teşekkür ederim. İngiltere'deki kariyerimi başlatan Áine Feeney'e teşekkür ederim. Sen çok zeki ve naziksin, seninle çalışabildiğim için çok şanslıyım!

Bu sektörde bu kadar çok arkadaşım olduğu için çok şanslıyım, ancak Jenna Levine, Jennifer Delaney, Katie Shepard, Julie Soto, Berkletes ve Words Are Hard yazarlarına ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Sizin görüşlerinize, desteğinize ve memlerinize kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değer veriyorum.

Aileme ve arkadaşlarıma, desteğinize ve sevginize için sonsuz minnettarım. Sizler olmadan bunu başaramazdım.

Kenna'yı Mistei'nin tehlikeli dünyasına kadar takip eden tüm okuyuculara çok teşekkür ederim! Kenna'nın yolculuğu henüz bitmedi ve bundan sonra neler olacağını paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Fotoğraf: Mahina Hawley Photography

Sarah Hawley, *USA Today*'in en çok satan *Servant of Earth* ve Glimmer Falls serisinin yazarıdır. Arkeoloji alanında yüksek lisans derecesine sahip olan Hawley, Şili'deki bir İnka yerleşiminde, Türkiye'deki Bronz Çağı sarayında ve İngiltere'deki bir ortaçağ manastırında kazı çalışmaları yapmıştır. Hayalperest aşk hikayeleri uydurmadığında, kitap okumak, dans etmek veya iki kedisini sevmekle vakit geçirir.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

***Okuma listenizde
sırada ne var?***

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

153188365

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

